

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

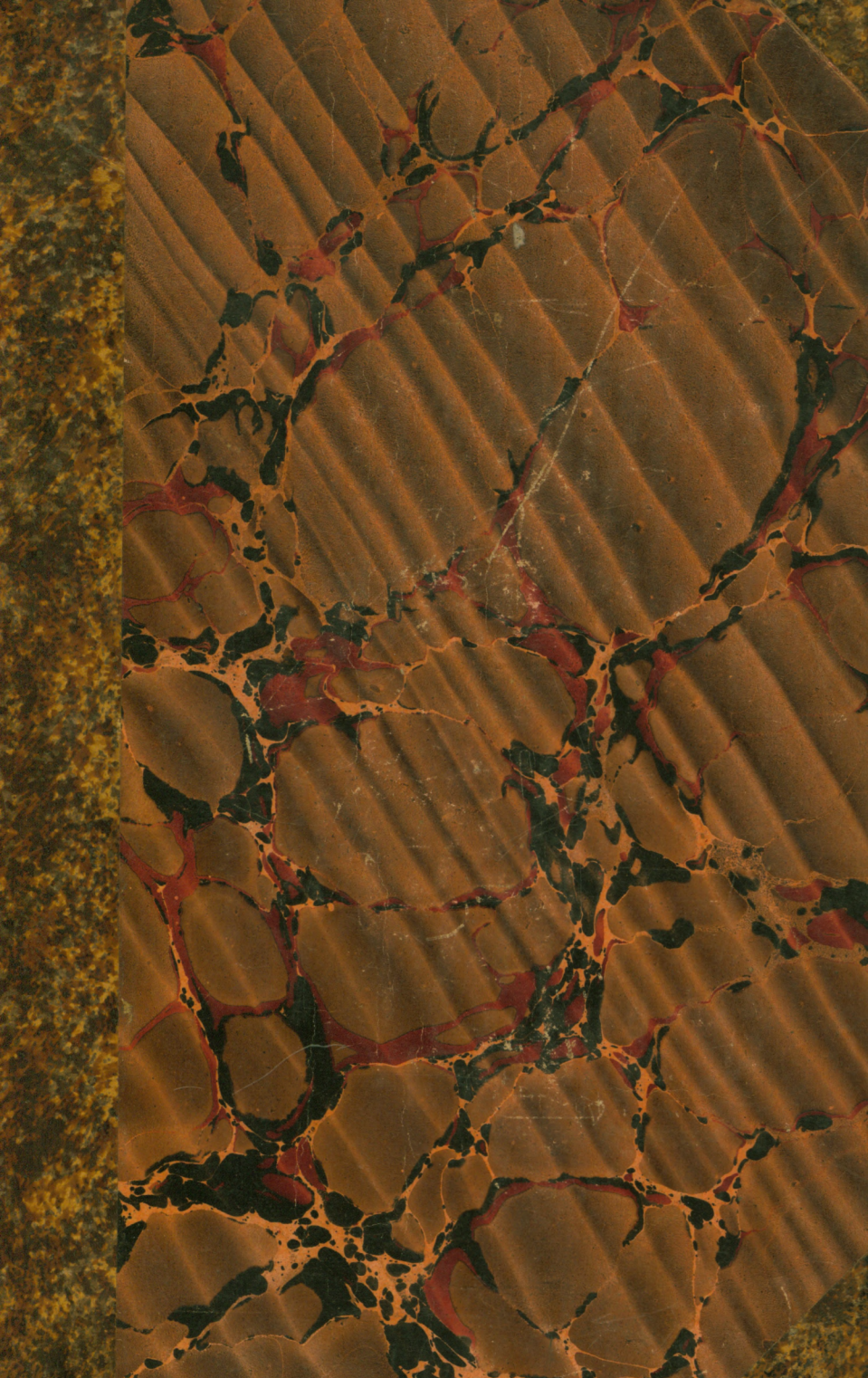
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende

udgiven

af

Høiesterets Protokolsekretærer.

Høiesteretsaaret 1895.

~~~~~  
39. Aargang.  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel).

1896.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aagaard, N. S., fhv. Apotheker	302	Bruun, A. L. Proprietær	569
Ahner, F. W. L., Bundtmager	652	Brønnum, H., Mægler	737
Aktieselskabet »Dagbladet Kjøbenhavn«	228	Casse, P., Overretsprokurator	527
Aktieselskabet Emil Z. Switzers		Christensen, C. P., Forpagter	65
Bjergningsentreprise	184	Christensen, Gaardejer	278
Andersen, Anders Christian,		Christensen (Refstrup), Hans	
Handelsagent	263	Christian	577
Arbejdernes Værn	502	Christensen, Laurs, Forpagter	287
Baad & Winthers Efterfølger,		Christensen, Karen Marie	577
Firma	746	Christophersen, F., Brændevinsbrænder	
Begravelsesselskabet »Dania«	397	Colding, Vilh., Handelsfirma	229
Berg, F., Tømmermester	411	Danchell, W. H., Fabrikant	686
Berg, J. V., Sognepræst, paa Rødding, Løvel og Pederstrup	316, 323	Dansk Industri- og Haandværkersocietet	746
Berlien, Sekretær	227	Dørr, L., Bagermester	411
Bernstorff, F. E. H., Greve, Hofjægermester	577	Dauidsen, N., Redaktør	277
Bertelsen, Chr., Gaardejer	295	Diakonissestiftelsen paa Frederiksberg, dens Bestyrelse	634
Bjarnason, Larus, Sagfører	758	Disconto- og Laanbanken for Storehedinge og Omegn	527
Borring, Anna Catharina	226	Drücker & Co. Nachfolger, Vinhandlerfirma	226
Borring, Knud, Arkitekt	226	Eiby, L., Boghandler	228
Brandassurancekompagni, det kgl. oktrojerede alm.	700		
Brun, Peter Munthe, Etatsraad	846		

	Pag.		Pag.
Finantsministeriet	622	Jansen, Jan Ziebrandt, Gaard-	
Frederiksberg Kommunalbesty-		ejer	722
relse	634	Jensen, Ane Marie	253
Frederiksen, Frederik, Smed ..	20	Jensen, A., Tobaksfabrikant ..	263
Friis, Christian, Bager, som		Jensen, H., Murmester	456
Værge for Selde Kirke...	569	Jensen, Jacob, Værtshusholder	253
Fuglekilde Andelsmejeri	20	Jensen, Jens, Gaardejer, som	
		Værge for Selde Kirke ..	569
Galle & Jessen, Aktieselskab ..	31	Jensen, Jens, Kolportør	106
		Jensen, kaldet Jensen Omme,	
		J. C., Vognmand	227
Hansen, C. B. V., By- og Her-		Jensen, O. E. A. W. Th., Vadske-	
redsfoged, som Skiftefor-		riejer	293
valter i Handelsagent An-		Jensen, P., Kommissionsnær ..	255
dersens Konkursbo	263	Jensen P., Gaardejer	316
Hansen, C. K., Firma	230	Jensen, Svend, fhv. Gaardejer	500
Hansen, Emil August Vilhelm,		Johansen, A., Fuldmægtig, som	
Manufakturhandler, hans		executor testamenti i Enke-	
Dødsbo	829	fru Harboes Dødsbo	442
Hansen, Hans Christian, Gaard-		Johansen, Albert	442
ejer	306	Johansen, Betty, Enke	255
Hansen, Jens Christian, Gaard-		Johansen, C.	442, 816
ejer	557	Johansen, Hans, Frugthandler	502
Hansen, Poul, Gaardejer	527	Johansen, Jens, Fisker	722
Harboe, R. M., Kjøbmand ..	65	Joost-Petersen, P., Grosserer ..	802
Hartkornsejerne paa Mandø ..	122	Jørgensen, C., Proprietær	702
Heckscher, Marie, født Ree ..	622	Jørgensen, Lauritz, Redaktør ..	277
Heckscher & Søn, Skibsmæg-		Jørgensen, Mathias, Proprietær	605
lere, som Befuldmægtigede		Jørgensen, S., fhv. Jernstøberi-	
for Førerer af Dampskibet		ejer	429
»Rolandseck«, Kaptajn			
Chr. Garrelts	230	Kjøbenhavns Magistrat	729
Henriksen, Th., Overretssagfører	228	Kjøbenhavns Magistrat som	
Henriques, R. W., Fabrikant ..	700	Patronat for Trinitatis Kirke	759
Herklotz, Corn & Co. i New		Knudsen, B., Kjøbmand	163
York	765	Kolding, Anders, Gaardejer ..	557
Holmstrøm, Snedkermester ..	28	Kolind Sogns Kvægavlsforening	287
Hummelgaard & Co., Firma ..	194	Kramer, Prokurator, som exe-	
Hørring, T. F. A., Qvæstor ved		cutor testamenti i Gaard-	
Kjøbenhavns Universitet ..	759	ejer Peder Hansens Dødsbo	306
Jacobsen, N., exam. juris	702	Kristensen, K. K., Skolelærer ..	208
John & Co., Grossererfirma i		Krogh & Dahl, Firma	276
Hamburg	31	Køhler, C. C. D., Murmester	399

Pag.	Pag.		
Larsen, Johanne Sophie, Tjenesstepige	56	Mølgaard, Jens, Husmand	810
Larsen, Lars, Gaardejer	229	Nielsen, Anders Christian, Gaardejer	654
Larsen, P. R., Detailhandler	475	Nielsen, A., Kellner	28
Larsen, Svend, Partikulier	227	Nielsen, B. L. A. Grosserer	757
Larsen, V., Kaptajn	194	Nielsen, Direktør	182
Lauesen, J. E. L., Sognepræst paa Seem Sognekalds Vegne	168	Nielsen, Henrik, Maskinmester	461
Lauritzen, Jens Peder, Gaardejer	163	Nielsen, H. P., Sognefoged	849
Lauritzen, T. C. Gaardejer	278	Nielsen, Jacob, Grosserer	271
Lehmann, R. B., Overretsprøkurator, som executor testamenti i Enkefru Harboes Dødsbo	442	Nielsen, Johan, Parcellist	822
Lehmann, R. B., Overretsprøkurator	816	Nielsen, J. L., Landmand	686
Lejdesdorff, Alfred, Arkitekt	729	Nielsen, Matts, Vognmand	301
Lindberg, J. K., Hestehandler	832	Nielsen, Ole, Husejer	227
Linde, Julie Cordes	537	Nysted Birks Skifteforvalter	849
Louw, Louise Christine	829	Olesen, Henrik, Aftægtsmand	461
Lund, N. Chr. Stadslæge	561	Ostenfeld, S., exam. jur., Fiskegaardsejer	256
Lundin, O., Kaptajn, som Fører af Dampskibet »J. P. Dillberg«	134	Overformynderiet	273, 849
Lunn, M. Høiesteretsagfører	302	Pedersen, Jørgen, Gaardejer	822
Lykke, Peder, Gaardejer	177	Petersen, C. D., Kjøbmand	500
Madsen, Chr. J., Sagfører	411	Petersen, Edgar Valdemar August	104
Madsen, Johannes, Proprietær	277	Petersen, født Just, Gunhilda Charlotte Margrethe	104
Mandø Hartkornsejere	122	Petersen, M. A., Mursvend	399
Mandø Sognepræsteembede	122	Petersen, N. P., Kreaturhandler	832
Melsen, B. L. A., Grosserer	182	Piora, Emil, Bundtmager	277
Meyer, H., Grosserer	792	Politidirektøren i Kjøbenhavn	106, 652
Meyer, M. A., Overretssagfører	787	Rasmussen, L., Tømmermester	802
Mikkelsen, Jens Chr.	323	Rasmussen, Niels, Gaardejer	787
Mikkelsen, Niels, Gaardejer, som Værge for Selde Kirke	569	Ravn, Anders Christian	475
Mørck, Carl, Isenkræmmer	745	Rosendal, Handelsrejsende	843
Munthe-Morgenstjerne, Kammerjunker, som Værge for den umyndiggjorte Lehnsbaron Hermann Løvenskiold	537	Rothschild & Salomon, Handelsfirma	228
		Ruhweder, Hans Madsen, Sognepræst	177
		Rørbye, Jørgen Hatting	810
		Scavenius, J. F., Kammerherre	527

	Pag.		Pag.
Schepelern, Sognepræst	759	Stage G., Læge	846
Schlüter, C. F., Grosserer	56	Strøyberg, N. K. Kjøbmand	792
Schmedes, Alfred, Gaardejer	654	Sønder Farup Andelsmejeri	295
Schougaard, Koholder, som Værge for sin umyndige Datter Emilie	293	Sø- og Handelsrettens Skifte- retsafdeling, der behandler Detailhandler Axel H. Jen- sens Konkursbo	456
Sejdel, Johan Erhard, Skor- stensfejer	256	Sørensen, William, Grosserer	226
Selde Kirke, Værgerne for samme	569	Therkelsen, Jacob, Gaardejer	810
Skanderborg Byraad	429	Thorgrimsson, Kr. O., Kjøb- mand	758
Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens, paa Hitzilia Meyers Døds- boes Vegne	239	Thøjring, Chr., Fuldmægtig	273
Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens, som behandler Dødsboet efter Handelsagent Jacob Peter Jacobsen	397	Toft, Andreas Pedersen, Gaard- ejer	787
Skiftekommission, Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 757	757	Uggerud Andelsmejeri	605
Skivholme-Skovby Sogneraad	208	Unmack, J. W., Tømrermester	436
Siesby, Overretssagfører, som Tilsynsværge for Tømrer H. Meyers Arvinger	239	Unmack, R., Fabrikant	436
Simonsen, Overretssagfører	182	Vind, Jacob P., Gaardejer	168
Simonsen, Thyge Jørgen	462	Voer og Nim Herreders Skifte- ret, der behandler Aftægts- mand R. Olesens Dødsbo	462
Sonne, Sagfører	301	Wang, H. L., fhv. Kjøbmand	745
		Weeke & Co., Firma	843
		Wiinblad, E., Redaktør	561

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Andersen, Anders	115	Andersen, Mads Peder	592
Andersen, Anders Nicolai	222	Andresen, Julius Kabel Lyche- gaard	366
Andersen, Anders Peder	836	Bendtsen, Ane Kathrine	392
Andersen, Anders Peter	217	Bendtsen, Ole	91
Andersen, Andersine Dorthe Kirstine	40	Bitsch, Christian	617
Andersen, Christian Cornelius	380	Blom, Paul	540
Andersen, Jens Peter	696	Bonfils, Emanuel Florius Viggo	535
Andersen, Laura Rasmine Chri- stine	533	Brandt, Hans Jensen	646

	Pag.		Pag.
Caspersen, Lars Peter	351	Hansen, Peter Emil	470
Caspersen, Thomas	9	Hansen, Petra Helene	486
Christensen, Friederich	488	Hansen, Villum Vilhelm	356
Christensen, Jens Peter	215	Harrigan, Joseph Augustus	776
Christensen, Lars Christian	678	Henriksen, Henrik Abraham	541
Christensen, Nicolai	246	Henriksen, Jens Peter Herskind	541
Christensen, Niels Dahl	364	Henriksen, Niels	749
Christensen, Niels, kaldet Moustsen	283	Henriksen, Oline	
Christensen, Nielsine Marie	120	Hildebrandt, Karl Gustav	713
Christensen, Peder	807	Hildebrandt, Søren Christian Marius	713
Christensen, Søren Christian med Tilnavn Smed	283	Holm, August Nicolai Julius	756
Christiansen, Hans	62	Holmberg, Jensine Hermandine Vilhelmine Noline	682
Christiansen, Hans Peter	403		
Christiansen, Niels	521	Jackson, Johannes Alexander	349
Christoffersen, Niels	408	Jakobsen, Karoline Elisabeth	390
Clausen, Else	250	Jakobsen, Martine Kirstine, Gaardejer Rasmussens Hustru	278
Cruise, George	24	Jensen, Augusta Vilhelmine Bentine	447
Dahlsen, Johanne Kirstine	443	Jensen, Carl Christian	93
Danielsen, Anders Frederik	796	Jensen, Christen Laursen	203
Didriksen, Christian Emil	546	Jensen, Ferdinand Peder	127
Dreyman, Karl Theodor	413	Jensen, Frederik	4
Dufve, Johan Christian	754	Jensen, Jens Christian	572
Finderup, Valdemar Christian	111	Jensen, Jens Christian	671
Francis, Exira	772	Jensen, Jens Marius	337
Frederiksen, Frederik Edvard	549	Jensen, Jens Peter	641
»Frejr«, Medlemmerne af sam- mes Bestyrelse	676	Jensen, Jens Søren	206
Frøchen, Just Cato	673	Jensen, Johannes	667
		Jensen, Jørgen Christian	510
Gerlach, Vilhelm	82	Jensen, Niels Christian	313
Gummesson, Alfred Peter	431	Jensen, Niels Christian	572
		Jensen, Niels Andreas	153
Håkonsson, Carl	713	Jensen, Ole	376
Hansen, Carl Antoni	247	Jensen, Peder	741
Hansen, Edvard Julius	173	Jensen, Peter Henrik	633
Hansen, Frederik Ditlev	70	Jensen, Rasmus	508
Hansen, Hans Kristian Louis	187	Jeppesen, Lars	592
Hansen, Jens	17	Jørgensen, Andreas	819
Hansen, Jens Peter	378	Jørgensen, Hans Iver	583
Hansen, Karen Kirstine	744	Jørgensen, Jacob	473

	Pag.		Pag.
Jørgensen, Laurine	583	Mikkelsen, Christen	592
Jørgensen, Niels	806	Mortensen, Christen Thomsen	592
Jørgensen, Søren	220	Mortensen, Jens	96
Karl, Frantz Seraph	708	Møller, Adolph Hansen	619
Kauffmann, Eugen Frederik		Møller, Jørgengine Hansine	
Christian	627	Diderikke, født Kofoed...	619
Kreszner, Carl Franz	625	Nicolajsen, Valdemar	265
Kristiansen, Kristen, kaldet		Niebuhr, Conradine Christine	
Thuge	96	Marie, Uttenthals Enke ..	330
Krüger, Laurids	630	Nielsen, Ane Johanne	382
Krylmann, Peder	131	Nielsen, Anna	334
Köhler, Jens Jacob Martin ...	580	Nielsen, Birthe Marie	175
Larsen, Ane Kirstine	609	Nielsen, Christen	343
Larsen, Christen	472	Nielsen, kaldet Gutfeldt, Hans	
Larsen, Christian	629	Rasmus	372
Larsen, Else Birgitte Oline ...	334	Nielsen, Jens	459
Larsen, Hans	609	Nielsen, Jens Christian	516
Larsen, Johan Christian	798	Nielsen, kaldet Mehlsen, Niels	185
Larsen, Lars Christian	693	Nielsen, Niels	404
Larsen, Mathilde Antoinette ..	718	Nielsen, Niels Peter	596
Larsen, Morten Peter	491	Nielsen, Niels Vilhelm	454
Larsen, Niels Carl	6	Nielsen, Peder Julius	372
Larsen, Olof Frederik	713	Nielsen, Rasmus	614
Larsen, Peder Ole	779	Olesen, Christen	592
Laursdatter, Christine, Lars		Olsen, Ane Sophie	270
Nielsen Brix' Enke	394	Olsen, Emil Theodor Frantz	
Lauritzen, Lars Christian ...	493	Alexander	615
Lublin, Labella	841	Olsen, Hans Peter	147
Lund, født Pihl, Julie Christine	540	Olsen, Jens Peter	639
Lyngby, Andreas Carl Martu-		Olsen, Martin Emilius	742
rin eller Martin	369	Olsen, Peter	531
Lynge, Frederik Christian		Olsson, Elise	54
Arentzen	649	Olsson, Hans	358
Løvendahl, Hans Hansen ...	598	Ottesen, Emma Kristine Karo-	
Madsdatter, Anne	476	line	150
Madsen, født Augustesen, Sidsel		Pedersen, kaldet Allert, Anders	332
Marie	717	Pedersen, Christian	315
Madsen, Carl Johan	717	Pedersen, Frederik Christian .	825
Madsen, Lars Peder	109	Pedersen, Jens	386
Madsen, Peter Christian	201	Pedersen, Jens Peter	710
Mahler, Jens Saaby	224		

	Pag.		Pag.
Pedersen, Jørgen Gantzel Val-		Sigeirsson, Bjarni	566
demar	638	Sigurdardatter, Gudrun	248
Pedersen, Laurids Marinus . . .	15	Simonsen, Johan Henrik	644
Pedersen, Niels Jørgen	731	Simonsen, Niels Peter	513
Petersen, Claudius August . . .	684	Simonsen, Simon Frederik . . .	531
Petersen, Hans Anton Valdemar	159	Sietan, Carl Heinrich	695
Petersen, Hans August Harry	725	Sørensen, Anders	493
Petersen, Jens Skougaard . . .	244	Sørensen, Christen	601
Petersen, Oluf	750	Sørensen, Espen Vilhelm	74
Petersen, Oscar Johannes		Sørensen, Fritz Hakon Lauritz	476
Theodor	344	Sørensen, Fritz Theodor	141
Poulsen, Jens	362	Sørensen, Johan	131
Poulsen, Jens Dam	592	Sørensen, Ludvig Wilhelm	
Poulsen, Pouline Christine . . .	58	Emilius	89
Prahl, Oskar Ferdinand	800	Sørensen, Severine	587
Rasmussen, Anders	155	Thomsen, Detaillist	1
Rasmussen, Anders Christian	118	Thorsteinsson, Olafur	827
Rasmussen, Emil Valdemar . .	94	Thorsteinsson, Thidrik	243
Rasmussen, Martin	383	Thøgersen, Poul	51
Rasmussen, Stine Marie, Krü-		Tobiesen, Jens Gunde	553
gers Hustru	630		
Rudebeck, Rasmus Christian-		Wilhelmsen, Alexander Marcus	489
sen	670		
Schlicker, Wilhelm	341	Zimmermann, Georg Theodor	
Schweickhardt, Christian Gott-		Garlieb Staal	38
lieb	690		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afhjemling.	Gave.
Afvisning.	Gjentagelse.
Angivelse (falsk).	Gjæld.
Appel.	Habilitet.
Arrest (Varetægts-).	Handel
Assuranceforhold.	Hittegods.
Assurancesvig.	Hjemvisning.
Auktion.	Hæleri.
Barnefødsel (uforsvarlig Omgang med sin).	Hærværk.
Bedrageri.	Hævd.
Befragtning.	Indirckte Tyvs- og Hælerbevis.
Betaling.	Interessentskab.
Betleri.	Island.
Bevis.	Jagt.
Brandstiftelse.	Kaution.
Drab m. m. (Stfl.s Cap. 17).	Kirker.
Ed.	Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ord- ning.
Ejendomsret.	Kompetence (Domstolenes).
Erstatning.	Konfiskation.
Falsk.	Konkurs.
Fiskeri.	Kontrakt.
Fogedforretning.	Kumulation.
Forbrydelse i Embedsforhold.	Kvaksalveri.
Forbud.	Leje.
Forsøg.	

Livsforsikring.	Stadfæstelsesdomme.
Livsgave.	Straf.
Love.	Sundhedsvedtægt (Overtrædelse heraf.)
Løsgænger.	Sædeligheden (Forbrydelser imod).
Meddelagtighed.	Søretsforhold.
Medikamenthandel.	Testament.
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	Thinglæsning.
Myndighed og Orden (Forbrydelser imod).	Tilbagesøgningsret.
Næringsbrug.	Tilregnelighed.
Pant.	Tyendeforhold.
Pension.	Tyveri.
Polititilhold.	Udeblivelsesdomme.
Religionen.	Udvisning af Riget.
Retdens Pleje.	Umyndighed.
Røveri og Trusler.	Underholdningsbidrag.
Servitut.	Veje.
Skatter og Afgifter.	Vestindien.
Skifte.	Vidnepligt.
Skilsmisse	Vold.
Skjønnsforretning.	Ægtepagt.
Skolevæsen.	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Afhjemling.	Pag.
<p>I et Tilfælde, hvor der af et Brandassuranceselskab var protesteret imod Afhjemlingen af en Over-Skjønsforretning, foretaget til Ansættelse af den et Manufakturleger ved en Ildsvaade tilføjede Røgskade, statueret, at Protesten, som var støttet paa Mændenes Fremgangsmaade under Forretningen, burde være taget under Paakjendelse af vedkommende Vidnedommer, men da den for Selskabet mødende Sagfører havde undladt til sin Protest imod Afhjemlingen at knytte en Paastand om, at Mændene tilpligtedes at omgøre Forretningen, eller at angive, hvilken anden Fremgangsmaade der skulde følges af dem, fandtes det at maatte have sit Forblivende ved, at den nedlagte Protest ikke var tagen til Følge</p>	700
Afvisning.	
<p>Se under »Appel«</p> <p>Spørgsmaalet om, hvorvidt en Ejendom paa Frederiksberg fyldestgjorde de i Loven af 29 Decbr. 1857 § 9 opstillede Betingelser for med Hensyn til Skattepaaligning at kunne henregnes til Frederiksberg Bydistrikt, antaget at henhøre under Domstolenes Afgjørelse</p> <p>En af det Offentlige til Høiesteret indanket Sag, hvorunder Tiltalte ved Overrettens Dom var frifunden for en mod ham rejst Sigtelse for Overtrædelse af Strflv.s § 224, afvist, idet det, selv om der havde kunnet være Spørgsmaal om Ansvar efter nævnte §, maatte være klart, at Straffen i hvert Fald ikke vilde kunne have naaet den Størrelse, som efter Lovgivningen udgjør summa appellabilis for Høiesteret . .</p> <p>En af Skiftekommissionen i en Disput mellem en Arving og</p>	<p>429</p> <p>634</p> <p>646</p>

	Pag.
vedkommende executor testamenti afsagt Decision, der af Arvingen var indbragt for Høiesteret ved Stævning udtaget alene mod Skiftekommissionen, afvist, da ikke Skiftekommissionen, men vedkommende Executor dels paa egne Vegne som Part dels paa Boets Vegne burde have været indstævnet.	757
I et Tilfælde, hvor der ved Appellen til Høiesteret af en af en Skifteforvalter afsagt Decision, hvorved en fremsat Begjæring om Konkursbehandling af et Bo var forkastet, var udtaget Stævning tillige mod Skifteforvalteren som Hovedvederpart og Sagvolder, Stævningen forsaavidt afvist, idet der ikke fandtes noget Bo, paa hvis Vegne Skifteforvalteren kunde optræde, og der saaledes ikke havde været Hjemmel for Appellanten til at indstævne denne som Part og nedlægge Paastand over ham sammen med den, hvis Bo ønskedes taget under Konkursbehandling.	849

Angivelse (falsk).

Et for Barnemord tiltalt Fruentimmer, som i det Haab derved at ville slippe med mindre Straf under et Forhør havde mod bedre Vidende sigtet en Anden for at have tilskyndet hende til den nævnte Forbrydelse, anset efter Strflv.s § 225	40
En Læge, som i en Anmeldelse til Politiet havde sigtet en Anden for at komme giftige Stoffer i sine Drikkevarer eller bibringe Folk saadanne paa anden Maade for derved at skaffe dem stærk Diarrhoe, frifunden, idet det, helt bortset fra de om Tiltaltes mentale Tilstand foreliggende Lægeerklæringer, fandtes betænkeligt at statuere, at han havde været sig Urigtigheden af Anmeldelsen bevidst.	408

Appel.

I et Tilfælde, hvor Rekvirenten af en Forbudsforretning, hvis Fremme var bleven nægtet ved Kjendelse af Fogden, under Paaberaabelse af D. L. 1—6—19 havde indanket Kjendelsen umiddelbart for Høiesteret, Sagen ex officio afvist, idet den nævnte Lovartikel, der, forsaavidt den omtaler voldsom Tvang, ordentligvis vil være uanvendelig, hvor der ankes over en under Fogdens Kompetence hørende og under de lovbefalede Formers Iagttagelse iværksat Fogedforretning, ligeledes, forsaavidt den omhandler Anklage for Rettens Fornægtelse, efter de brugte Udtryk og Sammenstillingen med Anklage for voldsom Tvang og Forurettelse maa ansees uanvendelig, hvor en Fogedforretnings Iværksættelse er nægtet ved en af Fogden efter forudgaaende lovformelig

	Pag.
Omgang afsagt motiveret Kjendelse, uden at særegne Omstændigheder ere tilstede, som skulde kunne berettigede til desuagtet at betragte Fogedkjendelsen som en Rettens Fornægtelse, for hvilken Fogden kunde anklages	429
Se endvidere under »Afvvisning«	757, 849
Arrest (Varetægts).	
Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest (efter Lov 5 April 1888),	
Erstatning herfor tilkjendt en for Tyveri af Græs tiltalt Person, hvis Anbringende om, at han havde staaet i den Tro at have rette Vedkommendes Tilladelse til at sætte sig i Besiddelse af Græsset, ikke fandtes at kunne forkastes, hvorfor han maatte ansees uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han havde været fængslet	17
Erstatning herfor nægtet, da den i Loven af 5 April 1888 § 1 fastsatte Betingelse, at Vedkommende maatte antages at være uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han har været fængslet, ikke fandtes at være tilstede	106
En Erstatning af 3000 Kr. tilkjendt en Bundtmager, som i ca. 5 Maaneder havde været arresteret som mistænkt for Brandstiftelse	652
Assuranceforhold.	
Se under »Afhjemling«	700
Assurancesvig.	
En herfor tiltalt Skolelærer frifunden	9
En Tiltalt anset efter Strfl.s § 259 for ved bevidst urigtige Opgivelser om den af ham lidt Brandskades Omfang og Størrelse at have forsøgt at besvige et Forsikringsselskab . . .	358.
Auktion.	
En i Aaret 1889 uden Udstedelse af Auktionsplakat afholdt Tvangsauktion over en fast Ejendom kjendt uefterrettelig, fordi Auktionsplakat i det foreliggende Tilfælde maatte antages at henhøre til den ifølge den dagjældende Lovgivning officielle Berømmelse af Auktionen	527
Barnefødsel (uforsvarlig Omgang med sin).	
En udenfor Ægteskab besvangret Kvinde, som, uagtet hun var klar paa, at Fødselsakten var begyndt, havde undladt at paakalde Hjælp, efter Omstændighederne ikke derved funden skyldig i Overtrædelse af Strflv.s § 195. Forsaavidt	

	Pag.
hun, som efter at Fødselen var tilendebragt faldt hen i en Døs, ved sin Opvaagnen af denne havde undladt at foretage noget for at hidkalde Hjælp, uagtet hun vidste, at Barnet, om hvis Krop hun umiddelbart efter Fødselen havde svøbt et Par uldne Benklæder, havde været levende født, heller ikke fundet af have paadraget sig Strafansvar, idet det efter de afgivne Lægeerklæringer maatte antages, at Barnet, som af Tiltalte ogsaa forudsat, i Virkeligheden var dødt paa det paagældende Tidspunkt	447
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer, som ventede sin Nedkomst i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli Maaned, men som, da hun en Dag midt i April Maaned mærkede, at Fødselsveerne kom over hende, lukkede sig inde i sit Værelse og der nedkom med et Barn, som hun den paafølgende Nat lagde fra Sengen, hvor det hidtil var forblevet, ned i en Kasse, som hun nogle Dage efter nedgravede i Haven, hvor Resterne i November Maaned fandtes, uden at det kunde konstateres, om Barnet havde været levende født, anset efter Strflv.s § 194	270
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer, som skjøndt det i et Tidsrum af en halv Time før Fødselen havde staaet hende klart, at Fødselen forestod, havde undladt at paa kalde Hjælp, hvilket let havde været hende mulig, anset efter Strflv.s § 194, idet hun i hvert Fald fra nævnte Tidspunkt maatte antages at have havt til Hensigt at føde i Dølgemaal	587
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer, som efter ved Besøg hos en Læge at være bleven underrettet om, at hun var frugtsommelig — hvilket hun indtil da vil have været uvidende om — og at Fødselen var nærforestaaende, Natten derpaa blev overrasket af Fødselen, hvorpaa hun, som delte Værelse sammen med sin Søster, var staaet op og ude i Gaarden havde født et Barn, som hun derpaa, da Søsteren gjorde Anskrig, lod ligge paa Jorden, hvor det et Kvarterstid efter blev fundet levende, men samme Dags Aften døde, uden at det bestemt kunde konstateres, hvorvidt Døden var indtraadt som Følge af Tiltaltes Forhold ved Barnefødselen — anset efter Strflv.s § 195	443
Strflv.s § 195 endvidere anvendt	390

Bedrageri.

En Handlende, som var sigtet dels for i egennyttig Hensigt at have unddraget sit Konkursbo Værdier, dels for at have begunstiget enkelte Kreditorer og optaget Forstrækninger

	Pag.
paa en Tid, hvor han burde have forudseet sin Fallit som nær forestaaende, og dels for i den nærmeste Tid før sin Fallit at have foretaget forcerede Varesalg til Tab for Boet, frifunden. Ligeledes frifunden, forsaavidt han var sigtet for at have skaffet sig Henstand hos en Kreditor ved urigtige Foregivender, idet der manglede Føje til at antage, at han ved at fremstille sine Forhold, som om der ikke var noget i Vejen med ham, og ved overfor Kreditor at foregive at være solvent, havde fremsat bevidst urigtige Anbringender om sine Forhold, der kunde paadrage Ansvar efter § 257. Hans Forhold med alene at indføre Hovedresultatet af en af ham opgjort Aarsstatus i sin Statusbog heller ikke funden at kunne henføres under Konkursloven § 148, cfr. Strflv.s § 262. Endelig frifunden, forsaavidt han var sigtet for anden uordentlig eller uredelig Bogføring	82
En Tiltalt, som var sigtet for at have fragaaet Modtagelsen af et ham af hans Svigerfader ydet Laan, frifunden; idet det maatte antages, at han havde modtaget Laanet ikke af Svigerfaderen, men af en Slægtning, der den Gang var til Huse hos Svigerfaderen	96
En Svigerfader og Svigersøn, som vare sigtede for paa en Tid, hvor der kunde ventes afholdt en Exekutionsforretning hos førstnævnte, at have pro forma oprettet en Kjøbe- og Aftægts-Kontrakt, hvorved forskellige Effekter overdroges Svigersønnen, imod at han overtog Svigerfaderens Forsørgelse, hvilken Kontrakt under Exekutionsforretningen forevist til Støtte for, at Svigerfaderen intet ejede, frifundne under den imod dem for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 anlagte Sag, idet det maatte antages, at de i Kontrakten ommeldte Effekter allerede længere Tid forinden Oprettelsen af Kontrakten mundtlig vare blevne overdragne Svigersønnen, og at der saaledes ikke ved Kontraktens senere Oprettelse var foretagen nogen Proforma-Afhændelse, hvorimod Meningen med Kontrakten ikkun havde været at fastslaa Svigersønnens Ejendomsret over Effekterne	96
En Gaardejer, som efter ved Mageskiftehandel at være bleven Ejer af en anden Ejendom til denne havde overført en Del af den paa hans tidligere Ejendom beroende med Gaarden pantsatte Besætning m. m., frifunden under den mod ham for Bedrageri anlagte Sag, idet der ikke fandtes Føje til at forkaste hans Forklaring om at have staaet i den Tro, at hans Medkontrahent, som ifølge Vilkaarene for Handelen havde paataget sig at skaffe de manglende Besætnings- og Inventariedele tilveje, baade vilde og kunde opfylde denne	

	Pag.
Forpligtelse, hvorfor Tiltalte ikke kunde antages at have handlet i bedragerisk Hensigt	155
En Hestehandler, som paa et Marked havde ved sin Søn solgt en Hest, der var »Væver« — hvorved forstaas en Hest, der i Stalden, naar den staar ledig, er tilbøjelig til at rokke med Forkrop og Hoved fra den ene Side af Baasen til den anden — fri for usynlige Fejl, frifunden, blandt andet fordi der manglede tilstrækkelige Oplysninger om, i hvilken Grad Hesten led af den paagjældende Fejl.	553
En Forpagter, som havde disponeret over nogle af de af ham pantsatte Besætningsdele, frifunden, da Forpagtningskontrakten, i hvilken Panteretten var forbeholdt, ikke var thinglæst inden de i Loven fastsatte Frister, uden at det tillagdes Betydning, at Tiltalte maatte antages at være gaaet ud fra, at Panteretten var kommet til Existens	678
En Skolelærer, som ved urigtigt Foregivende havde foranlediget, at to Personer gik i Kaution for ham, frifunden, da det ikke var oplyst, at det nævnte Foregivende havde haft nogen Indflydelse paa de Vedkommendes Tilbøjelighed til at kavere for ham, hvad heller ikke fra Tiltaltes Side havde været beregnet	731
En Tiltalt, som hos Formanden for et Sporvejsselskabs Bestyrelse havde opnaaet et Laan ved usandfærdig at foregive at være ansat ved Selskabet som Konduktør Nr. 10 og havde underskrevet med sit eget Navn »V. Hansen« et Laanebevis, som af Laangiveren var udfærdiget saaledes, at dette Navn kom til at staa ovenover Ordene »Konduktør Nr. 10 ved Sølygadens Sporvejsselskab«, anset efter Strflv.s § 251, derimod ikke, som ved Kriminal- og Politiretten sket, for Falsk	356
En Antikvitetshandler, der til en Professor havde solgt to imiterede Lurer à 300 Kr., som han udgav for Danefæ, anset efter Strflv.s § 251	513
Analogien af Strflv.s § 252 anvendt i et Tilfælde, hvor en Kautionist under en mod ham af en Medkautionist anlagt Retssag mod bedre Vidende og for at slippe for at betale Beløbet havde benægtet at have underskrevet det paagjældende Kautionsdokument	380
En Tiltalt, som efter af en Anden at have modtaget en 50 Kroneseddel til Bytning kun tilbageleverede Vedkommende 10 Kroner, idet han paastod kun at have modtaget en saa stor Seddel til Bytning, anset efter Strflv.s § 252	386
En Møllerkarl, der dels havde solgt Varer for sin Husbond uden at indføre dette i den dertil bestemte Bog og derefter for-	

	Pag.
brugt de derfor modtagne Beløb, dels oppebaaret og forbrugt nogle hans Husbond tilkommende Malepenge, anseet efter Strflv.s § 253	127
En Gaardejer, som efter at det var bleven ham klart, at han ikke kunde holde sig ved Gaarden, havde til egen Fordel bortsolgt Størstedelen af den med Gaarden pantsatte Besætning, anseet efter Strfls § 253	153
En Tiltalt, der dels til egen Fordel paa en Sparekassebog havde hævet et større Beløb, end han af Ejeren var bemyndiget til, dels ved en anden Lejlighed havde tilvendt sig Sparekassébogen og hævet af dens Paalydende ligeledes til egen Fordel, anseet efter Strflv.s § 253.	372
En Enke, som ulovlig havde disponeret over den sammen med hendes Gaard pantsatte Besætning og Inventarium m. m. tildels paa et Tidspunkt, hvor hun forudsaa Exekution fra vedkommende Panthavers Side, anseet efter Strflv.s § 253 og Konkurslovens § 168, jfr. Strflv.s § 260	394
En Tiltalt, der sammen med sin Ejendom havde pantsat Besætning og utærsket Sæd, anseet efter Strflv.s §§ 253 og 256 for til Skade for Pantekreditor at have afhændet en Ko til en Kreditor til Dækning af dennes Tilgodehavende, samt paa en Tid, da han vidste, at Pantekreditor vilde foretage Udlæg, noget utærsket Havre for at købe Fødemidler til sig og Husstand og en Ko til en Kreditor til Dækning af hans Tilgodehavende. Sidstnævnte Disposition ikke henført under Konkurslovens § 168, jfr. Strflv.s § 260, da der ikke kunde ansees at være handlet med egennyttig Hensigt	549
En Tiltalt, der efter at være kommen til Kundskab om, at der paa en Lodseddel til Varelotteriet, som en hos ham logerende Pige ved sin Fraflytning havde efterladt i en aaben Skuffe i Tiltaltes Lejlighed, var falden en Gevinst, havde ombyttet denne Lodseddel med en ham selv tilhørende, paa hvilken ingen Gevinst var udkommen, og derpaa forsøgt at hæve Gevinsten, anseet efter Strflv.s § 253	615
En Forpagter anseet efter Strflv.s § 253 for at have disponeret over tvende til Ejendommens Besætning hørende Stude, der tilhørte Ejendommens Ejer, idet han, da Dispositionen foregik, var paa det Rene med, at han ikke vilde være istand til at sætte andre i Stedet. Endvidere anset efter Strflv.s § 256 for at have disponeret over en So, i hvilken der var gjort Udlæg for Aktionsomkostninger	678
Strflv.s § 253 endvidere anvendt	315
En Tiltalt, som uden Bemyndigelse havde tilsagt tvende Per-	

	Pag.
soner Hyre med et Skib og derfor svigagtig fordret og modtaget Betaling, anseet efter Strflv.s § 256	383
En Tiltalt anseet efter Strflv.s § 256, jfr. § 253 for at have pantsat et af ham paa Afbetaling kjøbt Uhr, forinden hele Kjøbesummen var erlagt	386
En Tiltalt, som efter sin Forklarling havde sat sig i Besiddelse af nogle en Anden tilhørende Benklæder for derved at faa denne, som Tiltalte troede havde taget en ham tilhørende Barberkniv, til at komme frem med Kniven, men som derefter ulovlig disponerede over Benklæderne, anseet efter Analogien af Strflv.s § 256, jfr. § 253	459
En Person, som ved at oplæse et fingeret Brev om, at et af ham i Udlandet erhvervet Patent paa en Opfindelse skulde være solgt der for et større Beløb, havde formaaet en Anden til at laane ham 600 Kr., anseet efter Strflv.s § 257, idet hans Hensigt med at oplæse Brevet maatte antages navnlig at have været at formaa den Anden til at yde Laanet	9
En Tiltalt, som havde modtaget til Foræring et Sæt Tøj vidende om, at Giveren paa en Auktion havde faaet Tøjet tilslaaet paa Kredit ved at opgive falsk Navn, men stolende paa, at Giveren havde Evne og Villie til at betale Tøjet, anseet efter Strflv.s § 257, jfr. § 55	118
Strflv.s § 257 anvendt paa en Tiltalt, som efter under et urigtigt Foregivende at have formaaet en Fiskehandler til at overlade sig til Salg et Parti Rødspætter paa Kredit havde undladt efter Salget at betale det skyldige Beløb . .	386
En Fallent, der kort før sin Fallit under urigtige Anbringender om sin Solvens og om en Arv, der vilde tilfalde hans Hustru, havde forskaffet sig Henstand med Betaling af en Kreditors Tilgodehavende, anseet efter Strflv.s § 257. Tillige straffet efter § 261 for paa en Tid, da han forudsaa sin Fallit som nærforestaende at have begunstiget enkelte Kreditorer. Derimod frifunden, forsaavidt han var aktioneret for Bedrageri med Hensyn til fem andre Forhold . .	521
En Tiltalt anseet efter Strflv.s § 257 for under en Retssag at have afgivet urigtige Proceserklæringer sigtende til Fragaal-else af en af ham indgaaet Hestehandel	553
En 15aarig Dreng, som, da en Skomager, til hvem han havde indleveret et Par Sko til Reparation, havde erklæret ikke at ville udlevere disse, medmindre Betalingen samtidig erlagdes, under et urigtigt Foregivende i Skomagerens Fraværelse fik sig Skoene udleverede, anseet efter Strflv.s § 257	713
En Tiltalt anseet efter Strflv.s § 260, jfr. Konkurslovens § 168	

	Pag.
for under en Exekutionsforretning at have lagt Dølgemaal paa nogle Ejendele	127
En Fallent anseet efter Strfl.s § 263 for paa en Tid, da han var uden Formue og hans Forretning havde givet Under-skud, at have indladt sig paa Terminsforretninger, hvor-ved der var paaført hans Bo betydelige Tab	82
En Tiltalt, som ved Kjøbet af et Parti Aviser benyttede en Vægt, som han vidste var forfalsket af en Anden, dømt efter Strfl.s § 277, 1ste Stk., uanseet at Handelen ikke kom i Stand, idet Sælgeren fattede Mistanke til Vægten	807
 Befragtning.	
Se under »Søretsforhold«	194
 Betaling.	
En Tømmermester, der som Entreprenør havde paataget sig Opførelsen af en Bygning og i den Anledning ved Paategning havde erklæret sig enig i en af den Murmester, der skulde udføre Murerarbejdet, med en Grosserer afsluttet Slutseddel angaaende Levering af Byggematerialier og Ordningen af Be-talingen for samme, dømt til at betale Grossereren de af denne i Henhold hertil til Murmesteren leverede Materialier, uanseet at Murmesteren inden deres Benyttelse frasagde sig Murerarbejdet, idet Tømmermesterens Forpligtelse til at be-tale Materialerne allerede fandtes at maatte blive en Følge af, at han efter Murmesterens Fratræden havde benyttet Ma-terialierne til Bygningens Opførelse ved en anden Murer. .	802
Se endvidere under »Kontrakt«	746

Botteri.

Straf herfor idømt 120, 217, 356, 362, 376, 403, 470, 486, 489, 535, 614, 625, 717, 741, 742, 749, 806, 807, 852.

Bevis.

En af en Part fremsat Paastand om, at en i hans Besiddelse værende Panteobligation var ham tiltransporteret af Kreditor, anseet tilstrækkeligt bevist ved Fremlæggelse af den paagæl-dende, med vedkommende Kreditors Navn forsynede Trans-port, uanseet at denne som Vidne havde forklaret, at Navnet under Transporten vel lignede hans Underskrift, men at han dog ikke vilde anerkjende det som sit, fordi det Dokument, som han ved den paagældende Lejlighed underskrev, blev oplæst for ham som indeholdende en Sikkerhedsstillelse, ikke en Transport, samt at der kun var den Mulighed for, at han

	Pag.
selv havde underskrevet, at et fra det virkelige afvigende Indhold var oplæst forinden Underskriften, idet denne Forklaring ikke kunde ansees som en Benægtelse af selve Underskriften, men kun som en Benægtelse af at have underskrevet Dokumentet med Kundskab om dets Indhold	163
Brandstiftelse.	
En herfor sigtet Skolelærer frifunden	9
En sindssyg Person, der havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, frifunden	247
En 17-aarig Dreng, der havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, men hvis aandelige Eyner ifølge Sundhedskollegiets Erklæring vare saa mangelfuldt udviklede, at han ikke kunde antages at have været sig Handlingens Strafbarhed bevidst, frifunden i Henhold til Strfl.s § 38. Udtalt, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at træffe Sikkerhedsforanstaltninger overfor ham	693
En Tjenestepige, der havde stukket Ild paa sin Husbonds Gaard, idet hun, som kort forinden samme Dag fra Gaarden havde iagttaget en anden paa Egnen stedfindende Ildebrand, syntes, at der var noget berusende ved en saadan Ildebrand, anset efter Strfl.s § 281, 1ste Stk.	40
Drab m. m. (Strfl.s Kap. 17).	
En Tiltalt, som havde forsøgt at skyde sin forhenværende Kjøreste, anset efter Strfl.s § 186, jfr. § 46, idet det under Hensyn til den store, for Tiltalte usædvanlige Mængde stærke Drikke, han den paagjældende Dag havde nydt, fandtes betænkeligt at antage, at Handlingen var fremgaaet af en saadan rolig Overvejelse, at den vilde kunne henføres under Strfl.s § 190	404
En Mand, som med en Kniv havde skaaret Halsen over paa sin Hustru, dømt efter Strfl.s § 186, jfr. § 39, uanset at Overlægen paa den Sindssygeanstalt, hvor Tiltalte havde været indlagt, havde udtalt, at Tiltalte i en Aarrække havde lidt af en kronisk Sindssygdom, en alkoholisk paranoia, og at han i Gjerningsøjeblikket havde befundet sig i en Exacerbation af Sygdommen, hvortil Sundhedskollegiet yderligere havde føjet, at Handlingen begaaede i denne sygelige Tilstand ret egentlig kunne siges at være begaaede i afsindig Tilstand, og at der derfor for en lægevidenskabelig Opfattelse ingen Tvivl var om, at Tiltalte i Gjerningsøjeblikket ikke havde været tilregnelig	779

	Pag.
Strfl.s § 188, jfr. § 39, anvendt i et Tilfælde, hvor en Tiltalt i beruset Tilstand havde tilføjet en Anden et Knivstik, der havde havt Døden til Følge	70
Et Fruentimmer, som havde dræbt tre af sine egne udenfor Ægteskab fødte Børn samt et 8 Maaneder gammelt Barn af de Folk, hos hvem hun tjente, anset efter Strfl.s § 190. Tillige dømt for Brandstiftelse, Tyveri, falsk Angivelse og forskellige Sædelighedsforseelser.....	40
Et udenfor Ægteskab besvangret Fruentimmer, som efterat have aborteret havde i den Antagelse, at her forelaa en Fødsel, for at berøve Barnet Livet foretaget en Handling, som under denne Forudsætning vilde have havt Døden til Følge, anset efter Strfl.s § 192, jfr. § 46	250
En Tiltalt, som dels overfor sin Hustru, dels overfor andre Fruentimmer havde udvist Virksomhed med at fordrive deres Fostre anset efter Strfl.s § 193, tildels smh. med § 46...	413
 Eed.	
I et Tilfælde, hvor den for Høiesteret indstævnte Part ved den indankede Dom var paalagt Benægtelseseed, saaledes at han, hvis han aflagde Eden, vilde være at frifinde, vedkommende Part af Høiesteret pure frifunden, uanset at han ikke havde udtaget Kontraappelstævning	787
 Ejendomsret.	
Se under »Hævd«	759
 Erstatning.	
I et Tilfælde, hvor en Lejer, som ifølge Lejekontrakt havde lejet en Boutik med tilhørende Beboelseslejlighed i en Ejendom, havde sagsøgt Ejeren til at betale Erstatning, fordi han senere havde udlejet den paagjældende Boutik m. m. til en Trediemand, Ejeren frifunden, idet Bevis antoges ført for, at Parterne efter Lejekontraktens Indgaaelse underhaanden vare blevne enige om, at det indgaaede Lejeforhold skulde omfatte en anden Boutikslejlighed i samme Ejendom	28
Se endvidere under »Kontrakt«	65
Bestemmelsen i § 8 af Lov 12 April 1889 om løsgaaende Hunde funden anvendelig paa en Lænkehund, som havde revet sig løs og tilføjet et Barn et Bid. Hundens Ejer idømt Straf og Godtgjørelse i Henhold til bemeldte Lov	293
Se endvidere under »Kontrakt«	295
Se endvidere under »Sædeligheden«	476
I et Tilfælde, hvor Københavns Magistrat til en Frugthandler	

- havde bortlejet et Areal paa Vilkaar, at de derpaa hentaende Frilandsvæxter, deriblandt et nærmere bestemt Antal Rhabarberblokke og Rosentræer, ikke maatte ryddes, og hvor Foreningen »Arbejdernes Værn« med Magistratens Samtykke var indtraadt i bemeldte Lejemaal, samt hvor det senere havde vist sig, at det fuldstændige Tal af fornævnte Væxter ikke var til Stede, antaget, at Frugthandleren ikke ved uden Forbehold at overgive Foreningen en Gjenpart af den mellem ham og Magistraten oprettede Kontrakt havde paataget sig noget Ansvar for, at det i Kontrakten nævnte Antal Væxter var til Stede paa den Tid, da han frattraadte Lejemaalet, i hvilken Henseende fremhævedes, at der ikke i hans Kontrakt, saaledes som i den senere mellem Foreningen og Magistraten afsluttede, fandtes nogen Bestemmelse om, at han ved Lejemaalets Ophør skulde aflevere disse Væxter i samme Antal, som det, hvori han modtog dem. Da Frugthandleren heller ikke i Slutsedlen med Foreningen, som ikke indeholdt nogen Talangivelse angaaende Væxterne, eller iøvrigt saaes at have paataget sig noget Ansvar for, at Foreningen modtog et bestemt Antal Væxter, fandtes det ikke at kunne tilskrives ham, at Foreningen uden noget Forbehold overfor Magistraten havde paataget sig det ovennævnte strengere Vilkaar for Afleveringen, hvorfor Frugthandleren frifandtes for Foreningens imod ham anlagte Erstatningssøgsmaal
- En Erstatning af 2000 Kr. for den ved en ærefornærmende Artikel i Socialdemokraten bevirkede Forstyrrelse i Stilling og Forhold tilkjendt 502
- I et Tilfælde, hvor Sælgeren af en Landejendom, som det maatte antages i god Tro, havde ved de forud for Handelen gaaede Forhandlinger og i Udkastet til Kjøbekontrakten opgivet Ejendommens Areal til ca. 200 Tdr. Land, medens det i Virkeligheden kun udgjorde paa det nærmeste 165 Tdr., en fra Kjøberens Side alene paa Afslag i Kjøbesummen rettet Paa-stand ikke givet Medhold, idet han, som selv paa Stedet havde taget Ejendommen i Øjesyn og efter de foreliggende Omstændigheder, deriblandt Sælgerens Udtalelser under Forhandlingerne, ikke havde havt Føje til at stole paa den nævnte Arealangivelse som fuldt paalidelig, fandtes, hvis han desuagtet lagde afgjørende Vægt paa Angivelsens Rigtighed, at burde have forlangt en udtrykkelig Garanti herfor
- I et Tilfælde, hvor en Sagfører som økonomisk Leder af et Byggeforetagende havde, forinden en Husmægler diskonterede en af Byggherren til en Leverandør for dennes Tilgodehavende udstedt Vexel, afgivet en Erklæring, hvori han forpligtede sig 654

til af det Beløb, Leverandøren havde tilgode, at tilbageholde det Fornødne ved Prioriteringen af Bygningen senest inden to Maaneder, antaget, at ligesom Erklæringen ikke kunde ansees at indeholde en personlig Forpligtelse for Sagføreren til at indestaa for, at Prioriteringen vilde ske inden to Maaneder eller for, at der ved samme vilde blive Dækning for Vexlen, men kun et Løfte om at ville indeholde det Fornødne af det Beløb, der ved Prioriteringen maatte tilkomme Leverandøren, saaledes savnedes der Føje til overfor Sagføreren Benægtelse at statuere, at han ved Erklæringens Afgivelse havde været sig bevidst, at en Prioritering, hvorved Leverandøren fik Dækning, ikke kunde ventes. Den Omstændighed, at Erklæringen ved at fortie, at der paa Ejendommen var thinglæst en Arrestforretning, forsaavidt havde kunnet være vildledende for dens Modtager, heller ikke antaget at kunne gjøre Udstederen erstatningspligtig, idet det ikke kunde ansees for sikkert, at Modtageren, hvis han havde kjendt Arrestforretningen, vilde have undladt at diskontere Vexlen. Idet endelig Spørgsmaalet, om Sagføreren mulige Erstatningspligt overfor Leverandøren ved ikke at have fordelt de indgaaede Byggelaan procentvis mellem de Interesserede i Overensstemmelse med en vedtagen Disposition laa udenfor Proceduren, frifandtes Sagføreren under den af Husmægleren mod ham til Vexlens Indfrielse anlagte Sag.

737

Falsk.

- En Person, som i Anledning af, at han agtede at indgaa Ægteskab, paa vedkommende Klokkerkontor havde forevist en i hans Besiddelse værende paa en anden Mands Navn lydende Daabsattest, hvilken Attest maatte antages at være falsk, hvilket Tiltalte imidlertid ikke var bekjendt med, ikke herved fundet at have gjort sig skyldig i Falsk 413
- En Agent for et Firma i Gjødningsstoffer, som for at opnaa Provision havde udfyldt nogle Bestillingsedler paa Gjødning i tvende Personers Navn uden deres Vidende og Villie, anseet efter Strfl.s § 268, andet Stk. 201
- Strfl.s § 268, andet Stk., endvidere anvendt 224
- En Tiltalt, som hos Formanden for et Sporvejselskabs Bestyrelse havde opnaaet et Laan ved usandfærdig at opgive at være ansat ved Selskabet som Konduktør Nr. 10 og havde underskrevet med sit eget Navn »V. Hansen« et Laanebevis, som af Laangiveren var udfærdiget saaledes, at dette Navn kom til at staa ovenover Ordene »Konduktør Nr. 10 ved Sølvgadens Sporvognsselskab« — ikke herved funden skyldig i Falsk, men straffet efter Strfl.s § 251 356

	Pag.
En Skolelærer, som falskelig havde skrevet en Sanginspektørs Navn under en af ham benyttet Erklæring om Udfaldet af hans Examen i Sang og Musik, anseet efter Strflv.s § 270, uanseet at bemeldte Erklæring ikke havde kunnet bringes til Stede under Sagen. For at have foretaget Forandring i Indholdet af et Skolelærerexamensbevis, forsaavidt angik Udfaldet af Prøven i Sang og Musik, og for at have meddelt Beviset en falsk Paategning straffet efter § 274, 1ste Led, kfr. § 270, og § 270, og for at have indleveret Afskrifter af fornævnte Examensbevis, i hvilke der med Hensyn til hans Karakter for Sang og Musik ham vitterlig fandtes flere Urigtigheder, straffet efter Analogien af § 270	731

Fiskeri.

Statueret, at der ifølge særlig Adkomst maatte antages at tilkomme Ejeren af Matr. Nr. 3 af Kongsgaard paa Helgenæs udelukkende Ret til at have Aalegaard eller Aalestade anbragt i Stranden udfor Helgenæs Sognekalds Jorder ved Begtrup Vig	177
Statueret, at Fiskeriloven af 5 April 1888 ikke har medført nogen Indskrækning i den for Ejeren af Frijsenvold Laxegaard ved Høiesterets Dom af 27 November 1889 anerkjendte Ret til at modsætte sig, at andre drive Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaen paa en saadan Maade og med saadanne Redskaber, at Fiskenes Opgang til Laxegaarden forhindres. Som Følge heraf og da der ikke fandtes at tilkomme Randers Kjøbstads Borgere en særlig Fiskerirettighed sammesteds i Konkurrence med den Ejeren af bemeldte Laxegaard tilkommende, stadfæstedes et nedlagt Forbud imod, at en Indvaaner i Randers udøvede Fiskeri paa den ovenfor nævnte Maade eller med de der nævnte Redskaber, navnlig med Slæbevaad og Toggergarn	256
En for Overtrædelse af Fiskerilovens § 7 tiltalt Fisker frifundet, da hans Forklaring om, at Vejrforholdene havde hindret ham i at efterkomme det i nævnte § givne Paabud efter de foreliggende Oplysninger ikke kunde forkastes . .	633
En Store Magleby's Hartkornsejere ved kongelig Bevilling tilstaaet Eneret til at drive Aalefiskeri under Amager og Sjælland paa en vis Kyststrækning ikke antagen bortfalden ved Fiskerilovens § 3, ligesom Eneretten heller ikke kunde antages indskrænket til kun at gjælde indenfor Sejldybet. En Person, som havde drevet Aalefiskeri med Ruser paa et Territorium, der maatte ansees for at henhøre under bemeldte Eneret, idømt Bøde og Erstatning efter Fiskerilovens §§ 58 og 59	722

Fogedforretning.

Et af Kongens Foged i »Rekvisiti herværende Lager, saaledes som det maatte blive vurderet af de dertil af Retten udmeldte Mænd«, dekretet Udlæg kjendt ugyldigt, idet det ikke kunde ansees stemmende med Lovgivningens Grundsatninger, jfr. særligt Lovens 1—24—17, 18 og 30, at der afsiges saadanne Fogedkjendelser, i hvilke Udlæggets Virksomhed og Kraft i Stedet for at indtræde straks gjøres afhængig af senere Foranstaltninger, der, saaledes som en efterfølgende uden Fogdens Kontrol af udmeldte Mænd paa egen Haand foretagen Vurdering, ligge ganske udenfor Fogedforretningens Omraade, hvorhos det ogsaa vilde være stridende mod Forholdets Natur, om et saadant af Fogden dekretet eventuelt Udlæg skulde uden nogen ny Virksomhed fra Fogdens Side kunne gaa over til at blive endeligt og effektivt alene ved en efterfølgende af udmeldte Mænd foretagen Vurdering

456

Forbrydelser i Embedsforhold.

En Kæmner og Havnekasserer for Kassemangel m. m. anseet efter Strfl.s § 185 1ste og 2det Led, jfr. § 144, og § 184, jfr. § 144

546

Forbud.

Se under »Appel« 429
Se under »Fiskeri« 256

Forsøg.

I et Tilfælde, hvor en Tiltalt, der i den Hensigt at ville benytte sig af en Piges paa Grund af Drik bevidstløse Tilstand til at faa Samleje med hende tvende Gange havde indfundet sig sammen med nogle andre Mandspersoner i det Værelse, hvor Pigen laa, men begge Gange var bleven forstyrret i sit Forehavende, inden han endnu var kommen videre end til at knæle ned ved Siden af hende, efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke funden tilstrækkelig Føje til at tilregne ham dette Forhold som et efter Lovgivningen strafbart Forsøg

24

En Tiltalt, som ved Kjøbet af et Parti Aviser benyttede en Vægt, som han vidste var forfalsket af en Anden, dømt efter Strfl.s § 277, 1ste Stk., uanseet at Handelen ikke kom i Stand, idet Sælgeren fattede Mistanke til Vægten 807
Se endvidere under »Drab« 250

Gave.

En Værges for en Umyndiggjort, der var sagsøgt til Indfrielse af et Gavebrev, som den Umyndiggjorte forinden sin Umyndiggjørelse skulde have udstedt til et Barn, frifunden,

	Pag.
da der mod Værgens Benægtelse ikke blot ikke var ført noget Bevis for Existensen af et saadant Gavebrev, men forskellige Omstændigheder endog talte herimod	537

Gjentagelse.

Tyvsdomme, hvorved Strfl.s § 39 var bragt til Anvendelse, tillagte Gjentagelsesvirkning	89, 596
Et Fruentimmer, der tidligere 4 Gange var dømt for Tyveri, henholdsvis for 1ste, 2den Gang, 1ste Gang og 3die Gang begaaet Tyveri, idet hun den tredie Gang havde fordulgt de hende tidligere overgaaede Domme, nu anset for 4de Gang begaaet Forbrydelse	486
En Tiltalt, som af Kriminal- og Politiretten var dømt for 5te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug under Hensyn til, at han 4 Gange tidligere ved Forlig havde vedtaget Bøder for saadan Forseelse, af Høiesteret alene dømt for 3die Gang begaaet Lovovertrædelse, idet det ikke af de foreliggende Oplysninger med Sikkerhed fremgik, om der ved de Vedtagelser af Bøder, som laa senere end det andet Forlig, havde været taget Hensyn til dette eller de forud for samme gaaede Afgjørelser	629

Gjæld.

I et Tilfælde, hvor et Ægtepar in solidum var sagsøgt til at betale nogle Varer, leverede Hustruen forinden Ægteskabet, og hvor Hustruen under Sagen var afgaaet ved Døden, og Manden, efter uimodsagt at have anbragt dette, derefter efter haft Udsættelse var udebleven uden at fremsætte nogen Indsigelse imod Søgsmålet, dømtes denne til at betale det sagsøgte Beløb. Intet Hensyn taget til en af ham for Høiesteret nedlagt Frifindelsespaastand, da det til Støtte herfor anførte ikke havde foreligget i foregaaende Instans, hvortil han var lovlig stævnet som Part	276
Afgjørelse af et Mellemregningsforhold mellem en Kjøbmand og en forhenværende Gaardejer	500

Habilitet.

Se under »Handel«	461
-----------------------------	-----

Handel.

I et Tilfælde, hvor et mindre Parti Sukker af en herværende Fabrik var købt f. o. b. Danzig, antaget, at det maatte være Kjøberens Sag at sørge for det fornødne Skibsrumms Tilstedeværelse til Varens Aflevering. Endvidere statureret, at Sælgerne, som i det specielle Tilfælde maatte antages at have paataget sig at besørge Sukkerets Afsendelse til Kjøbenhavn, ogsaa efter Omstændighederne havde gjort, hvad der i saa Henseende kunde forlanges af dem, og at de der-

	Pag.
for ikke kunde være ansvarlige for, at Sukkeret paa Grund af manglende Skibslejlighed først havde kunnet afsendes 14 Dage efter Leveringsfristens Udløb	31
Bevis ikke antaget ført for, at en Person ved Afsluttelsen af en Handel om en Ejendom havde været saa svækket i Henseende til sine Aandsevner, at han skulde have manglet fornøden Habilitet til at afslutte Retshandelen	461
En Sælger af en som fejlfri solgt Hest frifunden under en af Kjøberen anlagt Sag til Tilbagegang af Handlen eller Erstatning for Misligholdelse af samme, da den hos Hesten konstaterede Vanskelighed ved at bruge den maatte antages at skyldes Unoder, som hyppig forefindes hos unge Heste, men bortfalde, naar disse behandles hensigtsmæssigt under deres Benyttelse, men derimod ikke at hidrøre fra en egentlig Fejl ved Hesten, og Sælgeren ikke havde indestaet for, at den var god til Brug	557
En mellem en Brændevinsbrænder i Odense og et amerikansk Handelsfirma i September Maaned 1891 oprettet Slutseddel, hvorved Førstnævnte erkjendte af Firmaet at have købt 1000 Fade Fedt i Chicago til Levering pr. Januar 1892 til en Pris af Dollars 7,32 $\frac{1}{2}$ pr. 100 engelske Pund, i Henhold til hvilken Slutseddel Firmaet havde sagsøgt Brændevinsbrænderen til Betaling af den ved Forholdets Afregning den 2 Januar 1892 i hans Disfavør fremkomne Difference, opretholdt som gyldig, idet Lovgivningens Regler om Spillegjæld efter Slutsedlens Indhold ikke fandtes at kunne gjøres anvendelige paa samme. Da imidlertid Betingelsen for, at Afregning kunde finde Sted fra Firmaets Side allerede den ovennævnte Dag, ifølge Slutsedlen var den, at Levering den Dag havde fundet Sted til Firmaet, og da det ikke mod den danske Kjøbers Benægtelse var godtgjort fra Firmaets Side, at saadan Levering havde fundet Sted, fandtes Afregningen i Henhold til Slutsedlens Bestemmelser tidligst at kunne foretages den 25 Januar paa Grundlag af de den Dag for Varen i Chicago noterede Priser	765
Kjøberen af en Hoppe, der af Sælgeren var garanteret fri for skjulte Fejl og god til Brug, ikke antaget berettiget til at fordre Tilbagegang af Handelen, fordi Hoppen i den nærmeste Tid efter dens Modtagelse viste sig at lide af en Sygdom, der efter det veterinære Sundhedsraads Erklæring nærmest lignede en let Grad af Svimmelhed, idet denne Sygdom særlig under Hensyn til, at Kjøberen i det Tidsrum af 4 $\frac{1}{2}$ Aar, der var hengaaet efter Sagens Anlæg, havde havt fuld Nytte af Hoppen, uden at der var oplyst	

	Pag.
noget om, at de i den første Tid fremtraadte Ulemper ved dens Brug nogensinde senere havde vist sig, kun turde antages at have været forbigaaende.....	787
I et Tilfælde, hvor det i en Kontrakt angaaende Overdragelse af en Kulforretning var bestemt, at Kjøberen skulde overtage Kulbeholdningen til cif. Pris efter Lagerbog, Fakturarer og Konnossementer, statueret, at Kjøberen herefter ogsaa maatte udrede den paa Kullene, der laa paa Kreditoplag, hæftende Told	792
En Sælger af en Hest, der senere viste sig at være Lungepiber, frifunden under den mod ham til Kjøbesummens Tilbagebetaling anlagte Sag, idet det ikke kunde ansees godtgjort, at Fejlen, om end Hesten muligt, da Salget fandt Sted, havde havt Anlæg dertil, allerede dengang havde været tilstede, idet Muligheden af, at den senere havde udviklet sig, ikke kunde ansees udelukket	832
Hittegods (ulovlig Omgang med).	
Straf herfor idømt efter Strflv.s § 247	843

Hjemvisning.

I et Tilfælde, hvor en Appellant, der havde udtaget Høiestretsstævning til Hjemvisning efter Forandring af en af Skiftekommissionen afsagt Decision, for Høiestret havde indskrænket sig til at paastaa Decisionen hjemvist til ny og lovlig Behandling, stadfæstedes Decisionen efter den fra Modpartens Side derom nedlagte Paastand, idet de af Appellanten til Støtte for Hjemvisning paaberaabte Omstændigheder, at den for ham udfærdigede Aktsbeskrivelse af Disputen ikkun var underskrevet af eet af Skiftekommissionens Medlemmer foruden af Skifteskriveren, og at det, da Akten manglede Cirkulationspaategning, ikke af samme fremgik, at Disputen var paakjendt af alle Skiftekommissionens Medlemmer, ikke kunde medføre Sagens Hjemvisning, idet Akten som udfærdiget af rette Vedkommende derved afgav Garanti for Disputens Paakjendelse paa lovbefalet Maade, og den Omstændighed, at Akten, uagtet Disputen havde været optaget til Paakjendelse i 11 Uger, manglede den lovbefalede Cirkulationspaategning, ikke kunde medføre Hjemvisning	182
---	-----

Hæleri.

Tvende for Forsøg paa Hæleri tiltalte Personer frifundne, idet der efter Indholdet af de af dem afgivne Forklaringer om

	Pag.
den Formodning, de havde om, at den paagjældende Gjenstand var stjaalen, og under Hensyn til, at det maatte ansees ganske uvist, hvorvidt denne virkelig var stjaalen, ikke fandtes at kunne idømmes dem Straf	619
En Tiltalt, hvis Hustru i længere Tid havde gjort sig skyldig i Tyveri af Cigarer fra en Fabrik, hvor hun arbejdede, og som af hende havde modtaget en Del af disse, dømt som Hæler, idet han, som vel ikke havde været bekendt med, at Hustruen selv havde stjaalet Cigarerne, dog havde været klar paa, at Svendene og Lærlingene paa Fabriken, af hvem Hustruen for ham angav at have faaet Cigarerne, vare komne i Besiddelse af dem paa ulovlig Maade	630
Straf for Hæleri efter § 238 endvidere ikjendt 51, 159, 187, 265, 341, 470, 718	

Hærværk.

En herfor Tiltalt frifunden for Justitiens Tilfale, idet det ikke var oplyst, at der med nogen af de Tiltalte paasigtede Handlinger havde været forbunden Forstyrrelse af den offentlige Fred eller Overtrædelse af Politiforskrifter	173
---	-----

Hævd.

Trinitatis Kirke antaget i alt Fald ved Hævd at have vundet Ejendomsret paa den oprindelig Kommunitetet tilhørende Grund ud imod Kannikestræde, hvorpaa Præsteboligen for bemeldte Kirke er opført, idet den af Kommunitetet som Hindring for Hævdserhvervelse paaberaabte Omstændighed, at den af Sognepræsten udøvede Brug af den nuværende Præstegaard kun var en Fortsættelse af den Regentspræsten i 1635 indrømmede Bolig i de daværende Regensbygninger ikke kunde komme i Betragtning allerede af den Grund, at det ikke fra Kommunitetets Side var godtgjort, at Sognepræsten i alt Fald siden 1735 — da han efter en Regentsen overgaaet Brand fik uden Medvirkning fra Kommunitetet opført en fra Regentsen fuldstændig adskilt Bolig — havde havt nogen særlig Gjerning som Præst for Studenterne, for hvilken Brugen af Præstegaarden skulde kunne være Vederlag, hvorhos det endvidere for Embedets Ejendomsret til Grunden talte, at det i Panteregistrene af 1759 var anført, at Grunden forhen havde tilhørt den gamle Regents, men siden allernaadigst var skjænket til Kirken, samt at denne ogsaa ved enhver forefaldende Lejlighed saaes at have raadet over Præstegaarden som Ejer uden nogen Indsigelse fra Kommunitetets Side	759
---	-----

	Pag.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt paa Grundlag heraf og under særlig Hensyn til tvende Medtiltaltes Sigtelser som Tyv	431
Endvidere Tyvsstraf idømt	115, 369, 413
Interesseniskab.	
Se under »Kontrakt«	605
Island.	
En Stiffader og dennes Stifdatter, der vare tiltalte for Blodskam, anseete begge alene efter den islandske Strflv.s § 164, idet det utugtige Forhold imellem dem maatte antages at have taget sin Begyndelse, førend han havde indgaaet Ægteskab med Pigens Moder. Datteren tillige straffet for falsk Udlæggelse af Barnefader efter den islandske Strflv.s § 180	243
I et Tilfælde, hvor en Person var tiltalt for Overtrædelse af den islandske Strflv.s §§ 145 og 143 ved at have vægret sig ved at modtage et paa ham faldet Valg som Medlem af et Menighedsudvalg for et islandsk Sogn, Tiltalte frifunden, idet der, selv om de nævnte Bestemmelser kunne ansees anvendelige paa saadanne Medlemmer, naar de forsee sig paa den i disse Paragrafer angivne Maade, ikke fandtes at kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for hans Vægning allerede af den Grund, at der ikke, efterat han havde faaet Meddelelse om det paa ham faldne Valg, og efterat han først mundtlig for Præsten og derpaa efter dennes Forlangende skriftlig havde nedlagt en motiveret Indsigelse imod Valget, saaes at være truffen nogen Afgjørelse af rette Vedkommende om Berettigelsen af denne Indsigelse eller derom meddelt Tiltalte nogen Underretning, og Overdragelsen til ham af det paagjældende Hverv derfor ikke kunde betragtes som endelig sket	566
En for Dyrplageri tiltalt Person frifunden	827
Jagt.	
Straf og Erstatning for ulovlig Jagt ikjendt	601
Straf for ulovlig Jagt ikjendt, samt Konfiskation anvendt efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 3die Stk., idet Vedkommende to Gange, sidste Gang i 1894 i Henhold til den tidligere Jagtlov af 1 April 1871, havde ifølge Forlig erlagt Bøde for ulovlig Jagt. Overretten havde derimod antaget, at Konfiskationsbestemmelsen i Loven af 1894 ikke kunde komme til Anvendelse, eftersom de nævnte Forlig vare indgaaede	

i Henhold til den tidligere Lovgivning, der ikke kjendte til nogen saadan Konfiskationsbestemmelse..... Pag. 609

Kaution.

En Medkautionist, der af 4 Personer, som sammen med ham i sin Tid som daværende Medlemmer af en Sparekasses Bestyrelse havde forpligtet sig som Selvskyldnerkautionister overfor den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank i Anledning af en Sparekassen af Banken indrømmet Kassekredit, var under Fremlæggelse af Kautionsbeviset i kvitteret Stand og med Paategning fra Banken om, at Sparekassens Gjæld efter Kassekrediten var bleven betalt af dem, sagsøgt til Betaling af den paa ham faldende Andel af Kautionen, frifunden, idet Bevis antoges ført for, at Gjælden til Banken i Virkeligheden ikke var indfriet af de nævnte 4 Personer, men derimod af Sparekassen selv ved Hjælp af Midler, der af Garanterne for Kassen — de saakaldte stiftende Medlemmer — deriblandt de nævnte 4 Personer i Anledning af en hos Sparekassens Formand og Kasserer forefundne Kasse-mangel vare blevne tilvejebragte til Dækning af Sparekassens Passiver 810

I et Tilfælde, hvor en en Umyndiggjort tilhørende Panteobligation paa 11,000 Kr., for hvilken en Person indestod som Selvskyldnerkautionist, var forbleven i Værgens Besiddelse, og hvor derefter Værgen, efterat Kautionisten havde opsagt sin Kautionsforpligtelse, ved Paategning paa Obligationen havde erkjendt, at Kautionen efter Opsigelse var hævet, antaget, at Kautionisten, som havde maattet forudsætte, at det var med Skifterettens Billigelse, at Obligationen var forbleven i Værgens Besiddelse, derfor var berettiget til at gaa ud fra, at Værgens Kvittering havde været tilstrækkelig til at frigjøre ham. Overformynderiet, under hvis Bestyrelse Obligationen senere inddroges, derfor ikke anset beføjet til at holde sig til Kautionisten, saameget mindre som Overformynderiet, der ved Inddragelsen fik Kundskab om den skete Opsigelse og Kvittering, ikke dengang havde ladet Kautionisten vide, at det agtede at gjøre Krav gjældende mod ham, men tværtimod havde indladt sig i Forhandlinger om Obligationen uden nogen Hensynstagen til Kautionisten 849

Kirker.

I et Tilfælde, hvor der ifølge Skjødet paa en Ejendom paahvilede denne en Kornafgift til en Kirke, som det maatte antages som Vederlag for en af Kirken over-

	Pag.
taget Forpligtelse til at vedligeholde et Familiegravsted, som imidlertid senere i Henhold til et af Kirkesynet givet Paa- læg, var blevet nedlagt, statueret, at Afgiften maatte antages for bestandig at være tillagt Kirken, hvorfor den Omstændighed, at Vedligeholdelsespligten i alt Fald for Tiden faktisk ikke var tilstede, maatte være uden Betydning.	569
Se endvidere under »Hævd«	759
Klasselotteriet (Overtrædelse af Lov om sammes Ordning).	
En Detailhandler, der til hver Kjøber i sin Butik havde ladet uddele et Kontrolnumer, der svarede til et samtidigt i en forseglet Kasse nedlagt Numer, blandt hvilke han senere lod udtrække et vist Antal, hvis Ihændehavere erholdt et Sæsonkøbt til Tivoli, anset efter Lov 6 Marts 1869 § 2 . .	488
Kompetence (Domstolenes).	
Se under »Skatter og Afgifter«	634
Konfiskation.	
Se under »Jagt«	609
Konkurs.	
En Kreditor, som havde foretaget Udlæg i sin Debtors Tilgodehavende hos en Sagfører, ikke, efter hvad der var oplyst om Beskaffenheden af dette Tilgodehavende, der end ikke var anerkjendt af Sagføreren, antaget at have faaet en saadan Sikkerhed for at blive fyldestgjort, at han af den Grund i Medfør af Konkurslovens § 42 kunde være udelukket fra at forlange Debtors Bo taget under Konkursbehandling	263
Statueret, at den Omstændighed, at en Kautionsforpligtelse bestredes, og at dens Rigtighed omprocederedes ved ordinær Ret, ikke kunde fritage vedkommende Skifteret, for hvilken der var fremsat Begjæring om, at Kautionistens Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, for at undersøge, om de fremkomne Bevisligheder vare tilstrækkelige til at hjemle den begjærte Konkursbehandling	849
Kontrakt.	
I et Tilfælde, hvor der fra en Gaardejer var bleven leveret forfalsket Mælk til et Andelsmejeri, hvilket han imidlertid paastod var sket uden hans Vidende, antaget, at det ved den Tilstaaelse, som af Gaardejerens Tjenestepige under den i Anledning af Forfalskningen indledede kriminelle	

	Pag.
Undersøgelse var afgivet om, at Forfalskningen skyldtes hende og var foretaget uden hendes Husbonds eller Madmoders Vidende, maatte i Forbindelse med, hvad der iøvrigt var oplyst, ansees tilstrækkeligt oplyst, at hverken Gaardejeren eller dennes Hustru havde været vidende om Forfalskningen	20
En Kjøbmand, som ved en skriftlig Erklæring havde lovet en Anden, at han fremdeles ligesom tidligere vilde være villig til at yde ham de Pengeforskud og Pengeforstrækninger, som maatte blive nødvendige til Udredelsen af Renter m. m. af en Ejendom indtil Høsten 1888, ikke antaget herved at have paataget sig nogen juridisk Forpligtelse til at yde Vedkommende de nævnte Pengeforskud, men kun at have lovet, at han fremdeles, ligesom han allerede i flere Aar havde gjort, efter eget Skjøn over Forholdene vilde yde ham Forstrækninger. Hans Undladelse af at betale de nævnte Forstrækninger derfor ikke antaget at kunne paadrage ham Erstatningsansvar	65
Se endvidere under »Søretsforhold«	194
I et Tilfælde, hvor en Tyr var solgt til en Kvægavlforening som en god Bedækningstyr, men i det efter dens Aflevering følgende Tidsrum af ca. 6 Uger ikke havde vist sig tjenlig som saadan for Foreningen, hvilket maatte antages at skyldes for slap Kjønndrift, statueret, at da det efter det Oplyste nærmest maatte antages, at Tyren ikke i Sælgerens Besiddelsestid havde lidt af den nævnte Svaghed, om den end, som Foreningen forinden Handelens Afslutning meddelte, undertiden var noget langsom med Bedækningen, og da Muligheden af, at den efter Salget forefundne Svækkelse af Kjønndriften først var indtraadt i Foreningens Besiddelsestid, efter Indholdet af de afgivne sagkyndige Udtalelser i og for sig ikke kunde benægtes, kunde Foreningen ikke ansees berettiget til overfor Sælgeren at forlange Handelens Tilbagegang	287
I et Tilfælde, hvor et Andelsmejeris Bestyrelse og en Gaardejer gjensidig havde sagsøgt hinanden til Erstatning for Brud paa en Kontrakt om Leverance af Mælk, samt hvor det i Kontrakten hed, at Mælken skulde leveres paa de Steder, hvorom der var truffet Aftale, i hvilken Henseende den daværende Bestyrelses Formand havde givet Gaardejeren Tilsagn om, at Mælken i Overensstemmelse med de da gjældende almindelige Regler skulde afhentes ved hans Bolig, men hvor det paa en senere Generalforsamling var vedtaget, at enhver Interessent skulde bringe Mælken til	

den Vej, ad hvilken Mejeriets Vogn passerede, statueret, at da der ikke ved den paagjældende Formands Udtalelser kunde antages at være indrømmet Gaardejeren en Særstilling, hvori der ikke senere af Selskabet skulde kunne gjøres nogen Forandring, havde Mejeriet ikke gjort sig skyldig i Kontraksbrud ved at undlade at afhente Mælken som tidligere sket, men da Gaardejeren paa den anden Side ikke havde manglet Føje til at opfatte Formandens Udtalelse som en for hele Kontraktstiden gjældende Vedtagelse om Leveringsstedet, fandtes der heller ikke Grund til at paalægge ham Ansvar for Undladelse af at levere Mælk paa det af Mejeriet opgivne Sted	295
Se endvidere under »Livsforsikring«	397
En mellem nogle Mursvende og en Murmester opstaaet Tvist om, hvilken Betaling der tilkom Svendene for et Pudsearbejde, der af dem var udført med et Blandingsmateriale bestaaende af ca. $\frac{5}{6}$ Kalkmørtel og ca. $\frac{1}{6}$ Cement, hvilket Arbejde ikke ligefrem faldt ind under nogen af de to i Friskuranten opførte Bestemmelser, en lavere for Pudsning af Kalkmørtel alene og en højere for Pudsning med Cementmørtel alene, afgjort derhen, at Parterne i Mangel af anden særlig Aftale maatte antages ved Afslutningen af Kontrakten at være gaaet ud fra, at Arbejdet skulde vederlægges efter den lavere af de nævnte Taxter, idet det maatte forudsættes i Kjøbenhavn paa Grundlag af en i 1887 afsagt Voldgiftskjendelse i et Tilfælde af samme Beskaffenhed at være fulgt som almindelig Regel at anvende den lavere Taxt paa saadant Arbejde, der efter det Oplyste ogsaa nærmest maatte antages ikke at være besværligere eller mere tidsspildende for Svendene end Pudsning med ublandet Kalkmørtel	399
Afgjørelse af, hvor stort et Beløb der vilde være at udbetale en Kreditor, som overfor sin Debitor havde forpligtet sig til at meddele denne Saldokvittering mod procentvis at erholde ligesaameget, som det hvorfor en Bank vilde erklære sig villig til at kvittere sin Fordring paa vedkommende Debitor. Udtalt, at der ikke fra Kreditors Side var ført Bevis for, at Aftalen for hans Vedkommende havde været knyttet til den Forudsætning, at der ikke forinden var fra Kautionsisters Side betalt Afdrag paa Bankens Fordring. Antaget, at der ved den mellem Parterne stedfundne Brevvexling i Forbindelse med Proceduren i første Instants var truffet Overenskomst mellem dem om, at Beregningen skulde ske paa	

- Pag.
- Grundlag af de oprindeligt i Debitors Konkursbo fra Bankens og Kreditors Side anmeldte Fordringers Hovedstole 436
- En Gaardejer, som af Bestyrelsen for et Andelsmejeri søgtes til Betaling af Erstatning for Misligholdelse af de ham som Andelshaver i nævnte Mejeri paahvilende Forpligtelser, frifundet, da det maatte antages, at han paa det til Stiftelsen af Andelsmejeriet afholdte Møde paa en tilstrækkelig tydelig Maade havde, forinden han tegnede sig som Andelshaver og under Forbehold underskrev de paa Mødet fremlagte Love for Mejeriet, tilkjendegivet, at han kun indtraadte som Andelshaver paa Betingelse af, at Mejeriet ikke kom til at ligge paa det Sted, hvor det senere fik sin Plads. 605
- I et Tilfælde, hvor en bortforpagtet Ejendom ifølge den skriftlige Kontrakt var solgt til en Trediemand med Tilbehør i den Stand, hvori Forpagteren var pligtig at aflevere den, men hvor det antoges bevist, at Sælgeren ved mundtlig Aftale udenfor Kontrakten havde lovet Kjøberen, at den Besætning, der skulde følge Ejendommen, skulde i Antal svare til den, der i sin Tid var overleveret Forpagteren og udtages af den paa Gaarden ved Afleveringen værende Besætning, statueret, at Sælgeren herefter var pligtig at refundere Kjøberen det Beløb, som denne ved Forpagterens Aflevering til ham af Besætningen havde maattet godtgjøre denne, fordi Besætningen ved Afleveringen var værdifuldere, end da Forpagteren i sin Tid havde modtaget den. 702
- I et Tilfælde, hvor et Medlem af Repræsentantskabet for Dansk Industri og Haandværker-Societet havde truffet Aftale med et Isenkræmmerfirma om, at dette, foruden at skænke nogle Varer til et af Societetet foranstaltet Marked, skulde levere andre for Betaling, hvorover Societetets Formand blev underrettet skriftlig, uden at han derimod gjorde Indsigelse, samt hvor Firmaet derefter paa rette Sted havde ladet aflevere to Partier Varer ledsagede hver af en Specifikation, den ene med Prisangivelse, blev Societetet tilpligtet at betale Kjøbesummen for de paa den sidstnævnte Specifikation opførte Varer, som Formanden under de foreliggende Omstændigheder maatte indsee vare Betalingsvarer. En til Sikkerhed for Beløbet foretagen Arrestforretning stadfæstet, og Processens Omkostninger ogsaa for Underinstansen, hvor Societetet var frifundet, paalagte dette. 746
- En Person, der ifølge skriftlig Overenskomst var antaget af et Firma som Handelsrejsende for Aaret 1894, antaget at kunne opsiges med 3 Maaneders Varsel, idet det ikke af

	Pag.
Overenskomsten med Sikkerhed fremgik, at det paagjældende Tjenesteforhold skulde være uopsigeligt indtil Udgangen af Aaret 1894	848
Kumulation.	
Tvende ved de foregaaende Instantser under selvstændige Retssager paadømte Spørgsmaal, det ene angaaende en Kjøbers Ret til paa Grund af manglende Areal ved en Ejendomshandel at forlange Afslag i Kjøbesummen, og det andet angaaende Stadfæstelse af en hos Kjøberen til Sikkerhed for Opfyldelsen af hans Forpligtelser efter bemeldte Handel afholdt Arrestforretning, indankede til og paakjendte af Høiesteret under een Sag	654
Kvaksalveri.	
En herfor Tiltalt dømt. Tillige dømt for ulovlig Medikamenthandel, idet han i enkelte Tilfælde havde forsynet de Personer, han havde taget i Kur, med de af ham foreskrevne Medikamenter, som han selv tilberedte af Ingredienser, han indkjøbte hos Apothekere.....	649
Løje.	
Se under »Erstatning«	28
Livsforsikring.	
Bestemmelsen i et Forsikringsselskabs Love om, at den, som selv berøver sig Livet, har tabt ethvert Krav paa Selskabet, antaget ogsaa at maatte komme til Anvendelse i et Tilfælde, hvor Bevis var ført for, at det var i et Anfald af Sindssygdом, at den Forsikrede havde berøvet sig Livet .	397
Livsgave.	
En Person tilpligtet at udlevere Boet efter en afdød Gaardejer en Sparekassebog, som han paastod at have faaet overleveret af Afdøde kort før dennes Død med nogle Ord om, at Bogen nu var hans, idet det i hvert Fald ikke kunde ansees bevist, at der ved den paaberaabte Overlevering var iværksat en Livsgave	306
Love.	
En Vognmand, som var tiltalt for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 14 Decbr. 1887 angaaende Forbud mod Svinehold paa Lossepladser, frifunden, da nævnte Bekjendtgjørelse, som var udstædt i Henhold til den	

	Pag.
Ministeriet ved Loven af 14 Decbr. 1887 givne Bemyndigelse, maatte ansees bortfalden derved, at sidstnævnte Lov var ophævet ved Loven af 14 April 1893	206
Løsgænger.	
Straf herfor idømt	51, 349, 351, 372, 378, 453, 852
Meddelagtighed.	
En 15aarig Dreng, som havde medvirket til Tyveri af nogle Duer, anset efter § 228 jfr. § 47, 1ste Stk., jfr. §§ 37 og 21	713
En Person, som havde været tilstede og deltaget i Forhandlingerne angaaende samt affattet og underskrevet til Vitterlighed et Dokument om en Sags Ordning paa en Maade, der indeholdt en Overtrædelse af Strflv.s § 245, anset efter nævnte § smh. med § 47, 2det Led.	131
En Tiltalt, som havde tilskyndet tvende andre til at afgive falsk Forklaring for Retten, anset efter Strflv.s § 146 jfr. § 52, 1ste og 3die Led, idet Tilskyndelsen i det ene Tilfælde mislykkedes	111
En Husbond, som havde anstiftet sin Tjenestekarl til at afgive en urigtig Vidneforklaring, anset efter Strflv.s § 146 jfr. § 52, 1ste Punktum. Tillige straffet efter § 145, jfr. § 52, 3die Punktum, fordi han, selv om han ikke udtrykkelig havde opfordret Karlen til al beedige den falske Forklaring, i hvert Fald var gaaet ud fra, at Karlen vilde komme dertil, hvad imidlertid ikke skete, fordi Karlen i det til Edsaflæggelsen bestemte Retsmøde tilbagekaldte sin urigtige Forklaring.	493
En Mand, som havde forledt sin Hustru til at afgive falsk Forklaring under en mod ham for ulovlig Jagt indledet offentlig Undersøgelse, for hvilket Forhold hun blev dømt efter Strflv.s § 147, 2det Stk., anset efter nævnte Straffebestemmelse jfr. §§ 146 og 52	609
En Tiltalt, som havde modtaget til Foræring et Sæt Tøj vidende om, at Giveren paa en Auktion havde faaet Tøjet tilslaaet paa Kredit ved at opgive falsk Navn, men som troede, at Kjøberen havde Evne og Villie til at betale Tøjet, hvilket ogsaa ifølge Kjøberens Forklaring var dennes Hensigt, anset efter Strflv.s § 257, jfr. § 55	118
Medikamenthandel (ulovlig).	
En Detaillist, som havde solgt et paa fabriksmæssig Maade tilvirket Præparat, nemlig rensat Glaubersalt — sulphas natricus bis depuratus — under Navn af Karlsbadersalt, under hvilket Navn bemeldte Vare i lang Tid havde gaaet i	

	Pag.
Handelen, frifundet, idet saavel Karlsbadersalt som Glauber-salt efter at have været optagne paa de tidligere Bekjendtgørelser om de præparerede Medicinalvarer, der antages undtagne fra den almindelige Detailhandel, vare udeladte paa den senest kundgjorte Fortegnelse af 13 Novbr. 1886 og derfor ikke længer kunde antages at henhøre til de Apothekerne forbeholdte præparerede Medicinalvarer, hvilket ogsaa var udtalt af det kgl. Sundhedskollegium	1
En Kvaksalver anseet tillige efter Fdg. 4 Decbr. 1672 § 30 for at have forsynet de Patienter, han behandlede, med de af ham foreskrevne Medikamenter, som han selv tilberedte af Ingredientser indkjøbte hos Apothekere	649

Meneed og dermed beslægtede Forbrydelser.

Et for Meneed aktioneret Fruentimmer frifundet, da der savnedes Føje til at antage, at hun havde været sig bevidst, at den af hende under en Injuriesag aflagte Partseed var falsk. Ligeledes frifundet for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten, idet det antoges betænkeligt at statuere, at hun skulde have tilsigtet at bevæge et andet Fruentimmer til at aflægge en Tiltalte bevidst urigtig Forklaring. Aktionens Omkostninger paalagte det Offentlige	278
En Arbejdsmand, der var tiltalt for at have afgivet falsk Forklaring under en mod ham og tvende andre for ulovlig Jagt anlagt offentlig Sag, frifunden i Medfør af Strflv.s § 147, 1ste Stykke, idet der ikke med Sikkerhed turde gaaes ud fra, at Tiltalte, som oprindeligt i det paagjældende Retsmøde var mødt som Sigtet og havde nægtet at have udøvet Jagt, men umiddelbart derefter paa Foranledning fra den vedkommende Jagtberettigede, som erklærede, at han frafaldt Tiltale mod ham, af Dommeren med Tilkjendegivende herom var bleven afkrævet Forklaring som Vidne, havde været klar paa, at Sagen nu ikke længere gjaldt ham selv	667
En Tiltalt for at have tilskyndet tvende Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten anseet efter Strflv.s § 146, jfr. § 52, 1ste og 3die Led, idet Tilskyndelsen for den enes Vedkommende ikke førte til noget	111
En Tjenestekarl, der i en af hans Husbond anlagt Injuriesag paa dennes Anstiftelse havde afgivet urigtig Vidneforklaring, men i et senere Retsmøde, hvor Eedfæstelsen skulde foregaa, i Henhold til en i Mellemtiden fattet Beslutning tilbagekaldte Forklaringen, anseet efter § 146, 2det	

	Pag
Punktum. Husbonden, der havde forudsat, at Karlen vilde komme til at beedige Forklaringen, straffet dels efter § 146, jfr. § 52, 1ste Punktum, dels efter § 145, jfr. § 52, 3die Punktum	493
En Gaardejer, der under en af ham foranlediget offentlig Undersøgelse imod en Kommissionær for svigagtig Fragaalelse af en ydet Betaling, imod bedre Vidende havde afgivet urigtig Forklaring om forskellige Bipunkter i Mellemværendet mellem ham og Kommissionæren i den Hensigt at faa Ende paa den offentlige Sag, anseet efter § 146, 1ste Punktum	508
En Person anseet efter Strfls. § 146, 1ste Pkt., jfr. § 52, for at have forledt en anden Person til at afgive falsk Forklaring under en mod Tiltalte for voldeligt Forhold indledet Undersøgelse. Den Anstiftede, der efter Afgivelsen af den urigtige Forklaring havde fortrudt sin Gjerning og besluttet sig til at sige den fulde Sandhed, naar han atter skulde møde i Retten, hvad han nok mente vilde ske, og strax ved sit Møde i Retten 11 Dage efter tilbagekaldte sin urigtige Forklaring, straffet efter § 146, 2det Pkt.	572
Strfls § 146 endvidere anvendt.....	58, 476, 580
En Hustru, som under en mod Manden anlagt Sag for ulovlig Jagt, der i Henhold til den Jagtberettigedes Begæring forfulgtes som offentlig Politisag, var ført som Vidne mod Manden og som Vidne havde afgivet falsk Forklaring for Retten, dømt efter Strfls § 147, 2det Stk. Den af hende forskyldte Straf funden at kunne bortfalde under Hensyn dels til Bestemmelsen i Strfls § 56, 1ste Stk., sidste Led, dels til, at hun havde været arresteret i 5 Dage. Hendes Mand, som havde forledet hende til at afgive den falske Forklaring, dømt efter Strfls § 147, 2det Stk., jfr. §§ 146 og 52	609
Myndighed og Orden (Forbrydelser imod den off.)	
En Tiltalt dømt efter Strfls § 101 for under et Forhør at være fremkommet med ærefornærmende Sigtelser mod Forhørslederen	413
Næringsbrug (ulovligt)	
En for ulovligt Næringsbrug, derunder Brændevinsudskjænkning, tiltalt Person frifundet, idet der efter den højst mangelfulde Maade, paa hvilken Sagen var oplyst, ikke fandtes tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i de ham paasigtede Overtrædelser af Næringslovgivningen, og idet der under Hensyn til, at	

- de fornødne yderligere Oplysninger ikke paa Sagens nuværende Standpunkt kunde ventes tilvejebragte, ikke fandtes Anledning til at søge disse erhvervede 472
- Medlemmerne af Bestyrelsen for Andelsselskabet »Frejr« frifundne under en mod dem for ulovligt Næringsbrug anlagt Sag, idet det Forhold, der var lagt Selskabet til Last, nemlig at det af samme solgte Kjød var blevet slagtet af en Slagter, med hvem Selskabet, hvem der var nægtet Borgerskab som Slagter, havde indgaaet Overenskomst om, at han for en bestemt fastsat Minimumsindtægt skulde være forpligtet til udelukkende at forestaa Slagtingen af de af Selskabet til Slagtning bestemte Kreaturer, ikke fandtes at være stridende mod Næringsloven 676
- En Tiltalt, der som Vært for en Forening havde gjort sig skyldig i ulovlig Brændevinsudskjænkning, idet Vedkommende havde mod Vederlag beværtet et Ikke-Medlem med en Kaffeunsch, dømt for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning eller som for 5te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug. Tillige i Medfør af Lov 2 Juli 1870 § 7 dømt til at have sin Næringsret som Høker forbrudt 392
- En Tiltalt, som ved Kriminal- og Politirettens Dom var dømt for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug under Hensyn til, at han tidligere 4 Gange ved Forlig havde vedtaget Bøder for Overtrædelse af Næringsloven, af Høiestret kun dømt for 3die Gang begaaet Forseelse, idet det ikke med Sikkerhed fremgik, om der ved de Vedtagelser af Bøder, som laa senere end det andet Forlig, havde været taget Hensyn til dette 629
- Statueret, at Udøvelsen af den i Næringslovens § 23, 3die Punktum, omhandlede Ret til Afsætning af Andres Frembringelser, som henhøre under vedkommende Fag, er betinget af, at den Paagjældende virkelig driver det Haandværk, til hvilket han har Adkomst, hvorimod det er uden Betydning, om de forhandlede Gjenstande ere frembragte ved Haandværk eller fabriksmæssig Virksomhed. Som Følge heraf blev en Landboer, der havde taget Næringsbevis paa 8 forskellige Haandværk, derunder paa Drejer- og Bundtmagernæring, anset uberettiget til at handle med Andres til disse tvende sidstnævnte Fag, som han ikke drev, henhørende Frembringelser 690
- Forbudet i Loven af 10 April 1895 mod al Kolportage (Om-bæring) i den Hensigt at sælge eller udbyde til Salg udenlandske Præmieobligationer antaget overtraadt i et Tilfælde, hvor en Person havde udsendt Agenter, der vare gaaede

	Pag.
rundt og havde udbudt saadanne Obligationer under Forevisning som Prøve af saakaldte Kjøbe-Dokumenter, uanseet at de Agenterne til Prøve medgivne Kjøbe-Dokumenter kun havde været Blanketter, der ikke uden at blive udfyldte kunde stifte Rettigheder	708
Pant.	
Antaget, at en Prioritetshaver, der havde taget en Ejendom til brugeligt Pant, ikke var regnskabspligtig overfor en sekundær Prioritetshaver med Hensyn til Administrationen af Ejendommen, idet en saadan Pligt alene kunde paahvile ham overfor Ejereren eller den, som ved behørig Fremgangsmaade overfor denne og Brugsparthaveren var indtraadt i Ejerens Ret til Overskudet, hvilket ikke var Tilfældet med vedkommende sekundære Prioritetshaver	686
Pension.	
Bestemmelsen i § 16 i Pensionslov af 24 Febr. 1858 om, at naar en Pension ikke i et helt Aar er hævet, hjemfalder Beløbet for det Aar til den Kasse, hvorpaa samme er anvist, antaget kun at kunne komme til Anvendelse overfor Undladelse af at hæve anviste Pensionsbeløb, men derimod ikke i et Tilfælde, hvor den til at oppebære Pension Berettigede først efter Forløbet af et lignende Tidsrum havde fremsat Begjæring om Pensionens Anvisning	622
Polititilhold (Overtrædelse af).	
En Tiltalt anseet efter Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2	341
En Tiltalt anseet efter Fdg. 10 Decbr. 1828 § 14, jfr. § 10 .	362
Straf endvidere ikjendt 147, 159, 533, 696.	
Religionen (Forbrydelser imod).	
Udgiveren af Ugebladet »Asfalten« dømt efter Strfl.s § 156 for i en i Bladet indrykket Artikel at have betegnet Statens Religion som en Løgn	673
Retten's Pleje.	
I et Tilfælde, hvor Viborg Overret havde ikjendt en Tiltalt Mulkt for usømmelig Skrivemaade for den Maade, hvorpaa Vedkommende i et Indlæg for Underretten havde omtalt det kgl. Sundhedskollegium, udtalt, at der ikke fandtes hertil at have været aldeles tilstrækkelig Føje	1
Misbilliget, at en Underdommer ikke havde fremmet et Forhør med tilbørlig Hurtighed	70

	Pag.
I en ved Kriminal- og Politiretten behandlet Sag udtalt, at Forhøret ikke var fremmet med behørig Hurtighed	74
Misbilliget, at en Forhørsdommer havde nægtet paa Begæring af to Vidner at udbetale disse Rejsegodtgjørelse. Forsaa- vidt der iøvrigt under Sagens Behandling havde fundet andre Uregelmæssigheder Sted udtalt, at der ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at paalægge ham Ansvar	96
Misbilliget, saavel at en Defensor for Underretten i Stedet for overensstemmende med Fdg. 13 Oktober 1819 § 2 at henvende sig til Forhørsdommeren angaaende nye Forhørs Optagelse havde til Fremlæggelse i Retten affattet en Erklæring af- givet under Eds Tilbud, som han havde ladet Vidner under- skrive, som den Maade, hvorpaa han havde røgtet sit Hverv som Defensor for en Tiltalt	96
En Defensor for Overretten mulkteret for usømmelig Skrive- maade om en Forhørsdommer	96
Misbilliget, at en Forhørsdommer, der af Defensor for Høieste- ret var blevet anmodet om at søge forskjellige yderligere Oplysninger tilvejebragte, havde vægret sig ved at indhente nogle af disse under Paaberaabelse af, at de maatte re- kvireres fra andre Jurisdiktioner	131
En Overretssagfører mulkteret af Høiesteret i Henhold til Fdg. 16 Januar 1828 § 14 for utilbørligt at have opholdt Sagen for Underretten	163, 502
Mulkt for unødigt Trætte ikjendt en for Høiesteret selv- mødende Part	182, 500, 686, 802
En Underdommer mulkteret for at have ladet en ved Over- rettens Kjendelse til yderligere Behandling hjemvist Sag bero ca. 5 Maaneder uden at foretage noget ved den . . .	386
Misbilliget, at en Forhørsdommer samtidig med, at han de- kreterede Arrest over en Person som sigtet for falsk An- givelse, havde anholdt den, mod hvem Angivelsen var rettet	408
Underdommere ansete med den i Fdg. 3 Juni 1796 § 35 foreskrevne Mulkt for Unkladelse af at meddele Attest om den befalede Sagførelse	649, 722
En Underdommer i Vestindien, som, efter at en Justitssag, der oprindeligt af ham var bleven afvist paa Grund af, at den Politiassistent, som havde optaget Forhørene, skulde have manglet Autorisation hertil, af Overretten var bleven hjemvist til Paakjendelse i Realiteten med en Udtalelse om, at der i nævnte Henseende ikke forelaa nogen Mangel, havde fastholdt sin Opfattelse af dette Spørgsmaal og paa Grundlag heraf frifundet Tiltalte, anset med Mulkt efter	

	Pag-
Fdg. 3 Juni 1796 § 35, idet der ved Fastsættelse af Mulk- tens Størrelse toges Hensyn til Fdg. 23 Decbr. 1735 § 4 .	772
En Høiesteretssagfører mulkteret efter Fdg. 3 Juni 1796 § 39, jfr. § 35, for at have forhalet en befaleet Sag	787
En for Høiesteret selvmødende Part for usømmelige Udladel- ser mod sin Modpart og Andre anseet med Mulkt i Med- før af Høiesteretsinstruxen af 7 Decbr. 1771 § 29 smh. med Fdg. om temere litigantes af 23 December 1735 § 2	816
En Underdommer paa Island anseet efter den islandske Strfl.s § 130 for at have overtraadt § 48 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874 ved at have anvendt Varetægtsfængsel i en Sag, der angik et Forhold, for hvilket Straffen ikke kunde blive højere end Bøder eller simpelt Fængsel	827

Røveri og Trusler.

En for Overtrædelse af Strfl.s § 245 tiltalt Underretssagfører, som i Anledning af et mod en Pige af hendes Forlovede udvist svigagtigt Forhold, hvorved hun var bleven fralokket nogle Penge, havde efter sin Forklaring i Tillid til Pigens Fremstilling om, at et Vinhandlerfirma skulde have været meddelagtig i dette Forhold, tilskrevet nævnte Firma et Brev, hvori han truede med at overgive Sagen til Politiet, medmindre Firmaet erklærede sig villigt til at tage et af samme til Pigens Forlovede for en Del af Beløbet solgt Parti Vin tilbage og medvirke til, at hun ogsaa fik det øv- rige Del af Beløbet tilbage, idet han tilføjede, at han ikke slap Sagen for 500 Kr. eller en anden Klat — frifunden, da hans Forklaring om af Pigens Udtalelser at have faaet det bestemte Indtryk, at Firmaet var meddelagtig i det fra hendes Forlovedes Side udviste Forhold ikke fandtes at kunne forkastes	836
En Tiltalt, som imod sin Benægtelse ansaaes overbevist om efterat have frataget en Anden dennes Uhr samt Tegnebog at have anvendt Vold for at slippe bort med Kosterne, dømt efter Strfl.s § 243	74
En Tjenestekarl, som ved Vold havde tvunget en Smedesvend, der havde besøgt Pigerne paa den Gaard, hvor Karlen tjente, til i den Anledning at give Penge til saakaldet 'Svogerskabsøl', hvilket det paa Gaarden var Skik at for- lange af fremmede Karle, der kom i Besøg hos Pigerne, anseet efter Strfl.s § 243. For et lignende Forhold udvist mod en anden Smedesvend, ved hvilken Lejlighed det ikke var oplyst, at Pengene vare blevne betalte, anseet efter § 243, jfr. § 46	222

En Gjæstgiver, som overfor tvende Personer, der havde gjort sig skyldig i Gadeuorden og ved denne Lejlighed udskjældt hans Husholderske, havde truet med at ville anmelde deres Forhold for Politiet, hvorfor de forat undgaa saadan Anmeldelse vare gaaede ind paa at give et Gilde hos Gjæstgiveren og betale ham og hans Husholderske hver 10 Kr., anseet efter Strfl.s § 245. En Kommissionær dømt som meddelagtig i samme Forhold 131

Servitut.

I et Tilfælde, hvor der ved den thinglæste Kjøbekontrakt paa en Parcel paa Frederiksberg var paalagt Kjøberen og efterfølgende Ejere Indskrænkninger i Bebyggelses- og Benyttelsesfriheden, og hvor Sælgeren, der senere var død, ved en thinglæst Deklaration havde overdraget sin Ret til at paatale Overtrædelsen af bemeldte Indskrænkninger i Parcelens Benyttelse til nogle navngivne Mænd, statueret, at om end Afdøde selv havde været berettiget til at paatale Overtrædelse af de paalagte Indskrænkninger — i hvis Opretholdelse iøvrigt ogsaa andre end han kunde have retlig Interesse — fandtes denne Paataleret, til hvilken der efter det Oplyste ikke kunde ansees at have været knyttet nogen formueretlig Interesse, i alt Fald ikke nogen, som kunde strække sig udover Afdødes Levetid, alene at kunne betragtes som en Rettighed af saadan ren personlig Natur, at han ikke med Retsvirkning havde kunnet overdrage fornævnte Mænd at udøve den efter hans Død 302

Skatter og Afgifter.

En fhv. Næringsdrivende, som maatte antages mod bedre Vidende at have opgivet sin skattepligtige Indtægt til Københavns Kommune for lavt for en Række af Aar, anseet i Henhold til § 21 i Loven af 19 Febr. 1861 med en Kommunens Kasse tilfaldende Bøde af 10 Gange den besvegne Indkomsts katts Beløb 4

Den Omstændighed, at der fra gammel Tid paa Mandø havde bestaaet den Ordning, at Hartkornskatterne med en samlet Sum udrededes af en for samtlige Hartkornsejere med Undtagelse af Præsteembedet fælles Kasse, der havde sin Indtægt fra Strandingsgods og Vrag, og at det Manglende repareredes paa Hartkornsejerne med Undtagelse af Præsteembedet, antaget at maatte medføre, at Præsteembedet ogsaa, efter at omkring Aaret 1880 Øens Jorder vare udskiftede og havde faaet særskilt Hartkornsansættelse, var

	Pag.
berettiget til at fordre de Embedets Jorder paahvilende Hartkornskatter til Amtstuen udredede af de andre Hartkornsejere paa Øen	122
Statueret, at der ikke i § 6 i Loven af 29 Marts 1867 om Skyldsætning af Jordejendomme i tidligere slesvigske Distrikter havde været Hjemmel for Administrationen til at paalægge en i 1860 ved en saakaldet Kjøbe- og Overladelleskontrakt fra Seem Sognepræsteembede bortsolgt Gaard Gammelskat, idet Gaarden efter Indholdet af nævnte Kontrakt maatte antages at være overdragen til fuldkommen Ejendom og saaledes ikke kunde ansees at henhøre under de i § 6 omhandlede »bortfæstede« Ejendomme.	168
Antaget, at der til Kjøbenhavns Magistrat vilde være at erlægge Tiendepenge af en i Dødsboet efter en til det mosaiske Trossamfund henhørende Person heraf Staden udlagt Arvelod, som agtedes udført til Rusland eller Polen, idet de mosaiske Trosbekjendere uanseet den dem tidligere ved Reskripterne af 17 August 1736 og 2 December 1757 tillagte indskrænkede Berettigelse til Skiftehold efter deres Afdøde maatte ansees indtil den ved Fdg. 15 Juni 1771 gjorte Jurisdiktionsforandring at have henhørt under Magistratens Jurisdiktion og Kommunens Ret til Afgiften var opretholdt ved Pl. 7 Juli 1827	239
I et Tilfælde, hvor en Englod i 1846 var bortsolgt fra en Gaard, og hvor Gaardejeren ogsaa efter dette Tidspunkt var vedbleven med at svare det fulde Tiendevederlag til Præsteembedet, statueret, at da det ikke var oplyst, at der ved Tiendeansættelsen i 1812 for Gaarden var taget Hensyn til Englodden, og altsaa heller ikke, at det kun var i Egenskab af Hovedparcellist og i Medfør af den Hovedparcellisten ifølge Frd. 25 Januar 1810 § 8 c paahvilende Forpligtelse, at Gaardejeren var vedbleven at svare det fulde Tiendevederlag, samt da det ikke var godtgjort, at nogen Forpligtelse til at overtage en Del af Tienden var overgaaet til Parcellen, navnlig ikke ved Skjødet, kunde Præsteembedet ikke henvises til at søge nogen Del af den det tilkommende Tiendeafgift hos Ejeren af bemeldte Lod og Gaardejeren ikke ansees berettiget til at kræve foretaget den i Lov 23 Januar 1862 § 2 omtalte Fordeling af Tiendevederlaget.	316, 323
Afgjørelsen af, hvorvidt de i Lov 29 Decbr. 1857 § 9 fastsatte Betingelser vare tilstede for, at en Ejendom paa Frederiksberg med Hensyn til Skattepaaligningen kunde hen-	

	Pag.
regnes til Bydistriktet, antaget at maatte tilkomme Domstolene	634
Statueret, at der hidtil med Urette var afkrævet en Diakonissestiftelsen paa Frederiksberg tilhørende Ejendom Skat efter Grundtaxt som hørende til Bydistriktet, idet de herfor i Loven af 29 Decbr. 1857 § 9 fastsatte Betingelser, dels at den umiddelbart grændser op til Fasanvejen, dels at den var bebygget, ikke fandtes at være tilstede for den nævnte Ejendom, der bestod af tvende særlig skyldsatte Lodder, af hvilke den ene, som var bebygget, ikke grændsede umiddelbart op til Fasanvejen, og den anden vel opfyldte sidstnævnte Betingelse, men ikke var bebygget, og den Omstændighed, at denne Lod bepyttedes i Forbindelse med den førstnævnte bebyggede Lod ikke efter det Foreliggende gav tilstrækkelig Føje til at betragte begge disse Lodder som en samlet, Fasanvejen umiddelbart tilgrændsende bebygget Grund. Tilbagesøgningsret derhos tillagt Diakonissestiftelsen med Hensyn til det Beløb, som der af samme var betalt for meget i Skat efter Grundtaxt af nævnte Lodder indtil Forligsklagens Dato	634
I et Tilfælde, hvor det ved Salg af en Parcel fra en Gaard i 1827 var fastsat, at Kjøberen af Parcellen og fremtidige Ejere af samme skulde betale alle Skatter og Afgifter af Parcellen, hvorimod de skulde være fri for Konge- og andre Rejser, for Leverancer af Fourage og for Vejarbejde mod til Hovedparcellens Ejer at betale hver Mikkelsdag et nærmere fastsat Pengevederlag, antaget, at Parcellens Ejer vedblivende maatte erlægge nævnte Pengevederlag, uanseet at hans Skatter til Amts- og Sognekommune senere vare blevne forøgede som Følge af, at de nævnte Naturalydelse efter de senere Tidens kommunale Ordning ikke længere erlægges in natura, men tilvejebringes ved de kommunale Myndigheders egen Foranstaltning mod Paaligning paa de Skattepligtige af Udgifterne herved.	822
Skifte.	
En ved Opgjørelsen af et Separationsbo fra Mandens Side fremsat Paastand om, at et Fællesboet tilhørende Varelager helt eller efter hans eget Valg delvis skulde realiseres ved Auktion forkastet under Hensyn til, at Boets Aktiver fra Skiftebehandlingens Begyndelse havde været overladte til Mandens Raadighed, for at han kunde fortsætte Forretningen, og at han i Medhold heraf havde raadet over Varelageret, samt til at det under Forhandlingerne i Boet maatte ansees forudsat, at en over Boet optagen	

	Pag.
Vurderingsforretning skulde danne Grundlaget for Boets Opgjørelse	104
Skilsmisse:	
Et Ægteskab ophævet i Henhold til D. L. 3—17—15—1 paa Grund af Hustruens Hoer, saaledes at der gaves Manden Ret til at indgaa nyt Ægteskab, uden at det tillagdes nogen Betydning, at han, efterat den indankede Dom havde er- klæret hans Ægteskab for ophævet, havde indladt sig i kjønsligt Forhold til en anden Kvinde	253
Skjensforretning.	
Se under »Afhjemling«	700
Skolevæsen.	
Den Omstændighed, at et Skolelærerembeds Nannestindtægt i Vakancebekjendtgjørelsen var opgiven ttil et noget større Beløb, end den i Virkeligheden havde udgjort, ikke antaget at hjemle vedkommende Skolelærer Ret til at fordre Godt- gjørelse herfor. Hans Paastand om Godtgjørelse, fordi Embedets Nannestindtægt var afkortet i den planmæssige Løn med Byggets Værdi efter hvert Aars Kapitelstaxt i Stedet for med den ved Udfærdigelsen af Skoleplanen be- regnede Pengeværdi, derimod taget til Følge i Medfør af Bestemmelsen i Lov 8 Marts 1856 § 17, 2det Stk.	208
Stadfæstelsesdom	442
Straf.	
Straffen for en for Tyveri Tiltalt, som efter Overrettsdommens Afsigelse var fyldt sit 18de Aar, af Høiesteret ansat til Fængsel paa Vand og Brød	54, 150
Ved Fastsættelsen af Tiden for en forskyldt Straf af Forbed- ringshusarbejde taget Hensyn til den langvarige Arrest, Til- talte havde været underkastet som Følge af, at Undersøgel- sen fra Underdommerens Side ikke havde været fremmet med tilbørlig Hurtighed	70
Ved Fastsættelsen af Tiden for en forskyldt Straf af Forbed- ringshusarbejde taget Hensyn til den lange Arrest, Tiltalte havde været underkastet som Følge af, at Forhøret ved Kriminal- og Politiretten ikke var fremmet med behørig Hurtighed	74
En af en Tiltalt forskyldt Straf af kortere Tids simpelt Fængsel i Medfør af Strflv.s § 58 funden at kunne bortfalde paa	

	Pag.
Grund af en Varetægtsarrest, som Tiltalte havde været underkastet, uden at denne kunde tilskrives hans eget Forhold under Sagen	82
Straffen for en for Tyveri ved Kriminal- og Politiretten tiltalt Person nedsat under Hensyn til den langvarige Varetægtsarrest, Tiltalte havde været underkastet	187
En for en Tiltalt ved Underretsdømmen bestemt Straf af 8 Dages simpelt Fængsel nedsat til 4 Dage, navnlig under Hensyn til, at Tiltalte havde været undergivet Varetægtsfængsel i 4 Dage.	540
I et Tilfælde, hvor en gift Kone blev dømt efter Strflv.s § 147, 2det Stykke, for i en mod hendes Mand indledet offentlig Undersøgelse for ulovlig Jagt at have efter Paavirkning fra hans Side aflagt falsk Vidneforklaring, Straffen fundet at kunne bortfalde under Hensyn dels til Bestemmelsen i Strflv.s § 56, 1ste Stykkes sidste Led, dels til at hun havde været arresteret i 5 Dage	609
En idømt Straf af 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængsel funden at kunne bortfalde i Henhold til Strflv.s § 58 paa Grund af den af Tiltalte udstaaede Varetægtsarrest	713

Sundhedsvedtægt (Overtrædelse heraf).

En Husejer, der var tiltalt for Overtrædelse af et ham af Sundhedskommissionen i Medfør af Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886 meddelt Tilhold, der gik ud paa, at han skulde omordne Spildevandsledningen i sin Ejendom efter Magistratens 4de Afdelings Bestemmelse og under sammes Tilsyn overensstemmende med en af Samme forud godkjendt Plan, men selv intet indeholdt om, paa hvilken Maade Omordningen skulde foregaa, — frifunden, idet et Tilhold af saadan Beskaffenhed ikke fandtes at have Hjemmel i Sundhedsvedtægtens § 11	841
--	-----

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En for Overtrædelse af Strflv.s § 176, jfr. § 168, tiltalt Person frifunden, idet der efter samtlige Omstændigheder ikke fandtes Føje til at gaa ud fra, at vedkommende Pige for Alvor havde modsat sig det Forhold fra Tiltaltes Side, som hun havde besværet sig over	6
En for uterligt Forhold overfor en 15aarig Pige tiltalt Mandsperson frifunden, idet hans Forhold under Hensyn til Pigens Adfærd ikke fandtes at kunne betragtes som nogen Forførelse	617

	Pag.
En for uterligt Forhold tiltalt Mandsperson frifunden, idet vedkommende Pige ved en Aften at være fulgtes med Tiltalte, der var hende ubekjendt, og være vedbleven hermed, efterat Tiltalte havde tilbudt hende Penge, og hun herved var kommen til Erkjendelse af, at han tilsigtede at faa Samleje med hende, havde givet ham saa megen Anledning til at tro, at hun ikke var uvillig dertil, at Tiltaltes Forhold med at stikke sin Haand op under hendes Klæder og ytre »skal vi« samt lægge sin Arm om hendes Liv ikke kunde tilregnes ham som Uterlighed eller som bevidst Krænkelse af hendes Blufærdighed	725
En Fader, der havde fuldbyrdet Samleje med sin knap 8 Aar gl. Datter og øvet uterligt Forhold overfor sin 6aarige Datter, anset efter Strflv.s § 161, jfr. § 173 og 176	820
Et Fattiglem, som mod sin Benægtelse ansaaes overbevist om at have gjort sig skyldig i voldelig Adfærd i utugtlig Hensigt overfor en 74aarig Enke, hvilket Forhold efter de foreliggende Omstændigheder fandtes at maatte tilregnes ham som et Forsøg paa Voldtægt, anset efter Strflv.s § 168, 1ste Stykke, jfr. § 46	351
En Mandsperson, som under et urigtigt Foregivende havde lokket en Pige med op paa sit Værelse og efter der at have forsøgt med Magt at skaffe sig Samleje med hende havde forladt Værelset og aflaaset Døren for hende, hvorefter han nogen Tid efter kom tilbage og med Magt tiltvang sig Samleje med Pigen, anset efter Strflv.s § 168, 2det Stykke, jfr. tildels § 46, samt efter § 171. Kriminalretten havde i Stedet for sidstnævnte § anvendt § 211. Derhos tilpligtet at betale Pigen, der nogen Tid efter var bleven indlagt som sindssyg paa St. Hans Hospital, hvilket efter de foreliggende Lægeudtalelser for en væsentlig Del maatte tilskrives den hende overgaaede Behandling fra Tiltaltes Side, en Godtgjørelse, som under Hensyn dels til, at Pigen senere var bleven udskreven som helbredet, dels til, at der havde været meddelt hende Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt, bestemtes til 3000 Kr. Udtalt, at der ikke kunde lægges Vægt paa nogle af Pigen under et efter hendes Udskrivelse fra Hospitalet optaget nyt Forhør afgivne modificerede Forklaringer, da der efter de foreliggende Lægeerklæringer maatte gaaes ud fra, at Enkelthederne ved det Passerede var udvisket af hendes Erindring ved den langvarige Sindsforvirring, hvilket ogsaa bestyrkedes ved hendes Holdning under det nævnte nye Forhør	476
En Person, der havde ført sit Lem ind i en otte Aar gammel	

	Pag.
Piges Kjønssdel og i denne Stilling var forbleven liggende ovenpaa hende i nogle Minutter, uden at dog nogen Sædudtømmelse havde fundet Sted, anseet efter Strflv.s § 176, jfr. § 173	364
En Tiltalt dømt efter Strflv.s § 174, jfr. § 176 for uterligt Forhold overfor 2 fjortenaarige Pigebørn	644
Tvende Tiltalte anseete for Overtrædelse af Strflv.s § 178	540
Redaktøren af det illustrerede Ugeblad »Tørens« anseet efter Strflv.s § 184 for et i Bladet optaget Brudstykke af en Roman med dertil hørende Billede, idet saavel Texten som Billedet, der skulde illustrere Textens Fremstilling, i ethvert Fald naar Text og Billede betragtedes som en Helhed, maatte ansees for utugtigt. Derimod frifundet med Hensyn til et i et andet Nr. optaget Billede	627
Udgifveren af Ugebladet »Asfalten« anseet efter Strflv.s § 184 for en i nævnte Blad indrykket Artikel, der ved sin Skildring af vellystigt Samkvem mellem en Mand og en Kvinde skjønnedes at maatte stemples som utugtigt. Frifunden med Hensyn til en anden i Bladet indrykket Artikel	678
En Tiltalt for uterligt Forhold overfor en 12aarig Pige anseet efter Strflv.s § 185	489
Se endvidere under »Island«	243

Søretsforhold.

Størrelsen af det et Bjergningsselskabs Skib tilkommende Vederlag for den et andet Skib uanmodet ydede Assistance under Ishindring fastsat	134
Statueret, at det ikke af en Bestemmelse i et i England oprettet Certeparti om, at Overliggedagspengene ved Indladingen skulde »be settled here«, med tilstrækkelig Sikkerhed kunde udledes, at Skibsejeren med Hensyn til Betalingen for disse Overliggedagspenge skulde holde sig alene til den i England boende Befragter, hvorfor Skipperen, som paa det af ham udstedte Konossement havde taget Forbehold om de ham tilkommende Overliggedagspenge, i Henhold til Sølovns §§ 120 og 144 ansaaes berettiget til for Betalingen at holde sig til den her i Landet boende Ladningsmodtager	194
En ved en Kollision mellem to Dampskibe (»Rolandseck« og »Viribus unitis«) bevirket Skade antaget at burde bæres halvt af hvert af Skibene, idet førstnævnte Skib som indhentende Skib vel havde fejlet ved ikke at vige af Vejen for det andet, men dette paa den anden Side ogsaa havde begaaet en Fejl, idet det, skjøndt det ved at give 3 Stød i Dampfløjten havde tilkjendegivet, at det vilde bakke med fuld	

	Pag.
Kraft — jfr. Adg. 10 Decbr. 1892 smh. med Adg. 18 Febr. 1887 § 19 — dog ikke havde gjort dette, og der ikke fandtes Føje til at antage, at Sammenstødet, hvis denne Bevægelse var foretaget, alligevel vilde have fundet Sted	230
Testament.	
I et Tilfælde, hvor en Kapital ved Testament var indsat i Overformyndieret udelukkende til livsvarig Rentenydelse for en Person, saaledes at denne alene kunde hæve Renterne ifølge egenhændig Kvittering eller en for hver Termin udstedt Fuldmagt, samt saaledes at Kapitalen forblev udenfor Formuefællesskabet med den eventuelle Ægtefælle og ved Personens Død tilfaldt dennes Arvinger efter Loven eller Testament, antaget, at Kreditorerne vare udelukkede fra at søge Fyldestgjørelse i Renterne, saavel de fremtidige som forfaldne, men ikke hævede	273
Thinglæsning.	
Statueret, at fornyet Læsning af en Ægtepagt ikke ifølge Lovgivningen er nødvendig, fordi Ægtefællerne efter Ægtepagtens Oprettelse og Thinglæsning ved deres daværende Hjemthing tage Bopæl under en anden Jurisdiktion	577
Tilbagesøgningsret.	
Se under »Skatter og Afgifter«	634
Tilregnelighed.	
En sindssyg Person, som havde gjort sig skyldig i Brandstiftelse, frifunden i Henhold til Strflv.s § 38, hvorimod det billigedes, at der var truffet Sikkerhedsforanstaltninger overfor ham	247
Strflv.s § 38 bragt til Anvendelse overfor en Person, der i en ved en abnorm Virkning af Spiritus fremkaldt bevidstløs Tilstand havde overfaldet en Anden med en Kniv og bragt ham forskellige Læsioner	516
Strflv.s § 38 bragt til Anvendelse paa en for Brandstiftelse tiltalt 17aarig Dreng, hvis aandelige Evner ifølge Sundhedskollegiets Erklæring vare saa mangelfuldt udviklede, at han ikke kunde antages at have været sig Handlingens Strafbarhed bevidst	693
Strflv.s § 39 anvendt i et Tilfælde, hvor en Person i stærk beruset Tilstand havde tilføjet en Anden et Knivstik, som havde Døden til Følge	7
Strflv.s § 39 anvendt paa en Tiltalt, om hvem Sindssygelægen	

havde udtalt, at hans Handling — Affyring af en Bøsse gennem et Vindue ind i et Lokale for at hævne sig paa en der siddende Mand — ikke var Udslag af egentlig Sinds sygdom, hvorimod Tiltalte maatte ansees for noget mindre fuld tilregnelig end et sundt normalt udviklet Menneske	598
Strflv.s § 39, ikke § 38 bragt til Anvendelse paa en Tiltalt, om hvem Overlægen ved en Sindssygeanstalt havde udtalt, at han, som i en Aarrække havde lidt af kronisk Sindssygd om, en alkoholisk paranoia, i Gjerningsøjeblikket havde befundet sig i en Exacerbation af Sygdommen, hvortil Sundhedskollegiet havde føjet, at Handlinger begaaede i denne sygelige Tilstand ret egentlig kunne siges at være begaaede i afsindig Tilstand, og at der derfor for en lægevidenskabelig Opfattelse ingen Tvivl var om, at Tiltalte i Gjerningsøjeblikket ikke havde været tilregnelig	779

Tyendeforhold.

En Husbond antaget ikke at have været beføjet til i Medfør af Tyendelovens § 15 Nr. 7 eller nogen anden Bestemmelse i denne Lov at nægte at modtage i sin Tjeneste en Pige, fordi denne ved Fæsteforholdets Indgaaelse havde overleveret ham en af hende efter Hukommelsen gjengiven anbefaling fra en tidligere Tjeneste, idet Anbefalingen, der ikke var udstedt for at skuffe Nogen, men fordi den originale Anbefaling var bortkommen, i det Væsentlige var overensstemmende med den, der i sin Tid virkelig var meddelt Pigen, og hun saaledes ikke kunde ansees at have skuffet Husbonden ved falsk Skudsmaal	56
En 14aarig Dreng, der havde undladt at foretage de i Tyendeloven § 61 befalede Anmeldelser om Afgang og Tilgang, frifunden, da Ansvarret herfor ikke fandtes at kunne paalægges ham	713
Se endvidere under »Kontrakt«	843

Tyveri.

En Tiltalt, som havde erkjendt at have slaaet og hjemkjørt Græs fra en Eng, frifunden, idet hans Anbringende om at være gaaet ud fra, at Engen tilhørte en bestemt Person, og at han af denne havde erholdt Tilladelse til at sætte sig i Besiddelse af Græsset, ikke fandtes at kunne forkastes. Erstatning tilkjendt ham for uforskyldt Varetægtsarrest	17
Tvende for Tyveri Tiltalte frifundne af Mangel paa Bevis. En Tiltalt, som havde tilegnet sig en paa Gulvet i en Beværting henliggende Pengeseddel, om hvilken Tiltalte vidste, at	583

	Pag.
den kort forinden var tabt af en Person, som derefter midlertidig havde forladt Beværtningen, straffet for Tyveri	91
En Tiltalt, som i en Pantelaanerforretning, hvor en beruset Person havde overleveret ham en 10 Kr. Seddel til Indløsning af nogle Effekter, havde tilegnet sig det Beløb, der af Pantelaaneren gaves tilbage paa Sedlen, og senere, medens han var i Selskab med Ejeren af de indløste Effekter og bar disse for ham, havde tilegnet sig Effekterne, straffet for Tyveri	313
En Person, som, da en Kammerat af ham var gaaet ned i en Lagerkjælder for at tilegne sig Varer, var fulgt med ned og uden foregaaende Aftale havde modtaget noget af det Stjaalne, dømt som Tyv	344
En Person, der i Forening med en Medtiltalt havde drukket en Flaske Vin, der var bleven henstaaende i Degnestolen i en Kirke, og som det var paatænkt at benytte til Altervin, straffet for simpelt Tyveri, ikke efter § 229 Nr. 2 . . .	366
Et Fruentimmer anset efter Strflv.s § 228 for Tilvendelsen af nogle Fødevarer	382
Tilegnelse af nogle Bomme, der laa paa en aaben Mark i Nærheden af nogle nyopførte Bygninger, anset for Tyveri	807
Straf for simpelt Tyveri endvidere ikjendt: 40, 54, 89, 93, 115, 141, 147, 150, 173, 175, 187, 215, 217, 220, 244, 246, 369, 372, 454, 486, 489, 533, 592, 596, 630, 638, 639, 670, 671, 682, 684, 696, 710, 744, 796, 798, 800, 807, 826.	

Kvalificeret Tyveri.

En Tiltalt, som i den Hensigt at faa sig en Mellemmad ved Indbrud havde skaffet sig Adgang til et Hus og derefter havde tilvendt sig foruden nogle Fødevarer til øjeblikkelig Fortæring et Stykke Flæsk til Værdi 1½ Kr., som han medtog til sit Hjem, anset efter § 229 Nr. 4. Han og en Medtiltalt derimod frifundne med Hensyn til et andet i Forening udført Tyveri af nogle Fødevarer, der henførtes under § 235, da der ikke forelaa Begjæring om Paatale	283
En Tiltalt, som havde forøvet Tyveri i et Kvistkammer ved at aabne den Hængelaas, hvormed Døren var aflaaet, ved Hjælp af den til Laasen hørende Nøgle, som han fandt liggende gjemt paa en over Dørkarmen anbragt Liste, anset for grovt Tyveri	750
En Tiltalt, som ved Vold havde skaffet sig Adgang til et Arbejdsskur, der laa i Gaarden til en under Opførelse værende Ejendom, dømt for Indbrud	756

Straf for kvalificeret Tyveri endvidere idømt 15, 38, 144, 315, 431, 695, 710, 798.

Pag.

Tyveri efter § 233.

To Dreng i en Alder af 12 og 13 Aar straffede herefter for Tilegnelse af nogle Duer til Værdi 1 Krone 713
 Strfl.s § 233 endvidere anvendt..... 541

Tyveri efter § 235.

En Tiltalt, som fra et Spisekammer havde tilegnet sig nogle Spisevarer til Værdi 25 Øre til umiddelbar Fortæring, anset efter Strfl.s § 235..... 185
 En 13 Aar gl. Dreng, som til umiddelbar Fortæring havde tilvendt sig nogle Æg, hvilket Forhold henførtes under Strfl.s § 235, frifunden i Henhold til Strfl.s § 36. En 15-aarig Dreng, der havde hjulpet ham, frifunden, da Paatale ikke var begjært. 713

Udeblivelsesdomme 226, 227, 228, 229, 255, 277, 278, 301, 442, 475, 759

Udvisning af Riget:

Strfl.s § 16 anvendt overfor en i Norge hjemmehørende Person, som her idømtes Fængsel paa Vand og Brød efter Strfl.s § 174, jfr. § 176, og som een Gang tidligere i Norge var idømt Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri 644

Umyndighed.

En til Betaling af Vexel- og Varegjæld m. m. sagsøgt Person, der da Gjælden kontraheredes var umyndig, efter sin Paa-stand frifunden paa Grund heraf 745

Underholdningsbidrag.

Bestemmelsen i Lov 12 April 1892 § 3, hvorefter det For- nødne til Dækning af det en Barnefader paahvilende Under- holdningsbidrag til hans uægte Børn bliver at udbetale af hans Dødsboes Midler paa samme Maade som forfalden Gjæld, antaget kun at kunne komme til Anvendelse, for- saavidt Barnefaderens Bo er solvent 829

Veje.

Bestemmelsen i Lov indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn af 14 December 1857 § 1, i Henhold til hvilken Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse

maatte antages at have overtaget en tidligere privat Gadestrækning som offentlig, anseet kun at kunne forstaaes saaledes, at Gaden overtages af Kommunalbestyrelsen i den Stand, hvori den er ved Overtagelsen, jfr. ogsaa Lovens § 2, saa at den tidligere Ejer mister sin Ejendomsret til det deri nedlagte Materiale, medens der ikkun kan blive Spørgsmaal om Erstatning i Henhold til den i Lovens § 1 nævnte § 10 for Gadens Overgang til det Offentlige. Som Følge heraf frifandtes Kjøbenhavns Magistrat under en af en Arkitekt anlagt Sag til Erstatning for de i Gaden nedlagte Sten, som Magistraten havde disponeret over ved Gadens Overtagelse som offentlig 729

Vestindien.

En for Meddelagtighed i en Sædelighedsforbrydelse tiltalt Person frifunden, idet det af ham udviste Forhold ikke fandtes at kunne tilregnes ham som et efter Lovgivningen strafbart Forsøg 24

En Tiltalt anseet for Overtrædelse af et Polititilhold efter Fdg. 24 Oktbr. 1879 § 6, 2det Mbr. 349

En Tiltalt dømt for Tyveri 772

En Tiltalt dømt for svigagtig Fallit 776

Se endvidere under »Rettes Pleje« 772

Vidnepligt.

En af tvende Vidner fremsat Protest mod at besvare nogle dem forelagte Spørgsmaal forkastet, idet det for det ene Vidnes Vedkommende ikke var godtgjort, at han var interesseret i Hovedsagens Udfald, eller at Spørgsmaalene vare uden Betydning for Hovedsagen, og det for det andet Vidnes Vedkommende ikke antoges, at han paa Grund af sin paaberaabte Stilling som Retskonsulent for det førstnævnte Vidne kunde fritages for at besvare et ham forelagt Spørgsmaal 411

Vold (mod Private).

En Person, der med en Kniv havde tilføjet en Anden forskellige Læsioner, frifunden i Medfør af Strfl.s § 38, idet han efter de foreliggende Lægeerklæringer maatte antages at have udøvet sin Handling i en ved abnorm Virkning af Spiritus fremkaldt bevidstløs Tilstand; Aktionens Omkostninger paalagte det Offentlige 516

En Tiltalt, som havde tilføjet en Anden flere Slag med en

	Pag.
Sten saavel paa Kinden som paa Hovedet og derved tilføjet denne forskjellige Læsioner, anseet efter Strfl.s § 203	62
En Tiltalt, som mod sin Benægtelse ansaaes overbevist om en Aften paa en Gade at have med Forsæt rændt en Mand omkuld, hvorved der tilføjedes denne en alvorlig Beskadigelse af hans ene Ben, straffet efter Strfl.s § 203	109
En Tiltalt, som i Hidsighed havde kastet en Fork med Flænerne rettede fremad op mod en Dreng, der stod paa en Stige anbragt i en Højde af ca. 5 Alen over Gulvet i en Lade, hvorved Forkens ene Flæne ramte Drengen i det højre Øje og tilføjede dette en saadan Beskadigelse, at Synsnerven gik tabt, ikkun anseet efter Strfl.s § 203, idet der manglede tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte havde maattet forudsee en saadan betydelig Skade som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen	337
En Tiltalt, som en Aften fra en Gaard havde umiddelbart efter hinanden affyret to Revolverskud gennem en Vinduesrude til et Lokale, i hvilket en anden Person befandt sig, anseet efter Strfl.s § 203, jfr. § 46, idet hans Forklaring om alene at have afskudt Skuddene for at skræmme den paagjældende Person, af hvem Tiltalte følte sig forurettet, efter de foreliggende Oplysninger fandtes at maatte forkastes, hvorimod det maatte antages ikke at have ligget udenfor Tiltaltes Hensigt at tilføje den Anden Skade. Strfl.s § 203 tillige citeret	598
Strfl.s § 203 endvidere anvendt	62, 203, 491, 510, 531, 572

Ægtepagt.

Se under »Thinglæsning«	577
-------------------------	-----

Ærefornærmelser.

En Redaktør anseet efter Strfl.s § 217 for fornærmelige Udladelser imod en Stadsrådgiver paa Frederiksberg og idømt en Erstatning af 2000 Kr. for den bevirkede Forstyrrelse i hans Stilling og Forhold	561
En Person anseet efter Strfl.s § 217 for at have tilstillet en Overretsprokurator i hans Egenskab af executor i et Bogen nogle aabne Brevkort af ærefornærmende Indhold. Tillige mulkeret i Henhold til D. L. 1—12 for usømmelig Procedure for Hof- og Stadsretten samt efter Instrux for Høiesteret af 7 Decbr. 1771 § 29, sammenholdt med Fdg. om temere litigantes af 23 Decbr. 1735 § 2 for i sit Indlæg til Høiesteret at have fremsat ærerørige Beskyldninger mod sin Modpart og Andre	816

En Læge, som under en Samtale med en Referent til et Dagblad havde om en Trediemand udtalt, at han var sinds-
 syg, at han i et af ham udgivet Skrift havde fremsat et
 Væv af sandt og usandt og bevislige Usandheder, samt at
 han havde udslynget Beskyldninger mod sin Datter og
 truet sine Sønner med Vold — frifunden under den mod
 ham af vedkommende Trediemand i Anledning heraf an-
 lagte Injuriesag, idet der efter Anledningen til og Hensigten
 med disse Udtalelser ikke fandtes at kunne paalægges
 Lægen Ansvar for dem, idet disse, som væsentligt faldt
 sammen med, hvad Lægen tidligere i nogle af ham udstedte
 Attester havde udtalt om Vedkommende, ikke kunde be-
 tegnes som Sigtelser, men kun som gaaende ud paa over-
 for et mod Lægen i denne Anledning fra den paagjældende
 Trediemands Side fremsat offentligt Angreb at hævde, at
 han fremdeles vedkjendte sig sin tidligere Opfattelse og ikke
 ved det senere Fremkomne kunde føle sig overbevist om
 at have taget fejl

Rettelser: Pag. 4 i nederste Linie staar: under den Deel i Stedet for:
 under denne Deel.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 1—2.

Første ordinære Session.

Torsdagen den 7 Marts.

Nr. 150.

Advokat Hindenburg

contra

Detaillist, cand. pharm. **Thomsen** (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Grenaa Kjøbstads Politirets Dom af 16 Januar 1894: Tiltalte Detaillist Thomsen bør til Grenaa Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Gorkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Marts 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa bør Tiltalte og til Grenaa Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 10 Kr. og ligesaameget til Justitskassen samt betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Jusitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge de efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger maa det antages, at den af Tiltalte under Navn af Karlsbadertsalt solgte Vare hverken har været fremstillet efter Forskrifterne i Pharmacopeen af 1868 eller den af 1893, men var et paa fabriksmæssig Maade tilvirket Præparat, nemlig rensed Glaubersalt — sulphus natricus bis depuratus —, hvilken Vare i lang Tid i Handelen har gaaet under Navnet Karlsbadertsalt. Om dette Præparat har imidlertid det kongelige Sundhedskollegium udtalt, at det ikke kan henføres under de præparerede Medicinalvarer, som for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, og naar derhos hensees til, at Karlsbadertsalt saavel som Glaubersalt have været optagne i de under 12 Juli 1862 og 23 Maj 1871 udstedte Bekjendtgørelser om de præparerede Medicinalvarer, der antoges undtagne fra den almindelige Detailhandel, hvorimod de ere udeladte af den senest kundgjorte Fortegnelse af 13 November 1886, kan Tiltalte ikke ansees at have gjort sig skyldig i ulovlig Medicinalhandel.

Til, som ved Overrettsdommen skeet, at idømme Tiltalte Mulkt for usømmelig Procedure findes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Føje.

Thi kjendes for Ret:

Detaillist, Cand. pharm. Thomsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Detaillist, cand. pharm Thomsen i Grenaa, der tidligere har været anset ifølge Overrettens Dom af 11 Januar 1886 for uberettiget Salg af Helvedssten efter Frnd. 4 December 1672 § 30 med en Bøde til Grenaa Kjøbstads Kæmnerkasse af 200 Kr., hvilken Bøde ved kgl. Reskript af 9 April s. A. blev nedsat til 20 Kr.. hvorhos han den 5 September f. A. har i Politiretten erholdt en Advarsel for formentlig Overtrædelse af samme Lov-

bestemmelse ved Salg af Karlsbadersalt — tiltales under nærværende Sag paany for ulovlig Medicinalhandel.

Tiltalte har tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der antages kun at have Borgerskab som Detaillist, efter at have modtaget den ovenmeldte Advarsel er vedbleven at sælge Karlsbadersalt, men han har forment sig berettiget hertil. Han har i saa Henseende henvist til, at medens Karlsbadersalt paa de to første af Justitsministeriet i Henhold til Næringslovens § 35 Nr. 1 udfærdigede Bekjendtgørelser angaaende de Medicinalvarer, der skulle være forbeholdte Apothekerne, af henholdsvis 12 Juli 1862 og 23 Maj 1871 var udtrykkelig nævnt som henhørende til de præparerede Medicinalvarer, der antoges undtagne fra den almindelige Detailhandel, staar det ikke opført paa den senest af Ministeriet bekjendtgjorte Fortegnelse af 13 November 1886 over saadanne Medicinalvarer, samt villet gjøre gjældende, at idet Detaillisternes Handelsberettigelse ifølge Næringslovens § 33 maa antages at omfatte enhver ikke udtrykkelig derfra undtagen Varesort, kunde Karlsbadersalt som Følge heraf ikke længere anses undtaget fra den almindelige Detailhandel, og efterat det i en Erklæring fra det kgl. Sundhedskollegium af 21 November f. A. var opgivet, at Karlsbadersalt efter en i 1893 udgiven ny Farmacopee bestaar af følgende Stoffer, nemlig svovlsurt Kali, Kogsalt og tvekulsurt Natron, alle tre i pulveriseret Form, samt tørret svovlsurt Natron, og at af disse Stoffer det førstnævnte ifølge den nævnte Bekjendtgørelse af 13 November 1886 hører til de for Tiden fra den almindelige Detailhandel undtagne præparerede Medicinalvarer, medens dette ikke er Tilfældet med de øvrige, har Tiltalte anbragt, at det af ham forhandlede Karlsbadersalt er præpareret efter den tidligere gjældende Farmakope af 1868 af Glaubersalt, kulsurt Natron, Kogsalt og destilleret Vand, af hvilke Stoffer intet, hvad ogsaa stemmer med det Oplyste, er unddraget den almindelige Detailhandel.

Det kgl. Sundhedskollegium har imidlertid i den ovennævnte Erklæring udtalt, at Fremstillingen af Karlsbadersaltet, der udelukkende benyttes som Lægemediel, falder ind under Begrebet »farmaceutisk Operation«, samt at det i sin nævnte Sammensætning som fremstillet ved Blanding af forskellige pulverformige Stoffer henhører til de i den tidtommeldte Bekjendtgørelse af 13 November 1886 nævnte Pulveres compositi medicati, hvorhos Kollegiet i en ny Erklæring af 5 Januar d. A., foranlediget ved Tiltaltes ovenanførte Anbringende om, at det af ham forhandlede Karlsbadersalt er fremstillet efter Farmakopen af 1868, har udtalt, at Karlsbadersalt ogsaa efter denne fremstilles ved en farmaceutisk Operation og udelukkende benyttes som Lægemediel, og at det derfor, ogsaa naar det tilberedes efter denne Farmacopee, er et Pulvis compositus medicatus og som saadant altsaa

for Tiden undtagen fra den almindelige Detailhandel, og det findes herefter — samt idet der, efter hvad der foreligger om den heromhandlede Medicinalvares Tilberedning og Sammensætning, ikke kan lægges nogen afgjørende Vægt paa den Omstændighed, at Karlsbadertsalt, som meldt, ikke udtrykkelig er opført paa den ovennævnte af Justitsministeriet bekjendtgjorte Fortegnelse af 13 November 1886 over de præparerede Medicinalvarer, hvis Forhandling for Tiden skal være Apothekerne forbeholdt, — at maatte billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er for sit ovennævnte Forhold anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med Bøde til Kjøbstadens Kæmnerkasse af 200 Kr. Bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, hvorhos Tiltalte efter Omstændighederne findes for sin for Politiretten, navnlig i Indlæg af 5 December f. A., brugte, usømmelige Skrivemaade, at burde i Medfør af Frdn. 23 December 1735 § 2 bøde 10 Kr. til Kjøbstadens Kæmnerkasse og ligesaameget til Justitskassen.

Fredagen den 8 Marts.

Nr. 165.

Advokat Nellemann

contra

Frederik Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for urigtig Angivelse af Skatteindtægt.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 November 1894: Tiltalte Frederik Jensen bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 1800 Kr. samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Casse, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under den Deel af samme anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Jensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Frederik Jensen, der er født den 19 Maj 1843, og som ikke er funden forhen straffet, for urigtig Angivelse af Skatteindtægt. Sagens Omstændigheder ere efter det Oplyste følgende: Tiltalte, der i en længere Aarrække indtil den 1 Juli 1892 har drevet Høkerforretning her i Staden, har for Aarene 1887, 1888, 1889 og 1893 i Henhold til § 13 i Lov af 19 Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden Kjøbenhavn selv angivet de Indtægter, af hvilke han var pligtig at svare Indkomstskat, til henholdsvis 2000 Kr., 2000 Kr., 2400 Kr. og 1600 Kr. Tiltaltes Angivelse for Aaret 1887 blev taget til Følge af Ligningskommissionen, men hans Angivelser for de 3 andre Aar bleve derimod ikke antagne af de i Henhold til Lov af 1 April 1887 om Forandring i og Tillæg til førnævnte Lov beskikkede Ligningsmænd, der ansatte den Indtægt, af hvilken han skulde svare Skat for disse Aar, til henholdsvis 2400 Kr., 3000 Kr. og 4400 Kr. Medens Tiltalte ingen Indsigelse gjorde mod de af Ligningsmændene foretagne for Aarene 1888 og 1889 gjældende Ansættelser, begjærede han en Konference med Ligningskommissionen angaaende Ansættelsen for Aaret 1893 og fastholdt under denne sin Selvangivelses Rigtighed, men efter at nærværende Sag var rejst, har Tiltalte imidlertid ved Skrivelse af 16 Oktober f. A. til Kjøbenhavns Skatteinspektorat under Paaberaabelse af, at han under Sagen er bleven opmærksom paa, at hans for Aaret 1893 gjældende Angivelse var for lav, ændret Angivelsen for dette Aar til 3300 Kr.

Efter de i Sagen fremkomne Oplysninger, derunder Tiltaltes egen Forklaring, maa det anses for godtgjort, at den Indtægt, Tiltalte skulde have svaret Skat af for de nævnte Aar, har været: for Aaret 1887: 3800 Kr., for 1888: 3800 Kr., for 1889: 5600 Kr. og for 1893: 3400 Kr. Da Tiltalte ved den foran omtalte Skrivelse af 16 Oktober f. A., paa et Tidspunkt, da ingen Del af Skatten for nævnte Aar var betalt, har forandret sin Angivelse til et omtrent rigtigt Beløb, skjønnes der ikke at

kunne paalægges ham noget Strafansvar for hans oprindelige for Aaret 1893 gjældende Selvangivelse. Hvad derimod angaar de af Tiltalte foretagne, for Aarene 1887, 1888 og 1889 gjældende Selvangivelser, da er det efter det Anførte godtgjort, at Tiltalte for disse Aar har opgivet sin skattepligtige Indtægt for lavt, at han for dette Tidsrum skulde have betalt Skat af ialt 6000 Kr. mere end han har gjort, og at han altsaa — da Indkomstskatten i disse Aar har været 3 pCt. af Skatteindtægten — har betalt ialt 180 Kr. for lidt i Skat. Tiltalte har nu vel paastaaet, at det ikke er mod bedre Vidende, at han saaledes har opgivet sine skattepligtige Indtægter for lavt, men til denne Paastand vil intet Hensyn kunne tages efter samtlige foreliggende Omstændigheder, navnlig naar henses til, at Tiltalte i hvert af Aarene 1886, 1887 og 1888 har opsparet et Beløb, der betydeligt oversteg det af ham til Fastsættelse af Skatten for det nærmest følgende Aar opgivne Indtægtsbeløb. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte i Henhold til § 21 i ovennævnte Lov af 19 Februar 1861 være at anse med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10 Gange den besvægne Indkomstskats Beløb, altsaa 1800 Kr.

Nr. 160. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Niels Carl Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 168.

Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 26 September 1894: Tiltalte Niels Carl Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt udrede i Erstatning til Pigen Ane Kathrine Kirstine Jensen 16 Kr. Derhos udreder han alle af Aktioneren flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wadum, og Defensor, Sagfører Møhl, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning bliver at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1894: Tiltalte Niels Carl Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor

for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor sammesteds 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tilskærer Niels Carl Larsen for Overtrædelse af Straffelovens § 176, jfr. § 168. Efterat Pigen Ane Cathrine Kirstine Jensen afvigte 6 August paa Politistationen i Vejle havde afgivet en Anmeldelse, hvorefter Tiltalte den foregaaende Dag havde forsøgt at voldtage hende, har hun under den i Anledning heraf indledede offentlige Undersøgelse forklaret Følgende. Hun havde bemeldte Dag omtrent Kl. 1 indfundet sig i Tiltaltes Bolig for efter hans Ordre sammesteds, da det nemlig var en Søndag, at aflevere en Vest, hun havde syet, som det maa antages for Tiltaltes Principal, en Kjøbmand i Vejle, og efterat hun var kommen ind i Boligens forreste Værelse, aflaaede han strax dettes Dør uden dog med det samme at tage Nøglen af, hvad han derimod gjorde senere, og satte hun sig ved Siden af ham paa en Chaiselongue, hvor hun, uden at gjøre Indvendinger, lod ham omfavne og kysse hende. Efter, som hun antager, henved en halv Times Forløb skulde hun see et tilstødende Værelse, hvortil Døren stod aaben, og idet de kom derind, kastede han hende om paa en Sofa og lagde sig ovenpaa hende, havde sin Haand oppe under hendes Skjorter, samt befølte hendes Laar og Ben og forsøgte, men forgjæves, at berøre hendes Kjønnsdele, hvorhos han begjærede at faa Samleje med hende, i hvilken Henseende hun dog ikke vil kunne huske de af ham brugte Ord. Medens de opholdt sig i det indre Værelse, drak hun noget Kakao, som han bød hende, og laa hun ikke uafbrudt paa Sofaen, men rejste sig imellem op, bl. A. en Gang for at tage sin Hat af. Naar hun saaledes rejste sig, forhindrede Tiltalte hende i at komme bort ved at holde fast i hendes Klæder eller

Ben, og først da hun gjentagende havde sagt, at hun vilde melde ham for hans Optræden mod hende, lod han hende slippe, idet han dog, da de atter vare komne ud i det forreste Værelse, greb hende i Armen for at faa hende til at sætte sig i Chaiselonguen, men strax efter lukkede Døren op. Under det saaledes Passerede havde Tiltalte imidlertid ikke sine Benklæder opknappede, ligesom han heller ikke truede hende eller brugte Vold mod hende, hvorimod det, som hun paa et Spørgsmaal desangaaende af Dommeren har udtrykt sig, nok var hans Mening at opnaa hendes Samtykke til et Samleje, inden han forsøgte herpaa. Tiltalte har benægtet, at han havde forlangt af Ane Jensen, at hun, som af hende forklaret, skulde bringe ham den ovenommeldte Vest Kl. 12—1, hvorimod han maaske om Lørdagen havde sagt, at hun kunde bringe den »i Morgen«, da nemlig Forretningslokalet om Søndagen holdes aabent til Kl. 9, og gaar hans Forklaring iøvrigt ud paa, at han, der havde lagt sig paa Chaiselonguen efterat have aflaaset Stuedøren, da han efter vedholdende Banken paa denne aabnede den, saa, at det var Pigen, og at hun bragte Vesten, men at han med Undtagelse af, at han nok tror at kunne huske, at hun sad paa Chaiselonguen, samt at han fremtog en Flaske med Kakao, ikke kan erindre og forsaavidt ikke kan modsige Pigens Forklaring om, hvad der passerede ved den paagjældende Lejlighed, eftersom han var stærkt beruset, i hvilken Henseende det er oplyst, at han om Formiddagen havde nydt et betydeligt Kvantum Spiritus, medens det Foreliggende dog ikke tyder paa, at han i høj Grad var paa-virket heraf. Vel er nu efter det nys Anførte Tiltaltes Forklaring om ikke at kunne erindre det Passerede ikke videre sandsynlig, men naar henses til, at den af Ane Cathrine Kirstine Jensen gjorde Anmeldelse gik ud paa, at Tiltalte havde forsøgt at voldtage hende, hvilken Sigtelse hun under Forhøret maa anses at have tilbagetaget som usandfærdig, samt til selve Indholdet af den af hende afgivne nærmere Forklaring — hvorved til-lige bemærkes, at det af hende er vedgaaet, at hun, der er født den 24 August 1876, tidligere har havt Samleje, navnlig med en Mandsperson, som hun vil have været »Kjæreste« med — findes der ikke Føje til at gaa ud fra, at hun for Alvor har modsat sig det Forhold mod hende fra Tiltaltes Side, som hun maa antages at have villet besvære sig over. Tiltalte, der er født i Aaret 1864 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Onsdagen den 13 Marts.

Nr. 157. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Thomas Caspersen (Def. Lunn),

der tiltales for Brandstiftelse, Forsøg paa Assurancesvig og bedrageligt Forhold.

Arts-Skippinge Herreders Extrarets Dom af 28 April 1894: Tiltalte Lærer Thomas Caspersen af St. Fuglede bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch, 80 Kr. og til Defensor, Prokurator Nissen, 60 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 September 1894: Tiltalte Thomas Caspersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bøcher og Meyer for Overretten betaler Tiltalte 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurancesvig, maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde have sit Forblivende ved den ham under denne Deel af Sagen tillagte Frifindelse.

Hvad derimod angaar Sigtelsen for bedrageligt Forhold, findes han ved, som i Dommen fremstillet, for Ungkarl Rasmus Hansen at oplæse et fingeret Brev, hvorefter et af Tiltalte udtaget Patent skulde være solgt for 6000 Reichsmark, hvilket efter hans egen Tilstaaelse skete, forinden Rasmus Hansen ydede ham det i Dommen nævnte Laan af 600 Kroner, og hvormed Hensigten maa antages navnlig at have været at opnaa dette Laan, at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold. Straffen herfor vil kunne bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

var ubrugt og af fortrinlig Kvalitet, at han og Hustru selvfølgelig vare villige til at afgive enhver som helst Forklaring, der maatte affordres dem, at han jo ikke havde noget med Vurderingen af det Reddede at gjøre, men at Formanden jo kunde komme og se paa det, og at han vilde lide et stort Tab, hvis det Reddede ikke skulde ansættes efter Vurderingen, men nogenlunde til sin Værdi, hvorhos han sluttede Skrivelse saaledes: »Handl nu med mig, som De vill! Jeg vil ikke have en eneste Øre, som ikke tilkommer mig med Rette.« Ifølge Listen skulde der være brændt for ialt 4422 Kr. 50 Øre. Under 28 s. M. tilskrev Tiltalte endelig Formanden, at han samme Dag havde set en Del Dyner og Puder, som paa den sendte Liste vare opførte som brændte, hvad jo kunde blive fradraget, naar Opgjørelsen skete, og at dette var den eneste Post, som var løbet surr for ham og Hustru. Under den i Anledning af Branden og hvad dermed stod i Forbindelse anstillede Undersøgelse har Tiltalte fremstillet sine økonomiske Forhold, da Branden fandt Sted, paa en urigtig Maade. Medens han i Begyndelsen af Undersøgelsen erklærede disse Forhold for gode og opgav sin Gjæld til ca. 3300 Kr., er det senere oplyst, at han, med hvis Embede som Skolelærer der kun var forbunden en aarlig Indtægt af ca. 1600 Kr. foruden frit Hus og Have, da havde en Gjæld af ca. 6000 Kr. og af Kommunekassen havde faaet udbetalt alt det ham af denne Tilkommende for Aaret 1893, 818 Kr. 6 Øre, ja endog et lidt større Beløb. Vel havde han udtaget adskillige Patenter i Ind- og Udland paa af ham gjorte Opfindelser, men efter det Oplyste kan det ikke antages, at disse den Gang vare af nogen økonomisk Værdi.

Tiltalte, der nægter sig skyldig i Assurancevig eller Forsøg herpaa, har erkjendt, at han i Anmeldelsen af August 1885 gjennemgaaende satte sine Ejendele til den Værdi, de havde kostet ham i Indkjøb, uagtet adskillige af dem vare brugte, ja at han endog for sine musikalske Instrumenters Vedkommende satte dem betydeligt over Indkjøbsprisen, 575 Kr., nemlig til 850 Kr.; men henset til, at hans Forklaring om, at de brugte Gjenstande var særdeles godt vedligeholdte, og at de musikalske Instrumenter af ham vare kjøbt særdeles billigt, findes ikke at kunne forkastes, kan han ikke anses herved at have gjort sig skyldig i svigagtig Omgang. Det er endvidere oplyst, at Tiltalte i hans ovennævnte Skrivelse af 15 Juli f. A. til Assuranceforeningens Formand indeholdte Angivelse om, at alt var brændt med Undtagelse af det i Vurderingsforretningen anførte, er urigtig, og dette særlig gjaldt om de Klæder og Uhre, som Tiltalte og Hustru havde paa, da Branden fandt Sted, saavel som om forskjellige af de assurerede Effekter, der den Gang beroede hos Tiltaltes da fraværende Sønner, ligesom Tiltalte ogsaa, uagtet han har erkjendt, at han vidste, at ialfald adskillige af de

reddede Effekter ved Vurderingsforretningen vare blevne vurderede til meget lavere Beløb end dem, til hvilke han havde ansat dem ved Anmeldelsen til Assurance, i bemeldte Skrivelse opgav den ham hos Assurancen formentlig tilkommende Erstatning i det Væsentlige til det Beløb, der fremkom ved at drage Vurderingsforrettningens Totalsum fra Assurancesummen. Tiltalte har imidlertid med Hensyn hertil forklaret, at han, der paa Grund af det samtidigt optagne Brandforhør kun af og til var tilstede ved Vurderingsforretningen, ikke var nøjere bekendt med denne, og at han, da han skrev det ommeldte Brev, ikke huskede paa de Effekter, som hans Sønner havde hos sig, samt at der, hvad ogsaa er besyret ved det iøvrigt Oplyste, fra den ene af Vurderingsmændene fremkom en Udtalelse, der kunde lade Tiltalte antage, at de Klæder, som de Brandlidte vare iførte, ikke skulde medoptages i Vurderingsforretningen. Derhos vil Tiltalte have staaet i den Tro, at der ifølge Assuranceforeningens Love tilkom ham i Erstatning det Beløb, der fremkom derved, at det Beløb, til hvilket de reddede Gjenstande efter Branden bleve vurderede ved Vurderingsforretningen, blev draget fra det Beløb, for hvilket Assurance var tegnet, medens det ikke kunde være hans Sag at paase, at de reddede Gjenstande ikke bleve vurderede for lavt. Da nu disses Tiltaltes Forklaringer ikke findes at kunne forkastes, og det navnlig ikke tør statuere, at det, da Tiltalte afsendte Brevet, har maattet være ham klart, at hans anførte Beregningsmaade af Erstatningen i al Fald ikke kunde være at anvende, naar, som Tilfældet var og som det var ham bekendt, en stor Del af de vurderede Gjenstande vare reddede i uskadt Stand og ved Vurderingsforretningen vare ansatte til Beløb, der var betydelig lavere end dem, til hvilke han selv havde ansat dem ved Forsikringens Tegning, medens det maa anses oplyst, at Tiltalte under Vurderingsforretningen flere Gange gjorde Vurderingsmændene opmærksomme paa, at de vurderede for lavt, findes det ikke at kunne anses som bevist, at Tiltalte ved det omhandlede Brev har tilsigtet at besvige Forsikringsforeningen.

Endelig er det oplyst, at Tiltalte i den Liste over brændte Gjenstande, han fremsendte med sin Skrivelse af 26 Juli s. A., har, selv afset fra Dyner og Puder, med Hensyn til hvilke han han under 28 næstefter berigtigede Listen, saavel anført mere brændt end rigtigt var, navnlig for Linned, Dækketøj og Gardiners Vedkommende, som optaget et Skoleuhr med angivet Værdi 7 Kr. uden at bemærke, at det ikke tilhørte ham, men Skolen. Naar det imidlertid tages i Betragtning, at de reddede Gjenstande efter det Oplyste vare spredte paa flere Steder og derfor muligen, som af Tiltalte angivet, ikke saa let kunde nøjagtig gennemgaaes af ham, der til Brug ved Listens Affattelse forgjæves havde

begjært sig Vurderingsforretningen udlaant, og at det ikke kan anses uantageligt, at Tiltalte, som af ham forklaret, og som ogsaa i Skrivelsen antydte, med Hensyn til mange Gjenstande, derunder Linned, Dækketøj og Gardiner, maatte stole paa sin Hustrus, som hun senere har erkjendt, urigtige Opgivender, da han selv desangaaende ikke vidste nøjagtig Besked, samt at det var Tiltalte bekjendt, at en senere Revision skulde finde Sted ved den foran ommeldte Sammenkomst med Formanden eller en anden af denne sendt Mand, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han har forfattet Fortegnelsen over det Reddede saa godt, han formaaede, og at Grunden til, at han paa Fortegnelsen havde opført det ommeldte Skoleuhr, var den, at han ved Affattelsen ikke tænkte paa, at det tilhørte Skolen, og det samme maa gjælde, forsaavidt Tiltalte har forklaret, at hans Ytring i herommeldte Skrivelse, at alt, hvad der var tilstede af Linned, Sengklæder og lignende, var ubrugt, selvfølgelig ikke refererede sig til de af disse Gjenstande, der, da Branden fandt Sted, brugtes af ham med Familie, men kun til de mange Gjenstande af samme Art, de i en Aarrække havde samlet paa. Tiltalte vil herefter ikke kunne anses skyldig i Assurance-svig eller Forsøg paa denne Forbrydelse.

Forsaavidt Tiltalte endelig er aktioneret for bedrageligt Forhold, kan det heller ikke mod hans Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri. Vel har han af Rasmus Hansen af Thystrup, til hvem han stod i Venskabsforhold, modtaget kontante Laan, ligesom denne har skrevet paa Vexler til Gunst for ham, medens Tiltalte til Gjengjæld for betydeligere Beløb har solgt til Hansen sin Ret efter nogle af fornævnte Patenter, alt under Foregivende af, at disse Patenter vare af Værdi, men det kan ikke anses oplyst, at det har været ham bevidst, at Patenterne maatte anses værdiløse. Forsaavidt han særlig er sigtet for at have formaaet Hansen til i Vinteren 1892—93 at laane ham 600 Kr. under det falske Foregivende, som han oplæste af et fingeret Brev, at et tydsk Patent, han havde udtaget, var solgt eller skulde sælges for 6000 Reichsmark, hvoraf den første Halvdel skulde betales i December Termin 1893 og den anden i Juni Termin 1894, er det mod hans Benægtelse ikke godtgjort, at dette falske Forgivende fremkom, før han fik Laanet, eller overhovedet i bedragerisk Hensigt.

Som Følge af det Foranstaaende vil Tiltalte i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter Straffeloven § 259, jfr. § 46, og efter dens § 257 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, men forøvrigt frifunden for Aktors Tiltale, vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse hermed, hvorimod den i

Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig findes paa-
lagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Nr. 180. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Laurids Marinus Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 6 November 1894: Arrestanten Lauritz Marinus Petersen, Arrestanten Jens Peter Oluf Martin Christensen og Medtiltalte Arbejdsmand Christian Petersen, for Tiden af Aarhus, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og de 2 Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten J. P. O. M. Christensen i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Christian Petersen i 2 Gange 4 Dage, hvorhos de Tiltalte in solidum ville have at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, og Defensor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1895: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Seidelin, betaler Arrestanten Laurids Marinus Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Laurids Marinus Petersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants angik endnu to Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Lauritz Marinus Petersen aktioneret for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder. Natten mellem den 14 og 15 September f. A. skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Kvislemark Forbrugsforenings, som det maa antages, om Natten ubeboede Butiklokaler i et Hus sammesteds ved at stige ind i Bagbutikken gennem et Vindue, som han aabnede dels ved at stikke en Kniv ind mellem Vinduet og Vinduesposten og derved afbrække den nederste Vinduestabel, dels ved efterat have bøjet en Blikrude i Vinduet tilside at stikke Armen gennem den tilvebragte Aabning og oplukke den øverste Vindueskrog. Efterat være kommen ind i Bagbutikken begav Arrestanten sig derfra ind i Forbutikken, hvortil han nu havde uhindret Adgang, og stjal sammesteds fra et uafklaaset Glasskab 5 til ialt 8 Kr. vurderede Piber og fra en Hylde to til ialt 1 Kr. 40 Øre vurderede Flasker Rom, hvorefter han begav sig bort ad samme Vej, han var kommen. Arrestanten er født den 1 Januar 1873 og foruden at være straffet 3 Gange for Tyveri tildels i Forbindelse med Falsk forinden sit 18de Aar, anset ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Juni 1891 efter Straffelovens § 229 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 31 December 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 17 Marts 1893 efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

For sit nu udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri, og da den i den indankede Dom, der har anset Arrestanten efter samme Straffebestemmelse, valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar findes passende, og da der ikke for Arrestantens Vedkommende er Grund til at forandre Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, hvilke det er paalagt ham at udrede in solidum med de i 1ste Instants Medtaltalte, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 158. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jens Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 25 November 1893: Tiltalte, Parcellist Jens Hansen af Sandviggaards Overdrev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt i Erstatning til Ejeren af Hillerødsholm betale 30 Kr. Derhos bør Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschaw og til Defensor, Overretssagfører Raaschau, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1894: Tiltalte Jens Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokurator Wodschow og Overretssagfører Raaschau, 20 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Mundt, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste.

Da det efter samtlige foreliggende Oplysninger maa antages, at Tiltalte har været uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han har været fængslet, maa der efter den af ham derom for Høiesteret nedlagte Paastand i Medfør af Lov Nr. 52 af 5 April 1888 § 1 tillægges ham en Erstatning, som findes at kunne bestemmes til 50 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som tilligemed 1 Krone 33 Øre til Sidstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offent-

lige. I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Tiltalte Jens Hansen hos Statskassen 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborgs Birks Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte Jens Hansen af Sandviggaards Overdrev, der er født den 29 Juni 1844 og ved bemeldte Rets Dom af 13 Marts 1876 efter Straffelovens § 228 anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iøvrigt ikke funden tidligere straffet, sat under Tiltale for Tyveri, og er der i saa Henseende følgende oplyst under Sagen.

Tiltalte har erkjendt, at han i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. har slaaet og hjemkjørt Græs fra en Eng af ca. 1 Td. Lands Størrelse, beliggende i den Staten tilhørende Skov »Hestehaven«, umiddelbart op til en Sø, »Tørkerissøen« kaldet, som tilhører Ejeren af Slotsmøllen, der har bortforpagtet Retten til i denne og tvende andre nærliggende Søer at skjære Rør, Siv og Flæg. Tiltalte har imidlertid anført, at han har anset sig berettiget til at tilegne sig det omhandlede Græs, og har i saa Henseende forklaret, at Gæstgiver Gøttsche i en Række af Aar har havt Forpagtningen af Rørskjæret i bemeldte Søer, og at Tiltalte i en halv Snæs Aar af dette Tidsrum har besørget Hjemkjørselen af Rørene mod at høste Græsset omkring Søen, uden at der var paavist ham bestemte Grændser, indenfor hvilke han maatte høste, og han har da været i den Tro, at den omhandlede Eng hørte til Søen, og at maatte tage Græsset der. I de næste 4 Aar har Frederiksborg Arbejdsanstalt forpagtet Rørskjæret, og Tiltalte har ikke havt noget dermed at gøre, indtil han i Foråret 1893 traf Aftale med Inspektøren for Anstalten om, at han skulde besøge Hjemkjørselen af Rørene samt Siv og Flæg, og de bleve da enige om, at han skulde have Lov til at høste, hvad han plejede at høste, idet han udtrykkelig udtalte, at han af Gøttsche havde havt Lov til at høste Græsset ved Kanten og Sivene af Søen. I Henhold til denne Aftale har Tiltalte herefter høstet det ommeldte Græs.

Med Hensyn til denne Forklaring bemærkes, at Ejeren eller Arvefæsteren af Slotsmøllen har udtalt, at han ikke ved, hvorvidt den omhandlede Eng, som han betegner nærmest som en Ellemose, er indbefattet i hans Skjøde paa Søen, men at han anser det for muligt, og fremdeles har bemeldte Gæstgiver Gøttsche forklaret, at efter hans Formening hørte Engen med til

Søarealet, hvor han havde Ret til at skjære, ligesom ogsaa et Vidne, der, den Gang Gøttsche havde Rørskjæret i Forpagtning, ejede den til Engen stødende Mark, har forklaret, at den daværende Ejer af Slotsmøllen havde fortalt ham, at Engen hørte til Søen, hvilket ogsaa var den almindelige Mening. Paa den anden Side er det oplyst, at Ejerinden af Hillerødsholm, der har forpagtet Hestehaven til Græsning for løsgaaende Kreaturer, anser Engen som henhørende til Hestehaven, og at Kreaturerne ligesaavel græsse paa Engen som i den øvrige Del af Hestehaven. Uanset dette findes Tiltaltes Forklaring, forsaavidt den gaaer ud paa, at han ansaa Egnen for hørende til Søen, ikke at kunne forkastes.

Medens nu Tiltaltes øvrige Forklaring, navnlig forsaavidt den gaar ud paa, at Inspektøren ved Arbejdsanstalten har givet ham Tilladelse til at høste Græsset paa Engen, strider imod den af bemeldte Inspektør afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at der aldeles ikke var Tale mellem dem om Overdragelse til Tiltalte af nogen Ret til Græsset paa Land udfor Søen, men at Aftalen kun lød paa, at Tiltalte for Hjemkjørselen skulde have Affaldet, der blev tilbage i Søen, og om der end dernæst efter det i saa Henseende Oplyste maa siges at være et Misforhold tilstede mellem Værdien af det af Tiltalte nu høstede Græs og Værdien af de Kjørseler, for hvilke Græsset skulde være Vederlag, og som han, da han tilegnede sig Græsset, iøvrigt endnu ikke havde præsteret, skjønnes det dog efter det foran om de ubestemte Ejendoms- og Grændseforhold med Hensyn til de paa-gjældende Arealer Oplyste samt henset tillige dels til den aabenlyse Maade, paa hvilken Tiltalte er gaaet tilværks ved Tilegnelsen, dels til, at han i tidligere Aar uden i saa Henseende at besidde større Adkomst upaatalt har høstet og paa samme Maade har tilegnet sig Græs paa den omhandlede Eng, ikke at kunne statuere, at han maa have været sig bevidst, at han var uberettiget til at afskjære og tilegne sig det her omhandlede Græs, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige. Efter dette Udfald vil der derhos ikke her under Sagen kunne tilkjendes Ejerinden af Hillerødsholm den paastaede Erstatning af 30 Kr.

Fredagen den 15 Marts.

Nr. 14. Smed Frederik Frederiksen (Bagger efter Ordre)

contra

Bestyrelsen for Interessentskabet „Fuglekilde Andelsmejeri“ (Asmussen)

betr. Ansvar for Misligholdelse af en Kontrakt om Leverance af Mælk til et Andelsmejeri.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 25 Juni 1891: Indstævnte Smed Frederik Frederiksen af Langsted bør for Tiltale af Citanter, Bestyrelsen for Interessentskabet »Fuglekilde Andelsmejeri«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Maj 1892: Indstævnte, Smed Frederik Frederiksen af Langsted, bør til Citanterne, Bestyrelsen for Interessentskabet »Fuglekilde Andelsmejeri«, betale 197 Kr. 43 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 April 1889, til Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanterne med 100 Kr. Prokurator Wolff tillægges i Salær 50 Kr. af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Appellanten for Høiesteret har paaberaabt sig, at Sagen skulde være afgjort ved et imellem Parterne inden den indankede Doms Afsigelse indgaaet Forlig, bemærkes, at der mangler tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af dette Anbringende.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Andelsmejeriet fra Appellanten har modtaget forfalsket Mælk; men efter den af Appellantens Tjenestepige under den i Dommen ommeldte kriminelle Undersøgelse afgivne Forklaring i Forbindelse med, hvad der iøvrigt foreligger Høiesteret, findes det at være efter Omstændighederne tilstrækkelig oplyst, at hverken Appellanten eller hans Hustru har været vidende om Forfalskningen. Ligesom herefter den i Interessentskabslovenes § 5 fastsatte Mulkt ikke vil kunne idømmes Appellanten, saaledes kan det ikke heller i Medfør af

denne Paragraf paalægges ham at betale nogen Andel af Interessentskabets Gjæld. Derimod vil Appellanten være at tilpligte at erstatte de Udgifter, som de foretagne Under-søgelser af den af ham leverede forfalskede Mælk have forvoldt Indstævnte, med de derfor beregnede 14 Kroner, medens der efter Sagens Stilling for Høiesteret ikke bliver Spørgsmaal om Tilkjendelse af Erstatning for det Tab, Mejeriet iøvrigt har lidt ved at modtage forfalsket Mælk.

Processens Omkostninger bliver efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter og de Appellantens befalede Sagførere for Overretten og Høiesteret tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Smed Frederik Frederiksen, bør til Indstævnte, Bestyrelsen for Interessentskabet »Fuglekilde Andelsmejeri«, betale 14 Kroner med Renter deaf 5 p. Ct. aarlig fra den 25 April 1889, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Wolff for Overretten 50 Kroner og Høiesteretssagfører Bagger for Høiesteret 100 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Paaberaabelse af, at Indstævnte Smed Frederik Fredriksen af Langsted som Medlem af Interessentskabet »Fuglekilde Andelsmejeri« i længere Tid havde leveret forfalsket Mælk til dets Mejeri og i denne Anledning den 1 Marts 1889 var bleven udelukket af Interessentskabet, paastode Citanterne, Bestyrelsen for dette Interessentskab, under en ved Odense Herredsting anlagt Sag Indstævnte tilpligtet at betale Interessentskabet: 1) Mulkt 25 Kr. for hver af de af ham indmeldte 3 Køer, 75 Kr., 2) Andel i Interessentskabets Gjæld paa Udelukkelsestiden, 158 Kr. 43 Øre, 3) Erstatning for det Interessentskabet ved Forfalskningen paaførte Tab, 149 Kr., ialt 382 Kr. 43 Øre, med Fradrag af et Interessentskabet af Indstævnte ydet Laan 50 Kr., altsaa 332 Kr. 43 Øre. Subsidiært paastode de Post 3 fastsat ved uvillige Mænds Skjøn. Derhos paastode Citanterne sig tillagt Renter af

det skyldige Beløb 5 pCt aarlig fra Forligsklagens Dato den 25 April 1889 og Sagens Omkostninger. Indstævnte procederede principaliter til Afvisning, subsidiært til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Herredstingets Dom af 7 August 1890 toges Afvisningspaastanden tilfølg, men ved nærværende Rets Dom af 13 April 1891 hjemvistes Sagen til Underretten til Paakjendelse i Realiteten, hvorefter saadan Paakjendelse fandt Sted den 25 Juni f. A. med det Udfald, at Indstævnte frifandtes for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger hævedes. Sagen er nu indanket hertil af Citanterne, der have gjentaget deres i forrige Instans nedlagte Paastande og paastaaet sig Appellens Omkostninger tillagte, medens Indstævnte, der har erholdt fri Proces for Overretten, paastaar Underretsdommen stadfæstet og Citanterne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Wolff, hvilket Salær ialfald paastaas udredet af det Offentlige. Søgsmålet er støttet paa § 5 i Interessentskabets Love, i hvilken det hedder: »Leverandørerne forpligter sig til at levere Mælken i ren og sød Tilstand, i modsat Tilfælde har Mejeriet Ret til at tilbagesende samme. Skulde nogen Leverandør levere forfalsket Mælk, enten ved Afskumning af Fløde, Tilsætning af Vand eller anden Tilsætning, og syge Køers Mælk, som ikke ved en Attest fra en autoriseret Dyr læge er erklæret for uskadelig for Mejeriet, da er Vedkommende ikke blot udelukket af Foreningen, men tillige pligtig til at betale Interessentskabet en Mulkt af 25 Kr. for hver af hans i Foreningen indmeldte Køer foruden den Straf, han iøvrigt ifalder efter Lovgivningen, ligesom Vedkommende til Interessentskabet har at betale sin Andel af dets Gjæld til den Tid, Udvisningen foregaar. Skulde det imidlertid oplyses, at Forfalskningen er foregaaet uden Leverandørens eller dennes Hustrues Vidende og Villie, bortfalder Mulkten og Udelukkelsen af Foreningen, hvori- mod han i alle Tilfælde skal erstatte den Skade og det Tab, Forfalskningen har foraarsaget Mejeriet«.

Efterat der var opstaaet Mistanke om, at der af Indstævnte var leveret forfalsket Mælk til Andelsmejeriet, og dettes Bestyrelse i Kraft af sin i Interessentskabets Love hjemlede Myndighed til Odense Løve Apotheks analytisk-kemiske Laboratorium den 13 og 19 November 1888 havde indsendt Prøver, der efter Bestyrelsens Opgivende vare tagne af Indstævntes Mælk dels i hans Paasyn strax efter Malkningen dels af den til Mejeriet leverede, erklærede Laboratoriet, at sidstnævnte Prøver, hvis de hidrørte fra samme Leverandør som de førstnævnte, vare tilsatte med skummet Mælk og den under 19 November indsendte tillige med Vand. Under en i denne Anledning mod Tiltalte og hans Hustru indledet kriminel Undersøgelse nægtede enhver af dem at have gjort sig skyldig i nogen Forfalskning, men derefter meddelte Ind-

stævnte Politiet, at en hos ham tjenende 18-aarig Pige nu for ham havde tilstaaet at have forfalsket den til Mejeriet leverede Mælk. Stillet for Retten vedgik Pigen at have i nogen Tid gjort sig skyldig heri og tilføjede, at det var sket uden hendes Husbonds og Madmoders Vidende og Villie med den Hensigt at indynde sig hos dem ved at vise, hvor megen Mælk hun kunde faa ud af Køerne.

Indstævnte benægter under nærværende Sag, at Mejeriet fra ham har modtaget forfalsket Mælk, men dette findes tilstrækkelig godtgjort ved de under Forhøret fremkomne Oplysninger, ligesom Indstævnte selv under Forhøret maa anses at have erkjendt, at en Forfalskning var godtgjort ved Pigens Tilstaaelse og de foretagne Analyser, idet han navnlig den Gang ikke ses at have rejst den af ham under nærværende Sag releverede Tvivl om, at de undersøgte Prøver hidrørte fra hans Mælk, hvortil kommer, at han i sit første Tilsvar for Underretten har erkjendt, at Pigen har forfalsket den til Mejeriet leverede Mælk ved Indblanding af skummet Mælk. Forsaavidt Indstævnte fremdeles gjør gjældende, at Forfalskningen i al Fald er foregaaet uden hans og hans Hustrues Vidende og Villie, findes den af Tjenestepigen herom afgivne i sig selv mindre sandsynlige Forklaring ikke tilstrækkelig bestyrket ved andre Oplysninger. Indstævnte og hans Hustru have i Følge hans Fremstilling slet ikke bekymret sig om, hvormegen Mælk deres Kør gav, men givet Pigen en ganske ukontrolleret Adgang til at behandle Mælken, som hun vilde, hvilket endog skal været vedblevet, efterat Pigen havde tilstaaet at have bestjaalet Indstævnte for Penge. At Indstævnte i sin lille Bedrift i den Grad skulde have tilsidesat de ham som Leverandør paahvilende Forpligtelser, har imidlertid al Sandsynlighed imod sig, og det kan saaledes ikke statueres, at han har været uvidende om den begaaede Forfalskning. Hermed er Citanternes Post 1 tilstrækkelig legitimeret. Imod Post 2 har Indstævnte anført, at »Gjæld« i Lovenes § 5 betyder Forskjellen mellem Aktiver og Passiver; men da denne Betydning ikke er den nærmest liggende, og det her drejer sig om en Poenalvirkning, samt da det fordrede Beløbs Rigtighed er behørig oplyst, bliver ogsaa denne Post at tilkjende Citanterne. Af det under Post 3 forlangte Beløb er 14 Kr. Udgifter ved de foretagne Analyser af Indstævntes Mælk, hvilke han efter Analysernes Udfald findes nærmest til at bære. Derimod er Omfanget af den skete Forfalskning ikke saaledes oplyst, at det er muligt at bestemme det Tab, Mejeriet har lidt ved at modtage den forfalskede Mælk, som om den var sød. Som Følge af det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanterne 75 Kr. + 158 Kr. 43 Øre + 14 Kr. ÷ 50 Kr. eller 197 Kr. 43 Øre med Renter som paastaet, medens han iøvrigt bliver af frifinde for deres Tiltale. Sagens Omkostninger i begge Instantser findes Indstævnte at

maatte godtgjøre Citanterne med 100 Kr. Prokurator Wolff, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tillægges i Salær 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 18 Marts.

Nr. 166.

Advokat Hindenburg

contra

George Cruise (Def. Lunn),

der tiltales for at have skaffet sig legemlig Omgang med et Fruentimmer, der paa Grund af Beruselse ikke var ved fuld Bevidsthed, eller for Forsøg paa denne Forbrydelse.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 6 September 1894: Arrestanterne Richard Thomas Lafong, Cornelius Wellington Barns og James Augustus Roebuck alias Parry, bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. Arrestanten George Cruise bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger udrede Arrestanterne hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15 Oktober 1894: Arrestanten James Augustus Roebuck alias Parry og Tiltalte George Cruise bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer. I Henseende til de Arrestanterne Richard Thomas Lafong og Cornelius Wellington Barnes ikjendte Straffe samt i Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, kan det ikke ansees oplyst, at Tiltalte George Cruise ved den omhandlede Lejlighed har opnaaet Samleje med den paagældende berusede Kvinde. Da der derhos efter samtlige foreliggende Oplys-

ninger ikke findes at være tilstrækkelig Føje til at tilregne ham det ham overførte Forhold — imod hvis Fremstilling i Dommen intet væsentligt findes at erindre — som et efter Lovgivningen strafbart Forsøg, vil han være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende efter Omstændighederne blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

George Cruise bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende, derunder i Salarium for Høiesteret til Advokat Hindenburg og Høiesteressagfører Lunn, 8 vestindiske Daler til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Bythings Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Richard Thomas Lafong, Cornelius Wellington Barns og James Augustus Roebuck alias Parry, samt Tiltalte George Cruise aktionerede for at have skaffet sig legemlig Omgang med et Fruentimmer, der paa Grund af Beruselse ikke var ved fuld Bevidsthed, eller for Forsøg paa denne Forbrydelse. Lørdag Aften den 28 Juli d. A. havde Arrestanten James Augustus Roebuck alias Parry efter Fruentimmeret Ann Maria Heymanns Opfordring til ham om at give noget at drikke, budt hende, Virginia Plasket og et Par andre Fruentimmer ind paa sit Værelse, hvor Tiltalte George Cruise og en anden Person Thomas Cording allerede var tilstede, og havde Arrestanten derpaa trakteret de Tilstedeværende med Rom, hvoraf Ann Maria Heymann, der allerede i Forvejen var noget beruset, drak et saa stort Kvantum, at hun faldt døddrukken om paa Gulvet. Da de andre Fruentimmer kort efter gik bort, og Arrestanten Roebuck ligeledes et Øjeblik fjernede sig, saaledes at Tiltalte George Cruise altsaa blev alene tilbage i Værelset med Cording, der imidlertid laa beruset paa Gulvet og sov, og med den bevidstløse Ann Maria Heyman, opstod den Tanke hos Tiltalte at benytte sig af hendes Tilstand til at tilfredstille sin Kjønssdrift med hende, og knælede han derfor ned ved Siden af hende og klappede hende paa Skulderen, idet han samtidigt kaldte hende ved Navn; men da hun fremmulede et uhøvisk Udtryk, og Arrestanten Roebuck samtidig igjen kom ind i Værelset, afstod

Tiltalte fra sit Forsæt og satte sig paa en Kasse nær ved Døren.

Da Arrestanten Roebuck ved sin Tilbagekomst saa Ann Maria Heyman ligge udstrakt paa Gulvet og der derved opkom vellystige Tanker hos ham, satte han Krogen paa Døren og lagde sig ned paa Gulvet ved Siden af hende og klappede hende paa Bagdelen, men da hun begyndte at raabe ud, blev han forhindret i at gjøre yderligere Tilmærkelser derved, at den ovenomtalte Virginia Plasket, der opholdt sig i Nærheden og havde hørt Heymans Udtryk, kom til og bankede paa Døren, som blev aabnet af Tiltalte Cruise. Ann Maria Heyman laa den Gang endnu paa Gulvet, efter Virginia Plaskets Forklaring, uden at hendes Klæder var i synlig Uorden, og da Virginia Plasket nu foreslog Arrestanten Roebuck at bære Heymann til dennes eget Hjem, tog Arrestanten hende paa Skulderen og bar hende, hvis Hoved, Arme og Ben hang slapt ned, hjem til hendes Værelse, hvor Virginia Plasket i hans Overværelse klædte hende af og lagde hende paa Sengen kun iført Chemise og Underbenklæder. Da Virginia Plasket derpaa fjernede sig for at hente et Lys i Arrestantens Bolig, benyttede denne sig af Lejligheden til at fuldbyrde Samleje med Ann Maria Heyman. — — —

Kort efter forlod Arrestanten Heymanns Værelse, og da han paa Gaden traf Arrestanterne Cornelius Wellington Barnes og Richard Thomas Lafong og Tiltalte George Cruise, meddelte han den Førstnævnte i de to andres Paahør, at han havde baaret Ann Maria Heymann hjem i en døddrukken Tilstand og havde havt legemlig Omgang med hende i hendes Værelse. Paa Barnes Spørgsmaal, hvor Heymann boede, paaviste han ham hendes Bolig, og gik Barnes og Lafong efterfulgte af Roebuck og Cruise derpaa til Heymans Værelse, Barnes, Lafong og Cruise i den Hensigt, saaledes som af dem vedgaaet, at følge Roebucks Exempel og skaffe sig legemlig Omgang med hende i hendes bevidstløse Tilstand, men uden at der dog i saa Henseende forelaa nogen Aftale mellem dem, hvorimod Roebuck ikke ved denne Lejlighed vil have havt en saadan Hensigt. Ankomne i Heymans Værelse, der var mørkt, og hvis Dør ikke var laaset, holdt Roebuck og Cruise sig i Nærheden af Døren, der blev klemt til af Lafong, medens Barnes, efterat at have blottet sig, lagde sig ovenpaa den paa Sengen sovende Heymann og førte sit Lem ind i hendes Kjønnsdele; da hun imidlertid begyndte at sparke og at gribe for sig med Hænderne og samtidig mumlende spurgte ham, hvem han var, blev han bange og stod op uden at have faaet Samlejet fuldbyrdet, hvad han dog har antaget fornemlig skyldtes den Omstændighed, at han var en Del beruset. Arrestanten Lafong lagde sig umiddelbart derefter ovenpaa Heymann og førte ligeledes sit Lem ind i hendes Kjønns-

dele, men da hun igjen gav til at sparke om sig og skrige, idet Bevistheden samtidigt begyndte at vende tilbage hos hende, afstod Lafong ligeledes fra sit Forsæt uden at have faaet Samlejet fuldbyrdet, og da Folk i det Samme kom til, hidkaldt af Støjen, toge Arrestanterne og Tiltalte Flugten — — — — —

Om Ann Maria Heymann, der har frafaldet Paastand paa Erstatning mod Arrestanterne og Tiltalte, men har begjæret dem straffede, er det under Sagen oplyst, at hun, der er ca. 25 Aar gammel, i 16 Aars Alderen blev forført paa den engelske Ø Tortola, hvor hun den Gang boede hos sin Moder, og at hun et Par Aar efter bosatte sig paa sin Fødeø, St. Thomas, hvor hun, som ernærede sig ved Kulsjov, efter hinanden har ført Samliv med 3 forskellige Mænd — med den sidste af hvilke hun for Tiden levede paa 3die Aar — men at hun, om hun saaledes end ikke kunde siges at være en uberygtet Kvinde, dog ikke havde ført et løsagtig Levned, idet hun aldrig havde indladt sig med andre Mænd end dem, med hvilke hun førte Samliv — — — — —

Arrestanterne og Tiltalte havde derhos alle forklaret, at de, om end fuldstændig tilregnelige, dog havde været noget berusede ved den paagjældende Lejlighed, og at de i ædru Tilstand ikke vilde have handlet saaledes med hende, og have de tillige paastaet, at de, ifald hun havde været istand til at gjøre Modstand, ikke vilde have anvendt Magt for at faa deres Villie med hende, ligesom de ogsaa have fralagt sig at have revet hendes Undertøj itu.

Arrestanten Rrichard Thomas Lafong — — — — —

Arrestanten James Augustus Roebuck — — — — —

Om Tiltalte George Cruise, der er født paa St. Thomas den 18 November 1875 og tidligere ifølge St. Thomæ Politiretsdom af 15 Juni 1892 har været anset med 12 Rottingslag for Tyveri, er det vel oplyst, at han den paafølgende Dag til Arrestanterne Barnes og Lafong havde udeladt sig med, at han Aftenen i Forvejen to Gange havde havt Samleje med Ann Maria Heymann, men ligesom der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om, at denne Udtalelse kun skyldtes Praleri fra hans Side, saaledes er der iøvrigt Intet oplyst, som tyder paa, at han har opnaaet Samleje med Heymann. Derimod er det ved denne Tiltaltes egen Tilstaaelse godtgjort, at han — der ogsaa den følgende Dag fandt sig foranlediget til at bede Ann Maria Heyman om at tilgive ham hans Adfærd mod hende, hvad hun imidlertid afslog at gjøre — den paagjældende Aften tvende Gange havde havt til Hensigt at benytte sig af Heymanns bevidstløse Tilstand til at skaffe sig Samleje med hende, nemlig første Gang i Arrestanten Roebucks Værelse, ved hvilken Lejlig-

hed han dog blev forstyrret i sit Forehavende, saa at han ikke kom videre end til at knæle ned ved Siden af hende og klappe hende paa Skulderen, og anden Gang, da han tilligemed de tre Arrestanter uberettiget trængte ind i hendes Værelse, hvor han, efterat have været Vidne til Arrestanterne Barnes og Lafongs Forsøg paa at opnaa Samleje med Heymann, kun blev forhindret i at følge deres Exempel derved, at Folk som Følge af Heymanns Skrigen kom til; og da han herefter maa anses for at have gjort sig skyldig i tvende om end fjernere Attentater paa den Forbrydelse, for hvilken han er tiltalt, vil han, der for Underretten er frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, være at anse med en Straf, der efter Omstændighederne passende kan fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer.

Tirsdagen den 19 Marts.

Nr. 66. Kellner **A. Nielsen** (Salomon efter Ordre)

contra

Snedkermester **A. Holmstrøm** (Halkier efter Ordre),

betr. Erstatning for formentlig Brud paa en Lejekontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1893: Indstævnte, Snedkermester A. Holmstrøm, bør for Citanten, Kellner A. Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Kellner Nielsen, 2 Kroner. Høiesteretsagfører Salomon og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Kellner A. Nielsen, anbragt, at han efter fremlagt Kontrakt af 12 September f. A. fra Oktober Flyttedag s. A. af Indstævnte, Snedkermester A. Holmstrøm, lejede Stueboutiken tilvenstre med tilhørende Beboelseslejlighed i Indstævntes Ejendom, Nr. 24 i Dannebrogsgade, for en aarlig Leje af 500 Kr., hvoraf han ved Kontraktens Underskrift betalte $\frac{1}{4}$ Aars Leje eller 125 Kr., samt at han, der havde meddelt Indstævnte, at han i Butikken foreløbig kun vilde udsælge Mel, Gryn, Brød, Mælk, Fløde, Smør og Æg, men senere vilde udvide denne Handel til de øvrige til Høkerforretning henhørende Varer, samtidig med Kontraktens Oprettelse erholdt det Løfte af Indstævnte, at denne ikke vilde udleje Stuebutiken tilhøjre i samme Ejendom, hvilken Butik da stod ledig, til nogen, der vilde drive samme Slags Forretning. Med Indstævntes Samtykke traf Citanten derefter Aftale med den i Lejligheden tilvenstre boende Lejer om, at denne for Resten af sin Lejetid, nemlig indtil Oktober Flyttedag, skulde afstaa denne Lejlighed og flytte ind i Lejligheden tilhøjre; men da bemeldte Lejer, da Aftalen skulde opfyldes, ikke vilde fraslytte Beboelseslejligheden, og Citanten, der i Tillid til Aftalen havde opsagt sin iboende Lejlighed til 1 Oktober og indkjøbt endel Varer til den paa-tænkte Forretning, derved kom i Forlegenhed, anmodede Citanten Indstævnte om midlertidig, indtil han kunde tiltræde den af ham lejede Lejlighed, at maatte indflytte i Lejligheden tilhøjre, og da Indstævnte gik ind herpaa, flyttede Citanten den 1 Oktober ind i sidstnævnte Lejlighed. Nogen Tid efter Oktober Flyttedag, medens Citanten afventede at Indstævnte, som af denne lovet, lod Lejligheden tilvenstre gjøre istand, udlejede imidlertid Indstævnte uden Citantens Vidende og Villie denne Lejlighed til en anden, der agtede at drive Høkerforretning og ogsaa etablerede en saadan Forretning i Butiken. Trods dette Kontraktsbrud fra Indstævnte Side tilbød Citanten at beholde den ham imidlertid

overladede Lejlighed tilhøjre, forsaavidt Indstævnte vilde indrette denne Butik ligesom Butiken tilvenstre med et Kjælderrum med Nedgang fra Butiken, uden hvilket Kjælderrum Citanten ikke kunde bruge Butiken, samt imod at Citanten kom til at svare en noget mindre Leje end den, han skulde have betalt for Butiken tilvenstre; men herpaa vilde Indstævnte aldeles ikke indlade sig. Paa Grund heraf saa Citanten sig nødsaget til at søge sig en anden Lejlighed og, da han ikke kunde finde nogen for sin Forretning passende Butik, at opgive Forretningen, hvorpaa han den 14 November fraflyttede den af ham beboede Lejlighed i Indstævntes Ejendom. I Henhold til det saaledes anbragte har Citanten under Sagen paastaet Indstævnte tilpligtet at tilbagebetale ham det erlagte Lejebeløb, 125 Kr., tilligemed et efter hans Anbringende af ham for Stempel og Kontrakt betalt Beløb af 4 Kr. 31 Øre samt at erstatte ham det ved det formentlige Kontraktsbrud tilføjede Tab ialt 325 Kr. 54 Øre., hvorhos Citanten har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Renter af de nævnte eller eventuelt idømte Beløb med 5 pCt. p. a. fra Forligklagens Dato, den 18 November f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, erkjender, at Citanten oprindelig havde lejet Butikslejligheden tilvenstre paa de anførte Vilkaar, men gjør gjældende, at Citanten, da han ikke kunde komme til at indflytte i den af ham lejede Lejlighed til 1ste Oktober, anmodede Indstævnte om istedetfor denne Lejlighed at faa Lejligheden tilhøjre tilleje paa de samme Vilkaar, og gjør Indstævnte saaledes gjældende, at Citanten, da han den 1ste Oktober med Indstævntes Samtykke inflyttede i Lejligheden tilhøjre, endelig modtog denne Lejlighed istedetfor den af ham først lejede. Instævnte har derhos næst at bemærke, at Citanten, da han lejede, udtrykkelig udtalte, at han ikke vilde drive Høkerhandel, men kun Mel- og Gryn- samt Brødhandel, benægtet at have givet Citanten noget Tilsagn om ikke at udleje den ledige Butik til Høkerhandel.

Da Citanten ikke har godtgjort at have erholdt noget Tilsagn om, at den anden Butik i Ejendommen ikke skulde blive udlejet til nogen med hans konkurrerende Forretning, findes Indstævnte ikke forsaavidt at kunne anses skyldig i Kontraktsbrud, og Spørgsmaalet, om saadant foreligger, vil saaledes udelukkende bero paa, om Citanten maa antages endelig eller kun midlertidig at have taget Lejligheden tilhøjre i Brug. I saa Henseende er det nu in confesso, at Citanten, efterat han var kommen overens med Indstævnte om at indflytte i Lejligheden tilhøjre, tog denne i sin Helhed i Brug, med Indstævntes Samtykke rekvirerede Kogegas indlagt i Lejligheden, fyldte dennes Kjælderrum med Brændsel, nedtog en i Butiksvinduet ophængt Plakat om, at Butiken var tilleje, anbragte uden paa Butiken to store Skilte og etablerede i

det Hele sin Forretning i Butiken. Det maa derhos ligeledes anses in confesso, at Citanten i den Tid af ca. 3 Uger, der hengik fra Oktober Flyttedag, da Lejligheden tilvenstre blev ledig, og indtil Indstævnte fik den paany bortlejet, ikke foretog nogen Henvendelse til Indstævnte eller overhovedet noget Skridt for at komme i Besiddelse af samme, og forsaavidt Citanten i saa Henseende har anført som Grund, at han ventede paa, at Indstævnte skulde foretage de lovede Istandsættelser, kan der ikke tages Hensyn hertil, idet det er in confesso, at Butiken allerede i September under den daværende Lejers midlertidige Udflytning af samme havde været under Reparation, og det ikke imod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at der var lovet Citanten nogen yderligere Reparation eller blev foretagen nogen saadan efter Oktober Flyttedag.

Da det efter det Anførte ikke skjønnes rettere, end at Citanten maa anses endelig at have overtaget den ommeldte Lejlighed tilhøjre, hvad ogsaa stemmer med de Udtalelser, Citanten — efter hvad 2 af Indstævntes Sønner har forklaret — fremkom med overfor Indstævnte, da han anmodede denne om at maatte flytte ind i bemeldte Lejlighed, og at Indstævnte har været beføjet til at betragte Lejligheden tilvenstre som ledig, da han udlejede samme, vil Indstævnte være at fri-finde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 20 Marts.

Nr. 52. Aktieselskabet **Galle & Jessens Chokolade- og Konfektfabriker** (Hansen)

contra

Grossererfirmaet **Alexander Jahn & Co.** i Hamborg
(Jensen),

betr. Opfyldelse af en Varehandel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 Juli 1894: De Indstævnte Aktieselskabet Galle & Jessens Chokolade og Konfektfabriker i Kjøbenhavn bør til Sagsøgerne, Grossererfirmaet Alexander Jahn & Co. i Hamborg, betale de paastævnte 3700 Rmk.

og 164 Kr. 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 Januar d. A. til Betaling sker, og 12 $\frac{1}{2}$ Kr. maanedlig i Lagringsomkostninger for de omhandlede 100 Sække gul Granulated fra den 30 November f. A., indtil disse Varer udleveres til de Indstævnte. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger, deriblandt en efter den indankede Doms Afgivelse af Agent Reinhold afgiven yderligere Erklæring, ikke kan antages, at de Indstævnte have udvist nogen Forsømmelse ved Opfyldelsen af den Forpligtelse, de, som i Dommen rettelig antaget, havde paataget sig med Hensyn til Varernes Afskibning, og iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet en af Appellanterne for Høiesteret nedlagt subsidær Paastand om, at deres Forpligtelse indskrænkes til Betaling af 3700 Reichsmark, ikke kan ansees begrundet, vil Dommen efter de Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Aktieselskabet Galle & Jessens Chokolade og Konfektfabriker, til de Indstævnte, Grossererfirmaet Alexander Jahn & Co., med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Marts 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 3.

Onsdagen den 20 Marts.

Nr. 52. Aktieselskabet Galle & Jessens Chokolade- og
Konfektfabriker (Hansen)

contra

Grossererfirmaet Alexander Jahn & Co. i Hamborg
(Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat de Indstævnte Aktieselskabet Galle & Jessens Chokolade- og Confektfabriker hersteds, der fra Marts 1893 havde staaet i Forretningsforbindelse med Sagsøgerne Grossererfirmaet Alexander Jahn & Co. i Hamborg, som Svar paa et Selskabet gjennem disses herværende Agent gjort Tilbud om Salg af forskjellige Sukkre havde i Skrivelse af 12 Juli f. A. bl. A. budt for Oktober Levering af 100 Sække prima stødt Melis 18 Rmk. og af 100 Sække gult Granulated 18 $\frac{1}{2}$ Rmk., sendte Sagsøgerne den 19 Juli f. A. de Indstævnte et Brev, hvori det hed: »Vi solgte Dem Levering Oktober 100 Sække gul Granulated Mark 18 $\frac{1}{2}$ og 100 Sække malet Melis Mark 18 pr. 50 Kilogr. incl. Sække Brutto af Netto fob. Danzig Cassa ÷ 1 pCt. Sconto«, — og er det givet, at der dermed var afsluttet endelig Handel mellem Parterne i saa Henseende. Der forefaldt derefter Intet med Hensyn til de saaledes af de Indstævnte købte Varer, før de Indstævnte den 2 Oktober f. A. tilskrev Sagsøgerne om strax at afsende

de omtalte 100 Sække malet Melis, hvilke derpaa ogsaa bleve afskibede ved disses Foranstaltning med det den 14 Oktober f. A. fra Danzig expederede, det forenede Dampskibsselskab tilhørende Skib »Bergenhuss«. Den 17 s. M. tilskreve de Indstævnte Sagsøgerne om uden Assurance at afsende til dem her de ligeledes ovennævnte 100 Sække gul Granulated, og er det givet, at Sagsøgerne ogsaa uden at besvare dette Brev igjennem deres Expeditører i Danzig, Cohrs & Ammé, traf Foranstaltning til Afsendelsen af det sidste Parti Sukker, men at det dog først kom hertil med det den 13 November f. A. fra Danzig expederede, ligeledes det forenede Dampskibsselskab tilhørende Skib »Tula«, uagtet der, efter hvad der er oplyst, ogsaa i Mellemtiden var blevet expederet Skibe tilhørende det nævnte Selskab hertil, navnlig nysnævnte »Tula« den 24 Oktober og »Minsk« den 30 Oktober.

I Skrivelse af 10 November f. A. havde Sagsøgerne i Anledning af en Skrivelse fra de Indstævnte af 8 s. M., hvori disse havde truet med at annullere en anden Handel om noget Topsukker paa Grund af paastaet forsinket Levering, udtalt, at de Indstævnte overhovedet ikke kunde annullere af den Grund, før de havde givet Afladeordre (Disposition), at det nævnte Topsukker iøvrigt slet ikke havde kunnet blive afskibet endnu, selv om der havde været givet Dispositionsordre allerede for 14 Dage siden, da der ikke var blevet expederet nogen Damper fra Danzig i mere end 14 Dage forinden, men at det nu vilde blive afsendt med den i Begyndelsen af den følgende Uge afgaaende Damper — ρ : med »Tula«. der, som anført, afgik den 13 November fra Danzig — og at ogsaa de siden Udgangen af Oktober til Afsendelse beredte 100 Sække gul Granulated, for hvilke de Indstævnte havde givet Disposition, vilde blive afskibede med samme. — Den 12 November f. A. tilskrev de Indstævnte imidlertid Sagsøgerne, at de annullerede de 100 Sække gul Granulated, der havde skullet leveres allerede i Oktober Maaned, da de Indstævnte som Følge af, at disse 100 Sække ikke vare komne i rette Tid, havde maattet forsyne sig paa anden Maade. Mod denne Annulation protesterede Sagsøgerne den 15 November som ganske uberettiget, idet de samtidig meddelte, at de 100 Sække, som omtalt, vare afskibede den 13 November til de Indstævnte.

Nogle derpaa indledede Forhandlinger om en mindelig Overenskomst førte ikke til noget Resultat for de 100 Sække Granulateds Vedkommende, idet Sagsøgerne ikke vilde gaa ind paa den Nedsættelse af Prisen, som de Indstævnte fordrede paa Grund af det imidlertid indtraadte stærke Fald af Priserne, og Sagsøgerne anlagde derpaa nærværende Sag, hvorunder de have nedlagt Paastand paa, at de Indstævnte dømmes til at betale dem den

betingede Kjøbesum for de 100 Sække gul Granulated 3700 Rmk. og de af dem havde Udlæg til Fragt for Sækkene og til Havnepenge, Spedition og Brandforsikring med tilsammen 164 Kr. 90 Øre samt 12¹/₂ Kr. maanedlig i Lagringsomkostninger for Tiden fra 30 November f. A., indtil Sækkene udleveres til de Indstævnte, idet de samtidig have stillet Varerne til disses Disposition. Sagsøgerne have derhos gjort Paastand paa Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 2 Januar d. A. af de 3700 Rmk. De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne, hvorhos begge Parter have fordret sig tilkjendt Sagsomkostninger. Ifølge et under Sagen produceret Certifikat fra Generalagenturet for Storbritanniens og Tydscklands Roesukkerforeninger vare de omtalte 100 Sække Granulated beredte til Afskibning i Neufahrwasser ved Danzig i Oktober f. A., og har derhos Sukkerrafinaderiet »Danzig« i tvende under Sagen fremkomne Skrivelser udtalt, at de efter Ordre af Sagsøgerne den 21 Oktober f. A. anviste deres Expeditører Cohrs & Ammé i Danzig disse 100 Sække Granulated, og at Sækkene bleve leverede dem til Afskibning den 25 s. M. D'Hrr. Cohrs & Ammé have derhos i en Skrivelse til Sagsøgerne af 16 November f. A. erklæret, at de den 13 Oktober f. A. havde bestilt Plads til de omhandlede 100 Sække eller 10 Tons gult Granulated — som ifølge en senere Erklæring fra dem var det eneste Parti af den Art, som de i den paagjældende Sæson expederede til Kjøbenhavn — men at de dog ikke havde kunnet skaffes afsted tidligere end med det den 13 November afgaaende Dampskib »Tula«, da de i Mellemtiden expederede Dampskibe allerede i Forvejen havde modtaget Bestilling paa fuld Ladning. I en Skrivelse fra det forenede Dampskibsselskabs Agent i Danzig, Reinhold, til Cohrs & Ammé af 10 Januar d. A. har han ligeledes stadfæstet, at disse den 13 Oktober f. A. havde anmeldt 10 Tons Granulated til Kjøbenhavn, at der imidlertid ikke havde kunnet tilsikres Plads til Partiet med den den 14 (15) Oktober afsejlede Damper »Bergenhushus«, der allerede var befragtet for mere end fuld Last, at det samme ogsaa havde været Tilfældet med følgende Damper, som allerede var fragtet til fuld Kornladning, og at det derfor havde været umuligt at stille Plads til Raadighed for Partiet tidligere end med Damperen »Tula« den 14 (13) November, ligesom han tilføjede, at det af de samme Grunde heller ikke fra anden Side vilde have været muligt at afskibe det omhandlede Quantum Sukker fra Sukkerrafinaderiet »Danzig«, Neufahrwasser tidligere. Paa tvende Forespørgsler i Marts d. A. fra de Indstævnte til nævnte Agent Reinhold om 100 Sække Sukker ikke, naar de vare anmeldte hos ham til Afsendelse den 13 Oktober eller senere, havde kunnet blive expederede paa engang eller i to Dele med de den 14, 24 og 30 Oktober fra »Danzig« hertil af-

gaaende Dampskibe »Bergenhushus«, »Tula« og »Minsk«, og om hvad der var den seneste Tid, hvorpaa 100 Sække eller 200 Ctnr. Sukker maatte have været anmeldt hos ham, for at de skulde have kunnet blive expederede hertil i Oktober f. A. med et af de nævnte Skibe, indskrænkede han sig derimod til gjen-tagende at erklære, at de omtalte Dampere i Oktober f. A. regelmæssig havde haft fulde Ladninger, og at der navnlig havde været overordentlig store Anmeldelse fra forskellige Firmaer af Sukker til Kjøbenhavn i Oktober, saa at Damperne for største Delen ikke havde været istand til at bortskaffe dem, men at det fuldstændig unddrog sig hans Kundskab da, hvilke Partier Sukker, der i Oktober havde været fast anmeldte og til hvem, idet han iøvrigt fremhævede, at Sukker sædvanlig kun anmeldtes centnervis, ikke i Sække, Kister o. s. v.

Forsaavidt det af de Indstævnte under Proceduren er gjort gjældende, at det maatte være en Følge af selve den paagjældende Handels Beskaffenhed, at det var en Pligt for Sagsøgerne uden videre at sørge for Varernes Afsendelse hertil og at skaffe det i saa Henseende fornødne Skibsrum, findes der nu ikke at kunne gives dem Medhold deri, idet den Omstændighed, at Varerne ikke udgjorde en Skibsladning, men kun et mindre Parti, ikke i og for sig kunde forandre Betydningen af, at de vare solgte og købte frit ombord, hvorefter det ifølge denne Handels almindelige Karakter kun vilde paahvile Sælgeren at levere Varerne inden den kontraktmæssige Frist Udløb ombord i et af Kjøberen opgivet Fartøj paa Afskibningsstedet. Da det imidlertid er givet, at Sagsøgerne havde besørget alt det tidligere af de Indstævnte hos dem købte Sukker afsendt til disse særlig med det forenede Dampskibsselskabs Skibe, og da Sagsøgerne derhos, som anført, ikke svarede paa de Indstævntes ovenomtalte Skrivelse af 17 Oktober f. A., hvori disse anmodede om at faa de 100 Sække Granulated sendte hertil, maa Sagsøgerne ikke desto mindre erkjendes at have paataget sig en Forpligtelse til at besørge deres Afsendelse særlig med et af det omtalte Selskabs Skibe, hvad de ogsaa maa antages selv at være gaaede ud fra efter de af dem foretagne Skridt. Spørgsmaalet bliver derefter kun, hvorvidt de maa siges at have forsømt, hvad de i saa Henseende havde paataget sig.

Dette findes imidlertid efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke at kunne antages. Foreløbig skal det i saa Henseende bemærkes, at ligesom de Indstævnte selv først ved deres Skrivelse af 17 Oktober f. A. — der i og for sig nærmest maa opfattes som en Destination og ikke fremtræder som en overflødig Udtalelse af noget Selvforstaaeligt — anmodede om de paagjældende Varers Afsendelse, og ligesom der Intet foreligger om, at Sagsøgerne maatte vide, at det var de Indstævnte særlig

magtpaaliggende for deres Fabrikationsvirksomhed at have Varerne senest her ved Udgangen af Oktober f. A., saaledes maa det efter det Fremkomne anses for givet, at disse Varer, som Sagsøgerne i og for sig ikke vare pligtig at levere før ved Slutningen af Oktober, bleve anviste Sagsøgerne den 21 og leverede dem til Afskibning den 25 Oktober f. A. Og, om Agent Reinholds Erklæring af 10 Januar d. A. end ikke særlig omtaler Damperen »Minsk«, der afgik fra Danzig den 30 Oktober f. A., og om end hans Svar paa de Indstævntes Forespørgsler af Marts d. A. ikke synes ganske klare og fyldestgørende, maa det dog ved hans og de Herrer Cohrs & Ammés Erklæringer anses efter Omstændighederne godtgjort, at disse sidste for Sagsøgerne allerede den 13 Oktober f. A., altsaa før Afsendelsen af de Indstævntes Skrivelse af 17 s. M., — hvad der maatte siges at være tilstrækkelig betids — have gjort de fornødne Skridt til at faa de heromhandlede Varer afsendte i Oktober f. A., om end Anmeldelsen ikke strax matte være fremtraadt som, hvad der under Proceduren er kaldt »fast«, men at det viste sig ugjærligt at faa dem expederede med noget af det nævnte Selskabs Skibe tidligere end sket. Og, ligesom Sagsøgerne derhos ikke kunde være pligtige til uden videre at afsende Varerne paa anden Maade — hvorved bemærkes, at der ialfald Intet er oplyst om, at der da var anden Dampskibslejlighed hertil — saaledes ses Sagsøgerne, om de end ikke kunne kræve nogen yderligere Opfordring fra de Indstævnte, heller ikke at have forsømt nogen Forpligtelse overfor de Indstævnte, hvorpaa disse kunne støtte noget Krav, ved ikke strax eller dog inden Oktober Maanedes Udgang at underrette dem om, at Varerne ikke kunde ventes afskibede i den Maaned, hvad det end ikke er givet fra først af var aldeles afgjort. Som Følge deraf, og da de Indstævnte maa antages under Proceduren at have erkjendt Størrelsen af de med 164 Kr. 90 Øre fordrede Beløb, samt ikke iøvrigt have fremsat nogen Indsigelse mod Sagsøgernes Paastand, vil denne blive at tage til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde hæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 21 Marts.

Nr. 175. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Georg Theodor Garlieb Staal Zimmermann
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og uterligt Forhold.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 26 Oktober 1894: Arrestanten Georg Theodor Garlieb Staal Zimmermann bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Lehmann, betaler Arrestanten Georg Theodor Garlieb Staal Zimmermann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Georg Theodor Garlieb Staal Zimmermann til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Georg Theodor Garlieb Staal Zimmermann, der er født den 28 Juli 1865 og anset ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og

Politirets Dom af 6 Marts 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, aktioneret for Tyveri og uterligt Forhold. Ifølge Anmeldelse fra Fabrikant Nicolai Christensen og senere af ham og to af hans Tjenestefolk i Retten afgivne Forklaringer blev der i Tiden mellem den 28 Maj 1894 om Eftermiddagen og den 29 s. M. om Morgenens fra en Kjælder i den af ham beboede Villa, Thorvaldsensvej Nr. 9, stjaalet nogle Flasker med Portvin, Madeira, Sherry og Sherry-Cordial af Værdi fra 85 Øre til 1 Kr. 75 Øre pr. Flaske og en Spaankurv af Værdi 2 Kr., ligesom der fra Kjælderens blev taget et Stykke gl. Ost uden Værdi. Kjælderens havde været aflaaet med en Hængelaas og en almindelig Kasse-laas, og da Tyveriet om Morgenens den 29 Maj opdagedes, fandtes Overfaldet, hvori Hængelaasen sad, frabrudt, medens Kasselaasen maatte antages aabnet med falsk Nøgle eller Dirk. Samme Dag om Eftermiddagen blev Arrestanten antruffen i Besiddelse af en Spaankurv, hvori bl. A. fandtes Rester af nogle Vinflasker og noget gl. Ost, og under Sagen have Fabrikant Christensen og dennes Tjenestepige Marie Mathiesen edelig forklaret, at den i Arrestantens Besiddelse forefundne Spaankurv er den Christensen frastjaalne, hvorhos denne har udsagt, at Lakket paa en i Kurven forefunden Flaskehals ganske ligner Lakket paa hans Flasker med Sherry-Cordial. I et den 30 Maj 1894 afholdt Forhør har Arrestanten, der til en Rapport havde forklaret, at der i Spaankurven havde været 3 a 4 Flasker Vin, nu ogsaa tilstaaet, at han Dagen i Forvejen havde stjaalet denne Vin ved Indbrud i en Kjælder paa Frederiksberg, og vel har han senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse og paastaet, at han den 29 Maj havde faaet Kurven med Indhold overleveret af en ham ubekjendt Mandsperson, men til denne ubestyrkede Fragaelse af hans tidligere Tilstaaelse vil der efter det Foreliggende intet Hensyn kunne tages, og Arrestanten maa herefter anses overbevist om at have ved Indbrud i den ommeldte Kjælder stjaalet Spaankurven og de nævnte 3 a 4 Flasker med Vin. Under det nævnte Forhør tilstod Arrestanten endvidere at have stjaalet to Duer, der ogsaa fandtes i Spaankurven, hvilken Tilstaaelse han imidlertid ligeledes har tilbagekaldt, og da der nu ikke under Sagen er fremkommet nogen Oplysning om, at Duerne i Virkelighed ere stjaalne, findes Arrestanten forsaavidt ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for uterligt Forhold, er det oplyst, at Arrestanten den 29 Maj 1894 har trakteret tvende Pigebørn, der ikke vare 10 Aar gamle, med Vin, taget dem paa Skjødets og kysset dem, og disse Pigebørn have derhos forklaret, at Arrestanten ved bemeldte Lejlighed blottede sit mandlige Lem og opfordrede dem til at beføle det, men Rigtigheden af Pigebørnernes Forklaring i sidstnævnte Henseende, der er benægtet af

Arrestanten, er ikke bevist, og det kan herefter ikke anses godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor dem.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og da Straffen passende findes bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 25 Marts.

Nr. 154. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Andersine Dorthe Kirstine Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 186, 190, 192, 228, 281, 225, 180 og 181.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 24 April 1894: Arrestantinden Andersine Dorthe Kirstine Andersen bør straffes paa Livet. Saa bør hun og betale i Erstatning til Landbygnin- gernes almindelige Brandforsikring 13549 Kr., til Vejle Amts yngre Brandforsikringsforening 6,663 Kr. og til Kjøbmand Conrad Jensen i Klejs 60 Øre samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 80 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 70 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1894: Under- rettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og De- fensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Arrestantinden 80 Kr. til hver. De idømte Erstatnings- beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyn- delse, og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der søgt nærmere Oplysning om Tiltaltes mentale Tilstand; navnlig har hun paa dertil fra det kongelige Sundhedskollegiums Side given Anledning været i nogle Maaneder indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, og Overlægen ved denne har derefter, næst blandt Andet at udtale, at Tiltalte under Opholdet dersteds ikke har frembudt mindste Tegn paa mental Lidelse, og at man ikke kan komme til noget andet Resultat, end at hun er et mentalt sundt Individ, sluttelig erklæret, at hun ikke er sindssyg. Under Hensyn til de saaledes fremkomne nye Oplysninger og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andersine Dorthe Kirstine Andersen til Høiesterets-sagfører Lunn og Advokat Nellemann 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Andersine Dorthe Kirstine Andersen, der er født i Aaret 1869, og som ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Februar 1889 har været anset efter Straffelovens § 228, kfr. tildels § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 186, 190, 192, 228, 281, 225, 180 og 181. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har ombragt dels tvende af hende udenfor Ægteskab fødte Børn, dels Gaardejer af Klejs, Søren Hansens omtrent 8 Maaneder gamle Søn Oscar Hansen, og ere de nærmere med disse trede Forbrydelser forbundne Omstændigheder følgende.

Efterat Arrestantinden den 22 Februar 1892 paa Fødselsstiftelsen i Kjøbenhavn havde født et Pigebarn, der i Daaben erholdt Navnet Dagmar Eleonora Andersen, fik baade hun og Barnet, som det maa antages, omtrent midt i Marts Maaned s. A. Logis hos Vognmand Peter Nielsen og dennes Hustru Eleonora Kirstine Nielsen, der den Gang havde Bopæl paa Nørrebro-

gade i Nr. 186, og hos hvem Arrestantinden ogsaa nogen Tid, forinden hun kom paa Fødselsstiftelsen, havde havt Ophold. Nogle Dage før den 26 Marts s. A. havde Arrestantinden henvendt sig til et Børnehjem i Kjøbenhavn for at faa Barnet anbragt der, og hun havde da af Forstanderinden faaet den Besked, at dette nok kunde lade sig gjøre, men at hun da ogsaa selv maatte tage Ophold i Børnehjemmet forat opamme Barnet og med Forpligtelse til at deltage i Husgjerningen. Som det maa antages, var det blevet bestemt, at Arrestantinden skulde møde med Barnet den nævnte Dag; men da Barnet havde nogle røde Pletter paa Kroppen, som den 26 Marts om Morgenen vare stærkere fremtrædende end ellers, raadede Madam Nielsen hende til, forinden hun bragte Barnet til Børnehjemmet, at lade det undersøge paa Polikliniken paa Dronning Louises Børnehospital. Arrestantinden, der gik ind herpaa, gik derfor den 26 Marts om Morgenen omtrent Kl. 9 til bemeldte Børnehospital; men den her foretagne Undersøgelse førte til, at det ikke skjønnedes, at Barnet fejlede noget væsentligt, og efterat der paa samme var anvendt en Maveudskylning, fik hun Anvisning paa om nogle Dage atter at indfinde sig paa Hospitalet med Barnet. Da hun derpaa, efter at have forladt Hospitalet til Fods, passerede Fari-magsgade, fattede hun, der indtil da ikke vil have tænkt paa at dræbe Barnet, den Beslutning at ombringe det, i hvilken Henseende Arrestantinden nærmere har forklaret, at Madam Nielsen havde raadet hende til at forespørge paa Hospitalet, om man ikke der vilde beholde Barnet uden Betaling, samt at Arrestantinden, da Haabet herom glippede ved den Besked, hun fik af Lægen, strax bestemte sig til at ombringe Barnet. Hun begav sig derfor paa Tilbagevejen ind i et Hus, hvor hun satte sig paa Trappegangen lige indenfor Døren, og da hun ingen Personer opdagede i Nærheden, lagde hun et Shawl, hvori Barnet, der var ganske roligt, var indsvøbt, tæt over dets hele Hoved, idet hun navnlig strammede Shawlet stærkt over Ansigtet. Barnet gav ingen Lyd fra sig, men Kroppen vred sig stærkt under Shawlet i maaske et Par Minutter, og da det derefter var stift og ubevægeligt, tog hun Shawlet fra og overbeviste sig om, at Barnet var dødt. Hun begav sig derpaa atter paa Vej med det døde Barn, idet hun satte sig ind i en Sporvogn for med denne at kjøre til sit Logis. Medens hun var i Sporvognen, vil hun ikke have kunnet holde sin Graad tilbage, og paa Forespørgsel af nogle i Vognen værende Fruentimmer erklærede hun, at hun græd, fordi hendes Barn var død. Ved sin Hjemkomst, der, som det maa antages, fandt Sted om Middagen mellem Kl. 11 og 12, angav hun, der ogsaa da tilsyneladende var i høj Grad ulykkelig, overfor Madam Nielsen, at Barnet var død pludselig undervejs, idet hun navnlig efter Madam Nielsens Forklaring, imod hvilken Arrestantinden intet væsentligt har havt at erindre,

foregav, at Barnet paa Børnehospitalet var blevet undersøgt ved Hjælp af forskellige Instrumenter, der havde bevirket, at der var flydt Blod fra det, eller, som en anden Deponentinde har udsagt, at Lægerne havde handlet meget ilde med Barnet. Efter Madam Nielsens Anvisning bragte hun samme Dag Barnets Lig ud paa Fødselsstiftelsen, ved hvis Foranstaltning det, efter at autoriseret Læge Rasmussen samme Dag, som det blev bragt ud paa Fødselsstiftelsen, havde synet Liget uden ved den Lejlighed at opdage noget mistænkeligt, derefter den paafølgende 1 April blev begravet. Som Motiv til Gjerningen har Arrestantinden ikke kunnet anføre andet end det ovenfor Anførte, at det Haab, hun vil have havt om, at man ude paa Børnehospitalet vilde have beholdt Barnet uden Vederlag, ikke var gaaet i Opfyldelse, og det kan navnlig ikke antages, at Bevæggrunden har været Frygt for ikke at kunne forsørge Barnet, da det er oplyst, at en Bødker, Anders Hansen, som hun havde udlagt som Barnefader, ikke overfor hende havde fragaaet Paterniteten, samt at hun alt havde foretaget Skridt til at faa Bidragets Størrelse fastsat ved Øvrighedens Mellekomst.

Den 1 November 1892 var Arrestantinden kommen i Tjeneste hos Gaardejer Søren Hansen i Klejs, og da denne og Hustru tidlig paa Eftermiddagen den 5 December s. A. vare kjørte til Klakring, havde Arrestantinden paataget sig at passe deres ovennævnte omtrent 8 Maaneder gamle Drengbarn, hvad hun, skjønt hun egentlig ikke var fæstet til at passe Barnet, ogsaa havde gjort ved tidligere Lejligheder, naar Familien var tagen ud. Efter hendes Forklaring var der ved ingen af de nysnævnte tidligere Lejligheder, da hun havde passet Barnet, kommet noget Ondt op i hende; men da Forældrene den nævnte Dag vare kjørte, kom paa en Gang den Tanke op i hende at kvæle Barnet, uden at hun, som hun har udsagt, havde nogen egentlig Bevæggrund hertil, idet det navnlig var saa langt fra, at hun var vred over eller kjed af at passe Barnet, der var roligt og let at have at gjøre med, at hun endog selv, da Forældrene kjørte til Klakring, havde tilbudt dem at passe det. Under Sagens Behandling ved Extrarettens har hun endvidere forklaret, at hun ikke kan give anden Rede for, hvorledes hun faldt paa at kvæle Barnet, end at Erindringen om hendes eget ovennævnte Barn lige strax, da hun efter Forældrenes Bortkjørsel var bleven ene med Søren Hansens Barn, pludselig trængte sig frem hos hende med en vis Styrke, og at der saa opkom en ligesom ubetingelig Drift eller Lyst hos hende til at prøve den samme Fremgangsmaade igjen. Imidlertid lykkedes det hende dog forsaavidt at faa Bugt med sig selv, som hun ikke strax skred til sit Forsæts Iværksættelse, uagtet der var Lejlighed nok dertil, idet hun for en stor Del var alene med Barnet; men da hun et Par Timer efter, at Søren Hansen og hans Hustru vare tagne

bort, i Mørkningen omtrent mellem Kl. 4 og 5 sad alene med Barnet inde i Dagligstuen, hvor Vuggen, i hvilken Barnet laa og sov ganske rolig, stod, trængte Tanken om at ombringe Barnet, hvilken havde været i hende i hele Mellemtiden, sig frem med fornyet Styrke, og hun gav saa efter for den, idet hun bøjede sig over Vuggen, trak Dynen helt op over Barnets Hoved, og strammede den tæt til over Ansigtet. Barnet gav ingen Lyd fra sig, og hun mærkede ingen Trækninger i dets Krop, idet det laa ganske stille, og hun troede derfor, at det allerede var dødt uden at hun dog strax kunde faa sig til at se nøjere efter, hvorimod hun lod Dynen blive liggende over Barnet og begav sig ud i Kjøkkenet, hvor hun havde noget at bestille. Da hun imidlertid kort efter fortrød, hvad hun havde gjort, gik hun for om muligt at frelse Barnets Liv, efter en 10 Minutters Tid tilbage til Vuggen, tog Dynen af og saae nøjere efter, og da det var ganske mørkt i Stuen, strøg hun en Tændstik af og saae ved Skinnet af denne, at Barnet endnu ikke var dødt, men gav svage Livstegn, idet det prøvede paa at aabne Øjnene, hvilket dog ikke lykkedes, samt rørte Hovedet lidt. For om muligt at kalde Livet tilbage i det, tog hun nu Barnet op af Vuggen, og gav sig til at gaa op og ned med det i sin Arm ude i Borgestuen, hvor Folkene da havde indfundet sig, men hun foretog ingen andre Oplivningsforsøg med det, idet hun haabede, at det muligen vilde komme til Live igjen, naar det blot fik Lov til at aande frit. Hun vil være gaaet saaledes med det omtrent i et Kvarterstid, men det sank mere og mere sammen og døde derpaa i hendes Arme, hvorpaa hun uden at omtale noget til nogen gik ind i Dagligstuen og lagde Barnet i Vuggen. Efterat Lampen var bleven tændt, satte Arrestantinden og det afdøde Barns den Gang omtrent 10-aarige Halvsøster Emilie sig hver paa sin Side af Vuggen og strikkede, og efter en 10 Minutters Tid sagde Arrestantinden til Emilie, at hun syntes, at Barnet saae saa underlig ud, og at Emilie skulde lægge sig ned og lytte efter, om det aandede, hvad Emilie ogsaa gjorde, og da hun — der ligeledes, som det maa antages, før Arrestantinden rettede den nysnævnte Anmodning til hende, efter Opfordring af Arrestantinden havde lagt en Patteflaske ned til Barnet, hvis Mund imidlertid da var fast lukket, saa at Emilie ikke havde kunnet faa Suttet ind i den — havde meddelt Arrestantinden, at hun ikke kunde høre, at Barnet aandede, opfordrede Arrestantinden hende til strax at løbe over for at hente en Nabokone, der ogsaa hurtig kom tilstede og strax saae, at Barnet var dødt, idet hun mærkede, at det ikke aandede, hvorhos hun, der tog det op af Vuggen, forgjæves søgte at faa Liv i det. Barnet maa forinden dets Død — afset fra, at det havde en Skade i Armen, som dog var i Bedring — antages ikke at have fejlet noget, da Arrestantinden dræbte det; men da ingen fattede Mistanke om, at det ikke var

død en naturlig Død, blev ingen Læge tilkaldt, og de tvende Ligsynsmænd, der have synet Liget, have forklaret, at der ikke paa dette fandtes Spor af Vold. Paa Arrestantinden, der, da den ovennævnte Nabokone kom tilstede, stod i Kjøkkenet og vaskede op, var der — efter hvad der er oplyst — efter at hun havde begaaet Gjerningen, aldeles intet at bemærke, idet hun, som den nævnte Kone har udsagt, var som hun altid plejede, hverken bedrøvet eller fornøjet.

Medens Arrestantinden, som anført, tjente hos Gaardejer Søren Hansen i Klejs, viste det sig, at hun var frugtsommelig, og den 10 Marts 1893, omtrent Kl. 11 Aften, nedkom hun, der havde indlagt sig hos Indsidder Eskild Sørensen sammesteds, med et fuldbaarent Pigebarn. Efter Arrestantindens Forklaring havde hun, der var i sin Kondition hos Søren Hansen indtil den nævnte Dag om Aftenen Kl. ca. 7, men som derpaa, da hun begyndte at føle sig daarlig, blev sendt hen til Eskild Sørensen, ikke, før hun kom til Sengs i hans Bolig, tænkt paa at ombringe Barnet; men om Aftenen omtrent Kl. 8, da hun var bragt til Sengs, og Fødselsveerne vare begyndte, fattede hun den Beslutning at dræbe Barnet, men hun nænnede dog ikke at tage Livet af det strax, efterat det var født, og først den paafølgende Dags Eftermiddag, omtrent Kl. 4, skred hun, der ikke noget Øjeblik havde opgivet Beslutningen, til Udførelsen af denne. Efterat Eskild Sørensens Hustru, ifølge hvis Forklaring Barnet, saavidt hun kunde skjønne, var fuldkommen raskt, paa det Tidspunkt havde svøbt det og — idet hun selv havde et lille Barn — givet det Die samt lagt det ind til Arrestantinden i Sengen, trykkede denne, da Konen havde forladt Stuen, Dynen, under hvilken baade hun og Barnet laa, saa fast ned over Barnets Hoved, at det ikke kunde trække Vejret, og først efterat have ladet Barnet, der aldeles ingen Lyd gav fra sig, ligge med Hovedet helt under Dynen i 1 a 2 Minutter, tog hun denne til Side, og overbeviste sig da om, at Barnet var dødt, idet det ikke aandede mere. Omtrent 1 Time, efterat Barnet var lagt ind til Arrestantinden — i hvilken Tid en Nabokone havde bedt Arrestantinden om at maatte se Barnet, hvad Arrestantinden, der efter sin Forklaring den Gang havde dræbt dette, nægtede, idet hun foregav, at det nu sov saa roligt — kaldte Arrestantinden paa Eskild Sørensens Hustru, idet hun foregav, at hun var bleven bange, fordi hun syntes, at Barnets Hænder vare saa kolde, og da denne tog Barnet op, saa hun, at det var dødt. Der opstod ikke strax bestemt Mistanke mod Arrestantinden, og ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der assisterede ved det den 13 Marts f. A. afholdte Ligsyn over bemeldte Barn, den 19 December s. A. afgiven Erklæring fandtes der ved Undersøgelsen ikke det mindste Tegn paa ydre Vold paa Liget, hvilket dog, efter hvad han har udtalt, ikke udelukker

Muligheden af, at en Kvæling har fundet Sted, ved at en Dyne eller en lignende Gjenstand er bleven trykket fast om Barnet, hvad i Reglen ikke vil efterlade ydre Mærker. Efter hvad der er oplyst, stod Fødslen kun paa i omtrent $\frac{1}{2}$ Time, og den var efter Arrestantsindens egen Forklaring ikke videre smertefuld, og flere Personer, der have havt Lejlighed til at iagttage Arrestantinden, efterat Fødslen var foregaaet, have forklaret, at hun efter Fødslens tilsyneladende ikke var nedtrykt eller forknyt, ejheller videre mat, afkræftet eller iøvrigt medtaget af Fødselen, men at hun lod til i det Hele at være som sædvanlig, samt at hun særlig den 11 Marts om Eftermiddagen gjorde Indtryk af at tage det Passerede fuldkommen rolig, hvorfor de forment, at hun ved at dræbe Barnet har handlet med koldt Overlæg, og Rigtigheden af disse Forklaringer har Arrestantinden selv erkjendt. Som Motiv til sin Gjærning har hun anført, at hun, der var ude af Stand til at opgive, hvem der var Fader til det fødte Barn, ikke troede selv at kunne forsørge det.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestantinden, der efter sin Barselfærd atter havde tiltraadt sin Tjeneste hos Søren Hansen, den 26 September f. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 har stukket Ild paa hans i Klejs i en Afstand af henholdsvis ca. 20, ca. 50 og ca. 20 Alen fra nærmeste Naboejendomme beliggende Gaard, hvorved denne med den i samme værende Avl og Afgrøde nedbrændte, medens Besætningen, med Undtagelse af Fjerkraet samt den største Del af Indboet — dette dog til dels i ramponeret Tilstand — blev reddet. Arrestantinden, der den nævnte Dag havde hørt omtale, at der var Ildløs paa den i samme Egn beliggende Avlsgaard »Ringstholm«, var Kl. mellem 2 og 3 Eftermiddag stegen op paa en ved Søren Hansens Gaard beliggende Bunke Sten for derfra at iagttage Branden. Ved den Lejlighed opstod der efter hendes Forklaring pludselig — uden at hun har formaaet næmere at gjøre Rede for hvorledes — den Tanke hos hende, om hun ikke skulde stikke Ild paa sin Husbonds Gaard, idet hun syntes, at der, som hun har udtrykt sig, maatte være noget berusende ved saadan en Ildebrand; men hun havde dog endnu Viljestyrke nok til at faa Bugt med Tanken, navnlig efterat hun baade med sin Madmoder og sin Husbonds Stedsøn havde talt om, hvorledes de Brandlidte paa Ringstholm nu vilde blive stillede, naar de ikke længere havde Tag over Hovedet. Da hun imidlertid nogle Timer efter atter var gaaet udenfor for at se over til Ringstholm, kom Tanken atter med forøget Styrke over hende, idet de Betænkeligheder, som hun et Par Timers Tid i Forvejen havde gjort sig med Hensyn til sin Husbond og hans Familie, nu syntes hende langt mindre, og da hun kort efter, efter først at have tændt Staldlygten, var gaaet ud for at malke Køerne, der stod i den ven-

stre af Gaardens 4 Længer, var hun allerede temmelig fast besluttet paa at iværksætte Brandstiftelsen. Hun malkede dog nogle af Køerne, men saa brød huu af i sit Arbejde og gik gjennem den nærmest ved Kostalden værende Indgangsdør ind i Laden, der dannede Gaardens nordre Længe, medtagende Lygten, hvori der var tændt en Petroleumslampe uden Glas. Efterat have passeret Laden i hele dens Længde, tog hun Lampen ud af Lygten, og stak derpaa Ild i en Del utærsket Rug, der i Ladens østlige Ende var stablet op fra Gulv til Loft, idet hun holdt Flammen til Straaene i en Højde af omtrent 2 Alen fra Gulvet, hvorpaa hun begav sig tilbage ad den samme Vej, hun var kommen, og forsøgte at fortsætte Malkningen, hvilket hun dog ikke var i Stand til paa Grund af den Uro og Ophidselse, hvori hun var kommen, og efter et Øjeblikks Forløb gik hun over i Stuehuset, hvorfra man dog alt havde bemærket, at der var Ild i Laden. Grunden til, at hun antændte Ilden i Ladens østlige Ende, var, efter hendes Forklaring, den, at hun vilde give det Udseende af, at en Mand, der havde været beskjæftiget med Tærskning i Løbet af Dagen, var den, der havde forarsaget Branden, og hun har ogsaa paa forskellige andre Maader søgt at henlede Mistanken paa samme Mand. Efter hvad der er oplyst, har der ikke været Fare for, at nogen skulde indebrænde, og Arrestantinden har forklaret, at hun, kort forinden hun stak Ild paa Gaarden, havde forvisset sig om, at de 5 ældste af Børnene endnu vare oppe og inde i Stuerne hos de Voxne, medens det mindste Barn laa og sov i sin Vugge i Dagligstuen, hvortil der var let Adgang fra Gaarden gjennem Borgestuen. Efterat Arrestantinden havde afgivet sin ovenfor nævnte Forklaring, har hun i et senere Forhør udsagt, at hun stak Ild paa Søren Hansens Gaard for at hjælpe ham ud af hans Pengeforlegenheder, idet han, efter hvad hun yderligere forklarede, ved en nærmere opgiven Lejlighed overfor hende havde beklaget sig over sine fortvivlede Pengeforhold med Tilføjende, at han muligvis vilde være hjulpen, dersom Gaarden blot kunde brænde af. Søren Hansen har imidlertid benægtet at have udtalt sig saaledes til Arrestantinden, idet han navnlig ogsaa har nægtet, at hans Pengesager var i Uorden, og der er iøvrigt ikke fremkommet nogetsomhelst til Støtte for Arrestantindens nævnte Foregivende. Medens Bygningerne vare assurerede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, var Brandlidtes Løsøre forsikret i Vejle Amts yngre Brandforsikringsforening, og begge disse Foreninger have nedlagt Paastande paa at erholde sig tilkjendt Erstatning hos Arrestantinden, den første af 13,544 Kr., hvortil Erstatningen for de brændte Bygninger er bestemt, med Tillæg af 5 Kr. for Omkostninger ved Vurderingen af Skaden, altsaa ialt af 13,549 Kr., og den anden af 6663 Kr., som udgjør den Søren Hansen tilkommende Erstatning for

Løsøret, mod hvilke Paastande Arrestantinden intet har havt at erindre.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaar, har Arrestantinden, der har forklaret, at hun fra ganske lille af har havt Hang til at rapse, tilstaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt oplyste, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse i følgende Tilfælde. Medens Arrestantinden i Tiden fra 13 September 1889 til 8 November s. A. tjente hos Galanterihandler Arctander i Kjøbenhavn, frastjal hun dennes Hustru en Guldbroche, der laa paa en Servante i Sovekammeret. Da Brochen, hvis Værdi er anslaaet til 40 Kr., kort efter savnedes, blev Arrestantinden bange for, at Tyveriet skulde blive opdaget, og hun kastede da Brochen ned i en Retirade i Gaarden. Brochen er ikke senere kommen tilstede. Medens Arrestantinden i Tidsrummet fra Begyndelsen af Juni Maaned 1892 indtil Midten af Juli Maaned s. A. havde taget Ophold paa Dyrehavsbakken, hvor hun tjente hos forskellige Teltholdere, tilegnede hun sig, efterat hun havde tilbragt en Nat hos Positivspiller Peter Christensen, der boede i et Skur paa Dyrehavsbakken, den paafølgende Morgen, da Christensen var gaaet sin Vej, et Beløb af ca. 5 Kr. i Smaapenge, idet hun rystede dem ud af en Christensen tilhørende i Vinduet henstaaende Sparebøsse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 4.

Mandagen den 25 Marts.

Nr. 154.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Andersine Dorthe Kirstine Andersen (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Foruden at Arrestantinden dernæst i Løbet af Aaret 1893, medens hun tjente hos Søren Hansen i Klejs, har tilvendt sig fra en Pige, Mariane Pedersen, da denne en Gang efter hendes egen Forklaring i Fastelavnen, efter Arrestantindens Udsagn i Forsommeren overnattede i Søren Hansens Gaard en til 10 Øre vurderet Portemonnæ, indeholdende et Beløb af 1 Kr. 5 Øre, fra Søren Hansens Stedsøn, Carl Nielsen, en Gang i Slutningen af Juli Maaned, da Arrestantinden gjorde rent i Karlekammeret, 60 Øre, som laa i Carl Nielsens i dette beroende Benklæder, fra Tjenestekarl Søren Knudsen, kaldet Fallesen, kort efter 75 Øre af en Portomonnæ i Lommen paa dennes ligeledes i bemeldte Kammer beroende Benklæder, fra Kjøbmand Jensen i Klejs en Dag i August Maaned, da hun havde et Ærinde i dennes Boutik og var bleven ene sammesteds $\frac{1}{2}$ Pd. Chocolate, vurderet til 60 Øre, og fra Søren Hansens Hustru i Begyndelsen af September 20 Øre, som laa i en Servanteskuffe i Sovekammeret, benyttede Arrestantinden, da hun, som meldt, havde stukket Ild paa Søren Hansens Gaard, Lejligheden til under eller strax efter Ildebranden at tilvende sig et Guldarmbaand, en Sølvuhrkæde og en Guldring, hvilke Gjenstande, der ere vurderede til ialt 36 Kr., tilhørte Søren Hansens Hustru og beroede i et Skrin, der stod i en Skuffe,

som i Anledning af Ildebranden var bleven flyttet ud af Søren Hansens Gaard. De sidstnævnte tre Gjenstande bleve Dagen efter, da Bestjaalne savnede dem, tilbageleverede til denne. Af de øvrige Koster er den fra Mariane Pedersen stjaalne Portemonnæ tilbageleveret til hende. Samtlige Bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning med Undtagelse af Kjøbmand Jensen i Klejs, der har nedlagt Paastand om, at der tilkjendes ham en Erstatning hos Arrestantinden af 60 Øre.

Da Arrestantinden i Forhøret den 14 Januar d. A. første Gang tilstod, at hun havde dræbt sit Barn, Dagmar Eleonora, afgav hun tillige en Forklaring, der bl. A. gik ud paa, at Vognmand Peter Nielsens ovennævnte Hustru, Eleonora Kirstine Nielsen, ikke blot var vidende om, at Arrestantinden havde ombragt sit nævnte Barn, men ogsaa havde tilskyndet Arrestantinden til at gjøre dette, idet hun nemlig paastod, at Madam Nielsen, forinden Arrestantinden gik med Barnet ud paa Børnehospitalet, havde rettet en bestemt Opfordring til hende om at dræbe Barnet den 26 Marts 1892 om Morgenen, og denne Forklaring, hvis Rigtighed Arrestantinden ogsaa senere fastholdt, gav Anledning til, at Madam Nielsen den 16 Januar blev anholdt og derefter den 19 s. M. belagt med Varetægtsarrest. I et den 4de Februar d. A. afholdt Forhør — efter hvis Afholdelse Madam Nielsen, der indtil da havde været arrestreret, blev løsladt — tilbagekaldte Arrestantinden imidlertid sine tidligere afgivne Forklaringer, forsaavidt disse angik Eleonora Kirstine Nielsen, og vedgik, at de af hende mod Madam Nielsen fremførte Beskyldninger vare usande, og at hun kun havde fremsat dem i det Haab, at den af hende i Anledning af Barnets Drab forskyldte Straf vilde blive mindre, naar hun angav at have handlet efter en Andens Tilskyndelse.

Endelig har Arrestantinden endnu vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hun, hvem der, da hun havde paadraget sig bestemt Mistanke for at søge Erhverv ved Utugt, under 1 Juli 1890 af Kjøbenhavns Politi i Henhold til § 3 i Lov af 10 April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse, var givet Advarsel derimod med Tilkjendegivende, at Overtrædelse af denne Advarsel efter Straffelovens § 180 og den ovennævnte Lovs § 4 vilde paadrage hende Straf af Fængsel eller Tvangsarbejde, desuagtet i Løbet af det Tidsrum, da hun som meldt i Aaret 1892 opholdt sig paa Dyrehavsbakken, har bedrevet Utugt med mange forskellige Mandspersoner for Betaling, samt at hun derhos har bedrevet saadan Utugt, uagtet hun, der tidligere havde været befængt med venerisk Smitte, kort efter at hun havde taget Ophold paa Dyrehavsbakken, havde mærket, at hun atter var hæftet med saadan Smitte.

Efter hvad der saaledes foreligger, og idet bemærkes, at de

trende af Arrestantinden begaaede Drab, efter hvad der er oplyst, maa anses udførte med Overlæg, maa det billiges, at hun for disse ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorefter Spørgsmaalet om yderligere Straf efter samme Lovs § 281, 1ste Stykke, 230, 1ste Stykke, § 225, § 180 og § 181 for de øvrige af Arrestantinden, som ovenanført, begaaede Forbrydelser ifølge bemeldte Lovs § 62, 1ste Stykke, bortfalder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til de Arrestantinden i Henhold til de ovenanførte derom nedlagte Paastande, der ved Dommen ere tagne til Følge, paa lagte Erstatninger samt i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 179. Høiesteretsagfører Shaw

contra

Poul Thøgersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller ialfald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Løsgængeri.

Fjends- Nørlyng Herreders Extrarets Dom af 4 December 1894: Arrestanten Poul Thøgersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, 16 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Hastrup, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Poul Thøgersen til Høiesteretssagførerne Shaw og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Poul Thøgersen — der er født i Aaret 1857 og tidligere har været straffet ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Marts 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge Ning Herreds Extrarets Dom af 16 Maj 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Lejre Herreds Extrarets Dom af 6 Januar 1888 efter samme Lovs § 231, 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4, og efter Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, samt ifølge Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 14 April 1890, for 4de Gang begaaet Tyveri, efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 229 Nr. 4, med Tugthusarbejde i 4 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller ialfald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster samt for Løsgængeri.

Natten mellem 2 og 3 Juli f. A. blev der ved et, som det maa antages, ved Indbrud forøvet Tyveri i Hjarbæk Kro stjaalet navnlig en Del Spise- og Drikkevarer, hvoraf største Delen den paafølgende Dag blev funden paa de omliggende Marker. Da nogle Folk fra Hjarbæk den 3 Juli om Morgenen, efterat Tyveriet var bleven bekjendt, vare gaaede ud for at søge efter Gjerningsmændene til dette, der efter de dermed forbundne Omstændigheder antoges at være udført af flere i Forening, antraf de Arrestanten, der, efterat være løben over Markerne, havde skjult sig i en Rugmark, hvor de paagrebe ham, og forsaavidt nu Arrestanten er sigtet for at have medvirket ved dette Tyveri, er der ogsaa ved det i saa Henseende Foreliggende fremkommen en stærk Formodning for, at han har gjort sig skyldig heri, men imod hans vedholdende Benægtelse kan det dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at han har havt nogen Del i det nævnte Tyveri, om hvis nærmere Udførelse der mangler al Oplysning. Ved den den nævnte Morgen anstillede Eftersøgning fandtes der i en ved Landevejen liggende Rugmark en Bicykle, om hvilken Arrestanten, efter først at have nægtet at kjende noget til den, har afgivet en Forklaring, hvorefter han har havt den i sin Besiddelse, og som nærmere gaar ud paa, at han Lørdag den 30

Juni f. A. om Eftermiddagen, da han udenfor Viborg var truffen sammen med to ham ubekjendte vejfarende Personer, havde af den ene af disse, der medførte den ommeldte Cykle, som han sagde var ham til Besvær undervejs, modtaget den i Forvaring, idet de traf den Aftale, at de skulde mødes samme Dags Aften ved Nybro Kro. Arrestanten havde da om Aftenen begivet sig ad Hjarbæk til, og da han, der var faret vild og derfor var gaaet til Fiskbæk, efter her at have tilbragt de to følgende Dage i en Lade, Tirsdag Morgen i Dagningen var taget med Cyklen til Hjarbæk, traf han i Nærheden deraf de to ovenmeldte Personer, til hvem han afleverede Cyklen, som de imidlertid anbragte i den Mark, hvor den blev funden, medens de selv gik videre, hvorefter Arrestanten lagde sig ved nogle Buske, hvorfra han, da han hørte Nogen raabe, at der var sket Indbrud, i den Tanke, at det mulig var en af de to nævnte Personer, der havde forøvet dette, hvorfor han blev bange, løb sin Vej. Om denne Cykle har nu Opvarter paa Hotel »Skandinavien« i Horsens, Andreas Sørensen, edelig forklaret, at han med Bestemthed gjenkender den som en Cykle, der den 21 Juni f. A. er ham frastjaalen fra Porten til det nævnte Hotel, hvorhos 3 Deponenter have erklæret, at de føle sig overbeviste om, at Cyklen tilhører Sørensen, men da de ikke have dristet sig til at bekræfte dette med Ed, mangler ligeledes under denne Del af Sagen Betingelserne for at anse Arrestanten skyldig til Straf.

Ved sin Anholdelse var Arrestanten iført en gammel mørk Sommeroverfrakke, som han først opgav at have kjøbt paa en Beværtning i Kjøbenhavn af en Arbejdsmand, men om hvilken han derefter har forklaret, at han har tilbyttet sig den af den ovennævnte Person, af hvem han modtog Cyklen, mod en anden Frakke. Med Hensyn til denne Frakke har Gaardejer Jens Leth Sørensen af Adslev edelig bekræftet, at den tilhører ham og er ham frastjaalen, som det maa antages, i den nærmeste Tid før den 25 Juni f. A., og da derhos hans Ejendomsret til Frakken er tilstrækkelig godtgjort ved to Vidners edelige Forklaring, maa der anses tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af denne Frakke, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Endvidere maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Løsgænger, idet han — der, efter den 21 April f. A. at være løsladt fra Horsens Tugthus og derpaa at have opholdt sig i Kjøbenhavn, henimod Midten af Juni Maaned næstefter var tagen derfra til Aarhus, hvorfra han, efter nogle Dages Ophold ifølge sin Forklaring havde begivet sig videre op i Jylland — ialfald i de sidste Dage før sin Anholdelse har drevet om der uden Subsistentsmidler og uden at søge Erhverv.

For sit Forhold i de anførte Henseender, forsaavidt han derved har paadraget sig Straf, vil Arrestanten være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 241 som for 5te Gang begaaet Hæleri, efter samme Lovs § 238, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 174. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Elise Olsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 2 Januar 1895: Elise Olsson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, og Defensor, Sagfører Sonne, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tyverierne efter de Høiesteret foreliggende Oplysninger ere begaaede i Tidsrummet fra 1 November 1893 til 1 November 1894, og at det stjaalne Beløb i alt maa antages at have udgjort ca. 2 Kroner, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, men da hun nu er over 18 Aar gammel, bliver Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne i 3 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Elise Olsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen fastsatte Salarier samt i Sa-

larium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Elise Olsson sat under Tiltale for Tyveri. Hun har under Forhørene tilstaaet at have tilvendt sig i flere Gange Smaabeløb, fra 2—10 Øre ad Gangen, af de ved Salg hos hendes Husbond, Møller Vesth i Knudsker, indkomne Penge for Salg af Brød og Brystsukker, hvilket skete paa den Maade, at hun ikke lagde det hele Beløb for den solgte og til hende betalte Vare i Pengeskuffen, men tog lidt af Beløbet til sig selv. Bestjaalne, Møller Vesth, har frafaldet Paastand paa enhver Erstatning hos Tiltalte. Under Sagens Gang har Tiltalte for sin beskikkede Defensor, Sagfører Sonne, erklæret, at den af hende inden Retten afgivne Tilstaaelse om at have stjålet mindre Pengebeløb fra Møller Vesth er usand, og at hun vilde tilbagekalde den afgivne Tilstaaelse. I den Anledning optoges Reassumtionsforhør over Tiltalte, og har hun under dette tilbagekaldt den ovennævnte af hende tidligere inden Retten afgivne Tilstaaelse, og som Grund anført, at hun ikke turde andet end sige Ja til, at hun havde stjålet Pengene fra Møller Vesth, af Frygt for, naar hun ikke sagde Ja, da at blive holdt i Arrest i længere Tid. Da Tiltalte har tilbagekaldt den af hende en Gang inden Retten afgivne Tilstaaelse om at have frastjålet Møller Vesth et mindre Pengebeløb i forskellige Gange, maa det undersøges, hvilken Vægt saadan Tilbagekaldelse kan tillægges. Ifølge Lovens 1—15—1 maa den en Gang afgivne Tilstaaelse anses for forbindende og kan ikke vilkaarlig tilbagekaldes. Tiltalte har forklaret, at Tilstaaelsen maa tilregnes hende selv, og at den saaledes ikke er fremkaldt ved ulovlige Midler eller lider af nogen anden lignende Mangel, og de under Reassumtionsforhøret fremkomne Oplysninger bestyrke ikke Rigtigheden af Fragaelsen eller af den forandrede Forklaring, saa at det ikke skjønnes, at den tidligere afgivne Tilstaaelse kan tilsidesættes, men denne maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, dette saa meget mere som Tilstaaelsen blev afgiven endnu samme Dag, Tiltalte første Gang var i Forhør og er gjentaget i Forhør den næste Dag, efterat hendes Anholdelse var hævet Dagen forud, og er Tilstaaelsen af Tiltalte afgivet detailleret og nøjagtig og støttet af det Faktum, at Tiltalte en Gang, medens hun endnu var i Møller Vesths Tjeneste, er set i Besiddelse af usædvanlig mange Kobber- og mindre Sølvpenge. Med Hensyn til Tiltaltes Forhold til det i

Forhørene omhandlede Vesth tilhørende Garn skjønnes dette efter det Oplyste ikke at kunne paadrage noget Strafansvar.

For det saaledes efter det Foreliggende udviste Forhold, vil Tiltalte, der er født i Sverrig den 9 Februar 1877, men siden 1884 har opholdt sig her paa Øen, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 37, 21, 25, 2det Stk. og 57 med en Straf, der efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til 12 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Nr. 5. Tjenestepige Johanne Sophie Larsen
(Lunn efter Ordre)

contra

Grosserer C. F. Schlüter (Ingen)

betr. Indstævntes Vægring ved at modtage Appellantinden i sin Tjeneste.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1894: Indklagede, Grosserer C. F. Schlüter, bør for Klagerinden, Tjenestepige Johanne Sophie Larsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 December f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Til den indankede Doms Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder føjes, at Appellantinden — efter hvad der maa ansees uomtvistet — den 1 Juli f. A., forinden hun blev afvist fra Tjenesten, havde givet Indstævntes Husbestyrerinde, hvem hun, den Gang hun blev fæstet, havde overgivet den under Sagen omhandlede Anbefaling, fuld Forklaring om, hvorledes den var bleven til, hvorom der ikke tidligere var rettet Spørgsmaal til hende. Idet det nu efter Sagens Oplysninger maa antages, at Anbefalingen i alt væsentligt stemmede med den, der i sin Tid i Virkeligheden var bleven Appellantinden meddelt, og at den ikke var udfærdiget af hende for at skuffe Nogen, hvorfor ogsaa den mod hende indledede kriminelle Undersøgelse blev sluttet

uden Aktions Anlæg, kan Appellantinden ikke ansees at have skuffet Indstævnte med falsk Skudsmaal. Indstævnte har derfor ikke i Tyendelovens § 15 Nr. 7, og heller ikke i nogen anden af denne Lovs Bestemmelser, havt Hjemmel til at nægte at modtage Appellantinden i Tjenesten, og han vil som Følge heraf efter Appellantindens Paastand være at tilpligte at betale hende i Løn 14 Kroner og i Kostpenge — hvilke ifølge Proceduren ville være at beregne for 32 Dage — 21 Kroner 33 Øre eller tilsammen 35 Kroner 33 Øre.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter og Salæret til Appellantindens for Høiesteret beskikkede Sagfører at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Grosserer C. F. Schlüter, bør til Appellantinden, Tjenestepige Johanne Sophie Larsen, betale 35 Kroner 33 Øre. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Høiesteretssagfører Lunn i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Klagerinden, Tjenestepige Johanne Sophie Larsen, paastaar under nærværende Sag Indklagede, Grosserer C. F. Schlüter, tilpligtet at betale hende Løn for Juli Maaned dette Aar 14 Kroner og Kostpenge for Tiden fra 1 Juli til 1 August, begge Dage inklusive, efter Rettens Skjøn samt Sagens Omkostninger. Indklagede paastaar sig derimod frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det er uomtvistet under Sagen, at Klagerinden har været fæstet af Indklagede som Ene pige maanedsvis for en maanedlig Betaling af 14 Kroner samt Kost og Logis fra 1 Juli dette Aar, men at Indklagede, da Klagerinden den 1 Juli indfandt sig for at tiltræde Pladsen, vægrede sig ved at modtage hende, fordi hun paa Forehold erkjendte, at hun selv, uden Samtykke fra den angivne Udsteder, havde skrevet en anbefaling, i Tillid til hvilken Indklagedes Husbestyrerinde havde fæstet Klagerinden, men om hvis Ægthed Husbestyrerinden senere havde fattet Mistanke, hvorfor hun den 26 Juni d. A. havde gjort Anmeldelse til Politiet, fra hvilket Indklagede da endnu intet havde erfaret. Indklagede har

nu gjort gjældende, at han, da han vægrede sig ved at modtage Klagerinden, maatte befrygte, at hun aldrig havde tjent det paa-gjældende Sted, og at han saaledes var bevæget til at indgaa Tyendeforholdet ved et falsk Skudsmaal, samt at han derfor var berettiget til at vægre sig ved at modtage Klagerinden.

Det fremgaar nu vel af en under Sagen produceret Udskrift af et Forhør, der blev optaget i Anledning af den ovenfor omtalte Anmeldelse, at Klagerinden havde tjent det paagjældende Sted og af sit Herskab faaet en anbefaling af væsentlig samme Indhold som den Indklagede foreviste, hvilken Klagerinden havde reproducet efter Hukommelsen, fordi Originalen ikke længere eksisterede; men desuagtet findes Indklagede, efter hvad Klagerinden selv havde erkjendt om Anbefalingen, at have været berettiget til i Henhold til Tyendelovens § 15, 7de Stykke, at vægre sig ved at modtage hende i Tjenesten uden at behøve at afvente, hvad Anmeldelsen til Politiet førte til. Indklagede vil som Følge heraf være at frifinde for Klagerindens Tiltale i denne Sag. Omkostningerne ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Tirsdagen den 26 Marts.

Nr. 164. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Pouline Christine Poulsen, Husmand Larsens Hustru
(Def. Shaw),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Skodborg- Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 12 September 1894: Tiltalte Pouline Christine Poulsen, Larsens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Raunholdt, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator, Kaptajn Harpøth, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og

Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Poulina Christine Poulsen, Larsens Hustru, til Høiesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Poulina Christine Poulsen, Husmand Anders Christian Larsens Hustru, for falsk Forklaring for Retten. Efterat Gaardejer Simon Poulsen af Sivikjær den 7 Juni d. A. havde anmeldt til Politiet, at der var frastjaalet ham 10 Kr., og at han havde Arbejdskarl Peder Kjærgaard, der, efter hvad Poulsen forklarede til en i Anledning af Anmeldelsen optagen Politirapport, havde arbejdet hos ham i nogle Dage i den første Halvdel af Maj Maaned d. A., mistænkt for at have begaaet dette Tyveri, blev der ved Skodborg og Vandfuld Herreders Politiret den 16 Juni d. A. paabegyndt et Forhør, hvilket imidlertid ikke førte til, at Kjærgaard, der som mistænkt for det ham paasigtede Tyveri hensad arresteret fra den nævnte Dag indtil den 31te Juli næstefter, men som vedholdende nægtede at have gjort sig skyldig i samme, blev sat under Tiltale. Da Undersøgelsen under Forhørene blev rettet paa, hvilke Penge Kjærgaard havde modtaget og udgivet paa den Tid, da Tyveriet skulde være udøvet og senere, blev Tiltalte i denne Anledning afhørt i den nævnte Ret den 18 Juli d. A., og hun forklarede da, som det i den paagjældende Tilførsel til Retsprotokollen hedder: »paa Forehold af

det Fornødne«, at hun, medens hendes Mand fra den 20 Maj til den 9 Juni d. A. sad arresteret i Lemvig, af Kjærgaard havde faaet betalt 5 Kr., som han skyldte hendes Mand, nemlig først 3 Kr. og senere samme Dag, som hendes Mand kom ud af Arresten, 2 Kr., hvorhos hun, efterat Kjærgaard paa Foreholdelse af den af hende saaledes afgivne Forklaring havde udsagt, at Tiltalte vel gjentagne Gange, medens hendes Mand sad arresteret, havde afkrævet ham de 5 Kr., som han skyldte hendes Mand, men at hun ikke havde faaet dem, i samme Forhør erklærede dette for urigtigt, hvorefter hun afgav en nærmere Forklaring gaaende ud paa, at Kjærgaard — til hvem Tiltalte nogle Dage, efterat hendes Mand var bleven arresteret, havde henvendt sig, ved hvilken Lejlighed, der mellem dem havde været Tale om de ovennævnte 5 Kr., hvilke Tiltalte, efter hvad hun nok troede, da forlangte af ham — senere, uden at Tiltalte bestemt huskede naar, var kommen hjem til hende og havde betalt hende 3 Kr. af det nævnte Tilgodehavende, at hun, da hun havde modtaget Underretning om, naar hendes Mand vilde blive løsladt, sendte sin 10aarige Søn til Kjærgaard med en Seddel, hvori hun, foruden at underrette denne om hendes Mand's forestaaende Løsladelse, opfordrede ham til at betale hende de resterende 2 Kr., og at Drengen da ogsaa fik Pengene med tilbage og leverede dem til Tiltalte. Efterat være gjort bekjendt med denne Forklaring benægtede Kjærgaard at have betalt Tiltalte paa hendes Bopæl 3 Kr., og med Hensyn til de af hende omforklarede 2 Kr. erklærede han, at det vel var rigtigt, at han paa den nævnte Maade havde sendt hende dette Beløb, men at Tiltalte, da han om Aftenen samme Dag — efter det Oplyste den 9 Juni — som han havde betalt Beløbet, kom hjem til hende, gav ham de 2 Kr. tilbage, idet hun sagde, at hun ingen Brug havde for dem i Øjeblikket, hvorhos han tilføjede, at Tiltalte kun havde forklaret som ovenfor anført, fordi hun til sin Mand havde sagt, at Pengene vare betalte. Tiltalte gjentog imidlertid i det nævnte Forhør, som det i Protokolltilførslen hedder, Ansigt til Ansigt med Kjærgaard sin Paastand om paa den anførte Maade at have faaet de omhandlede 5 Kr. betalt, hvorhos hun benægtede at have tilbageleveret de 2 Kr. I det paaføgende Forhør oplystes det, at Tiltalte den 10 Juni, da hendes Mand kom tilbage efter sin Løsladelse af Arresten, havde meddelt ham, at hun havde indkrævet deres Tilgodehavende hos Kjærgaard, samt at denne senere samme Dag ligeledes havde sagt til Tiltaltes Mand, at han havde betalt hende de omhandlede 5 Kr.; men da der tillige fremkom Oplysning om, at Tiltalte den nævnte Dag havde sendt Kjærgaard en Seddel, hvori hun underrettede ham om, at hun til sin Mand havde udtalt sig som nys anført, hvilken Meddelelse Kjærgaard efter sin Forklaring havde

opfattet som en Opfordring til ham om at sige det Samme til Tiltaltes Mand, blev Tiltalte anholdt og senere belagt med Vare-tægtsarrest som sigtet for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, og efterat hun gennem flere Forhør havde fastholdt Rigtigheden af den af hende afgivne Forklaring, har hun tilsidst erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at denne Forklaring er usandfærdig, idet Sandheden er, at hun, der ikke tidligere havde modtaget nogen Del af det omhandlede Tilgodehavende, den 9 Juni, efterat have skrevet til Kjærgaard, at hun, hvis han havde nogle Penge, gjerne vilde have dem, paa den af hende tidligere omforklarede Maade modtog 2 Kr., hvilke hun imidlertid, da hun frygtede for, at hendes Mand ved sin Hjemkomst vilde tage Pengene fra hende, naar han fandt hende i Besiddelse af dem, samme Dags Aften ved Kjærgaards Nærværelse paa hendes Bopæl tilbageleverede ham, idet de samtidig paa Foranledning af Tiltalte aftalte, at de skulde sige til hendes Mand, at de 5 Kr. vare betalte. Som Grund til, at hun har afgivet den ovennævnte usandfærdige Forklaring for Retten, har Tiltalte anført, at det var Frygt for hendes Mand, idet hun var bange for at give en anden Forklaring om de 5 Kr. end den, hun den 10 Juni havde givet ham, nemlig at de vare betalte, hvorhos hun har tilføjet, at hun meget vel vidste, at den Forklaring, der blev afæsket hende om Kjærgaards Forhold, angik det ham paasigtede Pengetyveri, og at hendes Forklaring ikke kunde medføre noget Ansvar for hende selv, idet hun var ganske ubekjendt med, om Kjærgaard havde begaaet det paagjældende Tyveri eller ikke. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at hun meget godt vidste, at hun var pligtig at udsige Sandheden, samt at hun kunde komme til med Ed at bekræfte Forklaringens Rigtighed; men hun har forsikret, at hun ikke vilde have beediget den af hende afgivne usandfærdige Forklaring.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1864 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 146 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 177. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Christiansen (Def. Hansen).

der tiltales for Vold mod en Andens Person.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 20 Oktober 1894: Tiltalte, Indsidder Hans Christiansen af Jernbjerg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning for en Lægeregning bør Tiltalte betale Gaardmand Peder Hansen af Jernbjerg 4 Kr. og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Casse og Lassen for Overretten betaler Tiltalte Hans Christiansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Christiansen

til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Christiansen, der er født den 16 December 1841 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Vold mod en Andens Person.

Ifølge Tiltaltes Forklaring, der tildels stemmer med det iøvrigt Oplyste og, forsaavidt dette ikke er Tilfældet, dog findes at maatte lægges til Grndd ved Sagens Paadømmelse, saa han, hvis Søn Christian Peder Christiansen, der er 20 Aar gammel, den 15 September f. A. om Morgenen havde forladt sin Tjeneste hos Gaardejer Peder Hansen af Jernbjerg uden at kunne faa den af ham fortjente Løn udbetalt, samme Dags Eftermiddag Kl. 5 $\frac{1}{2}$ bemeldte Peder Hansen gaa paa sin Mark ifærd med at saa. Tiltalte og hans nævnte Søn gik da hen til Peder Hansen for at formaa ham til at udbetale Lønnen, og da Hansen vægrede sig ved at efterkomme Tiltaltes Søns Begjæring i saa Henseende, tog Tiltalte Ordet for at bevæge Hansen til at udbetale Lønnen. Herover blev Hansen vred og forlangte, at Tiltalte skulde forlade hans Mark, og da Hansen i det Samme gik henimod Tiltalte med den ene Haand udstrakt, som om han vilde angribe ham, bøjede Tiltalte sig hurtigt til Jorden og optog en Sten, som han skjulte i sin højre Haand. I det Samme kastede Hansen en Saasæk fra sig, som han bar om Halsen, og Tiltalte tilføjede da Hansen, der er i en Alder af 50 Aar, i Hidsighed flere Slag med Stenen saavel paa Kinden som oven i Hovedet. Der opstod nu et Slagsmaal mellem dem, under hvilket Hansen en Gang sparkede Tiltalte, medens denne, der var iført Træsko, bibragte Hansen flere Spark. Tiltalte faldt da til Jorden, hvor han blev holdt nede af Hansen, hvorefter de blev skilte ad af en tilstedekommen Person.

Ifølge en af vedkommende Distrikstlæge den 15 September f. A. afgiven Attest saas der ved Undersøgelsen af Peder Hansen en betydelig Hævelse midt paa venstre Kind og i Midten af denne to parallelt løbende blødende Saar af ca. 1 Tom. Længde, der gik gennem Huden ind til Muskulaturen. Paa den behaarede Del af Hovedet i Nærheden af Issen fandtes to halvmaanedannede Saar, det yderste ca. 1 Tom. langt, det andet noget mindre, der blødte en Del og gik helt gennem Hovedhuden. Paa Midten af Baghovedet fandtes et mindre Saar, der ogsaa

gik gennem Hovedhuden, og paa Halsen en Del overfladiske Hudrifter. I Egnen af 6te Ribben fandtes paa højre Side en ikke ubetydelig Hævelse af underløbet Blod, der var meget ømtaalig ved Berøring og en Del generede Brystets Bevægelse, hvorhos der endelig paa Pungen fandtes nogen Hævelse og nogle Hudafskrabninger. De nævnte Læsioner, som ifølge Tiltaltes Erkjendelse alle hidrøre fra ham, forvoldte Peder Hansen en Del Smerte og gjorde ham en kortere Tid arbejdsudygtig. Ifølge en paa Foranledning af Overretten under 11 f. M. af Distriktslægen afgiven Erklæring var Hansen da fuldstændig helbredet, og ingen af Læsionerne kunne antages at ville medføre videre skadelige Følger for ham, medens Saarene paa venstre Kind have efterladt et større og vansirende Ar. For det nævnte Forhold findes Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og da Dommens Bestemmelse om en Tiltalte til Peder Hansen paalagt Erstatning af 4 Kr. for Lægehjælp og om Aktionens Omkostninger, der ligeledes ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Rettelse: Pag. 4 i nederste Linie staar: under den Deel i Stedet for: under denne Deel.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang. Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 5.

Mandagen den 1 April.

Nr. 13. Kjøbmand R. M. Harboe (Nellemann)

contra

Forpagter C. P. Christensen (Asmussen efter Ordre),

betr. Erstatnings Udredelse.

Rønne Bythings Dom af 18 November 1890: Indstævnte Kjøbmand Harboe af Rønne bør til Citanten, Forpagter Christensen af Rahbækkegaard i Knudsker Sogn, betale det Beløb, hvortil det Tab, han har lidt ved, at den ham tilhørende Ejendom Eskildsgaard, efter Rekvisition af den daværende 2den Prioritets-haver i samme, er bleven ham frasolgt ved Tvangsauktion, ansættes af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 23400 Kr., med Rente 5 pCt. p. a. fra 16 August 1888, indtil Betaling sker. Saa betaler han og de Stempel- og Retsgebyhrer, som vilde have været at betale af Citanten, saafremt Sagen og de optagne Thingsvidner ikke for hans Vedkommende havde været beneficerede, samt Salær til Citantens beskikkede Sagfører Petersen med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 26 Februar 1889 i Retten fremlagte Erklæring af 22 Oktober 1887 er skreven paa ustemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juli 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges i Salær:

Overretsprøkurator Møller 120 Kr. og Underretssagfører C. Petersen, foruden det ham ved Underrettsdommen tilkjendte Salær, 30 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Naar Appellanten i den af ham fremlagte, i den indankede Dom omhandlede Erklæring af 22 Oktober 1887 — der maa antages at have været et Led i en mellem Indstævnte og Appellanten samt to andre af Indstævntes Kreditorer paatænkt Ordning af dennes Gjældsforhold, som dog ikke sees at være kommen i Stand, — giver Indstævnte det Tilsagn, at han fremdeles ligesom tidligere er villig til indtil Høsten 1888 at yde Indstævnte Pengeforskud, findes Appellanten ikke herved at have lovet Andet, end at han fremdeles, ligesom han allerede i flere Aar havde gjort, efter eget Skjøn over Forholdene vilde yde Indstævnte Forstrækninger, hvorimod han ikke kan antages at have villet paatage sig nogen retlig Forpligtelse i saa Henseende. Dette gaae selve de fornævnte, i Erklæringen brugte Udtryk ikke ud paa, og de tilføjede vage Angivelser af Forskudenes Omfang og Betingelsen for deres Ydelse tale derhos imod, at en juridisk Forpligtelse skulde være paatagen. At det heller ikke har været Indstævntes Opfattelse, at han havde noget retligt Krav paa Appellanten, kan ogsaa udledes af et for Høiesteret foruden andre nye Oplysninger fremlagt Brev af 19 December 1887, hvori Indstævnte forespørger Appellanten, hvorledes han skal forholde sig for at faa klaret de i den da udløbne Termin forfaldne Renter, uden at antyde, at Appellanten ved den ovennævnte Erklæring skulde have forpligtet sig til at yde ham Forskud hertil, og Erklæringen er end ikke nævnt i Indstævntes Forligsklage. Det kan endnu mærkes, at medens Erklæringen ingensinde har været i Indstævntes Besiddelse, og vedkommende Sagfører endog har forklaret, at han ikke vilde have fundet sig berettiget til at udlevere den til Indstævnte, der heller ikke havde forlangt saadant, forblev den derimod, efterat være udleveret til Appellanten — efter Sagførerens Forklaring for at han kunde tage en Afskrift — upaatalt i Appellantens Besiddelse, indtil Sagen var paabegyndt. Efter det Auførte kan Appellanten ikke ved i December Termin 1887 at have undladt at betale Renter for Indstævnte af den i Dommen nævnte Obligation paa 50,000 Kr. ansees at have paadraget sig noget Erstatningsansvar ligeoverfor Ind-

stævnte, og han vil som Følge heraf være at frifinde for dennes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves, og de Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer, deriblandt et yderligere Salær til Sagfører Carl Petersen, der efter Overretsdømmens Afsigelse ifølge Ordre har givet Møde for ham under nogle optagne Thingsvidner, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Kjøbmand Harboe, bør for Indstævnte, Forpagter Christensens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Høiesteretssagfører Asmussen for Høiesteret 300 Kroner og Underretssagfører Carl Petersen 40 Kroner, hvilke Beløb tilligemed de ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 22 Oktober 1887 udstedte Citanten, Kjøbmand R. M. Harboe i Rønne, en saakaldet Erklæring af følgende Indhold:

»Underskrevne Kjøbmand R. M. Harboe erkjender at have lovet og tilsagt, ligesom jeg herved lover og tilsiger Proprietær Claus Peter Christensen til Rabækkegaard i Knudsker og Eskildsgaard i Pedersker, at jeg fremdeles ligesom tidligere er villig til at yde ham de Pengeforskud og Pengeforstrækninger, som maatte blive nødvendige til Udredelsen af Renter, Skatter, Forpagtningsafgifter m. v. af bemeldte Ejendomme i Tidsrummet indtil Høsten 1888; dog under den udtrykkelige Betingelse, at Hr. Christensen leverer til mig den paa Gaarden til næste Høst avlede og udtærskede Sæd, og at denne Sæd, som saaledes eventuelt leveres mig, skal forlods tjene til Dækning af de af mig indtil da ydede Pengeforstrækninger og kontante Udlæg. Forøvrigt er det en Betingelse og min Forudsætning, at Hr. Christensen efter Evne bidrager sit til, at hans Ejendomsret og Besiddelse af nævnte tvende Gaarde bevares uforstyrret, saavidt det staar til ham, og at ingen Afhændelser eller Overdragelser finder Sted, uden at jeg bliver sikret Betaling af mine, som ovenfor angivet, hafte

Udbetalinger i kommende Tid. I Citantens*) ovennævnte Ejendom, Eskildsgaard, indestod da bl. A. paa anden Prioritet, næstefter oprindeligt 65,000 Kr. til Østifternes Kreditforening, 50,000 Kr. a $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente p. a. uopsigelig fra Kreditors Side i 45 Aar fra den 11 December 1883 at regne. Af denne Obligation blev Renten pr. 11 December 1887 ikke betalt i rette Tid, og dette havde til Følge, at en Kreditor efter foretaget Udlæg stillede Pantet til Tvangsauktion, hvorved dette, som til Auktionsforretning var vurderet til 124,000 Kr., udbragtes til 100,600 Kr. foruden skyldige Renterestancer m. m. Idet Indstævnte har gjort gjældende, at han som Følge heraf er paaført et Tab, udgjørende Forskjellen mellem de nævnte to Summer, og at Citanten er pligtig at godtgjøre ham dette Tab, fordi han, uagtet i rette Tid opfordret hertil, har undladt at efterkomme sin Forpligtelse efter Dokumentet til at betale den ommeldte Rente, har Indstævnte efter meddelt fri Proces i første Instants søgt Indstævnte**) til Betaling af et Erstatningsbeløb af 23,400 Kr., eller subsidiært efter uvillige Mænds Skjøn, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligklagens Dato den 16 August 1888, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Efter at en af Citanten nedlagt Afvisningspaastand var bleven forkastet ved Underrettens Kjendelse af 4 December 1888, paastod Citanten sig i Realiteten frifunden og tillagt Sagens Omkostninger. Ved den under 18 November 1890 inden Rønne Bything afsagte Dom er Citanten dømt til at betale det Beløb, hvortil det Tab, som Indstævnte har lidt ved, at Eskildsgaard efter Rekvisition af daværende 2den Prioritetshaver er bleven ham frasolgt ved Tvangsauktion, ansættes af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 23,400 Kr. med Renter, som paastaaet, hvorhos Citanten er idømt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sælær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Underretssagfører E. Petersen, med 100 Kr.

Denne Dom og den i Sagen afsagte Afvisningskjendelse har Citanten derefter ved Stævning af 27 December 1890 indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande, samt paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst, hvorimod Indstævnte, hvem der ligeledes her for Retten er bevilget fri Proces, procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger hos Citanten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sælær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Møller, hvilket denne i hvert Fald har paastaaet sig tillagt hos det Offentlige. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt

*) Skal være Indstævntes.

**) Skal være Citanten.

Citanten har gjentaget sin Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten, findes der ikke Føje til at tage denne til Følge. Til Støtte for sin Paastand i Realiteten har Citanten principa- liter gjort gjældende, at Erklæringen af 22 Oktober 1887 ingen- sinde er traadt i Kraft, idet den er underskrevet hos begge Parters Sagfører under den Forudsætning, at andre i Sagen nær- mere angivne Personer erklærede sig villige til at opfylde eller paatage sig visse Forpligtelser ligeledes sigtende til at støtte Indstævnte under hans pekuniære Vanskeligheder, hvilket det efter Citantens Anbringende var Indstævnte bekjendt, at han stillede som Betingelse for sin fortsatte Bistand, samt at der overensstemmende hermed forinden Underskriften forevistes ham Koncept til en Erklæring, hvori hine Betingelser var op- tagne, og som var bestemt til at underskrives af de Vedkom- mende, hvorfor Citantens Erklæring ogsaa forblev i Sagførers Værge, indtil det maatte vise sig, om de Paagjældende vilde indgaa paa de opstillede Betingelser, samt tilbageleveredes Ci- tanten, da saadan Tiltrædelse ikke opnaaedes. Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten imidlertid intet Bevis tilvejebragt for Rigtigheden af sit nævnte Anbringende om, at Gyldigheden af hans Underskrift blev gjort afhængig af andre end de i selve hans Erklæring indeholdte Vilkaar, og at saadant skulde have været Grunden til, at Dokumentet senere tilbageleveredes ham, hvorimod vedkommende Sagfører som Vidne har forklaret, at Dokumentets Tilbagelevering alene skete, for at Citanten efter Ønske kunde tage en Afskrift af det.

Idet Citanten herefter maa anses bunden ved bemeldte Er- klæring, findes han efter samme overfor Indstævnte at have været pligtig til at sørge for, at de i Erklæringen udtrykkelig nævnte Renter i behørig Tid bleve dækkede enten ved, at han ydede Indstævnte den hertil fornødne Forstrækning, eller ved at han selv betalte dem til vedkommende Kreditor, og da han nu, trods Opfordring fra Indstævnte, har undladt at efterkomme denne Forpligtelse med Hensyn til de i Sagen omhandlede Renter, maa han anses herved at have gjort sig skyldig i en Mislig- holdelse af sine Pligter efter den omhandlede Erklæring, som maa paadrage ham Erstatningsansvar overfor Indstævnte. Hvad dette Ansvar angaar, har Citanten subsidært gjort gjældende, at det ikke vil kunne strækkes videre end til, at han bliver pligtig til at svare Indstævnte sædvanlige Morarenter efter Lov 6 April 1855 § 3 af det omhandlede Rentebeløb, men naar henses til, at den Forpligtelse, som Citanten ved Erklæringen paatog sig, efter Erklæringens Indhold og Øjemed maa anses at være gaaet ud paa et Tilsagn om at hjælpe denne ud over hans økonomiske Vanskeligheder, findes der ikke Føje til at begrænde Citantens Ansvar paa den anførte Maade, hvorimod han maa anses pligtig til at erstatte Indstævnte det Tab, denne

overhovedet har lidt ved, at Rentebeløbet ikke blev betalt i behørig Tid og Retsfølgning i den Anledning indledet mod Indstævnte. Det maa herefter billiges, at Citanten ved Underretsdømmen er tilpligtet at tilsvare Indstævnte det Beløb, hvortil uvillige Mænd ansætte hans Tab, ved at Ejendommen er bortsolgt ved den ommeldte Tvangsauktion, med Renter, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger og om det Underretssagfører C. Petersen tillagte Salær ligeledes tiltrædes, vil den være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve, og vil der være at tillægge Overretsprokurator Møller i Salær 120 Kr. og Underretssagfører C. Petersen, der har mødt som beskikket Sagfører for Indstævnte under et efter Underretsdømmens Afsigelse optaget Thingsvidne, et yderligere Salær af 30 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige. Sagens Behandling for Underretten, forsaauidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 2 April.

Nr. 172. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Frederik Ditlev Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Drab.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Oktober 1894: Arrestanten, Slagter Frederik Ditlev Hansen, bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Deichmann, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Gottschalek, betaler Arrestanten Frederik Ditlev Hansen 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 188, jfr. § 39; men under Hensyn til den langvarige Arrest, Tiltalte har været underkastet som Følge af, at Undersøgelsen fra Slutningen af Aaret 1893 ikke er fremmet med tilbørlig Hurtighed — i hvilken Henseende Underdommerens Forhold maa misbilliges — findes den idømte Straf at kunne nedsættes til 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Ditlev Hansen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede mod Arrestanten Frederik Ditlev Hansen for Drab anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende: Den 13 August 1893 om Morgenen Kl. ca. 4 blev den 23-aarige Snedkersvend af Slagelse, Niels Martin Hansen, funden henliggende i blødende og stærkt afkræftet Tilstand paa eller ved Landevejen, som fører fra Slagelse til Sorø, i Nærheden af førstnævnte By, og ved Politiets Foranstaltning indbragt til Sygeafdelingen paa Slagelse Fattiggaard, hvor det ved en Lægeundersøgelse befandtes, at der med en Kniv eller andet skjærende Instrument var bibragt ham et betydeligt Saar i venstre Side ved et Stød, der var ført med en saadan Kraft, at 6te Ribben ved Gjennembruddet var knust og Instrumentet trængt ind i Lungen. Natten mellem den 25 og 26 s. M. afgik han ved Døden, og ved den derefter foretagne Obduktionsforretning bekræftedes det, at Saaret i venstre Side, Bruddet af Ribbenet og Saaret i Lungen skyldtes et Stik med en spids og skarpsleben Kniv, der var trængt fra 2 til 2½ Tomme dybt ind. Af Obduktionsforretningen fremgik derhos, at Døden maatte antages at skyldes den ved dette Stik fremkaldte Beskadigelse, der dog, som det hedder, trods sin betydelige Farlighed ikke kunde kaldes absolut dødelig, idet andre

medvirkende Omstændigheder turde antages at have havt Del med Hensyn til det ulykkelige Udfald. Saaledes havde en begyndende Tuberkulose utvivlsomt forringet Hansens Modstandskraft, ligesom denne ogsaa var bleven stærkt forringet ved det store Blodtab, han havde lidt, forinden han blev forbunden, idet han, som det vil fremgaa af det nedenfor Anførte, havde henligget i hjælpeløs Tilstand under aaben Himmel i ca. 6 Timer.

Forinden Niels Hansen afgik ved Døden, var der funden Lejlighed til gjentagne Gange, dels til Politirapporter, dels inden Retten, at afæske ham Forklaring, og denne gik ud paa Følgende: Efterat han den 12 August 1893 i Fællesskab med Snedkersvend Ole Hansen og Tømrersvend Ole Christian Nielsen i Slagelse havde nydt nogle Drikkevarer, bleve han og Ole Hansen enige om at ledsage Nielsen, der skulde til Kindertofte, et Stykke paa Vej, og de gik derefter Kl. ca. 10 om Aftenen alle Tre ud ad Landevejen til Sorø. Da de vare gaaede en kort Tid, hans Ledsagere i indbyrdes Samtale, hørte han en Person, der laa i Grøften paa højre Side af Vejen, og i hvilken han troede at gjenkjende og senere med Sikkerhed gjenkjendte Arrestanten, skjælde ud og bande, og han gik derefter hen ad Grøften til i den Retning, hvor han hørte Stemmen. Da han var kommen til Grøften, rejste Arrestanten sig op, og idet han, saavidt Overfaldne erindrer, ytrede: »Hvad vil din Svinehund«, gik han henimod Overfaldne, og denne følte nu pludselig et Stød og en Smerte i den venstre Side af sit Bryst. Han veg da tilbage for ikke at blive tilføjet flere Stød og gav sig til at løbe ind ad Byen til, forfulgt af Arrestanten, som imidlertid opgav Forfølgningen, da Overfaldne efter kort Tids Forløb faldt omkuld paa eller ved Vejen, hvor han blev liggende i bevidstløs Tilstand, indtil han fandtes den følgende Morgen.

Overfor den mod Arrestanten af den Dræbte saaledes fremsatte bestemte Sigtelse har Arrestanten erklæret, at han hverken kan bekræfte eller benægte dens Rigtighed. Han, der er Slagter og boer paa Slagelse Mark, havde tilbragt Dagen i Slagelse, og her havde han efter sit Anbringende drukket saameget og var bleven i den Grad beruset, at han vil mangle enhver Bevidsthed og Erindring om, hvad der er passeret, efterat han havde været inde i en af ham nærmere angiven Beværtning — hvilket maa antages at have været ved Syvtiden — kun at der ganske dunkelt foresvæver ham noget om en Samtale, han ved Nitiden har havt med en Kjøbmand i Slagelse.

Efter de øvrige under Sagen tilvejebragte meget udførlige Oplysninger kan der imidlertid ikke være Tvivl om, at den Dræbtes Sigtelse stemmer overens med Sandheden. I alt væsentligt har Arrestantens Færden den ommeldte Dag kunnet følges, og navnlig maa det anses godtgjort, at han har forladt Slagelse Kl. godt 9 og er kommen hjem efter Kl. 10, samt at

han i denne Mellemtid har opholdt sig paa eller ved Landevejen i Sorø, som han maatte følge for at naa sit Hjem, og hvor han er set af adskillige Personer, deriblandt af Rebslagerlærling Holger Christian Jensen, som fandt ham liggende paa Vejen, umiddelbart forinden denne passeredes af den Dræbte. Af dennes Ledsagere har Tømrersvend Nielsen edelig forklaret, at han, da de gik ud ad Vejen, hørte en Person, der efter Lyden at dømme laa i Landevejsgrøften, raabe, og at Niels Hansen i den Anledning udbød: »Er det ikke Ditlev dér ligger«, hvorefter Niels Hansen blev tilbage, medens de to Andre fortsatte deres Vej, og har saavel dette Vidne som Snedkersvend Ole Hansen udsagt, at de, da de vare gaaede et Stykke Vej, hørte Raab eller Skjænden og Banden bag ved sig, sidstnævnte Vidne med Tilføjende, at han er vis paa, at det var Arrestantens Stemme, han hørte, ligesom han ogsaa mener ved den Lejlighed at have ytret til sin Ledsager, om det ikke var Slagterens Stemme, der hørtes. Den 12-aarige Dreng Carl Adolf Petersen har forklaret, at han den ommeldte Aften i ganske kort Afstand fulgte bag efter 3 Personer, om hvis Identitet med den Dræbte og hans Ledsagere der ikke kan være Tvivl, hen ad Landevejen, at han hørte Arrestanten, hvem han kjender, og som laa paa Landevejen, raabe noget, at den ene af de tre Personer derefter skiltes fra sine Ledsagere, gik hen til Arrestanten og spurgte denne, om han var rask, hvortil Arrestanten svarede, at han ikke var mere syg, end at han kunne tage Spørgeren og stritte denne over i den anden Grøft, at han — Drengen — der fortsatte sin Gang hen ad Vejen bagefter de to andre Personer, kort efter hørte Skjænderi bagved sig, og at han ved at vende sig om saa, at Arrestanten havde rejst sig og forfulgte den Person, der var bleven tilbage hos ham, tværsover Vejen over mod et derstaaende Træ, hvor han greb fat i Personen. Fremdeles maa det anses godtgjort, at Arrestanten den ommeldte Aften i sit Væрге har havt en Slagterkniv, og ligesom denne, da han næste Morgen var bleven anholdt paa Sengen, befandtes et være blodig, saaledes have de obducerende Læger erklæret, at der intet er til Hinder for, at Saaret kan være tilføjet med denne Kniv. Til det Anførte kan endelig endnu føjes, at det Foreliggende ikke giver nogensomhelst Anledning til den Antagelse, at der paa det Tidsdunkt, Overfaldet skete, har været nogen Anden tilstede paa Vejen, som kunde have bibragt Niels Hansen Knivstikket.

Hvad Arrestantens Tilregnelighed angaar, er det oplyst, at han i Løbet af Dagen har nydt en betydelig Mængde Drikkevarer, saaledes at han var bleven kjendelig beruset, og efter det Fremkomne skjønnes det ikke at kunne betvivles, at han, medens han befandt sig paa Hjemvejen fra Slagelse, har været endog i høj Grad beruset. Han er bleven set dinglende paa

Landevejen, er gjentagende Gange ravet omkuld, har ligget forskjellige Steder paa eller ved Landevejen, og paa et Sted af denne har han tabt sit Slagtertrug med et Stykke Kjød og paa et andet Sted et Strygestaal, uden at han har havt Sans for atter at tage disse Gjenstande op. Det Umotiverede i Overfaldet paa Niels Hansen, med hvem han ikke har havt nogetsomhelst Udestaaende, i Forbindelse med, hvad der er oplyst om Arrestantens Karakter, naar han er i ædru Tilstand, tyder ogsaa paa, at han har været under stærk Paavirkning af de nydte Drikkevarer. Herefter findes det betænkeligt at statuere, at han i Gjerningens Øjeblik har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, men paa den anden Side mangler der efter de Oplysninger, som foreligge om hans Optræden dels i Slagelse, umiddelbart før han begav sig paa Hjemvejen, dels i hans Hjem efter hans Ankomst dertil, Føje til at antage, at han i sin berusede Tilstand skulde have mistet ethvert Herredømme over sig selv.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 28 August 1854 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 188, jfr. § 39, og den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende.

Onsdagen den 3 April.

Nr. 178. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Espen Vilhelm Sørensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Januar 1895: Arrestanten Espen Vilhelm Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Tvermoes, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 243, ligesom det under Hensyn til Langvarigheden af Tiltaltes Arrest, som har været en Følge af, at Forhøret ikke er fremmet med behørig Hurtighed, vil kunne have sit Forblivende ved den idømte Straf.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Espen Vilhelm Sørensen til Høiesterets-sagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Espen Vilhelm Sørensen for Røveri. Arrestanten er født den 9 Marts 1866 og anset: ved Rettens Dom af 7 Oktober 1890 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Februar 1891 efter Straffelovens § 253 med lige Fængsel i 2 Gange 4 Dage, ved Rettens Dom af 12 Maj 1891 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens §§ 251 og 253 lempet Tillægsstraf af lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 Juli 1892 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og ved Roeskilde Kjøbstads Politirets Dom af 25 August 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 3 Dage. Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han Natten mellem den 14 og 15 April f. A., medens han sammen med Mejerist Hans Peter Eliassen opholdt sig i dennes Lejlighed, har tilvendt sig 110 Kr. i rede Penge, der indeholdtes i en værdiløs Tegnebog, samt et Uhr med Kjæde af samlet Værdi 15 Kr., alt tilhørende Mejerist Eliassen, og at han, for at slippe bort med, hvad han saaledes havde sat sig i Besiddelse af, har brugt personlig Vold mod

nævnte Eliassen. Denne har under Sagen afgivet følgende Forklaring: Efterat han den 8 April f. A. paa et herværende Forlystelsesetablissement havde gjort Arrestantens Bekjendtskab og havde tilbragt den følgende Nat sammen med ham i sin i Kjælderen til Ejendommen Colbjørnsgade Nr. 16 værende Lejlighed, der bestaar af Butikslokale samt Dagligstue, Soveværelse og Kjøkken, indfandt Arrestanten, hvem han havde opfordret til at komme igjen, sig den 14 s. M. om Aftenen i hans Kjælderlejlighed, hvor de omtrent ved Midnatstid klædte sig af og lagde sig sammen i den i Soveværelset staaende Seng. Efterat de, der den tidligere omtalte Nat gjensidig havde behandlet hinanden paa uterlig Maade, atter havde gjort dette, stod Arrestanten op, klædte sig paa og gik ind i den ved Siden af Soveværelset liggende Dagligstue, hvorfra han til Eliassen, der var bleven liggende i Sengen, raabte, at han ikke kunde faa Døren fra Dagligstuen til Butiken op, og opfordrede ham til at komme og lukke ham ud. Eliassen gik da ind til Arrestanten og overbeviste ham om, at Døren godt kunde lukkes op, og begav sig derpaa atter i Seng. Arrestanten anmodede derpaa Eliassen, der under deres tidligere omtalte Sammenkomst den 8 April havde givet ham 13 Kr., om et Laan paa en 2—3 Kr., og da Eliassen, trods Arrestantens gjentagne Anmodninger, nægtede at indlade sig herpaa, snappede Arrestanten, der imidlertid atter var gaaet ind i Soveværelset, et Eliassen tilhørende Lommeuhr med Kjæde, der laa frit fremme paa et Bord ved Sengen, idet han sagde: »Ja, saa tager jeg det«, hvorefter han gik ind i Dagligstuen med hvad han saaledes havde bemægtiget sig. Eliassen sprang nu op af Sengen og ilede efter Arrestanten ind i Dagligstuen, hvor han opfordrede ham til at tilbagelevere det tagne, men da Arrestanten erklærede, at han vilde beholde Uhr og Kjæde, hvis Eliassen ikke gav ham Penge, erklærede denne, at han saa hellere vilde laane ham et Par Kroner. Da Eliassen i denne Anledning satte sig ved sit i Dagligstuen staaende Skrivebord og trak en Skuffe ud, i hvilken der laa en Tegnebog, der indeholdt 110 Kr., snappede Arrestanten denne ud af Skuffen og vilde løbe bort med den. Eliassen sprang imidlertid op og søgte at holde Arrestanten tilbage og at formaa ham til at udlevere Uhr, Kjæde og Tegnebog, men Arrestanten tildelte ham flere Slag i Ansigtet, dels med knyttet Haand og dels med sin Pande samt skubbede ham over mod Udgangsdøren fra Butikken, i hvilken de under Kampen vare komne ind, og herved sønderlodes, efter Eliasens Antagelse, den i Døren værende Glasrude. Eliassen, der kun var iført sit Natlinned, og som var paa bare Fødder, maatte nu give tabt overfor Arrestanten, som han ikke længere formaaede at holde tilbage, og som løb ud af Butikken og ned ad Gaden efter at have aabnet Butiksdøren med den indvendig i

samme siddende Nøgle. Eliassen raabte derefter til Politibetjent Nr. 301, Thidemann, der opholdt sig paa Gaden, i Nærheden af Butikken, om at paagribe Arrestanten, og kort efter kom nævnte Betjent tilbage til Kjælderen med Arrestanten, der derpaa i Betjentens Paasyn leverede ham Uhret og Kjæden tilbage, medens han paa Eliassens Spørgsmaal om, hvor Tegnebogen var, svarede: »Det ved Du vel nok«. Eliassen gav sig derefter, men uden heldigt Resultat, til at lede om Tegnebogen i Butikken, idet han tænkte sig Muligheden af, at Arrestanten havde kastet den fra sig her, og medens dette stod paa, kom Politibetjent Nr. 135, Haslund, tilstede og opfordrede Politibetjent Thidemann til at gaa op paa Gaden for at søge efter Tegnebogen. Lidt efter kom Politibetjent Thidemann tilbage til Kjælderen med Tegnebogen, i hvilken de 110 Kr. endnu fandtes.

Politibetjent Nr. 301, Thidemann, har forklaret, at da han Natten mellem den 14 og 15 April f. A. patrouillerede i Colbjørnsensgade, hørte han, medens han stod udenfor Ejendommen Nr. 11, Spektakel, og at en Rude klirrede i den skraas overfor liggende Ejendom Nr. 16, og at han, da han derpaa gik hen til denne, saa Mejerist Eliassen staa i bar Skjorte udenfor Døren til sin Kjælderbutik paa et af de Trin, der førte ned til denne, samt at Eliassen da sagde til ham: »Hug ham, han har stjaalet et Uhr og en Tegnebog«. Politibetjent Thidemann, der forstod, at Eliassen sigtede til en Person, han umiddelbart forinden havde set løbe ned ad Gaden og forsvinde, gik nu efter Personen i den Retning, denne havde taget, og da han efter at være kommen til Porten til Ejendommen Colbjørnsensgade Nr. 20 — gennem hvilken Port der efter det Oplyste er Gjennemgang til Helgolandsgade — saa, at her stod dels Arrestanten og dels en anden Mandsperson, der senere viste sig at være Kontorist Theodor Møller, ventede han lidt for at overveje, hvem af de 2 Personer, det maatte være, Eliassen havde sigtet til, men paagreb derefter Arrestanten, der havde stillet sig saa langt som muligt ind i den Lysning, hvori Portdørene vare anbragte, saaledes at han fik det Indtryk, at Arrestanten søgte at skjule sig. Han førte derpaa Arrestanten, der intet havde ytret til ham, forinden han paagreb ham, ned i Eliassens Lejlighed, hvor Arrestanten paa Eliassens Spørgsmaal om, hvor Uhret var, til denne afleverede et Lommeuhr med vedhængende Kjæde, medens han derimod paa Eliassens videre Spørgsmaal om, hvor Tegnebogen var, bestemt nægtede at have denne og tilbød at lade sig visitere. Politibetjent Thidemann har endvidere forklaret, at han, efterat Politibetjent Haslund var kommen tilstede, gik op paa Gaden for at lede efter Tegnebogen, og at han fandt den liggende udenfor Porten til Ejendommen Nr. 20 og indeholdende 110 Kr.

Politibetjent Nr. 135, Haslund, har forklaret, at han

ved den omtalte Lejlighed kom tilstede i Eliasens Kjælder, da han fra Gaden havde hørt en Rude klurre og var løbet efter Lyden, og at han her hørte Eliassen, der opholdt sig i Kjælderren sammen med Arrestanten og Politibetjent Thidemann, udtale, at Arrestanten havde stjaalet hans Uhr og Tegnebog, men at han havde faaet Uhret igjen. Han har endvidere forklaret, at han saa Eliassen staa med et Uhr i Haanden, at han hørte Arrestanten nægte at have nogen Tegnebog og tilbyde at lade sig visitere, samt at Politibetjent Thidemann, der var gaaet op paa Gaden, kort efter kom tilbage til Kjælderren med en Tegnebog.

Kontorist Theodor Møller har forklaret, at da han den omtalte Nat opholdt sig paa Gaden udenfor Porten til den af ham beboede Ejendom, Colbjørnsensgade Nr. 20, hørte han Larm, som naar en Rude ituslaas, og at han strax efter saa, at Arrestanten kom løbende hen ad Gaden langs den med lige Numre mærkede Husrække, og at Arrestanten, efterat være naaet til nævnte Ejendoms Port, gjorde en lille Drejning tilhøjre ind mod Porten og derpaa standsede, ligesom han studsede ved noget. Han fik det bestemte Indtryk, at Arrestanten vilde ind ad Porten — der efter det Oplyste ikke holdes tillukket undtagen om Natten, da den er aflaaet — og at Arrestanten opgav sit Forehavende ved at se, at Porten var lukket, hvorhos han har erklæret, at det var aabenbart, at Arrestanten søgte at skjule sig ved at stille sig saa langt som muligt ind i den Lysning, hvori Portdørene ere anbragte, samt at Arrestanten blev staaende her, indtil Politibetjent Thidemann kort efter kom tilstede og anholdt ham. Kontorist Møller har endvidere forklaret, at han, efterat Politibetjent Thidemann havde ført Arrestanten ned i Kjælderren til Ejendommen Nr. 16, og efterat Thidemann atter var kommen op paa Gaden, saa denne finde en Tegnebog udenfor Porten til Nr. 20, ganske tæt ved det Sted, hvor Arrestanten havde staaet. Medens den af Mejerist Eliassen — der for 17 Aar siden er straffet med 1 Aars Forbedringshusarbejde for Tyveri og Falsk — afgivne Forklaring ikke er beediget, ere derimod de øvrige ovenfor refererede Vidneforklaringer bekræftede med Ed.

Arrestanten har, angaaende hvad der er passeret mellem ham og Mejerist Eliassen forinden Natten mellem den 14 og 15 April f. A., afgivet en Forklaring, der er overensstemmende med dennes, naar undtages, at han har nægtet, at der er foregaaet noget uterligt mellem dem forinden denne Nat. Om hvad der passerede den omtalte Nat har han afgivet følgende Forklaring: Efterat Arrestanten den 14 April f. A. om Aftenen var kommen i Besøg hos Eliassen, og efter at de havde været ude sammen paa et Beværtningssted, fulgtes de tilbage til Eliasens Lejlighed, hvor de, efter at det var bleven Nat klædte sig af og lagde sig i samme Seng. Arrestanten faldt derpaa i Søvn, men vaagnede

noget efter, ved at Eliassen behandlede ham paa uterlig Maade, og han sprang da strax ud af Sengen og klædte sig paa, idet han til Eliassen erklærede, »at han ikke vilde have noget med hans Svinerier at gjøre«. Efterat have fuldendt sin Paaklædning gik han fra Soveværelset ind i Dagligstuen og raabte herfra til Eliassen, der var bleven liggende i Sengen, om at komme ind i Dagligstuen og lukke ham ud, idet han gik ud fra, at Døren fra dette Værelse til Butiken var aflaaet. Eliassen kom da ind i Dagligstuen i bar Skjorte og oplukkede med en Nøgle, han havde i Haanden, Døren ind til Butikken, hvorefter Arrestanten gik ind i denne, fra hvilken han hørte, at Eliassen med en Nøgle aabnede noget — antagelig sit Skrivebord. Eliassen kom derpaa ind i Butikken med en Tegnebog, som han stak i Arrestantens Lomme, men som Arrestanten strax tog op af Lommen og kastede fra sig, og da Eliassen, der erklærede, at Arrestanten maatte have Pengene i Tegnebogen, naar han vilde undlade at anmelde den begaaede Uterlighed, tog Tegnebogen op fra Gulvet og forsøgte paany at stikke den i Arrestantens Lomme samt greb fat i ham for at forhindre ham i at forlade Butikken, idet han vedblivende bad ham om ikke at gjøre ham ulykkelig ved at anmelde den begaaede Uterlighed, tildelte Arrestanten, for at frigjøre sig for og slippe bort fra Eliassen, der vilde fortsætte med sine uterlige Handlinger, denne flere Slag i Ansigtet med knyttet Haand, men derimod intet Slag med sin Pande, og da Eliassen alligevel ikke vilde lade Arrestanten komme ud, uagtet han lovede ham, at han ikke skulde gjøre nogen Anmeldelse, naar han blot vilde lade ham gaa, slog Arrestanten Ruden i Butiksdøren itu, efter først at have sagt til Eliassen, at han vilde gjøre dette. Da dette var passeret, stak Eliassen en Nøgle i Butiksdørens Laas, og aabnede Døren for Arrestanten, idet han sagde til ham: »Løb saa Sørensen«, og paa Grund af denne Opfordring gav Arrestanten sig da til at løbe ned ad Gaden, men da han havde løbet et Par Skridt, standsede han pludselig udfor Porten til Ejendommen Nr. 20, idet han kom til at tænke paa, at han ikke vilde være Medvider i Eliasens Uterlighed, og at han derfor vilde melde Sagen til Politiet. Han stillede sig derpaa efter sin Forklaring udenfor Porten — idet han har benægtet Rigtigheden af de afgivne Forklaringer om, at han havde stillet sig ind i Portlysnings — i den Hensigt at blive staaende her, indtil der maatte komme Politi tilstede, til hvilket han da vilde gjøre Anmeldelsen, og han opholdt sig paa det nævnte Sted, indtil en uniformeret Politibetjent kom og paagreb ham samt førte ham tilbage til Eliasens Kjælder. Arrestanten har vedholdende benægtet at have sat sig i Besiddelse af Eliasens Uhr med Kjæde og af hans Tegnebog med Indhold og har paa-staaet, at han slet ikke har havt Uhret eller Kjæden i sin Be-

siddelse, og heller ikke har afleveret noget Uhr og Kjæde til Eliassen efter at være bleven paagreben, samt at han ikke med sin gode Villie har været i Besiddelse af Eliasens Tegnebog, men at han maa formode, at Eliassen, efterat Arrestanten havde kastet den fra sig i Butikken, atter har puttet den i hans Lomme, og at han da har tabt den paa Gaden.

Ved den af Arrestanten mod Eliassen øvede Vold bibragtes der denne en ca. $\frac{1}{2}$ Tom. lang Flænge paa Næsen, hvilken Flænge ikke var dyb, men meget øm, samt paa Panden og i Tindingen forskjellige, ikke meget dybtgaaende fra $\frac{1}{2}$ —2 Tom. lange Rifter, hvorhos det venstre Øres Bagflade var noget opsvulmet og blaalig dekoloreret. Da Eliassen den 21 April d. A. mødte i Retten, havde Læsionerne fortaget sig naar undtages Flængen paa Næsen, der først fuldstændig var helbredet efter en Maanedstids Forløb. Læsionerne have ikke haft blivende Følger.

Efter samtlige Sagens Oplysninger findes Rigtigheden af den af Mejerist Eliassen mod Arrestanten rejste Sigtelse at være tilstrækkelig godtgjort og Arrestantens i Strid med denne værende Forklaring at maatte forkastes.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 April 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 6—7.

Onsdagen den 3 April.

Nr. 178.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Espen Vilhelm Sørensen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Med Hensyn hertil bemærkes følgende: Da det mod Arrestantens Benægtelse maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han var i Besiddelse af Eliasens Uhr med tilhørende Kjæde, den Gang han af Politibetjent Thidemann var bleven ført tilbage til Kjælderøen, da det maa anses godtgjort, at Arrestanten, da han løb bort fra Kjælderøen, var i Besiddelse af Eliasens Tegnebog med Indhold, og Arrestantens Foregivende om, at Eliassen har villet paatvinge ham Tegnebogen, ikke kan staa til troende efter alt det Foreliggende, derunder særlig, at det maa antages, at Eliassen straks — sigtende Arrestanten for Tyveri af Tegnebogen og Uhret — søgte at faa ham paagreben af Politiet; da det maa anses for godtgjort, at Arrestanten har søgt at unddrage sig Paagribelse ved at undløbe og ved at skjule sig, i hvilken Hensende bemærkes, at det maa anses for Usandhed, naar Arrestanten har angivet, at han løb, fordi Eliassen opfordrede ham dertil, og at han standsede og stillede sig ved Porten til Ejendommen Nr. 20, fordi han vilde vente her, til der maatte komme Politi tilstede, til hvilket han da vilde melde Eliasens uterlige Handlinger, idet disse Foregiver ikke alene ere ubestyrkede og i sig selv aldeles usandsynlige, men tillige i Strid, det første med Politibetjent Thidemanns og Mejerist Eliasens ovennævnte Forklaringer og det

sidste med de af nævnte Betjent og Kontorist Møller afgivne, ligeledes ovenfor refererede Forklaringer om den af Arrestanten ved nævnte Lejlighed uviste Adfærd, samt i Strid med Arrestantens egen Erkjendelse af ikke med et Ord at have omtalt Eliasens uterlige Handlinger til Polibetjent Thidemann, forinden han af denne var bleven ført tilbage til Eliasens Lejlighed, samt da Arrestanten har erkjendt, at han har øvet Volden mod Eli-
 asen i den Hensigt at slippe bort fra Kjældereren, saa findes der, efter samtlige ovenfor anførte Vidnesbyrd og Sagens øvrige Omstændigheder, derunder at Arrestanten er en for Ejendomsindgreb oftere straffet Person, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har tilvendt sig Mejerist Eliasens Tegnebog med Indhold samt hans Uhr med Kjæde, og at han har brugt Vol-
 den for at slippe bort med, hvad han saaledes havde bemægtiget sig. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243, første Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 5 April.

Nr. 153. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Wilhelm Gerlach (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 26 og Lov 25 Marts 1872 § 148.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Juli 1893: Tiltalte, Kjøbmand Wilhelm Gerlach af Odense, bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kiørboe, og Defensor, Prokurator Kramer, 100 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1894: Den af Tiltalte Wilhelm Gerlach forskyldte Straf bortfalder. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Møller og Mundt for Overretten, betaler Tiltalte 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det af de Høiesteret forelagte nye Oplysninger fremgaaer, at Tiltalte ikke, som i den indankede Dom anført, i Løbet af Foraaret 1892, og heller ikke senere inden hans Fallit, har optaget, Forstrækninger hos Firmaet Esmann & Co., og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet væsentligt findes at erindre, tiltrædes Dommen, forsaavidt den har tillagt Tiltalte Frifindelse.

Endvidere bliver han at frifinde, forsaavidt han er sigtet for at have skaffet sig Henstand hos Firmaet Dethlefsen & Balk ved urigtige Foregivender, idet der efter de foreliggende Oplysninger mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har fremsat bevidst urigtige Anbringender om sine Forhold, som kunne paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257.

Endelig findes han at maatte frifindes, forsaavidt han i Medfør af Konkurslovens § 148 er dømt efter Straffelovens § 262, idet Tiltalte efter det Oplyste har indført Hovedresultaterne af den af ham pr. ultimo Juni 1891 opgjorte Status i sin Statusbog, og Undladelsen af at indføre den i dens Helhed efter Omstændighederne ikke skjønnes at kunne henføres under nævnte § i Straffeloven.

Derimod maa det billiges, at Tiltalte for de i Dommen omhandlede Terminsforretninger er anseet efter Straffelovens § 263, men af den i Dommen anførte Grund findes den af Tiltalte udstaaede Varetægtsarrest at kunne træde i Stedet for Straffen, hvorfor Dommen, der ligeledes har ladet Straf bortfalde, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil kunne stadfæstes.

De Aktor og Defensor for Høiesteret tilkommende Sælærer blive efter Omstændighederne at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Bagger og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Wilhelm Gerlach, der er født den 28 Marts 1856 og ikke funden tidligere straffet, aktoneret for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 26 og Lov 25 Marts 1872 § 148.

Ifølge Sagens Oplysninger etablerede Tiltalte i Aaret 1885 en Kjøbmandsforretning i Odense, bestaaende af Salg af Kolonialvarer en detail fra Butik og en gros til Landhandlere paa Fyen. Han ejede selv Intet, da han begyndte Forretningen, men fik som Driftskapital Laan fra Forskjellige. I Aaret 1887, i hvilket Aar Tiltalte giftede sig, udvidede han sin Forretning betydeligt ved til sine øvrige Handelsartikler at føje Margarine fra Firmaet Otto Mønsted i Aarhus. Tiltalte købte Margarinen i fast Regning til samme Pris, hvortil han kunde sælge den, men fik af Mønsted først 3 pCt. Provision samt Halvdelen af sine Rejsseudgifter og Averteringsudgifter, senere 4 pCt. Provision mod selv at betale Fragten af Varer fra Odense til Kjøberens Plads. Da der til denne Handel krævedes betydelig Kapital, som Tiltalte ikke var i Besiddelse af, fik han hos Firmaet Esmann & Co. i Odense, hvis ene Indehaver var besvogret med ham, tilstaaet en Kassekredit, saaledes at han paa Firmaet kunde trække et saa stort Beløb, som svarede til Maximum af de sidste 2 Maaneders Omsætning med Mønsted. Kassekrediten, hvoraf Tiltalte skulde svare Firmaet 5 pCt i Rente i løbende Regning samt 2 pCt. af Omsætningen med Mønsted, skulde efter Aftalen være afviklet eller dog nedbragt til et saa lille Beløb som muligt hvert Aars 30te Juni. Tiltalte skaffede sig derhos en udstrakt Varekredit hos udenlandske Kjøbmænd, hvorhos han yderligere skaffede sig Penge ved at faa Vexler, som han havde trukket paa Handelsagent I. E. Villesen, der var Agent for flere af de nævnte Handlende, diskonterede i en Bank i Odense, efter at Vexlerne vare accepterede af Villesen. I Efteraaret 1890 paabegyndte Tiltalte at drive saakaldte »Terminforretninger« : Kjøb og Salg af Varer paa en senere Leveringstid, saaledes at ved denne ikke selve Varerne leveres, men alene Differencen imellem Prisen paa Salgstiden og Prisen paa Leveringstiden berigtiges; disse Forretninger, der efter det Oplyste drejede sig om Beløb paa ca. 600,000 Kr., og af hvilke den sidste er foretagen den 28 Januar 1892 pr. 9 Marts s. A., have efter det Fremkomne bragt Tiltalte et Tab af ialt 39,086 Kr. 8 Øre. Tiltaltes Stilling, der ingensinde havde været god, om end hans Omsætning havde været betydelig og stedse var i Stigning, saaledes at den endog i Aaret 1891 udgjorde ialt 400,000 a 450,000 Kr. forværredes efterhaanden, saa at den af ham pr. 30 Juni 1891 opgjorte Status viste et Underskud paa ca. 13,000 Kr., medens de tidligere aarlige Statusopgjørelser havde udvist Overskud, og i Løbet af Aaret 1891 forværredes Stillin-

gen yderligere. Da den ovennævnte Bank i Odense nægtede at diskontere de af Tiltalte trukne og af Villesen akcepterede Vexler, lod Tiltalte i Vinteren og Foraaret 1892 senest den 11 Maj 1892 gennem Handelshuset I. P. Quaade & Søn ved forcerede Salg heri Staden for at skaffe Penge bortsælge Varer til Beløb ca. 30,500 Kr., ligesom han i samme Tid senest den 20 Juni 1892 til 7 forskellige Handlende i Odense solgte Varer en gros for ca. 9000 Kr. Medens Tiltalte hidtil prompte havde opfyldt sine Forpligtelser, saa han sig ikke istand til at betale en i Marts 1892 forfalden Gjæld til Otto Mønsted paa 21,145 Kr. 82 Øre, og Forholdet mellem ham og Mønsted ordnedes da saaledes, at Tiltalte fremtidig modtog Varerne i Konsignation fra Mønsted, hvorhos der for den nævnte Gjæld udstedtes tvende Vexler, en paa 5000 Kr. at betale den 15 Maj 1892 og en paa 16,145 Kr. 82 Øre at betale den 30 s. M. Medens den førstnævnte Vexel blev betalt den 15 og 17 Maj, saa Tiltalte sig ikke istand til at indfri den sidstnævnte Vexel ved Forfaldstid og henvendte sig i den Anledning til Mønsted, der krævede Vexlen betalt inden 8 Dage, idet han truede med i modsat Fald at fratage Tiltalte Konsignationslageret. Tiltalte indfrie imidlertid ikke Vexlen, men betalte den 1, 3, 11, 16, 20 og 22 Juni i Afdrag paa Vexlen ialt 8145 Kr. 82 Øre, og da Mønsted, der havde ladet Sagen bero, omtrent samtidig med sidste Indbetaling erfarede, at Tiltalte sad daarligt i det, lod han Tiltalte en af de paafølgende Dage fratage Konsignationslageret. Tiltalte standsede derefter sine Betalinger og fik tvende Kjøbmænd i Odense til at opgjøre sin Status; den 7 Juli 1892 indgav en Kreditor Begjæring til Skifteretten i Odense om at tage Tiltaltes Bo under Konkursbehandling; den 8 s. M. afsagdes Konkursdekret, og paa en den 27 September s. A. afholdt Skiftesamling besluttedes det at foranledige indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, hvorefter nærværende Undersøgelse tog sin Begyndelse.

Forsaavidt Tiltalte under denne — hvorunder det er oplyst ved Fremlæggelse af Statusoversigt i Boet, at Aktiva udgjøre 17,064 Kr. 2 Øre og Passiva 115,437 Kr. 34 Øre, og at der til Dækning af de uprilegerede Kreditorer, hvis Fordringer udgjøre ialt 112,455 Kr. 6 Øre haves 14,081 Kr. 74 Øre, — har været sigtet for i egennyttig Hensigt at have unddraget Konkursboet Værdier, hvilken Sigelse er støttet paa, at Tiltalte ikke har kunnet gjøre Rede for et Beløb paa ca. 18,000 Kr. af det sidste Aars Underskud, er der ikke fremkommet noget til Bestyrkelse heraf.

Tiltalte er endvidere sigtet for paa en Tid, da han maatte forudse sin forestaaende Fallit, at have benyttet sine Midler til fortrinsvis at dække enkelte Kreditorer, blandt hvilke særlig skal fremhæves Otto Mønsted og Firmaet Esmann & Co., idet han foruden som foran omtalt i Maj 1892 at have indfriet en Vexel

til Mønsted paa 5000 Kr. og i Juni s. A. at have betalt Afdrag 8145 Kr. 82 Øre til Samme paa en Vexel paa 16,145 Kr. 82 Øre, den 20 Juni 1892 til Firmaet Esmann & Co. i Afdrag paa den ovennævnte Kassekredit har betalt 2600 Kr., hvoraf dog kun 124 Kr. 53 Øre udbetaltes kontant, medens Resten likvideredes med en Fordring, som Tiltalte havde paa en af Deltagerne i Firmaet. Tiltalte har nu vel erkjendt, at han vidste, at han ved den sidste pr. 30 Juni 1891 foretagne Statusopgjørelse havde havt Underskud, og at hans Stilling var yderligere forværret senere, samt at hans Varelager var betydelig reduceret ved de nævnte forcerede Salg, ligesom han i hele Foraaret havde havt stor Vanskelighed ved at skaffe Penge, hvorhos det endvidere er oplyst, at et enkelt københavnsk Firma — som det maa antages paa Grund af Rygterne om Tiltaltes Terminsforretninger — havde meddelt Tiltalte, at det ikke ønskede længere at modtage Ordre fra ham. Tiltalte har imidlertid bestemt fastholdt, at han, lige til Mønsted tog Kon-signationslageret fra ham, ikke har tænkt sig Muligheden af en Fallit, hvorimod han vil have tænkt sig, at han — der alene med Undtagelse af, at han i Dagene omkring den 20 Juni hos en Kreditor Firmaet Dethlefsen & Balk i Hamborg, søgte og fik nogen Henstand med Betalingen af en Varegjæld, hvorom nærmere nedenfor, ikke ses at have anmodet om nogen Henstand med forfalden Varegjæld, og som i det Hele, naar bortses fra Forholdet til Mønsted, maa antages prompte at have opfyldt sine Forpligtelser, ligesom han til det Sidste har nydt en udstrakt Kredit — vilde, naar han den 30 Juni opgjorde Status, henvende sig til sine to Hovedkreditorer, Mønsted og Esmann & Co., og at han da haabede ved Imødekommen fra disses Side at komme ud af de foreliggende Vanskeligheder. Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om først til det angivne Tidspunkt at have forudset sin Fallit bestyrkes saavel ved den af den handelskyndige Revisor under Boets Behandling afgivne Beretning som ved de Forklaringer, der ere afgivne under Sagen af Tiltaltes Personale og af fornævnte Handelsagent Villesen samt af de tvende Handlende, der opgjorde Tiltaltes Status ved Betalingsstandsningen, og ligesom Tiltalte efter det Forhold, hvori han stod til Firmaet Esmann & Co., kan have havt Grund til at tro paa en Imødekommen fra dettes Side, som kunde hjælpe ham ud over Vanskelighederne, saaledes gjælder dette ogsaa Firmaet Otto Mønsted, der uagtet Firmaet stillede sig temmelig afvisende i de under Sagen fremlagte Breve angaaende Tiltaltes forskellige Henvendelser til dem, dog gjentagne Gange faktisk have imødekommet Tiltalte, og som, efter hvad der er oplyst, efter Fallitten har antaget Tiltalte til Udsælger i Odense. Efter alt det saaledes Foreliggende findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte har forudset eller maatte forudse sin forestaaende Fallit,

da han foretog de omtalte Betalinger, og ligesom han derfor ikke findes at have overtraadt Straffelovens § 261, saaledes kan han af samme Grund ikke anses efter Straffelovens § 260 for i Løbet af Foraaret 1892 at have optaget Forstrækninger hos Firmaet Esman & Co., hvis Tilgodehavende efter den nævnte Kassekredit maa antages i April 1892 at være voxet til ca. 48,000 Kr.

Som foran bemærket foretog Tiltalte i Tiden fra Vinteren 1892, indtil kort før han standsede sine Betalinger, forcerede Varesalg gennem Firmaet I. P. Quaade & Søn for ca. 30,500 Kr. for at skaffe Penge, ligesom han samtidig til Handlende i Odense solgte Varer en gros for ca. 9000 Kr. Det er under Sagen oplyst, at af de saaledes solgte Varer er Varer for ca. 9700 Kr. indkjøbte i Vinteren og Foraaret 1892 kort før Salgene, og at Varerne i enkelte Tilfælde endnu ikke vare hjembragte til Tiltalte, da Salgene af dem fandt Sted; Resten af de solgte Varer maa antages at have været tidligere købte Varer, henhørende til Tiltaltes Varelager, som efter det Oplyste maa antages at have været større end rimeligt, og som Tiltalte derfor ønskede at realisere. Medens enkelte af de nævnte Varer ere solgte med Fordel, er det oplyst, at Tiltalte har lidt Tab ved Salget af nogle af de andre Varepartier, men det er dog ikke oplyst, at Tabene, der efter det Foreliggende ikke synes at have været meget betydelige, skyldes den forcerede Realisation, hvorimod det i flere Tilfælde er antageligt, at de skyldes andre Omstændigheder.

Ligesom det nu ikke er oplyst, at Tiltalte, uagtet hans Vareindkøb have været større i det første Halvaar 1892 end i den tilsvarende Tid af Aaret 1891 — hvilket imidlertid kan tilskrives hans tiltagende Omsætning — har købt de solgte Varer uden Hensigt at betale dem, eller at han paa anden Maade ved Købet og det derpaa følgende Salg har gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold, saaledes findes heller ikke hans forcerede Salg af Varerne efter det Oplyste at have været af en saadan letsindig Beskaffenhed, at han i de Tilfælde, hvor Varesalgene have bragt ham Tab, skulde kunne anses efter Straffelovens § 263.

Derimod findes Tiltalte, paa hvis Straf i saa Henseende forskellige Kreditorer have andraget, at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af sidstnævnte § ved de ovenfor omtalte Terminsforretninger, der efter det Oplyste ere foretagne paa en Tid, da Tiltalte var uden Formue og hans Forretning havde givet Under-skud, og som efter det ovenfor bemærkede havde bragt ham et Tab af ialt 39,086 Kr. 8 Øre.

Da Kjøbmand Dethlefsen af Firmaet Dethlefsen & Balk i Hamborg, hvilket Firma Tiltalte skyldte for Varer ialt 1046 Rmk. 24 Pf., hvoraf i alt Fald en Del var forfalden, omtrent

midt i Juni 1892 var i Odense, overgav han, da han befrygtede, at Tiltaltes Stilling var mindre god, Fordringen til Sagfører Danielsen til Inkassation, og efter en Samtale mellem Danielsen og Tiltalte blev der givet denne Henstand med Betalingen, imod at han for det skyldige Beløb udstedte 2 Vexler, der forfaldt den 1ste Juli og den 15 Juli s. A. Sagfører Danielsen har nu som Vidne edelig forklaret, at Tiltalte under den nævnte Samtale fremstillede sin Stilling saaledes, at Vidnet maatte faa det Indtryk, at der ikke var noget ivejen med den, og at dette var Grunden til, at Henstanden tilstodes Tiltalte. Sagfører Danielsen har i saa Henseende nærmere forklaret, at Tiltalte sagde til ham, at han var solvent, og at der ikke var noget ivejen mellem ham og Mønsted, samt at hans sidste Status havde vist Overskud, og at der ikke senere var indtruffet Begivenheder, som havde forringet hans Stilling. Tiltalte har erkjendt, at han overfor Sagfører Danielsen, da han søgte om Henstand med Gjældens Betaling, har fremstillet sine Forhold, som om der i Virkeligheden ikke var noget ivejen med ham, samt at han ved den omtalte Lejlighed har sagt til Danielsen, at han var solvent, hvorimod han ikke vil kunne erindre at være fremkommet med de øvrige Udtalelser. Efter det saaledes Foreliggende maa det antages, at Tiltalte, for at skaffe sig den omtalte Henstand, er fremkommet med saadanne Foregivender, at hans Forhold i saa Henseende maa henføres under Straffelovens § 257.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte ikke i sine Handelsbøger har indført de fornævnte Terminsforretninger, idet han alene paa sin private Konto i Bøgerne har indført de Summer, som han efterhaanden udbetalte i Anledning af Tab ved disse Forretninger. Ligesom imidlertid Tiltalte ikke herved kan anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der falder ind under Straffelovens § 262, saaledes er det heller ikke iøvrigt oplyst, at Tiltalte paa anden Maade har udvist grov Uorden ved Førelsen af sine Bøger.

Tiltalte sigtes endvidere for at have gjort sig skyldig i uredelig eller dog i høj Grad uordentlig Opgjørelse af Status, i hvilken Henseende det navnlig lægges ham til Last, at hans Inventariekonto, efter i Status pr. ultimo December 1888 at være opført med ialt 4618 Kr. 62 Øre, i Statusopgjørelsen pr. ultimo August 1889 er forhøjet til 9545 Kr. 40 Øre og i Statusopgjørelsen pr. ultimo Juni 1890 og pr. ultimo Juni 1891 til henholdsvis 10,164 Kr. 20 Øre og 12,843 Kr. 80 Øre, samt at der paa Opgjørelserne intet er afskrevet paa udestaaende Fordringer. Med Hensyn til det førstnævnte Punkt har Tiltalte imidlertid forklaret, at den omtalte Forhøjelse af Inventariekontoen skete, fordi der i Statusopgjørelsen pr. ultimo December 1888 alene under den paagjældende Konto var opført det Beløb, som han i saa Henseende havde udtaget ved sit Ægteskab, men at

Kontoen hverken omfattede hans tidligere Inventarium eller hvad han erhvervede ved eller efter Ægteskabet, og om det end maa antages, at den omtalte Konto har været for højt ansat, findes dog Tiltalte ikke efter det foreliggende i saa Henseende overbevist om at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Dette findes ligeledes at maatte statueres, forsaavidt der paa Opgjørelserne intet er afskrevet paa udestaaende Fordringer; thi ligesom det maa antages, at der, naar bortses fra en Fordring paa Tiltaltes Broder E. Gerlach i Amerika, stor 2950 Kr., som skriver sig fra et denne af Tiltalte i 1889 ydet Laan, ikke er lidt noget videre Tab paa udestaaende Fordringer, saaledes har Tiltalte med Hensyn til den nævnte Fordring paa Broderen forklaret, at han efter de Oplysninger, han har om Broderen, ingenslunde anser den for uerholdelig, og Rigtigheden af denne Forklaring findes ikke at kunne forkastes.

Forsaavidt som det endelig er oplyst, at Tiltalte har undladt i sin Hovedbog eller Statusbog at indføre den af ham pr. ultimo Juni 1891 opgjorte Status, findes Tiltalte herved at have gjort sig skyldig i et Forhold, der i Medfør af Konkurslovens § 148 falder ind under Straffelovens § 262, 2det Led.

Efter alt det Foranførte har Tiltalte saaledes forskyldt Straff dels efter Straffelovens § 257 og § 263 dels i Medfør af Konkurslovens § 148 efter Straffelovens § 262, 2det Led, men da Tiltalte under Sagen har været underkastet Varetægtsarrest fra den 14 Oktober 1892 til den 10 December s. A., uden at dette kan tilskrives hans eget Forhold under Sagen, og da Straffen skjønnes ikke at kunne overskride en kortere Tids simpelt Fængsel, findes den lidte Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 efter Omstændighederne at kunne træde i Stedet for Straf. Underrettsdommen, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 261 og 263, jfr. §§ 62 og 58, med en Straf af simpelt Fængsel i 2 Maaneder, vil derfor forsaavidt være at forandre.

Onsdagen den 10 April.

Nr. 183.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Ludvig Wilhelm Emilius Sørensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Januar 1895: Arrestanten Ludvig Vilhelm Emilius Sørensen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger derunder Salær til Aktor, Sagfører Falbe Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1895: Arrestanten Ludvig Vilhelm Emilius Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ludvig Vilhelm Emilius Sørensen til Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Ludvig Wilhelm Emilius Sørensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 14 December f. A. under sit Ophold i en Beværtning i Holstebro har frastjaalet Smedesvend Jens Christensen, som ligeledes var tilstede i Beværtningen, en Portemonnæ, som han saa stikke frem af Bestjaalnes Buxelomme og derefter fandt Lejlighed til at tilvende sig. Inden Arrestanten, som med Portemonnæen fjernede sig lidt fra Bestjaalne, havde faaet Lejlighed til at stikke denne i Lommen, blev den imidlertid savnet af Bestjaalne, og Arrestanten lod den da, for at undgaa Opdagelse, falde ned i en Støvle, der stod paa Gulvet ved Siden af ham, idet det var hans Hensigt senere paany at tage den til sig; men ved den strax efter foretagne Eftersøgning blev Portemonnæen funden i Støvlen og tilbageleveret Bestjaalne. Denne, som saaledes ikke

har lidt noget Tab, har opgivet, at Portemonnæen indeholdt 8 Kr. 36 Øre og har ansat dens Værdi til 1 Kr. Arrestanten, der er født i Aaret 1855, og som, foruden at han er straffet 6 Gange for Betleri og ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Februar 1875 er anset efter Straffelovens §§ 98, 100 og 108 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tidligere har været dømt 3 Gange for Tyveri, nemlig ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Juni 1890 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 5 December 1891 efter Straffelovens § 230, første Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 30 Juni 1892 efter Straffelovens § 231, jfr. § 39, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, vil nu for sit anførte Forhold være at anse for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 176.

Advokat Nellemann

contra

Ole Bentsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Januar 1895: Arrestanten Ole Bentsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de foreliggende Oplysninger intet Hensyn kan tages til det af Tiltalte efter den indankede Doms Afsigelse fremsatte Anbringende om, at det ikke var ham, men en anden i den paagjældende Beværtning Tilstedeværende, der satte sig i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Tikroneseddel, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Bentsen til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Ole Bentsen for Tyveri. Arrestanten er født den 24 Marts 1860 og anset bl. A. ved Høiesterets Dom af 29 Maj 1884 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af § 241 efter § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf var udstaaet den 5 Februar 1885, og senest ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 7 Juli 1893 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 12 September f. A., medens han var tilstede paa en herværende Beværtning, hemmelig har tilvendt sig en Glarmester Søren Mortensen tilhørende Tikroneseddel. Arrestantens Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaar ud paa, at Tikronesedlen laa frit fremme paa Gulvet i Beværtningen, i hvilken Mortensen i beruset Tilstand i Arrestantens Overværelse havde siddet og svinget med sin Pung, som han holdt aaben i Haanden, at Mortensen i det Øjeblik, Arrestanten tilegnede sig Pengesedlen, var gaaet udenfor Beværtningen for at benytte Pissoiret eller for at handle med en anden af Gjæsterne om en Laaneseddel, samt at Mortensen noget efter kom tilbage til Beværtningen, hvor Arrestanten endnu opholdt sig. Det maa herefter samt efter Sagens øvrige Oplysninger antages, at Arrestanten, da han tilvendte sig den omtalte Tikroneseddel, var paa det Rene med, at den tilhørte Mortensen og var tabt af denne, og det maa være uden Betydning, at Arrestanten, efter først under Sagen at have udsagt, at han ansaa det for det rimeligste, at Sedlen var tabt af Mortensen, strax efter har rettet sin Forklaring derhen, at han slet ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvem den tilhørte, samt at han har udsagt, at han sad en halv Time med Sedlen i Lommen, idet han vilde sikre sig, at ingen af de Tilstedeværende gjorde Krav paa Sedlen. Som Følge af det Anførte vil Arre-

stanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller i Medfør af § 241, andet Led, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 198. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Carl Christian Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Marts 1895: Arrestanterne Carl Christian Jensen og Ludvig August Nielsen bør straffes: Jensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Christian Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl Christian Jensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanterne Carl Christian Jensen og Ludvig August Nielsen for Tyveri anlagte Sag ere de ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger overbeviste om at have

den 3 Januar d. A. i Forening frastjaalet Værtshusholder Peter Christian Holm en til 1 Kr. 75 Øre vurderet Skjorte, der berode frit fremme i Bestjaalnes Beværtning, i hvilken Arrestanterne havde indfundet sig for at nyde nogle Drikkevarer. Arrestanten Jensen er født den 29 Januar 1864 og anset bl. A.: ved Rettens Dom af 13 Oktober 1883 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 24 Juli 1886 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 9 Februar 1893*) efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 6 Juni 1893 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Dom, afsagt den 4 August 1894 inden Rettens første Afdeling for offentlige Politisager efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Jensen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og Nielsen efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne: Jensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 169. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Emil Valdemar Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 304.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 December 1894: Tiltalte Emil Valdemar Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Meyer, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Tvermoes, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 1892.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Emil Valdemar Rasmussen til Høiesterets-sagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Emil Valdemar Rasmussen for Overtrædelse af Sølovens § 304, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 1 November d. A. om Morgen Kl. ca. 8 indfandt Tiltalte, der var forhyret som Matros paa det her hjemmehørende Dampskib »Christine«, der laa ved Refshaleøen, sig ombord paa dette, og da han, der havde havt Landlov, kom for sent ombord, gjorde han Skibets Styrmand, Christian Hansen, en Undskyldning i denne Anledning. Efterat Styrmand Hansen havde givet Tiltalte Ordre til at tage fat paa noget Arbejde, som han anviste ham, gik Tiltalte forud for at begynde Arbejdet, men strax efter gik han hen til Styrmanden, der befandt sig paa Skibets Dæk, og erklærede til denne, at han ikke vilde arbejde mere i »Christine«, og at han »sagde sin Maaned op«. Styrmand Hansen svarede hertil: »Det er godt«, kaldte derefter paa en Forhyringsagent, med hvem han i Tiltaltes Overværelse aftalte, at han skulde skaffe en Mand i Tiltaltes Sted, og begav sig derpaa ind i sit Lukaf. Tiltalte indfandt sig kort efter i dette og forlangte, at Styrmanden skulde udbetale ham hans tilgodehavende Overarbejdspenge, der udgjorde 82 Øre, og da Styrmanden hertil svarede, at det kunde han ikke, fordi han ikke endnu havde faaet opgjort, hvormeget der tilkom ham, udskjældte Tiltalte Styrmanden, bl. A. for et gammelt Svin, slog med sin Haand i Væggen og i Bordet for Styrmanden samt nægtede, trods dennes gjentagne Opfordringer, at forlade Lukafet. Styrmand Hansen tog da Tiltalte i Armen og satte ham udenfor, hvorved Tiltalte, der snublede over Dørtrinnet, faldt om paa Dækket, og da Hansen kort efter gik ud af sit Lukaf og, som det maa antages, opfordrede Tiltalte, der opholdt sig udenfor dette, til at

gaa forud, bibragte Tiltalte ham først et Slag med Haanden paa Siden af Hovedet og derefter et Slag med knyttet Haand, hvilket ramte Hansens venstre Øje. To Mand af Skibets Besætning lagde sig derefter imellem, og der blev ikke øvet yderligere Vold af Tiltalte, der kort efter blev anholdt. Ved Slaget i Øjet tilføjedes der Styrmand Hansen en Kontusion af Øjenbrynet i Form af en Blødning i de dybere Væv og en Rift i Huden af en Ctm. Længde, hvorhos Øjets Slimhinde blev blodunderløben. Efter det Oplyste maa det antages, at den øvede Vold inæen blivende skadelige Følger vil medføre for Styrmand Hansen, der ikke paa Grund af Volden har været hindret i at udføre sin Tjeneste. Tiltalte har erklæret, at han ikke havde til Hensigt at tilføje Styrmand Hansen nogen varig Skade, samt at han, der var noget paavirket af Spiritus, men dog ikke i højere Grad end at han var fuldkommen tilregnelig, handlede i Hidsighed og i Vrede over, at han ikke straks fik sine Overarbejdspenge udbetalt. Tiltalte er født den 14 April 1871 og anset ved Søetatens kombinerede Rets Dom af 30 December 1892, stadfæstet af Marineministeriet den 3 Januar 1893, efter Lov om Disciplin i Handelsskibe af 23 Februar 1866 § 12, jfr. Straffelov for Krigsmagten § 40, med Vagtarrest i 3 Uger. Som Følge af det anførte vil Tiltalte være at anse efter Sølovens § 304, andet Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Mandagen den 22 April.

Nr. 162.

Advokat Nellemann

contra

Kristen Kristiansen, kaldet Thuge, og Jens Mortensen
(Def. henholdsvis Asmussen og Jensen),

der tiltales: Førstnævnte for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 eller i hvert Fald bedrageligt Forhold og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri og for bedrageligt Forhold.

Nysted Birks Extrarets Dom af 12 Juni 1893: Tiltalte Kristen Kristiansen, kaldet Thuge, bør sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og Tiltalte Gaardejer Jens Mortensen i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Af

Aktionens Omkostninger ville de Tiltalte hver især have at udrede de Omkostninger, der ere forbundne med Afsoningen af de dem idømte Straffe, og Tiltalte Jens Mortensen tillige de Omkostninger, som hans Anholdelse den 10—11 Februar d. A. have medført. De fælles Aktionsomkostninger, derunder Salær 25 Kr. til Aktor, Overretssagfører Andresen, udredes af Tiltalte Kristen Kristiansen, kaldet Thuge, med $\frac{1}{3}$ og af Tiltalte Jens Mortensen med $\frac{2}{3}$. I Mangel af Betaling for den Enes Vedkommende, udredes alle de nævnte Omkostninger af den anden. De Tiltaltes Defensor, Sagfører Schrader af Nysted, bør bøde 40 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse og betale Omkostningerne ved begge de Tiltaltes Arrest under Reassumtionsforhøret. At efterkommes under Adfærd efter Loven, for den idømte Bødes Vedkommende inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1894: De Tiltalte, Kristen Kristiansen, kaldet Thuge, og Gaardejer Jens Mortensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Andresen i Nykjøbing paa Falster, og Sagfører Schrader i Nysted, 25 Kr. til hver, samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Lehmann, og til de for de Tiltalte beskikkede Defensorer for Overretten, Prokuratorerne Gottschalk og Bøcher, henholdsvis 50 Kr., 100 Kr. og 25 Kr. og i Godtgjørelse til Prokurator Gottschalk for Portoudlæg 1 Kr. 50 Øre, udredes af Tiltalte Thuge med Halvdelen og af det Offentlige med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at begge de Tiltalte ere frifundne, ligesom og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for Underretten og Overretten i det Hele tiltrædes. De Sagførererne for Høiesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Forsaavidt den for Overretten nedlagte Paastand om, at den ordinære Underdommer skulde tilpligtes at tilbagebetale Tiltalte Mortensen et af denne under Forhørene til den Medtiltalte udbetalt Beløb af 220 Kroner med Renter, er bleven gjentagen for Høiesteret, bemærkes, at en saadan Tilbagebetaling ikke rettelig kan forlanges af Dommeren.

Overrettsdommens misbilligende Udtalelser med Hensyn til Sagens Behandling af den ordinære Underdommer tiltrædes. Retten maa dernæst misbillige den Maade, hvorpaa

den ved Underretten beskikkede Defensor har tilvejebragt en af ham under Sagen fremlagt, den 3 April 1893 under Eds Tilbud afgiven Erklæring af Vidnerne Lars Bagge og dennes Hustru, saavel som den Maade, hvorpaa han har røgtet sit Hverv som Defensor for Tiltalte Thuge, men til herfor at paalægge ham Ansvar findes der dog ikke tilstrækkelig Grund. Derimod vil Tiltalte Mortensens Defensor for Overretten ikke kunne undgaa for den af ham i hans Defensionsindlæg brugte usømmelige Skrivemaade om den ordinære Underdommer at ansees i Medfør af Forordning 3 Juni 1796 § 35 med en Fattiggassen tilfaldende Bøde, der bestemmes til 50 Kroner, hvorhos han maa bøde ligesaa meget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nellemann og Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige. Prokurator Gottschalck bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kroner og ligesaa meget til Justitskassen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Kristen Kristiansen, kaldet Thuge, og Gaardejer Jens Mortensen, der ere fødte henholdsvis den 3 Januar 1824 og den 30 December 1841, og som, bortset fra, at Tiltalte Mortensen under sin Militærtjeneste er anset med en arbitrær Straf for en Tjenesteforseelse, ikke ere fundne forhen straffede, aktionerede, Førstnævnte for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 eller ialfald bedrageligt Forhold, Sidstnævnte for Meddelagtighed heri og for bedrageligt Forhold.

Hvad angaar førstnævnte Del af Aktionen, sigtes de Tiltalte for at have gjort sig skyldig i det i samme nævnte Forhold ved Oprettelsen af en mellem dem den 18 April 1885 indgaaet saakaldt Kjøbe- og Aftægtskontrakt og ved under en den 26 Juni s. A. hos Tiltalte Thuge foretagen Exekutionsforretning, Tiltalte Thuge at have opgivet, at han foruden de nødvendige Gangklæder ikkun ejede en Panteobligation, som han vidste var værdiløs, og Tiltalte Mortensen til Bestyrkelse heraf at have

forevist den nævnte Kontrakt. Forsaavidt Tiltalte Mortensen yderligere er aktioneret for bedrageligt Forhold, sigtes han for at have gjort sig skyldig deri dels ved svigagtig at have solgt en Tiltalte Thuge tilhørende hos ham beroende Vogn og svigagtig at have tilbageholdt en Del andre hos ham beroende, Tiltalte Thuge tilhørende Gjenstande, dels ved svigtig at have fragaet et ham af Tiltalte Thuge ydet Laan.

Efter det tildels under tvende paa Foranledning af nærværende Ret af en Sættedommer optagne Reassumtionsforhør Oplyste maa Sagens Omstændigheder antages at være følgende: Efterat Tiltalte Thuge havde været Ejer af forskellige andre Ejendomme, købte han i Aaret 1880 Holeby Gjæstgivergaard, men solgte den atter efter et Aarstids Forløb. Da Kjøberen imidlertid ikke kunde opfylde de Forpligtelser, han havde paataget sig ved Kjøbet, maatte Tiltalte Thuge tage Ejendommen tilbage, og han solgte den derefter til daværende Gaardbestyrer Lars Larsen Bagge, der i December 1881 havde ægtet hans Datter Birthe, uden at der dog blev oprettet noget skriftligt Dokument om Handelen. Tiltalte Thuge boede derefter paa Gaarden hos sin nævnte Datter og Svinger, og efterat disse havde mageskiftet Gaarden med en Gaard i Gammelby, fulgte han med dem til denne, ligesom han senere, efterat de for sidstnævnte Gaard havde tilbyttet sig et Hus i Vester Ulslev flyttede med dem til dette. I Aaret 1883 forlod han imidlertid deres Hus og begav sig til Tiltalte Mortensen, der var gift med en Stifdatter af ham og ejede en Gaard i Grønnegade ved Nysted, og efterat han havde faaet Tilladelse til for Fremtiden at opholde sig der, blev en Del Gjenstande, af hvilke Størstedelen maa antages oprindelig at have henhørt til Inventariet paa Holeby Gjæstgivergaard, eller ialfald at have beroet der og derfra at være flyttet først til Gaarden i Gammelby og senere til Huset i Vester Ulslev, henbragt til Tiltalte Mortensens Gaard, hvor der allerede da maa antages at have beroet enkelte andre Gjenstande, der ialfald oprindelig havde tilhørt Tiltalte Thuge. Samtlige de ommeldte Gjenstande, der herefter beroede hos Tiltalte Mortensen, maa antages at have havt en Værdi af mellem 600 Kr. og 700 Kr.

Ifølge Obligation af 23 April 1871 havde Gaardejer Rasmus Madsen af Grønnegade, der var en Stifsøn af Tiltalte Thuge, af sin Halvsøster Birthe laant 300 Rdl., men dette Beløb fik Tiltalte Thuge i December 1867 udbetalt af Debitor, idet han kvitterede for Modtagelsen af det paa Kreditrixes Vegne. Lars Bagge, der som ommeldt i December 1881 blev gift med Birthe, indkaldte imidlertid i Februar 1885 Rasmus Madsen til Betaling af Beløbet, idet han dog nedsatte dette med et mindre Beløb, og ved et den 24 Februar 1885 inden Nysted Forligkredsens Forligskommission indgaaet Forlig forpligtede Rasmus Madsen

sig til at betale Lars Bagge i Juni Termin s. A. 300 Kr. med Renter, hvormed hele Parternes Mellemværende skulde være afgjort. Rasmus Madsen indkaldte derefter Tiltalte Thuge til Tilbagebetaling af det Beløb, stort 600 Kr., som Thuge havde erholdt udbetalt af ham til Birthe, og ved et inden den ovennævnte Forligskommission den 31 Marts 1885 indgaaet Forlig forpligtede Tiltalte Thuge sig til i Juni Termin s. A. at betale Rasmus Madsen det paaklagede Beløb med Renter, hvorhos denne forpligtede sig til, naar han fik Beløbet, at betale Halvdelen deraf til Lars Bagge.

Tiltalte Thuge, der, efterat han var flyttet til Tiltalte Mortensen, vedblivende havde boet der og haft sit Underhold uden at betale noget derfor, afsluttede derpaa den 18 April s. A. med Tiltalte Mortensen en saakaldt Kjøbe- og Aftægtskontrakt, ifølge hvilken han til Mortensen solgte alt ham tilhørende paa Mortensens Gaard værende Løsøre, Sengklæder, Gangklæder, uldent og linned, uden nogensomhelst Undtagelse, dog saaledes, at han af det Overdragne forbeholdt sig, saalænge han levede, Brugen af, hvad der var nødvendigt til hans daglige Fornødheder, og Tiltalte Mortensen til Vederlag herfor forpligtede sig, sit Bo og sine Arvinger til, saalænge Thuge levede, at yde ham fuldstændig og forsvarlig Underhold og Beklædning, Pleje, Lægetilsyn og Medicin i Sygdomstilfælde, og efter hans Død en anstændig Begravelse efter Egnens Skik og Brug, og da der efter Rekvisition af Rasmus Madsen, der ikke havde erholdt det Beløb, som Tiltalte Thuge ved Forliget af 31 Marts s. A. havde forpligtet sig at betale ham, den 26 Juni s. A. blev paabegyndt en Exekutionsforretning hos Thuge til Inddrivelse af Beløbet, opgav denne, at han foruden de nødvendige Gangklæder ikkun ejede en Panteobligation, som han vidste var værdiløs, hvorhos Tiltalte Mortensen til Bestyrkelse heraf foreviste den ovennævnte Kjøbe- og Aftægtskontrakt. Tiltalte Thuge blev derefter boende en Række af Aar i Tiltalte Mortensens Hus, hvor han nød sit Underhold og paa den anden Side deltog i det forefaldende Arbejde, og i den Tid, han saaledes boede hos Mortensen, solgte denne af de Gjenstande, som ved Thuges Flytning til ham vare henbragte til hans Gaard, en gammel holstensk Vogn for 25 Kr., hvilket Beløb han beholdt. I Efteraaret 1891 forlod Tiltalte Thuge imidlertid Tiltalte Mortensens Hus og tog Ophold andetsteds og gjorde han da Fordring paa, at Tiltalte Mortensen skulde udlevere ham de Gjenstande, paa hvis Overdragelse til Mortensen Kjøbe- og Aftægtskontrakten var gaaet ud. Da Tiltalte Mortensen vægrede sig herved, idet han gjorde gjældende, at de ommeldte Gjenstande ifølge Kontrakten tilhørte ham, anlagde Thuge Sag mod ham, dels til Udlevering af en Del af disse Gjenstande, dels til Tilbagebetaling af et Beløb af 200 Kr., som han paastod at have laant Mortensen, dels endelig til Be-

taling af 900 Kr. for hans Arbejde hos Mortensen i 9 Aar, men Sagen blev hævet den 23 Marts 1892 paa Grunde af Parternes Udeblivelse. Tiltalte Thuge indgav derefter til Nysted Birks Politiret en den 9 Februar f. A. dateret Klage, i hvilken han under Anbringende af, at den ovennævnte Kjøbe- og Aftægtskontrakt paa Forslag af Tiltalte Mortensen var oprettet pro forma og i den Hensigt at unddrage Rasmus Madsen den ham tilkommende Fyldestgjørelse for hans Fordring efter Forliget af 31 Marts 1885, androg paa, at der maatte blive indledet offentlig Undersøgelse mod Tiltalte Mortensen, og denne Klage gav Anledning til Undersøgelse i nærværende Sag.

Hvad først angaar Sigtelsen mod Tiltalte Mortensen for svigagtig at have fragaaet et ham af Tiltalte Thuge ydet Laan paa 200 Kr., har vel Tiltalte Mortensen i et over ham den 11 Februar f. A. afholdt Forhør tilstaaet, at han for en Del Aar siden af Tiltalte Thuge laante 160 Kr., og at han senere, vistnok i 1891, overfor Thuge fragik, at han havde laant Penge af ham, samt at han ikke senere har betalt Laanet. Denne Tilstaaelse har han dog senere fragaaet, idet han har forklaret, at han ikke laante det nævnte Beløb af Thuge, men af sin Hustru Halvsøster Birthe, der da var tilhuse hos Thuge, og da denne hans Forklaring bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, maa den lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og det maa herefter billiges, at han ved den indankede Dom ikke i saa Henseende er paalagt noget Strafansvar.

Med Hensyn dernæst til Sigtelsen mod Tiltalte Thuge for Overtrædelse af Konkurslovens § 168 eller ialfald bedrageligt Forhold og mod Tiltalte Mortensen for Meddelagtighed heri, samt Sigtelsen mod sidstnævnte Tiltalte for svigagtig at have solgt en Thuge tilhørende Vogn og svigagtig at have tilbageholdt Thuges øvrige hos ham beroende Ejendele, har Tiltalte Thuge vedblivende fastholdt, at den mellem ham og Tiltalte Mortensen oprettede Kjøbe- og Aftægtskontrakt var oprettet pro forma og i den Hensigt at unddrage Rasmus Madsen Fyldestgjørelse for hans ovennævnte Fordring paa Thuge, samt at denne Ordning var truffen af dem paa Forslag af Tiltalte Mortensen.

Efterat Tiltalte Mortensen i det første over ham afholdte Forhør havde benægtet, at Kontrakten var afsluttet pro forma og forklaret, at den efter Forslag af Tiltalte Thuge blev oprettet for at forhindre Rasmus Madsen i at gjøre Exekution hos Thuge for den nævnte Fordring, tilstod han i et over ham den 11 Februar f. A. afholdt Forhør, at Kontrakten var oprettet pro forma til Brug under den forventede Exekutionsforretning, men at han senere bestemte sig til at gjøre den gjældende efter dens Ordlyd og i Henhold hertil dels solgte den ovennævnte Vogn for 25 Kr. og beholdt Salgssummen, dels ved Thuges Bortflytning fra ham tilbageholdt dennes øvrige hos ham beroende

Ejendele. Senere har Tiltalte Mortensen imidlertid atter fragaaet denne Tilstaaelse, og gaar den af ham senest afgivne Forklaring ud paa, at den forventede Exekutionsforretning vel var Anledningen til Kontraktens Oprettelse, idet Tiltalte Thuge ønskede den oprettet, for at Rasmus Madsen ikke skulde tage de paa-gjældende Gjenstande ved Exekution, og for at hans Forsørgelse kunde være sikret, men at Kontrakten var ment som fuldt bindende for begge Parter, i hvilken Henseende han har bemærket, at den aller største Del af de Gjenstande, som Kontrakten omhandler, allerede tilhørte ham forinden Kontraktens Oprettelse, idet de vare ham overdragne af Lars Bagge og Hustru, hvem de tilhørte, og denne Tiltalte Mortensens Forklaring, der er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse. Efter det Oplyste maa det nemlig antages, at Tiltalte Thuge ved Overdragelsen af Holeby Gjæstgivergaard til Lars Bagge endvidere overdrog til denne en Del Løsøre-gjenstande, og at de Gjenstande, som Kjøbe- og Aftægtskontrakten omhandler, med Undtagelse af den Vogn, som Tiltalte Mortensen, som ommeldt, senere solgte, hvilken Vogn Tiltalte Thuge maa antages at have købt under sit Ophold i Vester Ulslev, og af Tiltalte Thuges Gangklæder og enkelte Gjenstande, der henhørte til hans personlige Brug, ialt Væsentligt vare identiske med de Gjenstande, som Lars Bagge saaledes havde faaet overdraget med Gjæstgivergaarden. Det maa endvidere anses oplyst, at Tiltalte Mortensen, strax efter at Tiltalte Thuge var taget i Huset hos ham, af Lars Bagge og dennes Hustru fik overdraget de nævnte dem tilhørende Gjenstande, mod at han paa-tog sig at forsørge Tiltalte Thuge for Fremtiden, og at følgelig de i Kjøbe- og Aftægtskontrakten omhandlede Gjenstande med de ovenfor nævnte Undtagelser allerede tilhørte Tiltalte Mortensen forinden bemeldte Kontrakts Oprettelse.

Idet der herefter ikke ved Kontraktens Oprettelse kan antages at være sket nogen Proformaoverdragelse til Tiltalte Mortensen af de Gjenstande, der saaledes allerede forinden maa antages at have tilhørt ham, men Meningens med Kontrakten, forsaavidt angaar disse Gjenstande, maa antages alene at have været den at fastslaa Tiltalte Mortensens Ejendomsret over dem, saaledes kan det, naar henses til, at Tiltalte Thuge efter Kontraktens Oprettelse i en Række af Aar forblev i Tiltalte Mortensens Hus, hvor han havde sit Underhold m. v. i Overensstemmelse med Kontrakten, og hvor hans Stilling var en saadan, at han havde sin Frihed til at deltage i Arbejdet paa Gaarden eller undlade det, som han vilde, heller ikke antages, at Kontrakten iøvrigt var oprettet pro forma og navnlig ikke heller, at en Proformaoverdragelse af de øvrige Gjenstande, som Kontrakten omhandler, har været tilsigtet ved Oprettelsen af den, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke er uantageligt, at Tiltalte

Thuges Interesse i, at Kontrakten blev anset pro forma og de i samme ommeldte Gjenstande som tilhørende ham, kan have havt Indflydelse paa hans under Sagen i modsat Retning afgivne Forklaringer. Naar der herefter maa gaas ud fra, at den nævnte Kontrakt ikke var noget Proformadokument, men at det var de Tiltaltes Mening, at Ejendomsretten over de i samme omhandlede Gjenstande, der endnu tilhørte Tiltalte Thuge, ved samme skulde overgaa til Tiltalte Mortensen, findes der under Hensyn til, at Tiltalte Mortensen efter det Anførte maa antages allerede strax efter Thuges Flytning til ham at have paataget sig hans Forsørgelse i Fremtiden, og at de Tiltalte Thuge endnu tilhørende Gjenstande ved Kontrakten bleve overdragne til Tiltalte Mortensen som delvis Vederlag for dennes Forpligtelse til at forsørge Thuge, hverken i Oprettelsen af Kontrakten, trods den forventede Eksekutionsforretning eller i den Omstændighed, at de Tiltalte gjorde Kontrakten gjældende under Eksekutionsforretningen, i og for sig at ligge noget strafbart Forhold, og ligesaa lidt kan Tiltalte Mortensen anses at have gjort sig skyldig i saadant Forhold ved senere til egen Fordel at disponere over den omhandlede Vogn og ved Thuges Bortflytning fra ham at tilbageholde de ovenomhandlede Gjenstande.

De Tiltalte ville som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken de for deres i sidstnævnte Henseender udviste Forhold ere ansete i Henhold til Konkurelovens § 168 efter Straffelovens § 260, sammenholdt med §§ 47 og 54, Tiltalte Mortensen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Thuge, for hvis Vedkommende der ved Straffens Bestemmelse er taget Hensyn til Straffelovens § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, være at forandre.

Forsaavidt Prokurator Gottschalck paa Tiltalte Mortensens Vegne har paastaet den ordinære Underdommer tilpligtet at tilbagebetale nævnte Tiltalte et Beløb af 220 Kr., som han under Forhørene er indgaaet paa at betale i Erstatning til Tiltalte Thuge, og som ogsaa er udbetalt til denne, tilligemed Renter, vil denne Paastand ikke kunne tages under Paakjendelse under nærværende Sag.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det ikke kan billiges, at den ordinære Underdommer har nægtet Lars Larsen Bagge og dennes Hustru, der mødte som Vidner i Sagen den 6 April f. A., paa Førstnævntes derom fremsatte Begjæring at udbetale dem Rejsegodtgjørelse for deres Møde i Retten. Forsaavidt der iøvrigt under Sagens Behandling af den ordinære Underdommer efter det Oplyste har fundet andre Uregelmæssigheder Sted, findes der ikke tilstrækkeligt Følge til herfor at paalægge Underdommeren Ansvar.

Saa vel den beskikkede Sættedommers Behandling af Sagen

som den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig, og bortfalder som Følge heraf den Sagfører Schrader ved den indankede Dom i Medfør af Frdn. 3 Juni 1796 § 35 paalagte Bøde af 40 Kr. til Maribo Amts Fattikkasse.

Tirsdagen den 23 April.

Nr. 47. Grosserer og Detailhandler **Edgar Valdemar August Petersen** (Rée)

contra

Gunhilda Charlotte Margrethe Petersen født **Just**
(Asmussen efter Ordre)

ang. Opgjørelse af et Separationsbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 6 August 1894: Opgjørelsen i nærværende Bo bør foretages i Overensstemmelse med Foranstaaende.

Høiesterets Dom.

Naar hensees til, at Appellantens og Hustrues Fællesboes Aktiver ved Boets Overgang til Skiftebehandling bleve overladte til Appellantens Raadighed, for at han kunde fortsætte Forretningen, og at han i Medhold heraf har raadet over Boets Varelager, samt til, at det under Forhandlingerne i Boet maa ansees at have været forudsat, at en over Boet optagen Vurderingsforretning skulde danne Grundlaget for Boets Opgjørelse, findes Appellantens senere under Boets Behandling fremsatte Paastand om, at Varelageret helt eller efter hans eget Valg delvis realiseres ved Auktion ikke at kunne komme i Betragtning. Da Høiesteret herefter maa tiltræde det i den indankede Decision under Post 1 antagne Resultat, og da der, hvad Sagens øvrige Poster angaar, for Høiesteret kun er gjort Paastand paa en Forandring i Decisionens Begrundelse under Post 4, hvortil der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Grund, vil Decisionen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten

have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Grosserer og Detailhandler Petersen, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, og til Høiesteretssagfører Asmussen i Salarium for Høiesteret 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere, forsaavidt de have Betydning for Høiesterets Dom, saalydende: Efterat Skiftekommissionen har taget de separerede Ægtefæller Grosserer og Detailhandler Edgar Valdemar August Petersens og Hustru Gunhilda Charlotte Margrethe, født Justs Fællesbo under Behandling til Deling i Overensstemmelse med Skiftelovens Kap. 6, er der mellem Parterne opstaaet Tvist om forskjellige Punkter vedrørende Opgjørelsen af Boet.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt det fra Hustruens Side er gjort gjældende, at Tvistpunkterne ere bortfaldne derved, at der ved det i Sessionen den 11 Oktober f. A. Passerede er opnaaet Enighed mellem Parterne angaaende Boets Deling, kan der ikke gives hende Medhold heri, da det fremgaar af Retsprotokollen, at Forhandlingerne i den paagjældende Session ere blevne afbrudte, uden at det er kommet til nogen endelig Aftale mellem Parterne om Afgjørelsen af deres Mellemværende.

De verserende Tvistepunkter ere følgende:

1. Medens Hustruen gjør gjældende, at det Boet tilhørende Varelager ved Opgjørelsen af Boet beregnes med den af tvende af Skifteretten efter Mandens Begjæring udmeldte særlig sagkyndige Mænd udfundne Vurderingssum, gjør Manden Paastand paa, at Varelageret realiseres ved Auktion, og at det derved udkommende Beløb lægges til Grund ved Opgjørelsen. Men i denne Paastand kan der ikke gives ham Medhold, da Lagerets Værdi maa anses at være konstateret ved Vurderingen, og Opgjørelsen vil saaledes være at foretage paa Grundlag af denne.

2. — — — — —

3. — — — — —

4. Ifølge Separationsvilkaarene er Ægtefællernes Barn undergivet Mandens Forsorg. Den Manden herefter paahvilende Byrde, som han ansætter til 500 Kr. aarlig, fordrer han forlods udlagt af Fællesboet til sig med dens Kapitalværdi eller 12,500 Kr. Men da Forholdet mellem Ægtefællerne med Hensyn til Barnets Forsørgelse maa anses for endelig ordnet ved Separationsvilkaarene, der ikke tillægge Manden nogen saadan Fordring paa Fællesboet, kan denne Paastand mod Hustruens Protest ikke tages til Følge.

5. — — — — —

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 73. Politidirektør i Kjøbenhavn
Eugen Petersen paa det Offentliges Vegne
 (Jensen efter Ordre)

contra

Kolportør Jens Jensen (Nellemann efter Ordre),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1893: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, Kolportør Jens Jensen hos Statskassen 350 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne Bøcher og Juel samt Boet efter Prokurator Nyegaard i Salær henholdsvis 60 Kr., 40 Kr. og 20 Kr. og Overretssagfører Høegh-Guldberg og Prokurator Winge i Aarhus i Salær hver 15 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter Indstævntes egne under den kriminelle Undersøgelse afgivne Forklaringer om, hvad der gik forud for hans Modtagelse af Underskriften paa den i den indankede Dom omhandlede saakaldte Lejekontrakt, i Forbindelse med de Høiesteret iøvrigt foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes den i Loven af 5 April 1888 § 1 fastsatte Betingelse for at erholde Erstatning for Varetægtsfængsel, at han maatte antages at være uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han var fængslet,

ikke at være tilstede. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Politidirektøren i København, bør for Indstævntes, Kolportør Jensens, Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellesmann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at Snedker E. Nielsens forladede Hustru, Ellen Kathrine Nielsen, havde tilstaaet sig skyldig i Bedrageri og Falsk og som Følge heraf den 4 Juli 1892 var bleven arresteret, og Sagen derefter var henvist til Behandling ved Københavns Kriminal- og Politirets 2det Kriminalkammer, tilstod nævnte Ellen Nielsen under Undersøgelsen, der lededes af kst. Kriminalretsassessor Winther, bl. A., at en under Sagen fremlagt paa C. E. Huffeldt som Udlejer og Snedker E. Nielsen som Lejer lydende Lejekontrakt angaaende et Guld-Dameuhr af hende var underskrevet med sidstnævnte Navn, hvorved hun sigtede til sin ca. 6 Aar tidligere til Udlandet bortrejste Mand, hvis Samtykke til Underskriften hun ikke havde erhvervet. Hun opgav imidlertid at være forledet til uden sin Mands Samtykke at underskrive Kontrakten af Citanten Kolportør Jens Jensen, der var kommet til hende som Agent for Udlejeren af Uhret, idet hun forklarede, at Citanten under Forhandlingerne om Leje af Uhret sagde til hende, at vedkommende Ejer ikke lejede Uhre ud til enlige Damer, men at hun maatte skrive sin Mands Navn under paa Kontrakten, og da hun hertil svarede, at det turde hun ikke, da hun ikke samlevede med sin Mand, vedblev at trænge ind paa hende, indtil hun indvilgede i hans Forlangende og underskrev sin Mands Navn i Citantens Overværelse. Efter at Citanten i den Anledning var mødt under Forhøret, blev han ved en af Assessor Winther

den 23 Juli 1892 afsagt Kjendelse som mistænkt for Meddelag-tighed i Falsk belagt med Arrest og hensad derefter i Varetægts-fængsel, indtil han den 14 September s. A. demitteredes, idet Sagen mod ham samtidig med Politidirektørens Samtykke sluttedes uden at forfølges til Dom.

Citanten har nu ifølge Stævning af 20 December 1892 til Politidirektøren i Kjøbenhavn paa det Offentliges Vegne, og idet han tillige har indstævnet kst. Kriminalretsassessor Winther, ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Bøcher, under nær-værende Sag paastaet det Offentlige i Medfør af Lov om Erstat-ning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 til-pligtet at betale ham i Erstatning for det ham ved det udstaaede Varetægtsfængsel tilføjede Formuetab, Tort og Lidelse, 800 Kr., subsidiært et klækkeligt Beløb efter Rettens Skjøn, hvorhos han endvidere har paastaet Prokurator Bøcher samt Overretssagfører Høegh-Guldberg, der har givet Møde som beskikket Sagfører for ham ved et under Sagen i Aarhus optaget Thingsvidne, tillagt Salær. Prokurator Juel har som beskikket Sagfører for det Of-fentlige principalt paastaet Indstævnte frifunden, subsidiært Er-statningen fastsat ved Rettens Skjøn samt paastaet, at der til-lægges ham Salær som beskikket Sagfører, og at der ligeledes tillægges Boet efter den for det Offentlige oprindelig beskikkede Sagfører, Prokurator Nyegaard, der er afgaaet ved Døden, og Prokurator Winge i Aarhus, der har mødt som beskikket Sag-fører for det Offentlige ved ovennævnte Thingsvidner, Salærer.

Under de paagjældende Forhør har Citanten forklaret, at han ved Forhandlingerne med Ellen Nielsen om Leje af Uhret udtalte, da hun tilbød selv at underskrive Kontrakten, at han maatte have hendes Mands Navn under Kontrakten, at han der-for spurgte hende, om hun havde sin Mands Samtykke til at underskrive Kontrakten, hvortil hun svarede Ja, at han troede derpaa, og at hun derefter i hans Overværelse underskrev Kon-trakten med Mandens Navn.

Vel har nu fornævnte Ellen Nielsen under Forhørene ved-blivende fastholdt, at hun udtrykkelig gjorde Citanten opmærksom paa, at hun ikke havde sin Mands Samtykke til at underskrive Kontrakten med hans Navn, og at Citanten ikke destomindre opfordrede hende dertil, men ligesom der iøvrigt ikke er oplyst noget til Bestyrkelse af den saaledes mod ham fræsatte Sigtelse, saaledes er Betydningen af denne svækket, dels ved at Ellen Nielsen under Forhørene har afgivet vaklende Forklaringer om, hvad der ved den ommeldte Lejlighed passerede mellem hende og Citanten, dels ved, at hun efter det Oplyste tidligere har gjort sig skyldig i falsk Angivelse. Herefter og efter hvad der er op-lyst om Citantens Forhold, efter at bemeldte Ellen Nielsen havde underskrevet Kontrakten, maa det antages, at Citanten er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, i Anledning af hvilken

han har været fængslet, og da han ikke ved noget Forhold fra sin Side ses at have givet Anledning til Fængslingen, vil der i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 1 være at tillægge ham en Erstatning hos Statskassen, der assende findes at kunne bestemmes til 350 Kr.

Onsdagen den 24 April.

Nr. 168. Høiesteretsagfører Shaw

contra

. **Lars Peder Madsen** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 8 September 1894: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Peter Madsen af Stege, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Aktionsomkostningerne og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Lindhard, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Scheel, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Kalko for Overretten betaler Tiltalte Lars Peter Madsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er fremlagt en af Distriktslægen under 28 f. M. afgiven Erklæring, der gaaer ud paa, at der da var indtraadt en utvivlsom Bedring og Fremgang i den i den indankede Dom nævnte Breitensteins Helbredstilstand, men at der dog endnu vilde hengaa nogen Tid, inden han fuldstændig vilde forvinde Følgerne af den ham tilføjede Læsion. Under Hensyn hertil og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa Høiesteret tiltræde det i Dommen antagne Resultat, hvorved bemærkes, at der ikke for Høiesteret er nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Peder Madsen til Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stege Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Peter Madsen, der er født den 31 Oktober 1850, og som ved Møens Herreds Extrarets Dom af 3die Maj 1875 er anset efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse. Ved de af Former Vilhelm Marcussen, Arbejdsmand Hemming Madsen og Sadelmagersvend Carl Laurits Tovdal afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med den af Arbejdsmand Peter Vilhelm Breitenstein afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa det, uagtet Tiltaltes Benægtelse og undvigende Forklaringer, anses godtgjort, at Tiltalte en Aften i Slutningen af April Maaned d. A. omtrent Kl. 11 paa Storegade i Stege uden nogensomhelst Foranledning rendte bemeldte Breitenstein, der var i en Alder af 60 $\frac{1}{2}$ Aar, omkuld, saaledes at denne ikke ved egen Hjælp kunde rejse sig, men maatte hjælpes op og følges til sit Hjem. Efter det Oplyste maatte Breitenstein derefter i flere Dage under stadige Smarter holde Sengen, hvorefter han stod op og gik lidt omkring ved Hjælp af 2 Stokke, indtil han, da hans Tilstand ikke bedredes, den 6 Juni d. A. blev indlagt paa Stege Sygehus. Ifølge den af Distriktslægen den 8 Juni d. A. afgivne Erklæring fandtes der ved den af ham anstillede Undersøgelse Tegn til, at Breitensteins højre Underextremitet havde faaet et stærkt Slag, som havde medført delvis Funktionsudygtighed af Lemmet, saa at han ikke formaaede at løfte Benet fra Underlaget eller under Gangen føre det frem paa rette Maade, men slæbte det efter sig, ligesom han under Gangen havde ret betydelige Smarter, som ogsaa af og til føltes i det rolige Leje. Funktionsudygtigheden og Smarterne hidrørte fra Blodudtrædninger i og omkring Muskler og store Hoftenerve, og Blodudtrædningerne vare sandsynlig foraarsagede ved Slaget under Faldet paa Stenbroen. Breitenstein henlaa derefter paa Sygehuset, indtil han den 26 Juli d. A. blev udskreven; ifølge en under 28 s. M. afgiven Lægeerklæring føltes der ved Udskrivelsen endnu ube-

tydelig Svulst om Hofteledet, i hvilket Bevægelserne af Benet vare temmelig frie, om end ikke i samme Udstrækning som i venstre. Kraften i Benet var ret god, Gangen noget haltende, dog ikke i høj Grad, og der var megen Sandsynlighed for, at Tilstanden efterhaanden yderligere vilde bedres, hvorimod det maatte betvivles, om den maatte blive fuldstændig god, uden at der derom kunde siges noget bestemt. Ifølge en under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør den 11 November d. A. af Distriktslægen afgiven Erklæring slæbte Breitenstein ved den da foretagne Undersøgelse endnu Benet efter sig, og hverken de aktive eller passive Bevægelser i Hofteledet vare fuldstændig uhindrede; Extremiteten trættes let, og naar Breitenstein havde arbejdet en Dagstid eller to, maatte han holde sig i Ro et Par Dage. Om der end var nogen Bedring, vil der dog, saavidt Distriktslægen skjønnede, hengaa endnu længere Tid, inden Extremiteten bliver fuldstændig funktionsdygtig og Breitenstein selv i Stand til at udføre sit sædvanlige Arbejde. Idet det efter det Oplyste ikke kan betvivles, at de Breitenstein tilføjede Læsioner skyldes hans af Tiltalte foranledigede Fald, findes Tiltaltes Forhold efter samtlige Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 203.

Da Underretsdommen har anvendt denne Straffebestemmelse, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, og det ligeledes efter det Foreliggende billiges, at det ikke ved Dommen er paalagt Tiltalte at udrede Erstatning, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 186.

Advokat Halkier

contra

Valdemar Christian Finderup (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten, samt for Forsøg herpaa.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 18 December 1894: De Tiltalte, Tjenestekarl Valdemar Christian Finderup og Slattersvend Niels Stig Nielsen, bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 12 Kr., og til Defensor, Kancelliraad Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1895: De Tiltalte, Valdemar Christian Finderup og Niels Stig Nielsen, bør hensættes hver især i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktiøns Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Valdemar Christian Finderups Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 Maj 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 8.

Onsdagen den 24 April.

Nr. 186.

Advokat Halkier

contra

Valdemar Christian Finderup (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Valdemar Christian Finderup og Slagtersvend Niels Stig Nielsen, Førstnævnte for Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten samt for Forsøg herpaa

Den 4 November f. A. om Aftenen anmeldte Tiltalte Finderup paa Politistationen i Randers, at han samme Aften var bleven overfalden af Danselærer Carl Marius Laursen, idet denne, medens Tiltalte havde staaet i Gangen til hans Danselokale der i Byen og set ind i Salen, var kommen hen til ham og havde grebet ham i Brystet for at sætte ham ud, samt, da Tiltalte modsatte sig dette og bad ham slippe sit Tag, havde af sin Lomme fremtaget et skarpt Instrument, formentlig en Kniv, og dermed bibragt Tiltalte et stærkt hlødende Saar i Hovedet. Efter at der derpaa i denne Anledning var indledet en kriminel Undersøgelse mod bemeldte Laursen og denne i det første, den 6 s. M., optagne Forhør havde erkjendt ved den omforklarede Lejlighed at have tilføjet Tiltalte Finderup det ommeldte Saar i Hovedet ved et Slag med en sammenlukket Kniv, men ved Siden deraf havde afgivet en Forklaring, der gik ud paa, at han først havde gjort dette, efterat Tiltalte Finderup trods høflig Anmod-

ning fra hans Side om at forlade Lokalet, havde trængt sig frem og, da Laursens Broder, Danselærer Thomas Laursen, derpaa havde grebet Tiltalte i Skulderen for at vise ham ud, havde bibragt denne et Slag i Ansigtet med knyttet Haand, saa at hans Næse og Mund kom til at bløde, benægtede Tiltalte Rigtigheden heraf og fastholdt navnlig, at det var Carl Marius Laursen, der havde slaaet først, idet han derhos forklarede, at han først derefter havde slaaet fra sig for at forsvare sig og derved muligen havde ramt Thomas Laursen; og denne Forklaring vedblev han i de nærmest paafølgende Forhør. Da Tiltalte Nielsen, der havde overværet det ved den omhandlede Lejlighed Passerede, i et Forhør den 20 November næstefter blev afhørt som Vidne desangaaende, forklarede han derom i alt Væsentligt overensstemmende med den af Tiltalte Finderup afgivne Forklaring, navnlig at denne først havde erholdt et Slag i Hovedet af Carl Marius Laursen og først derefter havde slaaet Thomas Laursen, og denne Forklaring fastholdt han ogsaa, efterat Forhørsdommeren havde foreholdt ham, at den ikke kunde være rigtig, og at han som Vidne i Sagen var pligtig at sige Sandheden. I det næste Forhør den 22 November vedgik imidlertid Tiltalte Nielsen, der den 20 November var sat under Anholdelse, at hans nævnte Forklaring var i Strid med de virkelige Forhold, om hvilke han nu forklarede ganske i Overensstemmelse med den af Carl Marius Laursen givne Fremstilling, og han afgav derhos i bemeldte Forhør en Forklaring, hvorefter den tidligere usande Forklaring skulde være afgiven af ham efter Tilskyndelse af Tiltalte Finderup. Denne har nu ogsaa tilstaaet, hvad der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han en Aften nogle Dage efter det paagældende Sammenstød, da Tiltalte Nielsen og en navngiven Hattemagerlærling efter Budsendelse havde indfundet sig hos ham, har foreslaaet dem, at de, naar de kom i Retten som Vidner i Sagen, skulde forklare saaledes, at det fik Udseende af, at Carl Marius Laursen først havde bibragt Finderup det ommeldte Slag i Hovedet, og at Tiltalte Nielsen derefter havde slaaet Thomas Larsen, da denne overfaldt Finderup, idet Tiltalte Finderup lovede Medtiltalte at betale den Bøde, som maatte blive idømt denne herfor. Tiltalte Finderup har derhos særlig erkjendt, at han opfordrede de to nævnte Personer til at afgive denne Forklaring, skjøndt han vidste, at den var usand, og at det i Virkeligheden var ham, der først havde slaaet Thomas Laursen, samt at han dermed forbandt den Tanke, hvad han ogsaa udtrykkelig udtalte til Medtiltalte, at han paa denne Maade kunde faa sin Anmeldelse mod Carl Marius Laursen gennemført. Iøvrigt har han udsagt, at han ikke har tænkt paa, hvorledes han vilde stille sig, hvis Medtiltalte i hans Overværelse havde afgivet en saadan Forklaring i Retten og navnlig, hvis det var blevet forlangt af Nielsen, at han skulde beedige den. Efter

det Oplyste lovede Tiltalte Nielsen og den nævnte Hattemagerlærling begge at efterkomme Tiltalte Finderups ovenmeldte Opfordring, og Tiltalte Nielsen har erkjendt, at han i Overensstemmelse hermed, da han derefter den 20 November mødte i Retten, hvor han, efter hvad han særlig har erkjendt, godt vidste, at han mødte som Vidne, ligesom ogsaa dette blev gjen-tagende foreholdt ham, forinden han afgav sin Forklaring, forklarede i Strid med Sandheden, navnlig, at det var Carl Marius Laursen, der havde slaaet først, for derved saavidt muligt at redde Tiltalte Finderup ud af Sagen, medens han undlod at fremkomme med nogen Udtalelse om, at det skulde være ham selv, der havde slaaet Thomas Laursen, uden at han har kunnet angivet nogen Grund til, at han undlod dette. —

Derimod har den ovennævnte Hattemagerlærling, der først blev afhørt i Sagen, efterat den rette Sammenhæng med det under det paagjældende Sammenstød Passerede navnlig ved de Tiltaltes Tilstaaelser var oplyst, forklaret, at saafremt der var blevet affordret ham Forklaring som Vidne herom, vilde han, trods sit Løfte til Tiltalte Finderup om at forklare overensstemmende med dennes Forslag, dog ikke have indladt sig herpaa; og der maa herefter gaas ud fra, at det i Virkeligheden ikke har lykkedes Tiltalte Finderup at bestemme ham til at afgive falsk Forklaring for Retten. —

For deres ovenanførte Forhold ville de Tiltalte — der begge ere fødte i Aaret 1873, og af hvilke ingen ses at have været tiltalt eller straffet forinden denne Sags Begyndelse — være at ansee efter Straffelovens § 146, for Tiltalte Finderups Vedkommende sammenholdt med § 52, 1ste og 3die Led — med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver.

Nr. 197.

Advokat Halkier

contra

Anders Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 22 December 1894: Arrestanten Anders Andersen bør hensættes til Forbed-

ringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Prokurator Zahn, og Forsvareren, Prokurator Seidelin, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salæret til Aktor for Underretten bestemmes til 12 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Andersen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Andersen, der er født i Aaret 1858, og som, foruden at han en Gang har været anset for Betleri og en Gang for Bedrageri, tidligere har været straffet 4 Gange for Tyveri, nemlig ifølge Kjøbenhavn Amts nordre Birks Extrarets Dom af 7 April 1891 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 27 Juli s. A. efter samme Lovs § 230, 1ste Led, jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 23 April 1892 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og sidst ifølge Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Juli 1893 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., jfr. § 54, med samme Art Strafarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og ere de nærmere Omstændigheder ved Sagen dels efter hvad Arrestanten selv har vedgaaet, dels efter de af forskellige Vidner afgivne Forklaringer, der for største Delen ere beedigede under et efter Rettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør,

i det væsenlige Følgende: Arbejdskarl Christian I. Rudebech anmeldte Tirsdag den 13 November f. A. Kl. 7 $\frac{1}{2}$ Aften til en Politibetjent i Kolding, at han kort forinden havde været sammen med Arrestanten, og at denne ved Kirken havde vist ham en stor Sølvpokal, som Arrestanten foregav at have stjaalet hos en Præst, hvorhos Arrestanten tillige havde fortalt ham, at han havde pantsat en Vinterfrakke, som Arrestanten, saavidt Rudebech erindrede, forklarede at have taget paa Dyrehavegaard.

Foranlediget ved denne Anmeldelse blev Arrestanten strax eftersøgt, og han blev kort efter antruffen hos en Gjæstgiver i Kolding, hvor han havde faaet Logis, og var gaet i Seng, og stod der i Vinduet i samme Værelse, hvor han laa, en Sølvpokal indsvøbt i Papir, hvorhos han fandtes i Besiddelse af en Laaneseddel paa en Overfrakke, der efter Laanesedlens Udvisende var pantsat samme Dag. Med Hensyn til Sølvpokalen, der ifølge en paa samme anbragt Indskrift i sin Tid var bleven skjænket til Sadelmager Hansen i Kolding, hvis Ejendomsret er behørig godtgjort ved de af 2de Vidner afgivne beedigede Forklaringer, har Hansens Hustru edelig forklaret, at hun, der den 13 November f. A. havde gjort rent i den Stue, hvor Pokalen stod paa et Bord, havde set den Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag, og Sadelmager Hansen har ligeledes edelig forklaret, at Pokalen, hvis Værdi er ansat til 30 Kr., er frakommen ham mod hans Vidende og Villie. Hvad Overfrakken angaar, hvis Værdi er ansat til 12 Kr., har Smedelærling Mads Sørensen Møller, der er i Lære hos Smed G. Møller i Kolding, edelig forklaret, at den tilhører ham, hvilket yderligere bekræftes ved de af 2de Vidner afgivne beedigede Forklaringer, og at den er frakommen ham mod hans Vidende og Villie, og gaar den af ham til en Politirapport afgivne Forklaring endvidere ud paa, at Frakken hang paa Lærlingenes Kammer paa et Søm lige ved Døren paa højre Side af Sengen sammen med en Del andre Klædningsstykker, samt at han først savnede Frakken, der havde hængt paa sin Plads Søndag den 11 November f. A., den paafølgende Onsdag, og han har derhos i Forhøret yderligere forklaret, hvilken Forklarings Rigtighed han har bekræftet med sin Ed, at Arrestanten, der tidligere har arbejdet hos Smed Møller, var kjendt i Huset og derfor havde let ved at finde op paa Loftet og ind i Lærlingenes uafleasede Værelse. Endvidere har Smed Møllers Hustru til en Politirapport forklaret, at en Person, hvis Signalement passer paa Arrestanten, Søndagen den 11 November om Eftermiddagen var inde hos hende for at betle, og at han ved den Lejlighed fortalte, at han i sin Tid havde arbejdet hos hendes Mand, og den af Pantelaanerske Jomfru Kohlbladt afgivne edelige Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten, som hun med Bestemthed har gjenkjendt, Tirsdagen den 13 November om Aftenen mellem Kl. 6 og 7 hos hende har pantsat den omhandlede Overfrakke.

Denne og Sølvpokalen ere tilbageleverede vedkommende Ejermænd, der ikke have nedlagt Paastand paa Erstatning.

Arrestanten, der efter sin Forklaring antager, at han Lørdagen den 10 November f. A. er kommen til Kolding, har indrømmet, at han har været i Besiddelse baade af Sølvpokalen og Overfrakken, at han husker, at han gjemte Pokalen under en Tagrende ved Kirken, at han har været inde hos Smed Møller for at bede om »Geschenck«, samt at han har pantsat Overfrakken, men han har fastholdt, at han under sit Ophold har været beruset, og at han derfor ikke ved, hvor og hvorledes han er kommen i Besiddelse af de ommeldte tvende Gjenstand. Ligesom Arbejdskarl Rudebech imidlertid har forklaret, at Arrestanten, da han den omhandlede Aften viste ham Pokalen, der var skjult paa det af Arrestanten omforklarede Sted, vel var lidt beruset, men ingenlunde mere, end at han godt vidste, hvad han gjorde, saaledes gaar Pantelaanerske Jomfru Kohlbladts edelige Forklaring ud paa, at Arrestanten, da han pantsatte Overfrakken hos hende, maaske havde nydt noget Spiritus, men at dette dog knap var at mærke, idet han var ganske normal. Herefter kan der ikke tillægges Arrestantens Forklaring om, at han ikke vil kunne erindre, hvorledes han er kommen i Besiddelse af de oftnævnte tvende Gjenstande, nogen Betydning, og da, efter hvad der er oplyst, Betingelserne for det i D. L. 6—17—10, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, hjemlede Bevis maa anses at være tilstede, hvorhos Omstændighederne tale for, at Arrestanten har stjaalet de omhandlede tvende Gjenstande, vil han for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri være at ansee efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 187. Høiesteretsagfører Hansen

contra

Anders Christian Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri.

Langelands Herreders Extrarets Dom af 15 September 1894: De Tiltalte, Arrestanten Christen Andersen og Anders Christian Rasmussen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Arrestanten bør derhos betale alle med Sagen lovlig forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Styrup, og Defensor, Sagfører Harder, 12 Kr. til hver, dog at Tiltalte Rasmussen in solidum med ham bør udrede Halvdelen af Omkostningerne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1895: Underrettsdommen bør, saavidt den er paaanket, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Bøcher, betaler Tiltalte Anders Christian Rasmussen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Christian Rasmussen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Anders Christian Rasmussen for Meddelagtighed i Bedrageri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han af den i første Instants medtiltalte Christen Andersen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har modtaget i Foræring et Sæt Tøj af Værdi 6 a 7 Kroner vidende om, at Medtiltalte paa en samme Dag, nemlig den 5 Februar 1894 i Rudkjøbing afholdt Auktion havde kjøbt det paa Kredit ved at opgive falsk Navn. Tiltalte vil efter sin Forklaring have troet, at Andersen havde Evne og Villie til at betale Tøjet, hvilket ogsaa efter Andersens Forklaring har været dennes Hensigt, og efter at Andersens paa Auktionen benyttede ulovlige Fremgangsmaade var bleven bekjendt, er Kjøbesummen udredet af hans Forældre. Tiltalte, der er født den 8 Juni 1864 og ikke funden forhen straffet efter Dom, vil

for det af ham udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens § 257, jfr. § 55, og den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage findes passende.

Torsdagen den 25 April.

Nr. 213. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Nielsine Marie Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Hassing-Refs Herreders Politirets Dom af 16 November 1894: De Tiltalte Niels Sørensen og Hustru Nielsine Marie Christensen bør hensættes den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage og in solidum hver med Halvdelen udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1895: De Tiltalte Niels Sørensen og Nielsine Marie Christensen bør hensættes den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hastrup 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Nielsine Marie Christensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høie-

steret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Sørensen og Hustru, Nielsine Marie Christensen — af hvilke den Førstnævnte er født i Aaret 1826 og tidligere har været straffet ifølge Overrettens Dom af 25 Sptbr. 1882 efter Strflvs. § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, i Følge Hassing- og Refs Herreders Politirets Dom af 17 Juni 1888 efter samme Lovs § 235 med en Bøde til Statskassen af 10 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage, i Følge samme Herreders Extraretsdom af 25 Juli 1889 efter Strflvs. § 247, jfr. § 47 samt efter § 238, jfr. § 241 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og i Følge Overrettens Dom af 4 Juni f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 under Hensyn til Strflvs. § 23 med samme Art af Fængsel i 12 Dage, medens den Sidstnævnte, der er født i Aaret 1839, tidligere har været straffet i Følge de 3 sidstnævnte Domme henholdsvis efter Strflvs. § 235 med en Bøde til Statskassen af 5 Kr., subsidiært Fængsel i 2 Dage, efter samme Lovs §§ 228 og 229 Nr. 4 jfr. § 47 samt efter §§ 247 og 248 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og efter den sidstnævnte Lovbestemmelse med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos hun ved sidstnævnte Dom endvidere blev anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 284, for hvilket Forhold særlig Straf imidlertid bortfaldt i Medfør af samme Lovs § 58 — tiltales under denne Sag paany for Betleri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de, siden de sidst bleve straffede, jevnlig ere gaaede omkring og have betlet saavel i Helthborg Sogn, hvor de ere forsørgelsesberettigede, som udenfor bemeldte Sogn.

For dette Forhold ville de Tiltalte være at anse efter den tidnævnte Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes —
 — — — — — for
 Nielsine Marie Christensen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Fredagen den 26 April.

Nr. 35. Hartkornsejerne paa Mandø **N. Thomsen,**
M. Jebsen m. Fl. (Nellemann)

contra

Sognepræsterne **H. P. Hansen** og **R. S. Sønder,**
Sidstnævnte paa Mandø Præsteembedes Vegne
(Hindenburg efter Ordre),

betr. kgl. Skatters Udredelse af Præsteembedets Jorder.

Ribe Herreds ordinære Rets Dom af 21 Oktober 1891: De Indstævnte, ovennævnte Hartkornsejere paa Mandø, bør til Citanten, Sognepræst paa Mandø H. P. Hansen paa egne og Præsteembedets Vegne, En for Alle og Alle for En, betale de kgl. Skatter og Afgifter, han hidtil har betalt af Mandø Præsteembeds Jorder, nemlig ialt 119 Kr. 73 Øre, samt de kgl. Skatter og Afgifter, han fremtidig maatte komme til at betale, inden denne Sag er endt, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 10 November 1889 af de da erlagte Beløb og for Resten fra den Dato, Skatten er betalt eller bliver betalt af ham. Derhos bør de Indstævnte være pligtige til fremtidigt at betale de paa Mandø Præsteembedes Jorder faldende kgl. Skatter og Afgifter. Processens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Sagfører Therkildsen og Overretssagfører Ferslev hver 30 Kr., Sidstnævnte tillige for Udlæg 6 Kr., som udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1893: Forsaavidt Indstævnte, Sognepræst H. P. Hansen, har paastaaet sig personlig tilkjendt mere end 92 Kr. 10 Øre hos Citanterne, de ovennævnte Hartkornsejere paa Mandø, afvises Sagen fra Underretten. Derimod bør Citanterne, En for Alle og Alle for En, til Indstævnte betale de kgl. Skatter og Afgifter, som han har betalt af Mandø Præsteembedes Jorder paa Mandø indtil Forligklagens Dato den 10 November 1889, nemlig 92 Kr. 10 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den nævnte Dato, indtil Betaling sker, og bør Citanterne endvidere være pligtige til fremtidig at betale de paa Mandø Præsteembedes ommeldte Jorder faldende kgl. Skatter og Afgifter. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges de for Parterne beskikkede Sagførere for Underretten i Salær hver 40 Kr., Citanternes Sagfører sammesteds endvidere i Godtgjørelse for Udlæg, samt Indstævntes beskikkede Sagfører her for Retten,

Overretssagfører Hastrup, i Salær 50 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at da Sognepræst H. P. Hansen nu ikke længere er Præst paa Mandø, er den nuværende Sognepræst Sønder medindstævnet for Høiesteret paa Mandø Præsteembedes Vegne, samt at der efter den skete Indstævning ikke er Spørgsmaal om at forandre den indankede Dom, forsaavidt den gaaer ud paa at afvise en Deel af Sagen fra Underretten.

I Henhold til de i Dommen under den Deel af samme, der foreligger Høiesteret til Prøvelse, anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorved paa dertil given Anledning bemærkes, at ligesom det idømte Beløb af 92 Kroner 10 Øre omfatter saavel de kongelige Skatter som de paa Amtstuen indbetalte Hartkornsafgifter til Amtsfonden af Mandø Præsteembedes her under Sagen omhandlede Jorder — derimod ikke de paa Amtstuen af Præsten indbetalte Brandpenge — saaledes maa Dommens Paalæg om fremtidig Betaling af de paa Præsteembedets ommeldte Jorder faldende »kongelige Skatter og Afgifter« efter Proceduren i de forrige Instantser forstaaes som ligeledes omfattende ikke blot de kongelige Skatter, men ogsaa de paa Hartkornet faldende Amtsfondsafgifter.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have solidarisk at tilsvare efter Røglerne for beneficerede Sager, derunder det de Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betale Appellanterne, een for alle og alle for een, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt til Advokat Hindenburg i Salarium for Høiesteret

120 Kroner. Til Justitskassen betale Appellanterne paa samme Maade 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte, Sognepræst H. P. Hansen paa Mandø, paa egne og hans Embedes Vegne, i 1ste Instants sagsøgt Citanterne, efternævnte, som det maa antages, foruden Præsteembedet de eneste Hartkornsejere sammesteds, nemlig N. Thomsen, M. Jeffsen, Karen Jepsen, H. C. Hansen, B. Christensen, N. M. Nissen med Værge, I. S. Jensen, Jeff. N. Petersen, N. Hjort, H. P. Petersen, Ribe Amtsraad, A. Knudsen, Peter C. Hansen, H. L. Nielsen, I. Petersens Enke, A. B. Hansen, Grosserer Beckmann, N. Th. Hansen, B. N. Hansen, I. H. Jeffsen, M. K. Bundesens Enke, Karen Pettersen, N. Clausens Enke, B. Lindberg, P. N. Nielsen, N. K. Nielsen. H. C. K. Hansen, I. K. Hansen, Marie Thomsen, Chr. Todsen, N. A. Nielsen, I. With, P. Jensen, M. B. Mikkelsen, L. H. Bundesen, A. M. Jørgensens Enke, Anton Pedersen, Knud Hansen, Jes. Hansen, C. B. Jeffsen, B. L. Bundesen, P. H. Jeffsen, I. K. Hansen jun., Lauritz Clausen, H. I. Hansen, H. Johansens Enke, H. G. Jørgensen, S. P. Christiansen, Degneembedet, B. C. Jørgensen, P. H. Pedersen, Mette Hansen, A. Johansen, H. C. Nielsen, Niels Chr. Hermansen og Maren Jørgensen — og nedlagt Paastand om, dels at Citanterne tilpligtes at betale ham personligt et Beløb af 92 Kr. og 10 Øre, som han har erlagt i kgl. Skatter og Afgifter af sit Embedes Jorder for Aarene 1884—88, med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra Forligklagens Dato den 10 November 1889, samt endvidere 27 Kr. 63 Øre, som han senere og inden Udtagelse af Underretsstævningen har betalt i saadan Skat for 1889 og første Halvaar 1890, tilligemed de Beløb af de nævnte Skatter, han maatte komme til at erlægge inden nærværende Sags Tilendebribringelse, ligeledes med 5 pCt. aarlig Rente af disse respektive Beløb fra den Dag, de hver især af ham ere eller blive erlagte, dels at Citanterne kjendes pligtige at betale de af Mandø Præsteembedes Jorder fremtidig gaaende kgl. Skatter og Afgifter. Ved Underrettsdommen er Indstævntes foranførte Paastand tagen til Følge, saaledes at Citanterne ere dømte in solidum overensstemmende dermed, og Sagen er nu af disse indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instants principaliter have paastaaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale, og in subsidium have protesteret imod at dømmes in solidum, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Foreløbig bemærkes, at da Indstævnte i Forligklagen som det Beløb, han under Sagen vilde paastaa sig personlig tilkendt hos Citanterne, alene anførte de ovennævnte 92 Kr 10 Øre, og der følgelig ikke har fundet Forligsprøve Sted med Hensyn til Resten af det paagjældende under Sagen indtalte Beløb, har Sagen, forsaavidt angaar dette Restbeløb, ikke rettelig kunnet tages under Paakjendelse i første Instants, og vil Sagen derfor forsaavidt være ex officio at afvise fra Underretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Jorderne paa Mandø først bleve udskiftede i Slutningen af Aarene 1870 eller i Begyndelsen af Aarene 1880, og at samtlige Øens Jorder, Præsteembedets derunder indbefattede, saavel i den tidligere som i den nugjældende Matrikul have været skyldsatte under et — i sidstnævnt Matrikul for Hartkorn 20 Tdr. 5 Skpr. » Fdkr. $\frac{1}{2}$ Alb., hvoraf ca. 5 Skp. maa antages at falde paa Præstekaldets Jorder — samt at de kgl. Skatter af Øen indtil 1883 bleve indbetalte paa Amtstuen i en samlet Sum, hvorimod de for de følgende Aar, efterat hver enkelt Ejendom paa Øen i Forbindelse med Udskiftningen havde erholdt særskilt Matrikulnummer og Hartkornsansættelse samt Konto i Amtstuens Bøger, ere blevne betalte af de respektive Hartkornsejere, for Præsteembedets Vedkommende af Indstævnte. Endvidere er det oplyst, at saalænge Skatterne af Øen indbetaltes under Et paa Amtstuen, bleve Pengene til denne Indbetaling saavidt muligt tagne af en paa Øen bestaaende Fælleskasse, der navnlig har sin Indtægt af »Stranden«, d. e. Strandingsgods og Vrag, men hvori Præsten — efter hvad der er in confesso — ingen Andel har, og forsaavidt der ikke i denne Kasse havde de dertil fornødne Midler, blev det manglende tilvejebragt ved Repartition paa Øens Hartkornsejere, dog med Undtagelse af Præsten, der ingensinde blev medtagen ved saadanne Repartitioner. Ved disse Repartitioner blev Størrelsen af Beløbet for hver enkelt Bidragyder iøvrigt bestemt efter en Maalestok kaldet »Fjerdingskars og Faars Hartkorn«, der maa antages at være en af Beboerne selv foretagen Fordeling af Øens gamle Hartkorn, og hvoraf Præstekaldet havde 10 Fjerdingskars Hartkorn, og som blev bibeholdt efter Indførelsen af den nye Matrikul, idet Øens samlede Hartkorn efter denne af Sagen ses, til Brug ved en enkelt Repartition at være fordelt paa Hartkornsejerne ganske i Forhold til deres saakaldte Fjerdingskars og Faars Hartkorn.

Saaledes som Sagen foreligger, maa der gaas ud fra, at den ovenmeldte Fremgangsmaade ved Indbetaling af de kgl. Skatter og Afgifter af Mandø samt Tilvejebringelse af de hertil fornødne Penge, hvorefter Præsterne paa Øen ikke have betalt saadanne Skatter, idet disse for Præsteembedets Vedkommende ere blevne erlagte af Øens andre Hartkornsejere, har været benyttet ialfald fra 1818 til 1883, hvorhos det maa anses in con-

fesso, at ingen nulevende kan erindre, at Forholdet har været anderledes, og Indstævnte har nu til Støtte for sine i Sagen nedlagte Paastande gjort gjældende, at den saaledes bestaaende Tilstand, der efter hans Foræning har existeret i flere hundrede Aar, kan fordres opretholdt ifølge Reglerne om Alderstid. Heri findes der ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold, idet det maa være en Følge af den i Frdn. 29 December 1721 udtalte Grundsætning, hvorefter Gejstligheden skal nyde og beholde alle fra Arilds Tid havte Renter og Tillæg ubeskaaret, at Indstævnte maa som Beneficiarius kunne gjøre Fordring paa, at en til Fordel for Præsteembedet værende Tilstand som den angivne, der har bestaaet i et saa langt Tidsrum som det foran omhandlede, uden at der endog foreligger det mindste om, at Forholdet nogensinde har været anderledes, ogsaa vedblivende opretholdes, hvorhos det maa være uden Betydning, om de Præsteembedet paahvilende kgl. Skatter ere blevne udredede af den de paagjældende Hartkornsejere i Forening tilhørende Strandkasse eller, forsaavidt Indtægterne i samme undertiden viste sig ikke at strække til, ifølge en direkte Repartition mellem Hartkornsejerne indbyrdes, og det kan navnlig efter Omstændighederne ikke betvivles, at disse under begge Eventualiteter have været sig bevidste, at de udredede Skatterne ikke blot for sig selv men ogsaa for Præsten.

Forsaavidt det særlig af Citanterne er gjort gjældende, at der formentlig ikke har kunnet erhverves nogen Ret for Præsteembedet derigjennem, at de paagjældende Hartkornsejere, efter under Et at have udredet de det samlede Hartkorn paahvilende kgl. Skatter og Afgifter i Alderstid, have undladt at fordre de af disse, der faldt paa Præsteembedet, refunderede, idet der formentlig til Erhvervelse af en Rettighed gennem Alderstidshævd maa fordres mere end et saadant negativt Moment, da vil denne Betragtning ikke kunne tillægges nogen Vægt allerede af den Grund, at der under Sagen af Citanterne, hvem Bevisbyrden i saa Henseende maatte paahvile, intet er oplyst om, at de nogensinde have haft Ret overfor Præsteembedet til at forlange en saadan Refusion.

Herefter og idet den Omstændighed, at de enkelte Ejendomme paa Øen efter Udskiftningen have erholdt særskilte Matrikulsnumre og Hartkornsansættelse samt Konti i Amtstuens Bøger, ikke kan anses at have afficeret den ifølge det anførte for Præsteembedet erhvervede Ret, der nu som tidligere og i samme Omfang maa kunne gjøres gjældende overfor de paagjældende Hartkornsejere, findes den af Indstævnte, som meldt, nedlagte Paastand, alene med den Modifikation, som bliver en Følge af Sagens delvise Afvisning fra Underretten, at maatte tages til Følge, hvorefter altsaa Citanterne ville være at tilpligte En for Alle og Alle for En at betale til Indstævnte personlig 92

Kr. 10 Øre med Renter som paastaet, samt til at betale de af Mandø Præsteembedes Jorder paa Mandø fremtidig gaaende kgl. Skatter og Afgifter, hvorved bemærkes, at det under Sagen er uomtvistet, at det paahviler Præsteembedet selvstændigt at udrede Skatterne af en Embedet tillagt lille Eng, der maa antages at henhøre under en anden Kommune, den saakaldte »Mandø Hølade«. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der bliver at tillægge de for Parterne beskikkede Sagførere for Underretten i Salær hver 40 Kr., Citanternes Sagfører sammesteds endvidere 6 Kr. i Godtgjørelse for Udlæg, samt Indstævntes beskikkede Sagfører her for Retten i Salær 50 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instant og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 200. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ferdinand Peder Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 21 December 1894: Tiltalte Ferdinand Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger ved Extraretten, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Larsen og A. Bentzen, henholdsvis 12 og 10 Kr. Til Sognefoged og Møllejer Mortensen i Hals udreder Tiltalte en Erstatning af 14 Kr. 76 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1895: I Henseende til den idømte Straf og Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Derhos bør Tiltalte betale Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen be-

stemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Hindberg, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ferdinand Peder Jensen til Høiesteretssagførerne Assmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 9—10.

Fredagen den 26 April.

Nr. 200.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ferdinand Peder Jensen (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ferdinand Peder Jensen for bedrageligt Forhold. Efterat Sognefoged C. Mortensen i Hals ifølge sin Forklaring havde fattet Mistanke om, at Tiltalte, der den 1 Maj f. A. som Møllerkarl kom i Tjeneste hos Mortensen paa den denne tilhørende Mølle, ikke var ærlig, og denne Mistanke var bleven bestyrket derved, at Tiltalte, da Mortensen den 17 eller 18 Juli f. A. blev opmærksom paa, at der i Møllen henstod en Husmand Christen Christensen Krog tilhørende Sæk med Byg, og spurgte Tiltalte, om dette var købt i Byen, herpaa gav et bekræftende Svar, medens det var Mortensen bekjendt, at der ikke kunde faas Byg i Byen, gjorde Mortensen i Begyndelsen af den paafølgende Uge Anmeldelse herom til vedkommende Politimester, og under den derefter indledede Undersøgelse har Tiltalte erkjendt, at han, der i Møllen førte en Bog over, hvad han solgte paa sin Husbonds Vegne, fra Møllen har solgt dels, som det maa antages, en af de 2 nævnte Dage til bemeldte C. C. Krog 50 Pd. Rug og 30 Pd. Byg til en Pris af ialt 3 Kr. 70 Øre, dels tidligere — efter hans seneste Forklaring dog i Juli Maaned f. A. — idetmindste 5 forskjellige Gange til Krog og til 2 andre Personer Rug, Byg og Gryn til en samlet Værdi

af 10 Kr. 50 Øre uden i bemeldte Bog, der blev opgjort hver Uge, at indføre de saaledes solgte Varer, for hvilke han oppebar Betalingen, og at han, der ses at være Familieforsørger, og hvis Penge efter hans Forklaring vare slupne op, derefter har beholdt og forbrugt de modtagne Beløb, tilsammen 14 Kr. 20 Øre, samt at han endvidere har modtaget og tilegnet sig 56 Øre, der tilkom hans Husbond i Malepenge for en halv Tønde Korn. Tiltalte har imidlertid gjort gjældende, at han, der var fæstet for et Aar for en Løn af 300 Kr., men som ikke kunde fordre noget betalt før den 1 November f. A., da en Tredjedel af Lønnen forfaldt til Betaling, havde til Hensigt at erstatte Sognefoged Mortensen de tilbageholdte Beløb, naar han fik sin Løn; men til dette Anbringende vil der efter det Foreliggende, hvorefter Tiltalte bl. A. i de 2 første over ham optagne Forhør nægtede at have fravendt Mortensen mere end de 3 Kr. 70 Øre, som vare indkomne ved det den 17 eller 18 Juli stedfundne Salg af Korn til C. C. Krog, ikke kunne tages noget Hensyn. Sognefoged Mortensen har paastaet sig tilkjendt Erstatning for, hvad Tiltalte maatte have fravendt ham, og ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge saaledes, at Tiltalte er tilpligtet at betale ham 14 Kr. 76 Øre.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det ligeledes godtgjort, at Tiltalte — hos hvem Kjøbmand I. Nørlem i Hals den 19 Juli f. A. for en med Renter og Omkostninger til 85 Kr. 21 Øre opgjort Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger lod gjøre Udlæg dels i forskellige Tiltalte tilhørende Effekter, der vurderedes til ialt 89 Kr. 75 Øre, men af hvilke Tiltalte imidlertid forbeholdt sig at udtage Gjenstande til en Værdi af 60 Kr., dels i, hvad Tiltalte, der var tilstede under Udlægsforretningen og opgav, at han endnu intet havde faaet udbetalt af sin Løn, men at han kunde faa den udbetalt, efterhaanden som den var fortjent, hos Sognefoged Mortensen havde tilgode som fortjent Løn — forud for denne paa hans Bopæl afholdte Forretning, om hvis forestaaende Afholdelse han var kommen til Kundskab, havde i den Hensigt at unddrage et ham tilhørende Stueuhr, som han for nogle Aar siden havde kjøbt for 12 Kr., fra Registreringen, skjult dette Uhr i en Seng, og at han under Forretningen ogsaa undlod at oplyse, at han var Ejer af bemeldte Uhr, som derfor ej heller blev inddraget under Udlæget, idet han, til hvem den fungerende Foged rettede et Spørgsmaal om, hvorvidt der var mere i Huset end de registrerede og, som meldt, udlagte Effekter, herpaa gav et benægtende Svar og erklærede, at han, bortset fra hans og hans Families Seng- og Gangklæder, ikke kunde paavise mere, hvorhos han, da Kjøbmand Nørlem, der var tilstede under Forretningen, selv talte om, at Tiltalte havde en Symaskine, i Strid med Sandheden udtalte, at denne var

solgt, medens Forholdet var det, at Tiltalte, der et Aars Tid i Forvejen havde kjøbt den Maskine, hvortil Nørlem sigtede, af en Symaskinefabrikant for 45 Kr. paa det Vilkaar, at han først skulde være Ejer af den, naar hele Kjøbesummen var betalt, og som herpaa havde afbetalt saa meget, at der nu ikkun henstod 5 Kr. som ubetalte, endnu var i Besiddelse af denne Maskine, som dog beroede hos Tiltaltes i Hals boende Svigermoder, hos hvem hans Hustru havde brugt og senere atter skulde bruge Maskinen. Under Sagens Gang har Kjøbmand Nørlem imidlertid betalt den tilbagestaaende Del af Kjøbesummen — efter hans Forklaring 6 Kr. — for Symaskinen og ladet sig give Udlæg saavel i denne som i bemeldte Uhr, og han har derhos erklæret, at Tiltalte — der maa antages paa det Tidspunkt, da Udlægsforretningen blev afholdt, ikke at have havt noget Krav paa Sognefoged Mortensen for tilgodehavende Løn, der kunde være Gjenstand for Udlæg — har stillet ham en formentlig betryggende Kaution for hans Tilgodehavende, derunder dog ikke indbefattet enten Omkostningerne ved Bekjendtgjørelsen af en berammet, men senere tilbagekaldt Auktion og ved den Forretning, hvorunder der er gjort Udlæg i Uhret og Symaskinen eller den for denne sidste betalte Restkjøbesum af 6 Kr., og at han ikke under nærværende Sag vil nedlægge Paastand om Tilkjendelse af Erstatning hos Tiltalte.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Tiltalte, der er født i Aaret 1869, og som ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 253 og 260, kfr. Konkurslovens § 168, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage ligesom Bestemmelsen om Erstatningen billiges.

Mandagen den 29 April.

Nr. 170. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Peder Krylmann og Johan Sørensen
(Def. Shaw ved Hansen),

der tiltales for Pengeafpresning.

Odense Herreds Extrarets Dom af 12 Oktober 1894: Arrestanten Henrik Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder, saa bør han og til Aktieselskabet »De forenede Papirfabriker« udrede 1430 Kr. 70 Øre. Tiltalte Peder Kryhlmann bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Tiltalte Johan Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to og tredive Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, 25 Kr., og til Defensor, Prokurator Kramer, 15 Kr., udreder Arrestanten med $\frac{3}{5}$, Peder Kryhlmann med $\frac{1}{5}$ og Johan Sørensen med $\frac{1}{5}$. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1894: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Meyer for Overretten, betale de Tiltalte, Gjæstgiver Peder Kryhlmann og Kommissionær Johan Sørensen, in solidum 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Det kan ikke billiges, at Underdommeren, der af Defensor for Høiesteret er bleven anmodet om at søge forskjellige yderligere Oplysninger tilvejebragte, har vægret sig ved at indhente nogle af disse under Paaberaabelse af, at de maatte rekvireres fra andre Jurisdiktioner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte Peder Kryhlmann og Johan Sørensen, een for begge og begge for een, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, ere de Tiltalte, Gjæstgiver Peder Krylmann og Kommissionær Johan Sørensen aktionerede for Pengeafpresning, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Paagjældendes, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser følgende: Efterat fornævnte Medtalt og en Opvarter sidstafvigte Nytaarsnat henad Morgenstunden, da de paa deres Vej fra et Selskab med andre unge Mennesker søgte Adgang til Tiltalte Krylmanns Beværtning i Odense, men bleve afviste af dennes Husholderske, havde skjældt hende ud og støjet, indfandt Tiltalte Krylmann sig Nytaarsdag hos begge de Paagjældende og truede dem med at gjøre Anmeldelse om deres nævnte Adfærd til Politiet samt forlangte, at de i en i Bladene indrykket Erklæring skulde tilbagekalde deres mod Husholdersken brugte Udladelser, hvad de dog af Frygt for at miste deres Pladser ikke turde indlade sig paa. Under en Sammenkomst en følgende Dag med heromhandlede Tiltalte gik de imidlertid paa hans fornyede Trusel om Anmeldelse til Politiet ind paa mod at slippe for Anmeldelse at give et Gilde hos ham til 25 Kr., til hvilket enkelte Andre kunde indbydes, samt desuden at betale ham og hans Husholderske, som han senere har ægtet, hver 10 Kr., og maatte de underskrive et Dokument om denne Ordning, hvilket Dokument affattedes og senere medunderskrevs til Vitterlighed af Tiltalte Sørensen, som efter Krylmanns Anmodning var tilstede ved den paagjældende Lejlighed og deltog i Forhandlingerne paa dennes Side. Det omhandlede Gilde, til hvilket Tiltalte Sørensen indbødes, fandt kort derefter Sted hos Krylmann, og betalte Medtalt og Opvarteren denne strax de 25 Kr., ligesom Medtalt endvidere senere betalte ham de betingede 10 Kr. foruden 9 Kr. for Drikkevarer til Gildet, men da de betingede 10 Kr. til Husholdersken ikke betaltes, lod Krylmann Opvarteren kræve for Beløbet gennem en Sagfører.

For det af dem saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Krylmann er født den 8 November 1854 og ikke tidligere funden straffet efter Dom, medens Sørensen er født den 24 Marts 1833 og tidligere anset ved Bjerre Herreds Extrarets Dom af 30 Marts 1874 for Overtrædelse af et Polititilhold med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 245, for Sørensens Vedkommende sammenholdt med §§ 47, 2det Led og § 23, og da de i Underretsdømmen fastsatte Straffe henholdsvis af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage findes passende, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdagen den 2 Maj.

Nr. 50. Capitain **O. Lundin** som Fører af
Dampskibet „**J. P. Dillberg**« (Dietrichson)

contra

Aktieselskabet **Emil Z. Switzers Bjergningsentreprise**
ved sammes administrerende Direktør, Etatsraad
H. P. J. Lyngbye (Asmussen),

betr. Godtgjørelse for ydet Assistance under Isforhold.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17 Januar 1894: Indstævnte, Kaptajn O. Lundin, som Fører af Dampskibet »I. P. Dillberg« bør under Tvang af Udlæg i »I. P. Dillberg« med Tilbehør, staaende og løbende Redskaber at betale til Sagsøgerne, Aktieselskabet Emil Z. Svitzers Bjergningsentreprise, 6000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Januar 1893, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 300 Kr. At udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Appellanten i forrige Instants fremsatte Paastand om Frifindelse er ikke gjentagen for Høiesteret, hvor han alene har paastaaet det Indstævnte tilkjendte Beløb nedsat.

Idet Høiesteret i det Væsentlige tiltræder den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling, bemærkes, at der ved Fastsættelsen af det Indstævnte tilkommende Vederlag for den Appellanten upaakaldt ydede Hjælp vil være at tage særligt Hensyn til, at Dampskibet »J. P. Dillberg«, der efter de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger var et stærkt, til at overvinde Is-hindringer velskikket og undertiden endog til Isbrydning benyttet Skib, ikke, dengang Hjælpen modtoges, befandt sig i nogen umiddelbar Fare. I Betragtning heraf findes Vederlaget for den ydede Hjælp — med hvilken ingen Risiko for »Kattegat« var forbunden — at kunne bestemmes til 3000 Kroner, hvoraf maa svares Rente som ved Dommen fastsat.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det tilkjendte Beløb nedsættes til 3000 Kroner, og at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler det indstævnte Aktieselskab 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der ved Vidneforklaringer og paa anden Maade er oplyst under nærværende Sag, afgik det Hallands Ångbåts Aktiebolag tilhørende Dampskib »I. P. Dillberg«, der sejler i fast Rute, den 10 Januar 1893 fra Lübeck for at gaa til Kjøbenhavn og Malmø. Skibet, der er bygget af Jern i Motala, og som er forsynet med tvende Skruer og Maskiner paa tilsammen 120 nominelle Hestes Kraft — den indicerede Hestekraft er ikke angiven — samt har en Længde af 159,4 Fod og en Bredde af 23,66 Fod og er 296 Netto-Registertons drægtig, er opgivet at have en Værdi af 100,000 Kr. og havde, uagtet det langtfra skal have været fuldt lastet, hvorfor det paa Rejsen kun stak 7' for, 11¹/₂' agter, en Stykgodsladning inde til en Værdi af over 75,000 Kr., saa at den samlede Værdi var over 175,000 Kr. Skibet maa derhos antages ved Afrejsen fra Lübeck at have været i alle Maader fuldt sødygtigt og vel udrustet samt rigelig forsynet med Kul, og vare Maskinerne derhos i fuldkommen god Stand.

Ved Skibets Afgang fra Lübeck var det over 8° Celsius's Kulde, hvilken Temperatur i det Hele holdt sig i den nærmest paafølgende Tid, og forlod Drogden Fyrskib den 10 Januar om Eftermiddagen Kl. 1¹/₂ paa Grund af Isforholdene i Sundet sin Station og blev da af Dampskibet »Kattegat«, tilhørende Aktieselskabet Emil Z. Svitzers Bjergningsentreprise, bugseret gennem Hollænderdybet ind til Kjøbenhavn. Da »I. P. Dillberg« den 11 Januar Kl. 2¹/₂ Eftm. var naaet omtrent ³/₄ Sømil S. til O. af Tokosteprikken paa Dragørs Sandrev, mødte det store Flager af Drivis, og dets Fører O. Lundin tænkte da først paa at gaa op gennem Flinterenden, idet han, da Vinden dengang var haard Nordost, mente, at den muligvis var bedre at passere end Drogden, men, da han af et Dampskib, han mødte, erfarede, at det ikke var Tilfældet, besluttede han sig til at forsøge at komme op gennem Kongedybet. Kl. 3¹/₄ kom Skibet ind i sværere Drivis og strax derpaa i fast Is, gennem hvilken det derpaa gik fremad, indtil det Kl. ca. 5 Eftm. var tværs af Kastруп Fyrtaarn.

Der blev derpaa holdt Maaltid, men ca. Kl. 7 begyndte Skibet atter at arbejde sig frem gennem Isen, som der udgjorde et samlet Isdække, der paa flere Steder var skruet og tildels laa i flere Lag ovenpaa hinanden, og naaede, idet det i alt Fald paa en Strækning — efter dets eget Anbringende dog kun af ca. 200 Alen — benyttede en Rende, som samme Dag var dannet af den sydgaende stærke Damper »Botnia«, Kl. ca. 11 Aften til tværs af den nordligste Fabrik i Kastrup eller lidt Nord derfor henimod Svalerumpekosten, hvor det omtrent midt ude i Farvandet blev liggende stille i en stor, tyk Isflage, som det ikke kunde undvige.

Den næste Morgen, altsaa den 12 Januar, hejsede »Dillberg«, som da endnu laa fast i den omtalte Isflage, sit Kjendings-signal, og kom en Fisker, der var paa Andejagt paa Isen, ombord i Skibet og gik paa Opfordring af dets Fører ind paa for denne at bringe en Depesche iland, der fra en Fabrik i Kastrup blev telefoneret til Skibets Repræsentant her i Byen, og som gik ud paa, om han ikke kunde faa Dampskibet »Bryderen« til at gjøre et Sving hen til det Sted, hvor »Dillberg« laa, hvad Repræsentanten gjennem Telefonen besvarede derhen, at der, hvis Kaptajnen ønskede det, skulde blive gjort Alt, og hvilket Svar af den nævnte Fisker henimod Middagstid blev bragt ombord i »Dillberg«. Dettes Fører sendte derefter ved Fiskeren gennem den omtalte Fabrik en ny Telefondepesche til Skibets Repræsentant om at formaa »Bryderen« til efter endt Tur at gaa til det Sted, hvor »Dillberg« laa, dog efter Indstævntes Fremstilling — hvis Rigtighed imidlertid ikke mod Sagsøgernes Benægtelse er godtgjort — med den Tilføjelse: »saafremt dette Skib ikke da allerede var naaet helt frem«, hvilken Depesche blev besvaret derhen, at »Bryderen« hverken kunde eller vilde efterkomme Anmodningen, men at Repræsentanten og Styrmanden paa et andet af Hallands Ångbåts Selskabs Skibe vilde søge over Isen at gaa ud til »Dillberg«, uden at dette Svar dog kom Indstævnte i Hænde, da Fiskeren vilde bringe det ombord, idet Skibet allerede da, som senere omtalt, var i Bevægelse ind mod Kjøbenhavn.

Henimod Kl. 10 Formiddag, altsaa efterat den omtalte Fisker første Gang havde været ombord, kom 7 andre Fiskere fra Kastrup, der slæbte en Baad med sig over Isen, ud til »Dillberg« for at høre, om Skibet ønskede Hjælp, og blev deres Formand enig med Føreren om, at de skulde tage Skibets faa Passagerer med i Land, men dog vente dermed, til den fornævnte Fisker var kommen tilbage, hvorfor de og Passagererne først forlode Skibet Kl. henad 12; dette laa da endnu ganske stille fast i den ovenfor omtalte Isflage med Stævnen i Nordvest, medens Maskinen i Mellemtiden havde været igang. Føreren indlod sig ikke paa nogen Forhandling med dem om Hjælp for selve Skibet eller udtalte sig om, hvorvidt han ventede at kunne arbejde sig

videre med dette, men aftalte kun, hvilke Signaler han skulde hejse, hvis han ønskede, at de skulde komme ud igjen næste Morgen med eller uden Baad.

Man begyndte derefter ombord i »Dillberg« at forsøge at faa det los af Isen ved at hejse svære Gjenstande fra Lasten op i Bomme og derpaa at bringe det i en slingrende Bevægelse, hvilket dog mislykkedes, og der blev derfor sendt Folk ned paa Isen for at søge at hugge den i Stykker rundt om Skibet, særlig bag ved dette i den Rende, hvorigjennem Skibet Afte- nen forinden var kommet, og som imidlertid var frossen til, og, da dette var naaet, hvorved Isen rundt om Skibet fandtes at være ca. 2 Fod tyk, et enkelt Sted mere, medens den forskjellige andre Steder i Sundet kun skal have været 7 a 8 Tommer tyk, begyndte Skibet, hvis Maskine imidlertid paany var bleven sat igang, ved vekselsvis at bakke og gaa frem at søge at skaffe sig Vej gjennem Isen, og naaede det paa den Maade imellem Kl. 1 og 2 i alt Fald et Par Skibslængder frem, dog noget mere i vest- lig Retning, idet den tykkeste Del af Isen var Nord for Skibet.

Det Aktieselskabet »Emil Z. Svitzers Bjergningsentreprise« tilhørende Dampskib »Kattegat« — der er 142,7 Fod langt, 25,4 Fod bredt og 133 Netto-Registertons drægtigt samt forsynet med en Maskine af 120 nominelle, men 560 indicerede Hestes Kraft og skal have en Værdi af 200,000 Kr., og som er bygget helt af Jern, tildels med Spanterne i Forskibet nærmere ved hver- andre og tykkere end sædvanlig, og forsynet med et Jernunder- løb (Langskibsforbindinger) i Forstavnen og med 2 Tanke til Vand, den ene foran den anden, mellem Stævnen og Kollisions- skottet med Jerndæk og ligeledes med 2 Tanke til Vand bag Maskinen, samt ifølge en Erklæring fra Burmeister & Wains Skibsbyggeri af dette er konstrueret og forfærdiget som Isbryder og ifølge en Erklæring fra Havnekaptajnen her siden 1881 har som særlig skikket dertil været engageret af Kjøbenhavns Havne- væsen til, naar det var nødvendigt, at bryde Is i Havnen og paa Rheden — afgik den 12 Januar ca. Kl. 11 Form., efter forinden at have fyldt de to Agtertanke med Vand, fra Told- boden ad Dragør til for, uden Opfordring fra nogen Side, at tilbyde et eller andet af de Skibe, der sad fast i Isen ned ad Drogden til, deriblandt et, der saas ligge Nord for Nordre Røse, og som, da dets Signalflag blev synligt, viste sig at være »Dill- berg«, sin Assistance. »Kattegat« naaede gjennem en forinden brudt Rende ud til Trekrøner Kl. ca. 11¹/₄, men derfra begyndte der fast Is, gjennem hvilket Skibet dog, hvor Isen ikke var skruet eller overskudt, og hvor den kun ansloges til at være henad 8 Tommer tyk, hvad der ved Maaling bekræftedes enkelte Steder, arbejdede sig frem uden Vanskelighed, hvorimod Skibet, hvor Isen var skruet op i to eller mulig flere Lag, maatte bryde igjennem ved at stoppe, bakke og atter gaa frem, og paa et

Sted, hvad der af »Kattegat«s Fører er opgivet at have været mellem Middelgrunden og »Sundbyhage«, maatte Skibet gjøre flere Forsøg, inden det lykkedes samme der at bryde igjennem vistnok Kl. 1¹/₄, efterat det forinden havde siddet fast i alt Fald i nogle, efter dets Førers Anbringende endog i ca. 20 Minutter, og efterat en Mand havde været sendt ned paa Isen for at hugge nogle Stykker af denne løs; kun et enkelt Sted ned mod »Svalerumpen« saas en enkelt Vaage, men mere i Vest, hvor Skibet ikke skulde hen.

»Kattegat«, der styrede hen mod »Dillberg«, naaede ca. Kl. 2 i omtrent ¹/₂ Skibslængdes Afstand fra bemeldte Skib, der da laa og arbejdede med at gaa frem og tilbage i en af det selv frembragt Vaage paa et Par Skibslængder, og befandt »Kattegat« sig da efter dets Førers Formening ca. 1500 Alen i nogenlunde sydlig Retning fra den søndre Ende af Middelgrunden. Der indledes derpaa Samtale mellem de to Skibes Førere, der efter Udsagn fra »Kattegat«s Side begyndte med, at »Dillberg«s Fører — hvad der dog fra dette Skibs Side er benægtet — spurgte, om »Kattegat« havde nogen Ordre fra »Dillberg«s Rhederi, hvilket besvarede med Nej. Der skal derimod fra »Dillberg«s Side være blevet spurgt, om »Kattegat« skulde til en Damper, der laa mere ned imod Kastrop, hvad »Kattegat«s Fører skal have besvaret med, at han var gaaet til det nærmeste Skib. Det er dernæst givet, at han spurgte »Dillberg«s Fører, om denne vilde have Hjælp, men, medens det fra »Dillberg«s Side er paastaaet, at dets Fører ytrede, at man fra »Kattegat« maatte kunne se, at »Dillberg« nu laa frit i Isen og kunde arbejde sig frem og hjælpe sig selv, og at »Kattegat«s Fører besvarede dette med et langtrukket Ja, er det fra »Kattegat«s Side kun indrømmet, at det vel er muligt, at der fra »Dillberg«s Førers Side er faldet en Ytring som den omtalte, men benægtet, at »Kattegat«s Fører overhovedet har besvaret den eller besvaret den med Ja, hvad han har erklæret, at han ikke tror at have gjort. Derimod er det endvidere givet, at der blev talt yderligere om, at »Kattegat« skulde assistere »Dillberg«, at »Kattegat«s Fører paa et Spørgsmaal om, hvad der skulde betales derfor, svarede, at det var bedst at lade Betalingen fastsætte af Assurandørernes Voldgiftsudvalg her, men at »Dillberg«s Fører vægrede sig ved at gaa ind derpaa og kun vilde akceptere, at Betalingen fastsattes ved, at Rhederierne for de to Skibe indbyrdes enedes om samme, og at »Kattegat«s Fører saa tiltraadte dette.

Det maa antages, at »Kattegat« strax, da det naaede hen til »Dillberg«, altsaa inden den nu omtalte Forhandling fandt Sted eller dog medens den stod paa, svingede rundt, saa at dens Agterstævn kom til at vende hen mod »Dillberg«s Boug, om end »Kattegat«s Fører har anbragt, at denne Svingning først

foregik, efterat Forhandlingen var endt. Umiddelbart efter Forhandlingen, der kun kan antages at have været faa Minutter, bakkede »Dillberg« efter Opfordring lidt, og brød »Kattegat« derpaa ved at gaa frem og saa ligeledes at bakke, den Del af Isen, der var mellem de to Skibe, itu, og sejlede »Kattegat« saa paany frem, uafbrudt fulgt af »Dillberg«, uden at der førtes nogen Slæbetrosse ombord i dette Skib, snart med halv Kraft og snart langsomt, men uden at sidde fast noget Sted, gjennem den af »Kattegat« paa Udvejen brudte Rende, der havde holdt sig aaben, saa at »Dillberg« naaede ind paa Indrerheden Kl. ca. 3 Eftermiddag. Det bemærkes endnu, at Vinden den nævnte Dag var N. O. til O. med laber Kuling, hvad den ligeledes skal have været den følgende Dag, og at Frosten holdt sig nogenlunde uforandret, ialtfald i et Par Uger derefter.

Det viste sig meget hurtigt, at de to Skibes Rhederier ikke kunde enes om den Betaling, som »Kattegat« skulde have for den saaledes ydede Hjælp, og Aktieselskabet Emil Z. Svitzers Bjergningsentreprise har derpaa anlagt nærværende Sag, hvorunder det har paastaat Kaptajn O. Lundin som Fører af Dampskibet »I. P. Dillberg« dømt til under Tvang af Eksekution i selve Skibet med Tilbehør, staaende og løbende Redskaber at betale principalt 10,000 Kr., subsidiært et ved Rettens Skjøn fastsat passende Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 21 Januar f. A., medens Indstævnte har fordret sig helt frifunden, subsidiært frifunden mod at betale et ved Rettens Skjøn fastsat Beløb, dog ikke udover 1000 Kr., som han, for at undgaa Retssag, havde erklæret sig villig til at betale, og uden Renter. Begge Parter havde fordret sig Sagsomkostninger tilkjendte.

Den af Indstævnte fremsatte principale Paastand om fuldstændig Frifindelse er støttet paa, at der efter den mellem de to Skibes Førere truffene, for begge Parter bindende Aftale ikke kan tilkomme »Kattegat« nogen højere Betaling, end »Dillberg« frivillig vil indlade sig paa at erlægge som passende, hvad der fra »Dillberg«s Side er sat til nogle faa hundrede Kroner, og at Sagsøgeren saaledes har været uberettiget til at indbringe Spørgsmaalet om Betalingens Størrelse for Retten. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, idet Indstævnte, hvorledes han saa end selv maatte have opfattet Forholdet, dog fornøftigvis ikke kunde have været berettiget til at gaa ud fra, at det ogsaa skulde have været »Kattegat«s Førers Mening fuldstændig at overlade Betalingens Fastsættelse til »Dillberg«s Rhederiers Forgødtbefindende, men den truffene Aftale derimod i alt Fald naturligt maatte forstaas saaledes, at Parterne, forsaa vidt de ikke kunde komme til Enighed om Betalingen, kunde, som sædvanlig, indbringe deres Tvist derom for Retten.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Størrelsen af den

Betaling, der bliver at udrede, skal det foreløbig bemærkes, at Retten ikke finder Anledning til at komme nærmere ind paa de under Forhandlingerne mellem de to Skibsførere faldne, men omtvistede Udtalelser, da det, bortset fra, at det ikke kan anses bevist, hvorledes de virkelig have lydt, i alt Fald ikke er oplyst, hvorledes de forudgaaende Bemærkninger, hvorpaa de skulde have været Svar, under Hensyn til Skibenes Afstand m. m. ere blevne opfattede. Ejheller findes det fornødent at komme ind paa en nærmere Omtale af, hvorledes Isforholdene, forsaavidt disse under Sagen have været omtvistede, maa antages at have været paa det omhandlede Tidspunkt i de forskjellige Dele af Sundet, men særlig mellem det Sted, hvor »Dillberg« den 12 Januar f. A. om Morgenen laa fast, og Trekroner. Medens det nemlig, efter hvad Føreren af og de to Styrmand paa »Kattegat« selv have udtalt som deres Formening, maa antages, at »Dillberg« med nogen Møje ved egen Hjælp kunde have arbejdet sig hen fra det Sted, hvor det den anførte Dag laa fast, til det Sted, hvor »Kattegat« under Forhandlingen mellem de 2 Skibe befandt sig, maa det derimod, naar henses til samtlige de Retten foreliggende Oplysninger, deriblandt af flere Sydfra kommende Dampskibe den 11 Januar f. A. havde fundet Isen i Kongedybet saa vanskelig et forcere, at de vendte om mellem Dragør og Kastrup, og særlig til, at »Dillberg«, om det end var et stærkt og godt Skib, dog ikke kan antages at have været nær saa stærkt som eller langt fra saaledes indrettet paa Isforhold som »Kattegat«, i alt Fald betragtes som yderst tvivlsomt, om »Dillberg«, hvis »Kattegat« ikke havde tilvejebragt den omhandlede, af begge Skibe benyttede Rende, havde ved egen Hjælp kunnet naa ind til Kjøbenhavn, enten gennem Kongedybet eller gennem Hollænderdybet, og endmere tvivlsomt, om dette i saa Fald vilde have kunnet lykkes i Løbet af den 12 Januar eller dog den eller de nærmest paafølgende Par Dage. Og vel kan det dernæst, som Vejrforholdene vare den 12 Januar og holdt sig i de følgende Dage, ikke paastaas, at det virkelig vilde have været forbundet med nogen egentlig Fare for »Dillberg« at blive liggende stille i Isen, naar det ikke selv havde kunnet hjælpe sig frem, men paa den anden Side kunde der meget let ved et pludseligt Omslag af Strømmen og Vinden være opstaaet endog betydelig Fare for, at Skibet enten kom til at lide Skade i Isen eller blev sat paa Grund, og maa det ogsaa antages at have været Hensynet dertil, som bevirkede eller i alt Fald bidrog til, at »Dillberg«, som omtalt, søgte at faa Assistance af »Bryderen«. Det skal i Forbindelse dermed endnu kun nævnes, at Dampskibet »Niord«, der iøvrigt var lidt større end »Dillberg« og med en lidt ringere Hestekraft, den 11 Januar kom til at sidde fast i Isen $\frac{1}{2}$ Kvartmil S. $\frac{1}{2}$ Ø. fra Nordre Røse Fyrtaarn og først naaede ind til Kjøbenhavn den 1 Februar f. A. med

Havari til et Beløb af over 23,000 Kr. Da »Dillberg« derhos selv under den stedfundne Forhandling hurtig gik ind paa at modtage »Kattegat«s Hjælp, saaledes at dette Skib efter Aftalen aabnede Gjennemgang gennem Isen ind til »Dillberg« og derpaa gik frem og op til Kjøbenhavn med »Dillberg« i sit Kjølvand, maa det blive uden Betydning ved Sagens Afgjørelse, at »Dillberg« mulig ved at afslaa Assistancen og blive liggende, til »Kattegat« var sejlet bort enten i en anden Retning eller tilbage til Kjøbenhavn, selv kunde, efter at have brudt sig Vej ud til den af »Kattegat« aabnede Rende, have sejlet ad den ind til Kjøbenhavn, forudsat at denne Rende ikke forinden var bleven lukket eller indsnævret igjen af Is.

Medens »Kattegat« nu derhos ikke ved den omhandlede Lelighed selv kan antages at have været udsat for nogen Fare, findes der derimod ved Bestemmelsen af Betalingen at burde tages Hensyn tillige til Værdien af »Dillberg« med Ladning og til de Udgifter og den Risiko, der i det Hele i flere Retninger ere forbundne med at holde en Virksomhed som »Kattegat«s i Gang, og skjønnes den Sagsøgeren tilkommende Betaling derefter at burde fastsættes til 6000 Kr., hvoraf der vil være at svare Renter som paastaet. Indstævnte vil derhos have at udrede 300 Kr. i Sagsomkostninger. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 207.

Advokat Halkier

contra

Fritz Theodor Sørensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Februar 1895: Arrestanterne Fritz Theodor Sørensen, Harald Frode Eibye og Emil Christian Hansen bør straffes, Arrestanten Sørensen med Forbedringshusharbejde i 1 Aar og Arrestanterne Eibye og Hansen med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Lassen, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Sørensen og Eibye, En for Begge og Begge for En, dog saaledes, at Arrestanten Hansen deraf in solidum med dem tilsvares $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Fritz Theodor Sørensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Frits Theodor Sørensen, Harald Frode Ejbye for Tyveri og Emil Christian Hansen for Tyveri og Betleri. Arrestanten Sørensen, der er født den 10 Juli 1858, er anset: ved nærværende Rets Dom af 5 Oktober 1886 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned, og senest: ved nærværende Rets Dom af 28 Oktober 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk. og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk. efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Mod denne Arrestant har der desuden gjentagne Gange her ved Retten været indledet Undersøgelser, under hvilke han har været sigtet for Tyveri eller Meddelagtighed heri, saaledes en Gang i Aaret 1888, en Gang i Aaret 1891, en Gang i Aaret 1892 og 3 Gange i Tiden fra December 1893 til Maj 1894. Alle disse Undersøgelser ere imidlertid blevne sluttede uden Tiltale, de 2 første fordi Arrestanten da ansaas for at være utilregnelig, de 4 sidste af Mangel paa Bevis.

Arrestanten Ejbye — — — — —

Arrestanten Hansen — — — — —

Under nærværende Sag sigtes Arrestanterne for Natten mellem den 29 og 30 Oktober f. A. at have frastjaalet Uhrmager Carl Frederik Vilhelm Andersen, der har Butik Fælledvejen Nr. 16, Stuen, en Del Uhre og Uhrkjæder. Sagens Omstændigheder ere følgende: Medens Inspektionsbetjent Nr. 323, Schrøder, nævnte Nat omtrent Kl. 3 patrouillerede paa St. Hans Torv, hørte han en Lyd som af en Rude, der blev ituslaet. Han gik da strax ned ad Fælledvejen, hvorfra Lyden var kommet,

og da han derpaa passerede Uhrmager Andersens ovennævnte Butik, saa han, at der foran denne laa en Del Glasstumper. Samtidig blev han opmærksom paa 2 Mandspersoner, der bevægede sig ned mod Nørrebrogade et Par Hundrede Alen foran ham, og da han fandt disse to Mænd mistænkelige, fulgte han hurtigt efter dem og naaede ogsaa at komme dem ganske nær, efterat de vare drejede om ad Nørrebrogade og vare naaede ned til Søerne. Idetsamme opdagede de imidlertid, at de bleve forfulgte, og de gave sig da til at løbe ned ad Dosseringen langsmed Peblingesøen, og uagtet en Politibetjent her kom dem imøde og søgte at standse dem, lykkedes det dem begge at undløbe. Da det imidlertid antoges, at den ene af de 2 omtalte Personer, der var seet at fortsætte sit Løb videre ned ad Dosseringen, muligvis kunde have skjult sig i en af Haverne langsmed denne, bleve disse undersøgte af 2 Politibetjente og under denne Eftersøgning blev saa Arrestanten — i hvilken Inspektionsbetjent Schrøder efter sin Forklaring bestemt har ment at gjenkjende den ene af de to Personer, som han forfulgte ned til Dosseringen — fundet siddende i et Lysthus i en af Haverne, og da han derpaa efter at være bleven indbragt til Politistation Nr. 6 blev visiteret paa sin Person, fandtes han i Besiddelse af 3 Herreuhre, 2 Dameuhre, 6 Dameuhrkjæder og 1 Herreuhrkjæde; et af disse Uhre havde han liggende i sin Vestelomme, og til dette Uhr var fastgjort en af Kjæderne, som paa almindelig Vis var hægtet fast i Vesten. Uhrmager Andersens Butik blev dernæst undersøgt, og det blev ved denne Undersøgelse konstateret, at 2 af Vinduerne i Butikken vare blevene slaaede eller sparkede itu, og samtidig blev det anmeldt til Politiet, at der savnedes en Del Uhre og Uhrkjæder, der havde beroet i de paagjældende Vinduer, deriblandt nogle Uhre og Kjæder, ganske lig dem, der vare fundne i Arrestanten Sørensens Besiddelse.

Uagtet Alt, hvad der saaledes talte mod Arrestanten Sørensen, nægtede denne bestemt, at han havde stjaalet eller været med til at stjæle de hos ham fundne Uhre m. m., og denne Benægtelse har han fastholdt under hele Sagen. Om Maaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af de paagjældende Uhre m. m., har han derhos afgivet en Forklaring, der, saaledes som han senest har modificeret den, i det Væsentlige gaar ud paa, at han den paagjældende Nat omtrent Kl. 12 kom i Snak med Arrestanten Eibye, der da samtidig med ham og Arrestanten Hansen forlod en Beværtning i Blaagaardsgade, at han og de 2 andre Arrestanter dernæst spadserede sammen i nogen Tid, bl. A. paa Blegdamsvejen, hvorpaa han forlod dem noget før Kl. 1, at Arrestanten Eibye noget senere pludselig kom hen til ham og i en Fart puttede noget ned i hans Jakkelomme, hvorpaa han igjen forsvandt, efterat have stævnet ham til at møde ham den næste Dag i den ovennævnte Beværtning, at han

(Sørensen) først, efterat Eibye var forsvundet, besindede sig paa at undersøge, hvad det var, denne havde stukket til ham, og da opdagede, at det var de Uhre og Uhrkjæder, af hvilke han ved Visitationen fandtes i Besiddelse, at han da strax besluttede at opsøge Eibye for at levere denne de nævnte Ting tilbage, da han nok kunde tænke sig, at det var Tyvekoster, samt at han, der var træt, derpaa gik hen paa Døsseringen, hvor han satte sig ind i et Lysthus for at hvile sig, og at han her faldt i Søvn, og først vaagnede, da han blev paagrebet.

Medens Arrestanten Sørensen saaledes har nægtet, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, have Arrestanterne Eibye og Hansen, der senere bleve inddragne under Sagen, overensstemmende forklaret Følgende, hvilke Forklaringer for deres Vedkommende ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Efter at alle 3 Arrestanter Natten mellem den 29 og 30 Oktober f. A. omtrent Kl. 12 vare blevne lukkede ud af en Beværtning i Blaagaardsgade, hvor de havde opholdt sig i nogen Tid — Arrestanten Eibye dog ikke i Selskab med de 2 Andre — henvendte Sørensen sig til Eiby og overtalte denne til at gaa en Tur med ham og Hansen. De gik derpaa hen paa Fælledvejen, og efterat Arrestanten Sørensen her havde vist, at der i Uhrmager Andersens Butiksvinduer hang en Del Uhre, foreslog han, at de skulde stjæle nogle af disse. Alle 3 Arrestanter drev derpaa en Tid lang omkring i Nærheden af Andersens Butik — bl. A. gik de frem og tilbage paa Blegdamsvejen — og under denne Vandring talte Sørensen vedvarende om det af ham foreslaaede Tyveri og opfordrede gjentagende Eibye til at paatage sig Udførelsen af dette, hvad Eibye dog ikke vilde indlade sig paa. Imidlertid bleve de tilsidst alle 3 enige om, at Tyveriet skulde begaas, efterat Sørensen sluttelig havde paataget sig selv at udføre det, og i Henhold til den saaledes truffne Aftale gik de hen paa Fælledvejen, hvor Sørensen, efter først at have paalagt Hansen at gaa ned til St. Hans Torv for at holde Vagt, selv gik hen til Uhrmager Andersens Butik for at stjæle de paagjældende Uhre, som han efter Aftalen skulde se at faa fat paa ved at ituslaa eller itusparke et af Butiksvinduene. Om hvad der derefter passerede, har Arrestanten Hansen forklaret, at han, der efter Sørensens Anvisning strax gik ned mod St. Hans Torv for at holde Vagt, lidt efter hørte en Rude klirre, at han, der forstod, at det var Sørensen, som i Overensstemmelse med Aftalen havde slaaet Butiksvinduet itu, strax, da han hørte den nævnte Lyd, blev bange for, at Tyveriet skulde blive opdaget, og derfor besluttede, at han ikke vilde have mere med dette at gjøre, samt at han i Overensstemmelse med den af ham saaledes fattede Beslutning, umiddelbart derpaa løb sin Vej uden at undersøge, hvad der blev af de 2 andre Arrestanter.

Arrestanten Eibye har derhos forklaret Følgende: Da Søren-

sen gik hen for at udføre Tyveriet, gik han selv noget ned ad Fælledvejen og strax efter hørte han, at Sørensen slog en Rude itu. Umiddelbart derpaa kom Sørensen hen til ham og gav ham et Uhr og nogle Uhrkjæder, idet han samtidig fortalte, at han havde stjaalet 3 Herreuhre og en Del Kjæder; derimod fik Hansen ikke noget, da det viste sig, at han var forsvundet. Arrestanten Eibye har fremdeles forklaret, at han og Sørensen derpaa spadserede omkring paa Blegdamsvejen og i det omliggende Kvarter i henimod 1½ Time og under denne Vandring bleve enige om at stjæle nogle Uhre, der hang i et andet af Uhrmager Andersens Butiksvinduer, at Sørensen, da de dernæst paany — Klokken var da ca. 3 — passerede Butiken, gik hen til denne og ituslog det paagjældende Butiksvindue, at han (Eibye), der imidlertid var gaaet ned ad Fælledvejen henimod Nørrebrogade, lidt efter blev indhentet af Sørensen, som fortalte ham, at han denne Gang havde stjaalet 2 Dameuhre og en Del Uhrkjæder, hvorpaa Sørensen atter gav ham et Uhr og nogle Kjæder, samt at de efter dernæst at være drejede om ad Nørrebrøgade og være naaede ned til Søerne, pludselig opdagede, at en Politibetjent fulgte efter dem, hvorpaa de begge gav sig til at løbe ned ad Dosseringen langsmed Peblingsøen. Arrestanten Eibye, der under Sagen er fundet i Besiddelse af 2 Uhre (et Herreuhr og et Dameuhr) og 7 Uhrkjæder (2 Dame-Uhrkjæder og 5 Herre-Uhrkjæder) har sluttelig forklaret, at det er disse Uhre og Uhrkjæder, som han modtog af Arrestanten Sørensen.

Ligesom det nu efter de af Uhrmager Andersen, Expeditrice Karen Marie Jensen og Uhrmagersvenden Jens Christian Petersen og Johan Henrik Christian Hansen afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste maa anses godtgjort, at ikke alene de hos Arrestanten Eibye, men ogsaa de hos Arrestanten Sørensen forefundne Uhre og Kjæder ere frastjaalne Uhrmager Andersen den paagjældende Nat, saaledes er Mistanken mod Arrestanten Sørensen for at have deltaget i Tyveriet af disse Gjenstande, foruden ved Medarrestanternes bestemte Sigtelser, væsentlig bestyrket ved de af Politibetjentene Nr. 326, Davidsen og Nr. 359, Fick afgivne beedigede Forklaringer.

Politibetjent Davidsen har saaledes forklaret, at han, da han den paagjældende Nat patrouillerede paa Fælledvejen og i Kvarteret deromkring, 2 Gange saa Arrestanten Eibye, som han har gjenkendt, begge Gange i Selskab med en anden Person, der i Højde, Figur og Klædedragt ganske lignede Arrestanten Sørensen, (det bemærkes herved, at Arrestanten Sørensen er betydeligt højere end Arrestanten Hansen, der er lille af Statur, og at han og Arrestanten Hansen derfor ikke kunne forvexles med hinanden) — første Gang var Klokken mellem 12 og 1, og Eibye og den anden Person kom da fra Fælledvejen og gik ud ad Blegdamsvejen, anden Gang var Klokken 2¼, og de 2

Personer kom da fra Blegdamsvejen og gik ned ad Fælledevejen. Politibetjent Fick har forklaret Følgende: Medes han den paagjældende Nat patrouillerede paa Blegdamsvejen og i Kvarteret deromkring, passerede Arrestanten Sørensen, som han har gjenkjendt, ham 3 a 4 Gange. Første Gang var mellem Kl 12¹/₄ og 12¹/₂, og Sørensen gik da ned ad Blegdamsvejen henimod Østerbro sammen med 2 andre Personer, af hvilke den ene var lille, medens den anden i Skikkelse svarede til Arrestanten Eiby, der er meget høj. De to sidste Gange fulgtes Sørensen derimod kun med den høje af de 2 nævnte Personer, og da Sørensen og den høje Person der sidste Gang passerede ham, var Klokkeren 20 Minutter i 3, og Sørensen og den Anden gik da opad Læssøegade i Retning af Blegdamsvejen.

Til hvad ovenfor er anført kan fremdeles føjes, dels at Arrestanten Sørensens Fortid taler stærkt imod ham, dels at hans ovennævnte Forklaring om, hvorledes han vil være kommen i Besiddelse af Uhrene m. m. i og for sig er aldeles usandsynlig, ligesom den ogsaa er aldeles ubestyrket, dels endelig, at hans Forklaringer under Sagen om hans Samværen med de 2 andre Arrestanter have været tilbageholdne og derhos meget vaklende og ubestemte, og Betydningen af denne sidste Omstændighed svækkes ikke derved, at Sørensen har anbragt, at han den oftnævnte Nat var meget beruset, og at han derfor ikke har kunnet forklare bestemtere, end han har gjort; ved de i Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det nemlig anses for godtgjort, at Arrestanten Sørensen ved den paagjældende Lejlighed netop ikke var videre paavirket af Siritus.

Ved Alt, hvad der saaledes er anført, findes det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten Sørensen har deltaget med Arrestanten Eibye i Udførelsen af de 2 heromhandlede Tyverier, selv om man ikke tør gaa ud fra, at det er Sørensen, der har iværksat dem ved at ituslaa de paagjældende Ruder. Herreuhrene og de Kjæder, der maa antages at være stjaalne ved det første Tyveri, ere vurderede til ialt 89 Kr.; Dameuhrene med Kjæder, som maa antages at være stjaalne ved det sidste Tyveri, ere vurderede til ialt 44 Kr. —

Under nærværende Sag har der ligesom under den ved Rettens ovennævnte Dom af 28 Oktober 1893 paakjendte Sag været rejst Tvivl om, hvorvidt Arrestanten Sørensen, der som sindssyg har været under Behandling paa St. Hans Hospital fra den 12 Oktober 1887 til den 16 Juni 1888 og fra den 18 August 1888 til den 15 April 1891, kan antages at være fuldt tilregnelig. Under den ved Rettens nysnævnte Dom paakjendte Sag blev Arrestanten i den Anledning indlagt til Observation paa Kommunehospitalet, og vedkommende Overlæge afgav derefter under 12 Juli 1893 en Erklæring, der gik ud paa, at Arrestanten hverken i sjælelig eller i legemlig Henseende

havde frembudt noget som helst sygeligt Symptom, men for Øjeblikket var rask, at den Sygdom (udtalte Vanvidsforestillinger), hvoraf han under et tidligere Ophold paa Kommune-hospitalet havde lidt, skyldtes Misbrug af stærke Drikke, og at han, efterat være bleven relativt afholdende, havde faaet Klarhed for sine tidligere Vrangforestillingers Mangel paa Realitet, samt at Intetsohelst tydede paa, at han skulde have været sindsyg paa det i den paagjældende Sag omhandlede Tidspunkt. Denne Erklæring blev under 6 Oktober 1893 tiltraadt af Sundhedskollegiet, der bemærkede, at det hverken kunde anses for umuligt eller usandsynligt, at en længere Tids Afholdenhed fra Spiritus kunde have medført en væsentlig Bedring i Arrestantens tidligere Tilstand, og ved Rettens oftnævnte Dom af 28 Oktober 1893 statueredes det derefter, at Arrestanten havde været fuldstændig tilregnelig, da han begik de i den paagjældende Sag omhandlede Forbrydelser. Under nærværende Sag har Arrestanten selv erklæret, at han i lang Tid ikke har lidt af de fixe Ideer, som han tidligere led af, og saavel herefter som efter hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst om Arrestantens mentale Tilstand bl. A. ved de af vedkommende Forhørsdommer og af den konstituerede Politilæge afgivne Erklæringer maa det antages, at han vedvarende er rask i sjælelig Henseende, og ved Paadømmelsen vil derfor være at gaa ud fra, at Arrestanten har været fuldstændig tilregnelig, da han begik de 2 ovennævnte Tyverier.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Sørensen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. — efter Omstændighederne: Arrestanten Sørensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar —

Nr. 192. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Peter Olsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Februar 1895: Arrestanterne Hans Peter Olsen og Robert Alfred Deleuran og Tiltalte Gustaf Alfred Rehn bør straffes, Arrestanten Olsen med

Tugthusarbejde i 3 Aar, Arrestanten Deleuran med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Sallærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Jacobsen, 25 Kr. til hver, ville være at udrede af Arrestanten Olsen, dog saaledes, at deraf in solidum med ham udredes af Arrestanten Deleuran $\frac{1}{2}$ og af Tiltalte $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Peter Olsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-
vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium
for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-
sagførerne Salomon og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne
Sag tiltales Arrestanten Hans Peter Olsen for Tyveri og Over-
trædelse af Polititilhold, Arrestanten — Deleuran — og Rehn

Arrestanten Olsen, der er født den 22 Juli 1860, er bl A.
anset: ved nærværende Rets Domme af 28 Marts 1885, 21
Januar 1888, 4 Juni 1889 og 25 Juli 1891 henholdsvis efter
Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde
i 18 Maaneder, efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Stk.,
som for 2den Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts
1860 § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage,
efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens §
241, 2det Stk., efter sammes § 238, som for 3die Gang be-
gaaet Hæleri og efter Straffelovens § 253, med Forbedringshus-
arbejde i 8 Maaneder, og efter Straffelovens § 231, 1ste Stk.,
eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter sammes
§ 238, som for fjerde Gang begaaet Hæleri og efter Straffelovens
§ 253 samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1, med Forbedrings-
husarbejde i 18 Maaneder, og senest: ved Høiesterets Dom af
29 August 1893 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk,
efter dens § 238, som for femte Gang begaaet Hæleri, samt
efter Lov 3die Marts 1860 § 1, med Forbedringshusarbejde i 1

Aar. — Ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 6 November f. A. om Formiddagen mellem Kl. 11 og 12 skaffede Arrestanten Olsen sig i tyvagtig Hensigt Adgang til den af hans Søster Anna Andresen, Sørensens Enke, beboede Lejlighed i Stueetagen i Ejendommen Sophiegade Nr. 6, idet han fra Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, gennem et Vindu steg ind i et af Lejlighedens Værelser. I Lejligheden stjal han derpaa en Del Klædningsstykker med mere, alt tilsammen vurderet til 43 Kr., hvilke Gjenstande beroede i 2 aflaaede Skabe, som han opbrød med Vold. Det Stjaalne tilhørte dels ovennævnte Anna Sørensen, dels Arbejdsmand Lars Rasmussen. — Tiltalte Rehn pantsatte — nogle af de stjaalne Klædningsstykker for Arrestanten — og — blev — derpaa af Arrestanten trakteret med Drikkevarer, som denne havde indkøbt for nogle af de ved Pantsætningen af Klæderne indvundne Penge. Det af Tiltalte saaledes pantsatte Tøj er for sig vurderet til 32 Kr. —

Om Eftermiddagen den 9 November f. A. stjal Arrestanten Olsen et Slagter Carl Andersen tilhørende Enspænderkjøretøj, der henstod uden Tilsyn i Ny Stormgade, og samtidig stjal han 2 Dækkener, en Pisk, en Presenning, en Kniv, et Hvessestaal og 4 Kalvehoveder, hvilke Gjenstande alle beroede i Kjøretøjet. Dette og de nævnte Gjenstande, hvilke tilhørte dels Slagter Andersen, dels Slagtersvend Jørgen Emil Henriksen, ere tilsammen vurderede til 210 Kr. Kalvehovederne, der for sig ere vurderede til 6 Kr., solgte Arrestanten Olsen samme Dag for $1\frac{1}{2}$ Kr. og i Forbruget af disse Penge deltog Arrestanten Deleuran — Med det ovenfor nævnte Kjøretøj kjørte Arrestanterne Olsen og Deleuran om Aftenen samme Dag, som Olsen havde stjaalet det, ud til Skovshoved, hvor de — Klokken var da mellem 10 og 11 — i Forening i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til en ved Strandvejen beliggende ubeboet, toetages Villa, idet de fra den til Villaen hørende Have, i hvilken de vare komne ind ved fra Strandvejen at springe over et ca. $1\frac{1}{4}$ Al. højt Stakit, gennem et Vindu steg ind i Villaens Stueetage. Efter derpaa i Stueetagen at have stjaalet en Havesax, der laa i en Servante, og en Frakke, der hang frit fremme, gik de op i Villaens Kvistetage, hvor de ved Vold skaffede sig Adgang til 2 aflaaede Værelser og til et i Forbindelse med det ene af Værelserne staaende Pulterkammer. I de nævnte 2 Værelser og i Pulterkammeret stjal de dernæst en Del Beklædningsgjenstande, nogle Servietter og Haandklæder, nogle Flasker Vin, nogle Knive, et Par Broscher m. m., hvilke Gjenstande beroede dels frit fremme, dels i uafaaede Gjemmer, dels i et aflaaet Konsolskab, som Arrestanten Olsen med Vold opbrød. I Villaen

stjal de endvidere 2 Nøgler, der sad i et Par af Villaens Døre. Alt det stjaalne, der tilsammen er vurderet til 76 Kr., tilhørte Grosserer Titzel.

Arrestanten Olsen har derhos overtraadt et ham til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 25 Oktober f. A. ved hans Hjemsendelse til Taarnby Kommune under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, bl. A. gaaende ud paa, at han, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, ufortøvet skulde melde sig ved ovennævnte Protokol. Uagtet han nemlig samme Dag, som han var bleven hjemsendt, paany vendte tilbage her til Staden og derefter opholdt sig her, indtil han den 10 November f. A. blev anholdt under nærværende Sag, har han ganske undladt at gjøre nogen Anmeldelse herom til den oftnævnte Protokol.

I Henhold til ovenstaaende ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse: Arrestanten Olsen efter Straffelovens § 232, for fjerde Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Sik., efter dens § 238, som for sjette Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, — efter Omstændighederne: Arrestanten Olsen under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar. —

Fredagen den 3 Maj.

Nr. 202.

Høiesteretsagfører Lunn

contra

Emma Kristine Karoline Ottesen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 30 November 1894: Tiltalte Emma Kirstine Karoline Ottesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator A. Bentzen, 10 Kr. I Erstatning betaler Tiltalte til Møller Søren Pedersen i Sulsted 1 Kr. 75 Øre

og til Lærer Lauritzen sammesteds 11 Kroner 75 Øre. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, men da hun nu har fyldt 18 Aar, bliver Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Emma Kristine Karoline Ottesen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestepige Emma Kristine Karoline Ottesen for Tyveri, og det er ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: Medens hun fra 1 November 1892 til 1 November 1893 tjente hos Møller Søren Pedersen af Sulsted, tilvendte hun sig jævnlig Æg, som hun tog fra Læggestederne i Gaardens Bygninger, bl. A. engang 20 Æg fra en enkelt Hønserede; de saaledes stjaalne Æg forærede hun dels til sin nu afdøde Moder, dels til sin Fader, der arbejdede som Dag-lejer hos Pedersen, som har anslaaet Æggene til en Værdi af

75 Øre pr. Snes. Tiltalte har derhos i Løbet af Tjenestetiden stjaalet en Krone, der beroede i en Pedersens Hustru tilhørende Pengepung, som var henlagt i et uafaaaset Spisekammer paa Gaarden. Den 1 November 1893 kom Tiltalte derpaa til at tjene hos Lærer Lauritzen af Sulsted, og har under denne Tjeneste to Gange set Lejlighed til at stjæle Penge fra en uafaaaset Skuffe i Lauritzens Skrivebord, første Gang efter hendes Forklaring nogle Smaapenge, vistnok 75 Øre, og anden Gang en Tikroneseddel, hvorhos hun en Dag, da Lauritzen et Øjeblik havde fjærnet sig fra sit Værelse og havde ladet sit der beroende Pengeskab staa aabent, med en Nøgle, der hang ved Pengeskabsnøglen, aabnede enten et indre afaaset Rum i Skabet, eller — efter hendes egen Forklaring — en deri værende Pengekasse, og udtog deraf et Kronestykke, som hun tilegnede sig. Hun har endvidere stjaalet en Lauritzens Hustru tilhørende til en Værdi af 2 Kr. ansat Særk, der var hængt til Tørre paa et uafaaaset Loft, samt et Fotografi, som hun udtog af et paa et Bord i Lauritzens Stue henlagt Album, hvilke sidste Gjenstande imidlertid allerede før Undersøgelsens Begyndelse vare tilbageleverede Bestjaalne. Det er endelig endnu oplyst, at Tiltalte den 15 Oktober f. A. har stjaalet et Tørklæde, der af et af Skolebørnene var henlagt paa en Trappe ved Skolestuen, men da dette Tyveri, som iøvrigt ses at have givet Anledning til Undersøgelsen, er forbigaaet i Underrettsdommen, og da Sagen er indanket her for Retten alene efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der nu ikke Spørgsmaal om at tage dette Forhold under Paakjendelse. Derimod er Tiltalte, der er født den 22 April 1877, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for sit øvrige anførte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 21 og 37; men Straffen, som ved den indankede Dom er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde forhøjes til lige Fængsel i 20 Dage. Idet det maa have sit Forblivende ved, at det ved Underrettsdommen er paalagt Tiltalte i Henhold til de af Møller Søren Pedersen og Lærer Lauritzen nedlagte Pastande at betale dem i Erstatning henholdsvis 1 Kr. 75 Øre og 11 Kr. 75 Øre, vil derefter bemeldte Dom med den anførte Forandring af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 190. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Andreas Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 29 November 1894: Tiltalte Niels Andreas Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Bennetzen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Zahn, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Andreas Jensen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Niels Andreas Jensen for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der under 14 September 1892 havde faaet Skjøde paa Gaarden Matr. Nr. 6 a og 19 af Asbo og 12 d af Bække, af Hartkorn 3 Tdr. 4 Skpr. 2 Fdkr., Gammelskat 43 Kr. 1 Øre, og ved Købet havde overtaget en i bemeldte Ejendom indestaaende Gjæld til den vest- og sønderjydske Kreditforening, stor

oprindelig 15000 Kr. og til Rest Kr. 14,341. 61, for hvilken Gjæld han derpaa havde udstedt en den 15 Januar 1893 dateret og den 24 s. M. thinglæst Panteobligation, hvorved der gaves Kreditforeningen 1ste Prioritets Panteret, næst efter en Aftægt m. v. i Ejendommen med Bygninger, Besætning, Inventarium samt Avl og Afgrøde m. v. — har, efterat det efterhaanden var saaledes gaaet tilbage for ham, at det ved Nytaarstid 1894 var blevet ham klart, at han ikke kunde holde sig ved Gaarden, i Løbet af Marts og den første Halvdel af April f. A. afhændet Størstedelen af Gaardens, som meldt, pantsatte Besætning, der, da han overtog Ejendommen, bestod af 2 Heste, 2 Trækstude, 10 Køer samt 10 a 12 Stk. Ungkvæg, og endnu i Begyndelsen af f. A. udgjorde 3 Heste, 7 Køer, 7 Kvier og Ungkvæg samt 2 Faar og 4 Lam. Tiltalte har saaledes i det nævnte Tidsrum overdraget 2 Køer og 5 Mælkekalve til Gaardejer Jørgen Ravn Simonsen af Asbo for ialt 295 Kr., hvoraf 275 Kr. udbetaltes kontant, medens Køberen havde Resten, 20 Kr., tilgode hos Tiltalte, en Kvie for 40 Kr. til Gaardejer Søren Pedersen sammesteds, der ligeledes havde 20 Kr. tilgode hos Tiltalte og derfor kun udbetalte 20 Kr. kontant, en Hest for 110 Kr. til Gaardejer Søren Jørgensen, der udbetalte Tiltalte 90 Kr., medens 20 Kr. afgik i Kjøbesummen af samme Grund, som foran anført, og 2 Faar og 4 Lam for 60 Kr. til Detaillist Henriksen af Bække, der havde omtrent 109 Kr. tilgode hos Tiltalte og af denne fik Forskjellen udbetalt, samt bortbyttet 2 Køer til Gaardejer Johan Ehlers af Asbo mod en anden Ko og et kontant Beløb af 120 Kr., hvorhos han paa Vorbasse Marked den 12 April f. A. solgte 2 Køer — deriblandt den af Ehlers modtagne — samt en Kvie for 179 Kr. Endelig har Tiltalte efter forudgaaet Aftale med Husejer Fjordside i Kjøbenhavn, hvem han skyldte dels et i Gaarden paa 3die Prioritet indestaaende Beløb af 10000 Kr., dels anden Gjæld til Beløb 345 Kr., i Afdrag herpaa overladt Fjordside en Hest af Værdi 300 Kr., som Tiltalte, da han den 16 April f. A., inden Kreditforeningen samme Dag lod foretage Udlæg i Ejendommen, forlod denne og flyttede til Kjøbenhavn, medtog dertil og leverede Fjordside. Tiltalte har udsagt, at han foretog de ovenomhandlede Dispositioner, dels fordi han ikke havde tilstrækkeligt Foder til sin Besætning, dels for at skaffe Penge til at betale noget af sin Gjæld og til at leve for med sin Familie. Da Kreditforeningen havde faaet Oplysning om, at Tiltalte paa den ommeldte Maade havde forringet dens Pant, lod den, som meldt, ved en den 16 April f. A. afholdt Fogedforretning gjøre Udlæg i dette, og der fandtes da af Besætningsdele paa Ejendommen ikkun en gammel Hoppe af Værdi 50 Kr. og 2 gamle Køer af Værdi tilsammen 110 Kr., og Foreningen, der ved Udlægsforretningen lod sig Ejendommen overdrage til brugeligt Pant, har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes i

Erstatning hos Tiltalte hele dennes Restgjæld til Foreningen den 31 December 1893 14,184 Kr. 63 Øre, med Renter fra 11 Juni f. A., dog at deri afgaar det Beløb af 1000 Kr., der ved en afholdt Auktion er bleven budt for Gaarden.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1863 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved Underrettsdommen er Straffen bestemt til samme Art af af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og da det maa billiges, at den af Kreditforeningen nedlagte Erstatningspaastand ikke er tagen til Følge, idet det er oplyst, at den endnu ikke har solgt Gaarden, og det saaledes er uvist, om den vil komme til at lide noget Tab — og da hvor stort — ved Tiltaltes ulovlige Dispositioner, hvorved bemærkes, at Gaarden, der i Aaret 1884 af Foreningens Taxator blev ansat med Tilbehør til en Værdi af 55,000 Kr., ved den ovennævnte Udlægsforretning uden Besætning og Inventarium blev vurderet til 17,000 Kr., vil bemeldte Dom saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 199. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Anders Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 27 November 1894: Tiltalte Anders Rasmussen af Gaden i Flade Sogn, tidligere af »Vestergaard« i Astrup Sogn, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Poulsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Januar 1895: Tiltalte Anders Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Anders Rasmussen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger blev der i Slutningen af Marts Maaned f. A. mundtlig indgaaet en Handel, hvorved Tiltalte — der da ejede Ejendommen »Hedegaard« i Hørmested Sogns nordre Del, Matr.-Nr. 23 e og 23 g af Hartkorn 1 Td. 1 Skp. 2 Fdk. 1 $\frac{1}{2}$ Alb., som bl. A. var behæftet dels med en af en foregaaende Ejer til den danske Landmandsbank under 23 Januar 1886 udstedt og den 3 Februar næstefter thinglæst Obligation for den af et oprindeligt Laan paa 7000 Kr. tilbagestaaende Del, 6982 Kr. 50 Øre, hvorfor der var givet 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen med Besætning og Inventarium m. v., dels med en af Tiltalte selv den 12 Oktober 1893 udstedt og den 18 s. M. thinglæst Obligation til Gaardejerske Elise Amalie Christensen for 2300 Kr. med sekundær Panteret i Ejendommen, ligeledes med Tilbehør af Besætning og Inventarium — til Søren Christian Jensen borthyttede denne Ejendom med Gaarden »Vestergaard« i Astrup Sogn af Hartkorn ca. 3 Tdr., til hvilken Ejendom Jensen dog ikke havde anden Adkomst end en Kjøbekontrakt, og i Overensstemmelse med Vilkaarene for Byttehandelen medtog Tiltalte, da han i Begyndelsen af den paafølgende April Maaned flyttede fra »Hedegaard«, af denne Ejendoms Besætning og Inventarium 2 Heste, 6 Køer, 2 Kalve, 6 Faar, 3 Svin, en Hestegang, en Hakkelsemaskine, en Tærskemaskine, en Rensemaskine, 3 Vogne, 1 Plov, 2 Harver og nogle andre Avlsredskaber, hvilke Gjenstande han førte med sig til »Vester-

gaard«, medens Jensen fra denne sidste Ejendom, der i Forening med Besætning og Inventarium var pantsat til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere for den tilbagestaaende Del af et i Aaret 1879 stiftet Laan af 6900 Kr., bortførte sin derværende af ikkun 1 Hest og 3 Køer bestaaende Besætning samt nogle Avlsredskaber. Paa »Hedegaard« efterlod Tiltalte derimod 1 Ko, 1 Kalv, 2 Faar og en Arbejdsvogn, som Søren Christian Jensen modtog med Ejendommen; men Jensen, der havde paataget sig at anskaffe, hvad der manglede af Besætning og Inventarium paa denne, undlod at opfylde den saaledes indgaaede Forpligtelse, hvorimod han, der end ikke ses at have ført de af ham, som meldt, fra »Vestergaard« medtagne Besætningsdele til »Hedegaard«, yderligere bortsolgte den Kalv og de 2 Faar, som han havde modtaget med denne Ejendom, saaledes at der, da Landmandsbanken under 28 April f. A. dels paa Grund af Udeblivelse over Forfaldstid med den i 11 December Termin 1893 forfaldne Ydelse af Renter m. v., dels paa Grund af Pantets Forringelse lod foretage Udlæg i »Hedegaard«, som da vurderedes til 10,000 Kr., for sit resterende Tilgodehavende efter den ovennævnte Obligation, 6,634 Kr. 91 Øre foruden Renter og Omkostninger, paa Ejendommen ikkun forefandtes af Besætningsdele 1 til 90 Kr. vurderet Ko og af Arbejdsredskaber m. v. kun nogle til en Værdi af ialt 34 Kr. ansatte Gjenstande, deriblandt en Arbejdsvogn, i hvilke Ting der ligeledes blev givet Banken Udlæg. Ved den derefter under 3 Juli f. A. afholdte Tvangsauktion over Hedegaard, som det maa antages, i Forbindelse med det udlagte Løsøre blev Landmandsbanken Enestebydende med 1000 Kr., og senere har Banken, som lod Auktionen standse for at kunne lade sig Ejendommen udlægge ved Fogden, til en Trediemand afhændet sin Ret til at erholde Udlægsskjøde paa samme imod Vederlag af kontant 100 Kr og en til Banken udstedt ny Obligation for 6400 Kr., saaledes at Banken, hvis Retsforfølgning har medført Omkostninger til et Beløb af 1352 Kr. 82 Øre, lider et ikke ubetydeligt effektivt Tab, foruden at der ved Ejendommens Realisation ikke er udbragt noget til Dækning af den ovennævnte sekundære Pantefordring. Indehaveren af denne, Elise Amalie Christensen, der ved en til Politiet indgiven Anmeleelse af 28 April f. A. om, at Tiltalte havde bortført Besætnig m. v. fra den til hende pantsatte Ejendom, foranledigede, at der blev indledet Under søgelse desangaaende, har imidlertid under Sagens Gang for Underretten kvitteret den paagjældende Obligation imod et Vederlag af 175 Kr., som hun, efter hvad der er oplyst, har faaet betalt af Tiltalte, og hun har derhos under Sagens Drift erklæret, at hun ikke ønsker Tiltalte straffet.

Tiltalte har under Forhørene udsagt, at det var en Aftale ved den omhandlede Mageskiftehandel, at Søren Christian Jensen,

naar Tiltalte ved Bortflytningen fra »Hedegaard« medtog største Delen af Besætningen og Inventariet paa Gaarden, skulde skaffe det Manglende tilveje, samt at Tiltalte ogsaa ansaa Jensen, der vel, som anført, ikke havde saa stor en Besætning som Tiltalte, men som for denne angav at have forskellige Kreaturer henstaaende ude i Landet, som han vilde tilføre »Hedegaard«, for at være i Stand til at skaffe det Manglende, i hvilken Henseende Tiltalte tillige har anført, at det under Forhandlingerne om Byttehandelen blev fremhævet, at Jensen havde noget i Vente efter sin Fader. Jensen, der har bekræftet, at dette blev opgivet under Forhandlingerne, har iøvrigt som Grund til, at han ikke, saaledes som han havde paataget sig, forsynede »Hedegaard« med den manglende Besætning m. v., anført, at han strax, da han var flyttet til Gaarden, erfarede, at ovennævnte Elise Amalie Christensen havde engageret en Sagfører til at inddrive hendes i »Hedegaard« indestaaende Pantefordring, og at Jensen, da hendes Raadgiver, til hvem han henvendte sig for at opnaa, at Gjælden blev staaende i Gaarden, afviste dette Forlangende, derved overbevistes om, at han ikke kunde beholde »Hedegaard«, selv om han vilde udstyre Gaarden med de manglende Besætnings- og Inventariedele. Jensen har tilføjet, at han antager, at han nok, hvis Elise Amalie Christensen vilde have ladet sin Obligation blive staaende, kunde have havt nogen Udsigt til at opfylde den med Tiltalte indgaaede Handel og navnlig til at skaffe fuld Besætning til »Hedegaard«, idet han kunde vente, at hans Fader og andre Bekjendte da vilde have hjulpet ham med Laan, selv om Sikkerheden ikke blev saa fuldkommen, hvorimod han nu blev nødt til at sælge to Kreaturer for at leve.

Efter det saaledes Foreliggende er der ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han troede, at Søren Christian Jensen baade vilde og kunde forsyne »Hedegaard« med de manglende Besætnings- og Inventariedele, og idet det herefter ikke kan antages, at Tiltalte ved at bortføre største Delen af Gaardens under de paagjældende Pantsætninger indbefattede Besætning og Inventarium har handlet i bedragelig Hensigt, vil han, der er født i Aaret 1858 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Tirsdagen den 7 Maj.

Nr. 156. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Anton Valdemar Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 September 1894. Arrestanten Hans Anton Valdemar Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Meyer, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa det billiges, at Tiltalte er anseet skyldig i Hæleri med Hensyn til den Ingenieur Bonnesen tilhørende Cykle; men det samme findes at maatte antages med Hensyn til den anden under Sagen omhandlede Cykle, idet der ikke blot af Lieutenant Kirketerp er aflagt fyldestgørende Tilhjemlingseed, men der tillige ved samtlige Høiesteret forelagte Oplysninger maa ansees tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for hans Ejendomsret til Cyklen, og der ikke kan tages Hensyn til Tiltaltes Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af den.

For begge de nævnte Hælerier samt for den i Dommen nævnte Overtrædelse af et Polititilhold vil Tiltalte være at dømme efter de i Dommen paaberaabte Lovbestemmelser, og ved den valgte Straf findes det at kunne have sit Forblivende.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Hans Anton Valdemar Petersen til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Anton Valdemar Petersen for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Polititilhold. Arrestanten, der er født den 31 Marts 1859, er bl. A. anset: ifølge Høiesterets Dom af 27 Maj 1885 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge nærværende Rets Dom af 16 April 1887 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og efter § 231, 2det Stk., jfr. § 54, og i Medfør af § 241, 1ste Stk. efter § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, og senest: ifølge Høiesterets Dom af 27 Juli 1891 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 12 August 1892 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om, at han hver Mandag skulde melde sig ved nævnte Protokol for at give Oplysning om, hvorvidt han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han nemlig Mandag den 4 December f. A. undlod at melde sig ved oftnævnte Protokol.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Maj 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 11.

Tirsdagen den 7 Maj.

Nr. 156. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Hans Anton Valdemar Petersen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten er dernæst sigtet for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til 2 Bicykler, af hvilke han — efter hvad der ved hans egen Vedgaaelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort — har været i Besiddelse i Løbet af forrige Aar. Om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af disse Cykler, har Arrestanten afgivet følgende Forklaring: En Dag i Juni eller Juli f. A. blev han i Falkoneeralleen paa-kjørt af en Mand, der kom kjørende paa en Bicykle. Da han (Arrestanten) i den Anledning forlangte Erstatning af Manden, blev han af denne, der da var ham ganske ubekjendt, indbudt til at gaa med ind i en Beværtning og drikke en Bayer, og under den Samtale, der derefter fandt Sted mellem dem, bleve de enige om, at Arrestanten skulde afkjøbe Manden hans Bicykle for 120 Kroner, og at Kjøbesummen skulde betales afdragsvis, naar det passede Arrestanten. Arrestanten betalte derpaa Manden 15 Kroner paa Haanden og fik saa Bicyklen udleveret med det samme, og Bicyklen var derefter i Arrestantens Besiddelse, indtil han i December f. A. blev anholdt under nærværende Sag. Efter at Arrestanten havde kjøbt den nævnte Bicykle, kom Manden flere Gange hjem til ham, og en Dag i Slutningen

af November f. A. bragte han med sig en anden Bicycle, som han tilbød Arrestanten tilkjøbs, og som denne, der gik ind paa at prøve den, derefter havde i sin Besiddelse, indtil han ca. 8 Dage efter blev anholdt. Om den paagjældende Mandsperson har Arrestanten erklæret sig ude af Stand til at give anden Oplysning end at han — efter hvad han selv har meddelt Arrestanten — er Maskinarbejder og hedder Frederiksen; derimod har han aldrig villet fortælle Arrestanten, hvor han boer. Arrestanten, der har erkjendt, at han har fundet dette sidste mistænkeligt, har dog bestemt fastholdt, at han ikke har troet, at nogen af Cyklerne var stjaalet.

Med Hensyn til den af de 2 Cykler, som Arrestanten efter det ovenanførte sidst er kommen i Besiddelse af, er der imidlertid aflagt Tilhjemlingsed af Ingeniør Erdmann Peter Bonnesen, der nærmere har forklaret, at Cyklen, som er vurderet til 200 Kroner, er blevet ham frastjaalet den 30 Oktober f. A., medens den henstod paa Trappegangen i den Ejendom her i Staden, hvor han boer. Da Ingeniør Bonnesen derhos paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret til Cyklen, og da der ikke findes at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ovennævnte Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af nævnte Cykle, skjønnes der herefter at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdgn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af den paagjældende Cykle, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Hvad derimod den anden Bicycle angaar, er det vel under Sagen blevet gjort sandsynligt, at den tilhører Premierløjtnant Edvard Carl Kirketerp, og at den er blevet denne frastjaalet en Dag i Juni-Maaned f. A. Da der imidlertid ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Løjtnant Kirketerps Ejendomsret til Cyklen, idet de 2 herom afhørte Vidner ikke kan siges med Bestemthed at have gjenkjendt Cyklen som Kirketerps Ejendom, vil Bestemmelserne i D. L. 6—17—10 og 11 ikke kunne komme til Anvendelse, forsaavidt denne Cykle angaar. Som Følge heraf, og da der heller ikke paa anden Maade er tilvejebragt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til den nævnte Cykle, vil han forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 4. **Kjøbmand B. Knudsen (Grüner)**

contra

Gaardejer Jens Peder Lauritzen eller Laursen (Ingen),

betr. Udlevering af en Panteobligation.

Kolding Kjøbstads Gjæsterets Dom af 3 August 1892: Indstævnte, Kjøbmand B. Knudsen i Kolding, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer J. P. Lauritsen eller Laursen af Dørup Mark i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1893: Indstævnte, Kjøbmand B. Knudsen, bør enten mod Betaling af 1050 Kr. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 29 Oktober 1886 til Citanten, Gaardejer Jens P. Laursen eller Lauritsen, udlevere den ovennævnte Panteobligation, stor 2500 Kr. med Renter af samme 4 pCt. aarlig fra 11 December 1886, eller til Citanten betale 1450 Kr. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra 11 December 1886, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsakten fremgaar, at tvende af Sagfører Hansen for Indstævnte den 22 Juni 1892 for Underretten fremlagte Protokollationer samt en af Overretssagfører Schouenborg for Citanten samme Dag fremlagt Protokollation have været behørig stemplede. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Søren Lauritzen under et Thingsvidne og senere under den imod ham indledede kriminelle Undersøgelse afgivne Forklaring gaaer ud paa, at Navnet under den i den indankede Dom omhandlede Transport ligner hans Underskrift, men at han dog ikke vil anerkjende det som sit, fordi det Dokument, der blev oplæst, og som han ved den paagjældende Lejlighed underskrev, blev oplæst for ham som indeholdende en Sikkerhedsstillelse, ikke en Transport, samt at der kun er den Mulighed for, at han selv har underskrevet, at et fra det virkelige afvigende Indhold er oplæst for ham inden Underskriften. Denne Forklaring kan imidlertid ikke ansees som en Benægtelse af selve Underskriften, men kun som en Benægtelse af at have underskrevet Dokumentet med Kundskab om dets Indhold; der maa derfor gaaes ud fra, — hvad Dokumentets Koncipist,

der underskrev som Vitterlighedsvidne, ogsaa som Vidne har bekræftet — at Transporten er underskrevet af Søren Lauritzen, og da der efter de foreliggende Oplysninger ikke kan tages Hensyn til Indstævntes Anbringende om, at Søren Lauritzen ikke kan læse fremmed Skrift, eller om, at han ved den ommeldte Lejlighed skal have været saa beskjenket, at han ikke har været klar over, hvad han foretog sig, maa der ansees at foreligge en gyldig Transport af Obligationen til Appellanten, og han kan som Følge heraf ikke være underkastet anden Indskrænkning i Raadigheden over Obligationen end den, han efter sit eget Anbringende havde paataget sig, nemlig at han, naar S. Lauritzens hele Gjæld til ham var dækket, vilde af den overdragne Obligations og den af S. Lauritzen til ham samtidig udstedte Panteobligations Provenue udbetale det Overskydende, men herom bliver der ikke Spørgsmaal, da det ikke er oplyst, at Appellanten er dækket for sit Tilgodehavende.

Efter det Anførte maa det billiges, at der ved Gjæsteretsdommen er tillagt Appellanten Frifindelse, hvorfor denne Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, efter hans Paastand vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Da Overretssagfører Schouenborg i Horsens, der ved Gjæsteretten førte Sagen for Indstævnte, findes at have utilbørligt opholdt samme, vil han være at ansee efter Forordning 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Kolding Kjøbstads Fattigkasse af 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Gaardejer J. P. Lauritzen, 10 Kroner. Overretssagfører Schouenborg bør til Kolding Kjøbstads Fattigkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer Jens P. Laursen eller Lauritsen af Dørup, der ved en d. 6 Januar 1887 mellem ham og hans Broder, forhenværende Gaardejer Søren Laursen eller Lauritsen, oprettet Kontrakt har erholdt overdraget en af P.

Marius Jensen af Yding til bemeldte Søren Laursen d. 13 November 1884 udstedt, d. 20 Marts 1885 tinglæst Obligation paa 2500 Kr., der er sikkert ved Pant i Matr. Nr. 21 og 25 a af Yding By, i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaaet Indstævnte Kjøbmand B. Knudsen, da i Kolding, nu i Kjøbenhavn, hvem den nævnte Obligation efter Citantens Anbringende er givet i Haandpant af nævnte Søren Laursen for et Beløb af 1050 Kr., tilpligtet enten mod Udbetaling af det nævnte Beløb med Renter 4 pCt. p. a. fra den 29 Oktober 1886 at udlevere ham den nævnte Obligation tilligemed Renter af samme fra 11 December 1886 eller at betale ham Forskjellen mellem det foranførte Beløb af 1050 Kr. og Obligationens Paalydende 2500 Kr., altsaa 1450 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra d. 11 December 1886, til Betaling sker. Da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Citantens Fremstilling blev der i Oktober Maaned 1886 truffet en Aftale mellem Citantens ovennævnte Broder, forhenværende Gaardejer Søren Laursen eller Lauritsen og Indstævnte om, at Søren Laursen skulde være Handelsrejsende for Indstævnte, og da Søren Laursen tillige ønskede at drive Forretning for egen Regning med Manufakturvarer, som han vilde forhandle paa Landet, afkjøbte han under et Ophold i Kolding Indstævnte dels endel Klædevarer, hvis Udsalgspris ifølge en af tvende Kjøbmænd i Horsens afgiven Erklæring ikke kan antages at overstige 4000 Kr., for en Pris af 10000 Kr., for hvilket Beløb han til Indstævnte udstedte en Obligation, der var sikkert ved Pant i en Søren Laursen da tilhørende Ejendom i Horsens, dels en Hest og en Vogn for en Kjøbesum af 1050 Kr., til Sikkerhed for hvilket Beløb han ifølge Citantens Anbringende gav Indstævnte den ovennævnte Panteobligation paa 2500 Kr. i Haandpant. Indstævnte har derimod paastaaet, at den nævnte Panteobligation er blevet tiltransporteret ham, og til Støtte for denne Paastand har han fremlagt en den 29de Oktober 1886 dateret med Navnet S. Lauridsen underskreven Transport, der er underskreven af Sagfører Reinholdt Jacobsen som Vitterlighedsvidne, og hvori det udtales, at Underskriveren, forhenværende Gaardejer Søren Lauritsen, til Indstævnte transporterer og overdrager den Transporten vedlagte nærmere betegnede Panteobligation paa 2500 Kr., og at han er fyldestgjort for Transporten. Indstævnte, der i Henhold til den nævnte Transport har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale, har med Hensyn til det mellem ham og Søren Laursen Passerede nærmere anbragt, at Søren Laursen dels for købte Klædevarer, til Værdi af lidt over 10000 Kr., dels for Hesten og Vognen samt for et mindre kontant Beløb til ham skulde udstede den ovennævnte Panteobligation paa 10000

Kr. samt give ham Transport paa den oftommeldte Obligation paa 2500 Kr., idet det dog var Meningen, at naar det samlede skyldige Beløb, der efter hans Anbringende udgjorde 11118 Kr. 82 Øre, var betalt, skulde det Overskydende udbetales S. Laursen; men dette er efter hans Anbringende saa langt fra Tilfældet, at han, da S. Laursens Bo senere er taget under Konkursbehandling, endog har tabt henved 8000 Kr. hos denne. Ifølge hans Anbringende havde han derhos, efterat en Overenskomst af det ovenangivne Indhold var afsluttet mellem ham og Søren Laursen, den 29 Oktober 1886 om Eftermiddagen henvendt sig til en Sagfører i Kolding for at faa oprettet de i Anledning af Overenskomsten fornødne skriftlige Dokumenter, og om Aftenen efter Kontortid begav han sig derefter tilligemed Søren Laursen til Sagførerens Kontor, hvor Laursen da underskrev disse, der nu vare færdige fra Sagførerens Haand, og deriblandt navnlig den nævnte Transport.

Citanten har til Støtte for sin Paastand om, at den omhandlede Obligation kun er givet Indstævnte i Haandpant, ført sin Broder Søren Laursen som Vidne, der efterat være forevist den den 29 Oktober 1886 daterede Transport, edelig har forklaret, at han ikke har skrevet Navnet S. Lauridsen under Transporten, idet det Dokument, der blev oplæst for ham paa Sagførerens Kontor, og som han underskrev, indeholdt en Sikkerhedsstillelse. Under Vidneforhøret forklarede han endvidere, at han samtidig underskrev et andet Dokument, som han antog indeholdt en Kontrakt om, at han skulde være Rejsende for Indstævnte, men som senere har vist sig at være en Panteobligation paa 10000 Kr., hvilket Dokument ikke blev oplæst for ham, samt at han ved den nævnte Lejlighed var i ikke ringe Grad paavirket af Spiritus, og at han, der derhos anbragte, at han næppe er saa kyndig i Skrift, at han kan læse anden Haandskrift end sin egen, ikke troer, at han ved denne Lejlighed underskrev andre end de to fornævnte Dokumenter. Denne Forklaring har han, efterat der var indledet kriminel Undersøgelse imod ham som sigtet for Mened, uden at dog Aktion imod ham er paafulgt, fastholdt, ligesom han, der i et af Forhørene forklarede, at han ikke var istand til at huske noget bestemt om det var 2 eller 3 Dokumenter, han ved den omhandlede Lejlighed underskrev paa Sagførerens Kontor, senere atter har benægtet, selv efterat et tredje Dokument, der er dateret samme Dag som de 2 andre, var forevist ham, at han har underskrevet mere end 2 Dokumenter, som af ham tidligere forklaret. Paa den anden Side har Indstævnte ført Sagfører Reinholdt Jacobsen, hvis Forklaring Parterne have vedtaget at tillægge samme Betydning, som om den var beediget, som Vidne, og gaar dennes Forklaring ud paa, at Indstævnte og en Mand, der angav sig at være Søren Lauritsen af Horsens, den 29 Oktober 1886 om

Aftenen mellem Kl. 5 og 7 kom op til Sagfører Hansen i Kolding, hos hvem Jacobsen da var Fuldmægtig, og at der da paa dennes Kontor i Jacobsens Overværelse blev underskrevet nogle Dokumenter, som Jacobsen havde affattet, nemlig en Transport paa den heromhandlede Panteobligation paa 2500 Kr., en Obligation og, saavidt han erindrer, en Kontrakt om et Kjøretøj. Med Hensyn til Transporten har Jacobsen særlig forklaret, at Søren Lauritsen, der syntes at være mistænsksom og forsigtig med Hensyn til at underskrive, og som saae en Stund paa Papirerne, som om han gjennemlæste dem, egenhændig underskrev Transporten, med Hensyn til hvilken Jacobsen ikke erindrer, om den forinden Underskriftens Meddelelse blev oplæst for S. Lauritsen, men at enten dette er sket, eller Hovedindholdet af den er blevet meddelt ham, hvorhos han endelig har forklaret, at S. Lauritsen ikke ved den nævnte Lejlighed var beruset, og at der ikke blev oprettet noget Dokument om Haandpant.

Idet der nu, da Indstævnte bortset fra den foranførte Vidneforklaring ikke har fremført yderligere Beviser til Støtte for sit Anbringende om, at den fremlagte Transport skulde være underskrevet af Søren Laursen eller Lauritsen, ikke mod Citantens Benægtelse og den af Søren Laursen afgivne beedigede Forklaring kan anses at være tilvejebragt Bevis for, at Transporten hidrører fra Søren Laursen, og det saaledes ikke kan anses godtgjort, at Obligationen paa 2500 Kr. er overdraget Indstævnte, vil Citantens Anbringende om, at denne ikkun er givet Indstævnte i Haandpant for et Beløb af 1050 Kr., være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Indstævnte vil herefter være at tilpligte enten mod Betaling af 1050 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra d. 29 Oktober 1886 at udlevere Citanten den ovennævnte Panteobligation paa 2500 Kr. med Renter af samme 4 pCt. p. a. fra 11 December 1886, eller at betale Citanten Forskjellen mellem Obligationens Paalydende og det Beløb, for hvilket den efter Citantens Anbringende er pantsat, altsaa 1450 Kr. med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 11 December 1886, til Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten fremgaar, at tvende af Sagfører Hansen for Indstævnte d. 22 Juni 1892 for Underretten fremlagte Protokollationer samt en af Overretssagfører Schouenborg for Citanten samme Dag fremlagt Protokollation have været behørigt stemplede; men iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Torsdagen den 9 Maj.

Nr. 19. Gaardejer Jacob P. Vind (Salomon efter Ordre)

contra

Sognepræst J. E. L. Lauesen paa Seem Sognekalds
Vegne (Hindenburg efter Ordre),

betr. en Appellantens Ejendom paalagt Gammelskat.

Ribe Herreds ordinære Rets Dom af 21 Oktober 1891: Indstævnte, Sognepræst til Seem, J. E. L. Lauesen, paa Seem Sognekalds Vegne bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Jakob P. Vind af Seem, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Sagfører Therkildsen og Overretssagfører Ferslev hver 40 Kr., som udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Parternes befalede Sagførere i første Instants bestemmes til 60 Kr. for hver. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges de for Citanten, Gaardejer Jacob P. Vind, og for Indstævnte, Sognepræst for Seem Menighed samt residerende Kapellan ved Ribe Domkirke Lauesen, beskikkede Sagførere, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, i Salær hver 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 11 Juni 1890 for Underretten fremlagte Udskrift af Ribe Herreds Skjøde- og Panteprotokol fremgaar, at det i samme indførte Skjøde af 15 Juni 1880 har været udfærdiget paa fornødent stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede saakaldte Kjøbe- og Overladelseskontrakt af 11 Januar 1860 maa den derved skete Overdragelse af den Appellanten nu tilhørende Gaard i Seem antages at være en Overdragelse til fuldkommen Ejendom, hvilket efter de forudgaaende Forhandlinger ogsaa sees at have været tilsigtet. Da Gaarden saaledes ikke kan ansees at henhøre under de i Loven af 29 Marts 1867 § 6 omhandlede »bortarvefæstede« Ejendomme, har der ikke i denne Lovbestemmelse været Hjemmel til at paalægge Ejendommen nogen Gammelskat, der kunde medføre Nedsættelse af eller Fritagelse for den Gaarden ved Salget paalagte Kornafgift til Seem Sognekald.

Det maa derfor have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Dommen tillagte Frifindelse, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser bifaldes.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Vind, 2 Kroner. Høiesteretssagfører Salomon og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne i første Instants af Citanten, Gaardejer Jacob P. Vind af Seem, mod Indstævnte, Sognepræst for Seem Menighed og residerende Kapellan ved Ribe Domkirke, Lauesen, paa Seem Sognekalds Vegne, anlagte Sag, har Citanten under Paaberaabelse af Bestemmelserne i Lov om Skyldsætning af Jordejendomme i de i Henhold til Fredstraktaten af 30 Oktober 1864 i Kongeriget indlemmede forhen slesvigske Distrikter samt om de i Forbindelse dermed staaende Skatteforhold m. m. af 29 Marts 1867 § 6, paastaet sig kjendt berettiget til en saadan Nedsættelse i den en tidligere Præstegaard i Seem, der nu tilhører ham, paa hvilende aarlige Afgift til Seem Sognekald, som svarer til den Gaarden i Henhold til bemeldte Lov paalagte Gammelskat til Beløb 74 Kr. 62 Øre, samt Indstævnte tilpligtet at godtgjøre ham det Beløb, Citanten for Tiden fra 1ste Oktober 1886 indtil nærværende Sags Udgang har betalt og kommer til at betale i Gammelskat af Gaarden, eller at refundere ham et tilsvarende Beløb af dennes aarlige Afgift til Seem Sognekald for samme Tidsrum, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine foranførte Paastande, medens Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at der langt tilbage i Tiden har været et særskilt Præsteembede for Seem Menighed, der som sædvanligt var beneficeret med en Præstegaard

i Sognet af senere*) Navn, hvilket tidligere hørte til Hertugdømmet Slesvig, men ved den ovennævnte Fredstraktat blev indlemmet i Kongeriget, og at denne Præstegaard — hvis Jorder i den i Medfør af Lov om Indførelse af Kongerigets Ret i de ovenmeldte Distrikter af 16 Februar 1866 § 15 udarbejdede Matrikel ere anførte under Nr. 30 i Seem og Nr. 15 i Holmenge med Hartkorn ialt 5 Tdr. 4 Skpr. 1 Fdkr. $\frac{1}{2}$ Alb. og Gammelskat 74 Kr. 62 Øre — efterat det nævnte Præstembede var blevet inddraget som særskilt Sognekald, og de under samme hørende Forretninger paalagte først de daværende tvende residerende Kapellaner ved Ribe Domkirke og St. Cathrine Kirke sammesteds, og efter sidstnævnte Kapellanis Nedlæggelse Kapellanen ved Domkirken alene, blev henlagt som Lønningsdeel til bemeldte Kapellanier, hvis Indehavere gjorde sig Gaarden nyttig ialtfald til en Tid ved at bortleje eller bortfæste den, og navnlig blev Gaarden, ved et under Sagen i Gjenpart fremlagt Fæstebrev af 30 December 1800, af de daværende Kapellaner ved begge Kirker bortfæstet til Jacob Pedersen Vind, der i Fæstebrevet tilpligtedes at svare i aarlig Landgilde 14 Skpr. Rug og ligesaameget af Byg til hver af Kapellanerne samt at befordre disse til og fra Seem Kirke, saa ofte de havde Tjeneste der. Da der imidlertid i Tidens Løb var opstaaet Tvivl om, i hvilket Retsforhold Fæsteren af Gaarden stod, og navnlig om dette Forhold var Arvefæste eller Livsfæste, blev der med Samtykke af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i 1858 indledet Underhandling af de stedlige kirkelige Øvrigheder med den daværende Besidder af Gaarden, Peder Hansen Vind, om Gaardens endelige Overdragelse til ham, og som Resultat af denne Forhandling blev der den 9 og 13 Marts 1859 indgaaet og den 11 Januar 1860 skriftlig oprettet en saakaldt Kjøbe- og Overladelseskontrakt, som det i en under Sagen fremlagt Gjenpart deraf hedder, mellem Amtmanden i Haderslev, »paa Regjeringens Vegne som Sælger paa den ene og hidtilværende Fæster af Præstegaarden i Seem, Peder Hansen Vind, som Kjøber paa den anden Side«, hvorved Amtmanden til P. H. Vind afhændede Gaarden, der i Dokumentet ogsaa kaldes Annexpræstegaard, »saaledes at han, naar han opfylder de nedenfor anførte Kjøbevilkkaar, skal være berettiget til for sig og sine Arvinger at skalte og valte med bemeldte Gaard cum pert. som med anden velerhvervet Ejendom, og gjøre sig samme saa nyttig og gavnlig, som han bedst ved og vil og tilladeligt være kan, saa og lade sig indskrive som Ejer deraf paa alle behørig Maader«.

Som Vederlag for Gaardens »Afhændelse og Overdragelse«, forpligtede P. H. Vind sig i Dokumentet til foruden at udrede alle daværende og fremtidige Skatter og Afgifter, af hvad Navn

*) Skal være samme.

nævnes kan, af den købte Ejendom at udrede til Sognepræsten for Seem Sogn en aarlig Afgift af $3\frac{1}{2}$ Tdr. Rug og $3\frac{1}{2}$ Tdr. Byg efter Kapitelstaxt samt at overtage den Gaardens Fæster hidtil paahvilende Forpligtelse til at befordre Sognepræsten til og fra Kirken paa alle Prædikedage, og endelig at betale en Kjøbesum af 3000 Kr., hvorhos P. H. Vind ved Dokumentet til Sikkerhed for disse Forpligtelser pantsatte Alt, hvad han ejede og blev Ejer af, og navnlig den købte Ejendom, idet han samtykkede i, at saavel den oprettede Kontrakt som Panteobligationen for den Deel af Kjøbesummen, 2000 Kr., der forblev indestaaende i Gaarden med første Prioritets Panteret næstefter den ommeldte aarlige Kornafgift og Kjørselsydelse, blev indført paa hans Folium i vedkommende Skyld- og Panteprotokol. Ejendommen besades derefter af fornævnte Peder Hansen Vind, indtil han ved Skjøde af 15 Juni 1880, thinglæst den følgende Dag, overdrog den til sin Søn, Citanten.

Som alt berørt støtter Citanten sine i Sagen nedlagte Paa-stande paa den ovennævnte Lov 29 Marts 1867 § 6, hvor det — i Fortsættelse af Forskriften i Paragrafens første Punktum om, at »ved indtrædende Embedsledighed svare Gammelskat af Præstegaardene med 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. Hartkorn« — i andet Punktum bestemmes, at »af den Arvefæsteafgift, som hviler paa Ejendomme, der ere bortarvefæstede fra Præstegaarde, bliver fra samme Tid et tilsvarende Beløb at udrede til Statskassen under Navn af Gammelskat«, og i 4de Punktum, at naar »Arvefæsteafgiften ikke andrager over 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. Hartkorn, bliver den hele Sum Ejendommens Gammelskat«, hvorhos Citanten særlig har gjort gjældende, at den foranførte Bestemmelse i Paragrafens andet Punktum om Ejendomme, der ere bortarvefæstede fra Præstegaarde, er anvendelig paa hans i Sagen omhandlede Ejendom, og at han, idet Ejendommen i en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Indenrigsministeriet til Ribe Amtstue af 23 Maj 1868 er angiven at komme til at staa for Gammelskat 37 Rdl. 30 Sk. (eller efter den nugjældende Møntfod 74 Kr. 62 Øre) men uden Arvefæsteafgift — hvilket Resultat maa antages at være fremkommet derved, at den aarlige Kornafgift til Præsteembedet beregnet paa den i Lovens § 6, 3die Led, fastsatte Maade ikke har udgjort 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. Hartkorn — følgelig ikke er pligtig at svare nogen Deel af bemeldte Kornafgift til Præsteembedet, medens han siden 1 Oktober 1886, efter sit Anbringende dog med fornøden Reservation, baade har erlagt bemeldte Gammelskat paa Amtstuen og tillige svaret de nævnte Ydelser til Præsteembedet overensstemmende med det oprindelige Kjøbe- og Overladelsesdokument.

Efter det ovenfor citerede Indhold af de paagjældende Lovbestemmelser kan det nu ikke være Tvivl underkastet, at samme

gaa ud paa, at de Arvefæsteejendomme, hvortil de sigte, ikke ved den*) Paragrafens første Punktum foreskrevne Gammelskat maatte erholde en forøget Skatte- og Afgiftsbyrde, og at Ejendommenes Arvefæsteafgifter derfor — helt eller delvis, eftersom de ifølge en i Paragrafen nærmere foreskreven Beregningsmaade beløb indtil 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. Hartkorn eller mere — skulde forvandles til den ommeldte Statskassen tilfaldende Gammelskat, saaledes at de kun med det Beløb, hvormed de overstege 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. Hartkorn aarlig, vilde være fremdeles at erlægge til vedkommende Afgiftsberettigede. Derimod kan det ikke uden videre antages, at det, naar der i den omhandlede Lovbestemmelse tales om »Ejendomme, der ere bortarvefæstede fra Præstegaarde«, hvorved der efter Udtrykkene nærmest maa være sigtet til Parceller, der ere afhændede fra Gaarde, hvis Hovedparcel ved Lovens Emanation endnu benyttedes som Præstegaard eller ialfald var henlagt som beneficium til et Præsteembede, har været tilsigtet at gjøre de paagjældende særegne Bestemmelser anvendelige paa saadanne Ejendomme, der — som Tilfældet var med Citantens — da Loven udkom, forlængst vare ophørte at være Præstegaarde og i deres Helhed vare udgaaede af vedkommende Sognepræsts — eller Embedets Besiddelse og overgaaede i privat Eje; men under alle Omstændigheder maa det antages, at den heromhandlede Ejendom ved Kjøbe- og Overladelleskontrakten af 11 Januar 1860 ikke blev given Peder Hansen Vind i Arvefæste, navnlig ej heller paa den Maade, som dette Retsforhold maatte opfattes efter slesvigsk Ret, hvorunder Ejendommen henhørte, men derimod overdroges ham til fuldkommen Ejendom. At dette har været de kontraherende Parters Hensigt, findes ikke at kunne betvivles, efter hvad ovenfor er anført om Indholdet af Kontrakten og de i samme brugte Udtryk, og maa tillige anses bestyrket ved, at Kontrakten blev oprettet netop for definitivt at ordne Gaardens Forhold til Seem Sognepræsteembede, og det kan ikke komme i Betragtning herimod, at det i Overdragelsesdokumentet ved Siden af en Kjøbesum i Penge blev vedtaget, at Kjøberen skulde svare Præsten de ovennævnte tvende vedvarende Ydelser, og at disse ere de samme, der tidligere paahvilede Gaardens Fæstere, eftersom Ydelserne, til hvis Sikring Kjøberen, som meldt, udtrykkelig gav Pant bl. A. i Gaarden, ikke kunne antages at afficere Ejendomsretten over denne paa anden Maade, end Tilfældet i Almindelighed er med Rettigheder, der sikres ved Pant i en en Anden tilhørende fast Ejendom.

Efter det Anførte maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger for Underretten

*) Her er faldet ud Ordet „i“.

rettelig ere ophævede, vil følgelig være at stadfæste, dog saaledes at de Parternes beskikkede Sagførere sammesteds tillagte Salærer findes at burde forhøjes til 60 Kr. for hver. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der bliver at tillægge Parternes beskikkede Sagførere her for Retten i Salær hver 60 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 11 Juni 1890 for Underretten fremlagte Udskrift af Ribe Herreds Skjøde- og Panteprotokol fremgaar, at det i samme indførte Skjøde af 15 Juni 1880 har været udfærdiget paa fornødent stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 182. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Edvard Julius Hansen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri og Hærværk.

Odense Herreds Extrarets Dom af 6 December 1894: Slagter Edvard Julius Hansen af Høime bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt være pligtig at tilsvare alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Sagfører Kjørboe, med 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1895: Forsaavidt Tiltalte Slagter Edvard Julius Hansen sigtes for Hærværk bør han for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør han straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange

og Bøcher, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Edvard Julius Hansen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, Slagter Edvard Julius Hansen, for Tyveri og Hærværk anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i sidstafvigte Efteraar, formentlig i September, fra et aabent Gaardsrum i Pigen Ane Hansens Gaard i Høime har stjaalet en til 2 Kr. vurderet And, som han skjulte under sin Frakke, men igjen lod løbe, da Gaardbestyreren og en Tjenestekarl opdagede den i hans Besiddelse, idet han vilde fjerne sig fra Ejendommen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at han i November f. A. to Gange forsætlig har gjort Brud paa en om Indsidder Knud Nielsens Hønsesgaard i Høime anbragt Indhegning, bestaaende af Staaltraad fastslaaet paa Træstolper, og begaaet anden Ødelæggelse paa Knud Nielsens Grund, men da det ikke er oplyst, at nogen af disse Handlinger har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrifter, bliver Tiltalte under denne Del af Sagen at frifinde for Justitiens Tiltale.

For det begaaede Tyveri vil Tiltalte, der er født den 27 Maj 1843 og ved denne Rets Dom af 19 Januar 1869 anseet efter Straffelovens § 176 og 181, jfr. Analogien af sidstnævnte Paragraf, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og som i 1888 har erlagt en Bøde af 20 Kr. for Polituorden, medens han ved Høiesterets Dom af 5 Maj 1863 frifandtes for Aktors Tiltale under en mod ham for Tilskyndelse til Tyveri og Hæleri anlagt Sag, være at ansee efter Straffelovens § 228 efter Omstæn-

dighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens §§ 228 og 296 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, være at forandre.

Nr. 201. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Birthe Marie Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Extra-rets Dom af 18 December 1894: Tiltalte Birthe Marie Nielsen af Vaar bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jespersen, 12 Kroner, og til Defensor, Prokurator Mønsted, 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem

Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Birthe Marie Nielsen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Birthe Marie Nielsen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der tjente hos Mejeriforpagteren paa Hovedgaarden »Vaar«, men i Dagene fra den 10 til den 25 Oktober f. A. havde Ophold hos Arbejdsmand Niels Peder Christensen af Fastrup i Anledning af, at hun skulde i Barselseng — har, Dagen førend hun igjen forlod Christensens Hus, efter sit Anbringende ifølge en pludselig fattet Beslutning, tilvendt sig et Christensen tilhørende Par Strømper og to Nøgler Garn, som hun nogle Dage før havde set ligge i en i Sovekammeret, hvor hun laa, henstaaende, uafloaset Trækasse. Af en Del af Garnet lod Tiltalte efter sin Tilbagekomst til »Vaar« strikke et Par Strømper, der tilligemed Resten af Garnet er fundet i hendes Besiddelse, ligesom ogsaa de stjaalne Strømper, som hun havde foræret sin Kjæreste, ere bragte tilstede under Sagen, og samtlige Koster, der tilsammen ere vurderede til Kr. 1,25, ere udleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Tiltalte — der er født i Aaret 1859 og tidligere har været straffet, ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 November 1886 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Straffelovens § 228 og ifølge Høiesterets Dom af 29 Marts 1889 efter samme Lovs § 235, jfr. § 55, samt § 146, med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage — vil for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 14 Maj.

Nr. 33. Sognepræst **Hans Madsen Ruhweder**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Gaardejer **Peder Lykke** (Bagger),

betræffende Retten til Aalefiskeri udfor Helgenæs Præstegaards Jorder.

Mols og en Del af Sønder Herreds ordinære Rets Dom af 20 Oktober 1890: Indstævnte, Gaardejer Peter Lykke, bør for Tiltale af Citanten Sognepræst Ruhweder af Helgenæs paa Helgenæs Præstekalds Vegne i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Citantens beskikkede Sagfører, Petersen, 50 Kr. og i Portoudgifter 1 Kr. 76 Øre, tilsammen 51 Kr. 76 Øre, som udredes af det Offentlige. Den ommeldte for Citanten fornærmelige Beskyldning i den ovenmeldte Passus i Indstævntes Indlæg af 15 Juli 1889 bør død og magtesløs at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1892: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Citanten, Sognepræst Ruhweder, beskikkede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, i Salær 60 Kr., foruden 1 Kr. 76 Øre i Godtgjørelse for Udlæg, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner. Det Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Advo-

kat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, Gaardejer Peter Lykke af Kongsgaard, den 14 September 1888 havde borttaget og sat sig i Besiddelse af en Citanten, Sognepræst for Helgenæs Menighed, H. M. Ruhweder, tilhørende Aaleruse, der af denne var anbragt i Stranden ud for Helgenæs Præstegaards Jorder ved Begtrup Vig, 16—18 Al. fra Land og fastgjort ved nedrammede Pæle samt ligeledes ved Pæle sat i Forbindelse med Land, har Citanten under denne Sag i 1ste Instants søgt Indstævnte kjendt uberettiget til Aalefiskeri ud for bemeldte Jorder og for hans forommeldte Forhold dels anset med Bøde efter Straffelovens § 116, dels tilpligtet at erstatte Citanten den borttagne Ruse med 25 Kr., hvis den ikke tilbageleveres i ubeskadiget Stand og i Erstatning for Tab ved paa Grund af Rusens Afsavn at være afskaaren fra Aalefiskeri at betale et Beløb af 100 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han in subsidium har nedlagt Paastand om, at Indstævnte i alt Fald kjendes uberettiget til Aalefiskeri andre Steder ud for Præsteembedets Jorder end der, hvor Aalegaardsstadet »Lille Kongsgaard« er beliggende, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, medens en under Proceduren brugt Udtalelse er som fornærmelig for Citanten efter hans Paastand mortificeret, har Citanten nu indanket Sagen for Retten, hvor han har gjentaget sine øvrige foranførte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadfæstelse.

Medens Citanten væsentlig støtter Søgmaalet paa Bestemmelsen i D. L. 5—10—43, hvorefter ordentligvis »Enhver maa nyde Aalegaarde ud for sin egen Grund«, har Indstævnte derimod gjort gjældende, at han som Ejer af Gaarden Matr.-Nr. 3 af Kongsgaard med Tilliggende og Tilbehør er eneberegtiget til at have Aalegaard og Aalestade ud for Helgenæs Sognekalds Jorder ved Begtrup Vig og i saa Henseende paaberaabt sig sit den 14 Juni 1875 thinglæste Skjøde af 7 s. M. fra Anders Rasmussen paa bemeldte Gaard »med to til Gaarden hørende Aalegaardsstader«, tilligemed forskellige andre fremlagte ældre Adkomstdokumenter paa bemeldte Ejendom. Af disse er det ældste et den 29 December 1836 udstedt og den 9 Januar næstefter thinglæst Skjøde, hvorved Auktionsretten for Æbeltoft Kjøbstad samt Sønder og Mols Herreder efter afholdt Tvangsauktion overdrog en Gaard i Kongsgaard, der maa antages iden-

tisk med den foranævnte, bl. A. med tilhørende to Aalegaardsstader til Pastor Boserup paa Helgenæs, som derefter ved Skjøde af 18 Juni 1846, thinglæst 8 Marts 1847, til Kapellan I. G. la Cour bl. A. afhændede Gaarden samt — som det i Skjødet hedder — den sydligste af de ham ved hans fornævnte Skjøde overdragne to Aalegaarde eller Aalestader, hvorimod han forbeholdt sig »det andet Aalestade, hvilket er anlagt ud for Helgenæs Præstegaards Grund«. Efterat Pastor Boserup og Hustru vare afgaaede ved Døden, blev »det deres Dødsbo tilhørende Aalegaardsstade »Lille Kongsgaard Aalestade« kaldet den 1 Oktober 1858 stillet til Auktion bl. A. paa Vilkaar, at »Boet ikke paatog sig nogetsomhelst Hjemmelsansvar for det solgte, hvorpaa ingen thinglæst Adkomst findes antegnet i Pantebøgerne fra tidligere Ejere«, og tilslaaet fornævnte Pastor la Cour, som derefter den 17 December 1860 erholdt et Auktionsskjøde paa Aalegaardsstadet, der blev thinglæst samme Dag og ved Thinglæsningen fik en til anførte Vilkaar svarende Paa-tegning. Ved Skjøde af 20 s. M. afhændede derpaa Pastor la Cour til sin Svoger C. C. F. la Cour Gaarden og — som det hedder i Skjødet — saavel den i hans Skjøde af 18 Juni 1846 ommeldte sydligste Aalegaard, som »den anden af Pastor Boserup forbeholdte Aalegaard, beliggende ud for Helgenæs Præstegaards Grund, hvilken Aalegaard nu ogsaa tilhører mig efter Auktionsskjøde, thinglæst 17 December f. A. *)«, i hvilket Skjøde af 20 December 1860, der først blev thinglæst 27 Juni 1864, det bemærkes, at Sælgerens forommeldte Auktionsskjøde af 17 December 1860 ved Thinglæsningen havde erholdt Anmærkning om, at der ikke for Pastor Boserup eller hans Bo fandtes nogen Adkomst thinglæst paa den ved Skjødet afhændede Aalegaard; og en lignende Bemærkning findes i det den 6 Marts 1870 oprettede, den 28 s. M. thinglæste Skjøde, hvorved C. C. F. la Cour til Anders Rasmussen overdrog Gaarden med tilhørende to Aalegaardsstader, der i Skjødet betegnes som »det sydligste« og »Lille Kongsgaards Aalegaardsstade, hvilket sidste er beliggende ud for Helgenæs Præstegaards Grund«.

Efter Indholdet af disse Skjøder kan det nu ikke være Tvivl underkastet, at de i Indstævntes Skjøde fra Anders Rasmussen af 7 Juni 1875 paa hans ovennævnte Ejendom — hvis Jorder ved Begtrup Vig fra Syd stode umiddelbart op til Helgenæs Sognekalds Jorder ved Vigen — ommeldte to Aalegaardsstader ere de samme, der nævnes i Skjødet til Pastor Boserup af 29 December 1836, og at det ene, det nordligste, er identisk med det, som bemeldte Boserup, der da var Sognepræst for Helgenæs Menighed, i Skjødet til sin Kjøber af 18 Juni 1846 betegnede som anlagt ud for Helgenæs Menigheds Grund,

*) Skal være s. A.

og som i de senere Skjøder er betegnet paa samme Maade og i Skjøderne af 17 December 1860 samt 6 Marts 1870 kaldet lille Kongsgaard Aalegaardsstade, og da der, naar der i Skjøderne tales om Aalegaardsstader eller Aalestader, herved maa antages at være ment Ret til at have og bruge Aalegaard eller Aalestader, er der følgende ved de ommeldte Skjøder behørig dokumenteret en Adkomst for Indstævnte til at have Aalestade ud for Helgenæs Præstegaards Grund, som naaer tilbage til Aaret 1836 eller — da det Pastor Boserup ved Auktionsskjøde af 29 December s. A. overdragne i Skjødet betegnes som havende tilhørt den forrige Ejer ifølge Skjøde af 29 December 1832 — til sidstnævnte Aar. Da der derhos intet foreligger om, at Ret til at have Aalegaard eller Aalestade ud for Præstegaardens Grund i en tidligere Tid ikke har hørt under den paagældende Gaard i Kongsgaard eller om, at Helgenæs Præsteembede før den Tid selv har havt Aalestade ud for Præstegaardens Jorder, og det tilmed maa anses oplyst under Sagen, at det paa Helgenæs er ikke ualmindeligt, at Retten til at have Aalegaard eller Aalestader er skilt fra de Ejendomme, ud for hvis Jorder samme ere beliggende, maa det blive uden Betydning, at det ikke er oplyst, hvorledes den af Indstævnte paastaede i Sagen omhandlede Ret maatte være bleven skilt fra Præsteembedet, hvis den nogensinde har hørt til Præstegaarden, og navnlig om Samtykke hertil er meddelt af Kirkevæsenets øverste Bestyrelse, hvorhos der selvfølgelig ingen Vægt kan lægges paa den i Pastor Boserup og Hustrus Dødsboes Auktionsskjøde til Pastor la Cour paa det paagældende Aalegaardsstade gjorde og fra dette Skjøde i senere Adkomstdokumenter overgaaede Bemærkning om manglende thinglæst Adkomst paa Stedet. Ved flere under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaringer maa det endvidere anses godtgjort, at Helgenæs Præsteembede i et Tidsrum fra før 1832 ikke, indtil Citanten i 1888 anbragte den i Sagen omhandlede Ruse udfor Præstegaardens Grund, har sammesteds havt Aalegaard eller Aalestade, og ligesom der, allerede fordi Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har tilvejebragt noget Bevis derfor, intet Hensyn kan tages til, hvad Citanten har anbragt om, at Indstævnte dog har respekteret Præsteembedets udelukkende Ret til der at have Aalestade ved strax, da Citanten forlangte det, at indtage en Aaleruse, der af Indstævnte, som det maa antages i 1884 eller 1885, var udlagt ud for Præstegaardens Grund, saaledes kan det heller ikke komme i nogen Betragtning, at Indstævnte og hans Formænd efter Sagens Oplysninger maa antages, afset fra den nysnævnte Ruses Udlægning, ikke at have anbragt nogen Aalegaard eller Aalestade udfor Præstegaardens Grund med Undtagelse af, at Indstævntes nærmeste Formand Anders Rasmussen to Aar efter hinanden, som det maa antages i 1873 og 1874, har bygget en Aalegaard der

paa to forskjellige Steder, i hvilken Henseende Indstævnte iøvrigt har anbragt, at naar han ikke har gjort saadant, er Grunden den, at han ejer den Syd derfor beliggende Aalegaard og faar saa meget større Fangst i denne, naar han ikke anbringer Aalegaard udfor Præstegaardens Grund, hvorhos saavel Anders Rasmussen, som dennes Formand C. C. F. la Cour i deres beedigede Vidneforklaringer for deres respektive Besiddelsertiders Vedkommende have udtalt sig overensstemmende med dette Indstævntes Anbringende.

Hvad angaar Omfanget af den Ret til at have Aalegaard eller Aalestade udfor Helgenæs Præstegaards Jorder ved Begtrup Vig, der efter det anførte maa antages at tilkomme Indstævnte, maa Udtrykkene i Skjødet fra den daværende Sognepræst paa Helgenæs af 18 Juni 1846 i Forbindelse med den Omstændighed, at Præsteembedet, som meldt, i meget lang Tid ikke har havt Aalegaard eller Aalestade der, anses bestemt at tale for, at der efter de stedlige Forhold ikke kunde være Spørgsmaal om at anbringe mere end eet Aalestade ud for Præstegaardens Grund, i hvilken Henseende flere under Sagen afhørte, tildels særlig sagkyndige, Vidners edelige Forklaringer gaa ud paa, at der i alt Fald ikke hensigtsmæssig kunde anbringes flere Aalegaarde eller Aalestader ved Kysten af Præstegaardens Jorder, og der er intet oplyst, som kunde begrunde en bestemt Begrænsning af Indstævntes omspurgte Ret, navnlig til, som af Citanten subsidiært paastaaet, kun at gjælde en mindre Del af Stranden langs Præstegaardsjorderne Nord for Skjellet mellem Indstævntes og Præstegaardens Jorder ved Vigen, hvor Indstævntes Formand maa antages, som meldt, i 1873 og 1874 at have indrettet en Aalegaard.

Naar Indstævnte saaledes maa anses berettiget til at have Aalegaard eller Aalestade udfor Præstegaardens Grund ved Begtrup Vig, følger det heraf, samt af, hvad ovenfor er anført om Omfanget af den omhandlede Ret, at Citantens Paastand om at tilkjendes Erstatning for ved Indstævntes Borttagelse af den ovenmeldte Ruse at være bleven afskaaren fra Fiskeri med den ikke kan komme i nogen Betragtning, og da Rusen ifølge Sagens Oplysninger blev af Indstævnte stillt til Citantens Disposition, som det maa antages i ubeskadiget Stand, i et paa Foranledning af Citanten den 22 September 1888 optaget Politiforhør, bliver der heller ikke Spørgsmaal om Erstatning til Citanten for selve Rusen. Som Følge af det anførte, og da det er in confesso, at Indstævnte, efterat Rusen var udlagt, og forinden Indstævnte borttog den, havde gjort Citanten opmærksom paa, at denne var uberettiget til at benytte den, samt forlangt den indtagen, uden at Citanten efterkom dette Paalæg, kan Indstævnte endvidere ikke anses ved Rusens Borttagelse at have gjort sig skyldig i

ulovlig Selvtægt, hvorfor intet Hensyn kan tages til Citantens Paastand i saa Henseende.

Efter hvad saaledes er anført, maa det billiges, at Citantens omhandlede Paastande ved Underretsdommen alle ere forkastede, og idet der, saaledes som Sagen foreligger Overretten, ikke er Spørgsmaal om den ved Dommen givne Mortifikation, vil følgelig bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants rettelig ere ophævede, og hvis Bestemmelser om Salær og Godtgjørelse for Udlæg til Citantens beskikkede Sagfører sammesteds ligeledes billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillæge den for Citanten beskikkede Sagfører sammesteds 60 Kr., foruden 1 Kr. 76 Øre i Godtgjørelse for Portoudgifter, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instants og den befaledede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 15 Maj.

Nr. 191. Grosserer **B. L. A. Nielsen** (Selv)

contra

Direktør **K. C. Nielsen** (dels paa egne Vegne, dels som Befuldmægtiget for 4 Medarvinger), Manufakturhandler **G. A. Nielsen**, Grosserer **L. V. Nielsen** og Overretssagfører **Ludvig Simonsen** (Salomon)

betr. Appel af en Skiftedecision.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 14 Januar 1895: Den af Grosserer **B. L. A. Nielsen** fremsatte ovenfor angivne Paastand kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Medens den af Appellanten udtagne Stævning lyder enten paa Hjemvisning eller paa Underkjendelse af den indankede Skiftedecision, har Appellanten for Høiesteret indskrænket sig til at paastaa Sagen hjemvist til ny og lovlig Behandling ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission. Til Støtte for denne Paastand har han paa-beraabt sig, at den for ham udfærdigede Aktsbeskrivelse af den paakjendte Dispute ikkun er underskrevet af eet af Skiftekommissionens Medlemmer foruden af Skifteskriveren, og at det, da bemeldte Akt tillige mangler den i Forordning 3 Juni 1796 § 23 befalede Cirkulationspaategning, saaledes ikke af samme fremgaaer, at Disputen er paakjendt af alle Skiftekommissionens Medlemmer. Ligesom imidlertid Akten maa ansees udfærdiget af rette Vedkommende og derved afgiver Garanti for Disputens Paakjendelse paa lovbefalet Maade, saaledes vil den Omstændighed, at Akten, uagtet Disputen har været optagen til Paakjendelse i 11 Uger, mangler den lovbefalede Cirkulationspaategning, selvfølgelig ikke kunne medføre den af Appellanten paastaaede Hjemvisning, hvorfor Decisionen efter den herom af de Indstævnte nedlagte Paastand vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 200 Kroner.

Efter de foreliggende Omstændigheder findes derhos Appellanten i Medfør af Forordning 11 August 1819 at burde ansees med en Mulkt for unødigt Trætte, der vil kunne bestemmes til 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Grosserer B. L. A. Nielsen, til de Indstævnte med 200 Kroner. For unødigt Trætte bør Appellanten til Justitskassen bøde 300 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Efterat Enkefru Emilie Erdmuthé Nielsen, født Esche, der hensad i uskiftet Bo efter sin den 14 Oktober 1875 afdøde Ægtefælle Silke- og Klædehandler Bernt Nielsen i Henhold til et af de nævnte Ægtefæller under 26 August 1870 oprettet Testamente, den 16 April f. A. var afgaaet ved Døden, blev Boet den 24 s. M. taget under Behandling af Overretssagfører L. Simonsen som executor testamenti i Overensstemmelse med et af den afdøde Enke den 8 Februar 1878 oprettet, den 20 Juni 1881 allerhøjst konfirmeret Testamente. Paa den i denne Anledning afholdte Skiftesamling, hvor alle Boets 9 myndige Arvinger havde givet Møde personligt eller ved Fuldmægtig og vedtog Arv og Gjæld, fremkom der fra Arvingen Grosserer Bernhard Laurits August Nielsen Protest imod, at Overretssagfører Simonsen overtog Boets Behandling som Exekutor, og da denne Protest mødte Indsigelse fra de øvrige Arvinger, er der i den Anledning opstaaet en Disput, som er bleven forelagt Skiftekommissionen til Afgjørelse under en anden Sag.

I en den 19 Juni s. A. afholdt Skiftesamling blev der derefter fremsat Forslag til Salg af en Boet tilhørende Ejendom i Gefionsgade, og erklærede samtlige Arvinger, med Undtagelse af bemeldte Grosserer B. L. A. Nielsen, sig enige i, at Ejendommen burde søges solgt, samt anmodede Exekutor om at forberede det Fornødne. Herimod nedlagte B. L. A. Nielsen Indsigelse af Hensyn til den af ham mod Exekutors Kompetence til at behandle Boet rejste Protest og fremsatte den Paastand, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Ejendommen i Gefionsgade kunde realiseres, inden Kompetencespørgsmaalet var afgjort, skulde forelægges Skiftekommissionen til Afgjørelse, og der er da ogsaa om dette Spørgsmaal opstaaet en Dispute mellem B. L. A. Nielsen og de øvrige Arvinger i Boet, som under nærværende Sag er forelagt Skiftekommissionen til Afgjørelse, og hvorunder Førstnævntes endelige Paastand gaar ud paa, at Salg af Boets faste Ejendomme og lignende indgribende Dispositioner opsættes, indtil det rejste Spørgsmaal om Overretssagfører L. Simonsens Kompetence til at behandle Boet har fundet sin endelige Afgjørelse.

Til Begrundelse af denne Paastand har B. L. A. Nielsen navnlig anført, at det synes at maatte følge af Forholdets Natur, som ogsaa af Konkurslovens § 49 og dennes Analogi og Skifte-lovens § 88, at Exekutor, naar der fremsættes Indsigelser mod hans Kompetence, maa indskrænke sin Ledelse af Boets Anliggender til de løbende Forretninger, men hertil kan Salg af Boets faste Ejendomme ikke henregnes.

Der kan imidlertid ikke gives den fremsatte Paastand Medhold, da den en Exekutor meddelte offentlige Bemyndigelse til at behandle et Bo, maa medføre, at han maa være berettiget til at fortsætte Boets Behandling, saalænge den ham meddelte Bemyn-

digelse ikke atter er ham fratagen, saaledes at det maa overlades til hans egen Afgjørelse og Ansvar, om og hvorvidt han i sin Bestyrelse af Boets Anliggender vil tage Hensyn til den fremsatte Indsigelse. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 206. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Niels Nielsen, kaldet Mehlsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Skive Kjøbstad og Sallinglands Herreders Politirets Dom af 7 November 1894: Tiltalte Niels Nielsen, kaldet Mehlsen, bør hensættes til simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger samt betale Husmand Anders Gudiksen i Vejby 25 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen til Høiesteretssagførerne Jensen og Lunn 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Nielsen, kaldet Mehlsen, for Overtrædelse af Straffelovens § 235, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 25 September f. A. hemmelig havde forladt en Gaard i Søby, hvor han en kort Tid havde haft Arbejde, den følgende Dag om Eftermiddagen er — efter hans Forklaring i den Hensigt at faa noget at spise, idet han ingen Penge havde og intet havde spist, siden han forlod den nævnte Gaard — gaaet gennem en aaben Dør ind i Laden i Husmand Anders Gudiksens Hus paa Vejby Mark, hvor der, efter hvad Tiltalte havde faaet at vide, den Gang ingen var hjemme, og fra Laden gennem en Dør, som var lukket med en Krog paa den anden Side, men som han aabnede ved med begge Hænder at tage fat i Døren, hvorved Krogen sprang op, ind i Husets Forstue og videre gennem Lejligheden ud i Spisekammeret, hvor han af et der beroende Sigtebrød afskar to tykke Skiver, hvorpaa han smurte Smør, der fandtes i Spisekammeret, ligesom han af en sammesteds værende Rullepølse afskar Paalæg dertil. Efter endvidere at have drukket noget Mælk inde i Spisekammeret, forlod han Huset, medtagende Smørrebrødet, som han spiste undervejs paa sin videre Vandring.

Tiltalte har under Forhørene forsikret, at han, da han trængte ind i Huset, ikke havde nogen anden Hensigt end at skaffe sig noget at spise, og at han ej heller dersteds har tilvendt sig andet end de nævnte Fødevarer. Bestjaalne Anders Gudiksen har forlangt Tiltalte straffet for det saaledes begaaede Tyveri, hvorhos han, der har ansat de stjaalne Fødevarer til 25 Øre, har paastaet sig dette Beløb erstattet af Tiltalte, og denne Paa-stand, mod hvilken Tiltalte Intet har havt at erindre, er ved Politiretsdommen tagen til Følge.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Aaret 1872, og som tidligere ifølge Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Politirets Dom af 26 Maj 1891 i en privat forfulgt Sag har været anset efter Tyendelovens § 26 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til simpelt Fængsel i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til samme Slags Fængsel i 14 Dage.

Torsdagen den 16 Maj.

Nr. 193. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Kristian Louis Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri og Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1895: Arrestanten Hans Kristian Louis Hansen og Tiltalte Vilhelm Bernhard Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Gange 5 Dage. I Salær til den for Arrestanten beskikkede Defensor, Prokurator Bøcher, udredes af Arrestanten 40 Kr. og i Salær til den for Tiltalte beskikkede Defensor, Prokurator Leth, udredes af Tiltalte 25 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Tvermoes, 40 Kr., udredes af Arrestanten med $\frac{3}{4}$, dog saaledes at Tiltalte deraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{3}$, og af Tiltalte med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Kristian Louis Hansens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden i Betragtning af den langvarige Varetægtsarrest, han har været underkastet, bliver at forkorte til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-sagførerne Jensen og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Kristian Louis Hansen for Tyveri eller Hæleri og Forsøg paa Tyveri, og Vilhelm Bernhard Johansen for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten, der er født den 7 December 1875 er anset: ved nærværende Rets Dom af 28 Januar 1893 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag.

Tiltalte — — — — —

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten og Tiltalte for den 22 og 23 Februar f. A. at have stjaalet 2 Duer fra et Grosserer Charles Hansen tilhørende Dueslag i Loftsetagen i Ejendommen Frederiksholms Kanal Nr. 18 samt for den 17 Marts næstefter at have gjort Forsøg paa atter at stjæle Duer fra det samme Dueslag.

I Anledning af den førstnævnte af disse Sigtelser har Tiltalte afgivet følgende Forklaring: En Aften i forrige Aar noget efter Kl. 8 — meget muligt netop den 22 eller 23 Februar — gik han og Arrestanten ind i Ejendommen Frederiksholmskanal Nr. 18 i den Hensigt at stjæle nogle Duer fra det ovennævnte Dueslag. Efterat de vare komne op paa Ejendommens Loft, hvortil Adgangen var uhindret, krøb Arrestanten gennem et Tagvindue ud paa Taget, medens Tiltalte forblev staaende paa Loftsgangen, og noget efter kom Arrestanten tilbage med 2 gule Duer, om hvilke han fortalte Tiltalte, at han havde stjaalet dem ved fra Taget at stikke Haanden eller Armen ind i Dueslaget. Disse Duer bragte de derpaa hjem til Arrestanten. Arrestanten, der har erkjendt, at han nogen Tid, før han den 17 Marts f. A. blev paagrebet under nærværende Sag, har været i Besiddelse af 2 gule Duer, som der er nogen Grund til at antage for identiske med de to ovenfor nævnte, har samtidig bestemt benægtet, at han har nogensomhelst Del i det her omtalte Tyveri, og han har om sin Adkomst til de paagjældende Duer nærmere forklaret, at han havde kjøbt dem af Tiltalte, og at han aldeles ikke havde tænkt sig, at de kunde være stjaalne, saameget mindre som Tiltalte havde fortalt, at han havde kjøbt dem paa Amager. Overfor den af Arrestanten saaledes bestemt fastholdte Benægtelse findes der nu ikke at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham enten som Tyv eller som Hæler med Hensyn til de 2 her nævnte Duer, skjøndt den af Tiltalte afgivne Forklaring om, at Tyveriet er blevet udført af ham og Arrestanten i Forening, maa siges at være bestyrket paa forskjellig Maade. — — — — —

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanten og Tiltalte for den 17 Marts f. A. at have gjort Forsøg paa at stjæle Duer fra det ovennævnte, Grosserer Hansen, tilhørende Dueslag er følgende oplyst: Den nævnte Dag om Aftenen omtrent Kl. 8 hørte Tjener Hans Frederik Petersen, der da opholdt sig paa Trappegangen til Ejendommen Frederiksholms Kanal Nr. 18, at det puslede oppe i Loftsetagen. Da han fandt dette mistænkeligt, gik han op ad Trappen for at undersøge, hvad det var, han havde hørt, og han saa da ved Skjæret af en Tændstik,

som han strøg af, at der stod en Person inde paa Loftsgangen, og at denne Person søgte at skjule sig for ham. Han løb derpaa ned ad Trapperne og tilkaldte Assistance, og under den Afsøgning af Ejendommen, som dernæst blev foretaget af ham og et Par andre Mænd, blev Arrestanten og Tiltalte funden staaende nede i Ejendommens Kjældergang. Da Arrestantens og Tiltaltes Tilstedeværelse her fandtes mistænkeligt, blev de af en tilkaldt Politibetjent indbragt til Politistation Nr. 1, hvor de, efterat være blevne afhørte, bleve satte under Anholdelse, skjøndt de begge fastholdt, at de havde indfundet sig i Ejendommen i lovligt Ærinde, nemlig for at træffe en Pige ved Navn Johanne Rasmussen. I et den 20 Marts afholdt Forhør erkjendte Tiltalte imidlertid, at han og Arrestanten havde indfundet sig i Ejendommen i tyvagtig Hensigt, og herom har han afgivet følgende nærmere Forklaring: Nævnte Aften gik han og Arrestanten, der havde aftalt, at de atter vilde stjæle Duer fra det Grosserer Hansen tilhørende Dueslag, i Henhold til den saaledes truffne Aftale ind i Gaarden til Ejendommen Frederiksholms Kanal Nr. 18 og derpaa ad Kjøkkentrappen op paa Ejendommens Loft, hvortil Adgangen var uhindret. Efterat Arrestanten dernæst havde iført sig et Par Arbejdsbenklæder, som han havde taget med sig, krøb han op paa en i Loftsgangen anbragt Stolpe, aabnede det tidligere nævnte Tagvindue og stak Overkroppen ud af dette for derpaa at svinge sig ud paa Taget. Inden dette imidlertid var lykkedes ham, hørte de en Person komme op ad Trappen til Loftslugen, og de stillede sig derfor begge op ad Loftsgangens Væg for at skjule sig, og da saa den Paagjældende, der ikke gik ind paa selve Loftet og derfor meget muligt kun fik set Arrestanten, der var den af dem, der stod forrest, strax efter igjen løb ned ad Trappen, løb de selv kort efter samme Vej og gjemte sig dernæst i den Kjældergang, hvor de noget efter bleve paagrebne. Tiltalte har videre forklaret, at Arrestanten foruden Benklæderne førte med sig dels en Sæk, hvori det var Meningen at transportere de stjaalne Duer, dels en Knibtang, som de vilde benytte til at aabne Tagvinduet med, hvis dette skulde vise sig at være skruet til, samt at Arrestanten, efterat de vare blevne overraskede, trak Benklæderne af og kastede dem ind i et paa Loftet værende Rum, medens Tiltalte, der stod med Sækken og Knibtangen i Haanden, lagde disse Gjenstande fra sig paa en langs med Loftsgangens Væg løbende Bjælke.

Arrestanten har paa sin Side bestemt fastholdt sin ovenfor nævnte Forklaring om, hvorfor han havde indfundet sig i Ejendommen, og har herom nærmere forklaret som følger: Dagen før han blev anholdt modtog han et Brev, der var underskrevet: »Johanne Rasmussen«, og i hvilket Brevskriverinden anmodede ham om at møde hende Kl. 8 den næste Aften (den 17 Marts) ved Kjøkkentrappen til Ejendommen Frederiksholms Kanal Nr.

16, og han, der gik ud fra, at Brevet var fra en ham iøvrigt ganske ubekjendt Pige, som han et Par Uger tidligere tilfældigt havde truffet ved Frue Kirke og derpaa havde fulgt hen til den nysnævnte Ejendom, blev saa enig med Tiltalte, der den 17 Marts kom op og besøgte ham, om at de skulde gaa ud sammen for at træffe Pigen. Efterat de derpaa til den af Pigen nævnte Tid vare gaaede ind i den for Ejendommen Frederiksholms Kanal Nr. 16 og 18 fælles Gaard, gik de hen til en til Gaarden vendende Trappegang, og gik her ned i den ved Trappens Fod værende Kjældergang for at vente paa Pigen. Her var det saa, at de noget efter bleve paagrebne af nogle Mænd, for hvem, som Arrestanten udtrykkelig har erkjendt, de søgte at skjule sig ved at trække sig længere tilbage i Kjældergangen. Medens Arrestanten derhos oprindeligt forklarede, at han og Tiltalte hele Tiden stod sammen og ventede paa Pigen, har han senere under Sagen forklaret, at Tiltalte strax, da de kom hen til Kjøkken-trappen, gik op ad denne og derpaa først kom tilbage et Kvarter senere.

Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring, der i og for sig er ganske usandsynlig, skjønnes der imidlertid efter det Oplyste ikke at kunne skjænkes nogen Tiltro. Tiltalte har saaledes forklaret, at hele Historien om Brevet — hvilket efter Arrestantens Forklaring skal være bortkommen for ham — og om Pigen, som Arrestanten skulde træffe, er noget, Arrestanten fandt paa, da de bleve paagrebne nede i Kjældergangen, og at denne Tiltaltes Forklaring er rigtig bestyrkes bl. A. derved, at Arrestanten, som den 20 Marts f. A. fik Lejlighed til at tage alt kvindeligt Tyende i begge de her nævnte Ejendomme i Øjesyn, ikke har kunnet gjenkjende nogen af disse Piger, blandt hvilke der heller ikke fandtes nogen af Navnet Johanne Rasmussen som den af ham omtalte, samt ved den af Politibetjent Nr. 459, Jessen, der var den, der indbragte Arrestanten og Tiltalte til Politistationen, afgivne Forklaring. Denne Forklaring gaar nemlig ud paa, at Arrestanten, da han nede i Kjældergangen blev adspurgt om, hvorfor han havde Tiltalte med sig, herpaa gav det Svar, at det var, fordi han ikke selv kjendte den Pige, som han efter sit eget Opgivende skulde træffe, og Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten ikke turdet bestride, idet han har indskrænket sig til at erklære, at han ikke kan huske, at han har svaret saaledes, og at han, hvis han har givet et saadant Svar, har talt Usandhed. Medens der saaledes ikke vil kunne skjænkes Arrestantens Forklaring om, hvorfor han havde indfundet sig i Ejendommen, nogen Tiltro, findes omvendt den af Tiltalte afgivne Forklaring om, at han og Arrestanten vare gaaede ind i Ejendommen for efter Aftale at stjæle Duer fra Grosserer Hansens Dueslag, at være i saa høj Grad bestyrket ved, hvad der yderligere er fremkommet i Sagen, at denne For-

klaring skjønnes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, ikke alene for Tiltaltes, men ogsaa for Arrestantens Vedkommende. Tiltaltes Forklaring om, at Arrestanten har taget Del i det heromhandlede Tyveriforsøg er saaledes bl. A. bestyrket ved selve Arrestantens mistænkelige Tilstedeværelse i Ejendommen samt derved, at han og Tiltalte stod sammen, da de bleve paagrebne, idet dette peger hen paa, at de havde indfundet sig i Ejendommen i et fælles Øjemed. Fremdeles bestyrkes Tiltaltes Forklaring ved den Omstændighed, at der i de nærmeste Dage efter Arrestantens og Tiltaltes Paagribelse oppe paa Ejendommens Loft blev fundet liggende — paa de foran nærmere angivne Steder — nogle Gjenstande, nemlig et Par Benklæder, en Sæk og en Knibtang, om hvilke Arrestanten har erkjendt — for Benklædernes Vedkommende dog først efter nogen Tids Nægten — at de tilhøre ham. Arrestanten har nu vel forklaret, at Tiltalte, da de om Eftermiddagen den 17 Marts forlod Arrestantens Hjem, fik Lov til at tage Benklæderne med sig, idet han foregav, at han skulde bruge dem ved noget Arbejde den følgende Dag, og at Tiltalte, der efter sin egen Forklaring har været oppe paa Loftet, der oppe maa have kastet Benklæderne fra sig, men ligesom denne Arrestantens Forklaring strider mod, hvad Tiltalte, som ovenfor anført, har forklaret, saaledes har Arrestanten ikke kunnet gjøre Rede for, hvorledes de 2 andre ham tilhørende Ting — Sækken og Knibtangen — ere komne op paa Loftet. Om disse Gjenstande har han nemlig forklaret, at han ikke havde givet Tiltalte Lov til at tage dem med sig, da de gik hjemmefra, at han heller ikke har set, at Tiltalte uden hans Tilladelse har gjort dette, samt at den Mulighed, at Tiltalte, med hvem han fulgte hele Vejen, skulde have havt Sækken og Knibtangen indpakket i Benklæderne uden at han havde bemærket det, ikke har megen Rimelighed for sig. Til hvad saaledes er anført kan fremdeles føjes, at Arrestanten er Murer og som saadan maa antages at være vant til at færdes paa Tage, hvorimod Tiltalte efter sin egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er ganske uvant hermed. Endnu bemærkes, at Tjeneren Hans Petersen har forklaret, at det er meget muligt, at der har været mere end en Person oppe paa Loftet, og at det kan have været Arrestanten, som han saa der oppe, men at han ikke er istand til at udtale sig herom med nogen Bestemthed, da han kun saa ganske flygtigt paa den paagældende Person. I Henhold til alt det ovenfor Anførte maa det saaledes anses for bevist, at Arrestanten og Tiltalte den 17 Marts f. A. i Forening have gjort Forsøg paa at stjæle Duer fra det Grosserer Hansen tilhørende Dueslag. Ved Paadømmelsen vil der imidlertid være at gaa ud fra, at Tyveriet ikke har været paatænkt udført indbrudsvis.

Ved Arrestantens egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste er det endvidere godtgjort, at han i Marts Maaned f. A. har

været i Besiddelse af 2 Duer »en Perlemæfik« og »en Gulstøvle«, om hvilke det maa antages, at de i Tiden fra den 26 Februar til den 1ste Marts f. A. ere blevne stjaalne fra Blikkenslager Gustav Adolph Malmbergs aflaaede Dueslag i Ejendommen Prindsesse Charlottesgade Nr. 7. Arrestanten har benægtet at have stjaalet de nævnte 2 Duer eller overhovedet at have erhvervet dem paa ulovlig Maade, og har om sin Adkomst til dem forklaret, at han havde indfanget »Gulstøvlen« paa et ham tilhørende Dueslag en Ugestid, før han blev anholdt her under Sagen, og at han havde kjøbt »Perlemæfiken« af nogle ham ubekjendte Drengene nogle Dage, forinden han indfangede »Gulstøvlen«. Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de to Duer, findes det, skjøndt den er ubestyrket, betænkeligt at forkaste, men da han har tilstaaet at have beholdt Duerne, skjøndt han senere af en Duehandler erholdt saadanne Oplysninger om dem, at han antog, at de vare frastjaalne Malmberg og derhos i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste har erkjendt, at han, for at undgaa at udlevere Duerne til Malmberg, har indbildt Malersvend Harald Petersen, der undertiden passede Malmbergs Duer, at han havde solgt de omhandlede Duer ude paa Frederiksberg, vil hans med Hensyn til disse 2 Duer udviste Forhold være at tilregne ham som Hæleri.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 13.

Torsdagen den 16 Maj.

Nr. 193.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Hans Kristian Louis Hansen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Ved Arrestantens egen Erkjendelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, maa det fremdeles anses for godtgjort, at han i Marts f. A. har været i Besiddelse af 5 Duer, tilhørende, de 4 Smedesvend Herman William Larsen, hvem disse 4 Duer maa antages at være frastjaalne den 1 eller 2 Marts f. A., og den 5te fornævnte Blikkenslager Malmberg, hvem denne Due maa antages at være frastjaalen samtidig med »Perlemæfiken« og »Gulstøvlen«. Efter Arrestantens Forklaring, havde han kjøbt de 3 af Duerne af et ham ubekjendt ungt Menneske og de 2 andre af de ovennævnte ham ligeledes ubekjendte Dreng, og han har fremdeles forklaret, at han, den Gang han kjøbte Duerne, ikke vidste, at disse var stjaalne, at han imidlertid senere — efter Oplysninger, som han vil have modtaget af en Duehandler og af en anden Mand — kom paa det Rene med, at alle 5 vare frakomne deres rette Ejer ved Tyveri, og at i alt Fald nogle af dem vare efterlyste af Ejerne, at han desuagtet bestemte sig til at beholde dem, og at han derefter havde dem gaaende paa et Dueslag, der tilhørte en Bekjendt af ham. Idet nu denne Arrestantens Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han være at dømme som Hæler

med Hensyn til de omtalte 5 Duer, der hver for sig er vurderet til 1 Kr.

Arrestanten er endelig sigtet for Tyveri eller Hæleri med Hensyn til 7 Duer, der ligeledes ere frastjaalne Blikkenslager Malmberg ved den tidligere nævnte Lejlighed, samt med Hensyn til 3 Duer, der maa antages frastjaalne Smedesvend Larsen samtidig med de 4 ovenfor nævnte, men da Bevis for, at han har gjort sig skyldig i de ham saaledes paasigtede Forhold, ikke skjønnes at være tilvejebragt, vil han forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 228, jfr. § 46 og efter dens § 238, og Tiltalte — — — — efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød — — — — i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 20 Maj.

Nr. 51. Firmaet **Hummelgaard & Co.** (Asmussen)

contra

Capitain **V. Larsen** (Jensen),

angaaende Betaling af Overliggedagspenge.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 Maj 1894: De Indstævnte, Firmaet Hummelgaard & Co., bør til Sagsøgeren, Kaptajn V. Larsen, betale 2205 Kr. 23 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 November 1893 til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Af den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i det under Sagen omhandlede engelske Certeparti om, at Overliggedagspenge ved Indladningen skulle ordnes (eller afgjøres) her, findes det ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne udledes, at Skibsejeren angaaende disse alene kan holde sig til Befragteren og saaledes har fraskrevet sig Retten til at holde sig til Ladningen eller Ladningsmodtageren, selv naar han først paa behørig Maade, men forges derom har henvendt sig til Befragteren.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, forsaavidt disse efter den skete Indstævning foreligge til Prøvelse, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et for Appellanterne gunstigere Resultat end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke dette, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville Appellanterne have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale Appellanterne, Firmaet Hummelgaard & Co., til Indstævnte, Capitain Larsen, med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 12 Oktober 1893 blev der i Leith mellem Dampskibsmæglerne A. Schultz & Co. dersteds ifølge telegrafisk Bemyndigelse fra det derværende Rhederi af Dampskibet »Ansgar«, ført af Kaptajn V. Larsen, og Firmaet Bessler, Wächter og Co. i Newcastle ved Udfyldelse af en trykt engelsk Blanket oprettet et Certeparti, ifølge hvilket »Ansgar«, der efter Opgivende forventedes færdigt den 16/18 s. M. (— fra Rouen —) skulde afgaa til Burntisland i Skotland og der fra Befragterne eller deres Agenter indtage en fuld Ladning Kul samt med den, som nærmere beordret ved Undertegning af Konnossementet, afgaa til Kjøbenhavn og levere den der til Befragterne eller Ordre for en Fragt af 6 sh. 6 d pr. Ton, saaledes at Ladningen bragtes ombord og toges fra Siden af Damperen for Kjøbmandens Regning og Risiko efter Sædvane paa Lade- og Lossepladsen, og at Fragten skulde betales kontant ved Losningen. I Certepartiet hed det endvidere: »48 løbende Timer gives de nævnte Befragtere til at lade og 300 Tons daglig til Losning og Overliggedagspenge udover den nævnte Lade- eller Lossetid 15 sh. pr. Time undtagen i Tilfælde af Søndage, Helligdage, Strike eller ethvert andet uundgaaeligt Tilfælde, som forhindrer Ladning eller Losning. Dagene til Indladning at begynde fra den Tid, Damperen er kommet hen til Indladningsstedet (— »is berth« —) og stillet til Kjøb-

mandens Disposition og skriftlig Meddelelse given. Skulde Damperen ikke ankomme og blive færdig til at lade før Kl. 5 Eftermiddag, skal Tiden til Indladningen ikke regnes før fra Kl. 6 Formiddag den følgende Morgen; ogsaa skal Tiden mellem Kl. 2 Eftermiddag om Lørdagen og Kl. 6 Formiddag om Mandagen i intet Tilfælde regnes Ejerne have Sikkerhed i Ladningen for Betaling af Fragt, Dødfragt og Overliggedagspenge ved Udlosningen, som de binde sig selv til at udøve; i Betragtning deraf skal al Forpligtelse for Befragterne ophøre, naar Ladningen er indladet, undtagen for Overliggedagspenge ved Indladningen, som skal } ordnes { her (— »which has to be settled here« —). Kaptajnen skal komme paa Befragternes eller deres Agenter's Kontor for at undertegne Konnossementerne. Dampskibet »Ansgar« ankom den 17 Oktober f. A. paa Rheden ved Burntisland og kom den 23 s. M. ved Middagstid ind i Dok sammesteds, hvorom dets Kaptajn V. Larsen strax samme Dag under Henviisning til ovennævnte Certeparti gav skriftlig Meddelelse til den Mand i Burntisland, John Connel, der i dette Tilfælde havde at modtage saadan Meddelelse for Firmaet, Bessler, Wächter & Co., og for vedkommende Kulmine. Den 25 s. M. tilstillede dernæst Kaptajnen nævnte John Connel en skriftlig Meddelelse om, at en Damper »Minorca«, som først var kommen i Dok 36 Timer efter »Ansgar«, havde faaet anvist Indladningssted (— »was berthed« —) samme Morgen Kl. 1, og at Ladetiden for »Ansgar« som Følge deraf vilde blive at regne fra Kl. 1 den nævnte Morgen. — Den 27 s. M. tilskrev Kaptajnen endvidere John Connel, at denne anmodedes om at bemærke, at Indladningstiden for »Ansgar« var udløben samme Dags Morgen Kl. 1, og at Damperen fra det Klokkeslet havde Krav paa Overliggedagspenge, 15 sh. pr. Time, i Henhold til Certepartiet, samt at han vilde blive gjort ansvarlig for Betaling deraf, ligesom Kaptajnen tillige samme Dag nedlagde Protest hos en Notar i Burntisland overfor Bessler, Wächter & Co. med Hensyn til det for ham som Følge af, at Ladningen ikke blev rettidig leveret, opstaaende Overliggedagskrav.

»Ansgar« fik imidlertid først anvist Indladningssted den 28 Oktober f. A., hvilket var en Lørdag Kl. 1³/₄ Eftermiddag, og blev først fuldt lastet til den 3 November Kl. 4 Morgen. Da John Connel samme Dag forelagde Kaptajnen et fra Bessler, Wächter & Co. modtaget og af Connel udfyldt Konnossement til Underskrift, men vægrede sig ved at betale ham de af ham da forlangte Overliggedagspenge, vægrede Kaptajnen sig omvendt ved at underskrive, medmindre han deri fik tilføjet en Protest fra sin Side om Retten til Overliggedagspenge og, da Connel ikke vilde tillade ham dette, underskrev Kaptajnen ikke det nævnte Konnossement, men lod endnu samme Dag, den 3 No-

vember, ved en Notar udfærdige et andet, i det Væsentlige med det foranførte stemmende Konnossement, hvori han, samtidig med at underskrive det, tilføjede: »Undertegnet under Protest for 168 Timers Overliggedage a 15 sh. pr. Time«, hvorved bemærkes, at de 168 Timer fremkom ved fra Tiden mellem den 27 Oktober Kl. 1 Morgen, da Skibet efter hans Paastand burde have været fuldt lastet, og den 3 November Kl. 4 Morgen eller 171 Timer at drage 3 Timer, som efter hans Fremstilling vare medgaaede til Indtagning af Bunkerskul. — Det saaledes udfærdigede Konnossement, hvori det iøvrigt kun hed, at Fragt blev at betale overensstemmende med Certepartiet af 12 Oktober s. A. (— det af Connel Kaptajnen forelagte Udkast lød paa, at Fragt og andre Betingelser blev at betale overensstemmende med Certepartiet) ville Bessler, Wächter & Co. først have modtaget, efterat »Ansgar« var afsejlet fra Burntisland, og ville de ligeledes først samtidig have faaet Meddelelse om Protesten af 27 Oktober, skjøndt Kaptajnen allerede den 28 s. M. vil have afsendt den sidste til Befragternes Agent i Glasgow. Det modtagne Konnossement lode Bessler, Wächter & Co. forsyne med Endossement til Firmaet Hummelgaard & Co. hersteds som Ladningsmodtagere.

Ved »Ansgar«s Ankomst hertil affordrede dets Kaptajn, samtidig med at udlevere Ladningen til Firmaet Hummelgaard & Co., dette Firma det Beløb, som han mente at have Ret til i Overliggedagspengene, og, da Firmaet nægtede at betale Beløbet, lod han den 11 November f. A. under Paaberaabelse af den danske Sølovs § 144, 2det Stykke, Notarius publicus afkræve Firmaet det omhandlede Beløb, nemlig 168×15 sh. = 126 Lst. eller til en Kurs af 18,15, 2286 Kr. 90 Øre, idet han lod Firmaet tilkjendegive, at han i Mangel af Beløbets Betaling agtede at anlægge Sag mod Firmaet som ansvarligt for samme med Renter og Omkostninger. Firmaet besvarede imidlertid den 13 s. M. den nævnte Beskikkelse derhen, at selv om der maatte være paaløbet Overliggedagspenge, hvad de hverken vidste eller erkjendte, vilde de ikke betale dem, da disse i alt Fald efter Indholdet af Certepartiet af 12 Oktober 1893 vare dem uvedkommende, og de hverken vare forpligtede eller berettigede til at betale dem. Kaptajn V. Larsen anlagde derpaa nærværende Sag mod Firmaet Hummelgaard & Co., hvorunder han har paastaet dem dømte til at betale ham de anførte 2286 Kr. 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 28 November f. A. foruden skadesløse Sagsomkostninger, medens de Indstævnte, forsaavidt Sagen ikke maatte blive afvist, for hvilket Tilfælde de have gjort Krav paa Kost og Tæring, have paastaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger; begge Parter have derhos nedlagt et Par subsidiære Paastande.

Foreløbig bemærkes, at det af nogle under Sagen fremlagte Erklæringer fra Havnemesteren i Burntisland fremgaar, at Grunden til, at »Minorca« fik anvist Indladningssted før »Ansgar«, uagtet dette Skib var ankommet og anmeldt tidligere, og navnlig fik det anvist allerede den 25 Oktober Kl. 1 Morgen, var den Omstændighed, at der paa det anførte Tidspunkt ikke var nogen Ladning tilstede til to Skibe, der som tidligere anmeldte havde Ret ifølge den sædvanmæssige Omgang til at indtage Ladning forud for baade »Minorca« og »Ansgar«, og at der den Gang heller ikke var Ladning tilstede til »Ansgar«, men derimod til »Minorca«, og at »Ansgar«, hvis Skibene vare blevne besørgede i den anmeldte Orden, vilde have kunnet vente at komme til Indladningsstedet den 26 eller 27 Oktober, uden at Klokkeslettet derfor dog er nærmere omtalt. I en af de omtalte Erklæringer er det derhos nævnt, at »Ansgar« brugte 4 Timer til at indtage Bunkerskul. I en af forskellige Kulafskibere i Leith afgiven af den danske Konsul dersteds bekræftet og under Sagen fremlagt Erklæring er det endvidere udtalt, at de ingen Indflydelse have paa, naar Dampskibene ved Burntisland faa anvist Indladningssted, men at dette afgjøres af Havneautoriteterne der, til hvilke Skibene have at melde sig, og at det Udtryk i et Certeparti, at Tiden bliver at beregne fra, naar Damperen »is ready in customary loading Berth«, betyder, at Lade-tiden først begynder, efterat Damperen er kommen til Indladningsstedet og der færdig til at lade.

Medens Sagsøgeren under Sagen har hævdet, at det er en ligefrem Følge af Bestemmelsen i 2det Stykke af den danske Sølovs § 144 i Forbindelse med 3die Stykke af dens § 120, at han, som ikke fik sit Overliggedagskrav fyldestgjort i Burntisland, har været berettiget til, som sket, i Henhold til det af ham tagne Forbehold paa Konnossementet, som var blevet modtaget uden Indsigelse først af Bessler, Wächter & Co. og derpaa i Henhold til Endossementet af de Indstævnte, og paa hvilket disse havde kvitteret for Ladningen, at kræve det paa Konnossementet opførte, ham skyldige Overliggedagsbeløb betalt af de Indstævnte uden videre, og at der ikke mod Indholdet af de nævnte Lovbestemmelser kan hentes nogen Indsigelse fra Certepartiet, der kun har villet afskjære ham fra at holde sig til Afskiberne selv andetsteds end i Storbritanien — have derimod de Indstævnte, der iøvrigt efter det under Sagen Oplyste ved Tilbageholdelse af en Del af Betalingen for Kullene have sikret sig Regres overfor Befragterne, gjort gjældende, at Meningen af den Passus i Certepartiet, at Skibsejerne have Sikkerhed i Ladningen for Overliggedagspenge ved Udlosningen, og at al Forpligtelse for Befragterne skal ophøre, naar Ladningen er indladet undtagen for Overliggedagspenge ved Indladningen, som skal »be settled here«, netop ubetinget har været den, at der overhovedet

ikke skulde kunne gjøres noget Krav gjældende for disse sidste Overliggedagspenge undtagen mod Befragterne direkte i selve Storbritanien, og at der ikke kan udledes noget mod denne i og for sig gyldige Vedtagelse af §§ 120 og 144 i den danske Sølov og deraf, at Sagsøgeren ved at vægre sig ved uden videre at underskrive det ham forelagte Konnossement og ved selv uretmæssig at udfærdige et saadant deri uberettiget har faaet indført den omtalte Protest, der maatte blive uden Betydning særlig for de Indstævnte, der var nødte til at benytte Konnossementet for at komme i Besiddelse af den for dem bestemte og dem nødvendige Ladning.

Subsidiært have de Indstævnte paaberaabt sig, at, selv om Sagsøgeren trods det Anførte maatte findes berettiget til her ved Retten og overfor dem at fordrø sig tilkjendt Overliggedagspenge, vilde han dog ikke kunne kræve saadanne fra noget tidligere Tidspunkt end den 1 November f. A. Kl. 6 Formiddag. Da »Ansgar« nemlig først kom til Indladningssted Lørdag den 28 Oktober Kl. 1³/₄ Eftermiddag og Tiden fra Kl. 2 den Dag til Kl. 6 Mandag Formiddag den 30 ifølge Certepartiet overhovedet ikke skulde medregnes, maatte Tiden fra den 30 Oktober Kl. 6 Formiddag til den 1 November Kl. 6 Formiddag, betragtes som den betingede Indladningstid af 48 Timer. Fra den derefter tilbageblivende Overliggedagstid, nemlig Tiden fra den 1 November Kl. 6 Formiddag til den 3 November Kl. 4 Morgen, da Indladningen var færdig \circ : 46 Timer, maatte derhos drages de 4 Timer, som vare medgaaede til Indtagelse af Bunkerskul, og der kunde saaledes kun tilkomme Sagsøgeren Godtgjørelse for 42 Timer med 42×15 sh. \circ : med 31 Lst. 10 sh. eller 571 Kr. 73 Øre, hvilket Beløb de Indstævnte derfor endnu i deres Forsvarsskrift havde tilbuddt Sagsøgeren, naar Sagen dermed kunde være afgjort. — Mere subsidiært have de Indstævnte derhos fremhævet, at »Ansgar«s Indladningstid i ethvert Fald først kunde regnes som begyndt fra det Tidspunkt, til hvilket Skibet ifølge Havnemesterens Erklæring, under Hensyn til at de to ovenomtalte andre Skibe have Krav paa at blive besørgede forinden, tidligst kunde været kommet til Indladningssted, hvis »Minorca« ikke var blevet besørget i en Mellemtid, \circ : regnes som begyndt den 27 Oktober Kl. 10 Aften eller dog ikke paa nogen Maade før Kl. 6 Formiddag den 27 Oktober, og at Indladningstiden altsaa, naar henses til, at Tiden fra den 28 Oktober Kl. 2 Eftermiddag, til den 30 Oktober Kl. 6 Formiddag, som allerede nævnt, slet ikke blev at medregne, og til at heller ikke Tiden fra Kl. 6 Eftermiddag, hvis Skibet antoges først at ville være kommet til Indladningsstedet efter dette Klokkeslet, og indtil den næste Formiddag Kl. 6 vilde kunne medregnes, dog under ingen Omstændigheder vilde være udløben før den 31 Oktober Kl. 10 Aften eller allertidligst den 30 Oktober Kl. 10

Aften, hvorved endda forudsattes, at Befragterne strax, efterat »Ansgar« var kommet til Indladningsstedet, havde faaet den betingede Meddelelse derom, og at der følgelig, efter Fradrag af de 4 Timer til Indtagning af Bunkerskul, allerhøjest kunde blive Tale om at betale Overliggedagspenge for 50 Timer, \circ : med 37 Lst. 10 sh. eller 680 Kr. 63 Øre, eller i værste Fald for 74 Timer, \circ : med 55 Lst. 10 sh. eller 1007 Kr. 33 Øre.

Da Sagsøgeren ikke i Henhold til den af ham derom rettede Begjæring til den tidligere omtalte John Connel, der i det paagjældende Forhold maatte betragtes som Befragternes Repræsentant, opnaaede at faa det af ham rejste Krav paa Overliggedagspenge betalt eller endog blot opgjort i Burntisland, finder Retten nu uanset de ialfald uklare Udtryk i Certepartiet om, at Overliggedagspenge »has to be settled here«, at Sagsøgeren har været beføjet til, som sket, jfr. de ham paaberaabte § 120, 3die Stykke og § 144, 2det Stykke, i den danske Sølov, at lade en Protestpaategning om dette sit Krav optage i Konnossementet og til i Henhold dertil at holde sig til de Indstævnte som Ladningsmodtagere og som dem, der havde modtaget Konnossementet med bemeldte Paategning, for det omhandlede Krav, dog kun forsaavidt dette og i et saadant Omfang som dette iøvrigt maa erkjendes at tilkomme Sagsøgeren. Da det nu derhos, efter hvad der er forelagt Retten, maa antages at skyldes en Forsømmelse fra Befragternes (deres Repræsentants) Side, at der ikke var Kul fremme til »Ansgar« paa det Tidspunkt, den 25 Oktober Kl. 1 Morgen, da dette Skib, der allerede den 23 Oktober havde meddelt al fornøden Underretning om, at det var rede til at modtage Ladning, kunde være kommet til Indladningsstedet, og da det endvidere maa antages, at dette alene var Grunden til, at Skibet ikke kom til at indtage Ladning den nævnte Dag, hvad det dog efter Certepartiet først havde kunnet fordre paabegyndt Kl. 6 Formiddag, samt da det fremdeles maa antages, at Skibets Indladning derefter kunde og burde have været afsluttet 48 Timer efter, \circ : den 27 Oktober Kl. 6 Morgen, findes der saaledes at maatte tilkomme Skibet Overliggedagspenge for Tiden fra det sidstnævnte Klokkeslet indtil den 3die November Kl. 4 Morgen, da det faktisk først blev færdigladet, dog med Fradrag af 4 Timer til Indladningen af Bunkerskul, medens der derimod ikke findes at burde ske noget Fradrag for de 40 Timer fra Lørdag Kl. 2 Eftermiddag den 28 Oktober til Mandag Kl. 6 Formiddag den 30 Oktober, idet Bestemmelsen i Certepartiet om, at det ommeldte Tidsrum fra Lørdag til Mandag ikke i noget Tilfælde skal regnes, efter Certepartiets Affattelse maa antages kun at have selve Indladningen for Øje og derimod ikke at sigte til Overliggedagene, der følgelig som sædvanlig ville være at regne som løbende Dage. Der vil altsaa blive at tilkjende Sagsøgeren Overliggedagspenge for 162 Timer med 162×15 sh., \circ : med

121 Lst. 10 sh. eller 2205 Kr. 23 Øre med Renter som paa-
staaet, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne
ville være at hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 195.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Christian Madsen (Def. Salomon),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Grenaa Kjøbstads, Nørre og en Del af Sønder
Herreds Extrarets Dom af 10 Januar 1895: Tiltalte, Gartner
Peter Christian Madsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og
Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede alle af Undersøgelsen og
Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til
Aktor, Sagfører Schlanbusch, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator
Neess, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1895: Un-
derrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og
Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad
Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes
at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at
stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex
Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret be-
taler Tiltalte Peter Christian Madsen til Advokat
Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 30
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gartner Peter Christian Madsen — der er født i Aaret 1853, og som, foruden for Disciplinærforseelser i sin Militærtjeneste, tidligere har været straffet ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 26 September 1878 efter Straffelovens § 247 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ifølge Hjerm og Ginding Herreders Extraretsdom af 10 April 1888 efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Overrettens Dom af 25 November 1889 efter bemeldte Lovs § 257 med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han i 1883 har været under Tiltale for bedrægeligt Forhold, men da ved Overrettens Dom af 12 Marts s. A. blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger — tiltales under denne Sag for svigagtigt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — som i Oktober f. A. af Firmaet E. Frandsen & Meyer i Kjøbenhavn var bleven antagen til at optage Bestillinger paa af Firmaet forhandlede Gjødningsstoffer og til den Ende var forsynet med trykte Blanketter bestemte til at udfyldes med Angivelse af de bestilte Stoffers Kvantitet og Pris og med Bestillerens egenhændige Underskrifter samt til derefter at tilstilles Firmaet, og som efter Overenskomsten med dette skulde strax efter Indsendelsen af Bestillinger have udbetalt tre Fjerdedele af den ham for samme tilkommende Provision — har i forrige Efteraar i den Hensigt at tilvende sig bemeldte Provisionsandel, til Firmaet indsendt to Bestillingssedler lydende henholdsvis paa 2000 Pd. Sandjordsgjødning a 5 Kr. pr. 100 Pd. og paa 1600 Pd. Kalifosfat a $4\frac{3}{4}$ Kr. pr. 100 Pd., hvilke Sedler Tiltalte selv havde underskrevet henholdsvis med Gaardejer i Ulstrup Ole R. Bredgaards og Boelsmand eller Husmand i Thorsager Jens Grosens Navn, uagtet disse hverken hos Tiltalte havde bestilt nogen Gjødning eller havde tilladt ham at benytte deres Navne paa denne Maade. Tiltalte opnaaede ogsaa fra Firmaet at erholde Provision tilsendt for de falske Bestillinger, til Beløb for begge 18 Kr. 90 Øre, men Firmaet har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos ham. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 268, sidste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 217.

Advokat Halkier

contra

Christen Laursen Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 23 Januar 1895: Tiltalte, Tjenestekarl Christen Laursen Jensen af Meilby Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator Langballe, 8 Kr., hvorhos han i Erstatning til Bestyrer Mohnsen, Krannestrup, betaler et Beløb, stort 11 Kr. 50 Øre. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage og Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Laursen Jensen til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christen Laursen Jensen — der er født i Aaret 1872, og som, foruden at han i sin Militærtjeneste har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, ifølge Forlig inden Politiretten af 15 August f. A. for Gadeoptøjer har erlagt en Mulkt af 6 Kr., medens han iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for Overtrædelse af Straffelovens § 203. Efter Sagens Oplysninger havde der den 1 December f. A. om Aftenen indfundet sig 9 fremmede Karle — deriblandt Tiltalte — paa Gaarden Krannestrup, i hvis Folkestue de tilligemed Gaardens egne 6 Karle sade og drak Brændevin, spillede Kort og sang. Omtrent Kl. 10 gik Bestyreren af Gaarden, Mohnsen, ind i Folkestuen og opfordrede de Tilstedeværende til at gaa, da det var Sengetid, og da denne Opfordring ikke blev efterkommet af nogen af dem, kom han efter ca. $\frac{1}{4}$ Times Forløb tilbage og befalede dem nu at gaa, da han vilde til Ro, og han fik ogsaa dem Alle, af hvilke dog flere vare modvillige, ud i Gaarden, hvorefter Yderdøren blev lukket. Efter at de derpaa en Tid havde gjort Spektakel i Gaarden udenfor Folkestuen, idet saaledes en eller to af de Fremmede, da en Pige vilde lukke et i Folkestuen værende Vindue til Gaarden, toge fat i dette, saaledes at en Rude gik itu, gik de over i Stalden, hvor de raabte støjede og begik forskellige Uordener, idet saaledes en af dem slog Lygten fra Staldkarlen. Da Spektaklerne vedbleve uagtet Avlskarlen var gaaet over i Stalden for at faa de fremmede Karle til at gaa, gik Mohnsen, der var bange for, at der skulde afstedkommes Ildebrand, selv derover og fik ogsaa de Fremmede ud af Stalden. De vedbleve imidlertid at gjøre Spektakler i Gaarden udenfor Stalddøren, og nogle af dem stødte, eller søgte at støde Stalddøren, som Mohnsen havde lukket, op med Magt, medens han og Gaardens Karle stode inde i Stalden og holdt paa Døren. Mohnsen gik da, efter hvad han har forklaret, ud til dem og sagde, at nu var det Alvor, og at han, hvis de nu ikke gik, slog løs paa dem med sin Stok, og efter det Oplyste maa det antages, at han derpaa gav Tiltalte et Slag over Armen. Tiltaltes Forklaring om, hvad der derefter passerede, gaar nu ud paa, at han, da han havde faaet det nævnte Slag, sagde: »Havde jeg havt noget at slaa med, skulde jeg nok slaa igjen«, samt at han, da en af de andre Karle derpaa sagde: »Her er min Stok«, greb den ham rakte Stok — der efter det Oplyste var forsynet med en Jerndupsko — og slog Mohnsen i Hovedet med den saaledes, at Stokken gik i Stykker, i hvilken Henseende han har udsagt, at han, da han var stærkt irriteret, ikke kan sige, hvor mange Slag han tilføjede Mohnsen med Stokken, men at han — der i et tidligere Forhør havde udtalt den Formening, at han kun havde slaaet en Gang — ikke tør nægte at have slaaet flere Slag med Stokken, samt at han ikke

tror, at nogen Anden samtidig med ham slog Mohnsen. — Endvidere har Tiltalte forklaret, at han, der efter at have slaaet Mohnsen, blev angrebet af Røgteren paa Gaarden, idet han vendte sig om efter denne, rendte Mohnsen om, saa at han faldt over mellem nogle Fjel; men Tiltalte vil ikke ved denne Lejlighed have slaaet Mohnsen. Den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse. Vel har Mohnsen nemlig til en den 6 December f. A. optagen Politirapport forklaret, at i det Samme, som han havde ramt en af de Paagjældende med sin Stok, sprang to af dem ind paa ham, tog Stokken fra ham og smed den væk og sloge ham ned i nogle gamle Fjel, som laa der, samt at derpaa de to nævnte Personer i Forening med en Tredje sloge løs paa ham med Stokke, og denne Forklaring har han ratihaberet i et den 10 s. M. afholdt Forhør; men efter at derpaa i samme Forhør Tiltaltes ovenanførte Forklaring var bleven oplæst for Mohnsen, erklærede denne, at den vist, saavidt han kan huske, er rigtig og nøjagtig, og der foreligger derhos ejheller iøvrigt under Sagen nogen bestemt Oplysning om, at Mohnsen ved den omhandlede Lejlighed er bleven slaaet af Andre end Tiltalte.

I saa Henseende bemærkes, at en af de afhørte Deponenter, der efter sin Forklaring saa Tiltalte slaa paa Mohnsen, har udsagt, at to andre af de Tilstedeværende dengang stode hos Tiltalte, men at han ikke bestemt kan sige, om de ogsaa sloge Mohnsen. Af disse to Personer har den ene — der var den, hvis Stok Tiltalte benyttede — bestemt benægtet at have slaaet Mohnsen, medens den anden har udsagt, at han mindes, at han udenfor Stalddøren løb Mohnsen omkuld, hvilket efter hans Forklaring vistnok skete, forinden Nogen havde slaaet denne, samt at han ikke tror, at han selv har slaaet Mohnsen, enten før eller efter at han blev rendt omkuld, og at han i hvert Fald ikke har slaaet med Stok, da han ingen saadan havde.

Lidt efter det saaledes Passerede forlode de fremmede Karle støjende Gaarden. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han den nævnte Aften nok havde drukket noget, men dog ikke saa meget som de Andre, og at han ikke var beruset, saa at han godt vidste, hvorledes det Hele gik til. Mohnsen blev undersøgt af Distriktslægen den 2 December f. A., og ifølge en af denne afgiven Erklæring af s. D. fandtes der da paa ham dels i højre Tindingregion et retvinklet Saar, hvis to Linjer vare af en god Tommes Længde, hver med gabende, blodige Rande, hvilket Saar, hvoraf der havde fundet en temmelig rigelig Blødning Sted, idet en mindre Pulsaare var læderet, i Dybden gik ind til Tindingebenet, som dog ikke var læderet, dels ovenpaa den svagt behaarede Del af Hovedbunden i Haargrændsen tilhøjre et $\frac{1}{2}$ Tomme langt overfladisk Saar med tæt sluttende Rande uden stedfunden Blødning, dels en god Fingersbrede bag ved dette Saar et 1 Tomme

langt i Retning fra højre og udadtil, bagtil og indad mod Midtlinien gaaende Saar med lige, glatte, skarpe Rande, hvilket Saar gik gennem Bløddelene til det ubeskadigede Ben, hvorhos der endvidere flere Steder i Panden og paa venstre Side af Panden og Tindingeregionen fandtes flere større og mindre Hudafskrabninger og mørkeblaa Pletter af underløbet Blod. Distriktslægen har tillige udtalt i Erklæringen, at medens de sidstnævnte Læsioner og de to førstnævnte Saar syntes bibragte med et stumpt Redskab, f. Eks. en Stok, syntes det, som om Saaret med de skarpe Rande kunde være bibragt med et skarpt Instrument, samt at Læsionerne ikke vilde have nogen skadelig Indflydelse med Hensyn til Mohnsens fremtidige Helbredstilstand. I et den 19 December afholdt Forhør har Mohnsen — der efter hvad Forhørsdommeren har bemærket under et tidligere Forhør den 5 s. M., da han var hos Dommeren, saa stærkt medtaget ud — udsagt, at han i de første Dage efter Overfaldet havde stærke Smertes og vanskelig kunde passe sin Gjerning, men at Saarene nu i det Væsentlige vare lægte, saa at han ikke mente, at han vilde faa nogen Men deraf. Mohnsen har under Sagen paa-staaet sig tilkjendt i Erstatning for Helbredelsesudgifter m. v. 11 Kr. 50 Øre, hvilken Paastand, mod hvilken Tiltalte Intet har havt at erindre, ved Underrettsdommen er tagen til Følge. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 205.

Advokat Nellemann

contra

Jens Søren Jensen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekjendtgørelse af 14 December 1887 angaaende Forbud mod Svinehold paa Lossepladser for Affald paa Staden Kjøbenhavns Grund, samt i Kjøbenhavns Amts søndre, nordre og Amager Birker m. m. og af Lov 14 April 1893 om smitsomme Soygdomme hos Husdyrene.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 17 November 1894: Tiltalte Vognmand Jens Søren Jensen af Rødovre Mark bør til Brøndshøj-Rødovre Kommunes Kasse

bøde 25 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1895: Tiltalte Vognmand Jens Søren Jensen bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Der tillægges Aktor for Overretten, Prokurator Møller, i Salær 15 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Nellemann og Høiesteretsagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns søndre Birks Politiret hertil indankede, mod Tiltalte Vognmand Jens Søren Jensen for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 14 December 1887 angaaende Forbud mod Svinehold paa Lossepladser for Affald paa Staden Københavns Grund samt i Københavns Amts søndre, nordre og Amager Birker m. m. og af Lov 14 April 1893 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene anlagte Sag, maa det ved Tiltaltes egen Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste anses godtgjort, at han i afvigte August og September har holdt Svin paa en paa hans Ejendom paa Rødovre Mark beliggende Losseplads af den i fornævnte Bekjendtgjørelse omhandlede Beskaffenhed.

Det er imidlertid af Tiltalte med Rette gjort gjældende, at denne Bekjendtgjørelse, der angiver sig som udstædt i Henhold til den Indenrigsministeriet ved § 2 i Lov af samme Dag om den saakaldte Svinedifteritis givne Bemyndigelse, ikke kan paa-beraabes mod ham, efterat Loven af 14 December 1887 udtrykkelig er ophævet ved Bestemmelsen i Lov 14 April 1893 § 20, hvorved navnlig bemærkes, at den Omstændighed, at der ved sidstnævnte Lovs § 13 er givet Ministeriet en lignende — ganske fakultativ — Bemyndigelse som den i Lov 14 December 1887

§ 2 omhandlede, ikke kan medføre, at den i Henhold til den ophævede Lov udstedte Bekjendtgjørelse forbliver i Kraft.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale. Overensstemmende hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte var anset efter Lov 14 April 1893 § 16 med en Brøndshøj-Rødovre Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 25 Kroner, være at forandre.

Onsdagen den 22 Maj.

Nr. 10. Skolelærer **K. K. Kristensen**
(Salomon efter Ordre)

contra

Skivholme-Skovby Sogneraad (Halkier efter Ordre)

betr. et Skolelærerembedes Indtægter.

Hasle m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 8 Maj 1889: De Indstævnte, Skivholme-Skovby Sogneraad, bør for Citanten, Skolelærer af Lyndby K. K. Kristensens Tiltale i Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og der tillægges de for Citanten og Indstævnte beskikkede Sagførere, Overretts-sagfører Høegh-Guldberg og Overretssagfører Kjer hver et Salær af 50 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juni 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 14—15.

Onsdagen den 22 Maj.

Nr. 10.

Skolelærer K. K. Kristensen
(Salomon efter Ordre)

contra

Skivholme-Skovby Sogneraad
(Halkier efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Viborg Landsoverrets Dom af 13 April 1891: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges de for Citanten, Skolelærer K. K. Kristensen, og for de Indstævnte, Skivholme-Skovby Sogneraad, beskikkede Sagsførere sammesteds, Overrets-sagsførerne Hindberg og Hastrup, i Salær hver 60 Kr., og Førstnævnte tillige i Godtgjørelse for Udlæg, 1 Kr. 80 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten frafaldet sin Paastand om Godtgjørelse for, at det i den indankede Dom ommeldte Degnekorn er bleven afkortet i den ham efter Skoleplanen af 1815 tilkommende Løn. Endvidere har han her for Retten erkjendt, at han i Medfør af Bestemmelsen i § 15 af Loven af 8 Marts 1856 aarlig har erholdt udbetalt Værdien af de 2 Tdr. Byg, hvortil det hans Embede tilkom-

mende Højtids- og Akcidentsoffer ifølge Skoleplanen var beregnet.

Forsaavidt Appellanten derimod har fastholdt sin For-
dring paa Godtgjørelse for 1 Td. Byg aarlig paa Grund af,
at Nannestindtægten i Vakancebekjendtgjørelsen om Embe-
det var opgiven til ca. 8 Tdr. 3 Skpr. Byg, medens den i
Virkeligheden kun har udgjort 7 Tdr. 3 Skpr., findes et
saadant Krav ikke at kunne støttes paa den nævnte Be-
kjendtgjørelse.

Hvad endelig angaaer Appellantens i Dommen nævnte
for Høiesteret fastholdte Paastand om Godtgjørelse, fordi
Embedets Nannestindtægt er afkortet i den planmæssige
Løn med Byggets Værdi efter hvert Aars Kapitelstaxt istedet-
for med den ved Udfærdigelsen af Skoleplanen beregnede
Pengeværdi, maa det ved de foreliggende, tildels efter Dom-
mens Afsigelse fremkomne Oplysninger ansees godtgjort, at
Skoleplanens Fastsættelse af Embedets Indtægter er skeet
paa Grundlag af en Ansættelse til Pengeværdi af Nannest-
indtægten, som har foreligget Kancelliet ved Approbationen.
Idet saaledes Forudsætningen for Anvendelsen af Bestem-
melsen i nævnte Lovs § 17, 2det Stykke, findes at være
tilstede, maa Appellanten ifølge denne Lovbestemmelse an-
sees for berettiget til den heromhandlede Godtgjørelse, der
dog kun vil kunne tillægges ham i Forhold til det Bygbe-
løb, hvortil Nannestindtægten i Skoleplanen var anslaaet,
nemlig 6 Tdr. 3 Skpr. Da nu Parterne her for Retten ere
enige om, at Godtgjørelsen under denne Forudsætning ud-
gjør 677 Kroner 86 Øre, vil dette Beløb være at tilkjende
Appellanten med Renter efter Paastanden.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Om-
stændighederne være at ophæve, og de Parternes beskikkede
Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Skivholme-Skovby Sogneraad,
bør til Appellanten, Skolelærer Kristensen, be-
tale 677 Kroner 86 Øre med Renter heraf 5 pCt.
aarlig fra den 9 Juni 1887, indtil Betaling skeer.
Processens Omkostninger for alle Retter ophæves.
Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I
Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesterets-
sagfører Salomon og Advokat Halkier hver 150
Kroner, som tilligemed de ved Overretsdommen

tilkjendte Salarier og den fastsatte Godtgjørelse for Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, K. K. Kristensen af Lyndby, der ifølge Kaldsbrev af 2 November 1870 beklædte Skivholme Skolelærerembede indtil Udgangen af Aaret 1886, under Anbringende af, at han i hele dette Tidsrum har oppebaaret bemeldte Embedes aarlige Lønning med et mindre Beløb, end der tilkom ham ifølge Skivholme-Skovby Pastorats den 30 September 1815 af det forrige danske Kancelli approberede Skoleplan i Forbindelse med Bestemmelserne i Lov af 8 Marts 1856 §§ 15 og 17, i første Instants søgt de Indstævnte, Skivholme-Skovby Sogneraad, tilpligtede at betale ham det Beløb, han saaledes har erholdt forlidet i Løn, hvilket han principaliter har opgjort til 1943 Kr. 41 Øre, tillige med Renter, og da de Indstævnte overensstemmende med deres for Underretten nedlagte principale Paastand — til hvilken de, ligesom Citanten for hans Vedkommende, knyttede forskellige subsidiære Paastande — ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i første Instants fremsatte Paastande. De Indstævnte procedere derimod principaliter til Underretsdommens Stadfæstelse, hvorhos de tillige have gjentaget deres subsidiære Paastande for Underretten.

I den ovennævnte Skoleplan er Skivholme Skolelærerembedes Kornløn fastsat til 6 Tdr. Rug og 10 Tdr. Byg in natura samt 20 Tdr. Byg efter Kapitelstaxt, hvorefter der i Planens næste Rubrik, som overskrives »hvad dertil haves uden Ligning af nedlagt Degnekald«, anføres følgende Ydelser: 32 Lpd. Nannestbrød, 20 Snese Nannestæg, 7 Stkr. Nannestgæs, 5 Rdl. Sølv i Offer og 5 Tdr. 5 Skpr. Byg in natura i Degnekorn, samt i en følgende Rubrik som det, der herefter »bliver at ligne paa Sognet«, opføres 6 Tdr. Rug in natura og 16 Tdr. Byg efter Kapitelstaxt, og Citanten har nu villet gjøre gjældende, at samtlige de nævnte fra nedlagt Degnekald hidrørende Indtægter, der ved en Sammenholdelse af de ovenmeldte tre Rubriker i Skoleplanen ses at være beregnede til 14 Tdr. Byg, maa anses tillagte Skolelærerembedet som Vederlag for kirkelige Forretninger og følgelig i Henhold til Forskriften i Lov om nogle forandrede Bestemmelser for Borger- og Almueskolevæsenet i Kjøbstæderne og paa Landet af 8 Marts 1856 § 15, fra Udgangen af 1856 ikke have med Rette kunnet fradrages i Embedslønningen, hvorhos han — der har erkjendt, at han ved Siden af at oppebære

Embedets Degneindtægter har af Skivholme-Skovby Kommunes Kasse aarlig faaet betalt 6 Tdr. Rug og 18 Tdr. Byg, altsaa 2 Tdr. Byg mere, end der efter Skoleplanen bliver at ligne — har anbragt, at disse 2 Tdr. Byg tilkomme Embedet ifølge særlig Adkomst og navnlig ikke, som af de Indstævnte paastaaet, ere et Ækvivalent for bortfalden Afkortning for Offerindtægt, hvilken Afkortning efter hans Anbringende tværtimod er vedbleven at finde Sted, saa at der i det Hele er uretlig afkortet 14 Tdr. Byg i Embedets aarlige Løn. Næst at henvise til Forskriften i den ovennævnte Lovs § 17 andet Punktum om, at den Pengeværdi, hvortil Kvægtiende, Nannest og andre lignende gamle Degneindtægter, der under forskjellige Navne ydes Skolelæreren, ere ansatte i Skoleplanerne, fremtidig skal afkortes i den Sum, hvortil den planmæssig bestemte Bygindtægt efter Kapitelstaxt beløber sig, og at der skal forholdes paa samme Maade med Afkortningen for Offer og Accidentser, forsaavidt samme vedbliver, har Citanten derhos søgt at gjøre gjældende, at ligesom Embedets Offerindtægt i den paagjældende ovenfor ommeldte Rubrik i Skoleplanen er ansat til en Værdi af 5 Rdl. Sølv, hvad formentlig er regnet lige med 2 Tdr. Byg, saaledes ere de i Rubriken opregnede Nannestydelse, der herefter samt efter den ovenfor berørte Sammenholdelse af vedkommende Rubriker i Skoleplanen maa være regnede lige med $6\frac{3}{8}$ Tdr. Byg, i Planen ansatte til 15 Rdl. 90 Sk., og i Henhold hertil gaar Citantens principale Paastand ud paa, at der i aarlig Løn er betalt ham forlidet Forskjellen mellem Værdien af 14 Tdr. Byg efter de respektive Aars Kapitelstaxter og 20 Rdl. 90 Skilling, eller nu 41 Kr. 87 Øre, hvilken Forskjel for hele det paagjældende Tidsrum efter hans Udregning udgjør 1943 Kr. $41\frac{1}{6}$ Øre.

Det findes nu imidlertid ikke at kunne være Tvivl underkastet, at der i Lov 8 Marts 1856 § 15 ved det »Vederlag for kirkelige Forretninger«, for hvilket der ifølge §'en fra Udgangen af Aaret 1856 ordentligvis ikke maatte ske Afkortning i en Skolelærers Lønning, alene sigtes til Skolelærernes Indtægter af Højtid- og Accidentsoffer, derimod ikke til de tidligere Degneembeders til Skolelærerne overgaaede Indtægter af Degnekorn og Nannest, idet der mangler Hjemmel til at anse samme for tillagte Skolelærerne særlig for Besørgelse af kirkelige Forretninger, og de tilflyde Læreembederne i Henhold til Bestemmelsen i Anordningen 29 Juli 1814 f. L. § 3 om, at de bortfaldende Degneembeders Indkomster skulde »anvendes til Skolevæsenets Fremme«, og ligeledes findes der at maatte gaaes ud fra, at Afkortningen for Offerindtægt i Skivholme Skolelærerembedes Lønning forlængst er bortfalden derved, at Embedets Kornløn af Kommunekassen, som det maa anses in confesso, ialfald i Citantens Tjenestetid i Embedet, er bleven erlagt med 6 Tdr. Rug og 18 Tdr. Byg istedenfor, som i Skoleplanen anført, med det nævnte

Kvantum Rug og 16 Tdr. Byg. Naar Citanten har bestridt dette og til Støtte herfor iøvrigt paa en meget uklar Maade søgt at gjøre gjældende, at det Offer, om hvilket der i Skoleplanen er Tale, eller »det gamle Degneoffer«, er noget Andet end den Skolelæreren nu tilflydende Offerindtægt, haves der nemlig ingen Hjemmel for en saadan Vending, og vel har Citanten, som allerede ovenfor berørt, endvidere villet gjøre gjældende, at af de 2 Tdr. Byg, Embedets Kornløn fra Kommunekassen i lang Tid har udgjort mere end efter Planen, hidrører den ene Tønde fra, at Embedes Nannestindtægt, der ifølge hans Anbringende i Skoleplanen er ansat til $6\frac{3}{8}$ Tdr. Byg, i Medfør af Lov 19 Februar 1861 senere er bleven konverteret til ca. $7\frac{3}{8}$ Tdr. Byg, medens den anden Tønde tilkom ham, fordi Nannestindtægten i Vakancebekjendtgjørelsen om Embedet, dengang han beskikkedes til dette, var fejlagtig opgivet til ca. $8\frac{3}{8}$ Tdr. Byg; men ligesom det Første er i bestemt Strid med, at Citanten, som af ham erkjendt, har oppebaaret Godtgjørelse for Nannest med ca $7\frac{3}{8}$ Tdr. Byg efter Kapitelstaxt, saaledes er der intet oplyst til Bestyrkelse af det Sidste, og det findes i det Hele efter Alt hvad der foreligger ikke at kunne betvivles, at der tidligere er i Embedets Lønning sket en Afkortning for Offer af 2 Tdr. Byg, som bortfaldt i 1856, og at dette har fundet Sted ved den ovenmeldte Forøgelse af Embedets Bygløn med 2 Tdr., samt i Henhold til Forskriften i Lov 8 Marts 1856 § 15.

Som Følge af det Anførte bliver der i Sagen endnu kun Spørgsmaal, om det kan antages, at Embedets Nannestindtægter i Medfør af den ovenanførte Bestemmelse i Lov 8 Marts 1856 § 17 ikke har rettelig kunde medregnes med en Værdi i Byg til Tilvejebringelse af Embedets i Skoleplanen bestemte Bygløn, men burde have været afkortet i denne paa den Maade, at det Bygbeløb, hvortil Nannesten antoges ansat i Planen — efter Citantens ovenanførte Anbringende $6\frac{3}{8}$ Tdr. — blev lagt til Lønningsbygget, og der derefter i det samlede Bygbeløbs Værdi efter hvert Aars Kapitelstaxt blev fradraget Værdien af de $6\frac{3}{8}$ Tdr. med sammes Værdi efter Planen d. e. efter Citantens Anbringende 5 Kr. pr. Tønde, eller 31 Kr. 87 Øre. Efter den ovenanførte Ordlyd af Bestemmelsen i Lov 8 Marts 1856 § 17 er det imidlertid en nødvendig Forudsætning for sammes Anvendelighed, at Nannestydelserne i vedkommende Skoleplan ere ansatte til en Pengeværdi, hvilket, som det fremgaar af det Ovenanførte, ialfald ikke direkte er sket i den her omhandlede Plan, der i og for sig kun viser, at 5 Rdl. Sølv i Forbindelse med $5\frac{5}{8}$ Tdr. Byg i Degnekorn samt Nannestydelserne ere regnede lige med 14 Tdr. Byg. Citanten har vel til Støtte for sin Paa-stand om, at de nævnte Ydelser desuagtet maa anses at være i Skoleplanen ansatte til $6\frac{3}{8}$ Tdr. Byg a 5 Kr. pr. Tønde, paa-beraabt sig et under Sagen fremlagt i Framlev, Sabro og Vester-

lisbergs Herreders Provsteembedes Arkiv beroende Dokument, hvorefter vedkommende daværende Skoledirektion ved Udarbejdelsen af sine Forslag til Skoleplaner for Kommunerne i Framlev Herred, hvortil Skivholme-Skovby Pastorat hører, har anslaaet Kirkesangerembedernes Indtægter efter de da gjældende Middelpriiser, deriblandt en Tdr. Byg >til Værði i rent Sølv eller = 2 Rdl. 3 Mk. D. C., en Snes Æg til 12 Sk. og en Gaas til 3 Mk., og i hvilket Skivholme Skolelærerembedes ovenmeldte fra nedlagt Degnekald hidrørende Indtægter anføres saaledes: >1) Degnekorn (Byg in natura) af Skivholme, Terp og Herskind 5 Tdr. 5 Skp., 2) Nannestbrød 32 Lpd., som udgjør 4 Tdr., 3) Æg, 20 Snese, 1 Td., 4) Gaas 7 Stkr., 1 Td. 3 Skp. 5) Offer og Accidentser, 5 Rdl. 2 Tdr.<; men foruden at Nannestydelserne her ere anslaaede ikke i Penge, men i Korn, kan dette Dokument — der ikke ses at have foreligget Kancelliet, dengang dette approberede den paagjældende Skoleplan, og som Skoledirektionen maa antages nærmest at have udarbejdet til eget Brug ved Affattelsen af dens Forslag til Planen, kfr. Anordningen 29 Juli 1814 f. L. § 55 a, der Intet foreskriver om, hvorledes Værdierne af de gamle Degneindtægter skulle >opgives efter en rimelig Beregning< i Forslag til Skoleplaner — under alle Omstændigheder ikke anses at fyldestgøre hin Forudsætning for Anvendeligheden af den ovenmeldte Bestemmelse i Lov 8 Marts 1856 § 17, at Nannestydelserne i vedkommende Skoleplan ere ansatte til en Pengeværði.

Efter hvad saaledes er anført, og idet det derefter bliver ufornødent at gaa nærmere ind paa, hvad Parterne iøvrigt have anbragt under Proceduren, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants rettelig ere ophævede, og hvis Bestemmelser om Salærerne til Parternes beskikkede Sagførere sammesteds ligeledes bifaldes, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Citanten og for de Indstævnte beskikkede Sagførere her for Retten i Salær hver 60 Kr. og Førstnævnte endvidere i Godtgjørelse for havte Udlæg 1 Kr. 80 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 209. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Jens Peter Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 28 Januar 1895: Arrestanten Jens Peter Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Hude og Sagfører Jakob P. Nielsen, henholdsvis 30 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Seidelin for Overretten, betaler Arrestanten Jens Peter Christensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Christensen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Peter Christensen, som er født den 16 November 1864 og tidligere straffet ved Arts-Skipinge Herreders Extrarets Dom af 17 April 1893 efter Straffelovens §§ 268, 275 og 260, jfr. Konkurslovens § 168 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, aktioneret for Tyveri, og er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Arrestanten, som fra en tidligere Tjeneste kjendte Lokalteterne paa den kgl.

Skydebane her i Staden, har 3de Gange, nemlig en Nat i Juni Maaned forrige Aar og Nætterne henholdsvis imellem den 29 og 30 Juli samt mellem den 21 og 22 September samme Aar forøvet Indbrudstyveri dersteds. Han skaffede sig hver Gang i tyvagtig Hensigt Adgang til Bygningen, hvis øverste Etage tildels er beboet, ved at klatre over et Ejendommens Terræn begrænsende ca. 3¹/₄ Alen højt Plankeværk og derefter stige ind gennem et Vindue, som de 2 første Gange stod aabnet, men den 3die Gang var lukket, dog uden at Hasperne vare paasatte, og stjal han ved disse 3 Tyverier foruden ca. 48 Kr. kontant endvidere en Del Cigarer, nogle Klædningsstykker samt forskellige Løsøre gjenstande af Værdi tilsammen 71 Kr. Medens Kosterne, der tilhørte Restauratør Hansen, Overkelner Christensen og Musiker Halgreen, iøvrigt beroede frit fremme eller i uafaaede Gjemmer, beroede det fornævnte kontante Beløb og nogle Gjenstande i afaaede Gjemmer, som Arrestanten opbrød tildels ved Hjælp af en Mejsel, som han hver Gang havde medbragt til Brug ved Tyveriernes Udførelse.

I Nætterne mellem den 26 og 27 Oktober f. A., den 3die og 4de November s. A. samt den 20 og 21 s. M. har Arrestanten dernæst ligeledes indbrudsvis begaaet Tyveri i 3 Gaarde, henholdsvis i Hove, Store Valby og Vindinge. Han skaffede sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Gaardbygningerne, der vare beboede, ved at stige gennem Vinduer, som han aabnede, efterat have itubrudt eller udpillet Ruder eller ved at overskjære Baand, hvormed de vare lukkede, og stjal paa disse 3 Steder en stor Del Klædningsstykker samt noget Husgeraad og nogle Fødevarer. Ved Tyveriet i Vindinge stjal han derhos, staaende udenfor Huset, ved at række ind gennem Vinduet en Flaske og nogle Fødevarer. Samtlige Koster, der beroede frit fremme eller i uafaaede Gjemmer, og tilhørte Ejerne af de paagjældende Gaarde, Hans Jensens Enke, Christian I. Andersen og Israel Pedersen, havde tilsammen en Værdi af 240 Kr. 8 Øre.

Samtidig med at Arrestanten begik Tyveriet i Store Valby, forsøgte han at bryde ind i Gaardens Spisekammer ved at itubryde en Rude, uden at det dog lykkedes ham at komme ind i Kammeret.

Arrestanten stjal endvidere Natten mellem den 17 og 18 Oktober f. A. i Brøndbyvester Præstegaard ved fra Haven at række ind igennem et Vindue, som han havde aabnet ved at stikke Haanden gennem et Hul i en Rude og aftage Hasperne, 24 Lagener og 3 Duge af Værdi ialt 73 Kr., der tilhørte Sognepræsten Barfoed og henlaa paa en Stol ved Vinduet. I 3 Nætter i November Maaned stjal han i 3 Gaarde henholdsvis i Store Taarnby, Enderslev og Herslev ligeledes ved udefra at række ind gennem Vinduer, som han dog her forefandt aabne, en Del Fødevarer og enkelte Husgeraadsgjenstande tilhørende

Gaardenes Brugere Niels Hansen, Forpagter Meyn og Jens Larsen og af samlet Værdi ca. 10 Kr.

Fra en aabenstaaende Vognport i en Gaard i Enderslev, hvortil Adgangen var uhindret, stjal Arrestanten Natten mellem den 11 og 12 November f. A. et Gaardens Ejerinde Ane Marie Larsen tilhørende Hestedækken af Værdi 2 Kr., og den 17 s. M. stjal han om Aftenen paa Ledreborg Forpagtergaard i et Karlekammer, hvortil Adgangen var uhindret, et Par Benklæder, en Lommebog og en Kniv, tilsammen af Værdi 3 Kr. 85 Øre, af hvilke Koster de tvende førstnævnte tilhørte Karlene Hans Andersen og Peder Pedersen. Endelig stjal han rimeligvis samme Aften eller hen paa Natten en Lyseform med 4 Lys i af Værdi 1 Kr., som hang paa den udvendige Væg af Lars Peder Jensens Gaard i Gjevninge og tilhørte bemeldte Gaardejer, ligesom han forgjæves søgte at finde Gaardens Spisekammer for der at stjæle Fødevarer.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Arrestanten nu være at ansee efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4 og 228, og findes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 210. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Peter Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri og Tyveri.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 25 Marts 1895: Arrestanten Anders Peter Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Mogens Hansen Møllers Hustru 9 Kr. 88 Øre, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders
Peter Andersen til Høiesteretssagførerne Asmus-
sen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 8 ds. tiltales Arrestanten Anders Peter Andersen under nærværende Sag for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen med det under Sagen iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der Mandagen den 19 November f. A. var kommen gaaende til Mogens Hansen Møllers Hustru paa 36 Selvejergaards Fortoug i Klemensker Sogn, og som havde opholdt sig hos hende, efter hvad hun paastaar, til den 21 s. M., ved sin Bortgang fra fra Stedet har stjaalet en bemeldte Møllers Hustru tilhørende gammel Pengebog med et Pengebeløb i, der af Bestjaalne opgives at have udgjort 9 Kr. 63 Øre, hvilket Opgivendes Rigtighed Arrestanten ikke har turdet benægte. Tyveriet blev begaaet, medens Bestjaalne et Øjeblik var gaaet bort fra Hjemmet, og Arrestanten var alene tilbage der, og Arrestanten forlod strax efter Stedet. Han paastaar, at Pengebogen, da han tilvendte sig den, laa paa en Hylde i Bestjaalnes Stue, medens Bestjaalne paastaar, at den laa i Lommen paa en i Stuen hængende Trøje. Pengebogen og de Penge, som Arrestanten ikke havde forbrugt, foregiver han at have tabt kort efter at Tyveriet var begaaet. Bestjaalne har paastaet sig Pengebogen med iværende Penge erstattet hos Arrestanten med ialt 9 Kr. 88 Øre, og herimod har Arrestanten intet havt at indvende. Arrestanten, som er forsørgelsesberettiget i Ibsker Sogn, og som af Sogneraadet dersteds før sin Anholdelse var anbragt i Pleje hos Vejmand Hans Michael Hansen i Østerlarsker Sogn, forlod den 17 November f. A. sit Hjem og strejfede derefter omkring i forskellige Kommuner indtil den 9 December f. A., da han vendte tilbage til Hjemmet. Dog havde han i den Tid opholdt sig en 8 Dages Tid hos en Enke i Bølshavn. Under sin Omstrejfen har han, efter hvad han har forklaret, paa flere Steder, hvor han indfandt sig, faaet Mad og Brændevin, som han dels bad om og

dels fik uden at bede derom. Denne Arrestantens Forklaring bestyrkes ved, hvad der under Forhøret er oplyst om, at Arrestanten paa denne Maade har faaet Mad og Brændevin paa nogle Steder i Ibsker Sogn. Det af Arrestanten udviste Forhold ved paa forskellige Steder saaledes at bede om Midler til sit Underhold findes at maatte tilregnes ham som et strafbart Betleri. Arrestanten, som er født i Svaneke den 25 Oktober 1825, er tidligere tiltalt: 1. Ifølge Bornholms østre Herreds Politirets Dom af 23 September 1853 efter Frdn. af 25 Marts 1791 § 9, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 2. Ifølge Høiesterets Dom af 9 Juni 1857 for Tyveri efter Frdn. af 11 April 1840, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 3. Ifølge Bornholms østre Herreds Extrarets Dom af 21 Januar 1870 for Tyveri efter Straffelovens § 228, kfr. § 61, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 4. Ifølge samme Rets Dom af 30 Juli 1872 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 5. Ifølge samme Rets Dom af 16 Juli 1873 for Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, sammenholdt med § 60, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 6. Ifølge Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 26 November 1877 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. 7. Ifølge Bornholms østre Herreds Extrarets Dom af 16 Marts 1880 for Tyveri og Løsgængereri efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. 8. Ifølge samme Rets Dom af 31 Januar 1884 for Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, med Tugthusarbejde i 2 Aar. 9. Ifølge Svaneke og Øster Herreds Politirets Dom af 26 August 1886 for Løsgængereri og Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 2, sammenholdt med § 5, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. For de af ham nu begaaede Forbrydelser vil Arrestanten, der ifølge den under Nr. 9 fremlagte Domsakt er bleven løsladt af Straffeanstalten i Februar Maaned 1886, efterat have udstaaet den ham under 31 Januar 1884 ikjendte Straf, være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke og Lov af 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Straffelovens § 62, og findes hans Straf under Hensyn til, at det ikke er noget stort Beløb, som Arrestanten har tilvendt sig, at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Arrestanten vil derhos være at dømme til at udrede i Erstatning til Mogens Hansen Møllers Hustru 9 Kr. 88 Øre.

Fredagen den 24 Maj.

Nr. 196.

Advokat Nellemann

contra

Søren Jørgensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 11 December 1894: Tiltalte Søren Jørgensen af Høver bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Aarhus Amts Vejvæsen udrede 2 Kr. 80 Øre og derhos godtgjøre det Offentlige samtlige med hans Anholdelse, Arrest og Sagen iøvrigt lovlig forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Winge, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Kjer, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1895: Tiltalte Søren Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Jørgensen til Advokat Nellemann og Høiesterets-sagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Søren Jørgensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der siden Marts Maaned f. A. havde haft Ophold i en Lejlighed i Høver, der beboes af hans Broder Jens Jørgensen, som er Røgter paa Gammelgaard, og dennes Hustru Maren Eriksen, i Løbet af afvigte Sommer og Efteraar har gjort sig skyldig i forskellige Tyverier. Han har saaledes en Gang i Juli Maaned, da hans Broder og Svigerinde vare bortrejste, tilegnet sig en hans Broder tilhørende lang Pibe, der hang paa Væggen i Stuen, og derefter solgt den for 20 Øre, som han, der er i høj Grad forfalden til Drik, anvendte til derfor at købe Brændevin. Piben, der er vurderet til 50 Øre, er bragt tilstede under Sagen og maa antages at være udleveret til vedkommende Ejermand. Endvidere har Tiltalte tilegnet sig et Par, hans Svigerinde tilhørende Træsko, som han senere har solgt for 50 Øre, som ligeledes er anvendt til Indkjøb af Brændevin. I Oktober Maaned f. A. har han i 2 Gange fra Væver Niels Eriksen af Høver stjaalet 2, ialt til 50 Øre vurderede, Laag af Fyrretræ, der vare anbragte over en i Jorden nedgravet Tønde med læsket Kalk, hvorhos han i tvende Gange har tilegnet sig 7 Stkr. Lægter, der vare anbragte som Stivere ved nogle Træer paa en Landeveysrabat, af hvilke Lægter han maa antages at have hjembragt de tre om Natten. Lægternes Værdi er ansat til ialt 2 Kr. 80 Øre, og paa vedkommende Vejvæsens Vegne er der under Sagen nedlagt Paastand om Erstatning af dette Beløb, hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge. De andre ovennævnte Bestjaalne have derimod frafaldet Krav paa Erstatning.

Det er endelig under Sagen oplyst, at Tiltalte engang i forrige Efteraar, da han tilligemed sin Fader efter dertil givne Tildelse af Apotheker Foersom i Høver var beskjæftiget med at afskjære Pil i Hegnet om Apothekerens Have, har tilegnet sig ca. 7 Pd. Staaltraad, vurderet til 40 Øre, som laa paa Jorden og var fæstet til nogle nedfaldne Pæle, der havde tjent som Hegn for en Del af Haven. Efter det Oplyste maa Tiltalte imidlertid antages at have staaet i den Formening, at Apothekeren ikke havde noget imod, at han tog den ommeldte Hegns-traad, og da dette ogsaa er bestyrket ved den af Apotheker Foersom under Sagen afgivne Erklæring, kan Tiltalte ikke anses i denne Henseende at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Derimod vil Tiltalte, der er født i Aaret 1868, og som 2 Gange har været anholdt for Spektakler, men som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovenommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med

en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 204. Advokat Hindenburg

contra

Anders Nicolai Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Røveri (røverisk Overfald).

Arts-Skippinge Herreders Extrarets Dom af 31 Januar 1895: Arrestanten Anders Nicolai Andersen bør straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Nissen og Defensor, Prokurator Buch, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten Anders Nicolai Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Nicolai Andersen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts- og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Nicolai Andersen, der er født den 10 Maj 1874 og ikke funden forhen straffet, for at have gjort sig skyldig i Røveri (røverisk Overfald), og ere ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder følgende: Som det efter det Foreliggende maa antages, pleje de paa Lerchenborg, hvor Arrestanten ved nærværende Undersøgelses Begyndelse tjente som Staldkarl, og to andre under Grevskabet af dette Navn hørende Gaarde tjenende Karle at forlange af fremmede Karle, der besøge Piger paa en af disse Gaarde, at de skulde give paagjældende Gaards Karle Øl — saakaldet »Svoger«- eller »Svigerskabs Øl« — eller Brændevin eller Penge til derfor at købe saadant. I Henhold hertil opfordrede en af Arrestantens Medtjenere den 24 November f. A. om Aftenen i Arrestantens og nogle andre Karles Overværelse Smedesvend Sophus Jensen, der under et Besøg paa Lerchenborg bemeldte Aften havde været sammen med nogle af Gaardens Piger, til at give »Svogerøl«. Dette nægtede Jensen imidlertid, og da denne i Forbindelse hermed brugte en Ytring, hvorover Arrestanten og to andre af de tilstedeværende Karle følte sig fornærmede, aftalte disse at passe Jensen op, naar denne senere paa Aftenen forlod Gaarden, hvad de da ogsaa gjorde, og da Jensen nu løb for at undgaa dem, ilede Arrestanten i den Hensigt at faa ham til at give »Svogerøl« efter ham, og efterat have indhentet ham greb ham i Trøjekraven og ruskede ham, saa at hans Hat faldt af, samt spurgte ham, om han nu kunde have Lyst til at give »Svogerskabsøl« eller Penge dertil, hvorpaa Jensen, hvem Arrestanten, der stadig holdt ham fast, opfordrede til at betale strax, som det maa antages af Frygt for yderligere Vold paa Arrestantens Forlangende betalte denne en Krone, hvorpaa Arrestanten slap ham og lod ham løbe. Efter Jensens Forklaring tilføjede Arrestanten ham ved sidstomtalte Lejlighed, da han først nægtede at give Penge ud, umiddelbart derpaa et Slag med knyttet Haand i Hovedet, men Rigtigheden heraf er imod Arrestanten Benægtelse ikke bevist.

Da Arrestanten Natten mellem den 27 og 28 December f. A., efterat have været paa Bal i Aarby Forsamlingshus, paa Hjemvejen derfra ved Melby traf Smedesvend Carl Andersen i Følge med tre Piger fra Lerchenborg, opfordrede han denne til at give »Svogerøl« eller »Svogerbrændevin«, eller Penge dertil og truede Andersen, der nægtede, med Prygl, naar denne ikke vilde give saadant. Andersen forlod nu Pigerne, men Arrestanten fulgte efter ham for at faa Penge af ham og affordrede ham under Trusel om Prygl en Krone, hvornæst Arrestanten, da Andersen vægrede sig ved at give ham Penge, med knyttet Haand tilføjede Andersen flere Slag i Ansigtet, saa at dette

blødte. Paa Andersens Skrig kom nu Pigerne tilstede og traf ham stærkt blødende af Saar i Ansigtet, og Arrestanten staaende ved Siden af ham, hvorpaa de, efterat Arrestanten havde fjernet sig, vare Andersen behjælpelige med at faa Blodet afvasket. Efter Andersens Forklaring havde han derhos, forinden Pigerne kom til, for at slippe for flere Prygl, givet Arrestanten de Smaapenge, som han havde hos sig, men er det imod Arrestantens Benægtelse ikke tilstrækkeligt oplyst, at han ved heromhandlede Lejlighed har opnaaet at erholde Penge.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243, tildels sammenholdt med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 181. Advokat Hindenburg

contra

Jens Saaby Mahler (Def. Shaw),

der tiltales for Falsk.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Oktober 1894: Tiltalte, Murersvend Jens Saaby Mahler, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Endvidere vil Tiltalte have at udrede de med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Rasmussen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Casse for Overretten betaler Tiltalte, Jens Saaby Mahler, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Saaby Mahler til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Saaby Mahler aktioneret for Falsk og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende: Tiltalte, der boede til Leje hos Gartner H. Christiansen af Odense, havde af Odense Fattigvæsen erholdt tilstaaet en Huslejhjælp, som ifølge Fattigvæsenets Bestemmelse vilde være at udbetale mod Kvittering af fornævnte Christiansen. I denne Anledning erholdt Tiltalte tvende Gange, nemlig i Januar og April Maaned f. A., paa Fattigvæsenets Kontor udleveret Kvitteringsblanketter, som han derefter skulde tilbagelevere forsynede med Christiansens Underskrift, men i Stedet for at erhverve denne underskrev Tiltalte uden Christiansens Vidende og Vilje bemeldte Blanketter med dennes Navn, idet han herved søgte at efterligne Christiansens Underskrift, der var ham bekjendt fra en om Tiltaltes Lejlighed oprettet Kontrakt. Tiltalte tilbageleverede da den 17 Januar og den 17 April f. A. paa Fattigvæsenets Kontor bemeldte Blanketter og erholdt hver Gang udbetalt 12 Kroner. Efter Tiltaltes Forklaring, som der efter det Foreliggende ikke findes Føje til at forkaste, har han ved at underskrive Christiansens Navn, hvilken Handlings Ulovlighed han iøvrigt erkjender at have været sig bevidst, alene tilsigtet at skjule for Christiansen, at den ham tilstaaede Fattighjælp var nedsat fra 16 Kr. til 12 Kr., hvorimod han ikke havde til Hensigt at unddrage Christiansen de hævdede Beløb, og efter de af Tiltalte og dennes Hustru samt af Christiansen i Sagen afgivne Forklaringer maa det ogsaa antages, at de hævdede Beløb ved de af Tiltalte til Christiansen præsterede Huslejbetalinger ere komne denne til Gode. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 24 Juli 1835 og ved 5te Bataillons Krigsretsdøm af 26 Oktober 1869 som Sergent for Vexelfalsk og Absentation er anset efter Straffelovens § 269, jfr. Parolbefaling 17 Oktober 1836 § 5 med strængt Fængsel paa Vånd og Brød i 6 Gange 5 Dage og 75 Rottingslag samt Degradation og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, nu være at ansee efter Straffelovens § 268, 2det Stykke, med en Straf, der findes at

kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 27 Maj.

Nr. 54. Vinhandlerfirmaet **August Drücker & Co.**
Nachfolger (Ingen)

contra

Grosserer **William Sørensen (Ingen).**

Høiesterets Dom.

Appellanterne, Vinhandlerfirmaet August Drücker & Co. Nachfolger, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 68. **Arkitekt Knud Borring (Ingen)**

contra

Anna Catharina Borring (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Arkitekt Knud Borring, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at

bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 79. Husejer Ole Nielsen (Ingen)

contra

Sekretair Berlien (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Husejer Ole Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 80. Vognmand I. C. Jensen ogsaa kaldet
Jensen Omme (Ingen)

contra

Particulier Svend Larsen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Vognmand I. C. Jensen, ogsaa kaldet Jensen Omme, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke

inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 81. Overretssagfører Th. Henriksen (Ingen)

contra

Handelsfirmaet Rothschild & Salomon i Aachen
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Th. Henriksen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 94. Aktieselskabet »Dagbladet København«
(Ingen)

contra

Boghandler L. Eiby (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanterne, Aktieselskabet »Dagbladet København«, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag

at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 99. Gaardejer Lars Larsen af Bjerre (Ingen)

contra

Handelsfirmaet Vilh. Colding (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Lars Larsen af Bjerre, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 100. Gaardejer Lars Larsen i Bjerre (Ingen)

contra

Handelsfirmaet Vilh. Colding (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Lars Larsen i Bjerre, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend

det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Fredagen den 31 Maj.

Nr. 53. Skibsmæglerne Heckscher & Søn som Befuldmægtigede for Føreren af Dampskibet »Rolandseck«, Capitain Chr. Garrelts (Asmussen)

contra

Firmaet C. K. Hansen (Halkier),

betr. gjensidigt Krav paa Erstatning i Anledning af et Sammenstød mellem to Dampskibe.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 August 1894: De Indstævnte, Skibsmæglerne Heckscher & Søn, bør som Befuldmægtigede for Føreren af Dampskibet »Rolandseck«, Chr. Garrelts, til Sagsøgeren, Firmaet C. K. Hansen, som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Viribus Unitis«, Kaptajn M. L. Keyes, betale 4603 Lst. 4 sh. 11 d. med Renter 5% aarlig af de 4000 Lst. fra den 20 Januar og af de 603 Lst. 4 sh. 11 d. fra den 11te April d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 300 Kr. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, og idet der ved Sagens Paadømmelse intet Hensyn kan tages til de efter Dommens Afsigelse af begge Parter fremskaffede Erklæringer af forskjellige Sagkyndige, maa det billiges, at der ved Dommen er paalagt Føreren af Dampskibet »Rolandseck« Ansvær med Hensyn til det omhandlede imellem dette Skib og Dampskibet »Viribus unitis« foregaaede Sammenstød. Paa den anden Side maa bemærkes, at Føreren af det sidstnævnte Dampskib, der ved at give de i Dommen ommeldte 3 Stød i Damppiben overfor »Rolandseck« havde tilkjendegivet, at han til Undgaaelse

af Sammenstød vilde bakke med fuld Kraft, jfr. Anordning 10 December 1892, sammenholdt med Anordning 18 Februar 1887 § 19, efter de foreliggende Oplysninger ikke har gjort dette, og da der ikke findes Føje til at antage, at Sammenstødet vilde være indtraadt, selv om Føreren af »Viribus unitis« havde opfyldt denne sin Forpligtelse, maa Føreren af dette Skib ansees medansvarlig for den skete Skade. Idet nu derhos den hele Skade findes at burde tilsvares lige af begge Parter, og idet der efter Omstændighederne ikke findes Anledning til at gjøre Forandring i den ved Dommen fastsatte Opgjørelse af Tabet for »Viribus unitis« til 4603 Lst. 4 sh. 11 d. eller i den Høiesteret forelagte Ansættelse af Tabet for »Rolandseck« til 47335 Kroner 14 Øre, ville Appellanterne have at tilsvare Indstævnte Halvdelen af Forskjellen imellem de nævnte Beløb med Renter.

Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne, Skibsmæglerne Heckscher & Søn, bør som Befuldmægtigede for Føreren af Dampskibet »Rolandseck«, Chr. Garrelts, til Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen som Befuldmægtiget for Føreren af Dampskibet »Viribus unitis« M. L. Keyes, betale Halvdelen af Forskjellen imellem Lst. 4603—4—11 og Kroner 47335,14 med Renter 5 pCt. aarlig fra den 20 Januar 1894, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 18 December 1893 Kl. ca. 3 Eftermiddag fandt der tæt ved Drogdhøns Fyrskib et Sammenstød Sted mellem det i London hjemmehørende Dampskib »Viribus Unitis«, ført af Kaptajn M. L. Keyes, der var paa Vejen fra Reval til London med en Ladning Havre, og Dampskibet »Rolandseck« af Bremen«, ført af Chr. Garrelts og paa Rejse fra Königsberg til Antwerpen med Stykgods, idet »Rolandseck« med sin Førstævn ramte »Viribus Unitis« tæt agter for dette Dampskibs Storrig paa dets Styrbordsside, hvad der havde til Følge, at »Rolandseck«s Førstævn blev brækket og bøjset stærkt til Styrbordsside, og at flere af Stævns-

pladerne revnede over og under Vandlinien, og at »Viribus Unitis« ogsaa fik betydelig Beskadigelse, hvorfor begge Skibe maatte gaa ind til Kjøbenhavn, og, efterat have losset midlertidig, underkaste sig Reparation her, saa at »Viribus Unitis« først afgik videre herfra den 22 Januar, »Rolandseck« den 14 Januar d. A. Under Opholdet her blev der truffet en Overenskomst mellem de tvende Skibsførere, hvorved de vedtog Kjøbenhavns Sø- og Handelsret med Adgang til Appel til Høiesteret som Værnething for de Sager, som de agtede gjensidig at anlægge mod hinanden til Afgjørelse af Ansvarret for det stedfundne Sammenstød, idet Kaptajn M. L. Keyes derhos gav Firmaet C. K. Hansen, og Kaptajn Chr. Garrelts gav Skibsmæglerne Heckscher & Søn Fuldmagt til at repræsentere dem hver især under Sagerne baade som Sagsøgere og som Sagvoldere, og idet der derhos fra hvers Side blev tilvejebragt Sikkerhed for et Beløb af 4000 Lst., til hvilket Modparten skulde kunne holde sig for den ham eventuelt tilkommende Erstatning, hvilke Beløb (= 72,000 Kr.) ifølge Opgivende skulle være blevne valgte under Hensyn til, at »Rolandseck« ved foretagen Besigtigelsesforretning var blevet ansat til 70,000 Kr. i beskadiget Stand, medens dets Ladning blev vurderet til 118,361 Kr. 42 Øre, hvoraf dog Varer til 13,461 Kr. 42 Øre som beskadigede kun bleve satte til 797 Kr.

Den 20 Januar d. A. udtog Firmaet C. K. Hansen derpaa Stævning, i Henhold til hvilken han paastod Kaptajn Chr. Garrelts som eneskyldig i Kollisionen og som ansvarlig for al derved bevirket Skade og Tab tilpligtet at betale samme, der, da Havariet endnu ikke var opgjort, ansloges til 4000 Lst., med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Januar d. A. foruden Sagsomkostninger, og senere har han i Henhold til en den 11 April udtagen Kontinuationsstævning under Hensyn til, at hele Skaden og Tabet endelig var blevet opgjort til 6027 Lst. 14 sh. 3 d., paastaaet Kaptajn Garrelts yderligere dømt til at betale 2027 Lst. 14 sh. 3 d. med Renter deraf 5 pCt. fra den 11 April. I Henhold til en den 30 Januar d. A. udtagen Stævning have omvendt Mæglerne Heckscher & Søn paastaaet Kaptajn M. L. Keyes som den, der bar Ansvarret for Sammenstødet og det derved opstaaede Tab, tilpligtet at betale dette med 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato den 17 Januar d. A. foruden Sagsomkostninger, og medens de foreløbig under Forbehold ansatte Tabet til 72,000 Kr., have de derimod senere efter stedfunden endelig Opgjørelse nedsat det paastævnede Beløb til 52,844 Kr. 82 Øre. Begge Parter have derhos hver for sig under den mod hver især anlagte Sag, hvilke Sager ere blevne procederede under Et som Hoved- og Kontrasag, fordret sig frifundne med Sagsomkostninger, idet de tillige i de af dem anlagte Sager subsidiært have fordret sig tilkjendte saameget som

muligt, forsaavidt Retten maatte finde, at en af Modparten bestridt Post ikke kunde anerkjendes, og omvendt ialtfald fri-fundne for at betale forskjellige af dem særlig bestridte Poster alle eller enkeltvis.

Hvad de to paagjældende Skibe angaar, er det givet, at »Rolandseck«, der var bygget af Jern i 1882, havde en Længde af 58,94 Meter, altsaa ikke 190 Fod, en Bruttotonnage af 753,70 og en Nettotonnage af 557,81 efter engelske Regler, at dens indicerede Hestekraft var 300, og at den med fuld Kraft gjorde 7 Knobs Fart, samt at den paa den omhandlede Rejse havde et Dybtgaaende af $13\frac{1}{2}$ Fod, medens »Viribus Unitis« var 280 Fod langt, havde en Bruttotonnage af 2137 og en Nettotonnage af 1393 og en indiceret Hestekraft af 1000 og med fuld Kraft gjorde $8\frac{1}{3}$ a $8\frac{3}{4}$ Knob samt paa den omhandlede Rejse havde et Dybtgaaende af $17\frac{1}{2}$ Fod.

Endvidere er det givet, at det den 18 December 1893 havde været meget taaget en Del af Dagen, men at Taagen i al Fald var lettet noget efter Kl. 1 og Vejret blevet sigtbart i den den sidste halve Times Tid før Kl. 3, og at Vinden var Syd-vest, men svag, hvorimod der løb en haard Strøm fra Sydvest (ca. 3 Miles).

Efter hvad der var anført i Journalen for »Viribus Unitis« og blev udsagt af de Personer af Besætningen paa det nævnte Skib, der bleve afhørte under den her ved Retten optagne Søforklaring — hvilke Udsagn i det Væsentlige vare overensstemmende — havde Skibet den 18 December paa Grund af Taagen ligget for Anker ved den sydlige Indgang til Sundet fra ca. Kl. 9 Formiddag, men, da Taagen lettede noget efter Kl. 1, blev Ankeret hejst og Rejsen fortsat langsomt, idet Skibet, efter at have faaet en anden nordgaaende Dampers »Kotka« i Sigte forud, fulgte efter denne i nogen Tid i N. N. Ø. og N. Ø. Retning, indtil kort efterat man Kl. ca. $2\frac{1}{2}$ fra »Viribus« havde faaet Drogdens Fyrskib i Sigte og derpaa lidt efter var kommen en lille Smule forbi Fyrskibet, der laa ret i Sydvest. Kl. 2,⁴⁴ eller 2,⁴⁵ blev nemlig saa Skibets Maskine sat paa sagte Kraft for dels at give »Kotka« Lejlighed til at faa Lods ombord og komme afvejen og dels selv at tage Lods, hvormed der var hejst Flag, ombord. Kl. 2,⁵⁰ blev Maskinen paa »Viribus« stoppet, og Kl. 2,⁵⁶ blev der bakket langsomt for at tage Farten af Skibet af Hensyn til den sig Nord fra nærmende Lodsbaad, og var Skibet ganske stoppet Kl. 2,⁵⁷, da Lodsbaaden kom paa Bagbordssiden af Skibet og Lodsens strax derpaa kom ombord. »Viribus« laa da omtrent parallelt med Fyrskibet, altsaa omtrent mod N. O., og havde dette i en 3 a 4 Kabellængders Afstand i omtrent S. O. til S. Først efterat Maskinen var bleven stoppet, og lige da man, som anført, var i Begreb med at bakke, vil man fra »Viribus« have set »Rolandseck« komme op S. O. fra

holdende op mod »Viribus«s Styrbordsside og, uden at man vil have hørt noget Signal fra »Rolandseck«, blev der da strax fra »Viribus« givet 3 Stød i Dampfløjten for at tilkjendegive, at dette Skib var i Begreb med at ville bakke, hvorhos der kort efter fra »Viribus« blev raabt over til »Rolandseck«, der først syntes at holde sin Kurs, og hvorfra man derpaa syntes at iagttage forvirrede Bevægelser, som om det ikke vidstes, om Skibet vilde dreje til Styrbord eller Bagbord, om at lægge Roret Bagbord og at bakke. Da Lodsens imidlertid var kommen ombord, blev »Viribus« Maskine Kl. 3 sat fuld Kraft frem for om muligt at undgaa den nu truende Kollision, men »Viribus« var ikke derefter naaet mere end højst en halv Skibslængde frem, da Sammenstødet et Par (1 a 2) Minutter efter fandt Sted, idet »Viribus«, hvis Ror, der forinden havde ligget omtrent midtskibs og et Øjeblik mulig over mod Styrbord, i sidste Øjeblik var blevet lagt haardt Bagbord for om mulig at kaste dets Agterende bort fra »Rolandseck«, blev ramt af dette Skib omtrent under en ret Vinkel.

Den i »Rolandseck«s Skibsjournal indeholdte og af Forskjellige af dets Besætning ved Søforklaringen her givne indbyrdes overensstemmende Forklaring gaar derimod i det Væsentlige ud paa Følgende: »Rolandseck«, der paa dets Vej op imod Drogdens Fyrskib uafbrudt styrede i Retning N. $\frac{1}{2}$ Ø., saaledes at det havde Fyrskibet foran dets Styrbords Boug, havde ca. $\frac{1}{2}$ Time eller noget mere før Sammenstødet passeret »Viribus Unitis«, der da laa for Anker paa Grund af Taagen endeel vestligere. Da »Rolandseck« nærmede sig Fyrskibet, sejlede »Viribus Unitis«, der imidlertid havde sat sig i Bevægelse, idet Vejret var blevet klart, og som gik med stærkere Fart, forbi »Rolandseck« med en mere østlig Kurs end dette, saaledes at »Viribus«, da »Rolandseck« endnu havde Fyrskibet i N. N. O. $\frac{1}{2}$ O. i henvend 3 Kabellængders Afstand, ligeledes kun laa ca. 3 Kabellængder fra dette, men lidt nordligere end samme, medens Afstanden mellem de to Skibe — »Rolandseck« og »Viribus« — indbyrdes da vistnok var en ca. 5 a 6 Kabellængder, og havde »Viribus« da Lodsflag oppe, men var ikke stoppet, om det end mulig havde sagnet sin Fart noget. Da »Rolandseck« omtrent ved den Tid opdagede, at der kunde blive Fare for Sammenstød, og ikke paa Grund af Strømmen turde mindske sin egen Fart eller forandre sin Kurs for ikke at drive ind paa Fyrskibet eller komme i Kollision med dets Ankerkjætting, gav »Rolandseck« et Stød med sin Dampfløjte for at vise, at den rettede sin Kurs mod Styrbord, hvorpaa der strax efter hørtes 3 Stød i Dampfløjten fra »Viribus«, men uden at dette Skib dog, som Signalet meldte, bakkede med fuld Kraft eller overhovedet bakkede, idet det lod til uafbrudt at gaa fremad og det, mulig ogsaa paa-virket af Strømmen, i endnu østligere Retning end tidligere paa

tværs af »Rolandseck«. Dette Skib passerede saa nær foran om Fyrskibet, som det overhovedet kunde gjøre uden Fare, og idet det uafbrudt drejede saameget mod Styrbord som mulig og, uden noget Øjeblik at skifte Roret, lagde dette haardt Bagbord, kom det tilsidst til at ligge i Retning NO til O, men, da »Viribus« dengang laa endnu en 4 Streger mere mod Øst, og en Kollision derfor syntes uundgaaelig, slog »Rolandseck«, der nu ikke længer var i Fare for at drive paa Fyrskibet, Kl. 3,² fuld Kraft bak, men uden noget Resultat, idet Skibet ca. 1 Minut efter stødte mod »Viribus«, dog ikke under en ret Vinkel, og havde begge Skibe i det Øjeblik Fyrskibet i Syd Syd Vest, saaledes at »Viribus« befandt sig i en Kabellængdes, »Rolandseck« i mindre end en Kabellængdes Afstand derfra.

Den Lods, der som omtalt kom ombord i »Viribus Unitis«, og der, hvad der er givet, ca. $\frac{1}{2}$ Time forinden med 3 andre Lodser var roet fra Drogdens Fyrskib op til fornævnte Skib »Kotka«, hvori en af dem gik ombord, har under Søforklaringen udsagt, at han paa Vejen fra »Kotka« mod SV. saa »Viribus« og »Rolandseck« i sydlig Retning, det Sidste noget østligere og vistnok længst tilbage, at Baaden, da der dengang saas Lodssignal fra »Viribus«, gik hen til dette Skib og særlig til dets Bagbordsside, at »Viribus«, da de naaede hen til det, laa ca. 3 Kabellængder fra Fyrskibet i nordvestlig Retning fra det og ganske stille, uden at han vidste, om det havde bakket, at han, inden han kom ombord, havde hørt 1 og 3 Stød i Dampfløjte, vistnok fra de to Skibe, uden at han dog turde sige bestemt, hvilket han hørte først, at han, da han kom ombord og strax gik op paa Broen, mærkede, at »Viribus«s Maskine var sat i Bevægelse, at »Viribus«, da han kom ombord, vistnok laa omtrent N. N. O. an og »Rolandseck« formentlig N. V. an i østlig Retning for »Viribus« lidt Agten for dennes Bro, uden at han dog fik Lejlighed til nærmere at undersøge dette inden Sammenstødet, og at »Viribus« Ror da laa Styrbord, samt at Sammenstødet skete strax efter at han var kommen op paa Broen, uden at han bestemt turde sige, at »Viribus« allerede da var begyndt at gaa frem; han har derhos udtalt, at der efter Afstanden mellem »Viribus« og Fyrskibet var Plads nok for »Rolandseck« til at passere imellem.

De to andre Lodser, der paa Vejen fra »Kotka« til »Viribus« vare ombord i den nysomtalte Baad, have under Sagen som Vidner i det Hele udtalt sig væsentlig paa samme Maade som den Lods, der gik ombord i »Viribus«, om, hvad de paa dette Stykke Vej havde iagttaget, saaledes at de have sagt, at »Viribus« enten da laa N. O. til N. eller N. N. O. an. Disse 2 Lodser have derhos forklaret, at de fra »Viribus« roede mod S. V. agten om dette Skib, at dets Maskine var sat i Gang, da de kom agter for det, at de da saa »Rolandseck« i en 2 a 3

Skibslængders Afstand holdende ned mod »Viribus«, hvortil den ene Lods har føjet, at det for ham saa ud, som om »Rolandseck« vilde løbe mod »Viribus« noget agten for tværs, saa at »Rolandseck« formentlig da havde en Kurs af i al Fald nogle Streger V. for N., samt at der kun hengik højst et Par Minutter fra de saaledes agter for »Viribus« fik Øje paa »Rolandseck«, indtil Sammenstødet skete. Endelig have de to Lodser udsagt, at efter deres Mening kunde »Rolandseck« saavel uanset Strømmen have passeret mellem Fyrskibet og »Viribus« som for Styrbords Ror have gaaet agten om »Viribus«, i al Fald paa det Tidspunkt, da »Rolandseck« passerede Fyrskibet, ligesom det endelig kunde have gaaet Øst om dette, i al Fald endnu 3 a 4 Kabellængder sønden for samme.

I en under Sagen fremlagt Erklæring fra Fyrskibets Fører har han endvidere udtalt, at han i Anledning af det truende Sammenstød Kl. ca. 3 blev kaldt op paa Dækket af Styrmanden, der befandt sig paa samme med endnu en Lods, og at han, da han kom op, bemærkede, at »Viribus« laa stoppet med Lodsflaget oppe i ca. 3 a 4 Kabellængders Afstand fra Fyrskibet i N. eller N. N. V. og at »Rolandseck« i en Afstand fra Fyrskibet af $1\frac{1}{2}$ Kabellængde holdt lige ned paa »Viribus« uden at forandre sin Kurs, saavidt han kunde se, idet Forandringen mellem Skibenes indbyrdes Stilling tilsyneladende maatte tilregnes den Omstændighed, at »Viribus« begyndte at gaa frem, samt at han af »Rolandseck«s Kjølvand, strax da han kom op, skjønnede, at dens Kurs, da den nærmede sig Fyrskibet, havde været Vesten for N., hvad der ogsaa var ganske naturligt efter Strømmen. I Erklæringen fremhævede han derhos, at det under de foreliggende Forhold havde været det eneste naturlige for »Rolandseck« at gaa Ø. om Fyrskibet, hvad der havde været tidsnok at gjøre i 1 a 2 Kabellængders Afstand derfra, hvis Skibet styrede nogenlunde, men at det iøvrigt efter hans Erfaring som gammel Skibsfører og hans Kjendskab til Forholdene endnu, da han kom op ca. et Par Minutter før Sammenstødet, havde været muligt for »Rolandseck« ved resolut at give haardt Styrbord at gaa klar agten om »Viribus«.

Bemeldte Styrmand og Lods paa Fyrskibets Dæk have endelig som Vidner forklaret, at de begge saa »Viribus Unitis« og »Rolandseck« komme op Syd fra, »Viribus« med Lodsflag oppe, saaledes at »Rolandseck« var østligere i Farvandet og baade strax og vedblivende agterligere end »Viribus« — der efter Lodsens Forklaring kom Syd Sydvest fra og styrede omtrent Nord Nordost — at de derhos bemærkede, at »Viribus« i en Afstand fra Fyrskibet af ca. 3 Kabellængder i vestnordvestlig Retning derfra stoppede sin Maskine og tog Lods ombord, idet Strømmen imens drev den noget Nordost over, hvorhos Styrmanden vil have set den ligge lidt ganske stille, hvorimod ingen

af dem bemærkede, om den bakkede lidt, at de samtidig saa »Rolandseck« styre op forbi Fyrskibets Forende i en Afstand fra denne af 40 til 50 Favne og med en Kurs i al Fald vestligere end Nord, hvilket skete, medens »Viribus«s Maskine endnu var stoppet, idet derhos efter Styrmandens Udsagn Lodsens endnu ikke da var kommen ombord i »Viribus«, at de fremdeles, da »Rolandseck« passerede Fyrskibet, hørte det give et Stød i Dampfløjten og »Viribus« 3 Stød i sin Dampfløjte, og at »Rolandseck« derefter fortsatte sin Kurs uforandret, uden at de saa den svinge Styrbord over, hvorimod Styrmanden bemærkede, at det efterhaanden sagtnede Farten og stoppede Maskinen helt inden Sammenstødet, og Lodsens, at det lige forinden dette begyndte at bakke, samt at »Rolandseck« efter deres Formening vilde have ramt »Viribus« midtskibs, hvis »Viribus« ikke lige før Sammenstødet var begyndt at gaa fremad, hvorfor det blev ramt lidt agterligere, og at »Viribus« da endnu var ca. 3 Kabellængder fra Fyrskibet og laa omtrent N. Ø. an, medens »Rolandseck«s Kurs endnu da var Vesten for Nord. Derhos udtalte de, at der havde været rigelig Plads for »Rolandseck« til at passere mellem »Viribus« og Fyrskibet, at det endvidere uanset Strømmen kunde uden Fare have stoppet og bakket, og at det ligeledes havde haft Plads nok til at gaa agten om »Viribus« og i al Fald noget (2 a 3 Kabellængder) før det passerede Fyrskibet, kunde have gaaet Østen om dette.

Efter Alt, hvad der foreligger, findes der nu ikke at være Grund til fra Rettens Side at gaa nærmere ind paa de forskellige Uoverensstemmelser mellem Fremstillingerne af det Passerede fra de to Dampskibes Side og særlig at komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt »Rolandseck«, som af dens Besætning anført, gav sit Stød i Dampfløjten allerede før det passerede Fyrskibet, fordi det alt da befrygtede en Kollision, eller først efter at have passeret det, som af de to sidste Vidner angivet, og hvorvidt det, efterat have passeret Fyrskibet, drejede af mod Styrbord, som fra dets Side paastaaet, eller holdt en Kurs i al Fald lidt Vesten for Nord, samt om det havde kunnet passere frit mellem »Viribus« og Fyrskibet, som fra dets Side benægtet. Ved hvad der er fremkommet, maa det nemlig i al Fald anses tilstrækkelig godtgjort, at »Viribus Unitis« ikke blot — som fra »Rolandseck«s egen Side erkjendt — var passeret flere Kabellængder forbi Fyrskibet mod Nord, da »Rolandseck« endnu var omtrent ligesaa mange Kabellængder Syd for Fyrskibet, men at det tillige da var stoppet op med Lodsflag oppe og var i Begreb med at bakke, og under disse Omstændigheder kan det ikke siges, at »Viribus Unitis« har lagt sig lige i Vejen for »Rolandseck«, som af dette anført, og kan der ikke blive Spørgsmaal om, som fra dets Side fordret, at bringe § 16 i Anordn. af 18 Februar 1887 om de internationale Søvejsregler

til Anvendelse, men findes Tilfældet meget mere at maatte henføres under § 20 i den nævnte Anordning om, at ethvert Skib, som indhenter et andet Skib, skal gaa af Vejen for det indhentedes Skib. Og da »Rolandseck« nu har undladt saaledes at gaa af Vejen for »Viribus Unitis« i rette Tid, hvad det ubetinget havde kunnet gjøre, uden at der er Grund til nærmere at komme ind paa hvorledes, og hvad der var fornøden Tid til at tage Beslutning om, og da der derhos ikke findes at kunne tillægges »Viribus Unitis« nogen Skyld, idet dette Skib var berettiget til at give de 3 Stød i Dampfløjten, eftersom det virkelig midlertidig bakkede, og idet dets Manøvre med at gaa frem umiddelbart før Sammenstødet heller ikke findes urigtig, men snarest bidrog til at formindske Virkningerne af samme, findes indstævnte Kaptajn Garrelts overensstemmende med § 220, 1ste Stykke, i Søloven at maatte erstatte al den ved Sammenstødet foranledigede Skade.

Denne findes imidlertid ikke at kunne tilkjendes Kaptajn Keyes med hele det fordrede Beløb af 6027 Lst. 14 sh. 3 d. Vel findes nemlig det af ham krævede Beløb af Lst. 102. 2. 0. for Arrangement af den ovenomhandlede Sikkerhedsstillelse paa 4000 Lst. og af 21 Lstr.. 9 sh. for Maling til Skibet (sendt hertil) at maatte anerkjendes efter Omstændighederne. Derimod findes der dels ikke at foreligge nogen Hjemmel for, dels at savnes enhver nærmere Oplysning overfor Indstævntes Protest om følgende krævede Beløb: 220 Lst. 3 sh. 3 d. for en Rejse hertil, Tilsyn og Gebyr m. m., 4 Lst. 4 sh. 3 d. for Søforklaring i London, 1 Lst. 17 sh. 1 d. for Reparation af et Damp-rør der, 5 Lst. 5 sh. 3 d. for Inkassation af en Fordring, 5 Lst. 5 sh. 1 d. for Assurance af Udlæg og 5 Lst. 5 sh. 3 d. for Telegrammer og Porto. =: tilsammen 241 Lst. 19 sh. 5 d. Og vel findes der trods Indstævntes Indsigelse at maatte tilkomme Keyes Godtgjørelse for Overliggedage, men denne findes ikke, som sket, at kunne beregnes med 6 d. pr. Dag i 36 Dage af »Viribus Unitis«s Bruttotonnage (2137) til 1923 Lst. 6 sh. 3 d., men overensstemmende med Sølovens § 120 kun med 40 Øre pr. Dag i 35 Dage af Skibets Nettoregistertonnage 1393, =: til 1075 Lst. 13 sh. 6 d., eller med 847 Lst. 12 sh. 6 d. mindre end fordret, hvorhos der, naar der saaledes tilstaaes Overliggedagsgodtgjørelse, endvidere maa fradrages de særlig opførte Beløb til Hyre og Logis for Kaptajn og Besætning paa tilsammen 242 Lst. 10 sh. 9. foruden 278 Kr. eller 15 Lst. 6 sh. 8 d. til en Hotelregning, ligesom endelig et ikke nærmere oplyst og bestridt Beløb af 77 Lst. til Kul endvidere maa fradrages, hvorimod de øvrige Poster ikke ere bestridte.

Det Beløb, som vil være at tilkjende Sagsøgeren, bliver derfor efter 4603 Lst. 4 sh. 11 d. (6027. 14. 3. ÷ 241. 19. 5. ÷ 847. 12. 6. ÷ 242. 10. 9. ÷ 15. 6. 8. ÷ 77. 3. 3.) med

Renter som paastaaet foruden Sagsomkostninger, der findes at burde fastsættes til 300 Kr. Der findes ikke, som af Indstævnte begjært, i Dommen at kunne optages nogen Udtalelse om, hvorvidt Sagsøgeren for det tilkjendte Beløb, særlig forsaavidt dette overstiger 4000 Lst., kan holde sig til Andre end Indstævnte, Kaptajn Garrelts, personlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 3. Overretssagfører Siesby som beskikket
Tilsynsværge for Tømrer H. Meyers Arvinger og Bo (Selv)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission paa Hitzilia Meyers reassumerede Dødsboes
Vegne samt Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester
Borup (Ingen)

betr. Udredelse af Tiende- og halve Sjettepenge af en Arv.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision: Forinden den ovenomhandlede Arvelod udføres af Riget, vil der af samme til Kjøbenhavns Kommune være at udrede Tiendepenge, medens den af Kjøbenhavns Magistrat nedlagte Paastand om, at der tillige skal udredes halve Sjettepenge, ikke kan tages til Følge

Højesterets Dom.

Som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, er der kun Spørgsmaal om, hvorvidt Kjøbenhavns Kommune har Krav paa Tiendepenge af den Arvelod, som i det i den indankede Decision omhandlede Dødsbo efter den til det mosaiske Troessamfund henhørende Frøken Hitzilia Meyer heraf Staden er udlagt hendes Broder, afdøde Tømrer H. Meyer eller hans Bo eller Arvinger, og som agtes udført til Polen eller Rusland.

Da den de mosaiske Troesbekjendere i Kjøbenhavn i sin Tid tilstaaede, i Decisionen nævnte Tilladelse til med visse Begrændsninger selv at forrette Skifter efter dér afdøde Medlemmer af Menigheden ikke fritog for Tiendepengeafgift af Arv, bestemt til Udførsel af Riget, og Magistraten til Fordel for Stadens Kasse havde Krav paa de under dens Jurisdiktion faldende Tiendepenge, jfr. Reskript af 26 April 1720, vilde saadan

Afgift ikke mindre af Arv end af anden Formue, der agtedes udført af Riget, være at erlægge til Magistraten, under hvis Jurisdiktion de mosaiske Troesbekjendere uanseet den ommeldte indskrænkede Berettigelse til Skiftehold efter deres Afdøde maatte ansees at henhøre indtil den ved Forordning 15 Juni 1771 gjorde Jurisdiktionsforandring. Ved denne skete ingen Forandring i Oppebørselsretten jfr. Plakat 10 Juni 1778 § 5, og da Kommunens Ret til Afgiften er opretholdt ved Pl. 7 Juli 1827 om Afdragsrettens Ophævelse overfor Rusland og Polen, vil den heromhandlede Arvelod allerede paa Grund af det Anførte ikke kunne fritages for Afgiftens Betaling til Kommunens Kasse. Decisionen, der har samme Resultat, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretssagfører Siesby som beskikket Tilsynsværge for Tømrer H. Meyers Bo og Arvinger, 10 Kroner.

(Den indankede Decisions Præmisses følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 16.

Fredagen den 31 Maj.

Nr. 3. Overretssagfører Siesby som beskikket
Tilsynsværge for Tømrer H. Meyers Arvinger og Bo (Selv)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission paa
Hitzilia Meyers reassumerede Dødsboes Vegue samt Kjøben-
havns Magistrat ved Borgmester Borup (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Ved den den 17 Juli 1891 i nærværende Bo afsagte Repartition blev der bl. a. udlagt 2836 Kr. 95 Øre til Arveladerindens i Aaret 1882 afdøde Broder Tømrer Hertz eller Henrik (Heinrich) Meyers Bo, idet det derhos i Repartitionen bestemtes, at dette Beløb, indtil nærmere Oplysning tilvejebragtes om, hvem der maatte være berettiget til at modtage og kvittere for samme, vilde være at indsætte til Forrentning i Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, hvorefter nærmere Bestemmelse i sin Tid vilde være at træffe om de Afgifter, der vilde være at fradrage bemeldte Arvebeløb. Der er derefter i Boet opstaaet en Dispute om Beregningen af disse Afgifter, idet Kjøbenhavns Magistrat, efterat det er oplyst, at Tømrer Meyers Arvinger bo dels i Warschau og dels i det egentlige Rusland, har nedlagt Paastand om, at der, forinden den ommeldte hans Bo tilfaldne Arvelod udføres af

Riget, til Kjøbenhavns Kommune udredes de denne formentlig tilkommende Tiende- og halve Sjettepenge, beregnede paa den i Rentekammerskrivelse af 21 August 1726, jfr. Rentekammerskrivelser af 29 Juni 1822 og 27 August 1842 foreskrevne Maade, eller til et Beløb af ialt $17\frac{1}{2}$ pCt., medens Overretssagfører Siesby, der er beskikket som Tilsynsværge for Tømrer Meyers Arvinger og Bo, har paastaaet principaliter, at bemeldte Arvelod udbetales Vedkommende uden Fradrag af Tiende- eller halve Sjettepenge, subsidiært, at den udbetales uden Fradrag af halve Sjettepenge.

Til Støtte for sin principale Paastand har Tilsynsværgen anført, at der ikkun tilkommer Kjøbenhavns Kommune Decimationsafgift — hvorunder han indbefatter baade Sjette- og Tiende- penge — af saadanne Boer, der før Frdn. 15 Juni 1771 vilde have henhørt under Kjøbenhavns Raadstueret, og at nærværende Bo, eftersom Arveladerinden var en Bekjender af den mosaiske Religion, ikke vilde have været at behandle af Kjøbenhavns Raadstueret, men af den da, jfr. Reskript af 17 August 1736 og 2 December 1757, bestaaende særlige jødiske Skifteret. Da der imidlertid efter de foreliggende Oplysninger maa gaas ud fra, at den i Warschau afdøde Tømrer Meyer i sin Tid har antaget den kristelige Religion, ligesom det er in confesso, at hans Enke og Børn ere Kristne, vilde nærværende Bo i Medfør af Bestemmelserne i § 2 i Reskript 2 December 1757 have været at behandle af den ordinære Skifteret, in casu Kjøbenhavns Raadstueret, og Tilsynsværgens principale Paastand vil saaledes allerede af den Grund ikke kunne tages til Følge.

Derimod maa der gives Tilsynsværgen Medhold i, at der ikke kan tilkomme Kjøbenhavns Kommune halve Sjettepenge af bemeldte Arvelod, eftersom den Stadens Kasse tidligere tilkommende Ret til Andel i Sjettepenge bortfaldt ved allerhøjeste Resolution af 30 Juni 1774, der bestemmer, at de fulde Sjettepenge fra 3 April 1771 af fuldt ud skal beregnes den Kongelige Kasse til Indtægt, hvilken Resolution i ethvert Fald endnu stod ved Magt, da det ved Pl. 7 Juli 1827 foreskrevs, at der, naar Arv eller anden Formue, der tilhører russiske eller polske Undersaatter, udføres fra de Kongelige danske Stater, ikke vil være at erlægge noget Afdrag eller nogen Bortflytningsafgift, forsaavidt samme efter de hidtil gjældende Regler skulde indflyde i den Kongelige Kasse, hvorfor denne Bestemmelse, der saaledes i de nævnte Tilfælde medførte Fritagelse for Erlæggelse af Sjettepenge eller nogen Del heraf, som ikke ophævet vedblivende maa gjælde, selv om ogsaa Staten, som af Kjøbenhavns Magistrat paastaaet, senere paany maatte have indrømmet Kjøbenhavns Kommune Andel i Sjettepenge.

I Henhold til Foranstaaende, vil der, forinden den ovenomhandlede Arvelod udføres af Riget, af Kjøbenhavns Magistrat

kun kunne fordres udredet Tiendepenge, men derimod ikke halve Sjettepenge. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 148.*) Advokat Hindenburg

contra

Thidrik Thorsteinsson og Gudrun Sigurdardatter
(Def. Jensen),

der tiltales for Blodskam, Sidstnævnte tillige for falsk Udlæggelse af Barnefader.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte Gudrun Sigurdardatter har staaet i utugtigt Forhold til Tiltalte Thidrik Thorsteinsson, efterat han den 11 Oktober 1867 var viet til hendes Moder. Men ved samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger maa det endvidere for hans Vedkommende ansees godtgjort, at han har havt Samleje med hende paa en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 27 Oktober 1890 fødte Barn, om hvilket utugtige Forhold til hende der efter Sagens Stilling for Overretten og Høiesteret for hans Vedkommende alene er Spørgsmaal. Efter Overretsdommens Afsigelse har imidlertid Tiltalte Gudrun forklaret, at de, allerede inden Thidrik viedes til hendes Moder, have havt Samleje med hinanden, og idet denne Forklaring uanset hans Benægtelse af dens Rigtighed efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund ved Bedømmelsen af begges Strafskyld, findes deres Straf ikkun at burde bestemmes i Henhold til den islandske Straffelovs § 164. Straffen vil for ham kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og for hende, der, som ved Dommen skeet, tillige bliver at dømme efter § 180, til saadant Fængsel i 1 Maaned. Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte in solidum.

*) Den af Høiesteret tidligere i denne Sag afsagte Kjendelse, de indankede Domme samt Overretsdommens Præmisser findes i Tidenden for 1894 pag. 642.

Thi kjendes for Ret:

Thidrik Thorsteinsson og Gudrun Sigurdardatter bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i sex Maaneder og Sidstnævnte i een Maaned. Saa udrede de og, een for begge og begge for een, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen for Høiesteret 60 Kroner til hver, samt i Godtgjørelse til Førstnævnte for havt Udlæg 78 Kroner 80 Øre.

Torsdagen den 6 Juni.

Nr. 227. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Skougaard Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 15 Marts 1895: Arrestanten Jens Skougaard Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 12 Kr. I Erstatning til Gaardejer Niels Mortensen i Græse betaler Arrestanten 7 Kr. 50 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Mundt for Overretten betaler Arrestanten Jens Skougaard Petersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Skougaard Petersen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Skougaard Petersen, der er født den 22 April 1875 og anset ved Frederiksborg Birks Extraretsdom af 18 Maj 1893 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og ved Horns Herreds Extraretsdom af 27 Juli 1894 efter Straffelovens §§ 230 og 270 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag for Tyveri.

Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 13 Februar d. A. om Aftenen har frastjaalet Gaardejer Niels Mortensen af Græse Mark en til 50 Øre vurderet Sæk samt 6 Høns og en Hane, ialt ansatte til en Værdi af 8 Kroner 75 Øre. Sækken beroede i Bestjaalnes Lo, og Fjerkræet var anbragt i hans Hønsesus, til hvilke Lokalteter Arrestanten havde uhindret Adgang. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk.; men den i Underretsdommen i Henhold til denne Paragraf bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes efter Omstændighederne at burde forhøjes til lige Arbejde i 1 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om, at Arrestanten vil have at udrede i Erstatning til Bestjaalne 7 Kr. 50 Øre, billiges, være at stadfæste.

Nr. 228.

Advokat Hindenburg

contra

Nicolai Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 2 April 1895: Arrestanten Nicolai Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Nicolai Christensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Nicolai Christensen — der er født i Aaret 1837, og som, foruden at han ved Overrettens Dom af 15 Juni 1891 er anset efter Straffelovens § 201, tildels sammenholdt med § 203, med en Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, hvoraf den ene Gang i Forbindelse med ulovlig Omgang med Hittegods, nemlig ifølge Hjørring Kjøbstads Extraretsdomme af 17 Juli 1883 og 21 November s. A., samt Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 4 November 1892 henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230, 1ste

Stykke, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — tiltales under nærværende Sag paany for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkeligt godtgjort, dels at han, som det maa antages, en Dag i Februar Maaned d. A. efterat have tilbragt den foregaaende Nat i et paa Aldershøj ved Hjørring beliggende, Gaardmand Laurits Peter Pedersen tilhørende ubeboet Vaaningshus, som var under Nedbrydelse, og til hvis Indre der var uhindret Adgang, har tilvendt sig 2 Messing-Dørhaandtag med tilhørende Skilte, som han brød af en af dette Huses Yderdøre, og et lignende i Huset løst henliggende Haandtag, hvilke Gjenstande han derefter solgte til en Kobbersmed for 20 Øre, dels at han den 13 Marts d. A., da han passerede en Sti, som fører over en Toft i Hjørring, paa hvilken Garver M. Nielsen havde Skind løst anbragte paa Lægter, der vare opslaaede paa Hegnspæle langs med Stien, hængende til Tørring, har til-egnet sig et Kalveskind, om hvilket det ifølge Arrestantens Forklaring forekommer ham, at det laa paa Stien, uden at han dog tør benægte Muligheden af, at det hang paa det til denne stødende Stakitværk, og som han solgte for 2 Kr. 50 Øre til en i Byen boende Kjøbmand, af hvem det senere er afsendt til Udlandet. De Bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 155.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Carl Antoni Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Svaneke Kjøbstads Extrarets Dom af 1 September 1894: Carl Antoni Hansen af Svaneke bør for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag fri at være. Derimod vil han have at udrede et Erstatningsbeløb af 35 Kr. til Bornholms Landboeres Brandforsikringsselskab for rørlig Ejendom samt udrede samtlige med Undersøgelsen og nærværende Aktion forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen i Rønne,

12 Kr. og til Defensor, Sagfører Sonne i Rønne, 10 Kr. Saa bør der og træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham for Fremtiden. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Tiltalte bleven indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, og efter den af Overlægen ved denne afgivne Erklæring, som er tiltraadt af Sundhedskollegiet, maa den i Dommen omtalte Ildspaesættelse antages at være begaaet i Afsindighed. Det maa derfor i Medfør af Straffelovens § 38 billiges, at Tiltalte ved Dommen er frifunden, hvorhos Høiesteret efter Sundhedskollegiets Udtalelse om, at Tiltalte vistnok foreløbig bør forblive under Varetægt i et Hospital, tiltræder Dommens Bestemmelse om, at der træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham. Derimod vil der efter Sagens Udfald ikke under nærværende Sag kunne paalægges Tiltalte at udrede Erstatning til Skadelidte, ligesom heller ikke Aktionens Omkostninger ville kunne idømmes Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder, og at Aktionens Omkostninger udredes af det Offentlige. Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter Bornholms Amts Aktionsordre af 21 August 1894 tiltales under nærværende Sag Carl Antoni Hansen af Svaneke for Brandstiftelse. Ved egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, er han overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold. Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende: Natten mellem den 11 og 12 August*) d. A. laa Arrestanten, der boer hos sin Fader, Savskjærer H. A. Hansen,

*) Skal være den 10 og 11 August.

der under Sagen har været beskikket til Værge for ham, paa Svaneke Savværk og havde Natteleje i et Kammer med en anden Dreng og kunde ikke sove. Han fik da, som han selv har forklaret, den Tanke at sætte Ild paa en Stak, hvorfor han kort før Midnat stod op af sin Seng, sprang ud af Vinduet, der vender ud imod Marken, og begav sig hen til en til Svaneke Kjøbstad hørende Mark udfor Savværket, hvor han afrev en Svovlstik og antændte en paa Marken henstaaende Bygstak, som tilhørte Avlsbruger Morten Peter Jensen i Svaneke. Han forblev derefter ved Stakken et Kvarters Tid, indtil der var kommen stærk Brand i den, hvorefter han gik bort og meldte til Kjøbmand Edv. Petersen i Svaneke om, at der var Ildebrand i en Stak. Der blev derefter gjort Anstalt til, at fornødent Mandskab med Slukningsredskaber kom tilstede. Af Frygt for ved Paa-gydning af Vand mulig at foraarsage, at Gnisterne skulde sprede sig og bevirke større Ulykke, lod man hele den brændende Stak nedbrænde til Grunden, hvorefter man, efter at have forvisset sig om, at Ilden var fuldstændig slukket, forlod Stedet. Saafremt der imidlertid ikke var kommen Folk tilstede, vil der formentlig have været stor Fare for, at Ilden kunde have bredt sig til den i en Afstand af ca. 55 Alen fra den brændende Stak staaende Stak og derefter have antændt en Række i lige Linie Øst for og bag hinanden i nær Afstand staaende Stakke, af hvilke den sidste kun var fjernet fra den nærmeste Bygning i Svaneke Kjøbstad i en Afstand af ca. 14 Alen, og der havde saaledes, naar Branden først havde naaet Byen, kunnet ske en uberegnelig Ulykke. Ejeren havde assureret Stakken i Bornholms Landboeres Brandforsikring for sørlig Ejendom, som har erstattet Ejeren den af ham begjærte Sum 35 Kr. for den brændte Stak, hvorved imidlertid er at bemærke, at Arrestanten har erklæret sig utilfreds med denne Værdiansættelse som formentlig for høj, uden at han dog vil have nogen nærmere Mening om Værdien. Det nævnte Brandforsikringsselskab har derhos forlangt sig det nævnte Beløb 35 Kr. erstattet af Brandstifteren.

Det er nu under Sagen oplyst, at Arrestanten af og til lider af formentlig periodisk Sindssygdом; ligesom han netop Dagen før Ildspaaættelsen har haft et saadant Anfald, hvorunder han, som ellers er en dygtig Arbejder og skildres som et ordentligt Menneske, bliver mere eller mindre voldsom og ustyrlig. En under Sagen fremlagt Lægeerklæring bekræfter, at Arrestanten oftere har været under Lægebehandling for Sindssygdом, og at han plejer at faa mere eller mindre maniakalske Tilfælde, i hvilken Tilstand han ikke kan anses for fuldt tilregnelig, dog uden at være ganske utilregnelig. Lægen, praktiserende Læge Gudmundsson i Svaneke, anser ham derfor for ikke at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos Voxne og sjælsunde Personer saaledes, at han maa formenes at maatte hen-

regnes til de i Straffelovens § 39 ommeldte Personer, hvilken Antagelse er tiltraadt af Dommeren.

Arrestanten har imidlertid lige siden sin Indsættelse i Arresten den 11 August d. A. vist sig aldeles ustyrlig og under Hujen og Skrig slaaet alt itu, som kom i hans Nærhed, saa at han allerede den 13 s. M. maatte bortflyttes fra Arresthuset, hvor han forstyrrede alles Ro og hensættes i den i Svaneke Arbejdsgaard værende Detentionscelle for Sindssyge, hvor han fremdeles hensidder, og hvor han ligeledes bestandig har været mere eller mindre voldsom og trænger til stadigt strængt Tilsyn. Han har derhos vist sig aldeles sløv og udeltagende overfor Dommerens Spørgsmaal til ham med Hensyn til den store Ulykke, som han ved sin Handlemaade kunde have foraarsaget. Han maa herefter snarest antages i Gjærningsøjeblikket at have været under Indflydelse af et af sine Anfald af Sindssygdom, hvortil kommer, at han efter det Oplyste maa antages at have følt en Slags Anger eller Frygt for det Begaaede, hvorfor han selv har gjort Anskrig og truffet Foranstaltning til Brandens Slukning. Under Hensyn hertil maa Dommeren nære stor Betænkelighed ved at idømme ham Straf for hans formentlig under Paavirkning af et Anfald af Sindssygdom foretagne Ildspaaættelse. I Henhold hertil skjønnes det ikke rettere, end at Carl Antoni Hansen, som er født i Svaneke den 5 Juni 1877 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, bør for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag fri at være. Derimod vil han have at udrede et Erstatningsbeløb af 35 Kr. til Bornholms Landboeres Brandforsikringsselskab for rørlig Ejendom og udrede samtlige med Undersøgelsen og nærværende Aktion forbundne Omkostninger. Der bør derhos træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod ham for Fremtiden.

Fredagen den 7 Juni.

Nr. 216. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Else Clausen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 192—95.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1894: Arrestantinden Else Clausen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Kiørbøe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Marts 1895: Arrestantinden Else Clausen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Tvermoes, betaler Arrestantinden 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes i det væsentlige at kunne tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Else Clausen til Høiesterets-sagførerne Jensen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Arrestantinden Else Clausen, der er født den 4 Juli 1875 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 192—95 anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder ifølge hendes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende: Efterat Arrestantinden den 17 eller den 24 September 1893 og derefter en Gang i første Halvdel af Oktober Maaned s. A. havde havt Samleje med sin daværende Kjæreste Tjenestekarl Hans Jørgen Nielsen, sporede hun efter det sidste Samleje forskjellige

Tegn, der tydede paa, at hun var bleven besvangret, og da hendes Mistanke herom, alt som Tiden rykkede frem, bestyrkedes, henvendte hun, der ikke lagde Dølgemaal paa sin Tilstand, sig, ledsaget af en anden Kvinde, som det maa antages i den sidste Halvdel af Februar Maaned f. A., til en Jordmoder, som meddelte hende, at hun var frugtsommelig i fjerde Maaned. Arrestantinden, der første Gang vil have sporet Liv i Fosteret i Begyndelsen af Marts Maaned s. A., ventede herefter sin Nedkomst i Begyndelsen af Juli s. A., men en Nat i sidste Halvdel af April s. A. vaagnede hun, der delte Seng med en Broder og sov i Værelse sammen med sin Fader og Stedmoder, op ved stærke Smerter i Ryggen, uden at det dog faldt hende ind, at disse vare Fødselssmerter. Efter ca. et Kvarters Forløb mærkede hun imidlertid, at Fosteret var ved at komme frem, og hun trak da dette ud med Haanden, rev Navlestrengen over, og hyllede Fosteret, der ikke havde givet nogen Lyd fra sig, men dog rørt sig, ind i et Skjørt, som hun havde under sig. Hun havde ikke før Fødselen tænkt paa at ombringe Barnet eller føde i Dølgemaal, men da Ingen af de i Værelset Sovende havde mærket, hvad der var foregaaet, besluttede hun at ombringe Barnet og skaffe det af Vejen, uden at hun har kunnet gjøre nærmere Rede for sine Motiver hertil. Efterat have ligget en lille Tid, i hvilken Fosteret, som efter hendes Skjøn var ca. $\frac{1}{2}$ Alen langt, men som hun ikke saae, eftersom det var mørkt, og hun var bange for at blive opdaget, laa indhyllet i Skjørtet uden at give Livstegn fra sig, tog hun et Skjørt paa, gik ud og kastede Fosteret i en Latrintønde.

Fosteret er ikke blevet skaffet tilstede og nøjagtige Oplysninger om dets Alder og Udvikling ere ikke tilvejebragte, men efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder Erklæringer, som ere afgivne af Stadslægen i Odense og det kgl. Sundhedskollegium, og hvilke støttes dels paa Sagens Akter, dels paa en af nævnte Embedslæge foretagen Undersøgelse af Arrestantinden, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Arrestantindens Svangerskab er bleven afbrudt før dets Afslutning, og at Fosteret er født i 6te til 7de Svangerskabsmaaned. Da nu efter de anførte lægekyndige Erklæringer et Foster i denne Alder ikke er levedygtigt, og der i nærværende Tilfælde maa anses at foreligge ikke en for tidlig Fødsel, men derimod en Abort, vil Arrestantinden ikke kunne straffes for at have fuldbyrdet nogen af de Forbrydelser, der ommeldes i de i Aktionsordren anførte Paragrafer af Straffeloven; men da Fosteret har været i en saadan Alder, at det i hvert Fald forsaavidt har været lige paa Grændsen af at være levedygtigt, og Arrestantinden ejheller har kunnet vide, om det ikke var avlet ved det i September Maaned 1893 stedfundne Samleje, i hvilket Tilfælde det efter det Foreliggende maa antages efter dets Alder at have kunnet være levedygtigt, samt da

Arrestantinden saaledes i Gjerningsøjeblikket ikke har kunnet gaa ud fra, at Fosteret paa Grund af dets Alder manglede Levedygtighed, hvad hun ejheller har paastaet at have antaget, hvorimod hun har forklaret ikke at have gjort sig nogen Tanke i saa Henseende, vil hun være at ansee for Forsøg paa Barnemord efter Straffelovens § 192, 1ste Led, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 28. Ane Marie Jensen født Pedersdatter
(Shaw efter Ordre)

contra

Værtshusholder **Jacob Jensen** (Halkier efter Ordre)

betr. Ægteskabs Ophævelse paa Grund af Hoer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1893: Det mellem Citanten, Værtshusholder Jacob Jensen, og Indstævnte, hans Hustru Ane Marie Jensen, født Pedersdatter, den 29 Oktober 1876 indgaaede Ægteskab bør være ophævet, saa at det ikke skal være ham til Hinder for at indgaa nyt Ægteskab. Indstævnte bør til det Offentlige betale det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Nissen 40 Kr. Der tillægges Prokurator Tvermoes et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det efter de da foreliggende Oplysninger rettelig antaget, at Betingelserne for den af Indstævnte paastaede Ophævelse af Parternes Ægteskab i Henhold til Lovens 3—16—15—1 vare tilstede, og de Høiesteret forelagte nye Oplysninger give ikke tilstrækkelig Føje til at antage, at Indstævnte inden Dommens Afsigelse har gjort sig skyldig i Hoer, ligesaa lidt som den af Appellantinden først for Høiesteret fremførte Sigtelse imod Indstævnte for Mishandling af hende kan ansees tilstrækkelig begrundet.

Som Følge heraf og da det ikke kan faa nogen Ind-

flydelse paa Sagens Udfald, at Indstævnte, efter at Dommen havde erklæret Ægteskabet for ophævet, har indladt sig i kønsligt Forhold til en anden Kvinde, vil Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden Ane Marie Jensen 2 Kroner. Høiesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter meddelt Bevilling til fri Proces har Citanten, Værtshusholder Jacob Jensen, under nærværende Sag ved sin beskikkede Sagfører Prokurator Nissen paastaaet det mellem ham og Indstævnte, hans Hustru, Ane Marie Jensen, født Pedersdatter, den 29 Oktober 1876 indgaaede Ægteskab ophævet paa Grund af, at hun skal have gjort sig skyldig i Hoer, og sig kjendt berettiget til at indgaa nyt Ægteskab samt Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører, hvilket denne i alt Fald har paastaaet sig tilkjendt hos det Offentlige. Indstævnte er, skjøndt lovlige varslet, hverken mødt eller har ladet møde under Sagen, og har det for hende beskikkede Forsvar, Prokurator Tvermoes, henstillet, hvorvidt Citantens Paastand vil være at tage til Følge, samt paastaaet sig tillagt Salær.

Det fremgaar af en under Sagen afgiven Vidneforklaring, hvis Rigtighed Prokurator Tvermoes har erklæret, at Indstævnte for ham har erkjendt ikke at turde modsige, at Indstævnte har gjort sig skyldig i den hende paasigtede Hoersbrøde, idet hun under sit Ægteskab har havt legemlig Omgang med en anden

nærmere betegnet Mandsperson. Da Citanten derhos overfor den af Indstævnte ved hendes beskikkede Forsvar fremsatte, forøvrigt ganske ubestyrkede, Erklæring om, at Citanten har gjort sig skyldig i samme Brøde, maa anses at have tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for at have ført en sædelig Vandel i Ægteskabstiden ligesom for ikke at have givet Indstævnte nogen Anledning til det af hende begaaede Ægteskabsbrud, vil hans Paastand i Sagen overensstemmende med L. 3—16—15—1 være at tage til Følge, saaledes at Salæret til Prokurator Nissen bestemmes til 40 Kr. Prokurator Tvermoes tillægges der i Salær 30 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige. Det attesteres, at den befalede Sagførelse har været lovlig, og at der ikke under Sagen foreligger nogen Overtrædelse af Stempellovgivningen.

Mandagen den 10 Juni.

Nr. 103. Enke **Betty Johansen** (Ingen)

contra

Kommissionær **P. Jensen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellantinden, Enken Betty Johansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 12 Juni.

Nr. 40. **Skorstensfejer Johan Erhard Seidel**
(Halkier efter Ordre)

contra

Fiskegaardsejer, exam. jur. S. Ostenfeld
(Asmussen efter Ordre),

om Retten til Udøvelse af Fiskeri i Randers Fjord og Gudena.

Randers Bythings ordinære Rets Dom af 8 August 1892: Hovedcitanten, Fiskegaardsejer Ostenfeld, bør for Tiltale af Kontracitanten, Skorstensfejer Johan Erhard Seidel, i denne Sag fri at være. Det af Hovedcitanten hos Kontracitanten nedlagte Forbud bør ved Magt at stande. Kontrasagens Omkostninger ophæves, medens Kontracitanten bør betale de Retsgebyrer, som skulde være erlagte, og det stemplede Papir, som skulde være forbrugt, hvis Hovedsagen ikke for Hovedcitanten havde været beneficeret, herunder i Salær til den for Hovedcitanten beskikkede Sagfører, Prokurator Langballe, 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Maj 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Citanten, Skorstensfejer Johan Erhard Seidel, Retsgebyr, Skriversalær og Godtgjørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Indstævnte, Fiskegaardsejer, Exam. jur. S. Ostenfeld, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betaler han og i Salær til den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammeds, Overretssagfører Jørgensen, 80 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 17.

Onsdagen den 12 Juni.

Nr. 40. Skorstensfejer Johan Erhard Seidel
(Halkier efter Ordre)

contra

Fiskegaardsejer, exam. jur. S. Ostenfeld
(Asmussen efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at de Høiesteret foreliggende Oplysninger ikke beføje til at antage, at der tilkommer Randers Kjøbstads Borgere særlige Fiskerirettigheder i Randers Fjord og Gudenaan, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke dette, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær, medens Salæret til Appellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Skorstensfejer Seidel, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Høiesteret havde været beneficeret for Indstævnte, Fiskegaardsejer Ostenfelds Vedkommende, samt i Salarium til Høiesterets-sagfører Asmussen 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Høieste-
rets Dom af 27 November 1889 i en af Indstævnte, Fiskegaards-
ejer exam. juris S. Ostenfeld i Randers, mod 3 Gaardmænd i
Overhornbæk for ulovlige Indgreb i de ham som Ejer af Frisen-
vold Laxegaard tilkommende Fiskerirettigheder anlagt Sag bleve
de nævnte Gaardmænd ansete med Bøder, hvilket Resultat ifølge
Dommens Præmisser er støttet paa, at det efter de i bemeldte
Sag fremkomne Oplysninger vel ikke kunde anses godtgjort, at
Indstævnte, som af ham paastaaet, havde nogen Eneret til Fiskeri
i Gudenaens Hovedløb og Randers Fjords Sejldyb, men at det
dog efter de Oplysninger, der forelaa under Sagen, maatte an-
tages, at han som Ejer af Frisenvold Laxegaard var berettiget
ikke blot til selv at udøve Fiskeri, navnlig ogsaa med Vaad og
lignende Redskaber, i det Vandareal, der maa betragtes som
Hovedstrømmen fra Laxegaarden til Fjordens Udmunding, men
tillige ifølge Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger,
jfr. D. L. 5—10—44 og Frdn. 2 Januar 1740, til at fordre dette
Hovedstrømløb holdt aabent for Fiskenes Opgang til Laxegaarden,
og særligt til at modsætte sig, at der i samme drives Fiskeri af
Andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en
saadan Maade eller med saadanne Redskaber, at Fiskenes Opgang
til Laxegaarden derved vilde hindres eller hæmmes, at der vel
heraf ikke kunde udledes nogen udelukkende Ret for Indstævnte
til Fangst af Lax i det paagjældende Vandareal eller nogen Ret
for ham til ubetinget og uden Hensyn til den derved anvendte
Fremgangsmaade og de derved benyttede Redskaber at formene
Andre Fangst af nogen bestemt Slags Fisk, navnlig Lax, men

at de nævnte 3 Gaardmænd, da det under Sagen var oplyst, at det Fiskeri, som de jævnlig havde udøvet i Hovedstrømmen, bl. A. ogsaa var blevet foretaget med Vaad, derved havde gjort Indgreb i de Indstævnte som Ejer af Frisenvold Laxegaard tilkommende Rettigheder, idet bemeldte Redskab — som det i Dommen hedder — maa anses at henhøre til dem, hvis Brug i Hovedstrømmen Indstævnte ifølge det Foranførte er berettiget til at modsætte sig.

Under Paaberaabelse af, hvad der saaledes i denne Dom er udtalt angaaende Beskaffenheden og Omfanget af den Indstævnte tilkommende Ret med Hensyn til Fiskeriet i Gudenaa og Randers Fjord, samt under Anbringende af, at Citanten, Skorstensfejer Johan Erhard Seidel, den Gang i Randers, nu i Holstebro, flere Gange havde i Hovedstrømløbet fra Frisenvolds Laxegaard til Fjordens Udmunding i Havet drevet Fiskeri med saadanne Garn, hvis Benyttelse sammesteds Indstævnte ifølge Dommen er berettiget til at forbyde, og at han navnlig var vedbleven dermed, ogsaa efterat han ved Overrettens Dom af 2 Februar 1891 i en af Indstævnte mod ham og en anden Mand for uberettiget Indgreb i Indstævntes omhandlede Fiskerirettigheder anlagt Sag var bleven anset efter Fiskeriloven af 5 April 1888 § 58 med en Bøde til Statskassen af 25 Kr. for at have fisket i bemeldte Hovedstrømløb med et saakaldet Toggergarn — lod Indstævnte under en hos Citanten den 3 Oktober 1891 afholdt Forbudsforretning ved Fogden nedlægge Forbud mod, at Citanten driver Fiskeri i Hovedstrømløbet i Randers Fjord og Gudenaa fra Frisenvold Laxegaard til Fjordens Udmunding i Havet paa en saadan Maade eller med saadanne Redskaber, at Fiskenes Opgang til Laxegaarden derved vilde hindres eller hæmmes, og da navnlig med saadanne Redskaber, nemlig Slæbevaad og Toggergarn, hvis Brug Indstævnte maa anses berettiget til at forbyde.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte i første Instants paastaet det nævnte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, hvorimod Citanten har paastaet Forbudet hævet og Indstævnte tilpligtet at betale ham et ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb for Tort, Kreditspilde og Næringstab, der skal være ham paaført ved Forbudet, hvorhos han under et af ham anlagt Kontrasøgsmaal har paastaet sig overfor Indstævnte kjendt berettiget til baade i Almindelighed og særlig i hans daværende Egenskab som Borger i Randers og som den Gang bosiddende sammesteds at drive Fiskeri i Hovedstrømløbet i Gudenaa og Randers Fjord fra Frisenvold Laxegaard til Fjordens Udmunding i Havet med løse Redskaber, derunder Vaad og Toggergarn. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og det omhandlede Forbud stadfæstet, og medens Processens Omkostninger for Kontrasagens Vedkommende ere ophævede, er Citanten derimod tilpligtet at tilsvare Omkost-

ningerne, forsaavidt Hovedsagen angaar, efter Reglerne for benificerede Sager og at betale i Salær til Indstævntes befalede Sagerfører for Underretten 80 Kr. Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Citanten har ikke under Sagen gjort nogen Indvending mod Indstævntes Beføjelse til at anvende Forbud som Retsmiddel for at afværge Indgreb fra Citantens Side i Fiskerirettigheder, som virkelig maatte tilkomme Indstævnte; men han har til Støtte for sin Paastand om Forbudets Ophævelse samt for sin under Kontrasagen nedlagte Paastand søgt at gjøre gjældende, at Indstævnte ikke har en saadan Fiskeriret eller i alt Fald ikke en saa omfattende Ret, som han ved Forbudet har søgt at hævde for sig, idet Indstævnte navnlig efter Citantens Formening ikke er berettiget til at forbyde Andre at fiske i det paagjældende Vandareal med saadanne løse Fiskegarn som Toggergarn og Drivgarn, der til hver Fisketur medbringes af Fiskeren.

Citanten har vel erkjendt, at den af ham saaledes udtalte Formening, hvorefter det kun skulde være faststaaende Redskaber, deriblandt t. Ex. ogsaa Bundgarn, hvis Anbringelse eller Benyttelse af Andre i det ovennævnte Hovedstrømløb Indstævnte kan forbyde, ikke stemmer med den ovennævnte Høiesteretsdom af 27 November 1889, idet det, som ovenanført, i sammes Præmisses udtrykkelig hedder, at Vaad maa anses at henhøre til de Redskaber, hvis Brug i Hovedstrømmen Indstævnte er berettiget til at modsætte sig. Men han har villet gjøre gjældende, at dels nye Oplysninger, der ikke skulde have foreligget under den ved Høiesteretsdommen paakjendte Sag, dels navnlig Bestemmelserne i Fiskeriloven af 5 April 1888, — til hvilke der, da det Fiskeri, som forelaa til Bedømmelse under den nævnte Sag, var foregaaet, længe før denne Lov traadte i Kraft, ikke ved Høiesterets Paadømmelse af Sagen kan være taget Hensyn — maa føre til et andet Resultat i den anførte Retning end det ved Høiesteretsdommen antagne. Af nye Oplysninger, der ikke have foreligget under bemeldte Sag, har Citanten imidlertid ikke under nærværende Sag fremført nogen, der kunde være af Betydning for Sagens Paadømmelse, hvad særlig gjælder en af ham fremlagt Afskrift af et af Kongen udstedt Forbud af 2 April 1668 mod Brugen af »Pulsvaader« i Randers Fjord. Citanten har med Hensyn til dette Forbud — hvis Existents iøvrigt ikke er nærmere oplyst under Sagen — forment, at den Omstændighed, at det kun gaar ud paa at forbyde Brugen af Pulsvaad, taler for Rigtigheden af det af Overretten i en den 11 Marts 1889 afsagt Dom i en Sag, der var anlagt af det Offentlige mod flere Personer for ulovligt Fiskeri, antagne Resultat, at Brugen af Vaad, Toggergarn eller Drivgarn i Randers Fjord ikke var for-

budt ved kongeligt Mandat af 8 Marts 1664, idet dette vel forbød »Pulsdrift«, men derimod ikke Fiskeri med Drivgarn i Fjorden. I saa Henseende bemærkes, at den Omstændighed, at der ikke fandtes noget almindeligt Forbud mod Benyttelsen af de ommeldte Redskaber i Randers Fjord, selvfølgelig ikke udelukker, at deres Benyttelse kan være i Strid med den Indstævnte som Ejer af Frisenvold Laxegaard tilkommende Ret, og at Forstaaelsen af de paagjældende Bestemmelser i Mandatet af 8 Marts 1664 derfor ikke kan være af nogen Betydning for nærværende Sag. Hvad dernæst angaar Fiskeriloven af 5 April 1888, har Citanten under Henvisning til, at der i Høiesteretsdommen af 27 November 1889 som Hjemmel for Indstævntes omhandlede Ret er paa-beraabt »Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger, jfr. L.s 5—10—44 og Frdn. 2 Januar 1740,« forment, at Lovgivningens Regler paa det heromhandlede Omraade nu maa udledes af bemeldte Lov, som imidlertid ikke indeholder andre Indskrænkninger i Brugen af løse Redskaber i Fjorde end dem, der følger af Bestemmelserne i Lovens §§ 8, 9 og 11, jfr. § 41, medens Indskrænkningerne i Fiskeriet for Aaers Vedkommende indeholdes i § 53 m. fl. Med Hensyn hertil bemærkes imidlertid, at der ikke af disse almindelige Bestemmelser kan sluttes noget, som har Betydning for nærværende Sag; thi det fremgaar noksom af Loven, jfr. saaledes bl. A. §§ 1, 49 og 59, at særlige af Enkelte erhvervede Fiskerirettigheder i det paagjældende Vand kunne medføre yderligere Indskrænkninger i Andres Adgang til at udøve Fiskeri sammesteds end dem, som indeholdes i Lovens almindelige Forskrifter.

Citanten har subsidiært paastaaet, at Forbudet i hvert Fald er uberettiget, fordi han, da det blev nedlagt, var hjemmehørende i Randers, i hvilken Henseende han har gjort gjældende, at det ved to henholdsvis i 1492 og 1537 optagne Thingsvidner — der ere trykte som Bilag til et af daværende Borgmester i Randers, Justitsraad Neckelmann, i Aaret 1833 udgivet Skrift om Fiskeriet i Randers Fjord — var bevist, at Retten til Fiskeriet i Gudenaen og Randers Fjord fra gammel Tid havde tilhørt Randers Kjøbstad eller dens Borgere, og at den ved Thingsvidnet af 1492 beviste Ret var bleven stadfæstet ved et af Kong Hans samme Aar udstedt Reskript, der ligeledes er trykt som Bilag til den nævnte Bog. Selv om det imidlertid af de ommeldte gamle Aktstykker, hvis Indhold iøvrigt, som meldt, kun kjendes af Aftryk i et privat Skrift, kunde udledes, at der fra gammel Tid har tilkommet Randers Kjøbstads Borgere særlige Fiskerirettigheder i Randers Fjord og Gudenaen, kan det i hvert Fald ikke af samme ses, hvori denne særlige Ret — der, idet det efter Sagens Oplysninger ikke kan betvivles, at ogsaa Andre, og navnlig Besidderen af Frisenvold Laxegaard, ere berettigede til at fiske sammesteds, ikke kan antages at være nogen Eneret —

egentlig bestaar, og der kan navnlig ikke af det ommeldte kongelige Brev udledes nogen særlig Adkomst for dem til ved deres Fiskeri i Hovedstrømmen fra bemeldte Laxegaard til Randers Fjords Udmunding at benytte Redskaber, hvorved Fiskenes Opgang til Laxegaarden vilde hindres eller hæmmes, og hvis Afbenyttelse Besidderen af denne efter det Ovenanførte kan modsætte sig i alle Tilfælde, hvor vedkommende Fiskere ikke kunne paavise særlig Hjemmel til at benytte samme.

I Henhold til det Ovenanførte maa der i nærværende Sag gaas ud fra, at Indstævnte er berettiget til Fiskeri i Gudenaa og Randers Fjord i det i Høiesteretsdommen af 27 November 1889 nærmere angivne Omfang, og at Citanten ikke har været i Besiddelse af nogen særlig Rettighed til Fiskeri sammesteds, som for hans Vedkommende kunde medføre Indskrænkning i Indstævntes nævnte Ret. Da nu derhos det nedlagte Forbud ikke gaar udenfor den Fiskerirettighed, som Indstævnte saaledes maa antages at have, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at Toggergarn — hvorved der efter det Oplyste forstaaes et langt fint Radegarn, der paa begge Sider er omgivet med stormaskede Næt, de saakaldte Grimer — efter dets Beskaffenhed og under Hensyn til Maaden, hvorpaa det benyttes, vil kunne være at henføre til de Redskaber, hvis Benyttelse i Hovedstrømmen Indstævnte maa kunne modsætte sig, maa det i Henhold til, hvad der ovenfor er anført, billiges, at det nedlagte Forbud ved Underretsdommen er stadfæstet og Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale under Kontrasagen, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende de Forbudsforretningen og Processen i første Instants vedkommende Omkostninger samt det Indstævntes befalede Sagfører sammesteds tillagte Salær det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste. Efter Omstændighederne findes Citanten derhos at burde udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører sammesteds 80 Kr. Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter saavel som under den ovenommeldte Forbudsforretning har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 13 Juni.

Nr. 61. Forhenværende Detaillist, nu Handelsagent
Anders Christian Andersen (Høgebro)

contra

By- og Herredsfoged **C. B. V. Hansen** som Skifteforvalter
i Appellantens Konkursbo paa dettes Vegne og
Tobaksfabrikant **A. Jensen** (Arntzen)

betr. Overtagelse af Appellantens Bo til Konkursbehandling.

Nykjøbing paa Mors Kjøbstads Skifterets Kjendelse af 27 November 1894: Det fhv. Detaillist i Bjergby, nu Handelsagent i Nykjøbing, A. C. Andersen tilhørende Bo vil være at tage under Konkursbehandling, dog at Rekvirenten strax maa betale eller stille Sikkerhed for Omkostningerne ved de første Skridt af Fallitbehandlingen.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten til Begrundelse af sin Paastand om den indankede Kjendelses Ophævelse alene anført, at Indstævnte, Tobaksfabrikant Jensen, ved et af ham foretaget Udlæg i Appellantens Tilgodehavende hos den i Kjendelsen omtalte Sagfører havde faaet tilstrækkelig Sikkerhed for den paagjældende Fordring, jvfr. Konkurslovens § 42.

Efter hvad der er oplyst om Appellantens formentlige Tilgodehavende hos bemeldte Sagfører, der end ikke har anerkjendt at skyldte Appellanten noget, maa der imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Indstævnte Jensen ikke ved Udlæget havde faaet en saadan Sikkerhed for at blive fyldestgjort for sin Fordring paa Appellanten, at han af den Grund i Medfør af nævnte Lovbestemmelse kunde være udelukket fra at forlange Appellantens Bo taget under Konkursbehandling. Kjendelsen vil derfor være at stadfæste, og Appellantens Paastand om at tilkjendes Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde maa som Følge heraf forkastes.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale de Indstævnte med 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande, og bør de Indstævnte for Appellantens,

Handelsagent Andersens, Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger betaler Appellanten til de Indstævnte med 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til den indankede Kjendelse ere saalydende: Efterat Sagfører Jacob Sørensen i Nykjøbing som Befuldmægtiget for Tobaksfabrikant A. Jensen i Odense har begjært forhenværende Detaillist i Bjergby A. C. Andersens Bo taget under Konkursbehandling, idet han har angivet, at A. Jensen har en forfalden Fordring, stor 68 Kr. 75 Øre, paa Andersen, at denne har standset sine Betalinger, og at hans Bo er utilstrækkeligt til at fyldestgjøre Kreditorerne, har Andersen angivet, at han i Juli Maaned 1893 ophørte at drive Detailforretning i Bjergby, og at hans Bo allerede da var utilstrækkeligt til at dække den ham paahvilende Gjæld, hvorfor han overdrog sine Aktiver, der havde en Værdi af ca. 2000 Kr., til en Sagfører i Nykjøbing og bemyndigede denne til at fordele Aktiverne mellem Kreditorerne, hvis Tilgodehavende var ca. 4000 Kr., og for hvem Sagføreren derefter fremsatte Akkordforslag paa 20 pCt. Skyldneren har angivet, at han ikke veed, hvorvidt bemeldte Sagfører ved Dispositionen over Aktiverne har handlet som Fuldmægtig for ham eller som Befuldmægtiget for samtlige Kreditorer, og han har fremsat den Formening, at ligeledes Tobaksfabrikant A. Jensen havde givet oftnævnte Sagfører Fuldmagt, men iøvrigt har Skyldneren erklæret, at han intet imod Jensens Fordring havde at erindre, og at han selv siden Juli 1893 har levet af Handelsagenturforretninger og i Begyndelsen af November 1894 er flyttet til Nykjøbing. Rekvirenten har benægtet, at der er givet den oftnævnte Sagfører nogen Fuldmagt til at ordne A. Jensens Mellemværende med Skyldneren.

Skjøndt Skyldneren har protesteret imod Konkursbehandlingen, findes Begjæringen om saadan Behandling dog at være hjemlet ved Konkurslovens § 42, og Begjæringen vil derfor være at tage til Følge, dog at Rekvirenten strax maa betale eller stille Sikkerhed for Omkostningerne ved de første Skridt af Fallitbehandlingen, ligesom det følger af sig selv, at Konkursbehandlingen ophører, naar der i Boet mangler eller ikke tilvejebringes Midler til de efterfølgende Skridt.

Nr. 219. Høiesteretsagfører Bagger

contra

Valdemar Nicolaisen (Def Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 27 November 1894: Tiltalte Constantin Carl Johan Schultz og Arrestanten Valdemar Nicolaisen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Sidstnævnte med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør og Arrestanten Nicolaisen udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, 50 Kr., og til Defensor, Prokurator Møller, 25 Kr., dog saaledes at Tiltalte Schultz heraf in solidum med Arrestanten udreder $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1895: Arrestanten Valdemar Nicolaisen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, iøvrigt bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Salæret til Aktor for Underretten, Prokurator Jørgensen, bestemmes til 30 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Casse og Larsen udreder Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, maa det biliges, at Tiltalte er dømt efter Straffelovens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Valdemar Nicolaisen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik en Anden Tiltalt Constantin Carl Johan Schultze, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Valdemar Nicolaisen aktioneret for Tyveri, og ere de nærmere Omstændigheder følgende: Ifølge Anmeldelse fra senere afdøde Manufakturhandler Møllers Hustru var der den 10 Juli f. A. i Tiden mellem Kl. 9¹/₂ Formiddag og Kl. 8¹/₂ Aften fra et aflaaet Kvistkammer i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 262 stjaalet en hendes Mand tilhørende Spadserepels samt en Vinterfrakke og en blaa Lærredsskjorte, tilhørende tvende hos dem Logerende, henholdsvis Løjtnant Johansen og Laboratorieelev Grüner. Pelsen og Frakken, der ere vurderede resp. til 70 Kr. og 30 Kr., beroede i et uafaaet Skab, medens Skjorten, der er vurderet til 1 Kr., henlaa paa en Seng. Ved den af Politiet foranstaltede Eftersøgning af de saaledes stjaalne Koster viste det sig, at Pelsen samme Dags Aften Kl. ca. 7¹/₂ var indleveret til Pantsætning paa Assistenthusets Indleveringskontor, Nørrefarimagsgade Nr. 27, og at Frakken samme Dag Kl. ca. 5 om Eftermiddagen var pantsat i Pantelaaner Andersens Forretning paa Hjørnet af Helgesvej og Adilsvej. Begge Steder have Pantsætterne kaldt sig for Hansen, og medens der paa Frakken var laant 8 Kr., blev der paa Pelsen laant 30 Kr., af hvilken sidste Sum der samme Dag kun blev betalt Pantsætteren som Forskud 10 Kr. med Fradrag af 40 Øre for en Sæk til Pelsens Opbevaring. Resten skulde hæves næste Dag, og ved den Lejlighed blev den Medtiltalte Schultze anholdt, idet han af en Dreng, han havde sendt ind i Laanekontoret for at hæve Overskuddet, medens han selv ventede udenfor, blev paavist Politiet. Da det under den fortsatte Undersøgelse viste sig, at Schultze ikke selv havde pantsat Pelsen, blev Opmærksomheden henledet paa Arrestanten som en tidligere straffet Bekjendt af Schultze. Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have stjaalet eller pantsat Kosterne eller overhovedet at vide nogen Besked om Tyveriet, idet han har givet følgende Forklaring om, hvorledes han har tilbragt Dagene den 10 og 11 Juli f. A. Efter den 10 i Tiden fra Kl. 8—11 Formiddag at have været sammen med sin Broder gik han op til Schultze i dennes Lejlighed, Sindshvilevej Nr. 22;

de opsøgte derpaa i Forening Tapetserer Albeck, hvem de traf paa Gl. Kongevej, og alle tre begav sig da hen paa en Beværtning paa Hjørnet af Vesterbrogade og Værnedamsvej, hvor Arrestanten vil være bleven omtaaet af Drik, saa at han ikke vil kunne mindes, hvad han foretog sig i de nærmest paafølgende Timer. Dog erindrer han, at han skiltes fra de to andre for at hæve 4 Kr., som han havde tilgode hos en Arbejdsmand i Madvigs Alle, og at han ikke traf denne.

Kl. ca. 5 gik han hen til Schultze i dennes Bolig, hvor ogsaa Albeck var tilstede, og hvor han vil være bleven mere beruset. Han gik derpaa med Albeck hen i en Beværtning i Falkoneeralleen, hvor han bad denne vente, medens han atter gik hen i Madvigs Alle for at faa hævet sine Penge, hvad denne Gang lykkedes ham. Da han kom tilbage til Beværtningen, var Albeck imidlertid gaaet, efter Værtindens Opgivende til Beværtningen »Strygejærnet«, Hjørnet af Ladegaardsvej og Ørstedesvej. Kl. ca. 7¹/₂ traf han paany sammen med Albeck og Schultze, og de tilbragte da Aftenen paa forskellige Beværtninger. Den følgende Dag var Arrestanten Schultze behjælpelig i Anledning af et Barns Begravelse, og efter derpaa at have spist sammen paa »Sommerlyst«, fulgtes de til Dosseringen, hvor Arrestanten skiltes fra Schultze og begav sig til Østerbro for at træffe en Kammerat, der arbejdede ved Frihavnen. Han traf dog ikke denne og gik derpaa til sit Hjem i Slotsgade, hvor han naaede Kl. ca. 7¹/₂ Aften. Denne Forklaring er imidlertid i væsentlige Punkter afvigende fra, hvad Schultze har forklaret. Efter dennes Fremstilling var Arrestanten ingenlunde beruset, da de forlod Beværtningen paa Hjørnet af Vesterbrogade og Værnedamsvejen, ligesom det heller ikke var Tilfældet, da de derefter havde besøgt en Beværtning paa Hjørnes af Vesterbrogade og Kingosgade. Da de Kl. ca. 3³/₄ forlod sidstnævnte Beværtning, udtalte Arrestanten, at han skulde hen i Madvigs Alle og hæve en Arbejdsfortjeneste hos en derboende Mester, men Schultze og Albeck undredes over, at han tog Vej ned ad »Sorte Hest« til i Stedet for at gaa ned ad Kingosgade. Schultze gik derpaa sammen med Albeck til sin Bolig paa Sindshvilevej. Kl. ca. 4³/₄ ringede det stærkt paa Stuedøren, og da Schultze gik ud for at lukke op, viste det sig at være Arrestanten, der i en meget forpustet Tilstand kastede en i et Stykke blaat Tøj indsvøbt Pakke paa Gulvet i Entreen, idet han bad Schultze gemme den. Schultze, der, uagtet Arrestanten ikke ytrede noget herom, nok tænkte sig, at det var Tyvekoster, der var i Pakken, gjemte dem i et Skab, og gik derpaa, efter at Arrestanten var gaaet bort igjen, ind til Albeck. Ca. 10 Minutter efter ringede Arrestanten paa Døren og hviskede da til Schultze, hvorledes de skulde blive af med Albeck, idet han foreslog at faa ham hen paa en Beværtning og forlade ham der. De gik nu ind i

Stuen til Albeck, med hvem de derpaa omtrent Kl. 6 fulgtes ned paa Gaden, hvor Schultze dog strax efter forlod de 2 Andre og atter gik hjem. Kl. ca. 6¹/₂ kom Arrestanten tilbage til Schultze i dennes Bolig og fortalte, at han havde forladt Albeck i Beværtningen i Falkoneeralleen, hvorefter de aabnede den afleverede Pakke, som viste sig at indeholde den i Sagen omhandlede Pels. Uden at det kom paa Tale, hvorledes Arrestanten var kommen i Besiddelse af den, indpakkedes den paany i det blaa Tøj — som Schultze har erkjendt for at have været en blaa Skjorte, uden at han dog vil have lagt nøjere Mærke dertil — og de kjørte derpaa efter truffen Aftale om i Forening og til fælles Fordel at pantsætte Pelsen med Sporvognen til Nørrefarimagsgade, hvor Arrestanten bragte Pakken ind paa Indleveringskontoret Nr. 27, medens Schultze ventede i Porten. Da Arrestanten kom ud igjen, fortalte han, at han foreløbig havde faaet 10 Kr. paa Pelsen, hvoraf han leverede Schultze 5 Kr. tilligemed det blaa Stykke Tøj, som Schultze strax efter kastede fra sig i en nærliggende Port. Arrestanten skyndte sig nu til Beværtningen i Falkoneeralleen for at hente Albeck til et aftalt fælles Møde i »Strygejærnet«, hvorhen Schulze strax begav sig. Her var Albeck allerede kommen, Kl. var da ca. 7¹/₂, og en halv Time eller tre Kvarter efter kom Arrestanten. De tilbragte nu Aftenen sammen paa forskellige Beværtningssteder og skiltes ad Kl. ca. 11, efter at Arrestanten havde givet Schultze Laanesedlen for Pelsen med Anmodning til ham om næste Dag at hæve Restbeløbet. Arrestanten og Schultze mødtes næste Dag ved Middagstid, og efterat Arrestanten havde været ham behjælpelig ved Barnets Begravelse samt spist med ham i »Sommerlyst«, fulgtes de ad til Gyldenløvesgade, hvor de aftalte, at Schultze skulde faa fat paa en Dreng til at hæve Overskuddet. Schultze gik til Kontoret i Nørrefarimagsgade, medens Arrestanten begav sig til en Sidegade i Nærheden, hvor han opholdt sig, da Schultze blev anholdt.

Tapetserer Albeck har afgivet en edelig Forklaring, der i alt Væsentligt stemmer med Schultzes Forklaring om, hvad der passerede den 10 Juli, forsaavidt Albeck har været sammen med ham og Arrestanten. Navnlig har Albeck bestemt hævdet, at Arrestanten var fuldstændig ædru, at Arrestanten, da de Kl. ca. 3³/₄ forlod Beværtningen paa Hjørnet af Vesterbrogade og Kingosgade, gik ud imod »Sorte Hest« i Stedet for den korteste Vej ad Kingosgade, og at det ved Femtiden 2 Gange med et Mellemrum af ca. 10 Minutter eller et Kvarteer ringede paa hos Schultze, at denne begge Gange lukkede op, samt at Componenten første Gang ikke kunde se eller høre, hvem det var Schultze talte med, da Døren ud til Entreen var lukket, hvad denne heller ikke, efter at være kommen ind igjen til ham,

omtalte, men at det anden Gang var Arrestanten, som derpaa forpustet kom ind med Schultz til Comparenten.

Efter det saaledes Fremkomne i Forbindelse med, at Bestyrerinden for Assistentshusets Indleveringskontor i Nørrefarimagsgade Nr. 27, Dagmar Larsen, har edelig forklaret, at hun med Bestemthed har gjenkjendt Arrestanten som den Person, der den 10 Juli f. A. omtrent Kl. 7 under Navnet Hansen pantsatte en i et Stykke blaat Tøj, der godt kunde ligne en Skjorte, indsvøbt Pels, hvis Identitet med den bortstjaalne er tilstrækkelig godtgjort ved edelige Forklaringer bl. A. af Bundtmager Hein, hos hvem den er kjøbt, og af Manufakturhandler Møllers Enke, der tillige har bediget, at den er bortkommen uden hendes Mands Vidende og Villie, findes der at foreligge et i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til med Hensyn til denne Pels at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkeligt vise hen til, at han selv har stjaalet den.

Med Hensyn til Frakken og Skjorten vil han derimod være at frifinde, idet det ikke er godtgjort, at han har været i Besiddelse af disse Gjenstande, i hvilken Henseende det skal fremhæves, at ligesom Expeditricen i Andersens Pantelaanerforretning ikke med tilstrækkelig Sikkerhed har kunnet udsige, at den Mandsperson, der under Navnet Hansen den 10 Juli f. A. Kl. ca. 5 pantsatte Overfrakken, var Arrestanten, saaledes har det ikke kunnet konstateres, at det Stykke Tøj, hvori Pelsen var indsvøbt, men som ikke er kommet tilstede under Sagen, var identisk med den savnede Skjorte. For sit ovennævnte Forhold med Hensyn til den omhandlede Pels vil Arrestanten — der er født den 8 Juli 1867, og som tidligere har været straffet: ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 1 Februar 1886 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Høiesterets Dom af 11 Maj 1887 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, tillige efter § 238, kfr. § 241, 1ste Stykke, som for anden Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — nu i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, være at anse efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Fredagen den 14 Juni.

Nr. 211. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Ane Sophie Olsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 7 Januar 1895: Arrestantinden Ane Sophie Olsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag og hendes Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Prokurator Koefoed, 12 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 8 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Wolff, betaler Arrestantinden Ane Sophie Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger om de nærmere Omstændigheder ved den omhandlede Barnefødsel ikke kunne faa nogen Indflydelse paa den retlige Bedømmelse af Tiltaltes Forhold,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Sophie Olsen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales

Arrestantinden Ane Sophie Olsen, der er født den 18 April 1859 og ikke funden forhen straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de af hende afgivne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende: Efterat Arrestantinden, der tjente paa Søgaard paa Øen Lang som Husholderske og tidligere havde født 2de uægte Børn, det yngste i 1886, i Tiden fra den 23 Juni 1893 til Oktober s. A. oftere havde havt legemlig Omgang først med Forvalteren paa Gaarden og derefter med en sammesteds tjenende Karl Jens Christian Jensen, med hvem hun efter Sagens Indankning herfor Retten er bleven gift, mærkede hun mellem Jul og Nytaar, at hun var frugtsommelig derved, at Fosteret bevægede sig. Hun omtalte alene denne sin Tilstand for Karlen Jensen, ved hvem hun ansaa sig besvangret under et Samleje i Oktober Maaned, men fortav den iøvrigt, og nægtede overfor Forvalteren, da denne spurgte hende derom, at være frugtsommelig. Overensstemmende med sin fornævnte Antagelse om Tidspunktet for Besvangrelsen, som hun vil have støttet paa, at hendes Menstruation vedblev i normalt Omfang indtil hen i November Maaned, ventede hun først sin Nedkomst i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli f. A., men paa hendes Fødselsdag den 18 April f. A. paakom der hende Kl. 3—4 om Eftermiddagen stærke Smærter, og da hun forstod, at det var Fødselsveer, og at Fødslen var umiddelbart forestaaende, gik hun, foregivende at lide af Tandpine, til Sengs i sit Kammer, hvis Dør hun, som ikke vilde have, at Nogen skulde vide, hvad der foregik, derhos aflaaede. Kort efter nedkom hun med et Barn, som hun angiver hverken var levende eller fuldbaaret. Da Fødselen var overstaaet, aabnede hun Døren, og overfor 2de paa Besøg hos hende i Anledning af Fødselsdagen værende Koner samt Gaardens Tyender, der alle efter hendes Førhed i den seneste Tid ansaa hende for at være frugtsommelig, og som nu kom ind at se til hende, vedblev hun sit Foregivende, at det var Tandpine, hun led af, ligesom hun overfor Forvalteren, der tilbød at hente Læge, svarede afvisende. Ud paa Aftenen aflaaede hun paany sin Kammerdør, og om Natten, da alt var roligt, stod hun, som under Fødslen havde lagt en gammel Klokke af Halvklæde eller lignende Tøj under sig, ud af Sengen, og lagde Barnet, der var blevet liggende hos hende i Sengen, tilligemed Efterbyrden i en Kasse i Værelset ved Siden af, hvor det saa henstod, indtil hun nogle Dage efter sin Nedkomst, da hun stod op af Barselsengen, om Aftenen nedgravede det i Haven. Den fornævnte af hende under Nedkomsten benyttede Klokke saavel som det Linned, hun da var iført, vadskede hun senere selv.

Arrestantinden, der som anført, først vil have ventet sin Nedkomst godt 2 Maaneder senere, havde ikke syet Børnetøj eller gjort nogensomhelst Forberedelse til Barnets Modtagelse. Som Grund til, at hun søgte at skjule sin Tilstand og sin Barne-

fødsel, har hun angivet, at hun, da Barnet ikke rørte sig senere, efterat hun som anført, havde mærket det bevæge sig mellem Jul og Nytaar, ventede, at det ikke vilde komme levende til Verden; hun havde derhos aldeles ikke Mælk i Brysterne, der ikke var større end sædvanlig. Ved den under den mod hende indledede Undersøgelse den 3 November f. A. foretagne Opgravning i Haven fandtes der paa det af hende anviste Sted nogle Rester af Barnet, hvilke ved en af Distriktslægen og Fysikus den 7 s. M. foretagen Undersøgelse skjønedes at bestaa foruden af nogle til adiposire omdannede Bløddele endvidere en Del af Hovedets og Kroppens Ben, af hvis Størrelse bemeldte Embedsmænd udtale, man temmelig sikkert kan slutte, at Fosteret har været ikke aldeles fuldbaaret, men manglet rimeligvis 3—4 Uger deri; derimod kunde der ikke deraf saalidsom af Bløddelene drages nogen Slutning om hvorvidt Fosteret havde været levende eller ej. Det kgl. Sundhedskollegium har dernæst, næst at meddele, at det ved en sammenlignende Undersøgelse af de Samme tilstillede Skeletdele har vist sig, at det paagjældende Foster var født omtrent 4 Uger for tidligt, udtalt, at et Barn der fødes paa denne Tid af Svangerskabet, som oftest vil fødes levende og ved omhyggelig Pleje kunne fortsætte Livet, men kunde der efter det Foreliggende intet nærmere udtales om, hvorvidt det heromhandlede Barn er født levende og levedygtigt. Efter det Anførte findes Arrestantindens Forhold ved den indankede Dom rettelig henført under Straffelovens § 194; men findes Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, at burde bestemmes til lige Straf i 8 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Juni 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang. Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 18.

Mandagen den 17 Juni.

Nr. 23. Fuldmægtig **H. Chr. Thøjring** (Alberti)

contra

Overformynderiet (Nellemann efter Ordre),

betr. Udbetaling til en Udlægshaver af Renterne af en i Overformynderiet baandlagt Kapital.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1892: De Indstævnte, Overformynderiet, bør for Tiltale af Citanten, Fuldmægtig H. Chr. Thøjring, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet en af Appellanten for Høiesteret subsidiært nedlagt Paastand om at tilkjendes Renten for en enkelt Termin ikke vil kunne tages til Følge, eftersom Rentenydersken ogsaa maa ansees udelukket fra paa bindende Maade at raade over en forfalden, endnu ikke hævet Rente, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Fuldmægtig Thøjring, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for det indstævnte Overformynderies Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Advokat Nellesmann 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 9 November 1888 indgaaet, den 10 s. M. i Kjøbenhavns Amts Forligskommission ratihaberet Forlig, forpligtede Fru Emmy Helene Sophie Hansen, født Schorn, med Ægtefælle Chr. Hansen og Værge Kaptajn Krabbe sig til at betale Citanten, Fuldmægtig H. Chr. Thøjring, 3000 Kr., som hun skylder ham ifølge et Gjældsbevis af 6 April s. A. I Henhold til Forliget lod Citanten den 22 November næstefter ved Kongens Foged heri Staden gjøre Udlæg i en fornævnte Fru Hansen tilhørende, i Overformynderiet ifølge Lærer ved de offentlige Skoler i Kjøbenhavn Charles Theodor Schorns Testamente af 9 Marts 1883 med tilhørende Codiciler af 8 Juli 1884 og 12 Januar 1885 indestaaende Andel i en af Professor Edvard Jünger den 7 September 1883 til bemeldte Schorn udstedt, den 17 s. M. thinglæst Obligation for 34,000 Kr. med Pant i Matr.-Nr. 36 c i Kjøbenhavns udenbyes Klædebo Kvarter, og det saavel i hendes Andel i Kapitalen som i de deraf flydende Renter. Da Overformynderiet imidlertid har vægret sig ved til Citanten som Exekutionshaver at udbetale de af foran nævnte Andel af Obligationen paaløbne Renter, søger Citanten under nærværende Sag de Indstævnte, bemeldte Overformynderi, til som Afdrag paa hans Tilgodehavende hos Fru Hansen og mod behørig Afskrivning paa Gjældsbrief, Forlig og Exekutionsforretning at udbetale ham de til Forligsklagens Dato den 17 November 1891 paaløbne Renter 869 Kr. 70 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra samme Dato og Sagens Omkostninger. De Indstævnte, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces uden Beskikkelse af Sagfører, have paastaaet sig frifundne og Citanten paalagt Sagens Omkostninger.

Ved det ovennævnte Testamente indsatte Lærer Schorn fornævnte Fru Hansen, der var hans Broderdatter og da endnu var ugift, til Arving af $\frac{1}{6}$ af hans efterladte Formue, hvorhos han i Tillægsbestemmelsen af 8 Juli 1884 bestemte, at den hende saavel som en Søster af hende tilfaldende Arvepart skal »indsættes udelukkende til Rentenydelse for dem i Overformynderiet og der blive indestaaende for deres Livstid, saaledes at de ere eneberettigede til at hæve Renten ved egenhændig Kvittering eller efter for hver Termin udstedt Fuldmagt. Kapitalen forbliver udenfor Formuefællesskab med deres eventuelle Ægtefæller og tilfalder ved deres Død deres Arvinger efter Loven eller efter Testament«. Ved en senere Bestemmelse i samme Kodiciel fastsatte Arveladeren imidlertid, at bemeldte Broderdatter E. H. S. Schorn, der da var indtraadt i Ægteskab med sin nuhavende Mand, skulde udgaa af Testamentet som Arving, samt at den hende tillagte Lod i hendes Sted skulde tilfalde Arveladerens Broder, men denne Bestemmelse forandrede han atter ved Kodicien af 12 Januar 1885, hvorved han paany indsætter hende til Arving af den paagældende Sjettepart »dog under lagttagelse af, at Tillægsbestemmelsen om den hende tilfaldende Arvelods Sikring for hende ved Indsættelse i Overformynderiet til udelukkende Rentenydelse for hende nøje og i alle Maader overholdes«.

Efter Citantens Anbringende var det Hensigten med de anførte Bestemmelser i Kodicilerne at udelukke Arvingens Ægtefælle fra enhver Disposition over Arvekapitalen og dens Renter, medens Intet i de anvendte Udtryk skal tyde paa, at det har været Testators Hensigt, at ogsaa Arvingens Kreditorer skulde være afskaarne fra at gjøre deres Rettigheder gjældende i Arven.

Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Bestemmelsen om, at Arvingen — i hvis Levetid, altsaa eventuelt ogsaa efter Ægtefællens Død, Arven som anført skal være baandlagt paa den angivne Maade — er eneberettiget til at hæve Renten ved egenhændig Kvittering eller efter for hver Termin udstedt Fuldmagt, hvorved Arvingen maa anses udelukket fra at disponere over fremtidige Renter, ogsaa maa medføre, at Arvingens Kreditorer ere afskaarne fra at søge Fyldestgjørelse i slige Renter, og de Indstævntes Paastand om Frifindelse vil saaledes være at tage til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at op hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 82. **Bundtmager Emil Piora (Selv)**
contra
Firmaet Krogh & Dahl (Ingen),

betr. Betaling af Penge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Februar 1894: Indstævnte, Bundtmager Emil Piora, bør til Citanterne Krogh & Dahl betale de paastævnte 278 Kr. 8 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 13 November 1893 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret, hvor de Indstævnte ikke have givet Møde, har Appellanten nedlagt Paastand om Frifindelse; men det af ham til Støtte herfor Anbragte har ikke foreligget i foregaaende Instants, til hvilken Appellanten paa lovlig Maade var stævnet som Part, og vil derfor ikke kunne komme i Betragtning, hvorimod den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Bundtmager Emil Piora, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne Krogh & Dahl søgt de Indstævnte Fru Agnes Severine Piora født Stochfleth og hendes Mand Bundtmager Emil Piora, sidstnævnte tillige i hans Egenskab af Værge for Hustruen, tilpligtede in solidum at betale 278 Kr. 8 Øre, som de skulle være Citanterne skyldige for Varer leverede Indstævnte Fru Piora, forinden hun indgik Ægteskab med sin Mand, Indstævnte Bundtmager Piora, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13 November 1893 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte Piora har imidlertid ved sit Møde i Sagen uimod-

sagt anbragt, at hans Hustru, der paa en tidligere Tægtedag havde givet Møde under Sagen, senere er afgaaet ved Døden, og da Indstævnte Piora dernæst efter haft Udsættelse er udebleven uden at fremsætte nogen Indsigelse mod Søgsmålet, vil der være at give Dom over ham efter Citanternes Paastand. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 111. Redaktør N. Davidsen (Ingen)

contra

Redaktør Lauritz Jørgensen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Davidsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 127. Grosserer Jacob Nielsen (Ingen)

contra

Proprietær Johannes Madsen (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Grosserer Jacob Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering,

at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 135. Gaardejer **Thomas Christian Lauritzen**
af Lille Neist (Ingen)

contra

Gaardejer **Jens Chr. Christensen** af Skibsby (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Lauritzen af Lille Neist, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 212. Høiesteretsagfører **Lunn**

contra

Jørgen Rasmussens Hustru, Martine Kirstine Jakobsen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Mened og for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 31 December 1894: Tiltalte Martine Kirstine Jacobsen, Gaardejer i Nørre Vedby Jørgen Rasmussens Hustru, bør straffes med For-

bedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Ravnsgaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1895: Tiltalte Martine Kirstine Jakobsen, Gaardejer Jørgen Rasmussens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun betaler Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten, Overretssagfører Ravnsgaard, 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Frifindelse. Aktionens Omkostninger findes at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. Høiesterets-sagførerne Lunn og Asmussen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Martine Kirstine Jakobsen, Gaardejer Jørgen Rasmussens Hustru, som er født den 19 Oktober 1855 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Mened og for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten, under følgende Omstændigheder: Under en ifølge Klage af 29 Maj 1894 ved Stubbekjøbing Herreds Politiret anlagt Sag søgte Gaardejer Fr. Jørgensen af Nørre Vedby, som er en Fætter til Tiltaltes Mand, Tiltalte til Straffidelse m. m. i Anledning af, at han, da han Søndag den 27 s. M. om Aftenen sammen med sin Hustru og Husejer Niels Peter Jensen passerede Nørre Vedby Gade, af Tiltalte, som stod udenfor sin Mands Ejendom, var bleven udskjældt for en »stor Gabetorsk«. Tiltalte erkjendte, at Lunn ved

den paagjældende Lejlighed overfor Fr. Jørgensen havde benyttet Ordet »Gabe«, men ikke i Forbindelse med Ordet »Torsk« eller Lignende, idet hendes Ytringer til Jørgensen, hvilke efter hendes Anbringende vare foranledigede ved, at denne foreholdt hende, at hun engang havde maattet underskrive paa at have sagt en Usandhed, lød saaledes: »Det har Du altid at gabe over«. Da imidlertid fornævnte N. P. Jensen som Vidne havde forklaret, at han en Søndag ca. 3 Uger forud — Vidneførslen fandt Sted den 16 Juni 1894 — havde ved Ledstedet ved Tiltaltes Mands Gaard i Nørre Vedby paahørt, at hun havde udskjældt Fr. Jørgensen for en »stor Gabetorsk« — medens et andet ikke edfæstet Vidne, Axel Nielsen, i Tjeneste hos Tiltaltes Mand, forklarede at have ved den paagjældende Lejlighed hørt Tiltalte benytte sig overfor Jørgensen af et Udtryk, som begyndte med »Gabe« og som mulig endte med »Flab« eller »Torsk«, hvad Vidnet ikke bestemt kunde sige — blev Tiltaltes Frifindelse ved Politiretten under 14 August 1894 afsagte Dom gjort afhængig af, at hun edelig bekræftede, at hun ikke Søndagen den 27 Maj 1894 havde udskjældt Jørgensen for en »stor Gabetorsk«, hvorimod, saafremt Eden ikke aflagdes, de paaklagede Udladelser mortificeredes og Tiltalte idømtes en Bøde til Statskassen, stor 30 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 6 Dage, samt tilpligtedes at betale Klageren Sagens Omkostninger med 8 Kr. Under en af Tiltalte derefter paastævnet Edssag mødte hun den 4 September s. A. i Politiretten, hvor hun, lovlig forberedt til Edsaflæggelse, bekræftede med sin Ed, at hun ikke Søndagen den 27 Maj 1894 havde udskjældt Gaardejer Fr. Jørgensen for en stor Gabetorsk. Alleerede samme Dag indgav imidlertid Fr. Jørgensen til Herredets Politimester et Andragende, hvori han, under Paaberaabelse af flere, ikke under Politiretssagen nævnte Vidner, sigtede Tiltalte for at have aflagt falsk Ed. Der blev i den Anledning under 8 s. M. indledet offentlig Undersøgelse mod Tiltalte, hvorunder Fr. Jørgensen, hvis Forklaring er beediget, har fastholdt, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed benyttede Udtrykket »stor Gabetorsk«. Jørgensens Hustru, Hanne Magdalene, født Jensen, har derhos edelig forklaret, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed, henvendt til Vidnets Mand, ytrede: »Saadan er Du til enhver Tid, Din store Gabetorsk«. Ligesom dernæst fornævnte Niels Peder Jensen under Forhøret edelig har fastholdt sin under Politiretssagen afgivne Vidneforklaring, idet han har udsagt, at han er aldeles sikker paa, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed, endogsaa 2 Gange, overfor Fr. Jørgensen benyttede sig af Udtrykket »stor Gabetorsk«, saaledes har endvidere Tjenestepige Antoinette Rasmussen edelig forklaret, at hun en Søndag Aften i Forsommeren 1894, medens hun stod udenfor Tiltaltes Mands Gaard paa den modsatte Side af Vejen i Samtale med fornævnte Axel Nielsen, da Fr. Jørgensen og hans Hustru kom

gaaende forbi, hørte Tiltalte, som stod paa den anden Side af Vejen, udskjælde Fr. Jørgensen, at hun, da Tiltalte talte meget hurtigt, ikke kunde opfatte alt, hvad hun sagde, men dog er aldeles sikker paa, at Tiltalte benyttede sig af et Udtryk, hvis første Del var »Gabe« og hvis anden Del enten var »Torsk« eller »Mule«. Nysnævnte Axel Nielsen, som efter Omstændighederne med Føje ikke er taget i Ed, har under Forhøret forklaret, at han, uagtet han erkjender i Fr. Jørgensens og Andres Overværelse at have angivet dette, ikke er sikker paa at have hørt Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed sige hverken »Gabetorsk« eller »Gabe-flab«. Endvidere har Bodil Cathrine Andersen edelig forklaret, at Tiltalte en Formiddag i Slutningen af Maj Maaned 1894, saavidt Vidnet erindrer, en Mandag, kom ind i Vidnets Stue og, uden Anledning fra Vidnets Side, i Talens Løb fortalte hende, at hun den foregaaende Aften havde udskjældt Fr. Jørgensen for en »lang stor Gabetorsk«, idet hun tilføjede Ordene: »som han altid er«.

Denne Samtale omtalte Vidnet samme Dag for Fr. Jørgensen. Dette Vidne har derhos forklaret, at Tiltalte, ca. 8 Dage forinden Vidnets Afhøring — som fandt Sted den 18 September 1894 — kom til Vidnet og fortalte, at Folk sagde, at de rimeligvis kom til at møde i Retten sammen, og at Tiltalte bad hende om i paakommende Tilfælde at holde med hende og, naar hun kom i Retten, sige, at hun ikke kunde mindes, at Tiltalte havde udtalt sig til hende som ovenanført, idet Tiltalte tilføjede, at, hvis der af Vidnet blev forlangt Ed, kunde hun godt sige Nej, hvortil Vidnet imidlertid svarede, at hun vilde holde sig til Sandheden. Nysnævnte Vidnes Datter, Anna Andersen, har derhos edelig forklaret, at Tiltalte en Dag i Begyndelsen af September Maaned 1894 kom ind til hendes Moder og udtalte, at de rimeligvis kom til at møde i Retten og anmodede Vidnets Moder om i saa Fald at forklare i Retten, at hun ikke kunde mindes, at Tiltalte i sin Tid havde sagt til hende, at hun havde udskjældt Fr. Jørgensen for Gabetorsk, idet Tiltalte tilføjede, at Vidnets Moder jo lige saa godt kunde være Ven med hende som med Fr. Jørgensen. Vidnets Moder svarede hertil, at hun ikke vilde gjøre noget for den Enes eller den Andens Venskab, men alene vilde følge Sandheden. Vidnet, som ikke havde været tilstede ved den tidligere Lejlighed, da Tiltalte skulde have været hos Vidnets Moder og fortalt, at hun havde udskjældt Jørgensen for Gabetorsk, fik ved Tiltaltes ovenfor beskrevne Udtalelse det bestemte Indtryk, at denne indrømmede i sin Tid at have fortalt Vidnets Moder, at hun havde udskjældt Fr. Jørgensen som anført. En Datter af det tidligere nævnte Vidne N. P. Jensen, Anna Jensen, som fra 1 Maj 1893 til 1 Maj 1894 har tjent Gaardejer Rasmussen og Tiltalte, har endelig edelig forklaret, at Tiltalte ofte talte ondt om Fr. Jørgensen og ved saadanne Lej-

ligheder flere Gange i Vidnets Paahør — men uden at Jørgensen var tilstede — har sagt om denne, at han var »en rigtig Gabetorsk«.

Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have aflagt falsk Ed, idet hun har fastholdt, at hun, som ikke mindes nogen- sinde at have benyttet sig af Skjældsordet »Gabetorsk«, ikke ved den paagjældende Lejlighed overfor Fr. Jørgensen har brugt dette Skjældsord, men alene har ytret, at Fr. Jørgensen havde »saa meget at gabe over«.

Forsaaavidt angaar Vidnerne Bodil Cathrine Andersens og dennes Datters Forklaringer om, hvad der er passeret ved de tvende af Tiltalte i Slutningen af Maj og i Begyndelsen af September 1894 hos Førstnævnte aflagte Besøg, har Tiltalte forklaret, at hun ved den 1ste af disse Lejligheder »sikkert, overensstemmende med Sandheden«, har fortalt Bodil Andersen, at hun havde sagt til Fr. Jørgensen, at denne »altid havde noget at gaa og gabe over« og ved den anden Lejlighed kun udtalte, at Bodil Andersen vistnok huskede fejl. Tiltalte har i saa Henseende nærmere forklaret, at der var Nogen — hvem det var, vil Tiltalte ikke kunne mindes — som havde fortalt hende, at Bodil Andersen skulde »ud at vidne mod hende«, og det var i den Anledning Tiltalte gik til hende og spurgte hende, hvad det var, Tiltalte skulde have sagt, og da Bodil Andersen hertil svarede, at Tiltalte havde fortalt, at hun havde udskjældt Jørgensen for »en lang stor Gabetorsk«, erklærede Tiltalte, at Bodil Andersen vist huskede fejl. Tiltalte vil derhos kunne huske, at der ved den sidstnævnte Lejlighed blev talt om, hvorvidt Bodil Andersen vilde komme til at aflægge Ed, og det kan godt være, at Tiltalte har sagt noget lignende, som at Bodil Andersen ikke havde nødig at aflægge Ed, hvad Enhver vistnok kunde »som han vilde«, men hvorledes de kom til at tale om Edsspørgsmaalet, vil Tiltalte ikke kunne mindes, hvorhos hun i det Hele ikke vil have tænkt sig, at Bodil Andersen mulig vilde komme til at aflægge Ed i den paagjældende Anledning.

Uagtet nu Fr. Jørgensen og dennes Hustru, dels paa Grund af et mellem dem og Tiltalte bestaaende Uvenskab, dels paa Grund af Førstnævntes Forhold til den paagjældende Injuriesag maa anses, den Første som et ganske ulovfast Vidne og den Anden som et kun tildels lovfast Vidne, skjønnes dog de i Sagen fremkomne Oplysninger, sete i deres hele Sammenhæng, ikke at efterlade rimelig Tvivl om, at Tiltalte ved den omspurgte Lejlighed, trods sin Benægtelse, virkelig har udskjældt Fr. Jørgensen for en »stor Gabetorsk« eller ialfald en »Gabetorsk«, saaledes, at den af hende aflagte Partsed er i Strid med Sandheden.

Ved de af Bodil Cathrine Andersen og dennes Datter aflagte Forklaringer kan det derimod ikke, mod Tiltaltes Benægtelse, anses godtgjort, at hun til Førstnævnte har fortalt, at hun den

foregaaende Dag havde udskjældt Fr. Jørgensen for en »Gabetorsk«, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at Tiltalte, saafremt hun ved at omtale sine, af hende indrømmede, Udtalelser til Fr. Jørgensen, i Hidsighed har taget Ordet »Gabetorsk« i sin Mund, lettelig vil kunne være bleven misforstaaet, som om dette henhørte til, hvad hun havde sagt til Jørgensen, en Misforstaaelse, som da atter har kunnet paavirke det andet Vidnes Opfattelse af, hvad Tiltalte efter hendes Anskuelse erkjendte at have udtalt ved hin tidligere Lejlighed, ved hvilken dette Vidne ikke selv var tilstede.

Idet der herefter — overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse af overhovedet at have brugt det oftnævnte Skjældsord — savnes aldeles tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte har været sig bevidst, at den af hende aflagte Ed var i Strid med Sandheden, maa det allerede som Følge heraf anses betænkeligt mod Tiltaltes Benægtelse at statuere, at hun ved sine Udtalelser til de ovenfor nævnte tvende Vidner i Begyndelsen af September Maaned f. A. skulde have tilsigtet at bevæge Bodil Cathrine Andersen til at aflægge nogen, Tiltalte bevidst, urigtig Forklaring for Retten. Tiltalte, som ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 150, 2det Punktum, jfr. 145 og efter dens § 146, jfr. § 52, 3die Punktum, med Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil som Følge af Foranførte være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at Tiltalte, som ved den indankede Dom statureret, vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 18 Juni.

Nr. 215.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Christian Christensen, med Tilnavnet **Smed**,
og **Niels Christensen**, ogsaa kaldet **Moustsen**
(Def. Salomon),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse eller Hæleri.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 18 December 1894: Arrestanten Søren Christian Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Tiltalte Niels Christensen, kaldet Moustsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og

Brød i 3 Dage. Saa udreder Arrestanten og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Broe, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Larsen, 10 Kr., dog at Halvdelen af Omkostningerne tilsvares af Tiltalte in solidum med Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1895: Tiltalte Niels Christensen, ogsaa kaldet Niels Moustsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Søren Christian Christensen, med Tilnavn Smed, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder denne Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Søren Christian Christensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Søren Christian Christensen, med Tilnavn Smed, for Tyveri og Niels Christensen, ogsaa kaldet Niels Moustsen, for Meddelagtighed i denne Forbrydelse elter Hæleri. Ved Tiltalte Søren Smeds egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 17 November f. A. havde været i et Ærinde i Aalbæk, har paa Vejen derfra om Eftermiddagen begaaet Tyveri i et af Husmand Hans Chr. Christensen og Hustru beboet Hus paa Ersted Hede under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte, der efter sin Forklaring følte sig sulten og havde temmelig langt til sit Hjem, besluttede sig i den Anledning til at lægge Hjemvejen forbi nævnte Hans Christensens Hus, hvor han tidligere paa Dagen havde opholdt sig et Par Timerstid og var bleven trakteret af Christen-

sens Hustru med en Thepunsch, for sammesteds at faa sig en Mellemmad, idet han vil være gaaet ud fra, at Christensens Hustru, der, da han gik fra Huset, var fulgt et Stykke med forat besørge et Ærinde i Nabolaget, nu maatte være kommen hjem igjen. Da han kom til Huset, var dette imidlertid aflaaaset, hvorfor han — efter først, som det maa antages, forgjæves at have forsøgt at skaffe sig Adgang til Beboelseslejligheden ved at krybe igjennem en med en Lem tillukket Aabning ind i Laden, der ved en aflaaaset Dør stod i Forbindelse med Kjøkkenet — gik hen til Indgangsdøren, som han aabnede ved at løbe imod den, hvorved Stabelen, der holdt den Haspe, for hvilken en aflaaaset Hængelaas var anbragt, blev frabrudt. Han gik derpaa igjennem Dagligstuen og Sovekammeret ud i Kjøkkenet, hvor han smurte sig et Par Stykker Mellemmad, som han fortærede paa Stedet, og hvortil han drak noget Mælk, der stod paa Kjøkkenbordet samt — hvad der dog ikke bestemt er oplyst — mulig tillige noget Brændevin af en Dunk, der stod i Sovekammeret. Han tilvendte sig derhos et Stykke saltet Flæsk af Værdi omtrent 1½ Kr., der hang paa Væggen i Kjøkkenet, og medtog det til sit Hjem, hvor en Del af det blev fortæret, medens omtrent en Trediedel deraf er bragt tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Efter Sagens Oplysninger maa Tiltalte antages ved den paagjældende Lejlighed at have været noget, men dog ikke i videre høj Grad beruset.

Forsaavidt den nævnte Tiltalte og Medtiltalte Niels Moustsen ere sigtede for en Dag i Oktober Maaned 1893 at have tilvendt sig nogle Fødevarer i et den Gang af Arbejdsmand Niels Chr. Nielsens beboet Hus ved Hjedsbæk Kro, gaa de af dem afgivne Forklaringer, der blive at lægge til Grund ved Afgjørelsen af denne Del af Sagen, ud paa Følgende: Den paagjældende Dag traf de Tiltalte sammen ved Hjedsbæk Mølle, hvor Søren Smed købte et Stykke Flæsk samt noget Brændevin hos Kjøbmanden og et Sigtebrød hos Bageren, hvorpaa de paa Foranledning af Søren Smed gik til Nielsens Hus, som de imidlertid fandt aflukket. Søren ytrede da til Medtiltalte, at de godt kunde gaa ind alligevel, da han nøje kjendte Nielsen, hvorefter han, medens Medtiltalte maa antages at være bleven staaende udenfor den aflaaasede Indgangsdør, gik ind igjennem en uflaaaset Dør til Kostalden og fra denne igjennem en Dør — der var lukket med en paa den modsatte Side paasat Krog, som han imidlertid let kunde aftage ved at stikke en Haand ind imellem Karmen og Døren, der ikke sluttede tæt sammen — ind i Forstuen, hvor han da, efter hvad Moustsen har forklaret, men hvad Søren Smed ikke med Bestemthed vil kunne erindre, oplukkede Indgangsdøren, der var forsynet med en saakaldet Slaglaas, som udvendig fra aabnedes med en Nøgle, men indvendig fra med

en Skodde til at trække fra, og efterat Moustsen var kommen ind i Huset, gik Søren Smed ud i Kjøkkenet, hvor han stegte det medbragte Stykke Flæsk samt to Æg, som han fandt helliggende i Nielsens Kostald og da tilvendte sig. De Tiltalte fortærede derpaa i Forening inde i Nielsens Stue den saaledes tilberedte Ret tilligemed en Del af det af Søren medbragte Brød, idet de dertil nøde noget Brændevin efter Tiltalte Moustsens Formening af den Brændevin, som Tiltalte Søren, som meldt, havde kjøbt hos Kjøbmanden, og tilvendte sidstnævnte Tiltalte, efter hvad han har vedgaaet, sig endelig endnu en i Spisekammeret henstaaende næsten fuld Flaske Brændevin. Efter Nielsens og hans Hustrues Forklaringer havde de Tiltalte tillige fortæret noget Smør, som Nielsen dog har erklæret at være saa ubetydeligt, at det ikke kunde ansættes til nogen Værdi, men ingen af de Tiltalte vil kunne erindre, at der blev taget Smør ved bemeldte Lejlighed. Iøvrigt har Tiltalte Søren Smed udsagt, at han vel kjendte Nielsen godt, men dog ikke havde nogen Grund til at antage, at denne vilde finde sig i, at Tiltalte paa den anførte Maade trængte ind i hans Hus, benyttede hans Ting og tilegnede sig Fødevarer: Nielsen har ansat Flasken med det deri værende Brændevin til 25 Øre og de to Æg til 14 Øre, men har frafaldet Krav paa Erstatning samt erklæret, at han, forsaavidt det beroer paa ham, ikke ønsker de Tiltalte straffede for deres heromhandlede Forhold, og da dette Forhold efter sin Beskaffenhed og det Stjaalnes ubetydelige Værdi findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, vil der ikke for samme kunne paalægges dem noget Strafansvar.

Tiltalte Niels Moustsen, der er født i Aaret 1845 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag. Derimod vil Tiltalte Søren Smed, der er født i Aaret 1870, og om hvem det ejheller er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, for det af ham den 17 November f. A. begaaede Indbrudstyveri være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 20 Juni.

Nr. 131. Forpagter **Laurs Christensen** af Langballegaard
(Rée)

contra

Kolind Sogns Kvægavlsforening ved sammes Formand,
C. Drasbeck, af Kolind (Høgsbro)

ang. Tilbagebetaling af Kjøbesummen for en Tyr.

Ning Herreds ordinære Rets Dom af 11 Marts 1893: Imod Tilbagelevering af den under Sagen omhandlede Tyr bør Indstævnte, Forpagter Laurs Christensen af Langballegaard, tilbagebetale Citanterne, Bestyrelsen for Kolind Sogns Kvægavlsforening, Kjøbesummen for Tyren med 325 Kr., samt betale Foderpenge for Tyren fra 23 December 1891, til Tilbagelevering finder Sted, med et saadant Beløb, der fastsættes ved Skjøn af uvillige inden Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd, dog ikke over 1 Kr. 25 Øre pr. Dag og ikke under 50 Øre pr. Dag. Derhos bør Indstævnte af de saaledes ikjendte Beløb udrede 5 pCt. Renter fra den 25 Februar 1892 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Marts 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Citanten, Forpagter Laurs Christensen, ikkun vil have at svare Renter af Foderpengene, forsaavidt disse vare paaløbne forinden 25 Februar 1892. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Om det end er antageligt, at den i den indankede Dom omhandlede Tyr i Tidsrummet fra dens Afløvelse til den indstævnte Kvægavlsforening i Begyndelsen af November 1891 indtil dens Opstaldning den 23 December s. A. ikke viste sig tjenlig som Bedækningstyr for Foreningen, maa

det dog efter en af den i Dommen nævnte Dyr læge senere afgiven Vidneforklaring forudsættes, at dette ikke hidrørte fra nogen Abnormitet ved Tyrens Kjønsdele, men skyldtes en slap Kjønsdrift. Da det derhos efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nærmest maa antages, at Tyren ikke i Appellantens Besiddelsestid led af den nævnte Svaghed, om den end — som Indstævnte forinden Handelens Afslutning meddelt — undertiden var noget langsom ved Bedækningen, og da Muligheden af, at den efter Salget forefundne Svækkelse af Kjønsdriften først er indtraadt i Indstævntes Besiddelsestid, efter Indholdet af de afgivne lægevidenskabelige Udtalelser i og for sig ikke kan benægtes, kan Indstævnte ikke ansees at have været berettiget til at fordre Handelens Tilbagegang. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens Processens Omkostninger for alle Retter efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Forpagter Laurs Christensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Kolind Sogns Kvægavlsforening, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juli 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 19.

Torsdagen den 20 Juni.

Nr. 131. Forpagter Laurs Christensen af Langballegaard
(Rée)

contra

Kolind Sogns Kvægavlsforening ved sammes Formand,
C. Drasbeck, af Kolind (Høgsbro).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Begyndelsen af November Maaned 1891 afkjøbte de Indstævnte, Bestyrelsen for Kolind Sogns Kvægavlsforening, Citanten, Forpagter Laurs Christensen af Langballegaard, en 2-aars Tyr for en Kjøbesum af 325 Kr., der betaltes kontant, foruden — som det hedder — 50 Kr. + 25 Kr. i Vilkaar, der skulde betales, hvis Tyren paa Dyrskue tog henholdsvis anden eller første Præmie. Efter hvad de Indstævnte have anbragt, solgte Citanten Tyren fejlfri i enhver Henseende og indestod navnlig udtrykkelig for, at den ogsaa i de Indstævntes Besiddelse skulde vise sig god som Bedækningstyr; men da Tyren desuagtet allerede den første Gang, den skulde bedække en Ko, først udførte dette efter flere forgjæves Forsøg og derhos kun daarligt, samt da det senere næsten har været umuligt at faa den til at bedække nogen Ko, idet den kun et Par Gange har udført dette nogenledes tilfredsstillende og næppe en eneste Gang har befrugtet vedkommende Ko, have de Indstævnte under nærværende Sag i første Instants søgt Citanten til, 1) at tilbagebetale dem den ovennævnte Kjøbesum af 325 Kr., 2) at betale dem Foderpenge fra 23 December 1891, da Tyren blev opstaldet for hans Regning og Risiko, med 1 Kr 25 Øre pr. Dag eller

efter uvillige Mænds Skjøn — samt 3) ligeledes efter uvillige Mænds Skjøn at erstatte Foreningen det Tab, den iøvrigt har lidt ved Tyrens Ukontraktmæssighed, hvorhos de Indstævnte have paastaaet sig tillagt Renter af det saaledes Paastaaede med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, 25 Februar 1892, til Bøtaling sker. Ved Underrettsdommen er der givet de to førstnævnte Dele af de Indstævntes Paastand Medhold, saaledes at Citanten er tilpligtet mod Tilbagelevering af Tyren at tilbagebetale Kjøbesummen, samt saaledes, at der er tillagt de Indstævnte Foderpenge fra 23 December 1891 til Tyrens Tilbagelevering, efter Skjøn af uvillige paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd, dog ikke over 1 Kr. 25 Øre og ikke under 50 Øre pr. Dag, hvorhos Citanten er tilpligtet at betale Renter som paastaaet af de de Indstævnte saaledes tilkjendte Beløb, og Citanten har derefter indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i første Instants har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens disse have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanten har benægtet, at han udtrykkeligt har paataget sig nogen Garanti for, at Tyren vilde vise sig god til Bedækning i de Indstævntes Besiddelse, og dette er ej heller bevist, men han har erkjendt, at Tyren blev solgt som Bedækningstyr, idet han dog, hvad der er in confesso, gjorde de Indstævnte opmærksomme paa, at den undertiden var noget langsom, og Sagens Udfald vil derefter bero paa, om det kan anses godtgjort, at Tyren ikke egnede sig til Brug som Bedækningstyr, samt i bekræftende Fald om den paagjældende Svaghed hos Dyret maa antages at have været tilstede, da det solgtes til de Indstævnte.

Der maa nu gives Citanten Medhold i, at ved Bedømmelsen af Bøvet en af Underdommeren, efter at Sagen var optagen til Doms, tilvejebragt og derefter ved Reassumtion af Sagen fremlagt Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad maa lades ude af Betragtning, eftersom Underdommeren har savnet Hjemmel til i nærværende Sag, der er behandlet efter de ordinære Procesregler, paa egen Haand at tilvejebringe yderligere Bevisligheder end de af Parterne selv fremførte. Blandt disse maa særligt fremhæves et ved de Indstævntes Foranstaltning optaget Thingsvidne, hvorunder der — foruden af den nedenfor omtalte Dyr læge — er afgivet Forklaring af 7 Vidner, af hvilke Citanten imidlertid med Føje har protesteret mod, at de Tre tages i Betragtning, da de ere Medlemmer af Kvægavlsforeningen, det Ene endog Medlem af den indstævnte Bestyrelse. Af de øvrige fire Vidner staa de To vel i Tyendeforhold til Medlemmer af Foreningen, og et Tredie er Søn af et saadant Medlem; men i Medfør af Undtagelsesbestemmelsen i D. L. 1—13—16 in fine vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Citantens Indsigelse mod disse Vidner, af hvilke det Ene, hvis Forklaring er beediget, maa antages at have seet Tyren i Funktion samtlige de Gange,

der hos de Indstævnte er ført Køer til den, medens de andre to samt det fjerde Vidne, for hvilke Vidners Vedkommende Edfæstelse af Parterne er frafaldet, kun have seet Tyren fungere ved enkelte Lejligheder. Disse Vidners Forklaringer gaa ud paa, at Tyren fungerede utilfredsstillende, idet sandsynligvis kun en af de af Vidnerne omfoklarede Køer er bleven med Kalv ved den, medens den flere Gange endog har vist sig ude af Stand til at udføre Parringsakten og andre Gange først har formaaet dette efter gjentagne forgjæves Forsøg.

Endelig have de Indstævnte som antydet ført som Vidne en Dyr læge, hvis Forklaring af Parterne er tillagt samme Betydning, som om den var beediget, og som har bekræftet en af ham under 26 December 1891 afgiven skriftlig Attest, hvorefter han flere Gange og deriblandt samme Aften, den blev afleveret til Foreningen, har tilset den ommeldte Tyr og iagttaget dens Betjening af Køerne. Herom hedder det i Attesten, at Tyren, naar den sidder op, ikke altid »skafter ud« og ialfald kun 1—2—3 Tommer, og at den i Reglen sidder langt tilbage, saa at det er den umuligt at udføre Parringsakten sikkert befrugtende, samt at Parringsakten de Gange, Vidnet har iagttaget den, har været forbunden med betydelig Tidsspilde, da det altid har varet meget længe, inden Tyren vilde sidde op, og paa Grundlag heraf i Forbindelse med Andres Udtalelser om, at Tyren aldeles ikke har kunnet udføre Bedækning, har Vidnet erklæret den for en uduelig Springtyr. Under Vidneførslen har Vidnet tilføjet, at forsaavidt det i Attesten er anført, at det er umuligt for Tyren at udføre Parringsakten sikkert befrugtende, maa det bemærke, at det er omstridt mellem de Veterinærkyndige, hvorvidt den Omstændighed, at Tyrens »Lem« er for kort, kan have nogen Indflydelse paa Befrugtningen, samt iøvrigt udsagt, at det, hvis det som autoriseret Dyr læge skulde afgive Erklæring om Tyren til Brug ved Andragende om Præmieæskning ved Statstyreskuer, ikke turde erklære den for avledygtig, samt som Svar paa et af Citanten stillet Kontraspørgsmaal, at det ikke tør afgive Erklæring om, hvorvidt Tyren ved Afleveringen og i Tiden før denne har været ubrugelig som Springtyr, men at det ved Undersøgelse af Tyrens Kjønssdele ikke har fundet nogen Kontusion eller anden ydre Vold, som kunde være Aarsag til Dyrets Svaghed.

Ligesom det ved de saaledes afgivne Vidneforklaringer maa anses godtgjort, at Tyren er, om end ikke ganske impotent, saa dog lidet brugelig som Avlsdyr, saaledes maa det, idet der ikke er oplyst nogen anden Aarsag til Tyrens Svaghed, antages, at denne hidrører fra eller staar i Forbindelse med den af Dyr lægen omfoklarede Abnormitet ved Kjønssdelene, og der maa fremdeles, idet der ikke fra Citantens Side er gjort gjældende, at denne Abnormitet er opstaaet senere, gaas ud fra, at den har været tilstede allerede, da Tyren solgtes til de Indstævnte, som derhos

maa forudsættes ikke at have faaet Lejlighed til at iagttage Tyren i Funktion forinden Handelens Afslutning.

Der maa herefter ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Tyren ogsaa forinden Salget har været behæftet med den anførte Mangel, hvorved bemærkes, at Citanten vel har anbragt, at den i hans Besiddelse har bedækket ca. 20 Køer tilfredsstillende, men at de Indstævnte ikke have villet erkjende Rigtigheden heraf, og at der ikke kan lægges afgjørende Vægt paa de under et ved Citantens Foranstaltning optaget Thingsvidne afgivne Vidneforklaringer om nogle saadanne Bedækninger, hvoraf to i Efteraaret 1891, der skulle have medført Befrugtning, medens et under bemeldte Thingsvidne om en anden Bedækning ført Vidne har forklaret, at vedkommende Ko derefter igjen blev tyregal og maatte føres til en anden Tyr, og Sagens Oplysninger derhos i det Hele give Anledning til at antage, at Tyrens Svaghed ikke til enhver Tid har gjort sig lige stærkt gjældende. Som Følge af det Anførte maa de Indstævnte anses at have været berettigede til at forde Handelens Tilbagegang, og det maa billiges, at Citanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at tilbagebetale dem Købesummen med Renter, som paastaaet, samt at betale Foderpenge, hvilke efter Citantens Formening kun kunne ansættes til 50—75 Øre pr. Dag, efter uvillige Mænds Skjøn som anført; men der vil i Overensstemmelse med en af Citanten nedlagt subsidiær Paastand ikkun kunne tillægges de Indstævnte Renter af Foderpengene, forsaavidt disse vare paaløbne forinden Forligsklagens Dato. Underrettsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, og som der, idet Sagen ikke er kontrapaaanket, ikke bliver Spørgsmaal om at forandre i de Indstævntes Favør, forsaavidt Citanten kun er tilpligtet at betale som anført mod Tilbagelevering af Tyren, som iøvrigt maa antages fra 23 December 1891 at have staaet til hans Disposition, vil altsaa med den angivne Modifikation være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 49. Vaskeriejer **O. E. A. W. Th. Jensen** (Arntzen)

contra

Koholder **M. Schougaard** som Værge for hans umyndige Datter **Emilie Christine Schougaard** samt **Politidirektøren i Kjøbenhavn** paa det Offentliges Vegne (Jensen efter Ordre for Schougaard),

betr. Erstatnings Udredelse for en ved et Hundebid tilføjet Beskadigelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1894: Tiltalte, Vaskeriejer Ole Emil Axel Waldemar Theodor Jensen, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 4 Kroner og i Erstatning til Pigen Emilie Christine Schougaard betale 400 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Bestemmelsen om løsgaaende Hunde i Lov af 12 April 1889 § 8 maa ansees anvendelig paa den i Sagen omhandlede Lænehund, der havde revet sig løs, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke give tilstrækkelig Anledning til at forhøje den det paagjældende Barn tilkjendte Godtgjørelse, vil Dommen være at at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves, og det Kontraappellantens befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellant, Vaskeriejer Jensen, 10 Kroner og Kontraappellant, Koholder Schougaard, 2 Kroner. Høiesteretssagfører Jensen tillægges

der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vaskeriejer Ole Emil Axel Waldemar Theodor Jensen, der er født den 24 Juni 1846 og ikke er funden forhen straffet, til Straf og Erstatning efter § 8 i Lov af 12 April 1889 om Hundeafgiften samt om Straf og Erstatning for Skade, foraarsaget af Hunde, og efter Tiltaltes i Sagen afgivne Erklæringer i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst, maa Sagens Omstændigheder antages at være følgende: Efterat en Tiltalte tilhørende Hund, af Størrelse som en stor Høsehund, der anvendtes som Lænkehund paa Tiltaltes Vaskeri i Emdrup, Aftenen den 12 Maj d. A. havde revet sig løs, som det maa antages, ved at et Led i Lænken var sprunget, indfandt den sig næste Dag i Baggaarden til Ejendommen Nr. 67 paa Lyngbyvejen, hvor Koholder Schougaards Børn opholdt sig. Da Schougaards Hustru bemærkede Hunden, der flere Gange forgjæves var forsøgt jaget bort, idet den bestandig vendte tilbage, beordrede hun, som frygtede, at den var bidsk, Tjenestekarlen Christen Laurits Christensen til at lukke Hunden inde i Vognporten. Karlen søgte ogsaa ved at tage fat i den Del af Lænken, som Hunden slæbte efter sig, at føre den hen til Vognporten, men pludselig sprang den frem, hvorved Karlen mistede sit Tag i Lænken, og tilføjede Schougaards den 19 Februar 1892 fødte Datter Emilie Christine Schougaard, der stod i Nærheden, et Bid i Ansigtet. Barnet maa antages at have været ganske sagesløst, og der er heller intet oplyst om, at nogen anden af de Tilstedeværende havde forulæmpet eller drillet Hunden. Barnet blev strax taget under Behandling paa Kommunehospitalet, hvorfra hun udskreves den 19 Maj d. A.

Efter en af den paagjældende Reservekirurg afgiven Erklæring var Barnets Overlæbe som Følge af Hundebid Sædet for et tværløbende, kontunderet, gennem Overlæben gaende Saar, der blev syet sammen, og som vilde efterlade et vansirende Ar, og efter en den 18 September d. A. foretagen Undersøgelse har Retslægen udtalt, at der paa Barnets Overlæbe findes 2 faste fortykkede Ar, der efter Retslægens Skjøn maa siges at ville have vansirende Følger for hende i Fremtiden og ikke tør antages væsentligt at ville forandre Udseende i Tidens Løb. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, uanset at der ikke kan gaas ud fra, at Hunden er sluppet løs paa Grund af manglende Tilsyn eller Forsigtighed fra Tiltaltes Side, være at anse efter den ovennævnte

Lov af 12 April 1889 § 8 efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 4 Kroner, hvorhos han efter en af Barnets Fader som hendes Værge derom nedlagt Paastand i Medfør af den samme Lovbestemmelse vil have at udrede en Erstatning til hende for Helbredelsesomkostninger, Svie, Smertes og Lyde, hvilken passende kan ansættes til 400 Kroner.

Mandagen den 24 Juni.

Nr. 20. **Gaardejer Christen Bertelsen**
(Halkier efter Ordre)

contra

Sønder Farup Andelsmejeri ved dets Bestyrelses
Formand, Gaardejer **L. Thomsen** (Hindenburg),

betr. Misligholdelse af en Mælkeleverancekontrakt.

Ribe Herreds ordinære Rets Dom af 25 Maj 1892: Kontracitanten, Gaardejer Chr. Bertelsen af S. Farup, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Bestyrelsen for Sønder Farup Andelsmejeri, i denne Sag fri at være. Hovedcitanten bør paa bemeldte Mejeris Vegne til Kontracitanten betale det Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, denne har lidt derved, at Mejeriet siden 1 Maj 1891 har undladt at afhente hans Mælk, dog ikke udover 300 Kr., men forøvrigt for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkomme inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 November 1892: Indstævnte, Gaardejer Christen Bertelsen, bør være pligtig til indtil Udløbet af 5 Aar fra den 10 Juni 1889 at regne at levere til Sønder Farup Andelsmejeri al den Mælk, som hans Køer producere, med Undtagelse af, hvad der bruges i hans Husholdning, saaledes at Mælken henbringes til den ovennævnte, ca. 150 Alen fra hans Gaard beliggende Vej, for der at afhentes af Mejeriets Mælkevogn, og bør han derhos i samme Tidsrum være uberettiget til at producere Smør til Salg. Saa bør han og til Citanterne, Bestyrelsen for bemeldte Andelsmejeri, betale et saa-

dant Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som fornævnte Mejeri maa antages at have lidt eller at lide ved at miste Mælken fra hans Køer — 6 i Tallet — i Tiden fra den 1 Maj 1891, indtil han paany paabegynder Mælkeleveringen til Mejeriet, dog ikke over 10 Kr. maanedlig. Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes, forsaavidt Erstatningen angaar, inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har den til den paagjældende Tid fungerende Formand for det indstævnte Andelsmejeris Bestyrelse afgivet en Vidneforklaring, hvorefter han ved Appellantens Optagelse i Foreningen vel traf Aftale med Appellanten om, at Mælken, overensstemmende med den da gjældende almindelige Regel, skulde afhentes ved hans Bolig, men at han ikke derved har villet indrømme Appellanten nogen Særstilling, hvori der ikke senere af Selskabet skulde kunne gjøres Forandring, og det tør heller ikke antages, at hans Udtalelse bestemt er gaaet ud herpaa. Herefter mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Mejeriet ved sin Undladelse af at afhente Mælken ved Appellantens Bolig har misligholdt den med ham indgaaede Kontrakt; men da Appellanten paa den anden Side ikke efter det Oplyste tør antages at have manglet Føje til at opfatte Formandens omhandlede Udtalelse som en for hele Kontraktstiden gjældende Vedtagelse om Leveringsstedet, findes der heller ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge ham Ansvar for Undladelsen af at levere Mælk paa det af Mejeriet opgivne Sted. Parterne ville derfor være at frifinde for hinandens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve og de Appellantens befalede Sagførere under et Thingsvidne og for Høiesteret tilkommende Salærer samt nedennævnte Godtgjørelse at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Parterne bør for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Bertelsen, 2 Kroner og Indstævnte, Sønder-Farup Andelsmejeri, 10 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Ther-

kildsen 30 Kroner og Advokat Halkier 120 Kroner' hvilke Beløb tilligemed 15 Kroner 44 Øre til Førstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Bestyrelsen for Sønder Farup Andelsmejeri, i første Instants paastaaet Indstævnte, Gaardejer Christen Bertelsen af Sønder Farup — der, efter hvad der er in confesso under Sagen, den 10 Juni 1889 indtraadte som Interessent i bemeldte Mejeri, men siden den 1 Maj 1891 ikke har leveret Mælk til samme — dels under Dagmulkt tilpligtet at levere til Mejeriet al den Mælk, som hans Køer — ved Sagens Anlæg 6 i Tallet — producere med Undtagelse af, hvad der bruges i hans Husholdning, saaledes at han bringer Mælken ud til den Vej, ad hvilken Mejeriets Mælkevojn kører, samt derhos kjendt uberettiget til at producere Smør til Salg, begge Dele indtil Udløbet af 5 Aar fra hans Indtrædelse som Interessent i Mejeriet, dels tilpligtet at udrede i Erstatning til dette 10 Kr. maanedlig fra 1 Maj 1891, indtil han paany paabegynder Mælkeleveringen til Mejeriet. Indstævnte har derimod, næst at paastaa sig frifunden for Citanternes Tiltale, under et Kontrasogsmaal paastaaet det nævnte Andelsmejeri, der efter hans Formening har misligholdt sine Forpligtelser mod ham ved, trods derom truffen Aftale, at undlade at afhente hans Mælk i hans Gaard, tilpligtet at betale ham en Erstatning herfor af 300 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han endvidere har paastaaet sig kjendt berettiget til i sin Tid at erholde den Anpart i Mejeriet, der kan tilkomme ham efter § 8 i en mellem Interessenterne i Mejeriet oprettet Kontrakt. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, hvorimod disse ere tilpligtede at betale ham det Beløb, hvortil uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, han har lidt ved, at Mejeriet siden den 1 Maj 1891 har undladt at afhente hans Mælk, dog ikke udover 300 Kr., medens Citanterne iøvrigt ere frifundne for Indstævntes Tiltale under Kontrasogsmaalet. Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gjentaget deres i første Instants nedlagte Paastande og navnlig ogsaa paastaaet sig fuldstændig frifundne under Kontrasogsmaalet. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

I den ovennævnte Kontrakt — af hvilken et Aftryk er fremlagt under Sagen — erklære en Del Beboere af Vester

Vedsted, Sønder Farup og Øster Vedsted, at de have vedtaget i Forening at anlægge og drive et Andelsmælkeri paa visse nærmere angivne Betingelser, blandt hvilke fremhæves, at de Paa-gjældende, der, som det i Kontraktens § 1 hedder, ved deres Underskrifter forbinde sig som Interessenter i Andelsmælkeriet, ere pligtige i et Tidsrum af mindst 5 Aar at levere al den Mælk, deres Køer give, til Andelsmælkeriet, dog med Undtagelse af, hvad der bruges i enhver Husholdning, hvorhos det, som det hedder, selvfølgelig er forbudt at producere Smør til Salg, at Leverandørerne, der af Mælkeriet erholde en nærmere angiven Betaling for den leverede nymalkede Mælk, ere forpligtede til at tage den skummede Mælk og Kjærnemælken tilbage i Forhold til den Mælkemængde, de levere, til en i Kontrakten fastsat Pris, at Interessentskabets Anliggender ledes af en af 7 Medlemmer, der vælges af Interessenterne ved den aarlige ordinære Generalforsamling, bestaaende Bestyrelse, hvis Afgjørelser ere bindende for Foreningen, forsaavidt de angaa Mælkeriets Opførelse og Drift, og at der hvert Aar efter forud sket Bekjendtgørelse afholdes en Generalforsamling, hvorhos Bestyrelsen til enhver Tid kan sammenkalde ekstraordinære Generalforsamlinger, ligesom mindst $\frac{1}{4}$ af Interessenterne kan forlange en Generalforsamling afholdt, hvorefter det i Kontraktens § 5 hedder, at »Generalforsamlingen har den øverste Myndighed i alle Foreningens Anliggender«, og at »ved enhver der behandlet Sag gjør simpel Stemmerflerhed Udslaget med Undtagelse af Forslag til Andelsmælkeriets Ophævelse«, der kun kan vedtages med en nærmere angiven større Majoritet ved to paa hinanden følgende Generalforsamlinger. Endelig er det i Kontraktens § 10 bl. A. bestemt, at Mælken leveres til de Tider, der nærmere blive bestemte, og »paa de Steder, hvorom der er truffen Aftale«.

Det under Sagen fremlagte Aftryk af Kontrakten er ikke forsynet med Dato; men det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Kontrakten er indgaaet i 1889*) og Mejeriet oprettet et Aars Tid, forinden Indstævnte indtraadte i samme som Interessent, hvilket, som meldt, skete den 10 Juni 1889, og det er in confesso, at han ved denne Lejlighed underskrev Kontrakten. I den derpaa følgende Tid indtil den 1 Maj 1891 lod Mejeriet den Mælk, som Indstævnte leverede, afhente i hans Gaard og den afskummede Mælk, som han skulde have tilbage, henbringe sammesteds; men efterat det paa en den 5 Marts 1891 afholdt Generalforsamling var blevet vedtaget, at enhver Interessent skulde henbringe sin Mælk til den Vej, ad hvilken Mælkevognen kjørte, dog mod en nærmere bestemt Godtgørelse til dem, der saaledes vilde komme til at transportere Mælken over 150 Alen, hvilke Interessenter derhos, forsaavidt de have over 3 Køer, for Mejeriets Regning

*) Skal være 1888.

skulde have leveret en Trillebør til Transporten, blev der af Bestyrelsen for Mejeriet stillet det Forlangende til Indstævnte, at han i Henhold til den nævnte Beslutning uden Godtgjørelse skulde bringe sin Mælk hen til en Vej, der ligger omtrent 150 Alen fra hans Gaard, og ligeledes afhente den skummede Mælk sammesteds, og da Indstævnte — der paa Generalforsamlingen havde modsat sig den nævnte Foranstaltning — nægtede at efterkomme dette Forlangende, medens Bestyrelsen paa sin Side fastholdt samme, ophørte fra den ovennævnte Dag Indstævntes Mælkeleverance til Mejeriet. Iøvrigt bemærkes, at Indstævntes Gaard efter det Oplyste maa antages at ligge ved en Vej, der fører til en Del Beboere af Sønder Farup By, og som støder til en anden Vej, ad hvilken Mejeriets Mælkevogn kører, samt at Vognen, forinden Beslutningen af 5 Marts 1891 traadte i Kraft, drejede ind paa den nævnte forbi Indstævntes Gaard førende Vej og derfra kørte ind i Gaarden for at afhente hans Mælk, medens det til ham efter Beslutningen rettede Forlangende gik ud paa, at han nu selv skulde bringe sin Mælk til den ovennævnte Afstand fra hans Gaard beliggende Vej, ad hvilken Mælkevognen, som meldt, kører, idet Vognen ikke længere derfra drejer ind paa den anden forbi hans Gaard førende Vej.

Til Støtte for sine under Sagen nedlagte Paastande har Indstævnte dels anbragt, at det ved hans Indtrædelse som Interessent i Mejeriet var en udtrykkelig Aftale, at Mejeriet skulde lade hans Mælk afhente i hans Gaard og den skummede Mælk bringe dertil, dels — under Paaberaabelse af den ovenfor citerede Bestemmelse i Kontraktens § 10 om, at Mælken leveres paa de Steder, hvorom der er truffen Aftale — gjort gjældende, at den nysnævnte med ham truffen Aftale, uden hvilken han efter sit Anbringende slet ikke vilde være indtraadt som Interessent i Mejeriet, ikke kunde forandres uden hans Samtykke, hvilket han, som meldt, har nægtet, og at han derfor ikke har været pligtig at efterkomme Bestyrelsens Forlangende til ham om at bringe sin Mælk hen til og lade den afskummede Mælk afhente paa den ovennævnte Vej. Hvad særlig Generalforsamlings-Beslutningen af 5 Marts 1891 angaar, har Indstævnte gjort gjældende, at denne ikke kan være forbindende overfor ham, fordi den efter hans Formening er i Strid med selve det kontraktmæssige Grundlag for Interessenternes Rettigheder og navnlig med Kontraktens § 10 og derhos stiller Interessenterne i Mejeriet under ulige Vilkaar, eftersom de bo i længere eller kortere Afstande fra de Veje, ad hvilke Mælkevognene køre. Indstævnte har herefter forment, at det ikke er ham, men derimod Mejeriet, eller dettes Bestyrelse, der har misligholdt Kontrakten, idet det har undladt i Overensstemmelse med den med ham oprindeligt truffen Aftale at lade hans Mælk afhente paa hans Bopæl.

Der findes imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold heri. Efter Citanternes Fremstilling var det vel, forinden Generalforsamlingsbeslutningen af 5 Marts 1891 traadte i Kraft, en for alle Interessenter — paa en enkelt nær, men hvem anden Aftale var truffen — gjældende almindelig Regel, at Mælken skulde afhentes paa deres Bopæle, fra hvilken Regel der iøvrigt alt den Gang skete Afvigelser derved, at mange Interessenter, for at lette Arbejdet for Mælkekuskene, bragte Mælken ud af deres Huse til Steder, hvor Mælkevognen kom forbi. Men Citanterne have bestemt benægtet, at der enten med Indstævnte eller Interessenter har været truffet nogen særlig Aftale om Mælkens Afhentelse paa deres Bopæle, og der er ikke af Indstævnte tilvejetragt noget Bevis for hans Anbringende i modsat Retning. Idet der saaledes maa gaas ud fra, at den før Generalforsamlingsbeslutningens Ikrafttræden gjældende Ordning med Hensyn til Leveringsstedet ikke beroede paa Aftaler med de enkelte Interessenter, kan det ikke antages, at der — som af Indstævnte forment — ved Bestemmelsen i Kontraktens § 10 om Mælkens Levering paa de Steder, »hvorum der er truffet Aftale«, skulde være sigtet til en Aftale med hver enkelt Interessent, og det kan overhovedet ikke af denne, saalidt som nogen anden Bestemmelse i Kontrakten, udledes, at Indstævnte havde nogen særlig Ret, i Kraft af hvilken han kunde modsætte sig en Forandring af de før Generalforsamlingsbeslutningens Ikrafttræden gjældende Regler angaaende Leveringsstedet. Da det nu, som anført, i Kontraktens § 5 udtrykkelig er bestemt, at Generalforsamlingen har den øverste Myndighed i alle Foreningens Anliggender, og Interessenterne saaledes maa antages at have underkastet sig Generalforsamlingens Bestemmelser disse Anliggender vedkommende, og da derhos den her omhandlede Generalforsamlingsbeslutning kun gik ud paa at indføre en Ordning, som — efter hvad Citanterne uimodsagt have anbragt — nu finder Sted ved saa godt som alle Fælles- og Andelsmejerier, findes Indstævnte at have været uberettiget til at nægte at efterkomme det af Bestyrelsen til ham i Henhold til bemeldte Beslutning rettede Forlangende med Hensyn til Leveringsstedet.

Efter det ovenanførte maa Indstævnte ved fra 1ste Maj 1891 at ophøre med at levere Mælk til Sønder Farup Andelsmejeri anses at have gjort sig skyldig i en Misligholdelse af sin kontraktmæssige Forpligtelse ligeoverfor det nævnte Mejeri, og ligesom han efter Citanternes Paastand vil være at kjende dels pligtig til at levere til Mejeriet al den Mælk, som hans Køer producere, med Undtagelse af, hvad der bruges i hans Husholdning, saaledes at Mælken henbringes til den ovennævnte, ca. 150 Alen fra hans Gaard beliggende Vej, for der at afhentes af Mejeriets Mælkevogn, dels uberettiget til at producere Smør til Salg, begge Dele indtil Udløbet af 5 Aar fra den 10

Juni 1889 at regne, saaledes vil han ogsaa — idet der efter Forholdets Natur maa gaas ud fra, at Mejeriet har lidt Tab ved hans nævnte Misligholdelse af Kontrakten — være at tilpligte at yde Citanterne Erstatning for det Tab, Mejeriet har lidt eller lider ved at miste Mælken af Indstævntes Køer — som ovenfor anført 6 i Tallet — i Tiden fra den 1ste Maj 1891, indtil han paany paabegynder Mælkeleveringen til Mejeriet, hvilken vil være at bestemme af uvillige, af Retten udmeldte Mænd, dog saaledes, at den ikke maa ansættes højere en til 10 Kr. maanedlig, og idet det maa antages, at Citanterne i den dem saaledes tilkjendte løbende Erstatning ville have et tilstrækkeligt Middel til at fremtvinge Leveringen af Mælken, bliver det uforment i Dommen at fastsætte Tvangsmulkt i saa Henseende. Citanterne ville derimod være at frifinde for Indstævntes Tiltale under det af ham anlagte Kontraspørgsmaal. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at været begaaet.

Nr. 119. **Sagfører Sonne (Ingen)**

contra

Vognmand Matts Nielsen af Rønne
(Hindenburg efter Ordre).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Sagfører Sonne, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Advokat Hindenburg for Høiesteret betaler Appellanten 80 Kroner. Endelig betaler han det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir,

som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 120. Forhenværende Apotheker **N. S. Aagaard**
(Asmussen)

contra

Høiesteretssagfører **M. Lunn** (Ingen),

betr. et Servitutspørgsmaal.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 20 Juli 1894: Indstævnte, fhv. Apotheker N. S. Aagaard bør være pligtig til paa Anfordring af Citanten, Høiesteretssagfører M. Lunn, eller af hvem der ellers i Henhold til den ovennævnte Overdragelse fra fhv. Raadmand F. C. Bülow dertil er berettiget, at nedlægge den i det tidligere Udhus paa Matr. Nr. 2 cc af Frederiksberg, Gade Nr. 5 ved Amalievej, indrettede Beboelseslejlighed. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 December 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Som Adkomst til at optræde som Sagsøger i nærværende Sag har Indstævnte, Høiesteretssagfører M. Lunn, alene paaberaabt sig det i den indankede Dom ommeldte Dokument, hvorved afdøde Raadmand Bülow overdrog ham og to andre Mænd Ret til at paatale Overtrædelser af de Indskrænkninger i Bebyggelses- og Benyttelsesfriheden, som Bülow ved Salgene af Matr. Nr. 21 p under Frederiksberg — hvoraf Appellantens Ejendom Matr. Nr. 21 cc er en Parcel — og af andre i det saakaldte Villakvarteer mellem Gl. Kongevej og Ladegaardsaaen beliggende Ejendomme havde paalagt disse. Men om end Bülow selv har været berettiget til at paatale Overtrædelse af de saaledes paalagte Indskrænkninger — i hvis Opretholdelse iøvrigt ogsaa andre end han kunde have retlig Interesse — findes denne Paataleret, til hvilken der efter det Oplyste ikke kan ansees

at have været knyttet nogen formueretlig Interesse, i alt Fald ikke nogen, som kunde strække sig udover Bülow's Levetid, alene at kunne betragtes som en Rettighed af saadan reen personlig Natur, at han ikke med Retsvirkning har kunnet overdrage Indstævnte og de to andre Mænd at udøve den efter hans Død.

Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Kjøbekontrakt af 12 Juli 1856, fuldbyrdet ved Skjøde af 29 Juni 1858, thinglæst den 7 Juli s. A. solgte nu afdøde Raadmand F. C. Bülow til daværende Lektor S. H. O. Bagge en Parcel betegnet Matr. Nr. 21 p af den ham tilhørende Jordlod Matr. Nr. 21 c af Forhaabningsholms Jorder i Frederiksberg Sogn, og hedder det i bemeldte Kjøbekontrakts § 6: »Kjøberen og efterfølgende Ejere gjøres til Pligt paa denne Grund ingensinde at opføre nogen Bygning med Straa eller Rørtag, samt i dette Aarhundrede med Undtagelse af Lysthuse ikke at opføre nogen Bygning, Skur eller deslige paa de 12 Alen i Dybden, der ligger nærmest Vejen til Amaliegade, hvor Bygnings-Façaden maa begynde til Beboelses-Bygningerne; af disse maa kun opføres Et højst to Etager højt paa hver Parcel og ingen saadan Parcel have mindre end 40 Alen Façade til Amaliegade og mindst 34 Alen til Bülow'svejen.

Ifølge Deklaration af 18 Marts 1884, thinglæst den 16 April s. A. med senere Paategninger af 23 December 1889 og 11 Juli 1890, thinglæste henholdsvis den 10 Januar 1890 og den 18 Juli s. A., overdrog fornævnte Raadmand Bülow sin Ret til at paatale Overtrædelsen af de Bestemmelser angaaende Indskrænkninger i Bebyggelses- og Benyttelsesfriheden, som vare indførte i de af ham udstedte Skjøder og Overdragelsesdokumenter og andre Dokumenter vedrørende Ejendomme, der ere beliggende i det saakaldte »Villakvarter« imellem Gl. Kongevej og Ladegaardsaaen

i Frederiksberg Sogn til tre navngivne Mænd deriblandt Indstævnte Høiesteretssagførersagfører M. Lunn af Frederiksberg, saaledes at enhver af disse eller den eller de, som de enkeltvis eller i Forening maatte sætte i deres Sted, skulde være berettiget til at paatale enhver Overtrædelse af de fornævnte Indskrænkninger i Benyttelses- og Bebyggelsesfriheden.

Under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksberg Birks ordinære Ret procederede Sag anbragte Indstævnte, at en paa den Citanten, fhv. Apotheker N. S. Aagaard af Frederiksberg ifølge Auktionsskjøde af 27 April 1878 thinglæst den 19 Juni s A., tilhørende Ejendom Matr. Nr. 21 cc af Frederiksberg, Gade Nr. 5 ved Amalievej — hvilken Ejendom er en Parcel af fornævnte Matr. Nr. 21 p, der var beliggende i det ovennævnte saakaldte »Villakvarter« — opført Bygning, der oprindeligt var indrettet til Stald m. v., senere var bleven omdannet og indrettet til Beboelse, og at dette, da der i Forvejen paa Ejendommen var opført en to Etages Beboelsesbygning, som endnu eksisterede, var i Strid med de ved den citerede Bestemmelse i Kjøbekontrakten af 12 Juli 1856 paa Grunden lagte Bebyggelsesindskrænkninger. Han paastod som Følge deraf næst at fremlægge Erklæringer fra de tvende andre Mænd, til hvem Paataleretten som ommeldt endvidere var overdraget, om, at deres Paataleret konsumeredes ved nærværende Sag, Citanten kjendt pligtig til paa Anfordring af ham eller af hvem, der ellers i Henhold til den stedfundne Overdragelse fra fhv. Raadmand Bülow dertil var berettiget, at nedlægge den nævnte i det tidligere Udhus paa Citantens fornævnte Ejendom indrettede Beboelseslejlighed og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Citanten procederede principaliter til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger; subsidiært paastod han sig i al Fald kun kjendt pligtig til indtil dette Aarhundredes Udgang at nedlægge den ommeldte Beboelseslejlighed, men ved bemeldte Rets Dom af 20 Juli d. A. blev Indstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger bleve ophævede.

Denne Dom har Citanten ifølge Stævning af 10 November d. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret i Overensstemmelse med sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og Indstævnte tilpligtet at betale Appellsagens Omkostninger.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juli 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 20.

Mandagen den 24 Juni.

Nr. 120. Forhenværende Apotheker N. S. Aagaard
(Asmussen)

contra

Høiesteretssagfører M. Lunn (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Indstævnte er, skjøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten. Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten, der, efter hvad der er in confesso, har kjøbt sin nævnte Ejendom i den Stand, hvori den er, særligt med den paaankede Beboelseslejlighed i Udhuset, ikke oplyst, at Raadmand Bülow har samtykket i Indretningen af denne Beboelseslejlighed, og forsaavidt han har gjort gjældende, at den Ret, der ifølge den citerede Bestemmelse i Kjøbekontrakten af 12 Juli 1856 tilkom Bülow til at forbyde en vis Benyttelse af den solgte Ejendom, kun tilkom ham selv og ikke var en til Overdragelse egnet Ret, saa at den følgelig er bortfalden ved Bülows Død, kan der ikke gives ham Medhold deri. Ligesom der nemlig ikke blot ikke i det Dokument, hvori Servituten stiftes, findes nogen Antydning af, at den kun skulde gjælde, saalænge Bülow levede, men Udtrykkene meget mere tale derimod, saaledes vilde det være i Strid med det Øjemed, i hvilket den er stiftet, og med de Interesser, der ved den ere søgte varetagne, at betragte den som knyttet til Stifterens Levetid. Da der derhos ikke i Servitubeføjelsens Natur er noget til Hinder for, at Retten til at forde den re-

spekteret overdrages, og der ikke heller kan gives Citanten Medhold i, at de Uregelmæssigheder, der — som den foreliggende — have eksisteret, forinden Paataleretten blev overdraget, maa anses stiltiende godkjendte af Bülow, vil Citantens principale Paastand ikke kunne tages til Følge.

Hvad dernæst angaar Citantens Paastand om, at Servituten i al Fald maa bortfalde med Udgangen af indeværende Aarhundrede, findes ikkeheller denne Paastand hjemlet. Efter Ordlyden i den citerede § i Kjøbekontrakten af 12 Juli 1856 og særligt efter den deri brugte Interpunktion findes nemlig den i samme indeholdte Bestemmelse om, at der paa hver Parcel kun maa opføres én Beboelsesbygning, at maatte forstaas saaledes, at der ved den er lagt en stedsevarende Servitut i den ommeldte Retning paa Ejendommen, og at dette ogsaa har været Mening, bestyrkes ved, at der ved flere af Raadmand Bülow udfærdigede Overdragelsesdokumenter paa andre Ejendomme i samme Kvarter, af hvilke i det Mindste et er udstedt forinden og et andet umiddelbart efter Udstedelsen af Kjøbekontrakten af 12 Juli 1856, er, efter hvad der maa anses at være in confesso, paalagt disse Ejendomme ganske lignende Servituter for bestandigt. Som Følge af Foranførte, og da det maa have sit Forblivende ved de i den indankede Dom trufne Bestemmelser om Sagens Omkostninger, vil Dommen i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 27 Juni.

Nr. 65. Gaardejer Hans Christian Hansen (Bagger)

contra

Prokurator Kramer som executor testamenti i Gaardejer
Peder Hansens Dødsbo (Asmussen),

betr. Udlevering til nævnte Bo af en Sparekassebog.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 28 Maj 1891: De Indstævnte, Gaardejer Simon Hansen og Gaardforpagter Hans Christian Hansen, Begge af Sanderum, bør En for Begge og Begge for En til Citanten, Prokurator Kramer i hans Egenskab af executor testamenti i det under Sagen omhandlede Dødsbo at betale de paastævnte Kr. 15544 92 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 30 September 1889, til Betaling sker, medmindre de til hans frie Raadighed udleverer ham den under Sagen ligeledes omhandlede Kontrabog Nr. 51789 med Fyens Stifts Sparekasse, lydende paa samme Kapital, men med vedhængende Sparekasserenter fra samme 30 September 1889. Processens Omkostninger tilsvare de Indstævnte Citanten med Et Hundrede Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1894: Citanten Simon Hansen bør for Indstævnte, Prokurator Kramers Tiltale i denne Sag fri at være. Citanten Hans Christian Hansen bør til Indstævnte som executor testamenti i Gaardejer af Højme Peder Hansens Dødsbo enten udlevere den paa hans Navn lydende Kontrabog Nr. 51789 med Fyens Stifts Sparekasse paa 15544 Kr. 92 Øre med vedhængende Renter 3½ pCt. p. a. fra den 30 September 1889 eller betale et tilsvarende Beløb med Renter 3½ pCt. p. a. fra den 30 September 1889 til den 27 Februar 1890 og derefter 5 pCt. p. a. til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet det for Hovedappellantens Vedkommende bemærkes, at det i ethvert Fald ikke kunde ansees bevist, at der ved den af ham paaberaabte Overlevering af den paagjældende Sparekassebog var iværksat en Livsgave, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkost-

ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, Gaardejer Hans Christian Hansen, og Kontraappellanten, Prokurator Kramer, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Lørdag den 28 September 1889 om Aftenen afgik Gaardejer Peder Hansen af Højme ved Døden efter samme Dag ved Indstævnte, Prokurator Kramer, der i den Anledning var bleven tilkaldt, at have oprettet et Testamente, ved hvilket han bestemte som sin sidste Villie, at hans Gaard i Højme saavelsom hans Ind- og Udbo ved hans Død skulde tilfalde hans Søster Ane Marie Hansen, gift med Gaardejer Hans Christian Pedersen i Bellinge, medens hans Efterladenskaber af Pengeeffekter og rede Penge skulde deles lige mellem hans 3 Søskende, nemlig Gaardejerne Jørgen Hansen af Gamborg og Citanten Simon Hansen af Sanderum, samt Ane Margrethe Hansen, Enke efter Gaardejer Anders Andersen af Sanderum, dog at hans afdøde Halvbroder Jens Hansens Søn, Hans Jensen i Hjallose, skulde tillægges halv Lod mod Testators Helsøskende. Ved samme Testament indsatte han Indstævnte, Prokurator Kramer, som executor testamenti, og erholdt denne under 9 Oktober næstefter allerhøjeste Bevilling til i fornævnte Egenskab at tage Afdødes Bo under Behandling til Skifte og Deling.

Paa en den 11 s. M. i Afdødes Bo afholdt Skiftesamling, i hvilken Samling bl. A. samtlige Arvinger vare mødte, erklærede Jørgen Hansen, Citanten Simon Hansen og Hans Christian Pedersen, at de straks efter Afdødes Død havde undersøgt hans Gjemmer og der forefundet et kontant Beløb af 1331 Kr. 46 Øre, men at der iøvrigt ikke var forefundet Pengeeffekter eller Værdipapirer af noget Slags, skjøndt det kunde antages, at Afdøde maatte være i Besiddelse af saadanne. Arvingerne opfordrede desaarsag Exekutor til at rette Forespørgsel til Fyens Stifts Sparekasse og Fyens Diskontokasse, om Afdøde maatte have Penge indestaaende i de nævnte Pengeinstituter. Dagen efter henvendte Citanten Hans Christian Hansen, der er en uægte Søn af Medcitanten, sig først paa Odense Herreds Kontor og efter dettes Paalæg til Indstævnte med Meddelelse om, at han om Formiddagen den samme Dag, Peder Hansen afgik ved Døden, men forinden Testamentet blev oprettet, havde som Gave af denne modtaget en

Sparekassebog — Kontrabog med Fyens Stifts Sparekasses tredje Afdeling Nr. 2557 — og at han Mandagen den 30 September næstefter ved Medcitanten havde i bemeldte Sparekasse ved Bogens Tilbagelevering til Kassen hævet hele det paa samme indestaaende Beløb, 15544 Kr. 92 Øre, og indsat det paa en paa hans Navn lydende Kontrabog Nr. 51789 med nævnte Kasse. Da Citanterne ikke efter Indstævntes Opfordring afleverede sidstnævnte Bog til ham som Boets Exekutor, henvendte Indstævnte sig den 15 Oktober 1889 til Politimesteren i fornævnte Herred med Anmodning om, at det ved dennes Foranstaltning maatte foranlediges, at Bogen udleveredes ham, idet han anførte, at det ikke kunde antages, at nogen af Citanterne var kommen i lovlig Besiddelse af den Sparekassebog, som Afdøde kort før sin Død var i Besiddelse af, istedetfor hvilken den Bog, han begjærede udleveret, var traadt. Under den i den Anledning ved Odense Herreds Politiret indledede kriminelle Undersøgelse forklarede Citanterne overensstemmende, at Afdøde den sidste Dag, han levede, forinden der blev sendt Bud efter Indstævnte, Prokurator Kramer, havde paa en Tid, da Citanterne vare alene tilstede hos ham, anmodet Citanten Simon Hansen om fra hans Chatol at tage en Tegnebog og levere ham, og at Afdøde derpaa, efter at have haft Tegnebogen i Hænde, havde overleveret Citanten Hans Hansen den ovennævnte Sparekassebog Nr. 2557 med nogle Ord, der gik ud paa, at Bogen nu var sidstnævnte Citants. Denne stak Bogen til sig, men da Citanten Simon Hansen to Dage efter skulde til Odense, leverede Citanten Hans Hansen ham Bogen med Anmodning om at hæve, hvad der indestod paa den, og indsætte Beløbet paa en anden Bog paa hans Navn, og efterat Citanten Simon Hansen havde udført dette Ærinde og ved sin Hjemkomst afleveret den nye Sparekassebog til Citanten Hans Hansen, beholdt denne Bogen, indtil han, der var Forpagter af Citanten Simon Hansens Gaard i Sanderum, og for hvis Forpligtelser ifølge Forpagtningskontrakten afdøde Peder Hansen var Kautionist og Selvskyldner, den 13 Oktober 1889 overleverede den til Citanten Simon Hansen til Sikkerhed for Kontraktens Overholdelse og Opfyldelse.

Efterat den ommeldte Undersøgelse var bleven sluttet uden Resultat, anlagde Indstævnte som executor testamenti i Gaardejer Peder Hansens Dødsbo ved Odense Herredsting nærværende Sag, under hvilken han i sidstnævnte Egenskab paastod Citanterne tilpligtede in solidum enten under en passende daglig Mulkt til ham som executor testamenti i oftnævnte Afdødes Bo at udlevere den paa Citanten Hans Hansens Navn lydende Kontrabog Nr. 51789 med Fyens Stifts Sparekasse paa 15544 Kr. 92 Øre med Renter $3\frac{1}{8}$ pCt. p. a. fra Indsættelsesdagen den 30 September 1889 eller at betale til Indstævnte i hans anførte Egenskab et

tilsvarende Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra nysnævnte Dato eller i alt Fald fra Forligsklagens Dato den 27 Februar 1890 samt Sagens Omkostninger skadesløst. Efterat en af Citanterne under særlig Procedure af Formaliteten nedlagt Paastand om, at Sagen paa Grund af formentlig uberettiget subjektiv passiv Kumulation afvistes enten for begge Citanternes eller dog for Citanten Simon Hansens Vedkommende med Tilkjendelse af Kost og Tæring til dem Begge eller til Sidstnævnte, ved fornævnte Rets Kjendelse af 28 August 1890 var bleven forkastet, paastode de sig med Hensyn til Sagens Realitet frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært Sagens Udfald gjort afhængig af deres Ed, men ved nævnte Herredstings Dom af 28 Maj 1891 blev Indstævntes ovenanførte Paastand forsaavidt tagen til Følge, som det paalagdes Citanterne En for Begge og Begge for En til ham som executor testamenti i Peder Hansens Dødsbo at betale 15544 Kr. 92 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 30 September 1889, medmindre de til hans fri Raadighed udleverede den omhandlede Sparekassebog med vedhængende Renter fra sidstnævnte Dag, hvorhos det paalagdes dem at godtgøre ham Sagens Omkostninger med 100 Kr. Citanterne have derefter indanket saavel bemeldte Kjendelse som fornævnte Dom her for Retten, hvor de — efterat en af dem, under særlig Procedure af Formaliteten, nedlagt Paastand om, at Sagen afvistes fra Herredsretten, og at der tillagdes Citanterne hos Indstævnte Kost og Tæring, samt skadesløse Sagsomkostninger for Overretten, subsidiært at Sagen afvistes, forsaavidt angik Citanten Simon Hansen, med Hjemvisning af Sagen til yderligere Behandling i Realiteten, og at der hos Indstævnte tilkjendtes Simon Hansen Kost og Tæring, samt skadesløse Sagsomkostninger, og mere subsidiært, at saadan Afvisning fandt Sted uden Hjemvisning, ved nærværende Rets Kjendelse af 7 December 1891 var bleven forkastet — i Realiteten paastaa, at den indankede Dom forandres saaledes, at Appellanterne frifindes, subsidiært, at Citanten Simon Hansen pure frifindes, og at Citanten Hans Hansen i al Fald frifindes mod edelig inden Retten at bekræfte, at Sparekassebogen Nr. 2557 er ham givet af Afdøde, saaledes som af ham forklaret, endvidere in subsidium, at begge Appellanternes Frifindelse gjøres afhængig af deres Ed, og endelig mest in subsidium, at Renten af den tilkjendte Kapital i al Fald kun beregnes fra Forligsklagens Dato den 27 Februar 1890, samt for alle Tilfælde at Sagens Omkostninger i begge Instantser tillægges Appellanterne. Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for nærværende Ret hos Citanterne in solidum.

Det er in confesso, at afdøde Peder Hansen har været Ejer af den ommeldte Kontrabog Nr. 2557 med Fyens Stifts Spare-

kasses 3die Afdeling, der lød paa Navnet »Landmand Hansen, Gamborg«, at bemeldte Kontrabog ved den ovennævnte strax efter hans Død stedfundne Undersøgelse af hans Gjemmer ikke blev funden i disse, at Citanten Simon Hansen den 30 September 1889 har, ved at aflevere denne Kontrabog i nævnte Sparekasse og opgive Navnet Peder Hansen, hævet det paa Bogen indstaaende Beløb 15,544 Kr. 92 Øre, for hvis Modtagelse han har kvitteret med sit eget Navn, at han derpaa har indsat bemeldte Beløb i samme Sparekasse paa Kontrabog Nr. 51789, der lyder paa Citanten Hans Hansens Navn, og at ingen af Citanterne have omtalt, hvorledes de vare komne i Besiddelse af Afdødes nævnte Kontrabog, forinden Citanten Hans Hansen den 12 Oktober 1889 som ommeldt gav Meddelelse derom. Det er endvidere oplyst, at Kontrabog Nr. 51789 har været i Citanten Simon Hansens Besiddelse fra den 13 Oktober 1889 til den 6 Marts 1890 — Dagen før der blev prøvet Forlig i nærværende Sag — idet Citanten Hans Hansen havde stillet den til Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser efter den mellem ham og Simon Hansen oprettede Forpagtningskontrakt, at den den sidstnævnte Dag er tilbageleveret af Citanten Simon Hansen til Citanten Hans Hansen, og at denne den 8 April 1892 har deponeret den hos Citanternes Sagfører for Underretten saaledes, at den skal forblive hos denne, indtil denne Sag er endelig afgjort, og har erklæret sig uberettiget til, saafremt den endelige Dom maatte gaa ud paa, at Bogen skal udleveres, at forlange den udleveret, hvorimod Sagføreren skal være berettiget til paa hans Vegne at udlevere den til rette Vedkommende til Opfyldelse af Dommen.

Citanterne have til Støtte for deres Paastande anbragt, at Kontrabogen Nr. 2557 af Afdøde er foræret Citanten Hans Hansen, som af dem under den kriminelle Undersøgelse forklaret. Citanten Simon Hansen har derhos gjort gjældende, at han ved at hæve denne Bogs Paalydende og indsætte Beløbet paa en ny Kontrabog paa Citanten Hans Hansens Navn ikkun har handlet som Fuldmægtig for denne, og at han, da Forligsmæglingen i nærværende Sag fandt Sted, ikke længere var i Besiddelse af den nye paa Citanten Hans Hansens Navn lydende Kontrabog, hvorfor Søgsmaalet maa være ham uvedkommende.

Efterat en af Indstævnte nedlagt Protest mod, at Citanten Simon Hansen førtes som Vidne i Sagen, var bleven forkastet ved Høiesterets Dom af 12 December 1892, har denne Citant som Vidne forklaret, at afdøde Peder Hansen i en rolig og sin Fornuft fuldkommen mægtig Tilstand har foræret Citanten Hans Hansen den ovennævnte Kontrabog Nr. 2557, som af Vidnet under den kriminelle Undersøgelse forklaret, at Vidnet ikke antog, at Peder Hansens Død ved denne Lejlighed var nær fore-

staaende, og at Vidnet først, da han et Par Dage efter Dødsfaldet efter Citanten Hans Hansens Anmodning fik det paa Kontrabogen indestaaende Beløb overført til en ny Kontrabog paa sidstnævnte Citants Navn, erfarede, hvad der indestod paa Bogen.

Efter det Foreliggende findes der ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af Citanternes Anbringende om, at Citanten Simon Hansen ved at hæve det paa Kontrabogen Nr. 2557 indestaaende Beløb og indsætte det paa Kontrabogen Nr. 51789 paa Citanten Hans Hansens Navn har handlet som sidstnævnte Citants Befuld-mægtigede, og da Simon Hansens Besiddelse af sidstnævnte Kontrabog var ophørt, da Forligsmæglingen i Sagen fandt Sted, findes Indstævnte at have manglet Føje til at inddrage ham som Part under Sagen, og han vil som Følge heraf være at frifinde.

Hvad angaar Citanten Hans Hansen, da har han, hvem Bevisbyrden i saa Henseende maa paahvile, og som ikke blot ikke har søgt forinden Peder Hansens Død at faa den af ham paastaade Overdragelse af Sparekassebogen konstateret, hvad han havde den letteste Adgang til, men efter Peder Hansens Død ganske har undladt at lade dennes Bo tilflyde nogen Meddelelse om Overdragelsen, forinden det paa Skiftesamlingen den 11 Oktober 1889 var bleven bestemt, at der skulde rettes Forespørgsel bl. A. til Fyens Stifts Sparekasse, om Afdøde skulde have Penge indestaaende samme Steds, mod Indstævntes Benægtelse ikke godtgjort, at Afdøde har overleveret og foræret ham Kontrabogen Nr. 2557 med det derpaa indestaaende Beløb. Vel har Citanten Simon Hansen nu som ommeldt som Vidne bekræftet Rigtigheden af hans Anbringende i saa Henseende, men naar henses til, at det i og for sig er lidet sandsynligt, at Afdøde skulde kort forinden, han ved Testamente disponerede over sine Efterladenskaber, og uden ved denne Lejlighed at omtale det med et eneste Ord have gjort bemeldte Citant en saa betydelig Gave, som det paa Kontrabogen indestaaende Beløb i Forhold til hele hans Formue udgjorde, og hvorved hans derefter ved Testamentet trufne Disposition over hans Efterladenskaber af Pengeeffekter og Penge til Fordel for hans nære Slægtninge vilde blive saagodtsom betydningsløs, findes der ikke heller ved Simon Hansens Vidnesbyrd at være tilvejebragt en saadan Sandsynlighed for Rigtigheden af ovennævnte Anbringende, at det kan tilstedes Citanten Hans Hansen at supplere Beviset ved sin Ed. Som Følge heraf vil sidstnævnte Citant være at dømme til enten at udlevere Indstævnte i hans nævnte Egenskab den nævnte paa hans Navn lydende Kontrabog Nr. 51789 med Fyens Stifts Sparekasse paa 15544 Kr. 92 Øre med vedhængende Renter 3 $\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra Indsættelsesdagen den 30 September 1889 eller at betale Indstævnte i samme Egenskab et tilsvarende Beløb, dog kun med Renter 3 $\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra den 30 September 1889 til Forligsklagens Dato den 27 Februar 1890 og der-

efter 5 pCt. p. a. til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 235. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Niels Christian Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Maj 1895: Arrestanten Niels Christian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Lehmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Christian Jensen til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christian Jensen for Tyveri og Bedrageri. Arrestanten, der er født den 1ste Juni 1866, er bl. A. anset: ved nærværende Rets Dom af 28 November 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 28 Februar 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest: ved nærværende Rets Dom af 14 August 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde 42 Dage. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Arbejdsmand Ditlev Frederik Armand den 2 November f. A. opholdt sig i et her-værende Beværtningslokale, afkjøbte han et Par tilstedeværende Gjæster 2 Laanesedler, lydende henholdsvis paa et Par Støvler og et Par Benklæder, hvilke Gjenstande begge vare pantsatte hos en Pantelaaner i Hestemøllestræde. Efterat Armand havde købt de nævnte Laanesedler, gik han sammen med Arrestanten, med hvem han tilfældigt var kommet i Selskab, hen til den vedkommende Pantelaaner for at indløse Støvlerne og Benklæderne, og medens de i den Anledning begge opholdt sig i Pantelaanerens Forretningslokale, leverede Armand Arrestanten, der var den, der førte Ordet, og som besørgede Indløsningen for ham, en Tikroneseddel, for at Arrestanten med denne kunde betale Pantelaaneren, hvad han saa ogsaa gjorde. Efterat Pantelaaneren derpaa havde givet igjen paa Tikronesedlen og lagt det paagjældende Beløb — 1 Kr. 65 Øre — paa Disken, besluttede Arrestanten at tilegne sig disse Penge, og i Henhold til denne Beslutning stak han det nævnte Beløb til sig, uden at Armand, der var noget beruset, lagde Mærke hertil. Arrestanten, der bar Støvlerne og Benklæderne for Armand, uden at denne iøvrigt havde anmodet ham herom, fulgtes derpaa sammen med Armand hen i det ovennævnte Beværtningslokale, og da nu Armand, medens de begge opholdt sig her, efterhaanden blev mere og mere beruset, besluttede Arrestanten, der stadig bar Støvlerne og Benklæderne, at benytte Lejligheden til at tilegne sig disse, og i Henhold til denne Beslutning fjernede han sig fra Lokalet med de nævnte Gjenstande, uden at dette blev bemærket af Armand. Under Sagen ere Benklæderne og Støvlerne tilsammen vurderede til 11 Kr. I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten, der ikke ses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, som vil kunne tilregnes ham som Bedrageri, idet saavel Tilegnelsen af det ovennævnte Pengebeløb som Tilegnelsen af Støvlerne og Benklæderne skjønnes at maatte stemples som Tyveri, være at

anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 229. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christian Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Marts 1895: Tiltalte Chr. Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Thomsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Bendixsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 April 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Pedersen til Høiesteretssagførererne Jensen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Christian Pedersen for be- drageligt Forhold, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der en Dag i Midten af Januar Maaned d. A. af Uhr- mager A. Andersen i Thisted havde erholdt udleveret et Uhr til Laans, eller — som han ogsaa har udsagt — paa Prøve, saa- ledes at han, 4 Dage senere, enten skulde tilbagelevere Uhret eller betale den paa dette satte Pris, 8 Kr., idet han samtidig dermed havde handlet med Uhrmageren om et andet Uhr, der skulde koste 20 Kr., og som denne imidlertid skulde »aftrække«, har kort Tid efter Modtagelsen uden Andersens Vidende og Villie først forgjæves søgt at sælge Uhret helt og derefter skilt det ad og solgt Uhrkassen for 80 Øre til en Guldsmed og Værket for 25 Øre til en Uhrmager. Andersen har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning. For sit saaledes udviste Forhold er Til- talte, der er født i Aaret 1861 og, foruden — som det maa antages — at have i Marts Maaned 1880 i Mindelighed inden Politiretten erlagt en Bøde af 4 Kr. for Gadespektakler, har været anset ifølge Thisted Kjøbstads Extraretsdom af 18 Septem- ber 1880 efter Straffelovens § 228 tildels sammenholdt med § 37 og efter dens § 251, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ifølge Hassing-Refs Herreders Extra- retsdom af 28 December 1882 efter Straffelovens § 230 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, — ved Underrets- dommen retteligen anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 1. Sognepræst for Rødding, Løvel og Pederstrup
Menigheder **J. V. Berg** paa bemeldte Præsteembedes
Vegne (Hansen efter Ordre)

contra

Gaardejer **P. Jensen** (Ingen).

betr. Erlæggelse af Tiendeafgift.

Middelsom-Sønderlyng Herreders ordinære Rets
Dom af 4 Februar 1892: Indstævnte, Gaardejer Peder Jensen
af Nederkokholm i Rødding Sogn, bør som Ejer af Ejendommen
Matr. Nr. 3a sammesteds til Citanten, Sognepræsten for Rødding,

Løvel og Pederstrup Sogne, Pastor N. Hjort og dennes Eftermænd i bemeldte Embede aarlig yde den fulde forannævnte Ejendom paa hvilende Præstekorntiende 2 Skpr. 1½ Fdkr. Rug, 1 Skp. Byg og 3 Skpr. 3 Fdkr. Havre. Sagens Omkostninger ophæves, og tillægges der den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hindberg, et Salær af 30 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.◀

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1893: Citanten, Gaardejer P. Jensen, bør være berettiget til, naar den i Sagen omhandlede Tiende til Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekald konstateres i Henhold til Loven af 23 Januar 1862, at forlange, at Tiendevederlaget for hans Ejendom Matr. Nr. 3a af Nederkokholm paa den Fortegnelse over bemeldte Tiende, som der i Anledning af Konstateringen tillægges Retskraft, kun anføres med en saadan Andel af det fastsatte uforanderlige Vederlag for Tienden af den paagjældende tidligere samlede Ejendom, som svarer til Forholdet mellem Hartkornet paa det nævnte Matr. Nr. i Forbindelse med Hartkornet paa Parcellen Matr. Nr. 6 i Engedal paa den ene Side og det førstnævnte Hartkorn alene paa den anden Side. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges de for Indstævnte Pastor Hjort beskikkede Sagførere for Underretten og for Overretten i Salær, Førstnævnte 30 Kr. og Sidstnævnte, Justitsraad Neckelmann, 60 Kr. samt denne endvidere i Godtgjørelse for Udlæg 20 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 9 Marts 1893 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at den omhandlede Englod, Matr. Nr. 6 af Engedal, hvilken Englod nu hører til Vinkel Sogn, allerede dengang Tiendeforeningen af 1812 blev indgaaet, laa indenfor Vinkel Sogns Grændser. Det maa derfor ansees sandsynligt, at Englodden allerede paa den nævnte Tid hørte til dette Sogn, uanseet at den ifølge den gamle Matrikul havde Hartkorn fælles med Gaarden Matr. Nr. 3 i Neder Kokholm, Rødding Sogn, hvilket Fællesskab først ophævedes ved Rentekamrets Udstykningstilladelse af 7 November 1846, der fordelte Gammelskatten mellem Ejendommene. Det er nu ikke oplyst, at der ved Tiendeansættelsen i 1812 for Gaarden i Neder Kokholm er taget Hensyn til Englodden — hvad efter

det Anførte ikke kan have Formodningen for sig —, og altsaa heller ikke, at det kun var i Egenskab af Hovedparcellist og i Medfør af den Hovedparcellisten ifølge Fdg. 25 Januar 1810 § 8c paahvilende Forpligtelse, at Indstævnte og tidligere Ejere af Matr. Nr. 3a i Neder Kokholm efter Engloddens Bortsalg i 1846 vedblev at svare det fulde Tiendevederlag til Præsteembedet. Da Indstævnte derhos ikke har godtgjort, at nogen Forpligtelse til at overtage en Deel af Tienden er overgaaet paa denne Parcel, hvad ikke i og for sig var nødvendigt, og hvorom Intet findes bestemt i Skjødet paa Englodden af 1846, kan Præsteembedet ikke være pligtigt at lade sig henvise til at søge nogen Deel af den det tilkommende Tiendeafgift hos Ejeren af bemeldte Lod, og Indstævnte kan saaledes ikke kræve foretaget den i Lov 23 Januar 1862 § 2 omtalte Fordeling af Tiendevederlaget.

Ifølge det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at erlægge den af Appellanten paastaaede Tiendeafgift saaledes som ved Underretsdømmen sket, og denne Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor efter Appellantens Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og Salærerne til de for Appellanten for de nævnte Retter beskikkede Sagførere tilligemed den i Overretsdømmen omtalte Godtgjørelse for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingets Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, forhenværende Gaardejer P. Jensen, 10 Kroner. I Salarium tillægges der Justitsraad Neckelmann for Overretten 60 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen for Høiesteret 120 Kroner, hvilke Salaries tilligemed 20 Øre til Førstnævnte i Godtgjørelse for Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte Pastor N. Hjort, som dengang beklædte Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekald, i Henhold til Lov 23 Januar 1862 om lettet Adgang til at erholde Tiendevederlagets Størrelse og Ydelsesmaade oplyst og berigtiget m. v. havde truffet de i Loven foreskrevne forberedende Skridt til Tilvejebringelse af en retskraftig Fortegnelse over de bemeldte Embede tilkommende Tiendeafgifter for den under Middelsom og Sønderlyng Herreders Jurisdiktion henhørende Del af Rødding Sogn, blev der i Medfør af Lovens §§ 3 og 4 den 12 Februar 1890 hos Herredsfogden for de nævnte Herreder afholdt et Møde til Afgjørelse af, om der kunde tillægges den af Pastor Hjort foranstaltede Fortegnelse over de paagjældende Tiendeafgifter Retskraft, og da ved denne Lejlighed Citanten, Gaardejer P. Jensen af Nederkokholm, gav Møde og gjorde Indsigelse mod Fortegnelsen, forsaavidt angik det paa samme anførte Tiendevederlag for hans Gaard Matr. Nr. 3a i Nederkokholm, og navnlig gjorde gjældende, at en Del af bemeldte Vederlag paahvilede den fra hans Ejendom i sin Tid afhændede Parcel Nr. 6 i Engedal i Vinkel Sogn, medens dette bestredes af den ligeledes mødte nuværende Ejer af Parcellen, og da Forlig om den saaledes opstaaede Tvist ikke kunde opnaas, blev Pastor Hjort efter den nævnte Lovs § 4 af Herredsfogden henvist til at søge Tvisten afgjort ved Rettergang. Overensstemmende hermed har derefter Pastor Hjort anlagt nærværende Sag og derunder i 1ste Instants paastaaet Citanten kjendt pligtig til aarlig at yde ham og Eftermænd i ovennævnte Embede den fulde Citantens Ejendom Matr. Nr. 3a i Nederkokholm paahvilende Præstekorntiende af 2 Skpr. $1\frac{1}{2}$ Fdkr. Rug, 1 Skp. Byg og 3 Skpr. 3 Fdkr. Havre, hvorimod Citanten for Underretten paastod sig frifunden for Pastor Hjorts Tiltale mod at svare et saadant Tiendevederlag for Ejendommen, som paahviler denne, naar der i det for den tidligere samlede Ejendom bestemte Vederlag afdrages en til Hartkornet paa Parcellen Matr. Nr. 6 i Engedal hørende Andel. Ved Underrettsdommen er Pastor Hjorts foranførte Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han, idet han foruden Pastor Hjort, der under Sagens Drift er bleven forflyttet til andet Embede, har stævnet Stiftsøvrigheden over Viborg Stift paa Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekalds Vegne, har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, dog for Pastor Hjorts Vedkommende kun forsaavidt angaar de før hans Forflyttelse forfaldne Tiendepræstationer. Af de Indstævnte har Pastor Hjort givet Møde for Overretten og procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Proceduren maa der gaas ud fra, at bl. A. Korn-tienden med Indbegreb af Kvægtiende til Præsten af den Citan-ten nu tilhørende Ejendom er fastsat til et uforanderligt aarligt.

Vederlag ved en for Tiendekommissionen for Nørlyng m. fl. Herreder i Viborg Amt i 1812 mellem rette Vedkommende indgaaet Forening, og at Tiendevederlaget for Citantens Ejendom paa den ovenmeldte af Indstævnte Hjort foranstaltede Fortegnelse er opført med de ovenanførte Kornbeløb, hvorhos det under Sagen er oplyst eller in confesso, at paa den nævnte Tid hørte Matr. Nr. 6 i Engedal under det gamle Hartkorn for Matr. Nr. 3 i Nederkokholm, med hvilket Matr. Nr. 6 i Engedal, der maa antages at være en Englod, vedblev at have fælles Gammelskat indtil Loddens nedenfor ommeldte Fraskillelse, medens den maa antages iøvrigt at være bleven særskilt skyldsats i den nye Matrikul, at bemeldte Matr. Nr. 6 efter forud erhvervet Udstyknings-tilladelse er afhændet fra den Citanten nu tilhørende Ejendom ved Skjøde af 13 Decbr. 1846, tinglæst 6 Maj 1847, og staar for Hartkorn 1 Skp. 1 Fdkr. 2¹/₂ Alb., samt at Citanten og hans Formænd i Besiddelsen af Mtr. Nr. 3a i Nederkokholm ogsaa efter Parcellens Fraskillelse have udredet det fulde fastsatte Tiendevederlag for den tidligere samlede Ejendom uden at have modtaget eller krævet nogen Andel deraf af Parcellens Ejere.

Naar Indstævnte Hjort nu til Støtte for, at Citanten som Ejer af Matr. Nr. 3a fremdeles maa tilsvare hele det omhandlede Tiendevederlag, og at ingen Del af samme paahviler Parcellen, Matr. Nr. 6, har villet gjøre gjældende, at denne paa den Tid, da Tienden af den paagjældende Ejendom blev konverteret til et uforanderligt aarligt Vederlag, vel ejedes af den samme Mand som den øvrige Ejendom, men dels iøvrigt var en selvstændig Ejendom, dels ifølge sin oprindelige Beskaffenhed som Eng var tiendefri, fremgaar Urigtigheden af det førstnævnte Anbringende — med Hensyn til hvilket det ikke kan tillægges nogen Betydning, om Matr. Nr. 6, som af Indstævnte Hjort her for Retten paastaet, alt paa sin Tid hørte til Vinkel og ikke til Rødding Sogn, hvad iøvrigt ikke er godtgjort og tilmed er tildels i Strid med Sagens Oplysninger — af det allerede ovenfor Anførte, hvorhos den nævnte Beskaffenhed af Matr. Nr. 6 som Eng ikke kan komme i nogen Betragtning, da det for en Ejendom fastsatte uforanderlige Tiendevederlag hviler paa Ejendommen som Helhed uden Hensyn til Beskaffenheden af dens forskellige Bestanddele.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 21—22.

Torsdagen den 27 Juni.

Nr. 1. Sognepræst for Rødding, Løvel og Pederstrup
Menigheder J. V. Berg paa bemeldte Præsteembedes
Vegne (Hansen efter Ordre)

contra

Gaardejer P. Jensen (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Af den Omstændighed, at der, som meldt, ikke siden Ejendommens Udstykning er udredet Tiendevederlag af Parcellens Ejere, kan det derhos ikke slttes, at der ikke i Virkeligheden er svaret Tiendevederlag af Parcellen, eftersom Hovedparcellen i Medfør af Fr. 25 Juni 1810 § 8 heftede for Udredelsen af den paa den mindre Parcel faldende Andel af den paagjældende Tiendeafgift, saa at der maa antages at være blevet svaret Tiendevederlag for den af de ifølge nysnævnte Lovbestemmelse ligeoverfor Tiendetageren rette Vedkommende, nemlig Citanten og Formænd i Besiddelsen af Matr. Nr. 3 a, i hvilken Henseende det selvfølgelig er uden Betydning, at disse, som det fremgaar af det ovenfor Anførte og særlig er fremhævet af Indstævnte Hjort, have undladt at benytte deres Ret til Regres hos Eierne af Parcellen for det saaledes erlagte Tiendevederlag.

Naar det imidlertid saaledes maa antages, at Matr. Nr. 6 i Engedal er Parcel af den Ejendom, af hvilken Tinden før den paagjældende Udstykning ved Tiendeforening var bleven bestemt til det omhandlede uforanderlige aarlige Vederlag, saa følger det

af Forskriften i Lov 23 Januar 1862 § 2, sidste Punktum — hvorefter Tiendevederlaget, naar en Ejendom er bleven delt, efterat Vederlaget for samme var fastsat, saafremt anden rets-gyldig Fordeling ikke tidligere har fundet Sted, paa den i Loven omhandlede Fortegnelse bliver at anføre for hver enkelt Del med den paa samme efter Hartkorn faldende Andel af det samlede Vederlag — at Citantens Ejendom paa den i Henhold til Lovens § 2 fremlagte Fortegnelse over de det ovennævnte Præsteembede tilkommende Tiendeafgifter kun vilde være at opføre med en til Ejendommens Hartkorn svarende Andel af det samlede Vederlag, af hvilket der efter det Oplyste ikke tidligere var foretaget nogen rets-gyldig Fordeling mellem de enkelte Parceller. Vel kunde nu en Afgivelse herfra være hegrundet ved Forskriften i Lovens § 7, 2det Punktum, hvorefter Lovens Bestemmelser skulle være uden Indflydelse paa Retsforholdet i de Tilfælde, hvor Ejeren af en Hovedparcel før Lovens Ikrafttræden kontraktmæssig har forpligtet sig til uden Regres til Besidderen af en frasolgt mindre Parcel at svare det fulde Tiendevederlag, og Indstævnte Hjort har da ogsaa under Sagen paastaat, at Parcelen Matr. Nr. 6 i Engedal ved dens Fraskillelse fra Citantens Ejendom er bleven solgt med Frihed for at svare Tiendevederlag, ligesom han ogsaa har gjort gjældende, at der for Matr. Nr. 6 i hvert Fald maa være vundet saadan Frihed derved, at der i Alderstid ikke har været afkrævet Ejerne af Parcelen nogen Del af det omhandlede Tiendevederlag, og han har forment, at der derfor, uanset Fraskillelsen af bemeldte Parcel, rettelig paahviler Citantens nuværende Ejendom det fulde oprindelige Tiendevederlag. Men Citanten har paa sin Side bestridt, at der af de anførte Grunde tilkommer Matr. Nr. 6 nogen Frihed for at svare en forholdsvis Andel af bemeldte Vederlag, og da Ejeren af denne Ejendom ikke er stævnet under Sagen og end ikke gennem en litis denunciatio har erholdt Lejlighed til at varetage sit Tarv under denne, vil der i Medfør af D. L. 1—4—1 ikke under nærværende Sag kunne træffes nogen Afgjørelse med Hensyn til det heromhandlede Spørgsmaal, der direkte vedrører Forholdet mellem Citanten som Eier af Hovedparcellen og Ejeren af den nævnte mindre Parcel.

Efter det Anførte kan der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke anses at have været Hjemmel til paa den ovennævnte fremlagte Fortegnelse at opføre Citantens Ejendom med det oprindelige fulde Tiendevederlag, uanset at den omhandlede Parcel efter dettes Bestemmelse var bleven frasolgt Ejendommen. Til at bestemme Størrelsen af den Del af Vederlaget, der vil falde paa Citantens nuværende Ejendom, er Retten imidlertid ikke ved det i Sagen fremkomne sat i Stand, og det maa derfor forudsættes, at en Konstatning af Tiendevederlaget for de her omhandlede Ejendomme, forsaavidt en saadan

ønskes af Tiendetageren, maa ske ved Fremlæggelse af en Kontinuationsfortegnelse for disse Ejendommens Vedkommende under lagttagelse af Forskrifterne i den tidtævnte Lov. Den af Citanten i Sagen nedlagte Paastand maa saaledes anses for beføjet, dog — da den ovenmeldte Forskrift i Fr. 25 Juni 1810 § 8 om Hovedparcellistens Ansvar for Tiendeafgiften af Biparcellen i Medfør af Loven af 23 Januar 1862 § 7 først bortfalder, naar vedkommende Tiende er konstateret i Henhold til Loven — kun forsaavidt den gaar ud paa, at kan kjendes berettiget til, naar den i Sagen omhandlede Tiende til Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekald konstateres i Henhold til Lov 23 Januar 1862, at forlange, at Tiendevederlaget for hans Ejendom Matr. Nr. 3 a i Nederkokholm paa den Fortegnelse over bemeldte Vederlag, som der i Anledning af Konstateringen tillægges Retskraft, kun anføres med en saadan Andel af det fastsatte uforanderlige Tiendevederlag for Tienden af den paagjældende tidligere samlede Ejendom, som svarer til Forholdet mellem Hartkornet paa det nævnte Matrikulnummer i Forbindelse med Hartkornet paa Parcellen Matr. Nr. 6 i Engedal paa den ene Side og det førstnævnte Hartkorn alene paa den anden Side, og der vil altsaa være at give Dom overensstemmende hermed.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Indstævnte Hjort for Underretten og her for Retten beskikkede Sagførere i Salær henholdsvis 30 Kr. og 60 Kr. og Sidstnævnte endvidere i Godtgjørelse for Portoudlæg 20 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i første Instant og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet saadant Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 2. Sognepræst for Rødding, Løvel og Pederstrup
Menigheder **J. V. Berg** paa bemeldte Præsteembedes
Vegne (Hansen efter Ordre)

contra

Gaardejer Jens Chr. Mikkelsen (Ingen),

betr. Erlæggelse af Tiendeafgift.

Middelsom-Sønderlyng Herreders ordinære Rets
Dom af 4 Februar 1892: Indstævnte, Gaardejer Jens Christian

Mikkelsen af Meilgaard i Rødding Sogn, bør som Ejer af Ejendommen Matr. Nr. 4 a sammesteds til Citanten, Sognepræsten for Rødding, Løvel og Pederstrup Sogne, Pastor N. Hjort, og dennes Eftermænd i bemeldte Embede aarliggen yde den fulde fornævnte Ejendom paalagte Præstekorntiende 6 Skpr. $\frac{3}{4}$ Fdkr. Rug, 3 Skp. $\frac{1}{2}$ Fdkr. Byg, 6 Skpr. $1\frac{1}{4}$ Fdkr. Havre og Kr. 1,17 i Penge. Sagens Omkostninger ophæves, og tillægges der den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hindberg, et Salær af 30 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1893: Citanten, Gaardejer Jens Chr. Mikkelsen, bør være berettiget til, naar den i Sagen omhandlede Tiende til Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekald konstateres i Henhold til Loven af 23 Januar 1862, at forlange, at Tiendevederlaget for hans Ejendom Matr. Nr. 4 a i Mejlgaard paa den Fortegnelse over bemeldte Tiende, som der i Anledning af Konstateringen tillægges Retskraft, kun anføres med en saadan Andel af det fastsatte uforanderlige Vederlag for Tienden af den paagjældende tidligere samlede Ejendom, som svarer til Forholdet mellem Hartkornet paa det nævnte Matr. Nr. i Forbindelse med Hartkornet paa Parcellerne Matr. Nr. 10 a, b og c i Engedal tilsammen paa den ene Side og det førstnævnte Hartkorn alene paa den anden Side. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges de for Indstævnte Pastor Hjort beskikkede Sagførere for Underretten og for Overretten i Salær, Førstnævnte 30 Kr. og Sidstnævnte, Justitsraad Neckelmann, 60 Kr. samt denne endvidere i Godtgjørelse for Udlæg 20 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at de omhandlede Englodder, Matr. Nr. 10 a, 10 b og 10 c af Engedal, hvilke Englodder nu høre til Vinkel Sogn, allerede dengang Tiendeforeningen af 1811—12 blev indgaaet, laa indenfor Vinkel Sogns Grændser. Det maa derfor ansees sandsynligt, at Englodderne allerede paa den nævnte Tid hørte til dette Sogn, uanset at de ifølge den gamle Matrikul havde Hartkorn fælles med Gaarden Matr. Nr. 4 Mejlgaard i Rødding Sogn, hvilket Fællesskab først ophævedes ved Udstykningstilladelser af 27 November 1852 og 30 August 1856, der fordelte Gammelskatten mellem Ejendommene. Det er nu ikke oplyst, at der ved Tiendeansættelsen i 1811—12 for Meilgaard er taget Hensyn til Englodderne — hvad efter

det Anførte ikke har Formodningen for sig —, og altsaa heller ikke, at det kun var i Egenskab af Hovedparcellist og i Medfør af den Hovedparcellisten ifølge Fdg. 25 Januar 1810 § 8c paahvilende Forpligtelse, at Indstævnte og tidligere Ejere af Meilgaard efter Engloddernes Bortsalg vedblev at svare det fulde Tiendevederlag til Præsteembedet. Da Indstævnte derhos ikke har godtgjort, at nogen Forpligtelse til at overtage en Deel af Tienden er overgaaet paa de bortsolgte Parceller, hvad ikke i og for sig var nødvendigt, og hvorom Intet findes bestemt i Skjøderne — medens endog Kjøbekontrakt af 24 Marts 1856 angaaende Parcellen Matr. Nr. 10 a udtrykkelig fritager denne for nogen Tiendeandeel — kan Præsteembedet ikke være pligtigt at lade sig henvise til at søge nogen Deel af den det tilkommende Tiendeafgift hos Ejerne af de paagjældende Lodder, og Indstævnte kan saaledes ikke kræve foretaget den i Lov 23 Januar 1862 § 2 omtalte Fordeling af Tiendevederlaget.

Ifølge det Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at erlægge den af Appellanten paastaaede Tiendeafgift, saaledes som ved Underrettsdommen skeet, og denne Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og Salærerne til de ved de nævnte Retter beskikkede Sagførere tilligemed den i Overrettsdommen omtalte Godtgjørelse for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Gaardejer Jens Christian Mikkelsen, 10 Kroner. I Salarium tillægges der Justitsraad Neckelmann for Overretten 60 Kroner og Høiesteretssagfører Hansen for Høiesteret 120 Kroner, hvilke Beløb tilligemed 20 Øre til Førstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte Pastor N. Hjort, som dengang beklædte Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekald, i Henhold til Lov 23 Januar 1862 om lettet Adgang til at erholde Tiendevederlagets Størrelse og Ydelsesmaade oplyst og berigtiget m. v. havde truffet de i Loven foreskrevne forberedende Skridt til Tilvejbringelse af en retskraftig Fortegnelse over de bemeldte Embede tilkommende Tiendeafgifter for den under Middelsom og Sønderlyng Herreders Jurisdiktion henhørende Del af Rødding Sogn, blev der i Medfør af Lovens §§ 3 og 4 den 12 Februar 1890 hos Herredsfogden for de nævnte Herreder afholdt et Møde til Afgjørelse af, om der kunde tillægges den af Pastor Hjort foranstaltede Fortegnelse over de paagjældende Tiendeafgifter Retskraft, og da ved denne Lejlighed Citanten, Gaardejer Jens Chr. Mikkelsen af Mejlgaard, gav Møde og gjorde Indsigelse mod Fortegnelsen, forsaavidt angik det paa samme anførte Tiendevederlag for hans Gaard Matr. Nr. 4a sammesteds, og navnlig gjorde gjældende, at en Del af bemeldte Vederlag paahvilede de fra hans Ejendom i sin Tid afhændede Parceller Matr. Nr. 10 a, b og c i Engedal i Vinkel Sogn, medens dette bestredes af de ligeledes mødte nuværende Ejere af Matr. Nr. 10 a og 10 b, og Ejeren af Matr. Nr. 10 c ikke havde givet Møde, samt da Forlig om den saaledes opstaaede Tvist ikke kunde opnaas, blev Pastor Hjort efter den nævnte Lovs § 4 af Herredsfogden henvist til at søge Tvisten afgjort ved Rettergang. Overensstemmende hermed har derefter Pastor Hjort anlagt nærværende Sag og derunder i 1ste Instants paastaet Citanten tilpligtet aarlig at yde ham og Eftermænd i ovennævnte Embede den fulde Citantens Ejendom Matr. Nr. 4a i Meilgaard paahvilende Præstekorntiende af 6 Skpr. $\frac{3}{4}$ Fdkr. Rug, 3 Skpr. $\frac{1}{2}$ Fdkr. Byg, 6 Skpr. $1\frac{1}{4}$ Fdkr. Havre og 1 Kr. 17 Øre i Penge, hvorimod Citanten for Underretten paastod sig frifunden for Pastor Hjorts Tiltale mod at svare et saadant Tiendevederlag for Ejendommen, som paahviler denne, naar der i det for den tidligere samlede Ejendom bestemte Vederlag afdrages en til Hartkornet paa Parcellerne Matr. Nr. 10 a, b og c svarende Andel eller ialfald en paa denne Maade beregnet Andel for Matr. Nr. 10 b og c. Ved Underrettsdommen er Pastor Hjorts foranførte Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han, idet han foruden Pastor Hjort, der under Sagens Drift er bleven forflyttet til andet Embede, har stævnet Stiftsøvrigheden over Viborg Stift paa Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekalds Vegne, har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, dog for Pastor Hjorts Vedkommende kun forsaavidt angaar de før hans Forflyttelse forfaldne Tiendepræstationer. Af de Indstævnte har Pastor Hjort givet Møde for Overretten og procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Proceduren maa der gaas ud fra, at bl. A. Korn-tienden med Indbegreb af Kvægtiende til Præsten af den Citanten nu tilhørende Ejendom er fastsat til et uforanderligt aarligt Vederlag ved tvende for Tiendekommissionen for Nørlyng m. fl. Herreder i Viborg Amt i 1811 og 1812 mellem rette Vedkommende indgaaede Foreninger, og at Tiendevederlaget for Citantens Ejendom paa den ovenmeldte af Indstævnte Hjort foranstaltede Fortegnelse er opført med de ovenanførte Beløb af Korn og Penge, hvorhos det under Sagen er oplyst eller in confesso, at paa den nævnte Tid hørte Matr. Nr. 10 i Engedal under det gamle Hartkorn for Matr. Nr. 4 i Meilgaard, med hvilket Matr. Nr. 10 i Engedal, der maa antages at være en Englod, vedblev at have fælles Gammelskat indtil Loddens nedenfor ommeldte Udstykninger, medens den maa antages iøvrigt at være bleven særskilt skyldsats i den nye Matrikul, at Parcellerne Matr. Nr. 10 a, b og c, efter forud erhvervede Udstykningstilladelser, ere afhændede fra den Citanten nu tilhørende Ejendom ved Skjøder henholdsvis af 22 November 1856, tinglæst 11 December s. A., af 18 December 1852, tinglæst 13 Januar næstefter, og af 10 December 1853, tinglæst 12 Januar næstefter, samt staar for Hartkorn henholdsvis 2 Skp. 2 Fdkr. $\frac{1}{2}$ Alb., 3 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb. og 3 Fdkr. $2\frac{3}{4}$ Alb., og at Citanten og hans Formænd i Besiddelsen af Matr. Nr. 4a i Meilgaard ogsaa efter Parcellernes Fraskillelse have udredet det fulde fastsatte Tiendevederlag for den tidligere samlede Ejendom uden at have modtaget eller krævet nogen Andel deraf af Parcellernes Ejere.

Naar Indstævnte Hjort nu til Støtte for, at Citanten som Ejer af Matr. Nr. 4a fremdeles maa tilsvare hele det omhandlede Tiendevederlag, og at ingen Del af samme paahviler Parcellerne Matr. Nr. 10 a, b og c, har villet gjøre gjældende, at Matr. Nr. 10 paa den Tid, da Tienden af den paagjældende Ejendom blev konverteret til et uforanderligt aarligt Vederlag, vel ejedes af samme Mand som den øvrige Ejendom, men dels iøvrigt var en selvstændig Ejendom, dels ifølge sin oprindelige Beskaffenhed som Eng var tiendefri, fremgaar Urigtigheden af det førstnævnte Anbringende — med Hensyn til hvilket det ikke kan tillægges nogen Betydning, om Matr. Nr. 10, som af Indstævnte Hjort her for Retten paastaet, alt paa hin Tid hørte til Vinkel og ikke til Rødding Sogn, hvad iøvrigt ikke er godtgjort og tilmed er tildels i Strid med Sagens Oplysninger — af det allerede ovenfor Anførte, hvorhos den nævnte Beskaffenhed af Matr. Nr. 10 som Eng ikke kan komme i nogen Betragtning, da det for en Ejendom fastsatte uforanderlige Tiendevederlag hviler paa Ejendommen som Helhed uden Hensyn til Beskaffenheden af dens forskellige Bestanddele.

Af den Omstændighed, at der, som meldt, ikke siden Ejendommens forskellige Udstykninger er udredet Tiendevederlag af

Biparcellernes Ejere, kan det derhos ikke sluttes, at der ikke i Virkeligheden er svaret Tiendevederlag af Parcellerne, eftersom Hovedparcellen i Medfør af Fr. 25 Juni 1810 § 8 heftede for Udredelsen af den paa de mindre Parceller faldende Andel af den paagjældende Tiendeafgift, saa at der maa antages at være blevet svaret Tiendevederlag for dem af de ifølge nysnævnte Lovbestemmelse ligeoverfor Tiendetageren rette Vedkommende, nemlig Citanten og hans Formænd i Besiddelsen af Hovedparcellen Matr. Nr. 4 a, i hvilken Henseende det selvfølgelig er uden Betydning, at disse, som det fremgaar af det ovenfor Anførte og særlig er fremhævet af Indstævnte Hjort, have undladt at benytte deres Ret til Regres hos Biparcellernes Ejere for det saaledes erlagte Tiendevederlag.

Naar det imidlertid saaledes maa antages, at Matr. Nr. 10 a, b og c ere Parceller af den Ejendom, af hvilken Tienden før de paagjældende Udstykninger ved Tiendeforening var bleven bestemt til det omhandlede uforanderlige aarlige Vederlag, saa følger det af Forskriften i L. 23 Januar 1862 § 2, sidste Punktum — hvorefter Tiendevederlaget, naar en Ejendom er bleven delt, efterat Vederlaget for samme var fastsat, saafremt anden retsgyldig Fordeling ikke tidligere har fundet Sted, paa den i Loven omhandlede Fortegnelse bliver at anføre for hver enkelt Del med den paa samme efter Hartkorn faldende Andel af det samlede Vederlag — at Citantens Ejendom paa den i Henhold til Lovens § 2 fremlagte Fortegnelse over de det ovennævnte Præsteembede tilkommende Tiendeafgifter kun vilde være at opføre med en til Ejendommens Hartkorn svarende Andel af det samlede Vederlag, af hvilket der efter det Oplyste ikke tidligere var foretaget nogen retsgyldig Fordeling mellem de enkelte Parceller. Vel kunde nu en Afgivelse herfra være begrundet ved Forskriften i Lovens § 7, 2det Punktum, hvorefter Lovens Bestemmelser skulle være uden Indflydelse paa Retsforholdet i de Tilfælde, hvor Ejeren af en Hovedparcel før Lovens Ikrafttræden kontraktmæssig har forpligtet sig til uden Regres til Besidderen af en frasolgt mindre Parcel at svare det fulde Tiendevederlag, og Indstævnte Hjort har da ogsaa under Sagen paastaaet, at de omhandlede Parceller Matr. Nr. 10 a, b og c i Engedal ved deres Fraskillelse fra Citantens Ejendom Matr. Nr. 4 a i Meilgaard ere blevne solgte med Frihed for at svare Tiendevederlag, samt forment, at der paa Grund heraf, uanset Fraskillelsen af disse Parceller, rettelig paahviler Citantens nuværende Ejendom det fulde oprindelige Tiendevederlag. Men Citanten har paa sin Side modsagt dette og gjort gjældende, at Ejerne af Parcellerne ikke kunne paaberaabe sig nogen Vedtagelse i de Overdragelsesdokumenter, hvorved Parcellerne ere frasolgte Hovedejendommen — eller i hvert Fald ikke nogen Vedtagelse, som han er pligtig at respektere — til Støtte for, at Parcellerne ere solgte uden Forpligtelse for Ejerne til at svare

deres forholdsvis Andele af Tiendevederlaget, og da Ejerne af de nævnte Parceller ikke ere stævnedede under Sagen og end ikke gennem en litis denunciatio har erholdt Lejlighed til at varetage deres Tarv under denne, vil der i Medfør af D. L. 1—4—1 ikke under nærværende Sag kunne træffes nogen Afgjørelse med Hensyn til det heromhandlede Spørgsmaal, der direkte vedrører Forholdet mellem Citanten som Ejer af Hovedparcellen og Ejerne af de nævnte Biparceller.

Efter det Anførte kan der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke anses at have været Hjemmel til paa den ovennævnte fremlagte Fortegnelse at opføre Citantens Ejendom med det oprindelige fulde Tiendevederlag, uanset at forskellige Parceller efter dettes Bestemmelse ere blevne frasolgte Ejendommen. Til at bestemme Størrelsen af den Del af Vederlaget, der vil falde paa Citantens nuværende Ejendom, er Retten imidlertid ikke ved det i Sagen Fremkomne sat i Stand, og det maa derfor forudsættes, at en Konstatering af Tiendevederlaget for de heromhandlede Ejendomme, forsaavidt en saadan ønskes af Tiendetagerne, maa ske ved Fremlæggelse af en Kontinuationsfortegnelse for disse Ejendommens Vedkommende under Iagttagelse af Forskrifterne i den sidstnævnte Lov. Den af Citanten i Sagen nedlagte Paastand maa saaledes anses for beføjet, dog — da den ovenmeldte Forskrift i Fr. 25 Juni 1810 § 8 om Hovedparcellistens Ansvar for Tiendeafgiften af Biparceller i Medfør af Loven af 23 Januar 1862 § 7 først bortfalder, naar vedkommende Tiende er konstateret i Henhold til Loven — kun forsaavidt den gaar ud paa, at han kjendes berettiget til, naar den i Sagen omhandlede Tiende til Rødding, Løvel og Pederstrup Sognekald konstateres i Henhold til Loven af 23 Januar 1862, at forlange, at Tiendevederlaget for hans Ejendom Matr. Nr. 4 a i Mejlgaard paa den Fortegnelse over bemeldte Tiende, som der i Anledning af Konstateringen tillægges Retskraft, kun anføres med en saadan Andel af det fastsatte uforanderlige Vederlag for Tienden af den paaagjældende tidligere samlede Ejendom, som svarer til Forholdet mellem Hartkornet paa det nævnte Matr. Nr. i Forbindelse med Hartkornet paa Parcellerne Matr. Nr. 10 a, b og c i Engedal tilsammen paa den ene Side og det førstnævnte Hartkorn alene paa den anden Side, og der vil altsaa være at give Dom overensstemmende hermed. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Indstævnte Hjort for Underretten og her for Retten beskikkede Sagførere i Salær henholdsvis 30 Kr. og 60 Kr. og Sidstnævnte endvidere i Godtgjørelse for Portoudlæg 20 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet saadant Ophold, der vil bevirke An-

svar fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 230. Advokat Nullemann

contra

Conradine Christine Marie Niebuhr,
Uttenthals Enke (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1895: Arrestantinden Conradine Christine Marie Niebuhr, Uttenthals Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Conradine Christine Marie Niebuhr, Uttenthals Enke, til Advokat Nullemann og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Conradine Christine Marie Niebuhr, Uttenthals Enke, for Tyveri og Bedrageri. Arrestantinden, der er født den 20 Juni 1860, er anset: ved nærværende Rets Dom af 22 April 1893 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 24 Oktober 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest: ved nærværende Rets Dom af 30 Januar 1894 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I September f. A. pantsatte Arrestantinden svigagtig et til 20 Kr. vurderet Uhr, og i Februar d. A. pantsatte hun ligeledes svigagtig en til 25 Kr. vurderet Kaabe, hvilke Gjenstande hun havde lejet henholdsvis af Forlagsbaghandler Hans Otto Petersen og af Detailhandlerske Marie Hahn, bl. A. paa Vilkaar, at de skulde være hendes Ejendom, naar hun i Leje havde betalt visse nærmere bestemte Beløb, hvilket Vilkaar imidlertid ikke var opfyldt, da Pantsætningerne fandt Sted.

I Løbet af Januar og Februar d. A. har Arrestantinden i fire Gange svigagtigt pantsat nogle Sengklæder, som hun havde lejet af Sengeudlejer Ferdinand Emil Gantzel, og i Februar d. A. har hun svigagtig solgt en Jernseng, som hun ligeledes har lejet af Gantzel. Sengklæderne og Sengen ere tilsammen vurderede til 20 Kr.

I Tiden fra den 27 Februar til den 1 Marts d. A. har Arrestantinden i 2 Gange frastjaalet Agnete Severine Andersen, Arbejdsmand Jensens Enke, hos hvem hun da logerede, 2 Chemiser, en Kjole, en Paraply og to Overstykker, alt tilsammen af Værdi 10 Kr. De nævnte Gjenstande beroede dels frit fremme i den til Bestjaalnes Lejlighed hørende Entree, dels i en Kommode og i et Klædeskab, der begge vare uaflaasede og henstode i det af Arrestantinden lejede Værelse.

Arrestantinden har derhos den 1 Marts d. A. svigagtigt pantsat et til 1½ Kr. vurderet Lagen, der hørte til Sengen i det nævnte Værelse, hvilket Arrestantinden havde lejet ugevis.

Endelig har Arrestantinden i Tiden fra den 2 til den 4 Marts d. A. i 2 Gange svigagtigt pantsat 2 Lagener og et Sengetæppe, tilsammen af Værdi 5 Kr., hvilke Gjenstande hørte til Sengen i et Værelse, som hun ugevis havde lejet af Karen Nielsen, Skomager Feldtsens Enke.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri

og efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 28 Juni.

Nr. 214. Advokat Nellemann

contra

Anders Pedersen, kaldet Allert (Def. Jensen),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Marts 1895: Arrestanten Niels Peder Johansen, kaldet Rabe, og Tiltalte Anders Pedersen, kaldet Allert, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Casse, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes at Tiltalte deraf in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Pedersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium

for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Peder Johansen, kaldet Rabe, for Tyveri eller Hæleri og Anders Pedersen, kaldet Allert, for Hæleri. — Tiltalte der er født den 4 November 1849, er ikke funden forhen straffet.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten og Tiltalte for at have gjort sig skyldige, Arrestanten i Tyveri eller Hæleri, og Tiltalte i Hæleri med Hensyn til 4 Cykler, der have været bragte tilstede under Sagen, og om hvilke det maa anses for godtgjort, at de i Tiden fra April til September 1893 ere blevne frastjaalne henholdsvis Stud. polyt. Frederik Chabot Steenberg, Stud. polyt. Carl Jensen, Tandtekniker Victor Bloch og Fuldmægtig Henry Levin, der have haft dem staaende paa Gange eller Trappegange i forskellige Ejendomme her i Byen. Hvad nu Arrestanten angaar, da har denne under Sagen gjentagende erkjendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste — at han i Løbet af Aaret 1893 har været i Besiddelse af de ovennævnte fire Cykler, og at han har solgt disse til Tiltalte. Om sin Adkomst til disse Cykler har Arrestanten derhos forklaret, at han ved fire forskellige Lejligheder, havde kjøbt dem af en Person ved Navn Vilhelm Hansen, som han hver Gang tilfældigt traf sammen med paa Boulevarden ved Ørstedsparken, og han har fremdeles forklaret, at han, da han første Gang kjøbte en Cykle af Vilhelm Hansen, troede paa Rigtigheden af dennes Foregivende om at have faaet den af sin Kæreste, hvorimod han med Hensyn til de andre Cykler, som han vil have afkjøbt Vilhelm Hansen, i Forhøret den 1 Februar f. A. har erkjendt, at han nok forstod, at Hansen var kommen til dem paa ulovlig Maade, hvilken Erkjendelse han dog senere har tilbagekaldt. — Da det nu i Henhold til det ovenfor Anførte maa anses for godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af de ovennævnte fire Cykler, idet der ikke vil kunne tages noget Hensyn til, at han senere under Sagen har forandret sin Forklaring og erklæret, at det ikke er disse Cykler, som han har kjøbt af Vilhelm Hansen og derefter solgt til Tiltalte, da endvidere Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Cyklerne, er aldeles ubestyrket, og da derhos de ovennævnte Personer, Stud. polyt. Jensen, Tandtekniker Bloch og Fuldmægtig

Levin, hver for sit Vedkommende har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklerne og paa behørig Maade godtgjort deres Ejendomsret til disse, findes der herefter at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af samtlige fire ovenfor nævnte Cykler, der ere vurderede henholdsvis til 120 Kr., 100 Kr., 150 Kr. og 250 Kr., efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Hvad dernæst Tiltalte angaar, da er det ved den af denne oprindelig afgivne Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som vil være at lægge til Grund ved Sagens Paa-dømmelse, godtgjort, at han i Løbet af 1893 i fire Gange har afkøbt Arrestanten de ovennævnte fire Cykler og derpaa har afhændet disse, og at han forinden han afhændede Cyklerne og, ialfald forsaavidt angaar de tre af dem, endog forinden han købte dem af Arrestanten, havde Formodning om, at de vare stjaalne. I Henhold til Ovenstaaende ville de Tiltalte være at anse Tiltalte efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Nr. 218. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Anna Nielsen og Else Birgitte Oline Larsen
(Def. Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Marts 1895: Arrestantinderne Anna Nielsen og Else Birgitte Oline Larsen bør straffes, Arrestantinden Nielsen med Tugthusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar og Arrestantinden Larsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden Nielsen, dog saaledes at Arrestantinden

Larsen deraf in solidum med hende tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Aktionens Omkostninger blive at tilsvare af begge de Tiltalte in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger uddrages af de Tiltalte een for begge og begge for een. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte paa samme Maade til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Anna Nielsen for Tyveri og Arrestantinden Else Birgitte Oline Larsen for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Arrestantinden Nielsen, der er født den 13 August 1864, er bl. A. anset: ved Højesterets Dom af 27 August 1888 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk. med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 15 Marts 1890 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 64, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens § 275, jfr. § 268, og efter dens § 253 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest: ved nærværende Rets Dom af 10 September 1892 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter dens §§ 251 og 253 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestantinden Larsen, der er født den 21 Oktober 1858, og som forinden sit fyldte 18 Aar 5 Gange har været straffet for Tyveri, er senere bl. A. anset: ved nærværende Rets Dom af 10 November 1883 efter Straffelovens §§ 180 og 229 Nr. 4, efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og efter Lov 10 April 1874 § 10 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 November 1886 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk. med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og senest: ved nærværende Rets Dom 11 Februar 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantindernes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort skyldige i følgende Forhold: Den 26 Oktober f. A. frastjal Arrestantinden Nielsen Tjenestepige Abelone Christine Jørgensen en Del tilsammen til 52 Kr. vurderede Klædningsstykker, der hang frit fremme i et Værelse i Kvistetagen i Ejendommen Boldhusgade Nr. 6. Arrestantinden, der vil have begivet sig op i Ejendommen for at træffe en Pige, som hun kjendte noget til, havde uhindret Adgang saavel til Ejendommen som til det fornævnte Værelse. Ved den paagjældende Lejlighed var Arrestantinden Nielsen i Følge med Arrestantinden Larsen, der stod nedenfor og ventede paa hende, medens hun var oppe i Ejendommen, og da Arrestantinden Nielsen kom ned med de ovennævnte Gjenstande, var Arrestantinden Larsen, der vil være gaaet ud fra, at Arrestantinden Nielsen var gaaet op i Ejendommen for at træffe den paagjældende Pige, strax klar paa, at det, hun bar paa, var noget, som hun havde stjaalet. Arrestantinden Larsen fulgte dernæst ned ad Gaden med Arrestantinden Nielsen i den Hensigt at være denne behjælpelig med Realisationen af det stjaalne, idet hun ventede, at hun til Gjengjæld vilde faa Del i det eventuelle Udbytte, og da de vare naaede hen i Vingaardsstræde, tog hun nogle af de stjaalne Klædningsstykker — hvilke for sig ere vurderede til tilsammen 40 Kr. — i Forvaring for Arrestantinden Nielsen, medens denne gik bort for at pantsætte Resten. Kort efter — inden Arrestantinden Nielsen endnu var kommet tilbage — blev Arrestantinden Larsen imidlertid anholdt.

Arrestantinden Larsen har derhos mod en hende den 30 December 1890 til Kjøbenhavns Politiets Advarselsprotokol for løssagte Fruentimmer under sædvanlig Straffetruksel givet Advarsel om ikke at søge Erhverv ved Utugt søgt saadant Erhverv i Tiden fra August til Oktober f. A.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestantinderne være at anse, Arrestantinden Nielsen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og Arrestantinden Larsen efter Straffelovens § 180 og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne: Arrestantinden Nielsen med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar. Arrestantinden Larsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 236. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Marius Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Extrarets Dom af 22 December 1894: Tiltalte Jens Marius Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Til Marinus Poulsen med Værge, Prokurator Hasselbalch, bør han udrede i Erstatning ialt 508 Kr. 94 Øre; saa bør han og udrede alle Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hasselbalch, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bentzen, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 April 1895: Tiltalte Jens Marius Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes, idet der mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at han har maattet forudse en saadan betydelig Skade som den indtrufne som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, ikkun at kunne henføres under Straffelovens § 203. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og da Overretsdommen har ikjendt samme Straf, ligesom dens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens

**Marius Jensen til Høiesteretssagfører Asmussen
og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Indsiddet Jens Marius Jensen for Vold og Legemsbeskadigelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 6 September f. A. var beskjæftiget med i Laden paa en Gaard i Torderup at aflæsse Korn, som han fra Vognen rakte op til den sextenaarige Tjenestedreng Marinus Poulsen, der stod paa en tværs over Bjælkerne i Laden i en Højde af ca. 5 Alen over Gulvet anbragt Stige og derfra kastede Kornet ind til Ejerindens 18-aarige Datter Mary Emma Flyger, der forkede det til Side — har, idet han blev forbitret paa Drengen Marinus, grebet en i Laden staaende Fork, hvis Skaft er ca. 2 $\frac{1}{4}$ Alen langt, og hvis Flæner ere 9 Tommer lange, runde, temmelig svære og ikke meget spids, og som vejer 4 a 5 Pd., og i Hidsighed kastet denne Fork med Flænerne rettede fremad med Kraft op efter Marinus, saaledes at denne af Forkens ene Flæne blev ramt i det højre Øje, hvoraf Blodet strax begyndte at flyde. Ifølge en af en Læge den 25 September f. A. afgiven Erklæring, fandtes da paa højre øvre Øjelaag indad mod Næsen en ca. $\frac{1}{2}$ Tomme lang Cicatrice, og Øjelaaget kunde ikke løftes i Vejret; selve Øjets Bevægelser vare meget indskrænkede, undtagen udad; Pupillen var udvidet, og der fandtes en betændelsesagtig Infiltration baade af Synsnerven og af den nærmeste Del af Nervehinden, og der maatte formodes at være sket en Læsion saavel af den Nerve, som forsyner de fleste Øjemuskler med Nervetraade, som af Synsnerven; Synet var ganske tabt. Ifølge en den 10 December f. A. af samme Læge afgiven Erklæring var Marinus Poulsen vedblivende blind paa det højre Øje, og der var indtraadt saadanne Forandringer i Synsnerven (Atrophie), at Blindheden paa dette Øje maa anses for blivende. I en yderligere paa Foranledning af Overretten afgiven Erklæring af 7 Marts d. A. fra samme Læge, udtaler han, at den Beskadigelse, som er tilføjet højre Øje, ingen Fare medfører for det andet Øje, at en af ham allerede den 10 September f. A. anstillet Undersøgelse af Drengens Øje gav samme Resultat som Undersøgelsen den 25 s. M., kun at der da paa højre øvre Øjelaag fandtes et granulerende Saar istedetfor den senere Cicatrice, og at der ikke med Hensyn til Saarets Behandling antages at have fundet nogen Forsømmelse Sted, som har indvirket skadeligt paa Øjet.

Om Anledningen til det heromhandlede Optrin have Marinus

Poulsen og Mary Emma Flyger forklaret, at Marinus, medens det sidste Læs var ved at aflæsses, anmodede Tiltalte om at lade ham komme ned, for at han kunde lade sit Vand, men at Tiltalte nægtede ham dette, at Marinus paany, da Aflæsningen var til Ende, rettede den samme Anmodning til Tiltalte, men at denne svarede, at der ingen Tid var dertil, hvorefter Tiltalte trak Vognen ud af Laden, at Marinus derpaa til Tiltalte udtalte, at han, naar han ikke kunde komme ned, var nødt til at lade sit Vand oppe fra Stigen, hvilket han derefter ogsaa gjorde, at Marinus, da Tiltalte under dette kom tilbage for at hente Hestene, der stod i den anden Ende af Laden, gjorde ham opmærksom paa, at han var i Færd med at lade sit Vand, idet Marinus efter sin Forklaring i Spøg sagde, at han vilde pisse paa Tiltalte, hvad dog ikke var hans Hensigt, samt at Tiltalte efter deres Formening ikke blev ramt af noget af Marinus's Urin. Tiltalte har under Forhøret forklaret, at han ikke har kunnet erindre, om han har nægtet Marinus at komme ned for at lade Vandet, men han har ikke villet modsige Rigtigheden heraf. Derimod har han vedblivende fastholdt, at han ikke af Drengen blev varskoet om, at denne var ifærd med at lade Vandet, men har derom forklaret, at Marinus, da Tiltalte atter kom ind i Laden efter Hestene, gav sig til at lade sit Vand ned paa ham, saaledes at noget af Drengens Urin ramte ham paa hans Hovedbedækning og paa hans Skulder, og var det af Forbitrelse herover, at Tiltalte greb Forken og kastede den efter Drengen. Tiltalte har iøvrigt nægtet, at det var hans Hensigt at skade Drengen; han har imidlertid erkjendt, at han kan indse, at han ved at kaste Forken, som han gjorde, maatte komme til at gjøre en Ulykke paa den ene eller den anden Maade, men han har erklæret, at han ikke i Gjærningsøjeblikket tænkte herover.

Efter det Foreliggende maa der nu gaas ud fra, at Tiltalte har maattet forudse en Beskadigelse som den indtraadte som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjærningen, men idet hans Forklaring om at være bleven besudlet af Drengens Urin efter Omstændighederne ikke kan forkastes, findes det paa den anden Side antageligt, at han herved har følt sig grovelig fornærmet af Drengen og har handlet i en derved fremkaldt oprørt Sindsstemning, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at han muligen ved Anvendelse af større Agtpaagivenhed kunde have undgaaet at blive ramt, og Tiltaltes ommeldte Forhold findes derfor at maatte blive at bedømme efter Straffelovens § 205, og Straffen for ham, der er født i Aaret 1861 og ifølge Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 3 Juni 1876 har været anset efter Straffelovens § 233, jfr. § 29, med 15 Slag Ris, men iøvrigt maa antages ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Marinus Poulsen har ved sin Værge nedlagt Paastand om under Sagen at tilkjendes i Erstatning hos Tiltalte 8 Kr. 94 Øre for Lægeudgifter samt 500 Kr. for Lidelse, Ulempe, Lyde og Vanzir, hvilken Paastand, som Tiltalte Intet har havt at erindre imod, ved Underrettsdommen er tagen til Følge, og det findes at maatte have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelse i saa Henseende.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Extrasession.

Mandagen den 29 Juli.

Nr. 260. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Wilhelm Schlicker (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Overtrædelse af Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende af 15 Maj 1875 § 22.

Vejle Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Marts 1895: Arrestanten Wilhelm Schlicker bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wadum, og Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1895: Arrestanten Wilhelm Schlicker bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Wilhelm Schlicker til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Wilhelm Schlicker — der maa antages at være født i Kongeriget Preussen i Aaret 1862, og som ikke ses tidligere at have været straffet her i Landet — for Tyveri eller Hæleri samt Overtrædelse af Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende af 15 Maj 1875 § 22. I sidstnævnte Henseende fremgaar det af Sagens Oplysninger, der til dels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, at det, efterat Arrestanten i Januar d. A. var bleven arresteret under Andst-Slaugs Herreders Jurisdiktion som skyldig i Løsgængereri og Betleri, uden at han i den Anledning blev sat under Tiltale, den 21 s. M. inden bemeldte Herreders Politiret blev tilkjendegivet ham, der foruden nogle Dage i afvigte Januar Maaned kun i ca. 2 Maaneder i Slutningen af forrige Aar har opholdt sig her i Landet, at han i Medfør af den ovennævnte Lovs § 2 vilde blive udsendt af Riget, hvorhos der gaves ham Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet med Betydning, at han ved at overtræde dette Tilhold vilde paadrage sig Straf af Fængsel paa Vand og Brød i indtil 6 Gange 5 Dage eller Tvangsarbejde i indtil 180 Dage; og det maa nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har overtraadt dette Tilhold, idet han, der ifølge sin Forklaring efter den skete Udvisning havde begivet sig ned i Hertugdømmet Slesvig, umiddelbart derefter er vendt tilbage her til Landet, hvor han, der iøvrigt efter sin Forklaring agtede at søge Arbejde, den 25 næstefter blev anholdt i Vejle ganske blottet for Subsistentsmidler.

Ved sin Anholdelse blev Arrestanten funden i Besiddelse af en Merskumspibe, som han, efter hvad de to Politibetjente, der anholdt ham og en anden i Følge med ham værende Person, have anført i den af dem derom affattede Rapport, havde skjult paa sin Person, hvilken Pibe under Sagen er oplyst at være den

24 Januar sidstl., altsaa Dagen før Arrestantens Anholdelse i Vejle, frakommen sin Ejer, Proprietær Schmidt, under dennes Besøg paa en Gaard mellem den nævnte Kjøbstad og Kolding. Arrestanten, der ved sin Anholdelse for Politiet foregav at have kjøbt Piben i Aabenraa, har vel senere under Forhørene stadig paastaet, at han havde kjøbt Piben bemeldte Dag af en ham ubekjendt Person, som han traf paa Landevejen mellem Kolding og Vejle; men da Ejeren har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Piben samt ved Vidner godtgjort sin Ejendomsret til den, og der intet Hensyn kan tages til Arrestantens Forklaring om, hvorledes han vil være kommen i Besiddelse af den, maa Betingelserne for det ved D. L. 6—17—10 og 11 kfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevis anses at være tilstede, og vil Arrestanten følgelig være at dømme for sin uhjemlede Besiddelse af Piben, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Piben er under Sagen vurderet til 6 Kr., men der er ikke Spørgsmaal om Erstatning. Efter det Anførte vil Arrestanten være at ansee dels efter den ovennævnte Lov 15 Maj 1875 § 22, kfr. § 2, dels efter Straffelovens § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 271. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Christen Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1895: Arrestanten Christen Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Christen Nielsen, der er født den 4 Maj 1855 og bl. A. anset: ved Rettens Dom af 17 December 1889 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tugthusarbejde i 3 Aar og senest ved Dom afsagt inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 2 November 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 2 Februar d. A. tilegnet sig en Portemonnæ af Værdi 1 Kr. og indeholdende mellem 90 og 100 Kr. i rede Penge, hvilket maa antages at have tilhørt Tjenestekarl Jens Jørgensen, og som Arrestanten vil have fundet samme Dag henliggende paa en Gade her i Staden — vil han være at ansee efter Straffelovens § 247 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 249. Højesteretssagfører Jensen

contra

Oscar Johannes Theodor Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1895: Arrestanten Oscar Johannes Theodor Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestorets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oscar Johannes Theodor Petersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Oscar Johannes Theodor Petersen, der er født den 5 September 1869 og anset ifølge Høiesterets Dom af 9 Februar 1892 efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 228 og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag sigtes Arrestanten for at have Natten mellem den 4 og 5 August f. A. i Forening med en Person, der ikke er kommen tilstede under Sagen, indbrudsvis frastjaalet Urtekræmmer Christian Hansen nogle i dennes Lagerkjælder i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 11 beroende til ialt 1 Kr. 88 Øre vurderede Varer, nemlig 6 Flasker Sodavand, en Daase Anschiovis, en Daase Sild og 2 grønne Oste.

Arrestanten, som blev paagrebet af en Politibetjent, da han den ommeldte Nat omtrent ved Midnatstid kom op fra den nævnte Lagerkjælder, har i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste, erkjendt, at han ved sin Paagribelse var i Besiddelse af de fornævnte Varer, og angaaende de nærmere Omstændigheder, hvorunder han var kommen i Besiddelsen af dem, har han afgivet følgende Forklaring. Om Aftenen den 4 August f. A. mødte han paa Vesterbrogade en Mandsperson, der spurgte ham, om han ikke havde Lyst til at drikke en Sodavand. Arrestanten modtog Indbydelsen og fulgte med Personen, der gik hen til den ovenfor nævnte Ejendom, hvor han og Arrestanten derefter Side om Side gik ned ad Trappen, der fra Gaden fører ned til Urtekræmmer Hansens Lagerkjælder. Paa Grund af Mørket saae Arrestanten ikke, hvorledes Kjælder døren blev aabnet, men da det ikke voldte

hans Ledsager nogen Besvær at aabne Døren, antog han, at den var uafloaset. Strax efter at de vare komne ind i Kjælderen, hvor der ikke blev tændt Lys, skjøndt der var bælgmørkt, forekom det Arrestanten, at hans Ledsager gik til venstre, men iøvrigt kunde han paa Grund af Mørket ikke se, hvor han blev af. Arrestanten, der kun var kommen et lille Stykke ind i Kjælderen, blev staaende stille af Frygt for at falde over en eller anden Gjenstand, og efter nogle Øjeblikkes Forløb kom hans Ledsager hen til ham og leverede ham de ovenfor ommeldte Varer, som Arrestanten modtog som Foræring og stak til sig, skjøndt han godt mærkede, at der blandt de modtagne Gjenstande var andre Varer end Flasker med Sodavand. Hans Ledsager ytrede derpaa til ham: »Gaa nu op paa Gaden og vent, indtil jeg kommer«, hvorefter Arrestanten ganske rolig gik op ad Kjældertrappen, medens hans Ledsager forblev nede i Kjælderen og først kom op fra samme, efterat Arrestanten var paagreben af Betjenten og sammen med denne havde fjernet sig fra Ejendommen.

Om sin nævnte Ledsager har Arrestanten oprindelig forklaret, at han en Gang tidligere havde talt med ham, og vidste, at hans Navn var Valdemar, men senere har Arrestanten ændret denne Forklaring derhen, at han ikke kjendte eller tidligere havde set ham, og først efter at have modtaget hans Indbydelse erfarede, at han hed Valdemar, og iøvrigt har han nægtet at kunne meddele anden Oplysning om ham, end at han var af Middelhøjde.

Arrestanten paastod oprindelig, at han, da han modtog de ommeldte Varer af sin Ledsager, endnu ikke havde fattet Mistanke til ham, og denne Forklaring fastholdt han i en Række Forhør, men senere har han erkjendt, at han, allerede forinden han gik ned i Lagerkjælderen, havde fattet Mistanke til ham. Han har i saa Henseende nærmere forklaret, at han strax, da han mærkede, at hans Ledsager vilde gaa ned i Kjælderen, antog, at han var en utro Lagerkarl, der vilde stjæle Sodavand fra sin Husbond, at han ikke destomindre fulgte med ned i Kjælderen for at erholde noget af det Sodavand, som hans Ledsager skulde hente til dem, idet han mente, at det maatte blive dennes egen Sag, naar han bestjal sin Husbond, og at han, da han modtog de omhandlede Varer — som han har erkjendt, at han havde til Hensigt at bringe til sit Logis for der at fortære dem enten alene eller sammen med sin Ledsager — var ganske klar paa, at de vare Tyvekoster.

Selv om nu den Forklaring, Arrestanten saaledes har afgivet, i sin Helhed lagdes til Grund ved Paadømmelsen, findes det af ham med Hensyn til de omhandlede Varer udviste Forhold at maatte tilregnes ham som Tyveri.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder, hvorunder Tyveriet af Varerne er begaaet, og navnlig ogsaa med Hensyn

til Maaden, hvorpaa det er udført, kan hans Forklaring imidlertid ikke staa til Troende, idet den ikke blot er ubestyrket og efter sit eget Indhold lidet sandsynlig, men ogsaa — som det af det nedenfor Anførte fremgaar — paa væsentlige Punkter er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger. Fornævnte Urtekræmmer Hansen, der har Butik og Beboelseslejlighed — bestaaende af 2 bag Butiken liggende og ved en Portiere fra hinanden adskilte Værelser — i den ommeldte Ejendoms Stueetage, har edelig forklaret Følgende:

Efter at han om Aftenen den 4 August f. A. Kl. ca. 10 havde lukket sin Butik, hvorfra der gennem en Lem ad en Trappe er Nedgang til hans Lagerkjælder, opholdt han sig endnu en halv Times Tid i Butiken. Han gik derpaa ind i sit Soveværelse for at gaa til Ro, og lod Døren, der fra Butiken fører ind til det andet fornævnte Værelse, staa aaben. Han antager, at Klokken var ca. 11, da han faldt i Søvn, og indtil da havde han ikke hørt mindste Støj nede fra Lagerkjælderens eller overhovedet observeret noget, der kunde vække hans Mistanke, men da han havde sovet — som han antager — 30 à 40 Minutter, blev han vækket ved, at hans Hund, der opholdt sig i Sovekammeret, gjøede. Han anede dog ikke Uraad og lagde sig atter til Ro, men da han en halv Snes Minutter senere paany vækkedes ved, at Hunden knurrede, fattede han Mistanke om, at der var noget galt paa Færde, og listede sig derfor ind i det umiddelbart til Butiken stødende Værelse, hvorfra han gennem den aabentstaaende Dør saa ind i Butiken. Han observerede da, at den fornævnte Lem, gennem hvilken der er Nedgang til Lagerkjælderens, gjentagne Gange blev hævet en 3 a 4 Tommer i Vejret og atter sænket, og var da paa det Rene med, at der var Tyve i Lagerkjælderens, og at disse forsøgte at aabne Lemmen til Butiken, men hindredes deri af en i Disken anbragt Skuffe, som Hansen som sædvanlig om Aftenen havde trukket ud over et Stykke af Lemmen. Han iførte sig nu i Hast nogle Klædningsstykker og ilede for at hente en Politibetjent ud paa Gaden, hvor han strax observerede, at Ruden i Døren, der fører ned til hans Lagerkjælder, var ituslaaet.

Ved Etablissementet »National« traf han Politibetjent Nr. 391, Veierslev, der fulgte med ham hen til Lagerkjælderens, hvortil de ankom ca. 5 Minutter efter, at han havde forladt sin Lejlighed. Strax efter at Hansen havde paavist Betjenten Nedgangen til Lagerkjælderens, styrtede Arrestanten og en anden Person umiddelbart efter hinanden op fra samme, og Arrestanten blev paagrebet af Betjenten, medens den anden Person undløb. Arrestanten blev derpaa transporteret til Politistationen, hvor Hansen ogsaa gik hen, og da han noget efter kom tilbage til Lagerkjælderens, saa han, at den for Døren til samme anbragte Sikkerhedskjæde var sprængt, medens Dørens Laas var ube-

skadiget. Hansen har endvidere forklaret, at den nævnte Dørs Aflaasning og Sikkerhedskjædens Paasætning som Regel besørgeres om Aftenen af hans Karl, at Ruden i Døren var heel, da han selv, kort forinden han lukkede Forretningen, var nede i Lagerkjælderens, at han anser det for sikkert, at Tyvene havde skaffet sig Adgang til Kjælderens ved at ituslaa den nævnte Rude og derpaa omdreje Dørens Laas, i hvilken Nøglen sad, og at han ved sin Tilbagekomst fra Politistationen fandt 9 ham tilhørende Halvflasker med Mineralvand liggende spredte omkring i Kjælderens i optrukket og helt eller delvis tømt Tilstand, samt et Stykke Ost, hvori der sad Mærker af Tænder.

I Overensstemmelse med Urtekræmmer Hansens nævnte Forklaring har hans Tjenestekarl Carl Adolph Madsen edelig forklaret, at han om Aftenen den 4 August f. A. Kl. ca. 8 som sædvanlig aflasede Forretningens Lagerkjælder og paasatte Sikkerhedskjæden, at Ruden i Lagerkjælderens dengang var heel, men at han ved sin Tilstedekomst den følgende Morgen Kl. ca. 6 fandt Ruden ituslaaet og Sikkerhedskjæden sprængt.

Urtekræmmer Hansens Kommis Johannes Holger Daniel Jensen har derhos forklaret, at han intet usævanligt bemærkede, da han om Aftenen den 4 August f. A. Kl. ca. 10 aflasede Butiken og forlod Forretningen, at Ruden i Døren til Lagerkjælderens var hel, da han lige forinden sin Bortgang var dernede, men at han den følgende Morgen, da han kom ned i Kjælderens, fandt Ruden ituslaaet og Sikkerhedskjæden sprængt. Begge de nævnte Vidner have derhos forklaret, at de om Morgen den 5 August f. A. nede i Legerkjælderens fandt en Del deres Principal tilhørende Flasker med Mineralvand helt eller delvis tømte.

Angaaende Arrestantens Paagribelse har Politibetjent Nr. 391, Veirslev, edelig udsagt, at han den omhandlede Nat ved Midnatstid fra sin Post ved Etablissementet »National« blev tilkaldt af Urtekræmmer Hansen, som angav, at der var Tyve i hans Lagerkjælder, at han strax efter deres Ankomst til den paagjældende Ejendom gik ned ad Trappen til Lagerkjælderens og var kommet ned paa 2det eller 3die Trin, da Arrestanten og en anden Mandsperson styrtede op ad Kjældertrappen Side om Side, og at det lykkedes ham at paagribe Arrestanten, hvorimod den anden Person undbløb. Han har derhos edelig forklaret, at Arrestanten paa Vejen til Politistationen ytrede til ham, at han godt vidste, hvem den anden Person var, men at han nok paa sin Kappe skulde tage den Smule Sodavand, de havde stjaalet, og at Ingen skulde faa ham til at opgive sin Kammerats Navn. Arrestanten har derimod benægtet at have udtalt sig saaledes.

Endvidere har sidstnævnte Vidne samt Urtekræmmer Hansen, Overbetjent Nr. 21, Hoff, og Politibetjent Nr. 405, Nathan,

overensstemmende under Ed forklaret, at Arrestanten efter den omhandlede Nat at være indbragt paa Politistationen paa Vidnet Nathans Forespørgsel om, hvem hans Kammerat var, først svarede: »Valdemar« og derefter paa gjentagen Forespørgsel vægrede sid ved at opgive, hvem hans Kammerat var og ytrede: »Jeg faar Straf alligevel, saa kan jeg ligesaa gjerne trille alene med det Hele«. Denne Forklaring har Arrestanten, efter først at have erklæret, at han ikke betvivlede dens Rigtighed, senere betegnet som Opspind.

Endelig bemærkes, at Murer Victor Peter Ole Knudsen og Politibetjent Nr. 289, Schweningen, have forklaret, at de om Aftenen den 4 August f. A. Kl. ca. 11 havde set Arrestanten sidde sammen med en anden Mandsperson i Beværtningen Vesterbrogade 24, og Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten — der oprindeligt havde afgivet en Forklaring om sin Færd den omhandlede Aften, der var uforenlig hermed — erklæret, at han ikke tør benægte, skjøndt han ikke mindes, at have været i Beværtningen den ommeldte Aften.

Efter Alt hvad der saaledes foreligger, hvortil endnu kan føjes, at Arrestanten ved den ovenfor nævnte Høiesterets Dom mod sin Benægtelse blev anset skyldig i Indbrudstyveri, og at en mod ham i Aaret 1889 her ved Retten for Indbrudstyveri indledet Undersøgelse, hvorunder han var belagt med Varetægtsarrest i over $\frac{1}{2}$ Aar, sluttedes uden Tiltale af Mangel paa Bevis, maa det anses for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den omhandlede Nat indbrudsvis i Forening men den omtalte ubekjendte Person har frastjaalet Urtekræmmer Hansen de ommeldte til ialt 1 Kr. 88 Øre vurderede Varer.

Som Følge af det Anførte, og idet yderligere bemærkes, at der, som Sagen foreligger til Paadømmelse, ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge Arrestanten noget Straffansvar med Hensyn til de Føde- og Drikkevarer, der under Tyveriet maatte være for-tærede i Lagerkjælderens, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, andet Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 261. Høiesteretsagfører Jensen

contra

Johannes Alexander Jackson (Def. Nellemann),

der tiltales for Løsgænger.

St. Thomæ Politirets Dom af 2 April 1895: Tiltalte, Johannes Alexander Jackson, bør hensættes til 60 Dages Tvangsarbejde og afholde Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 6 Maj 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johannes Alexander Jackson til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Nellemann 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Johannes Alexander Jackson for Løsgænger, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det øvrige i Sagen Oplyste godtgjort, at han har overtraadt et ham af St. Thomæ Politi til Løsgængerprotokollen den 18 Januar d. A. givet og efter en af ham udstaaet Straf af 8 Dages Tvangsarbejde for fredsforstyrrende Adfærd den 1 Februar næstefter indskærpet Tilhold, ved hvilket det under Trudsel af Straf som for 2den Gang begaaet Løsgænger paalagdes ham at skaffe sig lovligt Erhverv og fremstaa paa Politikamret hver Fredag Morgen, 1ste Gang den 8 Februar d. A., for at give Rede for, hvorledes han ernærede sig, idet han nemlig ganske undlod at give Møde paa Politikamret i Henhold til Tilholdet, i hvilken Anledning han den 28 Marts d. A. blev anholdt paa Plantagen Nisky. Da Arrestanten ikke har kunnet anføre nogen fyldestgørende Undskyldning for Over-

trædelsen af Tilholdet og derhos har erkjendt, at han Intet havde foretaget sig for at skaffe sig Erhverv, vil han, der er født den 16 Marts 1841 og forhen ifølge St. Thomæ Politiretsdom af 16 Januar d. A. har været anset for 1ste Gang begaaet Løsgænger med 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, nu ikke kunne undgaa at straffes for 2den Gang begaaet Løsgænger i Henhold til Anordningen af 24 Oktober 1879 § 6, 2det Mbr., og da den ham ved Politiretsdommen idømte Straf af 60 Dages Tvangsarbejde findes passende, vil den nævnte Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 30 Juli.

Nr. 244.

Advokat Halkier

contra

Lars Peter Caspersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt, Løsgænger og Betleri.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 19 Februar 1895: Arrestanten Lars Peter Caspersen bør straffes med 3 Aars Tugthusarbejde og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Prokurator Buch, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Maj 1895: Arrestanten Lars Peter Caspersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Kalko og Lassen for Overretten betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte har gjort sig skyldig i voldelig Adfærd mod Enken Ingeborg Pedersdatter, og at denne Vold er øvet i utugtig Hensigt, men efter de foreliggende Omstændigheder findes Forholdet at maatte tilregnes ham som et Forsøg paa Voldtægt, for hvilket han maa ansees efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr. § 46. Endvidere bliver han, som ved Dommen skeet, at dømme efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Lars Peter Caspersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 August 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 23.

Tirsdagen den 30 Juli.

Nr. 244.

Advokat Halkier

contra

Lars Peter Caspersen (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts- og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Peter Caspersen — som er født den 4 April 1852, og som er anset: ved Sorø Birks Extrarets Dom af 12 April 1879 efter Straffelovens § 179, jfr. § 52, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Løve Herreds Extrarets Dom af 21 Juli 1887 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 5 Dage, ved Sorø Birks Politirets Dom af 19 April 1892 efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, samt ved Høiesterets Dom af 14 Marts 1894 efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, medens han ved Arts- og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 6 Juli 1893 er frifunden under en mod ham for forsøgt Voldtægt anlagt Sag — nu sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig i Voldtægtsforsøg samt i Løsgængereri og Betleri under følgende Omstændigheder.

Da Politibetjent Samuelson fra Mørkøv den 18 Januar d. A. patrouillerede gennem Bakkerup, angav den 74aarige Enke Ingeborg Christiansen, f. Pedersdatter, som har Ophold i Fattighuset sammesteds, at hun havde været Gjenstand for Forsøg paa Vold-

tægt fra Arrestantens Side. Bemeldte Ingeborg Pedersdatter, som maa antages uberygtet, har herom edelig forklaret, at hun den 16 Januar d. A. om Formiddagen var inde hos den ligeledes i Fattighuset boende Skomager Ole Andreasen, hvor hun traf Arrestanten, med hvem hun vel nok, medens hun et lille Øjeblik opholdt sig der, kan have talt et Par Ord, men uden paa nogen Maade ved sin Adfærd at give ham, til hvem hun kun havde lidet Kjendskab, Anledning til at tro, at han vilde være velkommen i hendes Lejlighed. Nogen Tid efter, saavidt hun erindrer, ved Middagstid, kom Arrestanten, medens hun stod med et Par Karter udenfor sin Stuedør, gaaende omkring Hjørnet af Huset henimod hende, og forlangte at komme ind i hendes Stue. Uagtet hun nægtede ham Tilladelse hertil, trængte Arrestanten sig dog efter hende ind i Stuen. Arrestanten spurgte hende derefter, om hun ikke vilde tjene 50 Øre ved at tilstede ham Samleje, og da hun nægtede dette, greb Arrestanten, som, staaende ved Indgangsdøren, havde opknappet sine Benklæder og blottet sit Lem, fat i hende, kastede hende bag over paa Gulvet og lagde sig ovenpaa hende, idet han ved at holde for hendes Mund søgte at hindre hende i at raabe. Da Arrestanten imidlertid for at bruge Haanden til at trække hendes Skjorter op med et Øjeblik slap sit Tag over hendes Mund, gav hun sig til at skribe af fuld Hals, hvorved hendes Naboerske, nedennævnte Ane Larsen, blev hidkaldt. Arrestanten rejste sig da op og forlod hendes Stue, altsaa uden at opnaa Samleje med hende. Hun fortalte strax Ane Larsen, hvad Arrestanten havde foretaget sig med hende, og i Løbet af samme Dag omtalte hun endvidere Sagen for de øvrige Beboere i Fattighuset, hvorhos den sammesteds boende Jens Jørgensen paa hendes Foranledning næste Dag anmeldte Sagen paa Politistationen i Mørkøv, hvor han imidlertid ikke traf vedkommende Betjent, men dennes Hustru, som ved sin Meddelelse til Manden om det Passerede gav Anledning til, at han den næste Dag paabegyndte Undersøgelse paa Stedet. Ved en den 21 s. M. foretagen Lægeundersøgelse fandtes hos Enken Pedersdatter som Tegn paa ydre Vold nogen Hævelse omkring venstre Mundvig og en mindre, blaalig Dekoloration af Huden paa venstre Albue, hvorimod der ingen Læsioner af blivende Betydning opdagedes. I Forhøret den 1 Februar næstefter erklærede hun ikke dengang at føle nogen Ømhed efter de hende tildelte Stød.

Den ovennævnte i samme Fattighus boende Ane Larsen, Nielsens Enke, har edelig forklaret, at hun som tidligere paa Dagen havde truffet Arrestanten siddende i fornævnte Skomager Andreasens Lejlighed, men uden at vexe et Ord med ham, som hun iøvrigt nok kjendte af Anseelse, ved Middagstid fra Enken Pedersdatters Stue, som støder umiddelbart op til hendes, men uden direkte Adgang til denne, hørte et Rabalder, som om noget

faldt omkuld derinde, og derefter hørte Ingeborg Pedersdatter skrigne flere Gange. Ane Larsen løb da om til Ingeborg Pedersdatters, paa Husets modsatte Side værende Indgangsdør, men da denne ikke var til at faa op, raabte hun udenfor: »Hvad er der dog paa Færde med Jer?« Arrestanten kom da et Øjeblik efter ud af Stuen, og da hun ytrede til ham: »Hvad er det dog, Du foretager Dig«, svarede han blot: »Aah! hun er jo tosset«, hvorefter han gik ud paa Landevejen, medens hun gik ind til Ingeborg Pedersdatter, som endnu ikke havde rejst sig op fra Gulvet, og som strax forklarede, hvad der var foregaaet, ganske overensstemmende med den af hende til Rapporten og Forhøret afgivne Forklaring. Ane Larsen har tilføjet, at da Arrestanten forlod Stuen, bemærkede hun bestemt, at der foran i hans Benklæder var opknappet mindst een Knap. Fornævnte Skomager Ole Andreasen har dernæst edelig forklaret, at Arrestanten, som den 16 Januar d. A. om Formiddagen havde opholdt sig hos ham i nogen Tid for at faa et Par Støvler reparerede, forlod hans Lejlighed ved Middagstid, uden at Andreasen lagde Mærke til, hvor han gik hen, og at Ingeborg Pedersdatter og Ane Larsen et Kvarterstid senere kom ind til ham og fortalte, hvad Arrestanten havde foretaget sig mod Førstnævnte, ganske overensstemmende med de af disse under Sagen afgivne Forklaringer. Endelig har den ligeledes i det oftnævnte Fattighus boende Arbejdsmand Jens Jørgensen edelig forklaret, at han, som samme Dags Formiddag hos nysnævnte Deponent havde været sammen med Arrestanten, ved Middagstid den 16 Januar d. A. saa Enken Ane Larsen løbe ud af sin Lejlighed omkring Husgavlen, raabende: »Men hvad er der dog i Vejen?«, samt at hun lidt efter kom tilbage og fortalte, at Arrestanten havde villet tage Ingeborg Pedersdatter med Vold.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet Rigtigheden af den mod ham rejste Sigtelse, idet han har fastholdt, at det var Ingeborg Pedersdatter, som havde opfordret ham til at komme ind hos hende, at hendes Stuedør ikke var aflukket, medens han var hos hende, at han stod i Døren, da Ane Larsen kom tilstede, at han ikke havde set Ingeborg Pedersdatter ligge paa Gulvet i sin Stue, da han forlod denne, at han overhovedet ikke har rørt ved hende, men at hun ikke destomindre begyndte at raabe og skabe sig, hvorpaa den anden Kone kom til, som ligeledes raabte og skreg, hvorfor han, »da han ikke vilde høre paa deres Vrøvl«, skyndsomt forlod Huset og gik ad Mørkøv til, samt endelig, at baade Ingeborg Pedersdatter og Jens Jørgensen maa anses for tossede, og at Sigtelsen mod ham skyldes et af nogle af Fattighusets Beboere stiftet Komplot.

Medens der imidlertid — naar fraregnes, at det ikke kan anses oplyst, at Ingeborg Pedersdatters Stuedør var aflaaet under Arrestantens Ophold hos hende — Intet er fremkommet til Be-

styrkelse af disse Arrestantens Anbringender, maa der ved de ovenangivne Vidneforklaringer i Forbindelse med den afgivne Lægeerklæring anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed har gjort sig skyldig i voldelig Adfærd mod Enken Ingeborg Pedersdatter. Indholdet af denne sidstes i sine væsenlige Detailler bestemt fastholdte Vidneforklaring i Forbindelse med den Omstændighed, at Arrestanten tidligere er overbevist om lignende Sædelighedsforbrydelse, skjønnes dernæst ikke at efterlade begrundet Tvivl om, at denne Arrestantens Adfærd har været forbundet med utugtig Hensigt.

Ved Arrestantens Tilstaaelse er det endvidere godtgjort, at han i den sidste Tid, forinden han den 17 Januar d. A. anholdtes i Augerup Kro, har drevet omkring paa Sjælland tildels uden at søge Arbejde og paa denne sin Vandring har ernæret sig væsentlig ved Betleri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, idet det findes betænkeligt at anse ham overbevist om Forsøg paa Voldtægt mod Enken Pedersdatter — være at ansee dels efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, som findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, sammenholdt med § 46, med Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorved den Arrestanten for Løsgængeri og Betleri forskyldte Straf er anset absorberet, være at forandre.

Nr. 250.

Advokat Nellemann

contra

Villum Vilhelm Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Falsk og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1895: Arrestanten Villum Vilhelm Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Dom fremstillede, af Tiltalte overfor Justitsraad Abrahams udviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 251, medens han for sit øvrige i Dommen ommeldte Forhold rettelig er anseet efter Lov af 3 Marts 1860 § 3. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Villum Vilhelm Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Villum Vilhelm Hansen for Falsk og Betleri. Arrestanten, der er født den 8 Maj 1867,*) er bl. A. anset: ved denne Rets Dom af 8 Januar 1881 efter Straffelovens § 253 samt efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13, andet Stykke, jfr. § 11 Nr. 1 og 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 10 Maj 1884 efter Straffelovens § 251 og § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 25 Juli 1891 efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved denne Rets Dom af 5 Marts 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, dels at han i Marts og April d. A. har betlet et Par Gange henholdsvis her i Byen og paa Frederiksberg, dels at han den 13 April d. A. har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Nævnte Dag henvendte han sig til Justitsraad Albert Peter Carl Abrahams, der er Formand for Bestyrelsen for Sølvgadens Sporvejsselskab, og idet han, der aldrig har været i dette Selskabs

*) Skal være 1857.

Tjeneste, overfor Abrahams usandfærdig foregav, at han var ansat ved Selskabet som Konduktør Nr. 10, og idet han samtidig fremkom med forskellige andre usande Anbringender, formaaede han Abrahams til at yde ham et Laan paa 6 Kr. 50 Øre, hvilket Laan det ikke var hans Hensigt at betale tilbage, hvad han heller ikke senere har gjort. Samtidig med at Abrahams saaledes gik ind paa at laane Arrestanten de 6 Kr. 50 Øre, præ-senterede han ham til Underskrift et Tilstaaelsesbevis for det nævnte Beløb, og dette Bevis, som Abrahams selv havde skrevet, underskrev Arrestanten derpaa med sit eget Navn »V. Hansen«, saaledes at dette kom til at staa ovenover Ordene »Konduktør Nr. 10 ved Sølvgadens Sporvejs-selskab«, hvilke Ord Abrahams i Forvejen selv havde skrevet under Beviset, og Arrestanten har erkjendt, at han forstod, at han herefter ved sin Underskrift udgav sig for at være Konduktør Nr. 10, Hansen, ved nævnte Selskab. Under Sagen er det oplyst, at Konduktør Nr. 10 ved Selskabet hedder Lundkvist.

I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedrings-husarbejde i 1 Aar.

Onsdagen den 31 Juli.

Nr. 251.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Olsson (Def. Jensen),

der tiltales for Assurancesvig.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 27 Marts 1895: Arrestanten Hans Olsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Hude og Sagfører Jacob P. Nielsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Casse for Overretten betaler Arrestanten Hans Olsson 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Olsson til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 50 Kroner til hver.

•

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Olsson, som ifølge sit Opgivende er født i Sverrig i Aaret 1865, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Riget, tiltalt for Assurancesvig under følgende Omstændigheder: Den 29 Oktober f. A. om Morgenen nedbrændte den I. E. Halvorsen tilhørende Gaard paa Viby Mark. Arrestanten, som siden 1ste November 1892, da Gaarden ejedes af Halvorsens det paafølgende Aar afdøde Moder, havde tjent paa Gaarden som en Slags Bestyrer eller Forkarl, ogsenere var forblevet paa Gaarden uden Løn, antagelig i den Hensigt gennem et Giftermaal med Gaardejerens Søster, Ella Halvorsen, at blive sat istand til at købe Gaarden, havde under 22 Oktober f. A. ladet ved bemeldte Ella Halvorsen hos Forsikringsselskabet »Danmark«s Agent i Roskilde forsikre i bemeldte Selskab sit paa Gaarden værende Løssøre for 2000 Kr. Under den paafølgende 1ste November af Forsikringsselskabets Inspektør med Bistand af den stedlige Agent og en Protokolfører foretagen Opgjørelsesforretning over de ved Branden af de flere i Selskabet Forsikrede lidte Skader, fremkom Arrestanten med en efter hans Diktat nedskrevet Fortegnelse, hvorefter han, som angav førend Branden at have ejet bl. A. 2 Spadserekapper, 1 Vinterfrakke, 1 Sommeroverfrakke, samt 9 Klædninger, Slips og Humbugs til Værdi 50 Kr., 52 Lomme-

tørklæder, 4 Dusin Flipper, 33 Skjorter, 8 Uldtrøjer af Værdi 36 Kr., 7 Par Handsker af Værdi 27 Kr. og 2 Kanetæpper til Værdi 75 Kr., heraf ved Branden havde mistet 1 Spadserekappe af Værdi 45 Kr., en ny Vinteroverfrakke af Værdi 80 Kr., en Sommeroverfrakke af Værdi 50 Kr., 1 Sæt sort Tøj af Værdi 85 Kr., 4 nye Klædninger af Værdi henholdsvis 60 Kr., 85 Kr., 45 Kr. og 45 Kr., samtlige Slips og Humbugs, 40 Lommetørklæder, 3 Dusin Flipper, 19 Skjorter, samtlige Uldtrøjer, samtlige 7 Par Handsker og de 2 Kanetæpper. Paa Inspektørens Foranledning bleve dog under Forretningen, forinden Arrestanten underskrev Opgjørelsen, Priserne paa enkelte Ting nedsatte, saaledes paa en Sommeroverfrakke til 40 Kr., paa Handsker til 15 Kr., paa Slips m. m. til 20 Kr., paa Uldtrøjer til 24 Kr. I det i Sagen, hvorunder Arrestanten tillige har været sigtet for Brandstiftelse, men uden at Ildens Aarsag er bleven oplyst, under 10 November f. A. optagne Forhør tilstod Arrestanten imidlertid, at der ved den nævnte Lejlighed ikke var brændt for ham flere end 3 Klædninger, som alle vare brugte og da kun havde en Værdi af henholdsvis højst 50 Kr., 30 Kr. og 30 Kr., at den brændte Spadserekappe var kjøbt af ham i Sommeren 1894 for, saavidt han mindes, 40 Kr., at den brændte Vinterfrakke var kjøbt for flere Aar tilbage for nogle og 50 Kr., at Sommerfrakken var kjøbt i Sommeren 1893 formemlig for ca. 30 Kr., at han af Lommetørklæder vel havde ejet mange, men dog formentlig ikke det paa Fortegnelsen opførte Tal, og af Flipper formentlig kun et Par Dusin, ligesom han i et senere Forhør erkjendte, at han af Uldtrøjer kun havde ejet 6. Han erkjendte saaledes, at han ved bevidst urigtige Opgivelser om den af ham lidte Brandskades Omfang og Størrelse havde for søgt at besvige Forsikrings selskabet, idet Arrestanten, om end Ella Halvorsen maa antages dt have været den, som har ansat Priserne paa en Del af de for Arrestanten brændte Effekter, dog indrømmede selv at have opgivet, hvad der var brændt, og at have anerkjendt Rigtigheden ogsaa af de af hende satte Priser. Allerede i Forhøret af 10 November f. A. angav Arrestanten dog, at han ved Branden tillige havde mistet, men ikke opgivet som brændt et Sæt brugt Arbejdstøj af Værdi ca. 10 Kr., og har i et Forhør af 14 s. M. yderligere anbragt, at han har glemt at opgive som brændt dels et sort Jakkesæt, kjøbt i Maj 1894 for 50 Kr., dels et andet Sæt sort Tøj, som han vil have kjøbt i Sommeren 1892 tilligemed en Sommeroverfrakke for ialt 130 Kr., hvilken sidste Overfrakke ifølge et senere Angivende ligeledes skal være tilintetgjort ved Branden og indbefattet under Værdien af den som brændt opgivne Vinterfrakke. Arrestanten har derhos i et den 14 December f. A. afholdt Forhør paany angivet, at han har ejet og ved Branden mistet de paa Fortegnelsen opførte Klæder, samt endelig i et Forhør

af 2den Marts d. A. nægtet at have opgivet Klæderne som nye og ansat Indkjøbsprisen som deres Værdi, alene med Undtagelse af det sorte Sæt. Men ligesom der i det Hele savnes Føje til at tage noget Hensyn til Arrestantens ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse, saaledes er det, hvad særlig Værdiangivelserne angaar, ved de af Inspektør Lund og Protokolfører ved Brandskadens Opgjørelse, Kapt. Lautrup, be- edigede Forklaringer i Forbindelse med den af Arrestanten under- skrevne Opgjørelses Udvisende tilstrækkelig godtgjort, at denne, skjøndt det ved Forretningens Paabegyndelse indskjærpedes ham, at hans brændte Ejendele skulde ansættes efter deres af Hensyn til Ælde og Slid daværende virkelige Værdi, dog har opgivet, at Spadserekappen, Vinterfrakken og de 5 Sæt Gangklæder, som angaves brændte, vare nye Ting, og at de ved dem ansatte Priser vare Indkjøbspriser.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 259, og da det findes at kunne have sit Foreblivende ved den i den indankede Dom, som har anset Arrestanten efter samme Straffebestemmelse, valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Hermed endte første Extrasession.

Anden Extrasession.

Mandagen den 26 August.

Nr. 280.

Advokat Halkier

contra

Jens Poulsen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Forordningen af 10 December 1828.

Rinds-Gislum Herreders Politirets Dom af 13 Juni 1895: Arrestanten Jens Poulsen Krogsdal bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage i Viborg Amts Arbejdsanstalt samt udrede nærværende Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Rye, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Poulsen til Advokat Halkier og Høiesteretssag-
fører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Poulsen med Tilnavn Krogsdal — der er født i Aaret 1829, og som tidligere, foruden at han gjentagne Gange har været straffet for Bedrageri, tildels i Forbindelse med Betleri eller Løsgænger, samt en Gang for Betleri alene og en Gang for Tyveri, mange Gange har været straffet for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Middelsom- og Sønderlyng Herreders Politirets Dom af 28 Maj 1894 for de to sidstnævnte Lovovertrædelser med Tvangsarbejde i 180 Dage, tiltales under denne Sag for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 20 Maj d. A. med Tilladelse af Sogneraadet for sin Forsørgelseskommune havde for at søge Arbejde hos en opgiven Gaardmand i Faarup forladt Tvangsarbejdsanstalten ved Viborg, hvor han var anbragt af Sogneraadet, men som ikke fra bemeldte Anstalt begav sig direkte til Faarup, men derimod til Silkeborg, hvor han den 25 s. M. af det derværende Politi blev forsynet med et Rejsepas til Aarhus, hvilket Pas, hvori det hedder, at Rejsens Øjemed var at søge Arbejde, derpaa den 27 s. M. af Politiet i Aarhus blev forsynet med Paategning om, at det var forevist paa Politistationen »ved Afrejsen til Randers« — har, efterat han den 28 s. M. om Aftenen var ankommen til Randers, samme Aften forladt denne By uden at have forevist Passet for det derværende Politi, samt at han, som derefter vandrede omkring, indtil han den 2den Juni d. A. blev anholdt i Mølstrup under Rinds- og Gislum Herreders Jurisdiktion, den 1ste s. M. har betlet hos Stationsforstanderen ved Mølstrup Station, idet han efter det Oplyste ved denne Lejlighed præsenterede sig som en gammel afskediget Sergent og bad om et Par gamle Støvler samt derpaa af Stationsforstanderen, der erklærede ikke at have saadanne, modtog 10 Øre. Som Grund til, at han ikke efter at være

bleven viseret til Randers foreviste det ham meddelte Pas for Politiet sammesteds, har Arrestanten anført, at han, der fra Randers pr. Jærnbane tog til Faarup — paa hvilket sidste Sted han efter det Oplyste ikke fik Arbejde — ikke vidste, at han skulde melde sig til Politiet; men til dette Anbringende kan der ikke tages noget Hensyn. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Frdn. 10 December 1828 § 14, jfr. § 10, og Lov 3die Marts 1860 § 3 sammenholdt med Bekjendtgjørelse af 12 Juni 1882, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i Viborg Amts Arbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 282. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Dahl Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 173.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 15 Juni 1895: Arrestanten Niels Dahl Christensen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, saa bør han og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Falbe Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Aggerholm, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1895: Arrestanten Niels Dahl Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Dahl Christensen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Niels Dahl Christensen, der under nærværende Sag tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 173, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, da han, som tjente hos Gaardejer Ville Sørensen i Gimsing, Søndagen den 19 Maj d. A., medens hans Husbond og Madmoder vare i Kirke, var ene i Folkestuen med Sørensens den 30 Juni 1887 fødte Datter Ida, trak sit Lem frem og bad Barnet røre derved, hvad hun ogsaa gjorde, hvorpaa han stak sin Haand ind mellem hendes Ben og befølte hendes Kjønsdele, idet han fremkom med en Ytring om, at det kunde være »skønt at sætte dem sammen«, men at det ikke kunde gaa an, eftersom Pigen kunde komme, samt at han derefter formaaeede Pigebarnet til at følge med sig ud i Laden, hvor han, efterat hun paa hans Opfordring havde lagt sig ned, taget sine Klæder op og knappet sine Benklæder ned, lagde sig ovenpaa hende, førte sit Lem ind i hendes Kjønsdele og forblev liggende saaledes i 2 eller højst 3 Minutter, uden at der imidlertid fandt Sædudtømmelser Sted, idet han efterat have ytret: »Det kan ikke gaa, der er for lidt Plads«, holdt op, efter sit Anbringende fordi han ikke vilde gjøre Barnet Skade. Han har iøvrigt forklaret, at han vidste, at han ikke kunde opnaa noget egentligt Samleje med Barnet, men at han søgte at tilfredsstille sin Kjønsdrift, og at han til den Ende førte sit Lem saa langt ind i Barnets Kjønsdele, som han kunde, idet han dog ikke trængte haardt paa for ikke at gjøre Fortræd. Efter hvad det nævnte Pigebarn har forklaret, gjorde det ondt, da Arrestanten førte sit Lem ind i hendes Kjønsdele, og hun følte den næste Dag, men ikke senere, Smerter ved Vandladning. Hun har derhos udsagt, at Arrestanten ikke brugte Magt eller truede hende, og at hun ikke blev bange for ham og ikke skreg, da det gjorde ondt, samt at hun ikke kan sige, hvorfor hun, der ikke vidste, hvad Arrestanten vilde, rettede sig efter hans Forlangender. Ved en den 24 Maj foretagen Lægeundersøgelse af Pigebarnet fandtes endnu forskellige Mærker paa hendes Kjønsdele af den hende

overgaaede Behandling, hvoraf navnlig fremhæves, at Hymen var let svullen, blodigt indficeret og øm for Berøring, og at der fortil paa venstre ydre Side af den fandtes en tværløbende Sprængning af Slimhinden, hvilken Sprængning begyndte som en ca. $\frac{1}{2}$ Millimeter dyb Tværrift i Hymens Rand, der ellers var heel. Men den saaledes forefundne mindre Beskadigelse af Hymen kan ikke antages at være til Hinder for at gaa ud fra Arrestantens Forklaring som rigtig, forsaavidt den, som meldt, gaar ud paa, at han afholdt sig fra at fuldbyrde legemlig Omgang med Pigebarnet. For sit saaledes anførte Forhold vil Arrestanten, der er født Aaret 1856 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 273. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Julius Kabel Lychegaard Andresen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 21 April 1894: Arrestanten Julius Kabel Lychegaard Andresen bør heusættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte Peter Anton Krøll Schwartz bør straffes med 25 Slag Ris. Saa bør de En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører K. Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1894: Tiltalte Julius Kabel Lychegaard Andresen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Tiltalte Peter Anton Krøll Schwartz bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udrede de Til-

talte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Andresen udviste Forhold ved i Forening med den i de foregaaende Instantser Medtiltalte at fortære den under Sagen omhandlede Vin, som var bleven henstaaende i en Flaske i Degnestolen, findes, uanset at det havde været paatænkt senere at benytte den som Altervin, ikke at kunne henføres under Straffelovens § 229 2det Stk. Derimod vil Tiltaltes Forhold være at betragte som simpelt Tyveri, og han bliver derfor under Hensyn til den ham tidligere overgaaede Tyvsdom at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Led. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Julius Kabel Lychegaard Andresen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Blikkenslager Julius Kapel Lychegaard Andresen og Blikkenslagerlærling Peter Anton Krøll Schwartz — som ere fødte henholdsvis i Aaret 1866 og — 1879, og af hvilke Førstnævnte ifølge Bogense Kjøbstads Extrarets af 17 Februar 1891 har for Tyveri været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de afvigte 20 Marts, da de for deres fælles Mester vare paa Arbejde i Hvorup Kirke, have sammesteds drukket Indholdet af en næsten fuld Flaske

med Vin, som de efter Anvisning af Tiltalte Schwartz, der havde hørt, at der tidligere havde beroet Vin i Kirken, fandt hensat i Degnestolen, hvilken Vin efter det Oplyste var bestemt til Brug ved Altergang i Kirken, hvorhos Tiltalte Schwartz spiste endel Kirkeoblater, der vare opbevarede i en Papæske, som maa antages ligeledes at have beroet i Degnestolen.

De Tiltaltes Forklaringer gaa iøvrigt nærmere ud paa, at Andressen to Gange gik hen til Degnestolen og tog nogle Slurke af Flasken, medens Schwartz drak det Øvrige af dens Indhold, hvorved han blev beruset, og under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør have de Begge erkjendt, at de nok vidste, at Vinen var bestemt til Altervin eller til Brug ved Altergang — — — — —

Vinen og Oblaterne maa antages at have haft en Værdi af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Kr., men Sognepræsten paa Stedet, hvem Gjenstandene tilhørte, har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de være at ansee, Andresen efter Straffelovens § 230, 2det Led, og Schwartz efter Straffelovens § 233, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Færdig fra Trykkeriet den 12 September 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 24.

Tirsdagen den 27 August.

Nr. 268.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Andreas Carl Marturin Lyngby (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Maj 1895: Arrestanten Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Hastrup og Hindberg, henholdsvis 15 Kroner og 12 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juni 1895: Arrestanten Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas
Carl Marturin Lyngby til Høiesteretssagfører
Bagger og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten
Andreas Carl Marturin eller Martin Lyngby — der er født i
Aaret 1849 og tidligere 7 Gange har været straffet for forskjel-
lige Ejendomsindgreb, navnlig Tyveri og uhjemlet Besiddelse af
stjaalne Koster, bl. A. ifølge Høiesterets Dom af 29 Juli 1890
dels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste
Led, dels som for 5te Gang begaaet Hæleri efter § 238 med
Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge samme Rets Dom af 28
Marts 1892 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter den sidst-
nævnte Straffebestemmelse ligeledes med Forbedringshusarbejde
i 1 Aar, samt senest ifølge Overrettens Dom af 24 Juli 1893
som for 7de Gang begaaet Hæleri efter samme Lovbestemmelse
med samme Art af Strafarbejde i 18 Maaneder — tiltales under
denne Sag paany for Tyveri.

Forsaavidt Arrestanten har været sigtet for ulovlig at have
tilvendt sig nogle Nøgler Sejlgarn, hvoraf han er fundet i Be-
siddelse, mangler der Oplysning om noget Forhold fra hans
Side, for hvilket han vil kunne drages til Ansvar under denne Sag.

Den 10 April d. A. om Formiddagen anmeldte Skomager
H. P. Hjort i Viborg til Politiet, at der om Morgenens Kl. mellem
7 og 8 var frastjaalet ham et Par nye Skaftestøvler, der havde
været udhængt som Skilt paa en Krog udenfor hans Dør, og
som, efter hvad en Dreng havde sagt ham, var blevet taget af
en Mand, der var gaaet med Støvlerne henad Gaden, og som
Anmelderen derefter forgjæves havde søgt efter, og da Mistanken
for dette Tyveri strax faldt paa Arrestanten, som den foregaaende
Dag var bleven set i Byen, blev han eftersøgt og kort efter an-
truffen i en Kjøbmands Butik af en Landpolitibetjent, der til-
fældig kom derind, og som, da han vidste, at Arrestanten blev
eftersøgt af Byens Politi, anholdt ham og afleverede ham til
Politikammeret tilligemed et Par nye Støvler, som Arrestanten,
efter hvad to i Butiken tilstedeværende Handelsbetjente meddelte

Betjenten, lidt tidligere samme Dag havde sat fra sig samme-steds med Anmodning om, at det maatte blive staaende, indtil han kom tilbage og hentede dem. Arrestanten, der strax overfor Betjenten nægtede at have sat det paagjældende Par Støvler fra sig inde i Butiken, har under den derefter mod ham indledede Undersøgelse nærmere anbragt, at han, der den foregaaende Aften var kommen ind i en Beværtning i Viborg, hvor han var forbleven og havde sviret til ud paa Natten, efterhaanden var bleven saa beruset, at han ikke ved noget om, hvorledes han kom derfra, og hvorledes han tilbragte Resten af Natten, og i det Hele taget ikke kan huske nogetsomhelst af, hvad der er passeret fra den Tid, da han forlod Beværtningen, indtil han — som det maa antages omtrent Kl. 10 om Formiddagen — blev antruffen af den ovennævnte Politibetjent i Kjøbmandens Butik, hvorfor han ej heller kunde benægte at have tilvendt sig det i Bevaring tagne Par Støvler, men, som han har udtrykt sig, kun ikke vidste, hvor eller hvorledes han skulde have faaet dem.

Til Arrestantens ovennævnte, i og for sig ganske usandsynlige Anbringende om Intet at kunne erindre af, hvad der er passeret fra den Tid, da han — som det maa antages Klokken omtrent 2 om Natten — forlod den paagjældende Beværtning, paa hvilken Tid han maa antages at have været en Del beruset, indtil den næste Formiddag Klokken henimod 10, vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, hvorimod der, efter hvad Betjenten, der anholdt ham, og de to forommeldte Handelsbetjente i saa Henseende have udsagt, samt idet han maa antages efterat have forladt Værtshuset at have lagt sig til at sove i den uafaaesede Forstue til Hjorths Bolig, hvor han om Morgenen Kl. omtrent 6 blev antruffen og bortvist af Hjorths Hustru, maa gaas ud fra, at Arrestanten paa den Tid, da det heromhandlede Tyveri blev begaaet, var ved sin fulde Bevidsthed.

Skomager Hjorth har nu aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til det i Bevaring tagne Par Støvler, idet han nærmere har forklaret, at han om Morgenen den 10 April d. A. Klokken godt 7 hængte Støvlerne ud som Skilt paa en Krog udenfor sin Gadedør, og at han godt et Kvarter derefter saae, at de vare borte, uden at han havde bemærket, hvem der havde taget dem, hvorhos der ved flere Vidners beedigede Forklaringer maa anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at det i Bevaring tagne Par Støvler tilhørte Hjorth. Den ovennævnte Dreng, der er 14 Aar gammel, har derhos forklaret, at han den tidnævnte Morgen Klokken mellem 7 og 8, da han var gaaet et Ærinde i Byen, saae en Mand staa paa Skomager Hjorths Trappe og løfte et Par Støvler, der hang udenfor som Skilt, af den Krog, hvorpaa de vare anbragte, samt derefter tage Støvlerne under Armen og gaa med dem ned ad Gaden, og efterat der var givet Drengen Lejlighed til at tage Arrestanten

iført Hat og Overfrakke i Øjesyn, har han udsagt, at Arrestanten ganske ser ud som den Mand, der gik bort med Støvlerne, men at han ikke saae Personen i Ansigtet og derfor selvfølgelig ikke kan gjenkjende ham. Endelig maa det ved de af de to ommeldte Handelsbetjente afgivne og beedigede Forklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den titnævnte Dags Morgen kom ind i Butiken og bad om Tilladelse til at sætte et Par Støvler derinde, hvilket blev ham tilladt, hvorefter han satte Støvlerne fra sig og gik bort, samt at han en halv Timestid derefter kom tilbage og, efter hvad det ene af Vidnerne har forklaret, paa Anledning ytrede, at det var ham, der havde sat Støvlerne derind, hvorefter Arrestanten forblev i Butiken, indtil Betjenten noget efter kom tilstede og anholdt Arrestanten samt medtog det af Vidnerne omforklarede Par Støvler. De ommeldte Støvler ere vurderede til 12 Kr., men der er ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen.

Da nu efter det Foranførte Betingelserne for det i Frdn. 8 September 1841 § 6, jfr. D. L. 6—17—10 og 11, hjemlede indirekte Bevis maa anses at være tilstede med Hensyn til det heromhandlede Par Støvler, og Sagens Omstændigheder i det Hele bestemt tyde paa, at Arrestanten selv har stjaalet dem, vil han for sit omhandlede Forhold være at ansee for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, eller i Medfør af § 241 som for 8de Gang begaaet Hæleri efter § 238, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 259. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans Rasmus Nielsen, kaldet Gutfeld, og Peder Julius Nielsen (Def. Bagger),

Førstnævnte for Tyveri, Bedrageri, Løsgænger og Betleri, Sidstnævnte for Meddelættighed i Tyveri samt for Løsgænger og Betleri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 4 April 1895: Arrestanten Hans Rasmus Nielsen (Gutfeldt) bør hensættes til

Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; Arrestanten Peder Julius Nielsen bør hensættes til Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage. Arrestanten Hans Rasmus Nielsen bør betale Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Prokurator Kramer og Sagfører Kjørboe 20 Kr. til hver, dog saaledes at Arrestanten Peder Julius Nielsen in solidum med ham heraf udreder $\frac{1}{5}$. I Erstatning til Tjenestekarl Knud Hansen af »Nielstrup« bør Arrestanten Hans Rasmus Nielsen betale 35 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Gottschalck, udreder Arrestanten Hans Rasmus Nielsen, kaldet Gutfeld, 15 Kr. til hver, dog at Arrestanten Peder Julius Nielsen in solidum med ham deraf udreder $\frac{1}{5}$. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførererne Lunn og Bagger hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte Hans Rasmus Nielsen og Peder Julius Nielsen paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Hans Rasmus Nielsen, kaldet Gutfeldt, og Peder Julius Nielsen aktionerede, Førstnævnte for Tyveri, Bedrageri, Løsgænger og Betleri, Sidstnævnte for Meddelagtighed i Tyveri samt for Løsgænger og Betleri.

Hvad Arrestanten Hans Rasmus Nielsen angaar, da er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens han tjente paa »Nielstrup«, blev han af en Medtjenende Knud Hansen anmodet om paa dennes Sparekassebog at hæve for ham i Svendborg Sparekasse et Beløb af 5 Kr., men da Arrestanten den 28 November f. A. besørgede dette, lod han sig uden Hansens Tilladelse istedetfor 5 Kr. udbetale 10 Kr., hvoraf han selv beholdt de 5 Kr., medens han leverede Hansen Resten tilligemed Sparekassebogen. Da Arrestanten derefter den 5 December f. A. forlod sin Tjeneste paa »Nielstrup« og var blottet for Penge, tilvendte han sig nævnte Sparekassebog, der laa frit fremme i Hansens i Karlekammeret henstaaende uafklaasede Klædeskab, og gik derpaa til Svendborg Sparekasse, hvor han under Foregivende af at være en Svoger til Knud Hansen i dennes Navn hævdede 30 Kr. af Bogens Paalydende, for hvilket Beløb han kvitterede med sit eget Navn. Samme Dag fandt Arrestanten, der begav sig tilbage til »Nielstrup«, Lejlighed til at lægge Bogen tilbage paa dens Plads i Klædeskabet. Knud Hansen, der er uskrivekyndig, blev først senere gjort opmærksom paa, at der saaledes uden hans Tilladelse var hævet 35 Kr., og har under Sagen nedlagt Paastand paa at faa dette Beløb erstattet hos Arrestanten. Denne har derpaa kort før Julen samt Juleaften henholdsvis hos Proprietær Petersen paa Thoruplund og hos Proprietær Petersen paa Gillestedgaard tilvendt sig 2 Dubletter, der begge Steder hang frit fremme i en uafklaaset Forstue. Dubletterne ere vurderede til 20 og 50 Kr. Arrestanten har derpaa i Januar Maaned d. A. tilvendt sig 2 Lommeuhre, idet han den 8 og et Par Uger senere har hos Husmændene Niels Hansen af Fangel og Mads Pedersen af Hømarken ved Svendborg stjaalet Uhrene, der hang frit fremme paa Væggen i Værelser, hvortil Arrestanten i Gjærningsøjeblikket havde uhindret Adgang. Uhrene ere vurderede til 10 og 15 Kr. Endelig har Arrestanten gjort sig skyldig i Løsgænger og Betleri, idet han, som var blottet for Subsistentsmidler, i samme Maaned er vandret fra Odense over Nyborg til Svendborg uden at søge Arbejde og paa denne Vandring har betlet mange Steder.

Arrestanten Peder Julius Nielsen har erkjendt i Forening med Medarrestanten at have vandret fra Odense over Nyborg til Svendborg og betlet, og naar han i Forbindelse hermed har paastaet under denne Vandring jævnlig forgjæves at have søgt

Arbejde, vil der efter det Foreliggende ikke kunne tages noget Hensyn til dette af intet bestyrkede Anbringende. Forsaavidt denne Arrestant derhos er sigtet for Meddelagtighed i det af Medarrestanten udviste Forhold med Hensyn til det Mads Peder- sen fravendte Uhr, da har sidstnævnte Arrestant vel forklaret, at han efter at have stjaalet Uhret viste det til Peder Julius og foreslog at pantsætte det paa et Laanekontor i Svendborg, hvor- hen de derefter begave sig, og hvor han foretog Pantsætningen, medens Peder Julius ventede i Gangen udenfor, hvorefter de i Forening forbrugte Udbyttet under et 3 Døgns Ophold i Høje- Bøge, men da Arrestanten Peder Julius har benægtet Rigtigheden af denne Forklaring og vedblivende fastholdt ikke at have vidst noget om Tyveriet og Pantsættelsen af Uhret, vil han i Mangel af tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende ikke kunne dømmes for en saadan Meddelagtighed.

I Henhold til Foranførte ville Arrestanterne — af hvilke Hans Rasmus Nielsen er født den 13 Oktober 1868 og tidligere straffet, foruden tvende Gange før sit fyldte 18de Aar for Tyveri og Bedrageri, ifølge Kjerteminde Kjøbstads*) Extrarets Dom af 25 Juni 1888 for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og af Assens Amtsraadskredses Politivedtægts § 4 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, samt i sin Militærtjeneste foruden 4 Gange arbitrært ifølge Krigsretsdomme af 6 Maj og 10 August 1891 med mørk Arrest paa indskrænket Kost henholdsvis i 6 Dage efter Straffelov for Krigsmagten § 176 og i 2 Gange 5 Dage og Fjernelse fra Afdelingen efter samme Lovs §§ 179, 158, 176 og 32, medens Arrestanten Peder Julius Nielsen, der er født den 19 November 1860, tidligere har været straffet 9 Gange, 1 Gang efter Frdn. 10 December 1828 § 10, 1 Gang efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 39, og 7 Gange efter Lov 3 Marts 1860, senest ifølge Vinding Herreds Politiretsdom af 27 December 1890 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, efter sidstnævnte Lovs § 3, tildels sammenholdt med Straffelovens § 39 — nu være at anse: Førstnævnte efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Sidstnævnte efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Odense Tvangsarbejds- anstalt i 150 Dage, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, og dens Bestemmelser om, at Førstnævnte skal udrede 35 Kr. i Erstatning til Knud Hansen, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

*) Skal være Hindsholm Hørreds.

Nr. 288.

Advokat Nellemann

contra

Ole Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Horns Herreds Politirets Dom af 11 Juni 1895: Arrestanten Ole Jensen af Kundby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Nissen, betaler Arrestanten Ole Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ole Jensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende fra Horns Herreds Politiret hertil indankede mod Arrestanten Ole Jensen for Betleri anlagte Sag ved hans egen ved det iøvrigt Oplyste tildels bestyrkede Tilstaaelse maa anses godtgjort, at han efter den 27 Maj d. A. uden Tilladelse og uden at være i Besiddelse af Subsistensmidler at have forladt Frederiksborg Forsørgelsesanstalt ved Hillerød, hvor han af

Fattigvæsenet var anbragt, har betlet langs Landevejen Hillerød—Roskilde, indtil han den 29. s. M. anholdtes i Ølstykke, maa det billiges, at han, der er født 21 Februar 1845 og tidligere straffet for Ejendomsindgreb, Løsgænger og Betleri senest ifølge Vallø Birks og Bjeverskovs Herreds Politirets Dom af 28 Juni 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i Næstved Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, ved den indankede Dom er anset efter samme Lovbestemmelse og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende.

Hermed endte anden Extrasession.

Anden ordinære Session.

Torsdagen den 1 Oktober 1895.

Nr. 300.

Advokat Halkier

contra

Jens Peter Hansen (Def. Jensen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 1 Juli 1895: Arrestanten Jens Peter Hansen bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommrs under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Tvermoes, betaler Arrestanten Jens Peter Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 180 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Hundrede og firsindstyve Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Hansen til Advokat Halkier og Høiesterets-sagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Hansen, der er født den 31 Oktober 1861 og oftere forhen straffet, navnlig for Løsgængereri og Betleri, bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 18 December 1891 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. §§ 2 og 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ifølge Høiesteretsdom af 29 August 1893 efter Straffelovens § 282 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, er under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltalt for Løsgængereri og Betleri, og da det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkelig godtgjort, at han, efter den 19 Maj d. A. at være dimitteret fra Slagelse Fattiggaard, hovedsagelig og, efterat han havde opbrugt ca. 2 Kr., som han vil have medbragt fra Fattiggaarden, samt nogle faa Penge, han vil have faaet ind ved Pantsætning af noget Tøj, i de sidste 14 Dage før sin ved egen Anmeldelse foranledigede Anholdelse her under Sagen den 14 Juni næstefter udelukkende har ernæret sig ved Betleri hos Landboerne paa forskellige Steder paa Sjælland uden at søge lovligt Erhverv, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5.

Nr. 297. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Christian Cornelius Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Frederiksberg Birks Extrarets Døm af 11 Juni 1895: Tiltalte Christian Cornelius Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller og Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Petersen og Lange for Overretten betaler Tiltalte, Christian Cornelius Andersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte ansees efter Analogien af Straffelovens § 252, og Straffen vil kunne bestemmes, som i Birkethingsdommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birkethingsdommen, i Henseende til Aktionens Omkostninger Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Cornelius Andersen til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Christian Cornelius Andersen, der er født den 26 Maj 1846, og som ved Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 23 August 1880 i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, har været anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder, for bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: En Gang i Aaret 1894 underskrev Tiltalte og Gaardejer Carl Sørensen et Dokument, hvorved de paatog sig at indestaa som Kautionsister og Selvskyldnere for et Beløb af 150 Kr., som Snedkermester P. Kjeldgaard Nielsen skulde betale Tømmerhandler M. Thomsen senest i Juni Termin 1894. Efter at Tiltaltes Medkautionsist Sørensen i September 1894 havde maattet indfri hele Kautionsbevisets Paalydende, søgte han ved en inden Frederiksberg Birks ordinære Ret den 11 Januar d. A. inkamineret Sag Tiltalte til at betale dennes Andel i Kautionsbeløbet 75 Kr. m. v. Under denne Sag benægtede Tiltaltes Sagfører i Henhold til Instruktion fra Tiltalte, at denne havde paataget sig den omhandlede Kautionsforpligtelse og underskrevet det under Sagen fremlagte Kautionsbevis. Ved den af fornævnte Ret den 3 Maj d. A. afsagte Dom i Sagen blev Tiltaltes Frifindelse gjort afhængig af, at han med sin Ed fratog sig Underskriften paa Beviset, idet han i modsat Fald blev tilpligtet at betale det paastævnte Beløb m. v. Tiltalte, der ikke har aflagt den i Dommen ommeldte Ed, har under en imod ham indledet Undersøgelse erkjendt, at de ovenfor angivne Benægtelser af ham ere fremsatte mod bedre Vidende og med den Hensigt derved at befri sig for at betale sin Andel af Kautionsbeløbet, hvortil han savnede Midler.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Da Underrettsdommen, ved hvilken Tiltaltes Forhold er henført under Straffelovens § 252, har bestemt Straffen til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, vil Dommen være at stadfæste med den angivne Ændring i Henseende til Straffetiden.

Nr. 285. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Ane Johanne Nielsen, Jespersens Hustru
(Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 20 Maj 1895: Tiltalte Ane Johanne Nielsen, Fattiglem Chr. Jespersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Sagfører Bendixen, og Defensor, Sagfører Johnsen, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane Johanne Nielsen, Jespersens Hustru, til Høiesteretssagførerne Jensen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Johanne Nielsen, Fattiglem Chr. Jespersens Hustru, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens

øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der den 15 December f. A. om Aftenen mellem Kl. 8 og 9 var gaaet hen til sin Nabo, Husmand Chr. Peder Poulsen af Snedsted — efter sit Anbringende for at laane en Dyne, da hun samme Aften ventede 3 Sypiger, som skulde overnatte hos hende, men Ingen traf hjemme i Poulsens Bolig, der imidlertid var uafaaet, har, idet det efter hendes Forklaring nu, da hun var alene i Lejligheden, faldt hende ind, at hun Intet havde at give Sypigerne at spise, tilvendt sig to Medisterpølser og et lille Stykke Flæsk, hvilke Fødevarer hun tog af to i Poulsens Spisekammer henstaaende Saltekar og den følgende Dag anvendte til Middagsmad for sine Børn, Sypigerne og sig selv. Tiltalte — der maa antages at være meget fattig, og som ifølge Forhørsdommerens Bemærkning til Retsprotokollen iøvrigt er en stræbsom Kone og i det Væsentlige maa ernære Familien, da hendes Mand er drikkfædig — har nærmere forklaret, at hun, da hun gik hen til Poulsens, vel var bekendt med, at de bemeldte Aften skulde ud til et Julegilde, men at hun ikke troede, at de allerede saa tidlig havde begivet sig til dette. De stjaalne Fødevarer ere ansatte til en Værdi af omtrent 2 Kr., men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1854 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 305. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Martin Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Maj 1895: Tiltalte Martin Rasmussen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Sømændene Hans Jørgen Hansen og Christian Larsen henholdsvis

57 Øre og 2 Kr. 42 Øre, samt Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Stürup 2 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 August 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Meyer for Overretten betaler Tiltalte Martin Rasmussen 15 Kroner til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter den Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Martin Rasmussen til Høiesteretssagførerne Jensen og Asmussen 30 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 Oktober 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolssekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 25.

Tirsdagen den 1 Oktober.

Nr. 305.

Høiesteretssagfører Jensen

contra

Martin Rasmussen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Martin Rasmussen, der er født den 17 Januar 1865, og som er straffet ved Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Juli 1892 efter Straffelovens § 247, jfr. § 248, med simpelt Fængsel i 3 Dage og ved Rudkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 25 September 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, men som iøvrigt ikke er funden straffet ved Dom, aktioneret for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses godtgjort, at Tiltalte den 26 Marts d. A. i Svendborg har uden nogen Bemyndigelse og uden nogensomhelst Udsigt til at kunne opfylde sit Løfte tilsagt Sømændene Hans Jørgen Hansen og Christian Larsen Hyre med et maanedligt Vederlag af henholdsvis 35 Kr. og 30 Kr. i den i bemeldte Kjøbstad stationerede Krydstoldjagt og derfor svingagtig fra de nævnte Sømænd fordret og modtaget Vederlag, hvilket for Hansens Vedkommende bestod i Betaling af 1 Krone kontant og Traktement til Tiltalte og et Par i Selskab med ham værende Mænd med

Drikkevarer for ialt 48 Øre, og for Larsens Vedkommende deri, at han overlod Tiltalte en ham tilhørende til 1½ Kr. vurderet Pibe og trakterede Tiltalte og de nævnte Mænd med Drikkevarer m. m. til ialt 2 Kr. 42 Øre.

For sit anførte Forhold findes Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 256, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatning til Sømændene Hansen og Larsen af henholdsvis 57 Øre og 2 Kr. 42 Øre ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele kunne stadfæstes.

Onsdagen den 2 Oktober.

Nr. 241. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Jens Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Marts 1895: Tiltalte Jens Pedersen, kaldet Bjerregaard, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Johnsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Bendixsen, 10 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1895: Tiltalte Jens Pedersen, med Tilnavn Bjerregaard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste.

For det af Underdommeren udviste, i Overrettsdommen misbilligede Forhold findes der at maatte idømmes ham en Bøde af 40 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Pedersen til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen 40 Kroner til hver. Underdommeren, By- og Herredsfoged Clausen, bør til Thisted Kjøbstads Kæmnerkasse bøde fyrretyve Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Jens Pedersen, med Tilnavn Bjerregaard — der er født i Aaret 1855 og som ikke ses tidligere at have være tiltalt eller straffet, hvorimod der i 1891 har været indledet Undersøgelse mod ham som sigtet for bedrageligt Forhold — tiltales under nærværende Sag for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 7 Maj f. A., da Tjenestekarl Jakob Nielsen af Store Djernæs, der er Broder til Tiltaltes Hustru, havde indfundet sig i Thisted, hvor der den Dag var Marked, har efter i nogen Tid at have været sammen med bemeldte Nielsen modtaget af denne en Halvtredsindstyvekroneseddel for at besørge samme byttet for Nielsen, som derpaa forlod Tiltalte for imidlertid at udføre en ham af hans Husbond given Ordre, og at Tiltalte, der lod den ham overleverede Seddel bytte saaledes, at han i Stedet for denne fik 4 Tikronesedler og 5 Tokronestykker, senere samme Dag, da Nielsen indfandt sig i Tiltaltes Hjem i Thisted og forlangte de 50 Kr., ikkun overleverede Nielsen de af Sølvpenge bestaaende 10 Kr., som denne — der efter det Oplyste er af indskrænkede Aandsevner og derhos maa antages at have været noget beskjenket — uden at tælle Pengene og uden at lægge videre Mærke til disse, derpaa lagde i sin Portemonnæ, samt at Tiltalte, da Nielsen, der forblev hos Tiltalte indtil ud paa Natten og først den næste Dags Morgen ved sin Hjemkomst til Store Djernæs vil være bleven opmærksom paa, at han havde faaet for faa Penge af Tiltalte, en af de nærmest følgende Dage indfandt sig hos denne for at tale om Sagen, nægtede at have faaet nogen Halvtredsindstyvekroneseddel af Nielsen og paastod

— ifølge Niensens Forklaring efter først at have nægtet overhovedet at have faaet nogen Seddel — at det ikkun var en Tikroneseddel, han havde modtaget til Bytning, hvilken Paastand Tiltalte, som paa forskjellig Maade anvendte de 40 Kr. til egen Fordel, derhos, forinden han erkjendte den virkelige Sammenhæng, under Undersøgelsen i Sagen fastholdt gjennem en Række af Forhør. Jacob Nielsen, der af en af sine Medtjenere, for hvem han havde paataget sig at udføre en Kommission i Thisted, havde modtaget den ommeldte Pengeseddel for ved Hjælp af denne at kunne betale det dertil medgaaende Beløb af 3 a 4 Kr., og som maa antages at have godtgjort den Paagjældende hele det modtagne Beløb, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa den anførte Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte, som den 12 Juni f. A. afkjøbte Fiskehandler C. Andersen i Thisted et Parti Rødspætter til en Pris af 10 Kr. 8 Øre under det urigtige Foregivende, at disse Rødspætter skulde bruges ved en Begravelse i Østerild den følgende Dag, samt idet han derhos lovede, at han, naar han denne Dags Aften var kommen fra Begravelsen, skulde komme med Pengene, formaaede Andersen, som efter sin Forklaring »ikke var for« at betro Tiltalte Rødspættene, til at udlevere ham disse paa Kredit, uden at Andersen imidlertid senere har modtaget den ham tilkommende Betaling for Fiskene, som Tiltalte samme Dag, han havde købt dem, solgte paa forskellige Steder paa Landet, hvorefter han, istedetfor at vende tilbage til Thisted, efter en forud for Indkjøbet tagen Bestemmelse, rejste til Aalborg. Tiltalte har nu vel anbragt, at han til en Arbejdsmand C. Pedersen, der fulgte med ham fra Thisted, men som efterat have deltaget i Salget af Fiskene den følgende Dag vendte tilbage dertil, afleverede det ved Salget indkomne Beløb af 8 Kr., som C. Pedersen skulde betale til Fiskehandler Andersen; men idet Tiltalte, der tillige har udtalt, at han »ikke er aldeles vis paa«, at det var for at skaffe Penge til Rejsen til Aalborg, at han købte Rødspættene, dog senere under Undersøgelsens Gang har erklæret, at det kan gjerne være, at han ikke har leveret Pedersen Pengene, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til bemeldte af Pedersen — der iøvrigt er en for Tyveri tidligere straffet Person — bestemt benægtede Anbringende, og Tiltaltes heromhandlede Forhold maa derfor, om end det Foreliggende, skjøndt det heraf bl. A. fremgaar, at Tiltalte nyder Fattigunderstøttelse, ikke giver aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere, at han har købt Fiskene i den Hensigt overhovedet ikke at betale samme, blive at tilregne ham som svigagtigt. Fiskehandler Andersen har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endelig har Tiltalte overensstemmende med det iøvrigt Oplyste erkjendt, at han — der den 28 Maj f. A. havde af Uhrmager J. C. Jensen i Thisted lejet et til en Værdi 26 Kr.

ansat Lommeuhr paa det Vilkaar, at han, som samtidigen overdrog Jensen et andet Uhr til en Værdi af 7 Kr. og derhos forpligtede sig til i hver paafølgende Uge at betale Jensen 1 Kr., skulde være Ejer af det lejede Uhr, naar Jensen paa denne Maade havde modtaget Fyldestgjørelse for Uhrets fulde Værdi — den paafølgende 18 Juni har, uden at det nævnte Vilkaar for hans Erhvervelse af Ejendomsret til Uhret var opfyldt, pantsat det til en Pantelaaner i Aalborg for 12 Kr., uaget en om Lejeforholdet indgaaet skriftlig Kontrakt bl. A. udtrykkelig gik ud paa, at Uhret ikke maatte pantsættes. Ved sit Møde i Politiretten den 23 Juli f. A. erklærede Uhrmager Jensen, at Tiltaltes Hustru hidtil havde betalt de stipulerede Bidrag, og at han, forsaavidt disse blev betalte, Intet havde at fordre eller klage over, hvorhos han under et den 1 Marts d. A. optaget Forhør yderligere har erklæret, at han har faaet i det Hele 13 Kr. af Lejesummen, og at han efter Omstændighederne ikke gjør Fordring paa Erstatning.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 252 og 257 samt § 256, kfr. § 253, med en Srraf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at Sagen, efter at være paakjendt i 1 Instants og derpaa indanket for Overretten, ved dennes Dom af 8 Oktober f. A. blev hjemvist til yderligere Behandling og Paakjendelse ved Underretten, men at Underdommeren, hvem Overrettsdomsakten med Bilag blev tilstillet med en Skrivelse fra Thisted Amt af 17 s. M., derefter har ladet Sagen bero indtil den 1 Marts d. A., da han, foranlediget ved et i Hjemvisningsdommen givet Paalæg om Tilvejebringelse af nogle yderligere Oplysninger, optog et Forhør i Sagen, som derefter paany er bleven paadømt ved Underretten den 15 s. M. Den saaledes stedfundne Forhaling af Sagen, hvortil der ikke er oplyst nogen Grund, maa nu vel misbilliges; men der findes dog efter Omstændighederne ikke aldeles tilstrækkelig Anledning til herfor at ansee Underdommeren med Mulkt.

Nr. 255. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Karoline Elisabeth Jakobsen (Def. Halkier),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal, ialtfald for det i Straffelovens § 195 omhandlede Forhold.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 4 Juni 1895: Tiltalte ugift Karoline Elisabeth Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa udreder hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, og Defensor, Sagfører Sonne, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter de af hende afgivne Forklaringer, allerede forinden hun henfaldt i den af hende paaberaabte Tilstand, hvori hun ikke vil have været sig selv ganske mægtig, har indseet, at Fødselen var nær forestaaende, og desuagtet undladt at tilkalde Hjælp, og iøvrigt i Henhold til det i den indankede Dom Anførte vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Karoline Elisabeth Jakobsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er der anlagt Justitsaktion mod ugift Karoline Elisabeth Jakobsen af Vestermarie for Barnefødsel i Dølgemaal eller Overtrædelse af Straffelovens § 195, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det under Sagen iøvrigt oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens Kap. XVII under følgende nærmere Omstændigheder: Tirsdagen den 16 April d. A. fødte Tiltalte, der har Ophold hos sine Forældre, Snedker N. P. Jakobsen og Hustru

af Vestermarie, om Morgenen et Pigebarn, der ved Jordemoderens Tilstedekomst var død. Jordemoderen gjorde Anmeldelse om det Passerede til Politiet, da Omstændighederne og Forholdene forekom hende noget mistænkelige eller dog forunderlige. Ved et af Politimesteren og den fungerende Fysikus samme Dag paa Stedet afholdt Politiforhør viste det sig, at det af Karoline Elisabeth Jakobsen om Morgenen fødte Pigebarn var et velskabt fuldbaaret Barn, uden Tegn paa ydre Vold paa Legemet. Barnemoderen forklarede, at hun ikke havde omtalt sin frugtsomme Tilstand til sine Forældre af Undseelse, en Forklaring hun stadig har fastholdt under Forhørene, ligesom hun stadig har fastholdt ikke at have hørt Barnet give nogen Lyd fra sig eller mærket, det har aandet eller gjort nogensomhelst Bevægelse, medens det laa i Sengen hos Moderen under Dynen. Ved en paa Grund af det saavel under første Forhør som senere Fremkomne afholdt legal Sektion af Barneliget er det godtgjort, at Barnet har aandet efter Fødselen, og at dets Død maa antages bevirket ved Mangel paa fornøden Omhu og Pleje strax efter Fødselen, navnlig det, at Barnet blev liggende i Sengen under Dynen, uden at det fik Luft nogen Tid — Barnemoderen mener selv ca. $\frac{1}{2}$ Time, hvilket dog formodentlig efter det af Barnemoderens Moder forklarede maa antages at være længere, end det virkelig har ligget. Tiltalte har med stor Bestemthed benægtet i fjerneste Maade at have havt Hensigt eller mindste Tanke om at ombringe Barnet, og den af hende udviste Mangel paa tilbørlig Pleje og Omsigt ved Fødselen hidrører ene fra Undseelse og Ukjendskab med, hvad der under saadanne Omstændigheder er at iagttage, og at hun, da Fødselen begyndte, ikke var sig selv mægtig og henlaa i en halv ubevidst døsende og fuldstændig passiv Tilstand, en Forklaring der ikke findes Grund til at betvivle Rigtigheden af, saa meget mere som Tiltalte, da hun i Retten erfarede Udfaldet af den legale Sektion, herover blev meget nedtrykt og forbavset. Tiltalte kaldte sin Moder til Hjælp, da Sidstnævnte netop under Fødselen passerede den Stue, i hvilken Tiltalte laa, og vilde hun efter sit bestemte Udsagn have tilkaldt Moderen, hvis denne ikke netop i det Øjeblik tilfældig af sig selv var kommet tilstede, en Forklaring, der efter det Foreliggende ejheller er Grund til at forkaste. Det kan ikke efter det Oplyste antages, at det har været Tiltaltes forudfattede Hensigt at føde sit Barn hemmeligt, da hun har talt om den forestaaende Fødsel til og med Barnefaderen, Tjenestekarl Sven Carlsson, og med ham været enig om, at Barnet efter Fødselen skulde blive hos Moderen i Hjemmet hos dennes Forældre.

For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 22 Februar 1869, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 195 med en Straf,

der efter Omstændighederne skønnes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 3 Oktober.

Nr. 254.

Advokat Halkier

contra

Ane Cathrine Bendtsen (Def. Nellemann).

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Skads Herreds Politirets Dom af 6 Marts 1895: Tiltalte Ane Cathrine Bendtsen, kaldet Skaarup, bør til Ribe Amtsfattigkasse betale en Bøde paa 400 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Maj 1895: Tiltalte Ane Cathrine Bendtsen, kaldet Cathrine Skaarup, bør til Amtets Fattigkasse bøde 150 Kr., hvorhos hun bør have sin Næringsret som Høkerske forbrudt. Saa udreder hun og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Ane

Cathrine Bendtsen til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Ane Cathrine Bendtsen, kaldet Cathrine Skaarup — der er født i Aaret 1842, og som ifølge Overrettens Dom af 21 August 1893 er anset med en Bøde til Ribe Amtsfattigkasse af 10 Kr. efter Næringslovens § 75 og ifølge Skads Herreds Politirets Dom af 22 December f. A. med en Bøde til samme Kasse af 200 Kr. for Overtrædelse af samme Lovs § 78 og § 75, nemlig for anden Gang begaaet Brændevinsudskjænkning og for fjerde Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, idet hun i Mellemtiden i Henhold til Forlig indgaaede for Skads Herreds Politiret henholdsvis den 28 September 1893, den 6 Oktober og den 1 December s. A. samt den 21 Februar f. A. har vedtaget at erlægge Bøder til samme Kasse, de 3 første Gange henholdsvis 15 Kr., 25 Kr. og 35 Kr. for ulovlig Beværtning, og den sidste Gang 200 Kr. for ulovlig Beværtning og Brændevinsudskjænkning, hvorhos det hver Gang med Undtagelse af ved Forliget den 1 December 1893 vedtoges, at den skete Afgjørelse skulde i Gjentagelsestilfælde have samme Virkning som en Dom — tiltales under nærværende Sag paany for Overtrædelse af Næringslovgivningen. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, der af en Forening i Esbjerg, som kalder sig »Nordlyset«, vil være antaget som Værtinde, en Aften i Slutningen af Januar Maaned d. A. i sit Hjem, der benyttes til Lokale af den nævnte Forening, har beværtet Murer Carl Mortensen, der ikke var Medlem af Foreningen, med Kaffepunsch, 3: Kaffe med Brændevin i, samt at Betalingen herfor dels blev erlagt kontant, dels skulde afgjøres af Mortensen derved, at han som Vederlag skulde slibe Tiltaltes Brødkniv. For det omhandlede Forhold vil Tiltalte, hvem der, efter hvad der paa Foranledning af Overretten er oplyst, den 20 April 1893 er meddelt Næringsbevis paa Høkerhandel, hvilken Næring hun dog efter sin Forklaring faktisk ikke har drevet i de sidste 1½ Aar, være at anse efter Næringslovens § 78 for ulovlig Brændevinsudskjænkning 3die Gang begaaet, eller efter samme Lovs § 75 som for 5te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug, idet hun, som anført, sidste Gang ikkun er anset for den nævnte Forseelse 4de Gang begaaet, med en Bøde til Amtsfattigkassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 150

Kr., hvorhos hun i Medfør af Lov af 2 Juli 1870 § 7 vil være at dømme til at have sin Næringsret som Høkerske forbrudt.

Nr. 242. Advokat Nellemann

contra

Lars Nielsen Brix's Enke Christine, født Laursdatter
(Def. Lunn).

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Gerlev-Onsild Herreders Extrarets Dom af 6 Marts 1895: Tiltalte, Gaardejer Lars Nielsen Brix Enke Christine Laursdatter eller Christine Lausdatter af Katbjergodde, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage samt betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Buemann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christine Laursdatter, Lars Nielsen Brix's Enke, til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Christine Laursdatter, Lars Nielsen Brix's Enke, for Bedrageri og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Ifølge Sagens Oplysninger erholdt Tiltaltes afdøde Mand, Gaardejer Lars Nielsen Brix, ved Mageskiftebrev af 13 Juli 1893, thinglæst den 19 s. M., Adkomst paa Gaarden »Strandholt«, skyldsæt under Matr.-Nr. 2 af Skjellerup, for Hartkorn 3 Tdr. 3 Skpr. » Fdk. 2 $\frac{1}{2}$ Alb. med Gammelskat 27 Kr. 33 Øre, og medfulgte ifølge den angaaende Handelen den 8 April 1893 oprettede Mageskiftekontrakt den ved Ejendommen værende Beholdning af Fourage, Gødning og Ildebrændsel samt den hele udvendige Besætning og Inventarium med Undtagelse af nogle nærmere betegnede Husdyr og en Plov, medens Brix paa den paa den anden Side supplerede Besætningen med en Del Kreaturer, som han medtog fra den anden ham tilhørende Ejendom. Ved Købet overtog Tiltaltes Mand bl. A. den i Ejendommen indestaaende første Prioritet til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere, idet han den 6 Februar f. A. udstedte den 7 s. M. thinglæst Panteobligation, hvorved der gaves bemeldte Kreditforening for dens Resttilgodehavende 13,136 Kr. 20 Øre med statutmæssige Forpligtelser i Forhold til det oprindelige Laan 13,800 Kr. 1 Prioritets Panteret i den fornævnte Ejendom med derpaa opførte Bygninger, i den til Ejendommen hørende Avl og Afrøde i Straa, Hø og utærsket Sæd samt det til dens Behov fornødne Føde- og Sædekorn og Gødningen, saavel som i alle Ejendommens øvrige Interesser saa og i Besætning, Inventarium, derunder Maskiner til Avls- og Mejeribrug, og Avlsredskaber, samt de pantsatte Bygningers og Løsøregjenstandes Assurancesummer. Efterat have indfriet anden i Ejendommen indestaaende Pantegjæld udstedte Tiltaltes Mand den 8 August f. A. en den 15 s. M. thinglæst Panteobligation til Sagfører Th. Grønnegaard, hvorved der for en Fordring paa 180 Kr. gaves denne 2 Prioritets Panteret efter fornævnte Kreditforeningslaan i Ejendommen med Besætning og Inventarium m. m. Efterat Tiltaltes Mand den 9 August f. A. var afgaaet ved Døden, overtog Tiltalte, der forblev hensiddende i uskiftet Bo, den ommeldte Gaard, i hvilken der paa Grund af Udblivelse af Rente og statutmæssige Ydelser pr. 11 Juni Termin f. A. efter Rekvision af fornævnte Kreditforening den 23 Oktober f. A. blev foretaget Exekution for Kåpital, Renter og Omkostninger tilsammen 13,683 Kr. 90 Øre med yderligere paaløbende Renter og Omkostninger, ved hvilken Forretning der blev givet Udlæg i den faste Ejendom og de da paa denne værende og til den hørende Effekter; men da det viste sig, at Gaarden var forringet i betydelig Grad, idet der navnlig af Besætning og Inventarium ikkun fandtes Besætning til ansat Værdi

af 124 Kr. 35 Øre, indgav Kreditforeningen til Politiet Begjæring om offentlig Undersøgelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at hun, ved hvis Overtagelse af Gaarden ved hendes Mand's Død den 9 August f. A. der paa denne af Besætning fandtes 2 Heste, 1 Føl, 6 Køer eller Kvier og 6 Faar samt 1 Kalv og 4 Lam, i Tiden fra nævnte Dato og indtil den 23 Oktober f. A. uden Panthavernes Vidende og Villie paa forskjellig Maade har disponeret over hele Gaardens Besætning med Undtagelse af en ved Udlægsforretningen til 35 Kr. vurderet gammel Hest — samt over en stor Del af Inventariet og af den til Gaardens Drift hørende Beholdning af utærsket Sæd m. m., idet hun strax efter Mandens Død afhændede en Kvie og 4 Lam og i Oktober Maaned f. A. dels til eget Brug slagtede 2 Faar, dels til Indfrielse af tidligere givne Løfter afhændede 1 Ko og 1 Faar, og dels solgte 1 Hest, 1 Føl, 4 Køer, 1 Kalv, 3 Faar og endvidere en Vogn, 1 Slæde, noget Seletøj, nogle Læs Byg- og Havre-Kjærver, noget Halm m. m., hvilket alt under Sagen er ansat til en samlet Værdi af ca. 600 Kr.

Tiltalte har forklaret, at hun har været ubekjendt med, at der ved den ovennævnte af hendes Mand Dagen før hans Død udstedte Obligation til Sagfører Grønnegaard var givet Panteret i Ejendommen og dens Tilbehør, og denne Forklaring findes ikke at kunne forkastes; derimod har hun erkjendt, at hun vidste, at der paa Ejendommen hvilede en Pantegjæld til den ovennævnte Kreditforening oprindelig stor 13,800 Kr., men da til Rest ca. 13,100 Kr., for hvilken Gjæld hun dog ikke selv havde udstedt ny Obligation, ligesom hun ikke vil have vidst, om saadant var gjort af hendes Mand, og endvidere var hun bekjendt med, at de i Juni Termin f. A. forfaldne Renter og Ydelser ikke vare betalte, hvorfor hun, da hun i Oktober Maaned disponerede over Ejendommens Tilbehør, var overbevist om, at der ikke vilde hengaa lang Tid, førend Kreditforeningen vilde gjøre Exekution hos hende, og har hun derhos erkjendt, at hun, skjønt hun ikke kjendte Ordlyden af Kreditforeningens Obligation, ikke nærrede Tvivl om, at Gaardens Besætning og Inventarium saavel som Avl og Afgrøde var indbefattet under Pantsætningen, saaledes at hun, der ikke havde til Hensigt og heller ikke mente sig i Stand til at erstatte de af hende afhændede Gjenstande med andre, var sig bevidst, at hun ved at disponere over dem handlede lovstridigt, og har hun forklaret, at Grunden til de ulovlige Dispositioner var den, at hun vilde sikre sig og sin Families Underhold i hvert Fald i det første halve Aar, idet hun gik ud fra, at Gaarden med dens Tilbehør ikke, naar den af Kreditforeningen blev solgt, vil udbringes til mere end denne Forenings Tilgodehavende, saaledes at der intet vilde

blive tilovers til hende, naar ogsaa de nævnte Gjenstande bleve udlagte til og solgte af Kreditforeningen.

Ved den af Kreditforeningen foranstaltede den 22 Januar d. A. afholdte Auktion over Ejendommen med Tilbehør, hvorved bemærkes, at der til denne da var tilbageført et af de af Tiltalte afhændede Faar af Værdi 12 Kr., blev ikkun budt 5,500 Kr., for hvilket Bud Kreditforeningen, der var højstbydende, forbeholdt sig at tage Ejendommen udlagt til Eje ved Fogden, og Foreningen har derefter opgjort sit Tab til ialt 7,842 Kr. foruden udlagte Skatter, Driftsudgifter og Omkostninger ved Udlæg og Auktion, men efterat der af 2 af de Kjøbere, til hvem Tiltalte havde solgt af Besætningen og Inventariet, er bleven ydet Kreditforeningen Vederlag for tilsammen 124 Kr., har denne frafaldet Erstatningskrav i Sagen. Tiltalte har imidlertid anbragt, at det ommeldte Auktionsbud ikke svarer til Ejendommens virkelige Værdi, hvilket Anbringende efter det Oplyste ikke findes at være uden Føje, og har forment, at det Tab, der ved hendes ulovlige Adfærd er tilføjet Kreditforeningen, ikke kan ansættes højere end til ialt 700 Kr. —*)

Derimod er Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffes, for sit øvrige ovenommeldte Forhold ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 253 og efter Konkurslovens § 168, kfr. førstnævnte Lovs § 260, men Straffen, der ved nævnte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 71. Begravelsesselskabet »Dania« (Asmussen)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission paa Handelsagent **Jacob Peter Jacobsens** Dødsboes Vegne (Ingen)

angaaende Udbetaling af en Livsforsikring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1893: De Indstævnte, Begravelsesselskabet »Dania«, bør til Citanterne, den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets

*) Her er udeladt nogle Forhold, for hvilke Tiltalte ved den indankede Dom var frifunden.

Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Handelsagent Jacob Peter Jacobsen, betale 294 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 12 Juli f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er det i § 7 i Lovene for Begravelsesselskabet »Dania« bestemt, at den, som selv berøver sig Livet, har tabt alt Krav paa Selskabet. Da det nu er uomtvistet, at afdøde Handelsagent Jacob Peter Jacobsen har aflivet sig selv ved Hængning, og da Anvendelsen af den nævnte Bestemmelse ikke efter de deri brugte omfattende Udtryk findes at kunne være udelukket derved, at det er i et Anfald af Sindssygdом, at Selvmordet er begaaet, hvilket navnlig ikke kan udledes af Forholdets Natur, jfr. og Lov om Livsforsikringsanstalten af 18 Juni 1870 § 12, vil Appellanten være at trifinde for Indstævntes Tiltale.

Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Begravelsesselskabet »Dania«, bør for Tiltale af Indstævnte, den kgl. Landsover-samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission paa Handelsagent Jacob Peter Jacobsens Dødsbos Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citanterne, den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Handelsagent Jacob Peter Jacobsen, mod de Indstævnte, Begravelsesselskabet »Dania« anlagte Sag have Citanterne anbragt, at Handelsagent Jacobsens Liv ved Police Nr. 4378 har været forsikret hos de Indstævnte for et Beløb af 300 Kr., men at de Indstævnte efter hans den 16 Marts f. A. indtrufne Død trods Paakrav ikke have betalt Beløbet. Citanterne have derfor paa-

staaet de Indstævnte dømte til at betale bemeldte 300 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 12 Juli f. A. til Betaling sker og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have paastaaet sig frifundne og tillagt Sagens Omkostninger, idet de have gjort gjældende, at efter § 7 i Selskabets Love taber den Forsikrede alt Krav paa Selskabet, naar han selv berøver sig Livet, og at dette har været Tilfældet med Hensyn til Handelsagent Jacobsen, idet denne har aflivet sig ved Hængning.

Efter de af Citanterne under Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det imidlertid antages, at den Afdøde har foretaget dette Selvmord i en paa Grund af akut Sindssygdом utilregnelig Tilstand, og da Forholdets Natur tilsiger, at Kravet paa Godtgjørelse under disse Omstændigheder ikke bortfalder, og en modsat Regel ikke — som af de Indstævnte forment — med Sikkerhed fremgaar af den fornævnte Bestemmelse i Lovenes § 7, findes Citanterne at have Krav paa at erholde Forsikringsbeløbet 300 Kr. udbetalt, dog saaledes, at heri efter Lovenes § 6 fragaar 2 pCt. eller 6 Kr. De Indstævnte ville herefter være at dømme til at betale Citanterne 294 Kr. med Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 7 Oktober.

Nr. 48. **Murersvendene M. A. Petersen,**
 O. E. Hansen o. Fl. (Hansen)

contra

Murermester C. C. D. Köhler (Asmussen),

betræffende Betaling af et Resttilgodehavende for udført Akkordarbejde m. m.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juni 1894: Indklagede, Murermester Carl Christian David Köhler, bør for Tiltale af Klagerne, Murersvendene Marius Anders Petersen, O. E. Hansen, P. M. Andersen, G. Warnken, C. A. Lund, R. Fr. Meier, Marteriussen, E. Andr-assen, Kr. Lerke, J. Søht, J. Jørgensen, L. Nielsen, G. Knudsen, E. Pedersen, C. D. Petersen,

H. Brüde, Carl Svendsen, M. Rasmussen, N. P. Jensen, C. Jensen, N. Jensen, C. Nielsen, F. Halle, V. Rørbye, P. Feldt, K. V. Mejer, P. Mathisen og S. Schibelein i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Medens det under Sagen omhandlede Arbejde ikke ligefrem falder ind under nogen af de to i den indankede Dom ommeldte Bestemmelser i Priskuranten, maa Parterne efter samtlige Høiesteret foreliggende Oplysninger i Mangel af anden særlig Aftale ansees ved Afslutningen af Kontrakten at være gaaet ud fra, at Arbejdet skulde vederlægges efter den lavere af de omhandlede Taxter, i hvilken Henseende bemærkes, at det paa Grundlag af en i 1887 afsagt Voldgiftskjendelse angaaende et Tilfælde af samme Beskaffenhed som det under nærværende Sag foreliggende maa forudsættes i Kjøbenhavn at være fulgt som almindelig Regel at anvende den lavere Taxt for saadant Arbejde, hvilket efter det Oplyste ogsaa nærmest maa antages ikke at være besværligere eller mere tidspildende for Svendene end Pudsning med ublandet Kalkmørtel.

Det maa derfor billiges, at Appellanternes Paastand om at tilkjendes en yderligere Betaling er forkastet ved den indankede Dom, hvorfor denne bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 17 Oktober 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 26—27.

Mandagen den 7 Oktober.

Nr. 48. Murersvendene M. A. Petersen, O. E. Hansen
o. Fl. (Hansen)

contra

Murermester C. C. D. Köhler (Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Klagerne, Murersvendene Marius Anders Petersen, O. E. Hansen, P. M. Andersen, G. Warnken, C. A. Lund, R. Fr. Meier, Marteriussen, E. Andreasen, K. Lerke, I. Søht, I. Jørgensen, L. Nielsen, G. Knudsen, E. Petersen, C. D. Petersen, H. Brøde, Carl Svendsen, M. Rasmussen, N. P. Jensen, C. Nielsen, F. Halle, V. Rørbye, P. Feldt, K. V. Meier, P. Mathisen og S. Shibelein paastaa under nærværende fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag Indklagede, Murermester Carl Christian David Köhler, tilpligtet at betale dem som Resttilgodehavende for udført Akkordarbejde 361 Kr. 84 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Klagens Dato den 22 Juni forrige Aar samt Sagens Omkostninger. Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Tvisten drejer sig om, hvor stor Betaling der tilkommer Klagerne for et af dem for Indklagede udført Pudsearbejde med et Blandingsmateriale, bestaaende af ca. $\frac{5}{6}$ Kalkmørtel og ca. $\frac{1}{6}$ Cement.

For dette Arbejde er det in confesso, at Indklagede har

betalt Klagerne 10 Øre pr. Kv.-Alen, hvilken Betaling foreskrives i den mellem Mestre og Svende den 1 Juli 1883 vedtagne Priskurant for Murerarbejde, naar Vægge pudses og filtses med Kalk, medens der i samme Priskurant er fastsat en Betaling af 12 Øre pr. Kv.-Alen, naar Vægge pudses og filtses med Cement.

Klagerne have nu gjort gjældende, at Priskurantens Bestemmelse om Vægges Pudsnings og Filtsning med Kalk ikke er anvendelig, og at Betalingen derfor maa rettes efter, hvad der er et passende Vederlag, og da Pudsnings og Filtsning med det heromhandlede Blandingsmateriale efter deres Anbringende er besværligere end Pudsnings og Filtsning med Kalk alene — hvilket Anbringendes Rigtighed Indklagede dog har bestridt — have de gjort gjældende, at en Betaling af 12 Øre pr. Kv.-Alen maa anses for et passende Vederlag, og at de derfor have Krav paa det til den ommeldte Prisforskjel svarende Restbeløb af 361 Kr. 84 Øre, som de indtale under nærværende Sag. Til Oplysning i saa Henseende have Klagerne foranlediget en Skjønforretning optaget, og ved denne kom begge Skjønsmændene til det Resultat, at Arbejdet forøgedes, naar der i Kalkmørtelen var iblandet Cement, og at 12 Øre pr. Kv.-Alen var en passende Betaling; paa Foranledning af Indklagede blev der imidlertid optaget et Overskjøn, og under dette udtalte 2 af Overskjønsmændene, at Arbejdet ikke forøgedes ved den omhandlede Iblanding af Cement i Kalkmørtelen, og at 10 Øre pr. Kv.-Alen var en passende Betaling, medens 2 andre Overskjønsmænd udtalte, at Arbejdet forøgedes ved den nævnte Iblanding, og at 12 Øre pr. Kv.-Alen var en passende Betaling.

Da det er uomtvistet mellem Parterne, at det omhandlede Arbejde skulde betales efter de almindelige Regler for Betalingen af Akkordmurerarbejde, og at der ikke er truffet nogen særlig Aftale mellem dem om Prisen for samme, maa den Betaling, der tilkommer Klagerne for Arbejdet, fastsættes i Overensstemmelse med de i den fornævnte Priskurant indeholdte Regler, forsaavidt disse overhovedet lade sig anvende paa det foreliggende Tilfælde. Nu indeholder Priskuranten vel ikke nogen særlig Regel for Betaling for Vægges Pudsnings og Filtsning med en Blanding af Kalk og Cement, men den indeholder, som ovenfor ommeldt, Regler for Betalingen saavel for Vægges Pudsnings og Filtsning med Kalk som for deres Pudsnings og Filtsning med Cement, og der maa gives Indklagede Medhold i, at disse Regler angaa Tilfælde, der ere saa nær beslægtede med det foreliggende, at de ikke kunde lades ude af Betragtning ved Betalingens Fastsettelse.

Da det benyttede Materiale nu væsentlig har bestaaet af Kalk, idet der som anført, kun er blandet $\frac{1}{6}$ Cement i Kalkmørtelen, maa Bevisbyrden for, at Arbejdet ved en saadan Iblanding skulde besværliggjøres saaledes, at det havde Krav

paa en højere Betaling end den i Priskuranten for Vægges Pudsning og Filtsning med Kalk fastsatte og navnlig — som af Klagerne paastaet — paa samme Betaling som den, der i Priskuranten er fastsat for Vægges Pudsning og Filtsning med Cement, paahvile Klagerne, og da de hverken ved det optagne Skjøn eller paa anden Maade have ført noget saadant Bevis, saalidt som det er godtgjort, at der sædvansmæssig for et Arbejde som det heromhandlede betales højere Pris end den, Indklagede allerede har erlagt, vil Indklagede være at frifinde for Klagernes Tiltale. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Nr. 306.

Advokat Nellemann

contra

Hans Peter Christiansen (Def. Salomon),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 10 Juli 1895: Arrestanterne Hans Peter Christiansen og Anders Nilsson bør hensesættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, den første i 90 Dage og den sidste i 18 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1895: Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Leth, betaler Arrestanten Hans Peter Christiansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Hans Peter Christiansen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik en Medtiltalt, Anders Nilsson, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Arrestanten Hans Peter Christiansen, der er født den 15 Februar 1853 og tidligere mange Gange har været straffet, deriblandt ofte for Løsgængeri og Betleri, for begge disse Forbrydelser senest ved Lejre Herreds Politirets Dom af 31 Oktober 1892 med Tvangsarbejde i 180 Dage og for Betleri alene senest ved Høiesterets Dom af 11 Februar d. A. med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltalt for Betleri. Da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er tilstrækkeligt godtgjort, at han den 30 Juni d. A. i Forening med den ovennævnte Medtiltalte forlod Roskilde for at betle og derefter den nævnte Dag og den næste Dag, indtil de om Eftermiddagen begge blev anholdte, har betlet i Jyllinge, Gundsømagle og nogle andre Byer i Lejre Herreds Jurisdiktion, hvorved de foruden Mad tilsammen have haft et Udbytte af 2 Kroner 37 Øre, vil Arrestanten for sit saaledes udviste Forhold være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Tirsdagen den 8 Oktober.

Nr. 286.

Advokat Nellemann

contra

Niels Nielsen (Def. Salomon),

der tiltales for Forsøg paa Drab.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Máj 1895: Arrestanten, Kleinsmedesvend Niels Nielsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og Defensor, Sagfører Kjørboe, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Prokurator Kramer og Sagfører Kjørboe hos Arrestanten Niels Nielsen tillagte Salærer nedsættes fra 50 Kr. til 25 Kr. for hver. I Salær til Prokuratorerne Lassen og Petersen for Overretten betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Idet den indankede Doms Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder tiltrædes, bemærkes, at det efter samtlige foreliggende Oplysninger og navnlig under Hensyn til den store, for Tiltalte usædvanlige Mængde af stærke Drikke, han havde nydt, findes betænkeligt at antage, at Handlingen er fremgaaet af en saadan rolig Overvejelse, at den vil kunne henføres under Straffelovens § 190.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Dommen er anseet efter den nævnte Lovs § 186, jfr. § 46, men Straffen findes at maatte forhøjes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Nielsen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Nielsen, som er født den 27 December 1871, og som med Undtagelse af, at han under sin Militær-tjeneste har været underkastet Disciplinærstraf for en Tjenesteforseelse, ikke er funden tidligere straffet, for Forsøg paa Drab under følgende nærmere Omstændigheder.

Arrestanten blev i November 1894 forlovet med den i Odense tjenende Pige Bertha Corneliussen, men efter nogen Tids Forløb blev Forholdet imellem dem efterhaanden køligere, uden at det dog kom til noget egentlig Brud. Da Arrestanten havde hørt, at Pigen om Søndagen den 24 Februar d. A. havde spaseret med en Bagersvend, kom han om Tirsdagen derefter til hende, der da tjente hos Værthusholder Jacob Hansen, og spurgte, om det nævnte Rygte var sandt, og om det da skulde være forbi imellem dem, og paa begge Spørgsmaalene svarede Pigen Ja, uden at det — efter hvad hun har forklaret — tilsyneladende gjorde noget Indtryk paa ham. Arrestanten sendte derefter om Torsdagen Pigen et Brev, som ikke har kunnet skaffes tilstede under Sagen, men hvori han, ifølge hendes Forklaring, bad om at faa sit Fotografi tilbage, medens Arrestanten har forklaret, at han deri bad hende om, at Forholdet maatte blive fornyet; paa dette Brev svarede Pigen i et Brev om Fredagen afslaaende. Lørdagen den 2den Marts om Formiddagen indfandt Arrestanten sig i Jacob Hansens Beværtning, hvor han fik en Kaffepunsch, og talte ved denne Lejlighed med Bertha, dog kun om ligegyldige Ting. Efter at Arrestanten dernæst var gaaet hjem og havde spist til Middag, var han et Par Steder og kom derefter omtrent Kl. 1¹/₂ igjen ind i fornævnte Beværtning, hvor han drak 2 halve Flasker bayersk Øl. Han talte denne Gang atter med Bertha og bad hende om at forny Forholdet mellem dem, hvilket hun afslog. Arrestanten var dernæst inde paa nogle andre Beværtninger, hvor han ligeledes drak Øl, og indfandt sig omtrent Kl. 6¹/₂ for tredje Gang i Hansens Beværtning, hvor han nød 4 Flasker bayersk Øl. Han talte da paany med Bertha, om det ikke kunde blive godt imellem dem, og da hun afslog dette, spurgte han, om hun da vilde give ham hans Løfte tilbage, hvortil hun svarede Ja. Efterat have opholdt sig en Timestid i Beværtningen gik Arrestanten og bad Bertha følge med udenfor, og han sagde da til hende, at hvis hun forlovede sig med Bagersvenden, vilde han skyde hende og derefter sig selv. Denne Ytring betragtede Pigen, efter hvad hun har forklaret, som en tom Trusel, og uden at lægge nogen Vægt derpaa gik hun ind i Beværtningen. Ifølge Arrestantens Forklaring lo hun i det Samme, og han, som hidtil ikke vil have tænkt paa at gjøre hende noget, og ikke vil have ment noget med den anførte Trusel, blev nu meget

opbragt paa hende, og under Paavirkning af denne Stemning fattede han, idet han gik op ad Gaden, den Beslutning at dræbe først Pigen og derefter sig selv. Da Arrestanten, som den foregaaende Dag tilligemed en Kammerat havde været paa Jagt, samtidig kom i Tanker om, at de havde ladet to Bøsser, som de derved havde benyttet, blive staaende ladte i et Skur ved Skibhusvejen, bestemte han sig til strax at bringe sin Beslutning til Udførelse, og i denne Hensigt købte han først nogle Fænghætter hos en Isenkræmmer og gik derefter ud til det nævnte Skur og hentede Bøsserne, med hvilke han begav sig til Jacob Hansens Hus. Arrestanten gik her — efter sin Forklaring henimod Kl. 9 — ind i Gangen og op ad Trappen til Loftet, hvor Pigens Værelse laa, uden at blive bemærket, og han blev nu staaende oppe paa Loftet udenfor Døren til Pigens Værelse, idet det var hans Hensigt at vente, til Pigen kom op, hvad han antog vilde ske, naar Beværtningen blev lukket Kl. 11, og da at give sig til Kjende for hende uden at oppebie noget Svar. Klokken lidt over 10 kom Pigen gaaende op ad Trappen med en Lampe i Haanden; Arrestanten lagde da strax Bøssen til Kinden, og efterat hun var kommet helt op, sagde han til hende: »Kjender Du mig?«, og idet Pigen, som kjendte ham paa Stemmen, lyste frem for sig med Lampen, trykkede han af. Bøssens Munding maa paa dette Tidspunkt antages at have været en Afstand af ca. $2\frac{3}{4}$ Alen fra Pigens Bryst, og dens Ladning, affyret i denne Afstand, fuldt tilstrækkelig til at virke dræbende. Bøssen klikkede imidlertid, idet vel Fænghætten gik af, hvorimod Skuddet ikke faldt. Pigen udstødte nu et Skrig og løb ad Trappen ned i Stueetagen, hvor hun meddelte det Passerede til Værtshusholder Hansen og dennes Hustru. Medens Sidstnævnte løb ud paa Gaden for at hente en Politibetjent, bleve Hansen og Bertha i Huset, og de hørte da, at Bøssen klikkede endnu engang, men at Fænghætten dog gik af, og at der strax derefter faldt et Skud. Med Hensyn hertil har Arrestanten forklaret, at han, efterat Pigen var løbet ned, i den Hensigt at dræbe sig selv strax satte en ny Fænghætte paa Bøssen, spændte Hanen og satte Bøssepipen i Munden; Fænghætten gik ogsaa af, men Skuddet faldt først, efter at Arrestanten havde taget Bøssepipen ud af Munden, og ramte dels en Loftbjælke, dels Tagstenene. Arrestanten vil derefter paa lignende Maade have forsøgt at skyde sig ved Hjælp af den anden Bøsse, som han havde stillet fra sig paa Loftet, men uden at det lykkedes, idet end ikke Fænghætten gik af. Arrestanten gjorde intet Forsøg paa at undvige, men blev staaende paa Loftet, indtil han omtrent et Kvarter efter det mod Bertha begaaede Drabsforsøg blev anholdt af to tilkaldte Politibetjente.

Med Hensyn til Arrestantens Sindstilstand bemærkes, at han ifølge Sagens Oplysninger den paagjældende Dag i Tiden fra omtrent

Kl. 10¹/₂ Formiddag til Kl. 8 Eftermiddag antagelig har drukket 12 halve Flasker bayersk Øl og 1 Kaffeputsch, og at det af forskellige Vidner er forklaret, at Arrestanten — som ikke kan antages at være hengiven til Nydelsen af Spiritus — selv ved Nydelsen af mindre Kvantiteter heraf let bliver ophidset, saa at han ikke behersker sig, men ligesom samtlige Vidner, der have iagttaget ham umiddelbart før og efter Forsøgets Udførelse, have været enige om, at han gjorde Indtryk af at være fuldt tilregnelig, saaledes har Arrestanten ogsaa forklaret, at han efter sit eget Skjøn var fuldstændig klar over, hvad han foretog sig, om han end er overbevist om, at det skyldes hans berusede Tilstand, at han var kommen i en saa ophidset Sindsstemning, at han kunde fatte sin forbryderiske Beslutning, som han i høj Grad fortryder. Endelig har Stadslægen i Odense i en afgiven Erklæring udtalt, at Arrestanten paa ingen Maade gjør Indtryk af at være sindsyg eller mindre udviklet i aandelig Retning, ligesom han heller ikke skjønnes at have været utilregnelig i Gjærningsøjeblikket.

Idet Overretten herefter med Underdommeren er enig i, at Arrestanten maa anses at have været fuldt tilregnelig, men at han dog ikke kan antages at have handlet med Overlæg — i hvilken Henseende bemærkes, at hans Hensigt at dræbe Pigen, efter hans Forklaring, der findes bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, var knyttet til hans Hensigt at dræbe sig selv, og at han og hans Jagtkammerat om Fredagen gjentagne Gange forgjæves havde forsøgt at affyre de to Bøsser, idet Fængkrudtet var blevet vaadt — maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, og Straffen ved bemeldte Dom findes efter Omstændighederne passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Fredagen den 11 Oktober.

Nr. 149. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christophersen (Selv. Beskikket Def. Shaw),

der tiltales for falsk Angivelse for Øvrigheden.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 23 August 1893: Arrestanten, Læge Niels Christophersen af Ringsted, bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Drechsel, og Defensor, Overretssagfører Evers, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1893: Arrestanten, Læge Niels Christophersen af Ringsted, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Lassen, i Salær hver 30 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte for Høiesteret har paastaaet Underdommerens Behandling af Sagen eller dog den af ham afsagte Dom kjendt uefterrettelig samt i Forbindelse hermed har paastaaet sig tillagt Erstatning hos Underdommeren, findes der ikke Føje til at tage nogen af disse Paastande til Følge.

Som i den indankede Dom anført, kan det kun ansees bevist, at Tiltalte har sigtet Ferdinand Olsen for at have blandet giftige Midler i Drikkevarer eller bibragt Folk saadanne Midler paa anden Maade i den Hensigt at skaffe dem stærk Diarrhoe, hvilken Anmeldelse Tiltalte, efter hvad han strax anbragte, støttede paa, hvad der var blevet ham fortalt af forskjellige af ham opgivne Personer. Vel er det nu rettelig udtalt i Dommen, at Ferdinand Olsen maa ansees uskyldig i det ham saaledes paasigtede Forhold, men efter samtlige Høiesteret forelagte Oplysninger findes det dog, aldeles afseet fra de foreliggende Lægeerklæringer angaaende Tiltaltes mentale Tilstand, betænkeligt at statuere, at det er imod bedre Vidende, at Tiltalte har gjort den ommeldte Angivelse. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger at udrede af det Offentlige. Overrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Udtalelse om Anholdelsen af Ferdinand Olsen tiltrædes, vil herefter kunne stadfæstes.

Efter en derom nedlagt Paastand bliver der at tillægge Overretsprokurator Meyer Salær som beskikket Sagfører for Underdommeren under et af Tiltalte efter Overrettsdommens Afsigelse optaget Thingsvidne.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium tillægges der Overretsprokurator Meyer 60 Kroner og Høiesterets-sagførerne Asmussen og Shaw for Høiesteret hver 150 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten, Læge Niels Christophersen af Ringsted, der er født den 7 April 1839 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for falsk Angivelse for Øvrigheden. Foreløbig bemærkes, at forsaa-vidt Arrestanten i en til Retten efter Sagens Optagelse indkommen Skrivelse har begjært Retsstævning udtagen mod Underdommeren, mod hvem han her under Sagen agter at gjøre Ansvar gjældende til Straf og Erstatning, finder Retten ikke Føje til at opholde Sagens Paadømmelse ved en i den Anledning foretagne Reassumtion.

Ifølge Rapport af 4 Marts d. A. fra Fuldmægtig paa By- og Herredskontoret i Ringsted, Korup, indfandt Arrestanten sig samme Dag paa hans private Bopæl og anmeldte, at Ferdinand Olsen i Hjelmømagle havde gjort sig skyldig i Giftmord eller Forsøg derpaa, hvorfor han forlangte, at Ferdinand Olsen uopholdelig blev arresteret, og at kriminel Undersøgelse blev indledet imod ham. Arrestanten udtalte derhos, at det ikke kunde nytte at bruge Politibetjent Møller til denne Undersøgelse, da denne tvertimod burde sættes ved Siden af Ferdinand Olsen. Under den i den Anledning foretagne Undersøgelse erkjendte Arrestanten Rapportens Rigtighed, dog at han ikke vilde have sigtet Ferdinand Olsen for Giftmord eller Forsøg herpaa, men kun for at have blandet giftige Midler i Drikkevarer eller bibragt Folk saadanne Midler paa anden Maade i den Hensigt at skaffe dem stærk Diarrhoe, hvorhos han ikke vilde have sigtet Politibetjent Møller for Delagtighed i dette Forhold, men kun vilde udtale, at han paa Grund af forskjellige Ukorrektheder i sit Tjenesteforhold ikke egnede sig til at benyttes ved Undersøgelsen. Denne Arrestantens Forklaring om, hvorpaa hans Anmeldelse gik ud, findes efter det Oplyste at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, og, medens Arrestanten herefter ikke kan ansees overbevist om at have villet sigte Politibetjent Møller for noget

strafbart Forhold, maa han derimod antages at have sigtet Ferdinand Olsen for at have anvendt giftige Midler paa forbryderisk Maade. At denne Anmeldelse, der væsentligst var støttet paa, hvad Arrestanten vilde have hørt forskellige Personer udtale, nu var urigtig, og at Ferdinand Olsen i Virkeligheden har været uskyldig i det ham paasigtede Forhold, findes vel efter det i Sagen Oplyste ikke at kunne betvivles, men Arrestanten findes dog ikke her under Sagen at kunne paalægges Strafansvar for Anmeldelsen. Efter det Foreliggende og navnlig efter hvad der er udtalt i en Erklæring af 13 Juni d. A. fra Overlægen paa Sinds-sygeanstalten ved Middelfart, hvor Arrestanten har været indlagt til Observation, og i en Skrivelse fra det kongelige Sundhedskollegium af 18 Juli d. A., maa det nemlig antages, at der i Løbet af de sidste Aar hos Arrestanten er indtraadt en betydelig Svækkelse af de aandelige Evner (Dømmekraft og Reflexionsevne) samt en Excitation af ikke ringe Betydning, og at denne Tilstand har bevirket, at han, støttende sig til falske indbildte Forudsætninger og paa en forvirret Maade hentende Beviser fra tilfældige intet betydende Momenter har troet sig kaldet til og er blevet paa en sygelig Maade drevet til at paatale det i Sagen omhandlede Forhold, og det findes herefter betænkeligt at statuere, at Arrestanten har været sig Urigtigheden af den skete Angivelse bevidst.

Efter det saaledes Anførte vil Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorimod der ikke findes Føje til — som i Underrettsdommen sket — at dømme Arrestanten til at sættes i Forvaring af Øvrigheden. Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det ikke kan billiges, at Underdommeren samtidig med at afsige Arrestdekret over Arrestanten som mistænkt for at have indgivet en falsk Anmeldelse af Ferdinand Olsen som skyldig i forbryderisk Forhold har sat Ferdinand Olsen under Anholdelse, som det udtales, for at forhindre ham fra Samkvem med Andre.

Nr. 125. Bagermester L. Dørr og Sagfører Ohr. J. Madsen
(Asmussen)

contra

Tømmermester F. Berg (Ingen),

betr. Appellanternes Forpligtelse til at afgive Vidneforklaring,

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 2det Vidnekammers Kjendelse af 24 December 1894: De ovennævnte af Vidnerne Bagermester L. Dørr og Sagfører Chr. J. Madsen fremsatte Protester bør ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde, samt da det ikke ved de Høiesteret forelagte nye Oplysninger kan ansees tilstrækkelig godtgjort, at Appellanten, Bagermester L. Dørr er interesseret i Hovedsagens Udfald, eller at Besvarelsen af de ham forelagte og af det Appellanten, Sagfører Chr. J. Madsen forelagte 6te Spørgsmaal vil være uden Betydning for Hovedsagens Afgjørelse, ligesom Sidstnævnte, navnlig efter hvad der foreligger Høiesteret om hans Deeltagelse i det paagældende Retsforhold, heller ikke paa Grund af sin paaberaabte Stilling som Dørrs Retskonsulent kan fritages for at besvare bemeldte Spørgsmaal, vil Kjendelsen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne Bagermester L. Dørr og Sagfører Chr. J. Madsen hver 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, Tømmermester F. Berg, under nærværende Vidnesag, der er anlagt til Oplysning i en mellem ham og Indstævnte, Husejer P. Hansen, her ved Retten verserende Sag, den 8 Oktober d. A. havde fremlagt 2 Sæt Vidnespørgsmaal henholdsvis til Bagermester L. Dørr og Sagfører Chr. J. Madsen, protesterede førstnævnte Vidne mod at besvare samtlige til ham rettede Spørgsmaal, sidstnævnte Vidne mod at besvare et til ham rettet med 6 betegnet Spørgsmaal.

Da der maa gives Citanten Medhold i, at Vidnet Dørr ikke mod Citantens Benægtelse paa fyldestgørende Maade har godtgjort at være interesseret i Hovedsagens Udfald, og da der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger til at afgjøre, hvorvidt de respektive Vidners Anbringender om, at forskellige af de fremsatte Spørgsmaal — navnlig ogsaa for Vidnet Madsens Vedkom-

mende Spørgsmaal 6 — ere irrelevante for Hovedsagens Afgjørelse, maatte være rigtige, ville de ommeldte Protester, til hvis Begrundelse der ellers ikke er fremkommet noget af Betydning, ikke kunne tages til Følge.

Onsdagen den 16 Oktober.

Nr. 277. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Karl Theodor Dreymann ogsaa kaldet **Hans Peter Olsen** (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 193, for Falsk og Overtrædelse af Straffelovens § 101 samt Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Juni 1895: Arrestanten Karl Theodor Dreymann, ogsaa kaldet Hans Peter Olsen, og de Tiltalte Kristine Emilie Holm, Dreymanns eller Olsens Hustru, Alma Marie Johansson, Wallins Hustru, og Emilie Sophie Frederikke Larsen bør straffes: Arrestanten med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, de Tiltalte Holm og Johansson med Forbedringshusarbejde, Holm i 18 Maaneder og Johansson i 1 Aar, og Tiltalte Larsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Salær til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Petersen, udreder Arrestanten 40 Kr. I Salær til den for dem beskikkede Defensor, Prokurator Møller, udrede de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 30 Kr. Sagens øvrige Omkostninger derunder Salær til Aktor, Prokurator Salomonsen, 70 Kr., udredes af Arrestanten, dog at heraf in solidum med ham udredes af Tiltalte Holm og Tiltalte Johansson, En for Begge og Begge for En, $\frac{2}{9}$, af Tiltalte Holm $\frac{4}{9}$ og af Tiltalte Larsen $\frac{1}{9}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom, forsaavidt angaaer Karl Theodor Dreymann ogsaa kaldet Hans Peter Olsen, anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil den for denne Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-
vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straf-
fetiden for bemeldte Tiltalte bestemmes til fire
Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte
til Høiesteretssagførerne Hansen og Lunn 150
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
denne Sag tiltales ifølge den oprindelige Aktionsordre Arrestanten
Carl Theodor Dreymann, ogsaa kaldet Hans Peter Olsen, og de
Tiltalte 1) Kristine Emilie Holm, Dreymanns eller Olsens Hustru,
2) Alma Marie Johansson, Wallins Hustru, og 3) Emilie Sophie
Frederikke Larsen for Overtrædelse af Straffelovens § 193,
Arrestanten tillige for Falsk og Overtrædelse af Straffelovens §
101. Ifølge Aktionsmyndighedens senere Beslutning tiltales
Arrestanten endvidere for Tyveri.

Arrestanten, der under Navnet Hans Peter Olsen er anset
ved Rettens Domme af 1 Oktober 1889 og 6 Oktober 1891
henholdsvis efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September
1794 § 5, med en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hoved-
kasse af 80 Kroner og efter Straffelovens § 270 med Fængsel
paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og som endvidere under
samme Navn har siddet arresteret her ved Retten i Tiden fra
den 21 Januar 1887 til den 25 s. M. som sigtet for Brand-
stiftelse, opgav ligeledes ved sin Anholdelse under nærværende
Sag, at hans Navn var Hans Peter Olsen, samt at han var født
den 21 Marts 1839 i Drammen i Norge, hvorhos han senere
under Sagen vedkjendte sig en i hans Hjem her i Byen fundet
Attest, der vil blive omtalt nærmere nedenfor, og ifølge hvilken
en Person af det anførte Navn var født i Drammen den angivne
Dato. Efterat der imidlertid under Sagen gennem de ved-
kommende norske Autoriteter var fremskaffet Oplysninger, der
viste, at den omtalte Attest maatte være falsk, og at der ikke
den 21 Marts 1839 i Drammen var født nogen Person af
Navnet Hans Peter Olsen, erkjendte Arrestanten i et den 24
Februar f. A. afholdt Forhør, at hans rette Navn er Karl Theo-
dor Dreymann, og at han er født i Tyskland den 27 Marts 1830,
hvilket alt stemmer med forskellige fra Tyskland indhentede
Oplysninger. Arrestanten har derefter i et den 19 Juni s. A.
afholdt Forhør — ligeledes i Overensstemmelse med det iøvrigt
oplyste — erkjendt, at han er straffet i Tyskland i 1850 med

Tvangsarbejde i 2 Maaneder for Vildttyveri og Trusler og i 1856 med Tugthusarbejde i 2 Aar for Tyveri. Vel har Arrestanten senere under Sagen fragaaet denne Forklaring og paany paa-staaet, at hans rette Navn er Hans Peter Olsen, og at han ikke er straffet i Tyskland, men til denne Fragaalse, der er ganske ubestyrket samt i Strid med det iøvrigt fremkomne, vil intet Hensyn kunne tages.

De Tiltalte Holm og Larsen, der ere fødte henholdsvis den 3 September 1860 og den 26 Februar 1864 og Tiltalte Johanson, der har opgivet at være født den 22 Oktober 1866, altsaa at være 28 Aar gammel, hvilken Alder er skjønnet stemmende med hendes Udseende, ere ikke fundne forhen straffede. Sagens Omstændigheder ere efter det oplyste følgende: Den 15 August 1893 indfandt Arrestantens Hustru, Tiltalte Holm, sig paa Stadens Politikammer og anmeldte, at Arrestanten gjentagne Gange havde med hendes Samtykke fordrevet Fostre, med hvilke hun gik svanger, og at han havde gjort sig skyldig i samme Forbrydelse med Hensyn til andre Kvinder.

Under Sagen har Tiltalte Holm afgivet følgende ved det iøvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelser og Forklaringer. Efterat hun i Marts Maaned 1884 havde gjort Arrestantens Bekjendtskab og var blevet forlovet med ham, havde hun i Begyndelsen af Sommeren Samleje med ham, og da hun samme Efteraar mærkede, at han havde besvangret hende, meddelte hun ham dette. Arrestanten forstillede hende da den Skandale, det vilde være, om det blev bekjendt, at hun var frugtsommelig, og fortalte hende, at han kjendte et farefrit Middel, som han med Held havde anvendt i Udlandet, og de bleve da enige om, at han skulde fordrive det Foster, med hvilket hun gik svanger. I Henhold til denne Aftale indførte Arrestanten en Aften samme Efteraar en Metalstang, der var noget tilspidset i den ene Ende og i den anden dannede et Slags Haandtag, i hendes Kjønsdele, hvilket fremkaldte en stærk skjærende Smerte og en ubetydelig Blødning. Tiltalte, der, da denne Behandling fandt Sted, gik ud fra, at hun var frugtsommelig, eftersom hendes Menstruation var udebleven to Gange, og eftersom hun i nogen Tid havde havde følt sig mat og daarlig tilpas, var i de følgende Dage syg og 3die Dagen efter, at Behandlingen havde fundet Sted, gik der om Aftenen et Foster fra hende, hvilket efter de foreliggende Oplysninger, derunder navnlig de Forklaringer, der ere afgivne af den Læge og den Jordemoder, der tilsaa Tiltalte, og som saa Fosteret, maa antages at have været 3 a 4 Maaneder gammelt. Tiltalte Holm, der vedblev at staa i Forhold til Arrestanten, indtil hun den 15 November 1889 indgik Ægteskab med ham, følte sig atter i Foraaret 1886 frugtsommelig ved ham, idet hendes Menstruation var udebleven 1 Gang. Da hun derpaa talte til Arrestanten herom og opfordrede ham til at

holde Bryllup med hende, erklærede han, at det var bedre, at han fordrev Fosteret, og heri indvilligede hun. I Henhold til denne Aftale indførte Arrestanten derpaa en Aften det føromtalt Instrument i hendes Kjønsdele, og et Par Dage efter kom der endel Blod blandet med Klumper fra hende, uden at hun heri kunde skjælné noget Foster; denne sidste Forklaring om Afgangen af klumpet Blod er bekræftet ved Tiltaltes Moder, Bolette Caroline Holms edelige Udsagn. I Efteraaret 1888 udeblev efter Tiltalte Holms Forklaring atter hendes Menstruation 1 Gang, hvorfor hun, der tillige følte sig utilpas, antog, at hun paany var bleven besvangret af Arrestanten. Efter at denne var bleven bekjendt hermed, bleve de enige om, at han igjen ved Hjælp af det omtalte Instrument skulde fordrive det Foster, hvormed hun antog, at hun gik svanger, og i Henhold hertil behandlede han hende ganske paa samme Maade som tidligere, men ved denne Lejlighed to Gange med et Mellemrum af ca. 8 Dage, da Behandlingen ikke virkede første Gang. Et Par Dage efter den sidste Behandling kom der endel tykt, nogen klumpet Blod fra hende. Denne sidste Forklaring er bestyrket ved Tiltaltes Moders Udsagn om, at hun erindrer, at Tiltalte ved den omtalte Tid havde en stærk Blødning fra Kjønsdelene og i denne Anledning var utilpas.

Arrestanten har benægtet Rigtigheden af sin Hustrues ovennævnte Forklaring, idet han har paastaet, at han ingensinde har fordrevet hendes Foster eller forsøgt herpaa, hvorhos han har angivet, at han aldrig har besvangret hende og heller ikke har vidst, at hun nogensinde har aborteret, hvilken sidste Forklaring imidlertid foruden at stride mod den af hans Hustru afgivne, tillige er i Strid med, hvad dennes Moder edeligt har forklaret om, at hun, da det 3 a 4 Maanedere gamle Foster i 1884 var gaaet fra Tiltalte, viste Arrestanten dette og bebrejdede ham Besvangrelsen. Retslægen har i et den 12 Maj 1894 afgiven Erklæring udtalt, at det omtalte Metalinstrument, benyttet paa den beskrevne Maade, er egnet til dermed at fordrive Fostre, idet man ved at indføre Instrumentet i de kvindelige Kjønsdele med nogen Øvelse kan trænge ind i Livmoderen og sprænge Fosterhinden, hvorved Abort bevirkes. Han har dernæst erklæret, at det efter det oplyste er sikkert, at Tiltalte Holm har aborteret i Efteraaret 1884, og at det maa antages, at Fosterfordrivelse i dette Tilfælde er bevirket ved Instrumentets Indførelse. I samme Erklæring har Retslægen endvidere udtalt, at det ikke med Sikkerhed kan afgjøres, hvorvidt Tiltalte, da hun, som foran omtalt, i 1886 og 1888 lod foretage fosterfordrivende Handlinger paa sig, var frugtsommelig, idet Menstruationen, efter hendes Forklaring, kun var udebleven 1 Gang, og idet der i de indtraadte Blødninger kun fandtes Blodklumper, men ikke noget Foster, hvilket sidste iøvrigt paa et

saa tidligt Stadium kun vil kunne paavises ved sagkyndig og meget omhyggelig Undersøgelse. Det er vel efter Retslægens Mening sandsynligt, at Tiltalte, der dengang gjentagne Gange havde været svanger, ikke let vilde kunne begaa nogen Fejltagelse i saa Henseende, men efter det Anførte findes det dog ikke tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da hun i 1886 og 1888 lod de omhandlede til Fosterfordrivelse egnede Handlinger foretage, var frugtsommelig. For disse tvende Tilfældes Vedkommende findes det saaledes ikke at kunne statueres, at der foreligger mere end Forsøg.

Tiltalte Holm har endvidere tilstaaet, at hun i Begyndelsen af Aaret 1891, da Anna Charlotte Amalie Jensen, Halvorsens Hustru, som Kunde indfandt sig paa den af hende drevne Systue og ved denne Lejlighed beklagede sig over, at hun var frugtsommelig, omtalte til hende, at Arrestanten kunde hjælpe hende, og at hun, da Halvorsens Hustru derefter anmodede hende om at bede Arrestanten komme hjem til hende, gjorde ham bekendt med hendes Besøg og aftalte med ham, at han skulde gaa ud til Halvorsens Hustru i hendes Hjem for at fordrive det Foster, med hvilket Tiltalte efter hendes Udtalelser var klar paa, at hun var svanger. Efter Tiltaltes Forklaring meddelte Arrestanten hende senere, at han havde været hos Halvorsens Hustru, og efter hvad hun forstod paa ham, havde han benyttet det tidligere omtalte Metalinstrument. Den af Tiltalte Holm saaledes afgivne Tilstaaelse stemmer med, hvad der under Sagen er forklaret af nævnte Halvorsens Hustru.

Denne har endvidere afgivet følgende Forklaring: Efterat hun i Begyndelsen af Marts Maaned 1891 havde havt den anførte Samtale med Tiltalte Holm, indfandt Arrestanten sig nogle Dage senere i hendes Hjem. Hun, hvis Menstruation var udebleven to Gange itræk, og som derfor tænkte sig, at hun var bleven frugtsommelig, udtalte strax til Arrestanten, at hun havde fortrudt, hvad hun havde talt til hans Hustru om, men efterat han havde forestillet hende, at det var noget meget almindelig at lade sit Foster fordrive, og efter at han paa hendes Spørgsmaal, om han anvendte Medicin, havde svaret: »Det er ikke andet end dette her«, og samtidig havde taget noget frem fra sin Lomme, som hun dog ikke nøjere saa, hvad var, lagde hun sig efter hans Anvisning paa en Seng. Han førte da sin højre Haand ind i hendes Kjønsdele, og derefter hørte hun, at det, han, som ovenfor omtalt, havde fremtaget af sin Lomme, og som han havde lagt fra sig paa en anden Seng og nu rakte sig efter, faldt paa Gulvet og derefter gav en klirrende Lyd, som om det var af Staal eller lignende. Arrestanten bukkede sig for at tage op, hvad der var faldet paa Gulvet og sagde til hende, at hun skulde ligge stille, men da hun fortrød, hvad hun havde begyndt at indlade sig paa og tillige følte Væmmelse

ved Arrestanten, der kom med nogle anstødelige Ytringer, sprang hun op fra Sengen, inden han endnu havde indført andet end sin Haand i hendes Kjønnsdele, erklærede, at hun ikke vilde tillade ham at gjøre videre, og bad ham gaae, hvad han ogsaa gjorde, efterat han paa hendes Spørgsmaal om, hvad hun skyldte ham, havde svaret, at hun nok kom igjen, og at hun kunde sende Bud til ham gjennem hans Hustru.

Arrestanten har nægtet Rigtigheden af den mod ham rejste Sigtelse vedrørende Halvorsens Hustru. Han har først — efter at være bleven gjort bekjendt med den af Halvorsens Hustru afgivne Forklaring — i et 4 Oktober 1893 afholdt Forhør forklaret, at han en Dag, et Par Aar forinden, efter sin Hustrus Opfordring var gaaet ud til Fru Halvorsens Bopæl for at tale med hende, men at han ikke erindrede noget om, hvad de ved den Lejlighed talte om, eller hvad der da passerede. Senere under Sagen har han forklaret, at hans Hustru meddelte ham, at hun med Halvorsens Hustru havde aftalt, at Arrestanten skulde gaa ud til hende og fordrive hendes Foster, og at han efter først at have vægret sig ved at opfylde sin Hustrus Forlangende tilsidst »for Husfredens Skyld« gik ud til Halvorsens Hustrus Bopæl. Det havde først været hans Tanke at sige hende, at han ikke forstod sig paa at fordrive Fostre, og at han kun var gaaet ud til hende for at faa Fred for sin Kone, men da han mærkede, at Halvorsens Hustru var saa villig til at indlade sig paa at faa sit Foster fordrevet, ombestemte han sig og besluttede at »spille den Komædie« overfor Halvorsens Hustru og sin egen Hustru, at han virkelig vilde fordrive Førstnævntes Foster. Han lod Halvorsens Hustru lægge sig paa en Seng, førte derpaa sin Haand op i hendes Kjønnsdele og trykkede Livmoderen lidt opad, fordi han havde hørt, at dette kunde fremkalde en stikkende Smerte, og fordi han paa-regnede, at Halvorsens Hustru da skulde tro, at han virkelig foretog fosterfordrivende Handlinger, hvad han vedblivende var bestemt paa ikke at ville gjøre. I det Samme ytrede hun: »Saa nu er det vel godt«, og vilde rejse sig op, og Arrestanten tog da sin Haand ud af hendes Kjønnsdele og foretog ikke videre. Arrestanten har erklæret ikke at have havt noget Instrument med, da han var hos Halvorsens Hustru, og at det altsaa heller ikke kan være tabt paa Gulvet, men han har forklaret, at dengang han tog sin Haand ud af hendes Kjønnsdele, tabte han sin Pincenez paa Gulvet, til hvilken Forklaring Halvorsens Hustru har erklæret, at hun ikke saa ham tabe nogen Pincenez og ikke troer, at han havde nogen saadan paa. I Begyndelsen af April Maaned 1891 — nogle Uger efter, at Arrestanten efter Tiltalte Holm og Halvorsens Hustrus Forklaringer havde været ude hos Sidstnævnte — nedkom Halvorsens Hustru med et Foster, der maa antages at have været 3 a 3½ Maaned gammelt. Efter hvad der er

fremkommet under Sagen — derunder navnlig Retslægens Udtalelser — kan det ikke antages, at Aborten kan være forårsaget ved den omtalte i Halvorsens Hustrues Hjem foretagne Behandling, og det maa derfor statueres, at der i der i dette Tilfælde ikke foreligger mere end et Forsøg.

Tiltalte Johansson har afgivet følgende Tilstaaelse og Forklaring. I Slutningen af Aaret 1890 mærkede Tiltalte, at hun var frugtsommelig efter Samleje med en Mand, med hvem hun senere er bleven gift, og sidst i Maj Maaned 1891 følte hun Fosterbevægelser. Et Par Dage senere, formentlig den 2 Juni, kaldte Tiltalte Holm, paa hvis Systue hun arbejdede, hende ind i et Værelse, hvor de vare alene, og udtalte, at det var kjedeligt, at det var saaledes fat med hende, om hun ikke havde Lyst til at tale med hendes Mand, da han kunde hjælpe hende. Tiltalte Holm viste hende, der forstod, at det var Tiltalte Holms Mening at foreslaa hende Anvendelsen af fosterfordrivende Midler, ind i et Soveværelse, i hvilket Arrestanten opholdt sig. Han opfordrede hende da til at lade sit Foster fordrive af ham paa den Maade, at han stak et Instrument op i hendes Fødselsdele, idet han forestillede hende, at det var uden Fare, og at han ofte havde gjort det ved andre, og hun gav da ogsaa sit Samtykke hertil. Efter Arrestantens Anvisning lagde hun sig paa en i Værelset staaende Chaiselongue, hvorefter han førte et Instrument — hvilket hun har beskrevet som værende af Metal, godt et Kvarter langt, spidst og med et Slags Haandtag — op i hendes Kjønnsdele og gav hende et enkelt Stik med det. Inden hun endnu havde forladt Værelset, sivede der noget Vand ud af hendes Kjønnsdele, hvilket hun meddelte Arrestanten, der ytrede, at Fosteret ikke vilde komme strax, og at det maaske vilde vare en Dags Tid. Efter Behandlingen følte Tiltalte sig ilde tilpas og maatte gaa hjem fra Systuen. De følgende Dage maatte hun holde sig hjemme paa Grund af Ildebefindende, og Natten mellem den 5 og 6 Juni samme Aar nedkom hun med et Foster, der efter samtlige foreliggende Oplysninger, derunder navnlig den af Jordemoder Trine Larsen, Jørgensens Hustru afgivne Forklaring, som hun har beediget, var dødt, inden det kom til Verden, og skjønnedes af hende at være i 6 eller 7 Maaned af Svangerskabsperioden. Tiltalte har endvidere forklaret, at efterat hun i November 1891 var bleven gift med den tidligere omtalte Mandsperson, og efter at hendes Menstruation var udebleven i Februar 1892 ved den Tid, hun havde ventet den, saaledes at hun derfor tænkte, at hun var bleven frugtsommelig, foreslog Tiltalte Holm hende atter at tale med Arrestanten. En følgende Morgen foreslog Arrestanten hende, at han vilde fordrive hendes Foster ved Hjælp af Instrumentet, hvilket han havde fremme, men da hun ikke vilde indlade sig derpaa, erklærede han, at han ogsaa havde noget, hun kunde

faa at drikke, og som kunde hjælpe hende. Da hun et Par Dage senere efter Tiltalte Holms Opfordring var gaaet ind i det tidligere omtalte Soveværelse gav Arrestanten, der opholdt sig herinde, hende et Glas med en mørkebrun Vædske, som han opfordrede hende til at drikke, hvilket hun ogsaa gjorde, uagtet hun indsaa, at hun mulig var frugtsommelig, og for i saa Tilfælde at fordrive Fosteret. Hun kastede imidlertid snart efter op, hvad hun havde drukket, men om Aftenen, da hun skulde gaa til sit Hjem, kaldte Tiltalte Holm hende ind i et Værelse, hvor der stod et fyldt Glas, som Tiltalte i samme Hensigt som ovenfor omtalt tømte, efterat Tiltalte Holm havde erklæret, at Arrestanten havde sagt, at hun skulde tømme det. Næste Dag gik der endel ligesom lidt Klumper — Blod fra hendes Kjønsdele. Tiltalte Holm har erkjendt, at hun ved begge de nævnte Lejligheder, ved hvilke hun gik ud fra, at Tiltalte Johansson var frugtsommelig, har opmuntret hende til at henvende sig til Arrestanten, for at han kunde foretage fosterfordrivende Handlinger paa hende, og at hun ved den sidste Lejlighed har givet Tiltalte Johansson et Glas, indeholdende Meldrøje, at drikke, uagtet hun var paa det Rene med, at nævnte Tiltalte skulde drikke Glassets Indhold for at fordrive sit Foster. Tiltalte Holms Forklaring gaar endvidere ud paa, at første Gang hun opfordrede Tiltalte Johansson til at henvende sig til Arrestanten, havde denne forud sagt hende, at Johansson var frugtsommelig, og opfordret hende til at vise hende ind til ham, noget hun kun kunde forstaa saaledes, at han vilde fordrive hendes Foster, at hun ikke bestemt erindrer, hvorvidt Arrestanten den anden Gang specielt havde opfordret hende til at vise Tiltalte Johansson ind til ham, men at han gjentagne Gange tidligere i al Almindelighed havde opfordret hende til at henvise frugtsommelige Kvinder til ham i ovennævnte Øjemed, at Arrestanten havde givet hende Glasset med Meldrøjen, for at hun skulde give Tiltalte Johansson det at drikke, samt at hendes Motiv til at handle, som hun gjorde, var, at hun nødig vilde undvære Johansson paa Systuen.

Arrestanten har nægtet Rigtigheden af de mod ham rejste Sigtelser vedrørende Tiltalte Johansson. Hvad først angaar Sigtelsen for at have i Juni Maaned 1891 fordrevet nævnte Tiltaltes Foster, da har Arrestanten forklaret, at efterat han i Aaret 1888 her i Byen havde truffet en tysk Læge, der havde fortalt ham, at man ved at indføre en tyk Metaltraad i en frugtsommelig Kvindes Livmoder kunde fordrive hendes Foster, og efterat han havde meddelt sin Hustru, hvad Lægen havde sagt, trængte hun, da Tiltalte Johansson, hvem hun nødig vilde undvære paa Systuen, var bleven frugtsommelig, ind paa ham for at han skulde fordrive hendes Foster paa den Maade, den tyske Læge havde omtalt, og da han ikke kunde blive fri for hendes Pressioner i denne Retning, besluttede han »for Husfredens Skyld«

at lade, som om han gik ind paa hendes Forlangende. Han lod derfor Tiltalte Johansson, efterat hun af hans Hustru var vist ind i Soveværelset, lægge sig paa Chaiselonguen, hvorefter han, for at hun skulde tro, at han foretog fosterfordrivende Handlinger paa hende, men uden at have dette til Hensigt førte sin Haand op i hendes Kjønnsdele, hvorved det viste sig, at der var en Abort igang, hvilket han sluttede deraf, at han kunde føre sin Finger helt op i hendes Livmoder og fordi noget Vand, der gik fra hende, lugtede raadent. Han har endvidere forklaret, at han ikke sagde noget til Tiltalte Johansson om, at Aborten var igang, samt at han erindrer, at hun faa Dage efter aborterede. Med Hensyn til Sigtelsen for i Februar 1892 at have foretaget fosterfordrivende Handlinger paa samme Tiltalte, da har Arrestanten erkjendt, at han ved denne Lejlighed paa en Tid, da han vidste, at hendes Menstruation var standset, har givet hende et Glas Kaffevand, hvori han havde kommet en Theskefuld Meldrøje. Han har paastaet, at han ogsaa i dette Tilfælde handlede, som han gjorde for blive fri for sin Hustrus Overhæng, da hun forlangte, at Arrestanten af de samme Grunde, som ovenfor er anført, skulde fordrive hendes Foster, samt at han, der ikke vilde indlade sig herpaa, var vis paa, at Meldrøje, som han har erkjendt, at han vidste, kunde bruges til Fosterdrivelse, ingen Virkning vilde have i nævnte Retning, naar det anvendtes i saa ringe Kvantum, som han gjorde det ved nævnte Lejlighed. Han har derimod nægtet at have tilberedt og leveret sin Hustru endnu et Glas med en Drik til Tiltalte Johansson og paastaar, at hans Hustru maa have gjort dette paa egen Haand.

Retslægen har under Sagen udtalt, at det efter de afgivne Forklaringer er sikkert, at Tiltalte Johansson har arborteret i Juni 1891. Han har endvidere udsagt, at saavel nævnte Tiltaltes som den omtalte Jordmoders Forklaringer paa alle Punkter stemme med, hvad der i Almindelighed passerer under en Abort, fremkaldt paa den af Tiltalte Johansson omfoklarede Maade, og at det, efter hvad der er oplyst i Sagen, maa antages, at Fosteret var levende, dengang de fosterfordrivende Handlinger foretoges, samt at det netop er disse, der har fremkaldt Aborten. Retslægen har dernæst erklæret, at Meldrøje (*secale cornutum*) er et farligt, i stor Dosis endog giftigt Middel, og at en Dosis af den Størrelse, Arrestanten vil have givet Tiltalte Johansson, kan fremkalde farlige Virkninger og tillige derved bevirke Abort, men at det ikke efter det Oplyste med Sikkerhed kan afgjøres, hvorvidt Tiltalte Johansson var frugtsommelig, da hun i Februar 1892 intog den omtalte Drik, om end det maa anses for sandsynligt, da hun havde Erfaringer fra tidligere Graviditet.

Medens det saaledes efter det Anførte maa antages, at der i det første i Juni 1891 passerede Tilfælde foreligger fuldbyrdet

Fosterfordrivelse, findes det derimod ikke tilstrækkelig godtgjort for det andet i Februar 1892 passerede Tilfældes Vedkommende, at der foreligger mere end et Forsøg.

Tiltalte Larsen har afgivet følgende Tilstaaelse og Forklaring: Efterat hun i Begyndelsen af Aaret 1892 to Gange havde havt Samleje med en Mandsperson, antog hun sig frugtsommelig, idet hendes Menstruation udeblev. Kort Tid efter, formentlig i Marts Maaned samme Aar, besøgte hun en Pige ved Navn Emma Petersen, og da hun til denne beklagede sig over Svangerskabet, erklærede hun, at hun kjendte en Mand, der kunde hjælpe, hvorhos hun lovede at skaffe fat i denne Mand. En Aftenstund, vel en 14 Dages Tid senere, kom en Mandsperson hjem til hende i hendes Logis i Ravnsborg Tværgade Nr. 7 og sagde, at han var sendt af Emma. Efterat Tiltalte havde erklæret til Mandspersonen — der bar Skjæg, som efter hendes Mening var falsk, og som talte med fremmed Akcent — at hun mente, hun var frugtsommelig, og efterat han havde undersøgt hende og udtalt, at han mente det samme, og at han kunde fordrive hendes Foster, betalte hun ham 10 Kr., uden at han forlangte noget. Tiltalte, der antog, at der var forløbet ca. 2 Maaneder af Svangerskabsperioden, indvilligede derefter i, at Mandspersonen foretog saadanne Handlinger, der kunde fordrive hendes Foster, og han gav hende derpaa strax en Drik af brunligt Udseende, som han tilberedte af et medbragt Pulver. Hun drak kun lidt af det, men fik straks Opkastninger. Et Par Aftener senere kom Manden igjen, medbringende et spidst Instrument, hvilket han indførte i hendes Kjønnsdele for at skaffe hende af med Fosteret, og da det ikke virkede, kom han igjen to Gange senere med et Par Dages Mellemrum og foretog den samme Behandling af hende, men ogsaa disse Behandlinger vare uden Følge. Den 3 August s. A. nedkom Tiltalte Larsen paa Fødselsstiftelsen med to kvindelige Fostre, der vare i 6 eller 7 Svangerskabsmaaned, og som døde faa Timer efter Fødselen. Efter Retslægens Erklæring kan det ikke antages, at de ovenomhandlede for at fordrive Fosteret foretagne Handlinger have staaet i noget Aarsagsforhold til den senere indtraadte for tidlige Fødsel, og det maa saaledes antages, at der i dette Tilfælde kun foreligger et Forsøg paa Fosterfordrivelse. Tiltalte Larsen, der ikke vidste, hvem den Mand var, der havde søgt at fordrive hendes Foster, erklærede i Retten, da hun første Gang blev konfronteret med Arrestanten, at hun var overbevist om, at han var den af hende omtalte Mandsperson, idet hun navnlig mente at gjenkjende ham paa hans Maade at bevæge sig paa og paa hans Udtale, hvorved bemærkes, at Arrestanten, der er født i Tyskland, i mange Aar har opholdt sig der og endvidere i flere Aar har været bosat i Norge. Hun erklærede endvidere, at hun ogsaa fandt Lighed i Ansigtstrækkene, men at

der var den Forskjel, at den Mand, der havde været hos hende, bar Skjæg, medens Arrestanten var skjægsløs. Ved en umiddelbar efter Arrestantens Anholdelse under nærværende Sag i hans Hjem foretagen Visitation fandtes et falsk Skjæg, og efterat dette — under Arrestantens Protest — var anbragt paa ham, erklærede Tiltalte, at hun med Bestemthed gjenkjendte Arrestanten som den af hende omtalte Mandsperson. Den ovenfor nævnte Emma Petersen, der efter at være tilsagt til at møde i Reiten den 23 August 1893 i Anledning af Sagen aflivede sig ved Hængning Natten forud, har til en den 16 August s. A. optagen Politirapport forklaret, at hun kjendte Arrestanten fra, at han en Tid havde spist hos en Tante af hende, og at han dengang havde sagt hende, at han kjendte et fosterfordrivende Middel, at hun har givet Tiltalte Larsen ved den af denne omtalte Lejlighed Anvisning paa Arrestanten, for at han kunde fordrive det Foster, hun dengang, efter hvad hun fortalte, gik svanger med, at hun kort Tid efter mødte Arrestanten spadserende paa Vesterbro sammen med sin Hustru og da tiltalte ham og sagde til ham, at hun kjendte en ung Pige, der gjerne vilde tale med ham, samt gav ham Tiltalte Larsens Adresse, samt at nævnte Tiltalte nogle Dage senere kom ud til hende og fortalte hende, at den Mand, hun havde talt om, nu havde været hos hende. Efter sin Forklaring nævnte hun ikke ved Mødet med Arrestanten den virkelige Grund til, at Tiltalte Larsen vilde tale med ham, men angav, at den unge Pige havde et daarligt Ben, til hvilken Angivelse Arrestanten selv lagde hende Ordene i Munden ved at spørge, om saadant var Tilfældet. Tiltalte Holm har forklaret, at da hun en Dag — meget mulig i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April 1892 — spadserede med Arrestanten paa Vesterbro, mødte de en Pige, der tiltalte Arrestanten. Tiltalte Holm gik videre, medens Arrestanten blev staaende og talte med Pigen, og da hun lidt efter vendte om for at faa Arrestanten med sig, hørte hun, at de talte om, at en ung Pige gjerne vilde have fat i Arrestanten, »da hun havde et daarligt Ben.« Da hun og Arrestanten derpaa gik videre, fortalte han hende, at den Pige, der havde standset ham, var Emma, om hvem han tidligere havde talt til hende, og at det var en Veninde af Emma, der vilde tale med ham paa Grund af, at hun var frugtsommelig. Tiltalte Holm har endvidere forklaret, at Arrestanten derefter flere Gange gik ud til den paa-gjældende Pige, der efter hvad han opgav boede i Ravnsborg Tværgade, at hun af og til fulgte ham paa Vej til Dosseringen, naar han skulde ud at se til Pigen, at han ved disse Lejligheder havde Metalpinden med, samt at Arrestanten har sagt hende, dels at han havde brugt denne, men at det ikke havde hjulpet, da Pigen havde en Svaghed, dels at han af Pigen havde faaet 10 Kr. for sin Ulejlighed.

Arrestanten har ogsaa benægtet Rigtigheden af den af Tiltalte Larsen mod ham rejste Sigtelse og nægtet, at han enten nogensinde har været hos nævnte Tiltalte eller nogensinde sammen med sin Hustru er gaaet ud for at begive sig til hendes Bolig. Han har derimod erkjendt, at han under de af hans Hustru anførte Omstændigheder af Emma Petersen blev anmodet om at se til en Pige, der havde et daarligt Ben, og hvis Adresse hun senere meddelte ham var i Ravnsborggade Nr. 7 eller 9, men han har angivet, at han efter den Besked, han fik af Emma, skulde træffe Pigen udenfor paa Gaden. Arrestantens Forklaring gaar endvidere ud paa, at da han paa den Tid her i Byen havde truffet en Nordmand, der havde studeret Medicin, og Arrestanten ikke selv vilde behandle Pigen, da han tidligere var straffet for Kvaksalveri, opfordrede han »Nordmanden«, om hvem han iøvrigt ikke har kunnet give nærmere Oplysning, til at gaa til Pigen for at behandle hende. Da han var villig hertil, fulgte Arrestanten ham en Aftenstund til Hjørnet af Ravnsborggade og Ravnsborg Tværgade, og da der her stod en Kvinde, som de antog var den, de søgte, gik »Nordmanden« hen til hende og forsvandt sammen med hende, og han har senere meddelt Arrestanten, at Pigen havde en ufarlig Svulst, og at hun havde givet ham 10 Kr. Under de første i Sagen afholdte Forhør erklærede Arrestanten, at han ingen Viden havde om, hvorledes Fosterfordrivelse kan foretages, og i Forbindelse hermed nægtede han, at han nogensinde havde været i Besiddelse af et Instrument af den Art, som han sigtedes for at have benyttet. Senere under Sagen har Arrestanten imidlertid erkjendt, at han, der oftere har været i Besiddelse af Meldrøje, som han vil have forskaffet sig for dermed at standse Menstruationsblødninger hos sin Hustru, har været bekjendt med, at Meldrøje indtaget i større Doser, er egnet til at fordrive Fostre. Han har endvidere — som foran berørt — senere erkjendt, at han vidste Besked med, at et Instrument af den omtalte Art kunde benyttes paa den Maade, paa hvilken han sigtes for at have anvendt det, til dermed at fordrive Fostre, samt at han i sit Hjem har været i Besiddelse af flere saadanne Instrumenter, som han vil have havt fra den Tid, han udøvede sin Profession som Former, ved hvilken efter det Oplyste saadanne Instrumenter benyttes.

Efterat der paa Grund af de af Tiltalte Holm opgivne Forklaringer var opstaaet Mistanke om, at Arrestanten havde forstuekket det Instrument, han efter hendes Udsagn havde benyttet ved Behandlingen af hende, og efterat der forgjæves flere Gange var anstillet Eftersøgning for at finde dette, fandt Tiltalte Holms Moder, Bolette Caroline Holm, efter sin edelige Forklaring paa en af Retiraderne i den Ejendom, i hvilken Arrestanten boede, da han blev arresteret i Anledning af nærværende Sag, et Instrument af den tidnævnte Art stukket hen over en Bjælke. Dette

Instrument, som hun lod aflevere til Retten, er en rund Metalpind, ca. 14 Tommer lang, godt $\frac{1}{2}$ Tomme i Omkreds, hvorhos dets ene Ende er tilspidset, medens den anden Ende danner et øieformet Haandtag. Instrumentet er af Tiltalte Holm bestemt gjenkjendt som det Arrestanten efter hendes Forklaring har benyttet ved Behandlingen af hende, og som det Arrestanten tog med sig, naar han som foran omtalt gik ud til Tiltalte Larsen, og denne Tiltalte har erklæret, at Instrumentet ganske ligner det han anvendte, da han var hos hende. Tiltalte Johansson har derimod erklæret, at hun mener, at det Instrument, hvormed Arrestanten behandlede hende, var noget kortere og havde Haandtag som et Knivskaft, men efter Arrestantens Forklaring har han ogsaa været i Besiddelse af Instrumenter, der passe til denne Beskrivelse. Uagtet Arrestanten vedblivende har nægtet Rigtigheden af de foran omhandlede mod ham rejste Sigtelser for at have gjort sig skyldig i Fosterfordrivelse og Forsøg paa denne Forbrydelse, findes der dog ved de i Sagen fremkomne Oplysninger at være ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for disse Sigtelsers Rigtighed. I saa Henseende bemærkes særlig, at Arrestantens Forklaring om kun paa Skræmt »for Husfredens Skyld« at have indladt sig paa at behandle Tiltalte Johansson og Halvorsens Hustru paa den omforklarede Maade ikke alene er i Strid med disses og Tiltalte Holms Forklaringer, men endvidere i sig selv er ganske usandsynlig samt i Strid med hvad der under Sagen er oplyst om Arrestanten og denne Tiltaltes indbyrdes Forhold, at Arrestantens Anbringende om »Nordmanden« efter alt hvad der er oplyst, øjensynlig er fuldstændig opdigtet, samt at der intet er fremkommet til Støtte for, at Tiltalte Holm — hvad Arrestanten under Sagen har beskyldt hende for — har været ham utro og er bleven besvangret af Andre end ham. Rigtigheden af de mod Arrestanten rejste Sigtelser for Fosterfordrivelse og Forsøg herpaa er yderligere styrket ved en Række for Størstedelen beedigede Forklaringer af enlige Vidner, hvilke Forklaringer tyde paa, at Arrestantens Tanker stadig i flere Aar har kredset om Fosterfordrivelse paa Kvinder og at han ofte er fremkommen med Forslag til Folk om at fordrive deres eller andres Fostre; med Hensyn hertil er der imidlertid ikke ført noget til herfor at dømme Arrestanten tilstrækkeligt Bevis.

Efter det Anførte vil Arrestanten saaledes være at dømme for fuldbyrdet Fosterfordrivelse, forsaavidt angaar hans Behandling af Tiltalte Holm i 1884 og af Tiltalte Johansson i Aaret 1891, samt for Forsøg paa denne Forbrydelse, forsaavidt angaar hans Behandling af Tiltalte Holm i Aarene 1886 og 1888, af Tiltalte Johansson i Aaret 1892 samt af Tiltalte Larsen og Halvorsens Hustru.

I Falsk sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig med Hensyn til den tidligere omtalte Attest, der er saalydende:

»Attest:

Hans Peter Olsen, Søn efter afdøde Gaardejer Ole Peter Hansen og Hustru Ane Marie, født Nielsdatter, født efter Kirkebogen den 21 Marts 1839, atten hundrede ni og tretti, og døbt den 26 September s. A. og konfirmeret i Aaret 1853 $\frac{1}{1}$, han har ikke indgaaet nogen Forpligtelse. Udfærdiget efter Kirkebogen.

Th. Salvesen, Præst.

(L. S.)

Drammen, den 25 April 1864.

Under denne Datoangivelse findes et Laksegl, hvori er aftrykt nogle store Bogstaver i Slyng, hvilke dog ikke længere med Sikkerhed kunne læses, da Seglet er tildels ødelagt. Denne Attest — der som ovenfor anført, ifølge de fra Norge indhentede Oplysninger maa antages for at være falsk, hvorved særlig bemærkes, at der efter disse Oplysninger ikke i dette Aarhundrede i Drammen har været nogen Præst af Navnet Thalesen — har Arrestanten efter sin egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkjendelse forevist paa St. Johannes Kirkes Klokkekontor her i Byen i Anledning af, at han agtede at indgaa Ægteskab med Tiltalte Holm, til hvem han under det i Attesten anførte Navn blev viet den 15 November 1889, men han har vedblivende fastholdt, at han selv har troet, at Attesten, der paa Klokkekontoret blev holdt for ægte og som han har angivet at have modtaget for en Række Aar siden af en norsk Sømand, hvem han havde anmodet om at skaffe ham hans Daabsattest, — virkelig var ægte, og vel tale nu Sagens Omstændigheder og navnlig de af Arrestanten angivne tilbageholdne og paa mange Punkter uoverensstemmende og aabenbart usandfærdige Forklaringer for, at han har været paa det Rene med, at Dokumentet var falsk, men overfor hans vedblivende Benægtelse heraf kan dette dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, og Arrestanten, der ikke under Sagen er overbevist om noget andet Forhold, der kan tilregnes ham som Falsk, findes derfor ikke skyldig i denne Forbrydelse. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Arrestanten den 2den Maj f. A., medens han i det af Rettens Kriminelkamre, til hvilket Undersøgelsen imod ham var henvist, af den Dommer, der ledede denne, blev under et Forhør examineret over Sagen, udtalte til Dommeren, at han var en Skurk og brugte Skurkestreger, og at han gjorde sig skyldig i Falsk og Bedrageri imod Arrestanten ved Sagens Behandling. Som Grund til, at han fremkom med de anførte Udtalelser af Forhørsdommeren, har Arrestanten dels i et af ham selv forfattet og i Retten fremlagt Indlæg, dels under et senere af en anden Dommer optaget Reassumptionsforhør erklæret, at han sigter den Dommer, til hvem

han fremkom med Udtalelserne, for under Undersøgelsen at have underkjøbt et Vidne til at afgive urigtig Forklaring, for at have forsætlig vildledet en Deponentinde, da hun i Retten skulde erklære, om hun gjenkjendte Arrestanten, for at have forledet forskellige Deponentinder til at afgive falske Forklaringer, og for at have ladet foretage falske Protokoltilførsler — alt til Skade for Arrestanten. Da de nævnte Beskyldninger efter det Oplyste maa anses for at savne enhver Føje, vil Arrestanten for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 101.

Sigtelsen mod Arrestanten for at have gjort sig skyldig i Tyveri, gaar ud paa, at han i Tiden fra den 25 August 1892 om Aftenen til næste Dags Morgen har stjaalet et til 5 Kr. vurderet Messing-Reflexionsspejl, der tilhørte Grosserer Andreas Carl Christian Jensen og dennes Hustru Minka Albertine Holm, og som i en Højde af ca. 3 Alen over Jorden var anbragt paa Muren ud mod Gaden udenfor den af Jensen og Hustru dengang beboede Lejlighed i Gothersgade Nr. 139, Stuen. Med Hensyn til denne Sigtelse er følgende fremkommen under Sagen: Den 26 August 1892 om Formiddagen anmeldte Grosserer Jensen Tyveriet paa vedkommende Politistation, men der fremkom Intet til yderligere Oplysning om dette, forinden der i Juli Maaned 1894 i Anledning af en mod Arrestanten rettet Mistanke om, at han havde begaaet Tyveri i Hamborg, af de Betjente, der vare ansatte ved det Forhørskammer, ved hvilket Arrestantens Sag behandledes, efter Dommerens Ordre blev foretaget en Undersøgelse i Arrestantens Hjem her i Byen. Ved denne Lejlighed henledte Arrestantens Hustru, i hvis Overværelse Undersøgelsen skete, Betjentenes Opmærksomhed paa et Messing-Reflexionsspejl, der beroede i en Arrestanten tilhørende, i Bølligen staaende aflaaet Kuffert, og meddelte, at Arrestanten i Eftersommeren 1892 havde hjembragt dette, og havde fortalt, at han havde stjaalet det fra en Ejendom i Gothersgade. Arrestantens Hustru har derefter i Retten afgivet den nærmere Forklaring, at Arrestanten en Aften silde i Eftersommeren 1892, da han var kommen hjem, efterat hun var gaaet tilsengs, viste hende Spejlet, uden at hun dog ved, om han hjembragte det ved denne Lejlighed eller tog det frem af sine Gjemmer. Han fortalte hende, at han havde tilvendt sig det fra en Ejendomm i Gothersgade, hvor det var anbragt paa Muren i Højde med Stueetagen, og senere har han paavist for hende, at Ejendommen laa mellem Linnésgade og Rømersgade lige overfor botanisk Have, paa hvilken Strækning det under Sagen er godtgjort, at Ejendommen Nr. 139 ligger. Angaaende det i Arrestantens Kuffert fundne Spejl er det af fornævnte Grosserer Jensen og Hustru edelig forklaret, at de ere aldeles overbeviste om, at det er identisk med det Spejl, de have mistet, og som er dem frakommen ved den omtalte Lejlighed imod deres Vidende og Vilie. De

have i saa Henseende nærmere forklaret, at det Spejl de mistede, af Dimensioner, Materiale og Udseende er aldeles ensartet med det hos Arrestanten fundne, og de have endvidere som særlige Kjendetegn henvist til, at den Messingkant, der omgav det ene af Glassene i det dem tilhørende Spejl, efter en foretagen Reparation ikke var tæt sammenføjet, saaledes som det tidligere havde været, samt at det ene af Spejlets Glas var noget mattere end det andet og havde nogle Skjolder, hvilke Kjendetegn alle, efter hvad der er konstateret, findes paa det hos Arrestanten fundne Spejl. Gaardmandsdatter Anne Margretha Hansen har dernæst edelig forklaret, at der omtrent et Par Maaneder efter, at hun den 1ste Juli 1892 havde tiltraadt sin Tjeneste hos Grosserer Jensens, der dengang boede i den tidligere omtalte Lejlighed, blev frastjaalet hendes Herskab et Messing-Reflexionsspejl, og at hun er overbevist om, at det hos Arrestanten fundne Spejl er identisk med det, hendes daværende Herskab mistede, i hvilken Henseende hun, der bl. A. havde det Arbejde at pudse Spejlet, har henvist til, at Spejlet havde de af Jensen og Hustru omtalte Skjolder paa det ene Glas, og at dette var mattere end det andet, samt til, at der paa Bagsiden af Spejlet var et Sted, der ikke kunde pudses blankt. Det er ogsaa konstateret i Retten, at der paa det af Vidnet nævnte Sted, hvor der findes en Sammenføjning af Spejlets Messingindfatning, er anvendt et hvidligt Metal. Det er dernæst af Detailhandler Andreas Martin Bøgelund Jensen, Kontorist Albert Julius Valdemar Jespersen, Augusta Vilhelmine Martens, Holms Enke, Urtekræmmer Viggo Frederik Andersen og dennes Hustru Betty Laura Holm — de 4 Førstnævnte edeligt — bekræftet, at Grosserer Jensen ved den angivne Tid, medens han boede i Gothersgade Nr. 139, har mistet et Reflexionsspejl ganske af Udseende som det i Arrestantens Hjem fundne, og det maa endvidere efter det Oplyste antages, at dette Spejl er udgaaet fra og er bleven repareret i den Forretning, i hvilken Grosserer Jensen ifølge sin med det iøvrigt Fremkomne stemmende Forklaring har kjøbt det Spejl, han mistede og senere har ladet dette faa en Reparation netop af Art, som det er konstateret, at det hos Arrestantea fundne Spejl har faaet.

Arrestanten har nægtet at have stjaalet Spejlet, men erkjendt, at han har været i Besiddelse af det, og har han med Hensyn til denne Besiddelse nærmere forklaret, at hans Hustru en Morgenstund i Slutningen af September eller Begyndelsen af Oktober 1892, hjembragte Spejlet, der dengang var ganske nyt, og fortalte, at hun havde kjøbt det, hvad Arrestanten gik ud fra var rigtigt, og at Spejlet siden den Tid har beroet i hans og hans Hustrus Hjem, og bl. A. af Arrestanten er bleven gjemt i hans aflaaede Kuffert, samt at det aldrig har været til Reparation. Til dette Arrestantens Anbringende om sin Hjemmel

til Spejlet vil intet Hensyn kunne tages, da det ikke alene er ubestyrket, men tillige i Strid med den af hans Hustru afgivne Forklaring og efter det iøvrigt Oplyste ganske usandsynligt. Efter alt det Anførte findes der at være tilvejebragt et efter Dansk Lov 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Spejlet. Da det derhos er godtgjort bl. A. ved Arrestantens egen Forklaring, at han den 25 August 1892 om Aftenen silde er passeret forbi det Sted, hvor Spejlet var anbragt, og da en af Arrestanten til Bevis for, at han ikke ved denne Lejlighed havde stjaalet, fremsat Paastand om, at han var i Følge dels med sin Hustru og dels med en Mandsperson, hvis Navn han under Sagen i lang Tid nægtede at opgive, for Hustruens Vedkommende er bevist at være Usandhed, medens det efter den paagjældende Mandspersons Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa antages, at det netop ikke var den Aften, Arrestanten og han var i Følge — findes det at maatte antages, at Arrestanten selv har stjaalet Spejlet.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanten og de Tiltalte være at anse: Arrestanten efter Sttaffelovens § 101 og 228 og efter dens § 193, 2det Stykke, jfr. § 46, samt i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 193, 2det Stykke, jfr. tildels § 46 læmpet Tillægsstraf — efter Omstændighederne Arrestanten med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 145. Forhenværende Jernstøberiejer **S. Jørgensen**
(Shaw)

contra

Skanderborg Byraad (Ingen),

betr. Nedlæggelse af et Forbud.

Skanderborg Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 16 Januar 1895: Det rekvirerede Forbud kan ikke nedlægges.

Høiesterets Dom.

Den under nærværende Sag paaankede Fogedkjendelse er under Paaberaabelse af Lovens 1—6—19 appelleret umiddelbart til Høiesteret som en formentlig Rettens Fornægtelse.

Ligesom imidlertid den nævnte Lovartikel — der kun

hjemler Indstævning lige til Høiesteret, hvor »Nogen for Rettens Fornægtelse og voldsom Tvang og Forurettelse anklages« — forsaavidt den omtaler voldsom Tvang, ordenligvis er uanvendelig, hvor der ankes over en under Fogdens Kompetence hørende og under de lovbefalede Formers Iagttagelse iværksat Fogedforretning, saaledes maa Artiklen, forsaavidt den omhandler Anklage for Rettens Fornægtelse, efter de brugte Udtryk og Sammenstillingen med Anklage for voldsom Tvang og Forurettelse ligeledes ansees uanvendelig i et Tilfælde som det foreliggende, hvor den begjærte Fogedforretnings Iværksættelse er nægtet ved en af Fogden efter forudgaaende lovformelig Omgang afsagt motiveret Kjendelse, uden at særegne Omstændigheder ere tilstede, som skulde kunne berettigede til desuagtet at betragte Fogedkjendelsen som en Rettens Fornægtelse, for hvilken Fogden kunde anklages.

Ifølge det Anførte vil nærværende Sag ex officio være at afvise fra Høiesteret.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Jernstøberiejer Jørgensen 10 Kroner.

Den indankede Kjendelses Præmisser ere saalydende: Da Rekvisitus, Skanderborg Byraad, ikke i den i Rekvisitionen ommeldte Kontrakt har forpligtet sig til at opretholde en vis Tilstand paa de Territorier, paa hvilke det har overdraget Rekvirenten, fhv. Jærnstøberiejer S. Jørgensen af Sølund, Jagtret, kan den delvise Udtørring af en af de Søer, som omfattes af Overdragelsen, Svanesøen kaldet, ikke betragtes som stridende mod den Rekvirenten i saa Henseende tilkommende Ret, og det begærte Forbud mod den stedfindende Udpumpning af Vandet i denne Sø ikke anses hjemlet ved den Rekvirenten tilkommende Jagtret over bemeldte Sø.

Rekvirenten har dernæst anført, at han ved den ommeldte Kontrakt har lejet af Byraadet, uopsigeligt fra begge Sider indtil Oktober Flyttedag 1897, den underste Etage af den paa Ejendommen Sølund værende Hovedbygning, samt at de stedfindende Udtørringsforanstaltninger ved den i Nærheden af Hovedbygningen liggende ovennævnte Sø, Svanesøen kaldet, allerede har med-

ført og kan befrygtes, naar de fortsættes i det tilsigtede i Rekvitionen nærmere angivne Omfang, fremtidig i forøget Grad at ville medføre Uddunstninger fra de ved Vandstandens Sænkning i Søen blottede Mudderbanker, hvilke Uddunstninger, naar Vinden fører dem mod den af ham beboede Lejlighed, vil fremkalde Fare for Sundheden for ham og Husstand.

Ligesom imidlertid den Omstændighed, at Rekvirenten har indgaaet saadant Lejemaal, i og for sig ikke giver ham særlig Ret til at modsætte sig, at der af Udlejeren, naar Kontrakten, saaledes som i nærværende Tilfælde, ikke indeholder dertil sigtende Bestemmelser, paa Arealer, der ikke indbefattes af Lejemaal, træffes iøvrigt lovlige Foranstaltninger, selv om de maatte medføre Ulempe ved Brugen af det Lejede, saaledes kan den Omstændighed, at Udpumpningen af den nævnte Søs Vand eller Udtørringen af samme kan medføre ilde Lugt, naar Vinden bærer paa, ikke berettige til ved Forbud at hindre en Foranstaltning, der i og for sig maa anses for berettiget, og hvis generende Følger for de Omboende ikkun kunne antages at være af forbiddende Natur, og som Rekviritus maa forudsættes at være i Stand til ved passende Foranstaltninger at kunne modvirke.

Da det af Rekvirenten iøvrigt anførte ejheller findes at kunne komme i Betragtning, kan det rekvirerede Forbud ikke nedlægges.

Torsdagen den 17 Oktober.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Alfred Peter Gummesson (Def. Nellemann).

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1895: Arrestanterne Carl Martin Christensen, Victor Peter Petersen og Alfred Peter Gummesson bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne Gummesson og Petersen hver især i 2 Aar og Arrestanten Christensen i 18 Maaneder, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Meyer, Tredsindstyve Kroner til hver, udredes af Arrestanten

Christensen med $\frac{3}{17}$, af alle 3 Arrestanter, En for Alle og Alle for En, med $\frac{1}{17}$ og af Arrestanten Petersen med $\frac{13}{17}$, dog saaledes at Halvdelen heraf in solidum med ham udredes af Arrestanten Christensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, er det oplyst, at Tiltalte Alfred Peter Gummesson har været i uhjemlet Besiddelse af et Par Benklæder, der er stjaalet ved det i Dommen omhandlede Indbrudstyveri hos Skrædermester Jacob Nielsen, hvorom de tvende i foregaaende Instans Medtiltalte have afgivet Forklaring og Tilstaaelse, og da de iøvrigt oplyste Omstændigheder, derunder særlig de nævnte Medtiltaltes Sigtelser, henvise til, at han selv har stjaalet Benklæderne, vil han som deelagtig i Udførelsen af Indbrudstyveriet under Hensyn til den ham tidligere overgaaede Tyvsdom være at ansee, som ved Dommen skeet, efter Straffelovens § 230, 2det Punktum. Da Straffen vil kunne bestemmes som ved Dommen fastsat, vil den, forsaavidt angaaer denne Tiltalte, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte, Alfred Peter Gummesson, til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 60 Kroner til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 24 Oktober 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang. Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 28.

Torsdagen den 17 Oktober.

Nr. 231. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Alfred Peter Gummesson (Def. Nellemann).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Carl Martin Christensen for Tyveri og Hæleri, Victor Peter Petersen for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold og Arrestanten Alfred Peter Gummesson for Tyveri.

Arrestanten Christensen, der er født den 3 November 1875, er anset . . . ved Københavns Amts søndre Birks Extraretsdom. Arrestanten Petersen, der er født den 6 September 1874, er tidligere anset: ved Helsingørs Kjøbstads Extrarets Dom — ved nærværende Rets Dom — og senest: ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 28 Februar 1894 —

Arrestanten Gummesson, der er født den 14 November 1868, er tidligere anset: ved nærværende Rets Domme af 6 Januar 1885, 9 Juni 1891, 15 Marts 1892 og 27 September s. A. henholdsvis efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, efter Straffelovens 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 253, jfr. tildels § 64, og efter dens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved nærværende Rets

Dom af 9 September 1893 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. To mod Arrestanten i Slutningen af Aaret 1891 og i Begyndelsen af Aaret 1893 her ved Retten indledede Undersøgelser, under hvilke han sigtes for Tyveri, ere i sin Tid blevne sluttede uden Tiltale paa Grund af manglende Bevis. Desuden har samme Arrestant siddet arresteret under Frederiksberg Birk fra December 1893 til Marts 1894 som sigtedes for Meddelagtighed i Tyveri; ogsaa denne Undersøgelse sluttedes imidlertid uden Tiltale paa Grund af manglende Bevis. Under nærværende Sag sigtes Arrestanterne for Natten mellem den 4 og 5 April f. A. indbrudsvis at have frastjaalet Skrædermester Jacob Nielsen en Del tilsammen til ca. 550 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, nemlig: 3 Ulstercoats, 3 Sommeroverfrakker, 4 hele Klædninger, 1 Jaket, 3 Par Benklæder og 1 Hat. Medens nu Arrestanten Gummesson bestemt har benægtet, at han har været med til begaa det ham og de 2 andre Arrestanter saaledes paasigtede Inbrudstyveri, have Arrestanterne Christensen og Petersen i Anledning af den her nævnte Sigtelse afgivet følgende overensstemmende Forklaring.

Den 4 April f. A. bleve de og Arrestanten Gummesson enige om i Forening at begaa Indbrudstyveri i det af ovennævnte Skrædermester Nielsen benyttede Forretningslokale i Stueetagen i Ejendommen Frederiksborggade Nr. 41. I Henhold til den saaledes truffene Aftale gik de alle 3, efter at have opholdt sig nogen Tid i en Beværtning i Nansensgade, henimod Kl. 10 om Aftenen den nævnte Dag ind i Gaarden til ovennævnte Ejendom, hvortil Adgangen var uhindret, og skjulte sig her i en Kjælder, idet de mente, at det da var for tidligt at udføre det paatænkte Tyveri. Da Klokkeren derpaa var blevet henimod 1, gik de alle 3 fra Kjælderens op i Gaarden og steg dernæst gennem et Vindue ind i Skrædermester Nielsens Forretningslokale, hvor de stjal de tilsammen til ca. 550 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, hvilke alle beroede frit fremme, og hvilke de strax delte imellem sig. Den af Arrestanterne Christensen og Petersen saaledes afgivne, ogsaa i Detaillerne overensstemmende Forklaring om, at det her nævnte Tyveri er blevet begaaet af dem og Arrestanten Gummesson i Forening, er nu i høj Grad bestyrket ved forskellige andre under Sagen tilvejebragte Oplysninger. I saa Henseende skal bl. A. fremhæves, at det ved Arrestanten Gummessons egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at han i Tiden efter den 4 April f. A. har været i Besiddelse af et Par Benklæder, om hvilke det er bevist, at det er blevet frastjaalet Skrædermester Nielsen ved den her nævnte Lejlighed, at det trods hans Benægtelse maa anses for godtgjort, at han, der i de første Dage af April f. A. kun var iført ganske tarvelige Klæder, og som paa dette Tidspunkt intet, eller saa godt som intet Arbejde havde, i Dagene umiddelbart efter den 4 April har været

iført ikke alene nye Benklæder, men ogsaa andet nyt Tøj, at de af Pantelaanerne Langaa og Hougaard afgivne Forklaringer pegede hen paa, at det er Arrestanten Gummesson, der har pansat nogle Klædningsstykker — nemlig 2 Jakker, en Vest og et Par Benklæder — som under Sagen ere fundne pantsatte hos de 2 fornævnte Pantelaanere Dagen efter, at det her omtalte Tyveri var bleven begaaet, og om hvilke Klædningsstykker det ligeledes maa anses for godtgjort, at de ere blevne frastjaalne Skrædermester Nielsen ved det nævnte Tyveri, at Arrestanten Gummesson, der har erkjendt, at han i Begyndelsen af April f. A. var en hel Del sammen med Arrestanterne Christensen og Petersen, ikke har turdet benægte, at han om Aftenen den 4 April opholdt sig sammen med Christensen og Petersen i den ovennævnte Beværtning i Nansensgade, og at han har erklæret, at han ikke kan huske, hvor han opholdt sig Natten mellem den 4 og 5 April f. A.

Til hvad saaledes er anført kan fremdeles føjes, at det efter Mængden af de stjaalne Klædningsstykker er ret sandsynligt, at Tyveriet er begaaet af flere end 2 Personer, at den Omstændighed, at der, som anført, af flere Arter Klædningsstykker netop er stjaalet 3 Stykker, ogsaa tyder paa, at en tredje Person har deltaget i Tyveriet, at Arrestanten Gummesson ikke har kunnet anføre nogen Grund til, at Arrestanterne Christensen og Petersen skulde lyve ham noget paa, og at hans egne Forklaringer under Sagen paa flere Punkter have været vaklende og tilbageholdende og tildels — hvad ogsaa fremgaar af det ovenfor Anførte — paaviselig usandfærdige. Om sin Adkomst til det ovennævnte Par Benklæder, der for sig er vurderet til 16 Kr., forklarede Arrestanten Gummesson saaledes oprindeligt, at han havde kjøbt dem i Oktober 1893 i en herværende Marskandiserforretning, og først, efterat det var blevet konstateret, at dette var usandt, og at Benklæderne Natten mellem den 4 og 5 April f. A. vare blevne frastjaalne Skrædermester Nielsen, der har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme og behørigt godtgjort sin Ejendomsret til dem, ændrede han sin Forklaring derhen, at Arrestanten Petersen en Dag i April f. A. ved Middagstid, meget muligt den 5 April, havde foræret ham Benklæderne, om hvilke han, da han modtog dem, ikke tænkte sig, at de var stjaalne, idet han antog, at Petersen havde faaet dem af sine Forældre.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, og idet der endnu bemærkes, at Arrestanten Petersen bestemt har benægtet, at han har foræret Arrestanten Gummesson det paagjældende Par Benklæder, samt at Arrestanten Gummessons Fortid taler stærkt imod ham, findes det efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at det her nævnte Indbrudstyveri er blevet begaaet af alle 3 Arrestanter i Forening. Det bemærkes sluttelig, at det paagjældende Forretningslokale var ubeboet om Natten, medens Ejendommen iøvrigt var beboet.

Under Sagen har der været rejst Spørgsmaal om Arrestanten Petersens Tilregnelighed, og han har i den Anledning været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6 Afdeling. Afdelingens Overlæge, Professor Pontoppidan, har derefter afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at Arrestantens Begreb er mangelfuldt og hans aandelige Horizont baade snæver og lav, at han er et stort Barn med Barnets Tilbøjelighed til umiddelbar, ukontrolleret Tilfredsstillelse af egoistiske Tilskyndelser, og at han, skjøndt hans Imbecillitet stærkest træder frem paa det moralske Omraade, dog i Virkeligheden helt igjennem er et Defektmenneske og ikke kan betragtes som fuldt normal. Denne Erklæring er senere tiltraadt af Sundhedskollegiet, og efter hvad der saaledes foreligger, findes det betænkeligt at statuere, at Arrestanten har været fuldstændig tilregnelig.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne være at ansee: Arrestanten Christensen — i Medfør af — Arrestanten Petersen — i Medfør af — og Arrestanten Gummesson efter Straffelovens § 230, 2 Stk. efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanterne Gummesson og Petersen hver især i 2 Aar og Arrestanten Christensen i 18 Maaneder.

Mandagen den 21 Oktober.

Nr. 97. Fabrikant **R. Unmack** (Asmussen)

contra

Tømremester **J. W. Unmack** (Rée),

betr. Meddelelse af Saldokvittering for et Tilgodehavende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 September 1894: Indstævnte, Fabrikant R. Unmack bør inden en Frist af 8 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, meddele Citanten, Tømremester J. W. Unmack Saldokvittering for sin i

ovennævnte Deklaration af 11 November 1892 ommeldte Fordring paa Citanten, mod af denne at erholde udbetalt 7320 Kroner. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Appellanten for Høiesteret har gjentaget sin i forrige Instants nedlagte Paastand om Frifindelse af de i den indankede Dom fremstillede Grunde, kan denne Paastand ikke tages til Følge, da det ikke kan ansees godtgjort, at det ved Appellantens Udstedelse af Deklarationen af 11 November 1892 var en Forudsætning, at der ikke siden Konkursens Slutning var sket nogen Afbetaling ved Kautionister paa Industribankens Fordring paa Indstævnte.

Ved den mellem Parterne forinden Sagens Anlæg førte Korrespondance, navnlig to Breve af 28 og 29 December 1892, til hvilke den af Indstævnte udtagne Forligsklage og Proceduren i forrige Instants har sluttet sig, maa Parterne antages at være blevne enige om, at Udregningen af det Beløb, ved hvis Modtagelse Appellanten skal være pligtig til at give Indstævnte Saldokvittering, skal ske alene i Forhold til de af Industribanken og Appellanten i sin Tid i Indstævntes Konkursbo anmeldte Fordringers Hovedstole, henholdsvis 150000 Kroner og 136309 Kroner, men da Bankens Fordring efter Konkursens Slutning er bleven nedbragt ved de af forskellige Kautionister indbetalte Kautionsbeløb, maa Bankens oprindelige Fordring nedsættes hermed, for at det kan udfindes, hvilken Procent Banken ved at modtage 6000 Kroner som fuld Afgjørelse har ladet sig nøje med, idet Deklarationen maa forstaas saaledes, at det er imod at faa en tilsvarende Procent af sin Fordring, at Appellanten har lovet at kvittere denne.

Da der nu i de af Kautionisterne indbetalte 88,081 Kroner 85 Øre maa afgaa 4,645 Kroner 41 Øre, som Inkassationen har kostet Banken, bliver den virkelige Afgang i Bankens Fordring 83,436 Kroner 44 Øre, og naar dette Beløb fradrages Fordringens oprindelige Hovedstol, og Beregningen af den Appellanten tilkommende Sum skeer herefter i Forhold til 136,309 Kroner, vil der, efter hvad Parterne for Høiesteret ere enige om, udkomme et Beløb af 12,286 Kroner 81 Øre, imod hvilket Beløbs Betaling Appellanten derfor vil have at give Indstævnte Saldokvittering under Tvang som nedenfor bestemt.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Fabrikant R. Unmack, bør inden en Frist af 14 Dage fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, meddele Indstævnte, Tømmermester J. W. Unmack, Saldokvittering for sin ovenomhandlede Fordring mod af Indstævnte at erholde udbetalt 12,286 Kroner 81 Øre. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Citanten, Tømmermester J. W. Unmack den 27 Juni 1877 havde opgivet sit Bo til Konkursbehandling, anmeldtes der i Boet uprivilegeret Gjæld til et samlet Beløb af 582,313 Kr. 26 Øre, deriblandt en Fordring fra Indstævnte, Fabrikant R. Unmack, der er Broder til Citanten, stor 136,309 Kr. og en Fordring fra Aktieselskabet Industribanken i Kjøbenhavn stor 150,000 Kr., og ved den i Boet den 5 April 1882 afsagte Repartition udlagdes der til Indstævntes Fordring, som med paaløbne Renter opgjordes til 166,883 Kr. 86 Øre, et Dividendebeløb af 5836 Kr. og til Industribankens Fordring, som med paaløbne Renter m. m. udgjorde 195,416 Kr. 35 Øre, et Dividendebeløb af 6833 Kr. 86 Øre. I Aaret 1891 indledede derefter Citanten, som ved et i Henhold til kongelig Bevilling den 28 Februar, den 2 og 3 Marts 1891 i Berlingske Tidende indrykket Proklama havde indkaldt sine Kreditorer, Forhandling med disse om Opnaelsen af Akkord, og efter at Citanten havde erholdt Akkord, som det maa antages, med samtlige sine Kreditorer med Undtagelse af Indstævnte og Industribanken, ledede de fortsatte Forhandlinger til, at Indstævnte den 11 November 1892 udstedte følgende Deklaration:

»Jeg Fabrikant R. Unmack erkjender herved at være pligtig til at meddele Hr. Tømmermester J. W. Unmack Saldokvittering for min (i hans Konkursbo i sin Tid anmeldte) Fordring, mod at erholde udbetalt en Sum, der forholdsmæssigt — procentvis — svarer til det Beløb, for hvilket Aktieselskabet »Industribanken i Kjøbenhavn« erklærer sig villig til at kvittere sin Fordring fra bemeldte Konkurs. Jeg lover derhos, at jeg under alle Omstændigheder i 5, fem, Aar fra Dato at regne ikke skal foretage

noget som helst retsligt Skridt til Inddrivelse af ovennævnte min Fordring paa Hr. J. W. Unmack, dog kun forsaavidt Debitor ej kommer ud af Raadighed over sit Bo.*

Da Citanten dernæst under 25 November 1892 fra Industribanken havde erholdt Meddelelse om, at Banken indgik paa et af Citanten fremsat Tilbud om at indbetale 6000 Kr. mod at erholde Saldokvittering fra Banken, blev der meddelt Indstævnte Underretning om, at Citanten herefter vilde betale Banken de nævnte 6000 Kr. og i Henhold til ovennævnte Deklaration betale Indstævnte mod Saldokvittering et procentvis tilsvarende Beløb, som Citanten paa Basis af den i Repartitionen i Citantens Konkursbo anførte Gjæld til Industribanken og Indstævnte som ovenmeldt henholdsvis 195,416 Kr. 35 Øre og 166,883 Kr. 86 Øre havde opgjort til 5116 Kr. 44 Øre. De herom førte Forhandlinger endte imidlertid med, at Indstævnte vægrede sig ved at give Saldokvittering efter Citantens Tilbud, idet han gjorde gjældende, at, da det under bemeldte Forhandlinger var bleven oplyst, at Industribanken fra forskellige Personer, der havde kaveret for Citantens Gjæld til Banken, havde, efter at Citantens Konkursbo var sluttet, men forinden 11 November 1892 — modtaget Indbetalinger til et samlet Beløb 88,081 Kr. 85 Øre, vilde der tilkomme ham et betydeligt større Beløb end af Citanten tilbuddt, og da Indstævnte, efter at Citanten den 24 December 1892 ved Notarius publicus havde ladet ham tilbyde ovennævnte 5116 Kr. 44 Øre og den 25 Februar 1893 ligeledes ved Notarius publicus 8495 Kr. 4 Øre, fremdeles vægrede sig ved at give Saldokvittering, har Citanten derefter under nærværende Sag søgt Indstævnte tilpligtet inden en passende Frist og under en af Retten fastsat daglig Mulkt at meddele Citanten Saldokvittering for sin i ovennævnte Deklaration ommeldte Fordring paa ham, imod at erholde udbetalt et Beløb, som Citanten under Anbringende af, at Parterne ere blevene enige om, at den i Citantens Konkursbo oprindelig anmeldte Hovedstol af Industribankens og Indstævntes Fordringer respektive 150,000 Kr. og 136,309 Kr. og ikke de ved Repartitionen i Boet anførte ved Rentetillæg m. m. forøgede Beløb skulde lægges til Grund ved den i ovennævnte Deklaration omhandlede Procentberegning, har opgjort til 5452 Kr. 36 Øre, hvorhos Citanten subsidiært har paastaet, at Indstævnte i ethvert Fald tilpligtes at give Saldokvittering mod Betaling af et saadant højere Beløb, som Retten maatte fastsætte, samt i alle Tilfælde tilpligtes at tilsvare Citanten Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principalt paastaet sig pure frifunden for Citantens Tiltale og subsidiært paastaet, at Forpligtelsen til at give Citanten Saldokvittering gjøres afhængig af, at der efter de forskellige af ham derom nedlagte subsidiære Paastande udbetales ham et større Beløb end af Citanten tilbuddt efter nærmere

Fastsættelse af Retten. Indstævnte har derhos i alle Tilfælde paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Hvad angaar Indstævntes principale Paastand, som han har støttet dels paa, at Deklarationen af 11 November 1892 er bleven uanvendelig, eftersom den i samme forudsatte Kvittering af Industribankens oprindelige Fordring ikke kan finde Sted, da bemeldte Fordring delvis er afdraget, dels paa at Indstævnte kun har underskrevet*) den for Citanten kjendelige Forudsætning, at der ikke var afdraget paa Bankens Fordring, findes det for bemeidte Paastand anførte at savne Føje, og denne Paastand kan derfor ikke tages til Følge.

Med Hensyn til sin subsidiære Paastand har Indstævnte gjort gjældende, at Industribanken ved de oven anførte af Kautionsister præsterede Indbetalinger for at give Citanten Saldokvittering har erholdt de af Kautionsisterne indbetalte 88,081 Kr. 85 Øre, og de af Citanten betalte 6000 Kr. eller ialt 94,081 Kr. 85 Øre og Indstævnte formener derfor, at saavel efter Meningen af Deklarationen, som Indstævnte ikkun vil have underskrevet i den Tanke, at han overfor Citanten vil stilles lige saa godt som Banken, der ifølge Indstævntes Formening ikke vilde kvittere sin Fordring for en Ubetydelighed, som efter Deklarationens Ordlyd, vil det Indstævnte for Saldokvittering tilkommende Beløb være at beregne i Forhold til en Betaling til Banken stor 94,081 Kr. 85 Øre, i hvilken Henseende Indstævnte ikke har rejst nogen Indsigelse mod, at Størrelsen af Indstævntes Krav hos Citanten ved Udregning af det i Deklarationen omhandlede proportionale Beløb betragtes som udgjørende den oprindelig Hovedstol henholdsvis 150,000 Kr. og 136,309 Kr. Indstævnte har derhos opstillet flere subsidiære Beregninger, deriblandt at Citantens Indbetaling til Banken af 6000 Kr. i ethvert Fald beregnes i Forhold til 350,000 Kr. ÷ 88,081 Kr. 15 Øre, til hvilke Beløb Bankens Fordring formentlig i Virkeligheden var nedbragt, eller at Forholdet mellem de Industribanken og Indstævnte for Saldokvittering tilkommende Beløb beregnes efter Størrelsen af de Beløb, som Bankens og Indstævntes Fordringer paa Citanten udgjorde paa det Tidspunkt, da Citanten forlangte Saldokvittering.

De af Indstævnte anførte subsidiære Beregninger ere derhos af Citanten — som principalt hævder, at Industribankens oprindelige Fordring uden Hensyn til de Forholdet mellem Banken og Citanten uvedkommende Indbetalinger af Kautionsisterne lægges til Grund — subsidiært begjærte tagne i Betragtning ved Sagens Paadømmelse.

Det skjønnes nu at maatte gives Indstævnte Medhold i, at den oftnævnte Deklaration af 11 November 1892 ikke kan for-

*) her er formentlig faldet ud Ordet „under“.

staaes saaledes, at den oprindelige i Konkursboet anmeldte Fordring skal lægges til Grund ved Deklarationens Anvendelse, idet den i Deklarationen ommeldte Fordring fra Citantens Konkurs i Mangel af modsat udtrykkelig Bestemmelse findes at maatte forstaaes som Fordringen, saaledes som den er i det Øjeblik, der bliver Tale om Deklarationens Anvendelse.

Som Følge heraf vil der ved Opgjørelse af Indstævntes Krav efter Deklarationen være at lægge til Grund det Beløb, som Industribankens og Indstævntes Fordringer fra Citantens Konkursbo udgjøre i Opgjørelsesøjeblikket, det er med Fradrag af udbetalt Devidende og de forinden Opgjørelsen skete Afdrag — i hvilken Henseende ogsaa de af Kautionisterne og ikke, som af Citanten forment, alene de af Citanten selv præsterede Afdrag komme i Betragtning — og med Tillæg af paaløbende Renter.

Under Sagens Procedure ere Parterne nu enige om, at Industribankens Fordring paa Citanten, opgjort paa det angivne Grundlag, ansættes til 192,292 Kr. 29 Øre. Indstævntes Fordring beregnet paa samme Grundlag har Indstævnte ansat til 234,616 Kr. 64 Øre, mod hvilken Beregning Citanten dog forsaavidt har rejst Indsigelse, som han paastaar, at Indstævnte, der i sidstnævnte Sum har indbefattet 5 pCt. aarlig Rente af sin Fordring, ikke har havt Ret til at beregne sig Renter. Da imidlertid en mellem Sagens Parter i 1876 stedfunden Opgjørelse har Paategning af Indstævnte: »Saldo i mit Favør 123,655 Kr. 40 Øre foruden Renter, som forbeholdes« og derefter er forsynet med Paategning om Overdragelse fra Citanten til Indstævnte af forskellige Effekter som »Erstatning for Renter«, og da der i Citantens Konkursbo uden Indsigelse er beregnet Renter af Indstævntes Fordring, findes Citantens Paastand om Indstævntes Mangel paa Ret til Renter ikke at kunne tillægges Betydning, og Indstævntes Fordring paa Citanten vil derfor være at beregne med de anførte 234,616 Kr. 64 Øre. Det Indstævnte ifølge oftnævnte Deklaration tilkommende Beløb findes herefter — beregnet i Henhold til sidst anførte Sum efter samme Proportion som 6000 Kr. i Forhold til 192,292 Kr. 29 Øre efter Proceduren i Sagen af Parterne at maatte anses som udgjørende 7320 Kr., og mod Betaling af sidstnævnte Sum vil derfor Indstævnte inden nedennævnte Frist under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt, der findes at kunne ansættes til 10 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, være at tilpligte at meddele Citanten Saldokvittering efter Deklarationen af 11 November 1892. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 104. **C. Johansen** (Ingen)

contra

Overretsprokurator **R. B. Lehmann** og Fuldmægtig **A. Johansen** dels paa egne Vegne, dels som executores testamenti i Dødsboet efter Enke **Mariane Harboe**, født **Johansen** (Asmussen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, **C. Johansen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, som have ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 257. **Albert Johansen** (Ingen)

contra

Overretsprokurator **R. B. Lehmann** og Fuldmægtig **A. Johansen** dels paa egne Vegne, dels som executores testamenti i Dødsboet efter Enkefru **M. Harboe** (Asmussen),

betr. Annullation af et foretaget Skifte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1894: Kontinuationssagen afvises. Forsaavidt angaar Paastanden om Annullation og Omgjørelse af den hidtil stedfundne Skiftebehandling i Dødsboet efter Enkefru **Mariane Harboe**, født **Johansen**, og om Foretagelse af en ny Opgjørelse og Fordeling samt Paastanden om Udbetaling til Citanten **Albert Johansen** af Renter for Juni og December 1892 og Juni 1893, afvises Hoved-

sagen. Iøvrigt bør de Indstævnte, Overretsprokurator R. B. Lehmann og Fuldmægtig i Overformynderiet Alfred Johansen, som Executores testamenti i fornævnte Bo for Tiltale af Citanten i Hovedsagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Da Kontraappellanterne, Overretsprokurator R. B. Lehmann og Fuldmægtig A. Johansen, efterat Hovedappellanten, Albert Johansen, havde udtaget Stævning, hvorved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1894 paaankedes til Høiesteretsaaret 1896, have ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten, skjønt lovlig varslet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten bliver at tilpligte at betale Kontraappellanterne Processens Omkostninger for Høiesteret med 200 Kroner. Saa findes han og at burde betale i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedappellanten, Albert Johansen, til Kontraappellanterne, Overretsprokurator R. B. Lehmann og Fuldmægtig A. Johansen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Tirsdagen den 22 Oktober.

Nr. 283. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Johanne Kirstine Dahlsen (Def. Asmussen),

der tiltales for uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel og Udsættelse af et spædt Barn.

Nykjøbing p. F. Herreds Extrarets Dom af 29 Maj 1895: Arrestantinden Johanne Kirstine Dahlsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagførerne Andresen og Holst 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juli 1895: Arrestantinden Johanne Kirstine Dahlsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Mundt for Overretten betaler Arrestantinden 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Sundhedskollegiets Erklæring om Tiltaltes Sinds-tilstand umiddelbart efter hendes i den indankede Dom omhandlede Barnefødsel i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste findes der ikke at kunne tages Hensyn til hendes Forklaring om, at hun ikke har været sig det Uforsvarlige i hendes Omgang med Barnefødselen bevidst. Efter Omstændighederne vil hendes Forhold være at henhøre under Straffelovens § 195, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Johanne Kirstine Dahlsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium til Høiesteretssagførerne Salomon og Asmussen for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykjøbing paa Falster Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Johanne Kirstine Dahlsen, der er født den 17 Februar 1872 og ikke funden forhen straffet, for uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel og Udsættelse af et spædt Barn. Ifølge den af Arrestantinden afgivne Forklaring

ere Sagens Omstændigheder følgende: Da Arrestantinden, som er ugift og ikke har født før, men i flere Aar staaet i utugtigt Forhold til en Mandsperson, med hvem hun sidst plejede legemlig Omgang i Efteraaret 1894, i Slutningen af samme Aar følte sig syg, uden at hun dog havde nogen Tanke om, at hun var frugtsommeligt, henvendte hun sig den 27 December nævnte Aar om Raad til praktiserende Læge Tiemroth i Nykjøbing p. F. Denne erklærede, efterat have undersøgt Arrestantinden, at hun skulde føde i den nærmeste Tid, og ytrede, at Fødselen kunde indtræde allerede den paafølgende Dag, men at det ogsaa kunde trække ud til den 2 eller 3 Januar, hvorhos han paalagde Arrestantinden, hvem han kjendte fra tidligere Tid, at hun — der nu var i Tjeneste hos Gaardejer Mikkel Pedersen i Væggerløse — skulde begive sig hjem til sine Forældre, Husmand Jens Peter Dahlsen og Hustru i Stouby, samt advarede hende mod at gjøre nogen Ulykke paa sig selv eller Barnet. Arrestantinden tog samme Dags Aften hjem til sin Tjeneste og blev paa Jernbanestationen modtaget af en Del af Gaardens Folk, deriblandt hendes sammesteds tjenende, attenaarige Søster, og under disse Omstændigheder foretog hun sig ikke videre, idet hun tænkte, »at det vel ikke kom paa lige strax,« men gik uden at omtale noget i Seng med Søsteren, med hvem hun delte Natteløje. Om Natten blev hun overfalden af Smerter, hvorfor hun stod op og gik frem og tilbage, dels i Værelset, dels ud i Gaarden, idet det stadig var for hende, som om hun skulde forrette sin Nødtørf. Hun tænkte sig imidlertid ikke, at Fødselen var umiddelbart forestaaende, da hun havde hørt, at Smerterne begyndte længere Tid før Fødselen, og hun mente derfor, at denne nok vilde trække ud til næste Dag, saa at hun den følgende Morgen kunde naa at komme hjem til sine Forældre. Som Følge heraf vilde hun ikke forstyrre Husets Folk, men bad Søsteren, der gjorde Forslag i saa Henseende, om at blive hos hende, uden at hun iøvrigt meddelte Søsteren nærmere om sin Tilstand. Efterat Arrestantinden gjentagne Gange havde været udenfor, fødte hun ved Siden af Husets Trappe, hvor hun havde sat sig, uden nogensomhelst Medvirkning fra hendes Side et Barn, der, som hun i Forhøret har udtrykt sig, »fløj lige ud af hende.« Da Søsteren nu begyndte at raabe og skribe, og det stadig var for Arrestantinden, som om der skulde komme noget Mere fra hende, mistede hun ganske Besindelsen, greb Barnet og gik med det hen bagved et i en Afstand af ca. 40 Alen fra Trappen beliggende Brændeskur, hvor hun lagde Barnet fra sig paa Jorden og satte sig paa Hug ved Siden af for at blive af med det, der endnu trængte hende. Samtidig vedblev Søsteren at støje og raabe paa Arrestantinden, og denne blev nu saa angst og forvirret, at hun — i den Tanke, at Søsteren antog, hun havde gjort en Ulykke paa sig selv — gik tilbage til Pige-kammeret uden at bekymre sig om Barnet,

hvilket hun sikkerlig vilde have medtaget, hvis hun ikke havde været i en saadan Tilstand af Forskrækkelse, som hun var. Da Arrestantindens Husbond derefter kom tilstede i Kammeret og udsurgte hende om Barnet, svarede hun først, at dette var dødt, hvad hun imidlertid gjorde uden at forbinde nogen Tanke dermed, »hun vidste ikke, hvad hun sagde,« og forklarede derpaa, yderligere adspurgt, Sagens Sammenhæng.

Der blev nu søgt efter Barnet, som fandtes paa det angivne Sted; det blev strax bragt tilsengs og plejet af Husets Folk under Medvirkning af en tilkaldt Jordemoder, men afgik den paafølgende Dags Aften Kl. 9¹/₂ ved Døden.

Efter en den 30 næsteften foretagen legal Sektion konkluderede de obducerende Læger til, at Barnet — et fuldbaarent Pigebarn — oprindelig har været levedygtigt, men er gaaet til Grunde ved Mangel paa Pleje strax efter Fødselen, hvorimod det kgl. Sundhedskollegium i en den 30 April d. A. over Sagen afgiven Erklæring har udtalt, at det ikke bestemt kan afgjøres, hvorvidt Barnet er dødt som Følge af Arrestantindens Forhold ved Barnefødselen, og navnlig som Følge af, at det umiddelbart efter denne i ca. ¹/₄ Time har været henlagt nøgent paa den bare Jord i Frostvej, men at Muligheden af, at den stærke Afkjøling, som Barnet strax efter Fødselen var udsat for, kan have svækket det i høj Grad, og saaledes bevirket eller bidraget til dets Død, ikke kan benægtes.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder — hvorved særlig bemærkes, at det i Sundhedskollegiets fornævnte Erklæring udtales, at det ikke er umuligt, at Arrestantinden har miskjendt de stærke Veer, som vare tilstede, saaledes at hun antog dem kun for Fødselens Forløbere — findes nu Arrestantindens Forklaring i sin Helhed at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse. Det maa heraf blive en Følge, at der paa Grund af manglende strafbart Forsæt ikke vil kunne paaføres Arrestantinden Strafanvar for hendes Forhold ved at forlade Barnet i hjælpeløs Tilstand; og da det af hende isvrigt udviste Forhold ikke findes strafbart, navnlig heller ikke efter Straffelovens § 195, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantinden er anset efter Straffelovens § 197 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og tilpligtet at betale Aktionens Omkostninger, være dels at stadfæste, dels at forandre.

Nr. 269. Høiesteretssagfører Asmussen.

contra

Augusta Vilhelmine Bentine Jensen
(Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 195.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 31 Januar 1895: Tiltalte Augusta Vilhelmine Bentine Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wedel, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1895: Tiltalte Augusta Vilhelmine Bentine Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder det Aktor for Underretten ved Underretsdommen tilkjendte Salær, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagførerne Asmussen og Hansen hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tillaes Augusta Vilhelmine Bentine Jensen, der er født i Aaret 1863 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 195.

Efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste, blev hun, der under et Ophold hos Kjøbmand J. C. Yde i Herning, hvis Hustru er en Søster til Tiltalte, og i hvis Forretning hun en Tid lang var ansat som Direktrice for en til samme hørende Systue, var bleven forlovet med en i Forretningen ansat Kommiss, besvangret af denne, med hvem hun i Tiden fra Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts Maaned f. A. indtil i Begyndelsen af April Maaned næstefter, da han rejste fra Herning, jævnligen havde legemlig Omgang, og efter hendes Forklaring ventede hun sin Nedkomst i Midten eller Slutningen af December Maaned, idet hun beregnede Svangerskabstiden til 9 Kalendermaaned fra det Tidspunkt, da hun senest havde haft sine maanedlige Forandringer. Tiltalte aabenbarede imidlertid ikke sin Tilstand for sin Søster eller Svoger eller nogen af deres Husstand, og efter det Oplyste maa det antages, at ingen af dem, forinden Fødslen fandt Sted, havde nogen Kundskab eller Formodning om Tiltaltes Svangerskab. Derimod underrettede hun hen i August Maaned f. A. sin ovennævnte Forlovede om, at hun var frugtsommelig, og da de kort derefter mødtes i Aarhus, ved hvilken Lejlighed han opfordrede hende til at betro sig til sin Søster i Herning, hvad hun imidlertid ikke vilde, idet hun ikke ønskede, at det skulde blive bekjendt paa Egnen, hvorledes hun var kommen afsted, enedes de om, at hun til November skulde rejse til en i Kjøbenhavn boende Søster af hende, til hvem hun da vilde betro sig, og hos hvem hun haabede at kunne være under sin Nedkomst.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 Oktober 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 29.

Tirsdagen den 22 Oktober.

Nr. 269.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Augusta Vilhelmine Bentine Jensen (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Som det maa antages, blev det ogsaa mellem Tiltalte og hendes Svoger aftalt, at hun skulde forlade dennes Hus til November, og hun havde derefter, idet hendes Afrejse blev opsat noget af Hensyn til, at hun skulde have alt sit Tøj renvasket med, besluttet at rejse fra Herning den 10 November om Aftenen, hvorhos hun efter sin Forklaring havde forandret den ovenommeldte tidligere Bestemmelse saaledes, at hun vel vilde foregive, at hun rejste til Kjøbenhavn, men at hun vilde staa af Toget i Odense og henvende sig til en Jordemoder dersteds, samt betro sig til en derboende Faster, saaledes at hun kunde føde sit Barn med Assistance af en kyndig Fødselshjælperske og foregive for sine Nærmeste, at hun havde taget Ophold hos Fasteren, hvorved hun skaanede sin Slægt for Sorgen over, at det, som hun har udsagt, var gaaet hende galt. Den 9 November laa Tiltalte den største Del af Dagen til Sengs, idet hun angav, at hun led af Mavesmerter, og om Aftenen, da hendes Søster, Ydes Hustru, saa til hende, var hun efter dennes Forklaring meget daarlig, hvorfor der blev varmet Tøj til hende, som hun selv anbragte om sit Underliv. Da Ydes Hustru mente, at der kunde være

Grund til at tilkalde Lægehjælp, fik hun Klokken henimod 7 sin Mand med ind til Tiltalte, der imidlertid da erklærede, at hun nu havde det noget bedre, hvorfor der ikke blev taget Bestemmelse om at hente Læge. Tiltalte har paastaet, at hun hverken ved den nysnævnte Lejlighed eller senere, da en Pige ved Sengetid kom ind til hende for at slukke hendes Lampe, havde nogen Forestilling om, at hendes Nedkomst var umiddelbart forestaaende, og hun har i saa Henseende udsagt, at hun i længere Tid havde brugt afførende Midler, hvilket ofte havde medført hæftige Mavesmerter, og at hun, der den nævnte Dag havde taget to Brandreths-Piller, antog, at de Mavesmerter, hun den Dag følte, hidrørte herfra. Tiltalte, der ikke lod den nævnte Pige slukke Lampen, idet hun — som hun har forklaret — vilde læse lidt i en Bog, og som, efterat hun derpaa i nogen Tid havde, som hun mener, siddet i en Døs i sin Seng uden at læse, slukkede Lampen og lagde sig til Rette for at sove, følte imidlertid derefter — uden at hun veed, hvor lang Tid der da var gaaet, efterat hun havde slukket Lampen — pludselig en hæftig Smerte, og i det samme mærkede hun Fødslen og følte med sin højre Haand Barnets Hoved komme frem. For at tilkalde Hjælp tog hun nu med sin venstre Haand fat i en ved Sengen staaende Stol og søgte ved at ryste denne og lade Stolebenene slaa mod Gulvet at gjøre Støj, i hvilken Henseende hun imidlertid har udsagt, at hun, da hun ikke har mange Kræfter i venstre Haand, ikke paa denne Maade kunde gjøre synderlig Allarm. Derimod vil Tiltalte — der laa alene i et Værelse paa Loftet, der er beliggende ovenover Ydes Kjøkken og Spisekammer, og som ved Loftsrummet, der dengang var fuldt af vaadt til Tørring ophængt Vadsketøj, var skilt fra tre andre Loftsværelser, i hvilke der sov to Kommiser og to Piger — i sin daværende Tilstand, idet Smerterne, som hun har udsagt, vare saa hæftige, at hun ikke tænkte synderligt over nogen Ting, ikke have gjort sig nogen Tanke om, at hun ved at raabe og skrigte kunde tilkalde Hjælp, og hun, der har indrømmet, at hun, naar Fødselsveerne kom over hende, bed af Smerte i sit Sengetæppe, hvorved hun kvalte Skrigene saaledes, at hun i hvert Fald ikke skreg synderlig højt, har i saa Henseende udsagt, at det ikke hermed var hendes Hensigt at undgaa Opmærksomhed, men at det var en ganske uvilkaarlig Handling, hvormed hun ingen Hensigt forbandt. Den Støj, som Tiltalte, som meldt, gjorde med Stolen, maa antages at være bleven hørt af Kjøbmand Yde, idet han har forklaret, at han om Natten hørte nogle Lyd fra Loftet, nemlig dels 2 à 3 Lyd, som om Laaget paa et sammesteds værende Kloset blev slaaet i, dels et Par Klagelyd, men at han ikke tillagde disse Lyd nogen videre Betydning. Efter hvad Tiltalte har forklaret, følte hun, der selv søgte at hjælpe til ved Fødslen, idet hun med sine Hænder trykkede paa sin Mave, endnu to Gange hæftig Smerte, nemlig da

Barnets Hoved kom helt frem, og derefter, da Kroppen kom frem, og da Barnet var født, hørte hun et eller to »Kvæk« fra det, hvoraf hun veed, at det var levende født, hvorimod hun ellers ikke vil have mærket noget til Bevægelse af Barnet. Hun forsøgte nu at tage dette op til sig, men kunde det ikke, da det, som hun har udsagt, hang fast i noget, som endnu ikke var kommet — efter hvad hun har forklaret under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, formentlig fordi Navlestrængen ved Fødslen var viklet om Barnets Hals — og efterat hun derpaa havde svøbt et Par uldne Benklæder, som hun havde havt om sig selv, om Barnets Krop, faldt hun hen i en Døs. Da hun, der ikke veed, hvorlænge hun laa i denne Tilstand, atter kom til sig selv, fandt hun sig liggende blottet og kold, idet hun selv havde slaæet Sengeklæderne tilbage under Fødslen, og Barnet, der fremdeles laa indsvøbt i Benklæderne mellem hendes Ben, ligeledes koldt. Efter Tiltaltes Forklaring, der tildels er afgiven under det ovennævnte nye Forhør, forsøgte hun, der bestemt gik ud fra, at Barnet var dødt, og derfor vilde skille det fra sig, nu at rive Navlestrængen, som forbandt hende med Barnet, over ved at vride den mellem sine Hænder, og da det ikke lykkedes, klippede hun den tilsidst over paa det Sted, hvor hun havde gjort Forsøg paa at rive den over, med en Sax, som hun tilfældig havde liggende paa Servanten ved Siden af Sengen. Tiltalte, der, saavidt hun erindrer, under det nævnte Forsøg paa at overrive Navlestrængen, havde ligget tilbagelænet i Sengen, og som ogsaa efterat have overklippet den, blev liggende paa samme Maade, lod Barnet blive liggende mellem sine Ben, og hun vil ikke kunne erindre, om hun har gjort noget Forsøg paa at forandre dets Stilling. Som Grund til, at hun ikke tog Barnet op og lagde det ved sin Side, har hun angivet, at hun mente, at det ikke kunde nytte noget, da det efter hendes Overbevisning var dødt og ikke kunde vækkes tillive igjen, hvorhos hun særlig har bemærket, at hun, der har Skræk for Lig, følte Angst ved at røre ved Barnet, fordi det var dødt. Medens Tiltalte har paastaæet, at hun under Fødslen var saaledes betagen, at hun ikke kunde finde paa at gjøre andet, end hvad hun, som ovenfor meldt, gjorde for at paakalde Hjælp, har hun derimod under Forhørene erkjendt, at hun ved det nysnævnte Tidspunkt, da hun havde overklippet Navlestrængen, følte sig stærkere, saa at hun nok kunde have gjort Allarm og tilkaldt Hjælp ved Skrig eller anden Støj, og som Grund til, at hun undlod dette, har hun angivet, at det efter hendes Mening ingen Nytte var til, da Barnet var dødt, og det snart vilde blive Dag, saa at der vilde komme Folk af sig selv.

Da Kjøbmand Ydes Hustru den næste Dag om Formiddagen, som det maa antages mellem Kl. 9 og 10, kom op for at se til Tiltalte, som hun efter sin Forklaring da fandt liggende med

ganske forandret Udseende, saa at hun var nærved at tro, at Tiltalte var død eller døende, meddelte Tiltalte hende strax, at hun havde født et Barn den foregaaende Nat, og at Barnet var dødt, hvilket gav Anledning til, at en Jordemoder strax blev hentet. Ved dennes Ankomst fandt hun Barnet liggende koldt og stivt mellem Tiltaltes Ben under Dynen, indsvøbt i et rødt Stykke Tøj, saaledes at Ansigtet ikke var dækket af Tøjet. Den ved Barnet hængende Stræng var viklet om dets Hals paa en saadan Maade, at den efter Jordemoderens Overbevisning havde ligget saaledes ved Fødslen. Da Efterbyrden ved Jordemoderens Ankomst endnu ikke var kommen, assisterede hun Tiltalte hermed.

Den 12 November blev Liget af Barnet, der var af Kvindekjønned, obduceret, og i en af de obducerende Læger herom afgiven Erklæring af 17 s. M. have de som Resultat af Obduktionen udtalt, at Barnet er kommet levedygtigt og noget nær fuldbaarent til Verden, at det utvivlsomt har aanded og altsaa levet efter Fødslen, men at Livet kun har været kort, at det maa antages at være død af Kvælning, der kan være frembragt ved Trækning i den om Halsen slyngede Navlesnor, der er overreven, ikke overskaaren, og at Fødslen har været let og rimeligvis kortvarig. I Anledning af denne Erklæring har Tiltalte fastholdt, at hun efter forgjæves Forsøg paa at rykke Navlestrængen over, klippede den over med sin Sax, hvorhos hun har udsagt, at hun ansaa det for rimeligt nok, at Dødsarsagen kan være Kvælning, men at Døden efter hendes Overbevisning ikke kan være foraarsaget ved hendes ovennævnte Manipulationer med Navlestrængen, da Barnet dengang var koldt og efter hendes Mening dødt, hvorimod Kvælning kan være foraarsaget ved, at Barnet er kommet ind under Dynen, som hun vel under Fødslen havde slaæet noget tilbage, men som Barnet desuagtet godt kan være kommet ind under.

I en paa Foranledning af Overretten afgiven yderligere Erklæring af 3 Maj d. A. have de Læger, der have foretaget Obduktionen af Barnets Lig, udtalt, at deres Mening med det i deres ovennævnte Erklæring af 17 November f. A. brugte Udtryk, at Barnets Liv kun har været kort, er den, at Obduktionsfundet tydede paa, at dets Aandedræt har været ufuldstændigt, og at Livet derfor rimeligvis kun har været nogle Minutter. Idet det herefter maa antages, at Barnet, som af Tiltalte efter hendes Forklaring forudsat, virkelig har været dødt, da hun efter sit Udsagn, efterat hun var kommen til sig selv igjen efter den af hende omforklarede Døs og hun havde overklippet Navlestrængen, kunde have gjort Allarm og tilkaldt Hjælp, findes hun ved sin Undladelse heraf under de da foreliggende Omstændigheder ikke at have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 195, hvorved det ogsaa maa komme i Betragtning, at hun, som det fremgaar af det Ovenanførte, ikke gjorde noget Forsøg paa at

skjule Fødslen, da hendes Søster den næste Dag om Morgenen kom op til hende. Da nu derhos Tiltaltes Forhold forinden det nævnte Tidspunkt efter hendes Forklaring derom, som maa lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, ejheller vil kunne tilregnes hende som strafbart, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 312. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jacob Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 17 Juli 1895: Arrestanten Jacob Jørgensen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 August 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne P. A. Petersen og Gottschalch, betaler Arrestanten Jacob Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jacob Jørgensen til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Jacob Jørgensen, der er født den 6 November 1837, og som foruden at han ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 November 1879 for Tyveri efter Straffelovens § 228 har været anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, 6 Gange har været straffet for Betleri, senest ifølge Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 18 Marts 1893 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, sat under Tiltale for Løsgænger og Betleri. Da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter Udtaaelsen af den sidstnævnte Straf var bleven hjemsendt til sin Forsørgelseskommune og indlagt paa Skibby Fattiggaard, midt i Maj Maaned d. A. uden Tilladelse har forladt bemeldte Fattiggaard og derefter vandret omkring i Horns og Lejre Herreder, hvor han, der var blottet for Subsistentsmidler, og som kun af og til har søgt og haft Arbejde, væsentligt har ernæret sig ved Betleri, indtil han den 6 Juli d. A. blev anholdt, vil han for sit saaledes udviste Forhold være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 324. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Niels Vilhelm Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 20 August 1895: Arrestanten Niels Vilhelm Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og Defensor, Prokurator Møller, 12 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Seidelin for Overretten be-

taler Arrestanten Niels Vilhelm Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Vilhelm Nielsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Vilhelm Nielsen, der er født den 11 Juli 1893*), og som er straffet ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 September 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 Juli 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 22 November f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, aktioneret for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Arrestanten, der den 25 Juli d. A. om Eftermiddagen i lovligt Ærinde havde indfundet sig i en Lejlighed paa 3die Sal i Ejendommen Vodrofsvej Nr. 14, til hvilken Lejlighed han fik Nøglen udlaant, har efter en derpaa opstaaet Beslutning, da han var ene i Lejligheden, fra et til denne hørende, til forhenværende Træskomager Niels Lassenius Nielsen udlejet Værelse, hvortil Adgangen var uhindret, stjaalet et kontant Pengeløb af 290 Kr., der tilhørte bemeldte Nielsen og beroede i en frit fremme staaende, aflaaet Kasse, som Arrestanten, der samme Dag havde set Nielsen gjemme Pengene i Kassen, oprød ved Hjælp af en Knibtang, som han fandt i Værelset.

For det saaledes udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt

*) Skal ifølge den blandt Akterne værende Daabsattest være 1873.

Tyveri med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 92. **Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling,**
der behandler Detailhandler **Axel H. Jensens Konkursbo,**
(Shaw)

contra

Murmester **H. Jensen** og forhenværende Detailhandler
Axel H. Jensen (Ingen),

betr. Gyldigheden af en foretagen Udlægsforretning.

Kongens Fogeds Kjendelse af 2 Marts 1892, hvorved er dekretet Udlæg bl. a. i et Detailhandler Jensen tilhørende Lager.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1894: Den ovennævnte Udlægsforretning bør, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger op- hæves.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt der ved den i den indankede Dom omhandlede Fogedkjendelse af 2 Marts 1892 er »ankyndt Rettens Exekution og Udlæg« bl. a. i — som det hedder — »Rekvisiti herværende Lager«, maa det ved den hertil knyttede Tilføjning »saaledes som det maatte blive vurderet af de dertil af Retten udmeldte Mænd« ansees tilkjendegivet, at de uregistrerede Gjenstande, hvoraf det ikke i særlig Forvaring tagne Lager bestod, ikke stillede til Rekvirentens Raadighed umiddelbart ved Kjendelsens Afsigelse, men at Udlæget først skulde Væde i Virksomhed, naar en efterfølgende Registrering og trurdering havde fundet Sted. Det kan imidlertid ikke ansees stemmende med Lovgivningens Grundsætninger jfr. særligt Lovens 1—24—17, 18 og 30, at der afsiges saadanne Fogedkjendelser, i hvilke Udlægets Virksomhed og Retskraft i Stedet for at indtræde strax gjøres afhængig af senere Foranstaltninger, der, saaledes som en efterfølgende uden Fogdens Kontrol af udmældte Mænd paa egen Haand fore-

tagen Vurdering, ligge ganske udenfor Fogedforrettningens Omraade; det vilde ogsaa være ganske stridende mod Forholdets Natur, om et saadant af Fogden dekretet eventuelt Udlæg skulde uden nogen ny Virksomhed fra Fogdens Side kunne gaa over til at blive endeligt og effektivt alene ved en efterfølgende af udmældte Mænd foretagen Vurdering.

Som Følge heraf vil Udlægsforretningen, forsaavidt angaaer det under samme dekretede Udlæg i Rekvisiti Varelager, være at kjende uefterrettelig.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udlægsforretning bør, forsaavidt angaaer det under samme den 2 Marts 1892 dekretede Udlæg i Indstævnte, forhenværende Detailhandler Axel Jensens Varelager, uefterrettelig at være. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Murmester H. Jensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Den 2 Marts 1892 lod Indstævnte, Murmester H. Jensen, ved Kongens Foged heri Staden foretage en Udlægsforretning hos Indstævnte, daværende Detailhandler Axel H. Jensen, paa Grundlag af et af denne indgaaet og den 7 Januar s. A. inden Kjøbenhavns Forligskommission ratihaberet Forlig, ved hvilken Forretning der til Dækning af Hovedstol med Omkostninger, ialt 10437 Kr. 18 Øre, bl. a. blev begjært Udlæg i Rekvisiti herværende Lager og, efterat Fogedvidnerne havde erklæret sig ude af Stand til ene at vurdere Lageret, og Fogedretten derpaa hertil havde udmeldt tvende andre Mænd, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i bemeldte Lager, »saaledes som det maatte blive vurderet af de dertil af Retten udmeldte Mænd til Dækning af det Æskede forsaavidt fornødent gjøres og tilstrække kan.« Forretningen blev dernæst udsat, og opgav under Forretningens Fortsættelse den følgende Dag Rekvirenten Størrelsen af det Beløb, hvortil de udmeldte Mænd havde vurderet Lageret til 3747 Kr. 50 Øre, ligesom det af en under nærværende Sag fremlagt, af Vurderingsmændene udfærdiget, den

4 Marts 1892 dateret, Registrerings- og Vurderingsforretning, der ikke er fremlagt til Fogedprotokollen, fremgaar, at Vurderingssummen nøjagtig er 3747 Kr. 25 Øre, og at Forretningen, som ifølge en ligeledes under nærværende Sag fremlagt Attest fra de samme Mænd, er foretaget samme Dag, Udmeldelsen foregik, umiddelbart efter at Exekutionen var foretaget, blev sluttet Natten mellem den 2 og 3 s. M. Kl. imellem 1 og 2. Indstævnte A. H. Jensens Bo blev derefter under 4 Marts 1892 taget under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling.

Under nærværende Sag have nu Citanterne, bemeldte Skifteretsafdeling, her for Retten indanket den forømtalte Exekutionsforretning til at omstødes og kjendes ugyldig, forsaavidt angaar Udlæget i det ovennævnte Varelager, samt paastaet Appellens Omkostninger tilkjendte Appellanterne hos Indstævnte Murmester H. Jensen. Denne Indstævnte har derimod procederet til Frifindelse, saaledes at det Udlæg, som Appellen delvis søger at rokke, i dets Helhed bliver staaende ved Magt, og derhos paastaet sig Sagens Omkostninger tillagte hos Citanterne, hvorimod Indstævnte, forhenværende Detailhandler Jensen, ikke under Sagen har nedlagt nogen Paastand.

Citanterne have støttet deres Paastand paa, at Udlægsforretningen maa anses ugyldig som formentlig ikke foretaget i Overensstemmelse med Lovgivningens Forskrifter, og i saa Henseende fremhævet, at Registreringen og Vurderingen af de Effekter, hvori Udlæg gives, bør foretages af eller dog for Fogedretten, forinden Udlæget dekretes, eller at Fogden i alt Fald inden Vurderingen bør tilstrækkelig individualisere de paagældende Gjenstande enten ved Registrering eller ved Aflaasning og Forsegling af det Rum, hvori de forefindes, samt at Fogden dog inden Konkursen burde have godkendt den in casu foretagne Registrering og Vurdering, navnlig ved Fremlæggelse til Fogedprotokollen af Forretningen, idet først herved endelig fastslaas, hvilke Gjenstande Udlæget omfatter, medens Fogden her end ikke i Udlægsdekretet har krævet nogen senere Registrering eller Specifikation af det omtalte Lager, hvorhos Citanterne endnu have anført, at Vurderingsforretningen formentlig ikke kan siges at være sluttet, forinden den er ordentlig beskrevet, og da Udskriften af Forretningen er dateret den 4 Marts 1892 og saaledes først beskrevet samme Dag, Konkursen indtraadte og formentlig først, efterat denne er erklæret — hvilket Sidste forøvrigt fra Indstævnte H. Jensens Side er modsagt — vilde Udlægets af Modparten hævdede Virkning først være indtraadt efter Konkursen.

I disse Betragtninger findes der dog ikke at kunne gives Citanterne Medhold. Det er nemlig hverken foreskrevet i Lovgivningen eller kan siges at følge af Forholdets Natur, at Udlæg, naar Registrering og Vurdering ikke kan foregaa in continenti med Forretningens Begyndelse, ikke skulde kunne gives med

Forbehold af en efterfølgende Registrering og Vurdering, og da en saadan, naar den behørigen er foretaget i Henhold til Fogdens Udmeldelse — i hvilken in casu Gjenstanden efter dens Beskaffenhed maa anses tilstrækkelig betegnet — i og for sig er en selvstændig retslig Handling, der ikke tiltrænger nogen yderligere Stadfæstelse for at vinde Retskraft, kunde der heller ikke i sig selv være nogen Nødvendighed for at erholde den her omhandlede Registrerings- og Vurderingsforretning godkendt af Fogden eller særligt for at fremlægge den til Fogedprotokollen, naar det saaledes som her er in confesso, at Beløbet af Vurderingen ikke overstiger den Sum, hvorfor Udlæg er givet, og skjønnes det endelig ejheller, at Vurderingsforretningens Slutning skulde være afhængig af dens Beskrivelse.

Som Følge af det Foranførte, og da der iøvrigt ikke af Citanterne er fremsat nogen Indsigelse mod Udlægsforretningen, vil samme, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 23 Oktober.

Nr. 291. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Nielsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 23 Marts 1895: Tiltalte Avlskarl af Sørup Jens Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, betale i Erstatning til Tjenestekarl Poul Holm Godt 10 Kr. og nærværende Sags samtlige Omkostninger derunder Salær til Aktor, Prokurator Drechsel, og til Defensor, Overretssagfører Evers, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1895: Tiltalte Avlskarl Jens Nielsen af Sørup bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage og i Erstatning til Arbejdskarl Poul Holm Godt betale 6 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Petersen og Juel, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Avlskarl Jens Nielsen af Sørup, der er født den 31 December 1844 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i August f. A. hemmelig har sat sig i Besiddelse af et Par Benklæder af Værdi 6 Kr., som tilhørte Arbejdskarl Poul Holm Godt og hang i et Kammer, hvortil Adgangen var uhindret, samt at han i November f. A. har bortbyttet disse Benklæder hos en Marskandiser i Ringsted mod et andet Par Benklæder, idet han gav 50 Øre i Bytte.

Efter Tiltaltes Forklaring var det ikke hans Hensigt at tilægge sig Benklæderne, da han satte sig i Besiddelse af dem, men han, der troede, at Poul Holm Godt havde taget en Barberkniv fra ham, vilde oprindelig kun beholde dem, indtil Holm kom med Barberkniven, og vel er det nu ikke oplyst, at Poul Holm Godt virkelig har tilvendt sig nogen Barberkniv fra Tiltalte, men idet Tiltaltes Forklaring i den ovennævnte Henseende efter det Foreliggende dog ikke findes at kunne forkastes, findes han for sit Forhold med Hensyn til bemeldte Benklæder kun at kunne anses efter Analogien af Straffelovens § 256, jfr. § 253, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han

efter derom nedlagt Paastand vil have at tilsvare Poul Holm Godt i Erstatning 6 Kr. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og tilpligtet at betale Poul Holm Godt i Erstatning 10 Kr., være at forandre.

Fredagen den 25 Oktober.

Nr. 38. Maskinmester **Henrik Nielsen** (Asmussen)

contra

Aftægtsmand **Henrik Olesen** i Stensballe, dels paa egne Vegne og dels som Værge for sin Hustru **Bodil Jensdatter** (Shaw efter Ordre),

betr. Gyldigheden af en Aftægtskontrakt m. m.

Voer- og Nim Herreders ordinære Rets Dom af 13 Novbr. 1891: Indstævnte, Aftægtsmand Henrik Olesen af Stensballe, bør paa egne Vegne og som Værge for sin Hustru Bodil Jensdatter i denne Sag være fri for Tiltale af Citanten, Jurisdiktionens Skifteret, der behandler Dødsboet efter afg. Aftægtsmand Rasmus Olesen af Stensballe og tidligere afdøde Hustru. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Maj 1893: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Maskinmester Henrik Nielsen, til Indstævnte, Aftægtsmand Hendrik Olesen, 80 Kr. som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Nr. 39. **Voer og Nim Herreders Skifteret,**
der behandler Aftægtsmand af Stensballe **R. Olesens**
og tidligere afdøde Hustrues Dødsbo (Asmussen)

contra

Gaardejer **Thyge Jørgen Simonsen** (Shaw),

betr. Gyldigheden af en Overdragelse af en fast Ejendom m. m.

Voer- og Nim Herreders ordinære Rets Dom af 9 Oktbr. 1891: Indstævnte, Gaardejer Thyge Jørgen Simonsen af Stensballe, bør i denne Sag være fri for Tiltale af Citanten, Jurisdiktionens Skifteret, der behandler Dødsboet efter afg. Aftægtsmand Rasmus Olesen af Stensballe og tidligere afdøde Hustru. Processens Omkosninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Maj 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 24 Juli 1894 er det tilladt, at de paa Høiesterets Orden for 1895 under Nr. 38 og 39 opførte Sager, af hvilke den førstnævnte i Underinstantsen var anlagt af Maskinmester Henrik Nielsen mod Aftægtsmand Henrik Olesen i Stensballe paa egne og Hustrus Vegne, og den sidstnævnte af Voer og Nim Herreders Skifteret, der behandler Aftægtsmand R. Olesens og tidligere afdøde Hustrues Dødsbo, mod Gaardejer Thyge Jørgen Simonsen i Stensballe, og som ere paakjendte inden den Viborgske Landsoverret ved tvende Domme af 29 Maj 1893, maa for Høiesteret procederes og af denne Ret paakjendes under Et.

I Henhold til de i de indankede Domme anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, ville disse efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret i den under Nr. 39 paastævnte Sag vil Skifteretten paa bemeldte Boes Vegne have at betale til Indstævnte Gaardejer Thyge Jørgen Simonsen med 250 Kroner. Maskinmester Henrik Nielsen vil have at betale de ved den under Nr. 38 paastævnte Sag for Høiesteret foranledigede Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, ærunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Domme bør ved Magt at stande. Til Indstævnte, Gaardejer Thyge Jørgen Simonsen, betaler Appellanten, Voer og Nim Herreders Skifteret paa Boets Vegne, Processens Omkostninger for Høiesteret med 250 Kroner. Til det Offentlige betaler Appellanten, Maskinmester Henrik Nielsen, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for denne Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, og i Salarium til Høiesteretssagsfører Shaw 200 Kroner. Til Justitskassen betaler hver af Appellanterne 10 Kroner.

Præmisserne til Overretsdommen i den under Nr. 38 anførte Sag ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 18 Juni 1889 og Skjøde af s. D., thinglæst den 28 næstefter, overdrog daværende Gaardejer Rasmus Olesen, som var Enkemand uden Børn og med sin afdøde Hustru havde oprettet et reciprokt Testamente, hvorefter deres Efterladenskaber efter den Længstlevendes Død skulde tilfalde begges Arvinger efter Loven, den ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 5 af Stensballe, Væhr Sogn, af anslaaet Værdi 17,000 Kr. tillige med Løsøregjenstande af anslaaet Værdi 2500 Kr. til Thyge Jørgen Simonsen — som er gift med Sælgerens Broderdatter — for en Kjøbesum af 11,000 Kr. samt Aftægt, anslaaet til Værdi 500 Kr. aarlig, angaaende hvilken der blev oprettet særlig Kontrakt af s. D., der ligeledes er thinglæst den 28 Juni 1889. Ifølge bemeldte Aftægtskontrakt var der navnlig forbeholdt Rasmus Olesen Ret til at fordrø en Aftægtsbolig indrettet samt Brugen af forskellige Løsøregjenstande, ligesom der var tillagt ham en Række af Præstationer til Underhold, og det var derhos bestemt, at efter hans Død skulde Kjøberens Svigerforældre, Rasmus Olesens Broder, Indstævnte nuværende Aftægtsmand Hendrik Olesen af Stensballe og dennes Hustru, Bodil Jensdatter, være berettigede til at nyde Aftægten. Den 7 Oktober s. A. afgik Rasmus Olesen ved Døden, og efter at derpaa Boet efter ham og hans tidligere afdøde Hustru efter

Begjæring af Citanten, Maskinmester Henrik Nielsen, da af Esbjerg, men for Tiden i Amerika, som Arving i Boet var blevet taget under offentlig Skiftebehandling ved Voer- og Nim Herreders Skifteret, har bemeldte Skifteret i Henhold til Beslutning i Boet under Paaberaabelse af, at Rasmus Olesen, da den omtalte Ejendomshandel fandt Sted, var i den Grad aandssvækket, at han manglede fornøden Habilitet, dels under en Sag mod Thyge I. Simonsen paastaet Ejendomsoverdragelsen kjendt ugyldig, dels under nærværende mod Indstævnte Hendrik Olesen personlig og som Væрге for hans Hustru anlagde Sag i 1ste Instants paastaet, at den ovennævnte Aftægtskontrakt, i Henhold til hvilken Indstævnte og Hustru nu maatte antages at nyde Aftægt, kjendes ugyldig, og at Indstævnte og Hustru tilpligtes under en daglig Mulkt at fravige ovenmeldte Ejendom og de af dem i Henhold til Aftægtskontrakten benyttede Løsørgjenstande, som have tilhørt Rasmus Olesen, samt at overlevere disse Gjenstande til hans Dødsbo. Ved Underretsdommen er Indstævnte i Overensstemmelse med hans derom fremsatte Paastand frifunden for Boets Tiltale, og efter at en fra Citanten fremkommen Begjæring om, at Sagen af Skifteretten paa Boets Vegne maatte blive indanket for Overretten, var forkastet af Skifteretten, hvilken det, da Indstævnte som Arving modsatte sig saadan Appel, i Medfør af Skiftelovens § 51, andet Stykke, tilkom at tage Bestemmelse i saadan Henseende, har Citanten selv indbragt Sagen for Overretten, hvor han, idet han har indstævnet saavel Indstævnte personlig og som Væрге for sin Hustru for at lide Dom som nævnte Skifteret paa Boets Vegne for at varetage dets mulige Tarev under Sagen, har paastaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med de i 1ste Instants fra Boets Side nedlagte Paastande. Medens den indstævnte Skifteret ikke har givet Møde for Overretten, er Indstævnte H. Olesen derimod mødt og har procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 November 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 30.

Fredagen den 25 Oktober.

Nr. 38. Maskinmester Henrik Nielsen (Asmussen)

contra

Aftægtsmand Henrik Olesen i Stensballe, dels paa egne
Vegne og dels som Værge for sin Hustru
Bodil Jensdatter (Shaw efter Ordre).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Det fremgaar af de Overretten forelagte Oplysninger, at Indstævnte under Forhandlingerne for Skifteretten om Sagens Appel fremsatte det Tilbud, at Udfaldet af den af Boet mod Thyge I. Simonsen anlagte Sag — hvilken, efterat Simonsen ved Underretten er frifunden, af Skifteretten paa Boets Vegne er indbragt for Overretten — maatte være bestemmende for nærværende Sag, saaledes at Indstævnte og Hustru, hvis den endelige Dom i bemeldte Sag gik Simonsen imod, skulde være forpligtede til at kvittere Aftægtskontrakten, men at Citanten afslog at modtage dette Tilbud. Efter den af Parterne i begge Instantser brugte Procedure beroer imidlertid dog nærværende Sags Udfald udelukkende derpaa, om den af Rasmus Olesen iværksatte Overdragelse af sin Ejendom til Simonsen kan opretholdes, hvilket Citanten modsætter sig, fordi Rasmus Olesen til det paagjældende Tidspunkt skal have været saa aandelig svækket, at han maa anses at have manglet fornøden Habilitet, og til Støtte for denne Paastand er under nærværende Sag fremført ganske de samme

Anbringender og Bevisligheder, som ere bragte til Anvendelse under Sagen mod Simonsen.

Det fremgaar heraf, at Rasmus Olesen, da Handelen blev afsluttet, var 77 Aar gl., og at han i sit sidste Leveaar paa Grund af Alderdom var endel svækket paa Sjæl og Legeme; men han maa dog antages vedblivende at have staaet for Styret i sin Gaard indtil dennes Salg, og en efter Gaardsalget fra nogle af Arvingerne fremkommen Begjæring om hans Umyndiggjørelse fandtes ej mod hans Protest at kunne tages tilfølgelse af Skifteretten, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at en af Distriktslægen, efterat han gjentagne Gange havde tilset Rasmus Olesen, i denne Anledning afgiven Erklæring af 29 Juli 1889 gaar ud paa, at Rasmus Olesen, ihvorvel han var svækket paa Legeme og Sjæl, saa at hans Hukommelse og Tænkeevne lod meget tilbage at ønske, dog efter Udstederens Overbevisning havde saa megen Aandskraft, at han var sig sine Handlinger bevidst, og navnlig godt vidste, at han ved at overdrage sin Gaard til Simonsen viste denne og sin Broderdatter en Godhed og af denne Grund overlod dem Ejendommen til en billigere Pris end dens egentlige Værdi.

Angaaende selve den omspurgte Ejendomshandel er det oplyst, at Rasmus Olesen og Simonsen i Følge med dennes Svigermoder, Bodil Jensdatter, en Gang i første Halvdel af Juni Maaned 1889 indfandt sig paa Voer- og Nim Herreders Kontor for at faa Dokumenterne skrevne af en derværende Fuldmægtig, men at denne, som var optaget paa anden Maade, lod en anden paa sine Vegne tale med dem og foretage de fornødne Optegnelser. Fuldmægtigen affattede derefter Kjøbekontrakt og Aftægtskontrakt, og den 17 Juni mødte de Paagjældende ligesom forrige Gang i Følge med Bodil Jensdatter, igjen paa Herredskontoret for at underskrive disse Dokumenter. Ifølge en af Fuldmægtigen om det herved Passerede afgiven Erklæring, hvis Indhold er in confesso under Sagen, gjorde Rasmus Olesen da Indtryk af at være legemlig affældig og tillige noget aandelig svækket, hvorfor Fuldmægtigen, da han begyndte at oplæse Kjøbekontrakten, lagde særdeles Vægt paa at gjøre R. Olesen hvert enkelt Punkt i denne forstaaeligt og at forvisse sig om, at han var i Besiddelse af den fornødne Habilitet til at indgaa den Retshandel, det drejede sig om. Det viste sig, at Rasmus Olesen vidste Besked om sin Ejendoms Matr.-Nr. og Hartkorn, dog med $\frac{1}{4}$ Albums Afgivelse, og at han var paa det Rene med Hovedindholdet af Retshandelen, nemlig at han vilde sælge sin Ejendom til Indstævnte for en Kjøbesum af 11,000 Kr.; men derimod var han ikke paa det Rene med, i hvilke Rater og til hvilke Terminer Kjøbesummen skulde berigtiges, og da Fuldmægtigen derefter ikke fandt det rigtigt at lade ham underskrive Kontrakten, afbrødes Oplæsningen, hvorimod det kom paa Tale, at Rasmus Olesen muligt kunde

meddele Fuldmægtigen Bemyndigelse til at ordne Detaillerne efter bedste Skjøn, hvortil Rasmus Olesen var villig. Fuldmægtigen ønskede imidlertid, at Herredsfogden som notarius publicus skulde give et embedsmæssigt Skjøn om Rasmus Olesens Habilitet til at underskrive en saadan Fuldmagt, men under den Samtale, Herredsfogden til den Ende havde med Rasmus Olesen, viste denne sig saa forvirret, at det maatte opgives at lade ham underskrive nogen Fuldmagt. Da Bodil Jensdatter eller Simonsen imidlertid fremhævede, at Rasmus Olesen hjemme var ganske anderledes ved Sindskræfter, samt da Fuldmægtigen antog, at Rasmus Olesen, som var kjørt til Horsens i lukket Omnibus i stærk Solhede, derved kunde være bleven væsentlig svækket, lod han de Vedkommende faa Kontrakterne med hjem og gav dem Anvisning paa at lade Rasmus Olesen underskrive Dokumenterne i Overværelse af Vitterlighedsvidner, hvis han dertil blev istand. Underskriften fandt saa Sted den paafølgende Dag i Rasmus Olesens Hjem i Overværelse af en Sagfører, der var tilkaldt af Simonsen, og tvende Mænd, der underskrev til Vitterlighed, og som have afgivet edelige Vidneforklaringer om det den Dag Passerede. Disse gaa ud paa, at Rasmus Olesen efter Vidnernes Skjøn ikke ved denne Lejlighed var ved fulde Aandskræfter, idet hans Aandssvækkelse gjorde sig gjældende; men Vidnerne have iøvrigt erkjendt, at Rasmus Olesen svarede fornuftigt, forsaavidt der blev talt med ham om Handelen uvedkommende Ting. Angaaende Handelen blev der af Sagføreren forinden Dokumenternes Oplæsning gjentagende forelagt ham det Spørgsmaal, om det var hans Mening, at Simonsen skulde have Gaarden, hvilket Spørgsmaal han besvarede bekræftende, ligesom han paa Spørgsmaal derom opgav Kjøbesummen til 11,000 Kr., og var paa det Rene med, at der desuden skulde svares Aftægt af Gaarden, og at denne Aftægt efter hans Død skulde tilfalde Indstævnte Hendrik Olesen og Hustru. Derimod var Rasmus Olesen ikke paa det Rene med, hvorledes Kjøbesummen skulde berigtiges, idet han vel, efter at have været udenfor for at trække frisk Luft, kom i Tanker om, at han skulde have 1000 Kr. strax, men ikke kunde gjøre Rede for, hvorledes Resten skulde betales, ligesom han kun for en ringe Del kunde gjøre Rede for de enkelte Aftægtspræstationer. Kjøbekontrakten og Aftægtskontrakten bleve derefter af Sagføreren tydeligt oplæste for Rasmus Olesen, som erklærede sig tilfreds med samme og derpaa underskrev dem med ført Pen; men Vidnerne antog ikke, at han kom til Klarhed med Hensyn til Spørgsmaalet om Kjøbesummens Berigtigelse, hvorimod de ej med Bestemthed have kunnet udtale sig om, hvorvidt han kom til Forstaaelse af de øvrige Enkeltheder i Retshandelen, som han ikke fra først af var paa det Rene med. Efterat Kjøbekontrakten og Aftægtskontrakten vare underskrevne, foreslog Sagføreren Rasmus Olesen,

at han strax skulde udstede Skjøde, og da denne ikke havde noget herimod, blev Skjødet strax affattet og oplæst for ham, som erklærede, at han var tilfreds dermed og underskrev det med ført Pen. Vidnerne have endelig forklaret, at de, da de derpaa gik bort, talte sammen om, at det var kjedeligt, at de havde været Vitterlighedsvidner, og at det var tvivlsomt, om den indgaaede Handel kunde holde, da Rasmus Olesen havde været for »simpel«, idet det var Vidnernes Opfattelse, at han ikke havde kunnet gjøre tilstrækkelig Rede for Vilkaarene.

Efter de anførte Vidneforklaringer maa det, ihvorvel Vidnerne have skjønned, at Rasmus Olesen viste sig aandssvækket, antages, at denne ikke blot i Hovedsagen har været paa det Rene med og forstaaet, hvad han vilde, men at han ogsaa har forstaaet de fleste Enkeltheder i de om Handelen oprettede Dokumenter, og selv om der efter Vidneudsagnene maa gaas ud fra, at Rasmus Olesen navnlig ikke er naaet til fuld Forstaaelse af de om Kjøbesummens Berigtigelse i Kjøbekontrakten indførte iøvrigt ganske simple og ligefremme Bestemmelser, findes der ikke Føje til alene paa Grund heraf at frakjende den indgaaede Retshandel Gyldighed, eftersom Rasmus Olesen ved efter Kontraktens Oplæsning at erklære sig tilfreds med samme efter det om hans Aandstilstand Oplyste i al Fald maa anses paa bindende Maade at have renunceret paa den af den anførte Mangel paa fuld Forstaaelse følgende Indsigelse mod Kontraktens Gyldighed, i hvilken Forbindelse det derhos bemærkes, at der foreligger Vidnesbyrd om, at Rasmus Olesen i Tiden mellem Gaardsalget og hans Død gjentagende har udtalt sin Tilfredshed med det Passerede og sit Ønske om, at Handelen skulde blive staaende ved Magt.

Det maa herefter billiges, at der ved Underrettsdommen er tillagt Indstævnte Hendrik Olesen Frifindelse og bemeldte Dom, ved hvilke Processens Omkostninger i 1ste Instants ere op-hævede, og som der, da den ikke af Indstævnte er paaanket, ikke bliver Spørgsmaal om forsaavidt at forandre i hans Favør, vil derefter være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omsændighederne at burde tilsvare Indstævnte Hendrik Olesen med 80 Kr. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelser at være begaaet.

Præmisserne til Overrettsdommen i den under Nr. 39 anførte Sageres aalydende: Ved Kjøbekontrakt af 18 Juni 1889 og Skjøde af s. D., thinglæste den 28 næstefter, overdrog daværende Gaardejer Rasmus Olesen — som var Enke-mand uden Børn og med sin afdøde Hustru havde oprettet et reciprokt Testamente, hvorefter deres Efterladenskaber efter den Længstlevendes Død skulde deles mellem Begges Arvinger efter

Loven — den ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 5 af Stensballe, Væhr Sogn, af anslaaet Værdi 17000 Kr. tilligemed Løsøregjenstande af anslaaet Værdi 2500 Kr. til Indstævnte, Gaardejer Thyge Jørgen Simonsen — som er gift med Sælgerens Broderdatter — for en Kjøbesum af 11000 Kr. at berigtige ved Betaling af 1000 Kr. strax og 1000*) Kr. i 11 December Termin 1889, samt en Aftægt af anslaaet Værdi 500 Kr. aarlig, hvilken Aftægt derhos efter Rasmus Olesens Død skulde svares til Kjøberens Svigerforældre, R. Olesens Broder, Hendrik Olesen og dennes Hustru Bodil Jensdatter, som tilligemed Indstævnte og dennes Hustru til den anførte Tid havde deres Hjem hos Rasmus Olesen.

Den 7 Oktober s. A. afgik Rasmus Olesen ved Døden, og efterat derpaa Boet efter ham og hans tidligere afdøde Hustru efter en Arvings Begjæring var bleven taget under offentlig Skiftebehandling ved Voer- og Nim Herreders Skifteret, har bemeldte Skifteret i Henhold til Beslutning i Boet anlagt nærværende Sag, hvorunder Skifteretten under Paaberaabelse af, at Rasmus Olesen, da den omtalte Ejendomshandel fandt Sted, var i den Grad aandssvækket, at han manglede fornøden Habilitet, har paastaaet ovennævnte Kjøbekontrakt og Skjøde kjendte ugyldige og Indstævnte tilpligtet dels under en daglig Mulkt at fravige ovennævnte Ejendom og overlevere denne med Tilbehør samt de i Handelen indbefattede Løsøregjenstande til Rasmus Olesens Dødsbo, dels at betale Erstatning til Boet for Afsavn af Ejendommen m. m., efter uvillige Mænds Skjøn, med Renter af Erstatningsbeløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 December 1889. Ved Underrettsdommen er Indstævnte i Overensstemmelse med hans derom nedlagte Paastand frifunden for Boets Tiltale, og Sagen er derefter, i Henhold til Beslutning i Boet, indanket for Overretten, hvor Skifteretten har paastaaet bemeldte Dom forandret i Overensstemmelse med de ovenmeldte i 1ste Instants fra Boets Side nedlagte Paastande, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger var Rasmus Olesen, da Handelen blev afsluttet, 77 Aar gammel, og i sit sidste Leveaar var han paa Grund af Alderdom en Del svækket paa Sjæl og Legeme; — — — — — (**)

Det maa herefter billiges, at der ved Underrettsdommen er tillagt Indstævnte Frifindelse for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants rettelig ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændig-

*) Skal være 10000.

**) Den følgende Deel af Præmisserne er enslydende med de i den forudgaaende Dom meddelte.

hederne ligeledes være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 317. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Peter Emil Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1895: Arrestanterne Carl Ludvig Jensen, Peter Emil Hansen og Charles Petersen bør straffes: Jensen og Hansen med Forbedringshusarbejde, Jensen i 2 Aar og Hansen i 1 Aar, og Petersen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Jensen og Petersen, En for Begge og Begge for En, med $\frac{5}{6}$, og af Arrestanten Jensen med $\frac{1}{6}$, dog at Arrestanten Hansen heraf in solidum med ham udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Emil Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesterets-sagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Jensen og Petersen for Tyveri og Arrestanten Hansen for Hæleri og Betleri. Arrestanten Hansen er født den 14 Maj 1870 og anset bl. A.: ved Rettens Dom af 24 September 1887 efter Straffelovens § 228 og 253, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved Rettens Dom af 16 Maj 1891 efter Straffelovens § 228 og 253 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 7 November 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 14 December 1892 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Rettens Dom af 17 Februar 1894 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Arrestanterne Jensen og Petersen i Løbet af Maj, Juni og Juli Maaneder d. A. i 5 Gange i Forening have frastjaalet førstnævnte Arrestants Moder, Caroline Lorentzen, Gùthlers Hustru, nogle til ialt 30 Kroner vurderede Beklædningsgjenstande, der beroede i et uaflaaset Skab, der henstod i Bestjaalnes Lejlighed, i hvilken Arrestanterne, da de begik Tyverierne, havde lovligt Ophold, at Arrestanten Jensen den 5 Juli d. A., ligeledes medens han lovligt opholdt sig i sin Moders Lejlighed, har frastjaalet hende en til 12 Kroner vurderet Kaabe, hvilken beroede i det førnævnte Skab, der ogsaa ved denne Lejlighed var uaflaaset, at Arrestanten Hansen har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til denne Kaabe ved at pantsætte den, uagtet han vidste, at den var stjaalet, samt at Arrestanten Hansen i Juni og Juli Maaneder d. A. har betlet her i Staden.

Som Følge af det anførte ville Arrestanterne være at anse:

Hansen i Medfør af Straffelovens § 241, første Stykke, efter dens § 238, som for femte Gang begaaet Hæleri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne: Jensen og Hansen — for Sidstnævntes Vedkommende under et — med Forbedringshusarbejde: Jensen i 2 Aar og Hansen i 1 Aar.

Mandagen den 28 Oktober.

Nr. 245. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christen Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Bølling Nørre Herreders Politirets Dom af 21 Januar 1895: Tiltalte, Høker og Bager Christen Larsen af Videbæk, bør til Ringkjøbing Amts Fattigkasse i Bøde betale 100 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse; saa bør han ogsaa betale Sagens Omkostninger. Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte Christen Larsen derhos have sin Næringsadkomst som Høker forbrudt. Saa udreder han og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Rye og Hastrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den højst mangelfulde Maade, hvorpaa nærværende Sag er oplyst, kan der ikke ansees tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Overtrædelser af Næringslovgivningen, og idet der efter Omstændighederne, navnlig under Hensyn til, at de fornødne yderligere Oplysninger ikke nu kunne ventes tilvejebragte, ikke findes tilstrækkelig Anledning til at søge disse erhvervede, vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Christen Larsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høieste-

retssagførerne Asmussen og Bagger for Høieste-
ret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Bager og Høker Christen Larsen af Videbæk
for uberettiget Næringsbrug. Tiltalte er født i Aaret 1864 og
har tidligere — foruden at han i 1894 har erlagt en Bøde for
Overtrædelse af Værnepligtsloven — ved Forlig, indgaaet for
Bølling-Nørre Herreders Politiret den 17 Marts 1892, vedtaget en
Bøde af 20 Kr. til bemeldte Herreders Politikasse i Henhold til
Næringslovens § 78, og ved et inden samme Ret den 26 No-
vember 1892 indgaaet Forlig vedtaget en Bøde af 40 Kr. til
samme Kasse i Henhold til Næringslovens §§ 75, 77 og 78 for
anden Gang begaaet Forseelse, og begge Gange saaledes, at den
trufne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Virk-
ning som en ham overgaaet Dom, og er han derhos ved Over-
rettens Dom af 15 Januar f. A. anset for ulovlig Brændevins-
udskjækning og anden ulovlig Næringsbrug, begge anden Gang
begaaede, idet det i førstnævnte Forlig omhandlede Forhold ikke
ansaaes at være i Strid med Næringsloven, efter denne Lovs
§§ 78 og 75 med en Bøde af 50 Kr. til Ringkjøbing Amts
Fattigkasse. Efter hvad der under nærværende Sag er oplyst,
fik Tiltalte, der ifølge 2de Næringsbeviser af 27 Februar 1892
har Næringsret baade som Bager og som Høker i Videbæk i
Vorgod Sogn, medens han ingen Næringsadkomst har paa Be-
værtning eller paa Udskjækning af Vin og Spirituosa, i Februar
Maaned 1893 i Videbæk stiftet en saakaldet Forening under
Navnet »Frihedshjem«, hvis Formaal — der i Lovene for samme
er opgivet at være, dels at skaffe et Lokale i Videbæk, hvor
Medlemmerne kunne opholde sig og træffe Venner og Bekjendte,
dels at skaffe Medlemmerne selskabelig Underholdning — efter
Tiltaltes Forklaring alene er, at dens Medlemmer kunne samles
og blive beværtede med Spise- og Drikkevarer, derunder Spirituosa.

Ifølge Lovene betaler ethvert Medlem ved sin Indtrædelse i
Foreningen 25 Øre og i aarligt Kontingent 25 Øre, hvorved op-
naas Medlemsret ikke alene for den Paagjældende selv, men
ogsaa for hans Husstand, og det er endvidere bl. A. bestemt i
Lovene, at Bestyrelsen bestaar af 5 Medlemmer, der vælges af
Generalforsamlingen, at Begjæring om Optagelse i Foreningen
skriftligt eller mundtligt fremsættes for et Bestyrelsesmedlem,
hvorefter Bestyrelsen afgjør, om Vedkommende kan optages eller
ikke, og at Tilrejsende, hvorved forstaas Personer, der bo mindst
1½ Mil fra Videbæk, kunne indføres af et Medlem. Med Hensyn

til Adgangen til at blive Medlem indeholdes der ikke i Lovene nogen anden Indskrænkning, end at Personer under 18 Aar ikke kunne optages, og Tiltalte har i saa Henseende udsagt, at ogsaa Personer, der bo udenfor Jurisdiktionen, optages, naar de fremsætte Ønske derom. Efter det Oplyste har Foreningen, uden at yde Vederlag derfor, Lokale hos Tiltalte, der er et af Bestyrelsens Medlemmer og tillige dens Vært, idet han for egen Regning daglig serverer Spise- og Drikkevarer for Medlemmerne. Tiltalte har derhos forklaret, at Begjæring om Optagelse i Foreningen sker til ham, hvorefter den Paagjældende senere bliver optagen af ham og mindst 2 andre Bestyrelsesmedlemmer. Iøvrigt er der intet oplyst om noget Fællesskab mellem Foreningens Medlemmer, hvorhos der, efter Tiltaltes Forklaring, intet er bestemt om, hvem de som Indskud og Kontingent indkomne Beløb skulle tilfalde, eller hvortil de skulle anvendes, idet der af dem kun er anvendt, hvad der behøvedes til Trykning af Love og Anskaffelse af Medlemskort, Protokoller og lign.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han ogsaa siden der den 27 November 1893 ved Bølling-Nørre Herreders Politiret afsagdes Dom i den mod ham anlagte Sag, der blev endelig paakjendt ved Overrettens ovennævnte Dom af 15 Januar f. A. — ved hvilken Politiretsdom Tiltalte ikke blev anset med Straf for sit Forhold ved at beværte Personer, der antoges at være Medlemmer af den ommeldte Forening, hvilket Forhold derefter ikke kom under Paakjendelse ved Overretten, da Sagen alene efter Tiltaltes egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne var indanket for denne Ret — har i sit Hjem dagligen i betydelig Omfang serveret Spise- og Drikkevarer og udskjænket Spirituosa, af hvilke han stadig har været forsynet med mange forskellige Slags, saasom Brændevin, Rom, Kognac, Likør og forskellige Vine, til Medlemmerne af den nævnte Forening. Idet det nu efter det Foreliggende maa antages, at saagodtsom enhver Person over 18 Aar ved at henvende sig til Tiltalte og betale et Beløb af 25 Øre har kunnet blive optagen som Medlem af Foreningen, der efter Tiltaltes Opgivende tæller ca. 200 Medlemmer, samt naar tillige henses til, at Foreningen efter det Ovenanførte ikke har noget andet Formaal end at give Medlemmerne Adgang til at blive beværtede med Spise- og Drikkevarer af Tiltalte, og at enhversomhelst, der boer i en Afstand af over 1½ Mil fra Videbæk, af ethvert Medlem har kunnet indføres i Lokalet og der lade sig beværte af Tiltalte uden at være Medlem af Foreningen, findes den ommeldte Forening ikke at have en saadan Karakter af sluttet Selskab, at Næringslovens § 61 vil kunne hjemle Tiltalte Ansvarsfrihed for hans ommeldte Forhold. Men iøvrigt er det under Sagen oplyst, at Tiltalte ogsaa flere Gange har beværtet Personer, der hverken var Medlemmer af Foreningen

eller, hvor saadant efter Lovene kunde ske, indførte af et Medlem. I saa Henseende maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i September, Oktober og November Maaned f. A., flere Gange har for Betaling beværtet med Spirituosa Murer Jens Frandsen af Ringkjøbing, uagtet denne ikke var Medlem af den ovennævnte Forening eller indført af et saadant, og ligeledes i November Maaned f. A. i det mindste en Gang paa lignende Maade har beværtet Landinspektør Mouritsen af Ringkjøbing, der efter Tiltaltes Forklaring var indtegnet, men den Gang endnu ikke af Bestyrelsen var optaget som Medlem af Foreningen, ligesom han en Gang i afvigte Sommer har beværtet Husmændene Albertin Christensen af Videbæk og Ole Armosø Sørensen af Thorre — af hvilke Førstnævnte ikke var Medlem af Foreningen og ej heller efter den ovenanførte Bestemmelse i Lovene om Tilrejsende kunde indføres af Sidstnævnte, der var Medlem — med Kaffe-punsche, for hvilke der efter Sørensens Forklaring blev givet Betaling, hvad Tiltalte ikke bestemt har benægtet.

Forsaavidt det derimod endvidere er lagt Tiltalte til Last, at han har givet nævnte Mouritsen Nattely for Betaling, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om dette Forhold, da Tiltalte ikke ved Politiretsdommen er anset med Straf herfor, og Sagen alene er indanket for Overretten efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne.

I Henhold til Foranførte vil Tiltalte være at ansee for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning og anden ulovlig Næringsbrug efter Næringslovens §§ 78 og 75 med en Bøde til Ringkjøbing Amts Fattigkasse, og da Bødens Størrelse efter Sagens Omstændigheder ved Politiretsdommen findes passende ansat til 100 Kr., vil denne Dom være at stadfæste, men Tiltalte vil derhos i Medfør af § 7 i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel af 2 Juli 1870 være at dømme til at have sin Næringsret som Høker forbrudt.

Nr. 293. Detailhandler Peter Rasmus Larsen
(Ingen)

contra

Anders Christian Ravn (Rée).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Detailhandler Peter Rasmus Lar^sen, som hverken selv møder eller ved Fuld-
mægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret,
bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke,
førend det tillades ham med denne Sag at gaa
i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder
sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere
betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej til-
lades videre derpaa at tale. Saa bør han og da
betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200
Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.
I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som
har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdagen den 5 November.

Nr. 188.

Advokat Nellemann

contra

Fritz Hakon Lauritz Sørensen og Anne Madsdatter,
Madsens Enke (Def. Hansen),

der tiltales: Førstnævnte for Voldtægt og Overtrædelse af Straffe-
lovens § 211 og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Januar 1895:
Arrestanten Frits Hakon Lauritz Sørensen og de Tiltalte Alber-
tine Hansine Bauer, Anne Madsdatter, Madsens Enke, og Albine
Karoline Jensen bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i
4 Aar, Tiltalte Madsens Enke med Fængsel paa sædvanlig Fange-
kost i 60 Dage og de 2 andre Tiltalte med Fængsel paa Vand
og Brød, Tiltalte Bauer i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Jensen i
3 Gange 5 Dage. I Godtgjørelse til Pigen Marie Elisabeth
Vilhelmine Fuglede udreder Arrestanten 6000 Kr. Aktionens
Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokura-
torerne Lassen og Petersen, 60 Kr. til hver, udredes af Arre-

stanten med Halvdelen og af de Tiltalte En for Alle og Alle for En med Halvdelen. Den idømte Godtgjørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der optaget nye Forhør i Sagen, under hvilke det blandt Andet er oplyst, at der under 10 Februar 1894 var tildelt Marie Elisabeth Vilhelmine Fuglede Advarsel i Henhold til Lov 10 April 1874 § 3, samt at hun under 22 Maj d. A. er udskreven af St. Hans Hospital som helbredet. Under de nævnte Forhør har hun fastholdt sine Sigtelser mod Tiltalte Sørensen, dog med den Modifikation, at Samlejet ikke blev fuldbyrdet ved den i Dommen sidst ommeldte Lejlighed. Herpaa kan der imidlertid ikke lægges Vægt, da der efter de foreliggende Lægeerklæringer maa gaaes ud fra, at Enkelthederne ved det passerede ved den langvarige Sindsforvirring er udvisket af hendes Erindring, hvilket ogsaa bestyrkes ved hendes Holdning under de strax efter hendes Udskrivning paabegyndte og gjennem længere Tid fortsatte Afhøringer.

Idet derhos de iøvrigt fremkomne Oplysninger i deres Helhed nærmest bestyrke Rigtigheden af den af Tiltalte Sørensen afgivne Tilstaaelse, vil der, som i Dommen antaget, ikke kunne tages noget Hensyn til hans Tibagekaldelse. For det af ham udviste Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 168, 2det Led, jfr. tildels § 46, samt efter § 171, og Straffen vil kunne bestemmes, som i Dommen sket, til Tugthusarbejde i 4 Aar. Det maa derhos billiges, at der er er tillagt Marie Fuglede en Godtgjørelse, men dennes Størrelse findes efter de nu foreliggende Oplysninger at maatte nedsættes til 3000 Kr.

Tiltalte Anne Madsdatter, Madsens Enke, har under Reassumptionsforhøret tilbagekaldt den af hende tidligere afgivne Tilstaaelse, men til denne aldeles ubestyrkede Tilbagekaldelse vil der ikke kunne tages Hensyn. For det af denne Tiltalte udviste Forhold er hun med Føje anset i Medfør af de i Dommen nævnte Strafbestemmelser med Straf af 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-
vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Godt-
gjørelsen til Marie Elisabeth Vilhelmine Fuglede

fastsættes til 3000 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Hansen hver 400 Kroner, som udredes af Tiltalte Fritz Hakon Lauritz Sørensen med $\frac{9}{10}$ og af Tiltalte Anne Madsdatter, Madsens Enke, med $\frac{1}{10}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Fritz Hakon Lauritz Sørensen for Voldtægt og Overtrædelse af Straffelovens § 211 — og Anne Madsdatter, Madsens Enke — for falsk Forklaring for Retten. Arrestanten, der er født den 18 Marts 1866, er anseet ved nærværende Rets Domme af 29 December 1885, 6 November 1886 og 14 Januar 1888 henholdsvis efter Straffelovens § 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 og § 238 læmpet Tillægsstraf af lige Fængsel ligeledes i 2 Gange 5 Dage. Endvidere har han under sin militære Tjeneste gjentagne Gange været straffet for militære Tjeneste-Forseelser, dels arbitrært, dels ifølge Krigsretsdom, senest ifølge 1ste Regiments Krigsretsdom af 18 November 1889 efter Straffeloven for Krigsmagten § 97 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Endelig har han mange Gange været mulkteret dels for Vold, dels for Gadeuorden og Værtshusuorden.

Tiltalte Madsens Enke, der er født den 7 Juni 1834, er ikke fundet forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende: Den 19 Maj f. A. anmeldte Pigen Marie Elisabeth Vilhelmine Fuglede til Københavns Politi, at Arrestanten Sørensen om Aftenen den 17 nævnte Maaned havde lokket hende op i sit Værelse i Holmensgade Nr. 8, 2den Sal, og der havde forsøgt paa at voldtage hende, at han, da dette Forsøg mislykkedes, havde lukket hende inde paa Værelset, medens han selv var gaaet sin Vej, og at han noget senere samme Aften var vendt tilbage, og at det da var lykkedes ham ved Vold at tiltvinge sig Samleje med hende. Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse, under hvilken Marie Fuglede gav en nærmere detailleret Forklaring om, hvad der var passeret mellem hende og Arrestanten, nægtede denne længe og vedholdende, at han havde gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han paastod, at Marie Fuglede den paa-

gjældende Aften aldeles frivilligt havde tilstaaet ham Samleje, endog 2 Gange. I et den 27 August f. A. afholdt Forhør tilstod Arrestanten imidlertid, at han havde lokket Marie Fuglede op paa sit Værelse i den Hensigt at forskaffe sig Samleje med hende, og at den Forklaring, som hun under Sagen havde afgivet om, hvad der derefter var passeret mellem dem, i alt Væsentligt var rigtig, i hvilken Henseende han afgav en detailleret Forklaring. Denne Tilstaaelse tilbagekaldte han vel allerede i det paafølgende Forhør, idet han erklærede, at han kun havde afgivet sin Tilstaaelse, fordi han ønskede i alle Enkeltheder at blive gjort bekendt med, hvad Marie Fuglede havde forklaret, men til denne Tilbagekaldelse vil der i Henhold til D. L. 1. 15. 1. intet Hensyn kunne tages og det saameget mindre, som Rigtigheden af den nævnte Tilstaaelse er bestyrket ikke alene ved, hvad Marie Fuglede har forklaret, men ogsaa ved Sagens øvrige Oplysninger bl. A. ved de Forklaringer, der ere afgivne af Frederik Harald Peter Nielsen, Jensine Mathea Kristine Jensen, Carl Peter Johansen, Carl Christian Petersen, Mary Jørgine Jørgensen, Juliane Kristine Jensen, Martin Gregersen, Jørgentine Cathrine Sørensen, Madsens Enke og Nielsine Mortensen, Værtshusholder Jens Olsens Hustru, hvilke Forklaringer for de 2 Førstnævntes Vedkommende ere beedigede.

Herefter maa det anses for bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder: Den 1 Maj f. A. tiltraadte Marie Fuglede en Tjeneste hos Værtshusholder Jens Olsen, der har Beværtning i Holmensgade Nr. 28, Kjælderens, hvor hun dog ikke skulde deltage i Opvartningen af Gjæsterne, men kun have Kjøkkenarbejde at udføre. Hun fandt dog snart Forholdene og Omgivelserne mindre passende, hvorfor hun allerede den 13 Maj sagde Pladsen op til den 1 Juni næsteften. Om Morgenen den 17 Maj opstod der imidlertid en Ordstrid mellem hende og Værtshusholder Olsens Hustru, Nielsine Mortensen, og strax derpaa forlod hun Beværtningen i den Hensigt ikke mere at vende tilbage til sin Tjeneste hos Olsen. Noget senere paa Dagen gik hun ud til Toldboden for at tage Afsked med en Possementmager Køster, med hvem hun var forlovet, og som ved Tretiden skulde afrejse til Tyskland. Paa Toldboden traf hun imidlertid sammen med Arrestanten, som hun iøvrigt ikke kjendte noget nærmere til, idet hun kun havde set ham en Gang tidligere — nemlig Dagen forud — og da ganske flygtig, og Arrestanten, som efter sin Forklaring havde faaet Lyst til at have Samleje med hende, indbildte hende da — i den Hensigt herved at vende hendes Sind fra Køster — at Køster var en meget upaalidelig Person, som holdt alle Piger for Nar, og at Køster havde sagt til ham, at han skulde ned til Hamborg til en Pige, med hvem han havde været Kjæreste i 3 Aar. Da

Marie Fuglede i den Anledning gav sig til at græde, trøstede Arrestanten hende og opfordrede hende til at møde ham samme Aften i en Beværtning ved Navn »Kalifornien«, hvorpaa de skiltes, idet hun, som ikke tænkte paa at efterkomme Arrestantens Opfordring, gik hen til det Dampskib, med hvilket Køster skulde afsejle, uden dog at faa denne i Tale. Nogle Timer efter gik hun ned i Olsens Beværtning for at hente noget Tøj, og her traf hun sammen med Pigen Jensine Mathea Kristine Jensen, der lovede hende, som stadig var bestemt paa ikke at blive i Olsens Tjeneste, at hun kunde bo hos hende indtil videre. Medens hun nu sad og ventede paa, at Jensine Jensen skulde gaa, kom Arrestanten, der efter sin Forklaring da havde slaaet hende ud af sine Tanker, og som derfor ikke havde søgt hende i Beværtningen »Kalifornien«, ned i Olsens Beværtning og kom her atter i Samtale med hende. Under denne Samtale gjentog Arrestanten, som nu paany fik Lyst til at faa Samleje med hende, hvad han tidligere havde sagt om Køster, og herover blev hun atter meget bedrøvet. Arrestanten foreslog hende derpaa paa Skrømt at gaa i »Cirkus« sammen med ham, for at hun, som han sagde, kunde blive noget opmuntret, og dette Forslag, som han fremkom med i den Hensigt at benytte det til at lokke hende op paa sit Værelse for der at overtale hende til at tilstaa ham Samleje, gik hun ogsaa efter nogen Vægning ind paa — efter hendes Forklaring tildels af Trods mod Køster, idet hun gik ud fra, at Køster, hvis han virkelig holdt af hende, ikke kunde lide, at hun gik ud med Andre. Hun og Arrestanten forlod derpaa Beværtningen — Klokken var da mellem 9 og 10 — og ved at fortælle, at han først maatte hjem for at hente nogle Penge, fik han hende til at følge med ham op i hans Logis. Efter sin i det ovennævnte den 27 August f. A. afholdte Forhør afgivne Forklaring troede Arrestanten endnu paa dette Tidspunkt, at Marie Fuglede vilde være villig til at tilstaa ham Samleje, og han har i saa Henseende anbragt, at hun paa hans Opfordring havde lovet at gaa hjem med ham, naar de havde været i »Cirkus«.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 31—32.

Tirsdagen den 5 November.

Nr. 188.

Advokat Nellemann

contra

Fritz Hakon Lauritz Sørensen og Anne Madsdatter,
Madsens Enke (Def. Hansen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Dette Anbringende er imidlertid ganske ubestyrket og efter det Foreliggende aldeles usandsynligt. Det bemærkes herved, at Marie Fuglede ikke har kunnet afhøres nærmere om dette Punkt, idet hun som sindssyg var blevet indlagt paa St. Hans Hospital, den Gang Arrestanten afgav den nævnte Forklaring.

Efterat de vare komne op i Arrestantens Værelse, talte Arrestanten om at ville laane Penge af en ved Siden af ham boende Smedesvend Frederik Harald Peter Nielsen og bød derpaa Marie Fuglede noget at drikke, og da hun afslog dette, anmodede han hende om at tage sit Overtøj af. Dette vilde hun imidlertid ikke, og da hun derpaa vilde til at gaa, lukkede han pludselig Døren, der fra Trappegangen førte ind til hans Værelse, af og puttede Nøglen i Lommen. Da hun nu spurgte Arrestanten, hvad dette skulde betyde, blev han, der hidtil havde talt meget net til hende, med Et brøsig, og idet han ytrede, at hun ikke skulde være saa snærpø, gav han sig til at rive i hendes Hat og i hendes Jaket, hvorfor hun af Frygt for at faa disse Klædningsstykker spolerede, tog dem af. Skjøndt hun, der først nu forstod, at det var Arre-

stantens Hensigt at opnaa Samleje med hende, derpaa atter bad om at maatte komme ud, tog han, hvis Lidenskab voksede ved hendes Modstand, fat i hende og sled i hendes Kjoleliv, saaledes at det løstes op fortil, og smed dernæst hende, der var begyndt at skrige, og som bad ham om at lade hende være, hen paa sin Seng, hvorpaa han kastede sig selv ovenpaa hende. Medens de nu laa her, iturev han med et Ryk hendes Benklæder, medens han holdt hende nede med den anden Haand, og uagtet hendes Modstand lykkedes det ham at sprede hendes Ben fra hinanden, men i det Samme hun derpaa mærkede, at han begyndte at føre sit mandlige Lem ind i hendes Kjønssdel, samlede hun alle sine Kræfter, og fik ham da ogsaa ved et Stød i Brystet skubbet til Side, hvorpaa hun sprang ud af Sengen og forlangte at blive lukket ud. I Stedet for at efterkomme dette Forlangende gav Arrestanten sig imidlertid til at skjælde hende ud, hvorpaa han forlod Værelset, hvis Dør han laasede af efter sig, idet han, der da foreløbig opgav at forskaffe sig Samleje med hende, men tænkte sig, at han maaske senere vilde kunne faa sin Villie med hende, samtidig forhindrede hende i at slippe ud. Da Arrestanten var gaaet, stillede Marie Fuglede sig hen ved et af Værelsets Vinduer, der vende ud til Gaden, og raabte ned til Folk, om de ikke vilde komme op og lukke hende ud, men uagtet der var mange Mennesker at se, baade Mænd og Fruentimmer, var der ingen, der syntes at tænke paa at komme hende til Hjælp. Derimod var der et Fruentimmer, der gjentagne Gange raabte op til hende, at hun skulde »holde Kjæft«, og at hun blot skulde blive rolig der, hvor hun var.

Noget efter at Arrestanten havde forladt Marie Fuglede, gik han atter ned i Olsens Beværtning, hvor han bl. A. traf 2 Personer ved Navn Carl Peter Johansen og Carl Christian Petersen, overfor hvem han pralede af, at han havde lukket »Olsens Pige« inde paa sit Værelse, og at han havde voldtaget hende. Samtidig opfordrede han Johansen og Petersen til at gaa op til hende — eller gav dem i alt Fald Lov hertil — og Johansen og Petersen, der begge vare nysgjerrige efter at faa at vide, om Arrestanten virkelig talte sandt, gik derpaa op til Arrestantens Værelse, og lukkede sig ind i dette ved Hjælp af en Nøgle, som Johansen havde hos sig. Da Marie Fuglede, der havde opgivet at raabe om Hjælp, da hun saae, at hendes Raaben ikke nyttede noget, og som derefter havde forholdt sig rolig i det Haab, at der vilde komme Nogen forbi paa Trappen, som hun kunde bede om Hjælp, saae Johansen og Petersen, forlangte hun strax at komme ud, idet hun troede, at de vare komne for at hjælpe hende. I Stedet for at efterkomme hendes Forlangende tiltalte Johansen hende imidlertid paa uanstændig Maade, idet han ytrede, at det nu var hans Tur, og at hun, naar hun skulde være offentlig Fruentimmer, ligesaa godt kunde blive det den Aften

som næste Morgen — efter sin Forklaring troede han nemlig, da han saae, at det var sandt, at hun var gaaet op med Sørensen paa hans Værelse, at hun havde bestemt sig til at lade sig indskrive som offentligt Fruentimmer. Da han derpaa nærmede sig hende, gav hun sig imidlertid til at skribe, og han, der blev vred herover, gav hende saa 2 Slag med flad Haand, et paa hver Side af Hovedet, hvorpaa han fjernede sig fulgt af Petersen, der laasede Døren af efter sig, uagtet hun bad om at maatte slippe ud — efter sin Forklaring gjorde Petersen dette, fordi han ikke vilde have »Vrøvl« med Arrestanten.

Da Johansen og Petersen havde forladt Værelset, sad Marie Fuglede i nogen Tid ganske raadvild og stillede sig derpaa hen ved Vinduet, idet hun tænkte sig, at hun muligvis kunde faa Øje paa En eller Anden, som hun kjendte, eller paa en Politibetjent. Derimod gjorde hun ikke noget Forsøg paa at faa den ovennævnte Smedesvend Nielsen til at hjælpe hende ud, og hun har i saa Henseende forklaret, at hun ikke veed, hvorfor hun ikke bad Nielsen om Hjælp, men at hun antager, at Grunden hertil var den, at hun gik ud fra, at det ikke kunde nytte noget, eftersom Nielsen ikke af sig selv var kommen hende til Undsætning, skjøndt han maatte have hørt Alt, hvad der var foregaaet, og i Overensstemmelse hermed har Nielsen selv forklaret, at han, som var syg og laa til Sengs, næppe vilde have indladt sig paa at hjælpe Marie Fuglede ud, selv om hun havde bedt ham derom, da han ikke vidste, i hvilket Forhold hun stod til Arrestanten, og var sikker paa, at han udsatte sig for Overlast fra Arrestantens Side, saafremt han blandede sig i dennes og Marie Fugledes Mellemværende.

Iøvrigt er det under Sagen oplyst, at Nielsen, da Arrestanten begyndte at øve Vold mod Marie Fuglede, bankede paa Væggen mellem sit og Arrestantens Værelse, og bad om at maatte faa Husfred, uden at dette hjalp noget, idet Arrestanten som Svar raabte ind til ham, at han skulde passe sig selv.

Efterat Marie Fuglede havde opholdt sig nogen Tid i Værelset, uden at hun havde faaet Øje paa Nogen, hun kunde bede om Hjælp, kom Arrestanten tilbage, laasede atter Døren af efter sig og ytrede, da hun truede med at springe ud af Vinduet, hvis han ikke lukkede hende ud, at hun blot ikke skulde skabe sig. Idet han derpaa erklærede, at han nok skulde faa sin Villie med hende, om hun saa vrælede og skreg, greb han fat i hende og kastede hende om paa Sengen, hvor han holdt hende fast paa samme Maade som den forrige Gang. Efterat han, der hvilede saa tungt paa hende, at hun knapt kunde aande, dernæst havde faaet hendes Ben skilte ad, lykkedes det ham tilsidst, uagtet hun skreg og gjorde al den Modstand, hun kunde, at føre sit mandlige Lem ind i hendes Kjønssdel og at fuldbyrde Samlejet med hende, og først efterat dette var sket, slap hun

fri fra ham. Noget efter faldt han i Søvn, og hun fik da Nøglen til Værelset listet ud af hans Lomme og lukkede sig derpaa — det var da noget over Midnat — ud af Værelset. Efterat være kommet ned paa Gaden ilede hun strax hen i Olsens Beværtning, hvor hun fortalte Madam Olsen, at Arrestanten havde voldtaget hende, ligesom hun ogsaa Dagen efter viste Madam Olsen, at hun som Følge af den af Arrestanten mod hende øvede Vold havde blaa Pletter paa Halsen og paa Armene.

Under Sagen har Marie Fuglede, der er født den 6 Juli 1873, erkjendt, at hun tidligere har havt Samleje med 2 andre Mænd, nemlig 2 Gange i Aaret 1892 med en Mand, til hvem hun da stod i Forhold, og en Gang i Maj forrige Aar med den ovennævnte Possementmager Køster. Iøvrigt er der fra mange forskellige Sider, bl. A. ogsaa af de Folk, hos hvem hun tidligere har tjent, givet hende det Skudsmaal, at hun er en ordentlig og anstændig Pige, og med Hensyn til, at hun havde indladt sig paa at tage den fornævnte Plads hos Værtshusholder Olsen, er det oplyst, at Grunden hertil var den, at hun var afskaaret fra at søge en bedre Plads, idet hun tilfældigt havde mistet sin Skudsmaalsbog, i hvilken der fandtes indført Attester om de Tjenester, som hun tidligere havde havt.

Om Arrestanten, hvem Marie Fuglede, som ovenfor anført, ikke tidligere havde kjendt, er det derimod oplyst, at han er en ra og brutal Person, der i en Aarrække har været Kjæreste med et offentligt Fruentimmer, af hvem han i alt Fald tildels er bleven underholdt.

Strax efterat Marie Fuglede var blevet voldtaget, indfandt hendes Menstruation sig — en hel Uge tidligere, end den normalt kunde have været ventet — og endnu den 26 Maj vare disse Blødninger ikke standsede. Samtidigt led hun af stærke Smerter ved Vandladningen, hvilke hidrørte fra nogle Saar i »vagina« (Skeden), der maa antages at skyldes den hende af Arrestanten tilføjede Vold. Den 27 Maj blev hun derpaa indlagt paa Kommunehospitalet, hvor hun efter en Dag at have henligget paa Hospitalets 1ste Afdeling blev overført til Hospitalets 4de Afdeling, idet de ovennævnte Saar fejlagtig antoges at være af venerisk Karakter. Allerede den 3 Juni blev hun imidlertid overført til Blegdamshospitalet, da det viste sig, at hun tillige led af Diferitis, og her henlaa hun saa til den 14 Juni, da hun blev udskrevet. Efter Udskrivningen opholdt hun sig — med et Par Dages Afbrydelse — hjemme hos sin Moder, indtil hun den 18 Juli som formentlig sindssyg blev indlagt paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvor hun var under Behandling til den 15 August, da hun blev overført til St. Hans Hospital; her opholdt hun sig endnu den 22 December forrige Aar.

Om hendes Sindstilstand har Overlægen paa St. Hans Hospital under 8 September f. A., afgivet den Erklæring, at hun

lider af hallucinatorisk Forvirring med stærke Angstanfald, at Sygdommen ikke i og for sig er uhelbredelig, men at Helbredelsen i alt Fald vil trække nogen Tid ud, og at Chancerne for hendes Helbredelse synes noget usikre, da hendes Hjerne vistnok i Forvejen staar paa et mindre udviklet Standpunkt, og da hendes Nervesystem iøvrigt viser Tegn paa hysteriske Lidelser, samt at det tør antages for sandsynligt, at den hende af Arrestanten tilføjede Overlast i Forbindelse med de efterfølgende mangeartede Affekter har været den væsentligste Aarsag til hendes akute mentale Lidelse. Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling har i Overensstemmelse hermed erklæret, at han antager, at den Overlast, Arrestanten skal have tilføjet hende, saafremt den virkelig har fundet Sted, er den væsentligste Aarsag til den akute Sindssygdom, hvoraf hun lider. I en senere den 22 December f. A. afgivet Erklæring udtaler Overlægen paa St. Hans Hospital endvidere, at Marie Fuglede, skjøndt hun endnu stadig lider af Hallucinationer, dog for det meste sidder og døser Tiden bort, jævnlig førende Enetaler uden Sammenhæng, og at Sygdommen synes at tendere til at blive kronisk, til at gaa over i sekundært Sløvsind med Forvirring.

Hvad dernæst de Tiltalte angaa, da er det ved disses egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold. Under den mod Arrestanten indledede Undersøgelse søgte Forhørsdommeren at faa oplyst, om ikke Nogen havde hørt Marie Fuglede raabe om Hjælp, medens hun var indelukket paa Arrestantens Værelse, og i den Anledning mødte de Tiltalte, der Alle boede i Holmensgade, i Rettens 2det Kriminelkammer for at give Forklaring i Sagen — Tiltalte Madsens Enke den 12 Juli —. I de nævnte Forhør forklarede saa de Tiltalte følgende: Tiltalte Madsens Enke, at hun den paa-gjældende Aften havde hørt et Fruentimmer raabe ned fra Arrestantens Værelse, at Arrestanten nu vilde have, hun skulde gaa, men at det vilde hun ikke — — — — — Efterat de Tiltalte dernæst vare blevne arresterede som mistænkte for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, erkjendte de efterhaanden, at de nævnte Forklaringer var i Strid med Sandheden, og at de havde afgivet dem mod bedre Vidende og skjøndt de vidste, at det var som Vidner, at der blev afæsket dem Forklaring. De Tiltalte erkjendte saaledes, Tiltalte Madsens Enke og Tiltalte Jensen, at de vel havde hørt et Fruentimmer raabe, men at de aldeles ikke havde hørt, hvad det var, hun raabte — — De Tiltalte Madsens Enke og Jensen have derhos forklaret, at det var paa Tiltalte Bauers Opfordring og for at rette sig efter hendes Ønske, at de bestemte sig til at afgive de ovennævnte urigtige Forklaringer, og i Overensstemmelse hermed har Tiltalte Bauer erkjendt, at hun havde opfordret de 2 andre Tiltalte til at forklare i Strid med Sandheden, saaledes som sket. — Alle

de Tiltalte have sluttelig erklæret, at de ikke vilde have beediget de af dem afgivne usandfærdige Vidneforklaringer.

I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten og de Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 168, 2det Led, jfr. tildels § 46, og efter dens § 211, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar, og de Tiltalte efter Straffelovens § 146 — denne § for Tiltalte Madsens Enkes Vedkommende jfr. med § 23 — efter Omstændighederne Madsens Enke med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. — I Henhold til den af Overretssagfører O. Th. N. Krarup, der er beskikket til som Værge for Marie Fuglede at varetage hendes Tarv under nærværende Sag, derom nedlagte Paastand vil Arrestanten derhos i Medfør af Straffelovens § 303 være at dømme til at betale hende en Godtgjørelse af 6000 Kr.

Nr. 319.

Advokat Hindenburg

contra

Petra Helene Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 22 Juli 1895: Arrestantinden Petra Helene Hansen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saa betaler hun ogsaa alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Kr. E. Jørgensen og N. P. Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1895: Arrestantinden Petra Helene Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Bøcher, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Petra Helene Hansen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede, mod Arrestantinden Petra Helene Hansen for Tyveri og Betleri anlagte Sag er det ved Arrestantindens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at hun i Maj og Juni d. A. har betlet i Københavns Omegn, navnlig i fornævnte Birks Jurisdiktion, og paa sine i dette Øjemed foretagne Vandringer har gjort sig skyldig i sex Tyverier, dels fra Haver og Gaardspladser, hvortil Adgangen var uhindret, dels fra Huse, i hvilke hun var gaaet ind gennem uaflaasede Døre uden at træffe Nogen hjemme. Hun har saaledes i Ejby frastjaalet Gaardejer Laybourns Hustru et paa en Dørkarm ophængt, til 25 Kr. vurderet, Gulduhr, i Valby Enkefru Rasmussen, Staldkarl Vilhelm Jensen, Dyrpasser Larsens Hustru og Ane Boline Mortensen Dækketøj, Klædningsstykker m. m. tilsammen af Værdi 9 Kr. 40 Øre, samt i Avedøre Husejer Johan Christensen Klædningsstykker af Værdi 3 Kr. og nogle Skeer af Værdi 3 Kr. 75 Øre, de sidste fra et aabenstaaende Kjøkkenskab, eg endelig Mælkeforpagter Peter Jensen nogle i en Vindueskarm henliggende Skeer af Værdi 4 Kr. 50 Øre. Arrestantinden er født den 29 April 1857 og har under det falske Navn, Marie Margrethe Magdalene Hansen, været anset ved Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 19 September 1882 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 27 Juni 1884 efter samme Lovs § 230, 1ste Led, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt under sit rette Navn, idet hun lagde Dølgemaal paa de hende saaledes overgaaede Domme, ved Frederiksberg Birks Extraret Dom af 4 December 1888 efter samme Lovs §§ 228, 229 Nr. 4 og 253, jfr. 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og derefter ved nærværende Rets Dom af 23 Januar 1891 efter samme Lovs § 231, 1ste og 2det Stykke, og Lov 3die Marts 1860 § 3, med lige

Arbejde i 4 Aar. For det af hende nu udviste Forhold er hun ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, for fjerde Gang begaaet Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, findes at burde fastsættes til Tugthusarbejde i samme Tid.

Nr. 292. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Friederich Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juli 1895: Tiltalte, Detailhandler Friederich Christensen, bør til Statskassen bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Detailhandler Friederich Christensen, for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning anlagte Sag er dennes Omstændigheder ved Tiltaltes Erkjendelse og det iøvrigt fremkomne oplyst at være følgende:

Efterat Tiltalte i den Hensigt derved at forøge sin Kundekreds i April Maaned d. A. havde ladet uddele paa Gaden her i Staden Reklamesedler, hvori han lovede at udlevere enhver Dame, der købte et Overstykke i hans herværende Forretning, et Kontrolnummer og at nedlægge et tilsvarende Nummer i en forseglede Kasse, samt at lade af de i Kassen nedlagte Nummere udtrække 20 og forsyne Ihændehaverne af de til disse svarende Kontrolnummere med et Sæsonkort til Tivoli gratis, har Tiltalte derefter foretaget den lovede Nummeruddeling og Nummertrækning.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der ikke er fundet forhen straffet, være at anse efter den ovennævnte Lov af 6 Marts 1869 § 2 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 334.

Advokat Halkier

contra

Alexander Marcus Wilhelmsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri, uterligt Forhold og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 24 August 1895: Arrestanten Alexander Marcus Wilhelmsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Jacob P. Nielsen og Prokurator Hude, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1895: Arrestanten Alexander Marcus Wilhelmsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten,

Prokuratorerne Lassen og Lehmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Alexander Marcus Wilhelmsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants er paadømt ved Ramsø-Thune Herreders Extraret, tiltales Arrestanten Alexander Marcus Wilhelmsen for Tyveri, uterligt Forhold og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 29 Juli d. A. har stjaalet et Lommeuhr med Kjæde af Værdi 12 Kr., der tilhørte Parcellist Magnussen og beroede frit fremme i en Stue i dennes Sted paa Brordrup Mark, i hvilken Arrestanten med Samtykke af Bestjaalnes Hustru var tilstede, at han den 31 s. M. paa en Gade i Roeskilde har udvist uterligt Forhold overfor et den 8 Januar 1883 født Pigebarn ved at løfte hendes Klæder op og føre sin Haand op mellem hendes Ben, og at han i Tiden fra den 21 til den 27 Juli d. A. har i Forening med en under Sagen ikke tiltalt Person betlet hos forskellige Beboere i Lejre Herred. Arrestanten er født den 6 Oktober 1863 og er tidligere straffet mange Gange for Betleri og ialt 5 Gange for Ejendomsindgreb. Han er senest anset: Ved Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 13 August 1894 efter Straffelovens § 228, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 10, jfr. § 13, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Naskov Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Februar d. A. efter Straffelovens § 253, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 § 10, jfr. § 13, med samme Slags Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og ved Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 21 Juni d. A. efter Straffelovens § 185 og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage. For sit her under Sagen omhandlede Forhold

er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, dens § 185 og Lov 3 Marts 1860 § 3; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdagen den 6 November.

Nr. 278. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Morten Peter Larsen (Def. Jensen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juni 1895.: Tiltalte Morten Peter Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes efter de foreliggende Omstændigheder ikke at burde bestemmes højere end til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret be-

taler Tiltalte Morten Peter Larsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Morten Peter Larsen for Vold anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte Natten mellem den 8 og 9 Maj d. A. opholdt sig paa en Beværtning i Frederiksberggade, kom han i Mundhuggeri med den her tilstedeværende August Herman Palmqvist, og da de senere samme Nat samtidig forlode Beværtningen og fulgtes med hinanden henad Frederiksberggade, fornyede de Skjænderiet. Under dette fremkom Tiltalte med en Ytring om at slaa, til hvilken Palmqvist svarede, at skulde der være Slagsmaal, var det bedre, de gik op paa Nytorv, og da Tiltalte derefter bemærkede, at han nødig vilde slaa paa Palmqvist som en Skoledreng, greb Palmqvist ham i Brystet og opfordrede ham til at være rolig. Tiltalte fremtog da af sin Lomme sin Gadedørsnøgle, der vejede 15 Kv., og idet han holdt den i sin højre Haand og samtidig holdt fast i Palmqvist med den venstre, tildelte han ham flere Slag i Hovedet med Nøglen. Ved Slagene tilføjedes der Palmqvist 3 Kontusionssaar paa Forrissen, det største 2 Ctm. langt og 1 Ctm. dybt, samt paa Bagrissen 4 Saar af samme Beskaffenhed, dog ikke saa lange eller dybe. Partiet omkring alle disse Saar, der blødte stærkt, var Sædet for betydelige Blodudtrædninger. I de første Dage, efterat Læsionerne vare ham tildelte, befandt Palmqvist sig ilde, men da han den 21 Maj d. A. mødte i Retten, havde Voldens Følger fortaget sig, naar bortses fra, at han endnu havde 2 skorpedækkede, ubetydelige Saar i Baghovedet, og det maa efter det Fremkomme antages, at Volden ikke vil efterlade nogen blivende Skade. Som Følge af det anførte vil Tiltalte, der er født den 6 Juni 1866, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 7 November.

Nr. 161. Høiesteretssagfører Jensen

contra

1) **Lars Christian Lauritzen** og 2) **Anders Sørensen**,
 med Tilnavn **Nedergaard**
 (Def. for Nr. 1 Bagger, for Nr. 2 Hansen),

der tiltales: Nr. 1 for falsk Forklaring for Retten og Nr. 2 for Anstiftelse til samt Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 13 Juni 1894: Tiltalte Lars Christian Lauritzen og Arrestanten Anders Sørensen, kaldet Nedergaard, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 5 Dage og den Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør Tiltalte og Arrestanten in solidum betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wedel, 12 Kr., og til Defensorerne, Prokurator Valeur og Kancelliraad Jensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1894: De Tiltalte Lars Christian Lauritzen og Anders Sørensen, med Tilnavn Nedergaard, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til de to Defensorer sammesteds 12 Kr. til hver, samt til Aktor for Overretten, Overretssagfører Hastrup, 20 Kr. og til de to sammesteds beskikkede Defensorer, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte Lars Christian Lauritzen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter de Høiesteret forelagte Oplysninger ikkun at burde paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 146, 2det Punktum, og hans Straf vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Skjøndt det ikke af Protokoltilførslerne angaaende Forhøret af 7 Maj 1894, hvori Tiltalte Anders Sørensen gjentagne Gange anerkjendte sin Skyld, fremgaaer, at han herom afgav en selvstændig nærmere Forklaring, findes hans Til-

staaelse dog at være saaledes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger i deres Helhed, derunder ogsaa de efter Overretsdommens Afsigelse fremkomne, at der intet Hensyn kan tages til hans Tilbagekaldelse. For det i Dommen fremstillede Forhold, hvori han herefter maa ansees skyldig, findes han at maatte dømmes ikke alene, som ved Dommen skeet, efter Straffelovens § 145, jfr. § 52, 3die Punktum, men tillige efter § 146, jfr. § 52, 1ste Punktum, og hans Straf vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Lars Christian Lauritzen og Anders Sørensen med Tilnavn Nedergaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i fem Dage, sidstnævnte i sex Gange fem Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Høiesteretssagførerne Jensen, Bagger og Hansen, 50 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Sørensen, saaledes at Tiltalte Lauritzen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Lars Christian Lauritzen og Gaardejer Anders Sørensen, med Tilnavn Nedergaard, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for Anstiftelse til og Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte Sørensen i April d. A. ved Hammerum Herreds Politiret sagsøgt Forkarl Sylvester Iversen i Anledning af, at denne skulde have udspreidt et for Sørensen fornærmeligt Rygte, der bl. A. gik ud paa, at denne en Nat i Januar d. A. under et i hans Gaard i Øster-Høgild afholdt Bryllupsgilde skulde have lukket sig inde i Gaardens Staldkammer med en fremmed Kvinde, og da Iversen i det første Retsmøde den 11 April benægtede at have udspreidt det ommeldte Rygte, fremstillede Sørensen i det næste Retsmøde den 25 s. M. som Vidne Tiltalte Lauritzen, der tjente ham som Karl. Efter at denne derpaa var forberedt til Edsaflægelse,

forklarede han — hvis Forklaring iøvrigt bl. A. gik ud paa, at han havde paaheørt de paaklagde Udladelser af Sylvester Iversen, samt at Tiltalte den paagjældende Nat havde været ved Døren til det ommeldte Staldkammer, hvor Tiltalte Sørensen den Gang var inde — at denne da havde spurgt ham — der maa antages at have forsøgt paa at aabne Døren — om han vilde ind, samt, da han dertil svarede, at det kunde være det samme, havde yttret, at han godt kunde komme ind, hvorefter Lauritzen imidlertid gik sin Vej, og den af ham saaledes afgivne Forklaring fastholdt Tiltalte Lauritzen i Et og Alt, skjøndt det blev ham foreholdt, at den stod i Strid med et andet samme Dag afhørt Vidnes Forklaring, der bl. A. navnlig gik ud paa, at Sørensen ved den omfinklede Lejlighed havde nægtet Lauritzen Adgang til Staldkammeret. Sagen blev derefter udsat, uden at Tiltalte Lauritzen blev tagen i Ed, og da han i det følgende Retsmøde den 2 Maj — i hvilket to yderligere førte Vidner afgave beedige Forklaringer, der ligeledes vare i Strid med hans anførte Forklaring — derpaa paany fremstod, erklærede han, at der i hans tidligere aflagte Forklaringer var en Fejl, idet det ikke forholdt sig rigtigt, at Tiltalte Sørensen ved den ommeldte Lejlighed havde sagt til ham, at han godt kunde komme ind, hvorhos Lauritzen fremkom med en Udtalelse om, at Sørensen senere havde sagt Saadant til ham. Der blev derefter samme Dag indledet en kriminel Undersøgelse mod de Tiltalte, og under denne har Tiltalte Lauritzen tilstaaet, at hans Forklaring ved hans Møde som Vidne i Politiretten den 25 April om, at Medtiltalte ved den omhandlede Lejlighed havde sagt til ham, at han godt maatte komme ind, var usandfærdig og afgiven af ham mod bedre Vidende, skjøndt Edsformaningstalen var ham forelæst, og hans Pligt til at tale Sandhed betydet ham af Dommeren, samt fastholdt af ham, trods Forehold af den Strid, hvori den stod med det ovenmeldte samme Dag afhørte Vidnes Forklaring, og skjøndt det Ansvar, han paadrog sig ved at sige Usandhed, paany blev ham indskjærpet; og han har endvidere særlig erkjendt, at det, da han afgav den falske Forklaring, var ham klart, at denne angik et væsentligt Punkt, idet der maatte være Rimelighed for, at der ikke foregik noget Utilbørligt i Staldkammeret, saafremt Tiltalte Sørensen var villig til at lukke ham ind, medens der blev Formodning for det Modsatte, naar Sørensen, saaledes som det i Virkeligheden var Tilfældet, ikke vilde tilstede ham Adgang. Om Grunden til, at han saaledes forklarede i Strid med Sandheden, afgav han derhos i det 1ste, den 2den Maj, over ham optagne Forhør en Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte Sørensen nogle Dage før den 25 April d. A. var kommen hen til ham under hans Arbejde i Marken og, idet han meddelte ham, at han den nævnte Dag skulde følge med til Herning for at vidne i Retten i den ommeldte Sag, havde udtalt,

at han godt kunde forklare i Retten, at der var sat noget for Døren i Staldkammeret, fordi der intet Lukke var, og at han havde hørt Sørensen sige, at han godt maatte komme ind, hvorhos Sørensen, der ikke lovede ham noget for at afgive den urigtige Forklaring, tilføjede, at det gjorde ikke noget, at Lauritzen forklarede saaledes, hvorefter denne da ogsaa i det paagjældende Retsmøde afgav den ovenmeldte usande Forklaring. I det følgende Forhør den 7 Maj, i hvilket Lauritzen gjentog sin ovenanførte Forklaring om Medtaltets Opfordring til ham om at forklare falsk i den nævnte Henseende og tilføjede, at han gik ind paa denne Opfordring, samt videre forklarede, at Tiltalte Sørensen ved deres Hjemkomst fra Retsmødet den 25 April paa et Spørgsmaal af sin Hustru om, hvorledes det var gaaet, svarede, at Lauritzen havde gjort det godt, meden det andet samme Dag afhørte Vidnes Forklaring var helt taabelig, forklarede han derhos yderligere, at der derefter indtil den 2 Maj d. A. ikke havde været videre Tale mellem ham og Tiltalte Sørensen om Vidneforklaringen, undtagen forsaavidt Sørensen havde svaret bekræftende paa et Spørgsmaal af ham, om han skulde beedige sin Forklaring, samt at Sørensen den 2 Maj d. A., da de forinden det til den Dag berammede Retsmøde i den ommeldte Retssag opholdt sig i Rettens Forværelse, sagde til ham, at han nu maatte huske paa at forklare ligesom sidst, hvorhos han, da Lauritzen yttrede, at han ikke turde fastholde den urigtige Forklaring, udtalte, at det var der ingen Fare ved, med Tilføjende, at han selv vilde aflægge Ed; men Lauritzen — der iøvrigt i et senere Forhør forklarede, at Sørensen en Dag i Tiden mellem de to nævnte Retsmøder i Politisagen i sit Hjem havde mindet ham om at forklare »ligesom sidst« — bestemte sig, ifølge sin Forklaring, alligevel til at sige Sandheden og bringe sin Vidneforklaring i Overensstemmelse dermed, forinden han beedigede den, og han berigtigede derefter som ovenmeldt ved sit Møde i Retten som Vidne den 2 Maj sin tidligere Forklaring, forsaavidt den var urigtig.

I det nævnte Forhør den 7 Maj var det derhos forklaret af en Sagfører, der havde skrevet Klagen i den paagjældende Politisag for Tiltalte Sørensen og havde overværet Vidneførselen den 25 April, at Sørensen, da Sagføreren, efter at Vidneførselen var forbi, havde foreholdt ham, at et af de den Dag førte Vidner maatte lyve, bestemt havde fastholdt, at Lauritzens Forklaring var fuldkommen sandfærdig, og at Lauritzen rolig kunde aflægge Ed paa den.

I det første den 2 Maj optagne Forhør nægtede Tiltalte Sørensen at have opfordret Medtaltalte til at afgive den urigtige Forklaring, idet han tvertimod paastod, at det var ham, der havde gjort Medtaltalte opmærksom paa det Urigtige i Forklaringen, og at dette skete den 25 April. I det næste Forhør, den 7 Maj,

erkjendte imidlertid han, der i det foregaaende Forhør var bleven belagt med Arrest, paa Forehold af den ovennævnte Sagførers Forklaring Rigtigheden af denne, navnlig udtrykkelig at han ligeoverfor Sagføreren havde hævdet, at Tiltalte Lauritzen rolig kunde beedige sin Vidneforklaring, og efter derpaa at være forelæst Tiltalte Lauritzens i Forhøret den 2 Maj afgivne Forklaring om, hvorledes det var tilgaaet med, at Sørensen havde foranlediget ham til den 25 April at afgive urigtig Vidneforklaring, erkjendte han ligeledes, at denne Forklaring var rigtig. Efterat Tiltalte Lauritzen derpaa havde i bemeldte Forhør den 7 Maj, som ovenfor anført, dels gjentaget den Forklaring, dels suppleret den, erkjendte derhos Tiltalte Sørensen paa Forehold af den saaledes foreliggende Forklaring dennes Rigtighed — som det i Protokoltilførselen hedder — idet Hele og i alle Enkeltheder, ligesom han i det følgende, efter hans egen Begjæring den 12 s. M. over ham optagne Forhør, efter først at være fremkommen med en Udtalelse om, at han ikke var skyldig, paa fornyet Forehold af de ovenanførte Forklaringer erklærede disse for rigtige og rigtig tilførte. Han forlangte imidlertid Skrivematerialer for at give en nærmere Fremstilling af det Passerede, men da saadanne derpaa efter Dommerens Ordre blev ham tilbudte, afslog han at benytte dem. Da han paany efter sin Begjæring fremstilledes i Retten den 15 Maj, tilbagekaldte han derimod sin Tilstaaelse saavel om, forinden han den 25 April førte Medtiltalte som Vidne, at have tilskyndet ham til at afgive en falsk Forklaring, som om den 2 Maj næstefter at have opfordret Lauritzen til at fastholde denne Forklaring; og idet han i det nysnævnte og det nærmest følgende Forhør nærmere forklarede, at han den førstnævnte Dag, da han, efter at Vidneførselen den Dag var endt, traf sammen med Medtiltalte i et Foreningslokale i Herning, under en Samtale med denne i Enrum sagde til ham, at hans Forklaring jo var god nok for ham — Sørensen — men at Lauritzen selv maatte svare til Forklaringen, hvori der var Noget, som ikke passede, nemlig at Sørensen ved den omfinklede Lejlighed skulde have udtalt, at Lauritzen kunde komme ind i Staldkammeret, samt at han og Medtiltalte den 2 Maj næstefter under en Samtale paa et Hotel i Herning, forinden den til den Dag berammede Vidneførsel tog sin Begyndelse, vare blevne enige om, at Medtiltalte skulde tilbagekalde den Del af sin Vidneforklaring, som var urigtig, hvad denne da ogsaa gjorde, fastholdt han — der iøvrigt har udsagt, at han ikke kan forklare sig Bevæggrunden til, at han har afgivet de af ham saaledes tilbagekaldte Tilstaaelser, men at disse ere fremkomne som Følge af den stærke Sindsbevægelse, hvori han befandt sig — derefter under de følgende Forhør saavelsom ogsaa for Overretten i nogle

af ham affattede, og af hans Defensor sammesteds fremlagte Skrivelser sin Uskyldighed.

Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har nu Tiltalte Lauritzen nærmere forklaret, at han mindes, at han under en Samtale, der fandt Sted mellem ham og Tiltalte Sørensen i Tiden mellem den 25 April og den 2 Maj, formentlig paa Sørensens Ejendom og, saavidt han husker, uden at der var Andre tilstede, rettede det Spørgsmaal til Sørensen, om han skulde beedige sin Forklaring, og at Sørensen svarede bekræftende herpaa, men Lauritzen vil ikke kunne gjøre nærmere Rede for Tiden for denne Samtale eller for, hvorledes Ordene fra hver Side faldt. Iøvrigt gaar hans Forklaring under bemeldte Forhør ud paa, at han ikke efter den 25 April har haft nogen anden Samtale med Medtiltalte forinden den, der, som ovenmeldt, fandt Sted imellem dem ved deres Tilstedeværelse i Rettens Forværelse den 2 Maj, inden Vidneførelsen den Dag tog sin Begyndelse, om hvilken Samtales Indhold Lauritzen under dette Forhør har givet en Forklaring, der ganske stemmer med hans ovenanførte under de tidligere Forhør afgivne, med Tilføjende, at han under denne Samtale, hvis Ordlyd han dog heller ikke kan gjengive, gjentagne Gange udtalte, at han ikke turde fastholde sin Vidneforklaring, samt at Medtiltalte gjentagne Gange fremkom med sin Opfordring om at fastholde den, idet han navnlig udtalte, at han eventuelt selv vilde aflægge Ed paa en Forklaring, der stemmer med Lauritzens.

Tiltalte Sørensen har under det ommeldte yderligere Forhør, efter først at have nægtet, at han under en Samtale med Tiltalte Lauritzen skulde have svaret bekræftende paa et Spørgsmaal af denne, om han skulde beedige sin Vidneforklaring, og efter derpaa at have erklæret sig ude af Stand til at huske det, sluttelig udsagt, at han bestemt husker, at en saadan Samtale ikke har fundet Sted, og at hans tidligere Svar skyldtes en Misforstaaelse af Dommerens Spørgsmaal. Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at han ikke husker, om han i Tiden mellem den 25 April og 2 Maj har haft nogen Samtale med Tiltalte Lauritzen, men at han derimod kan huske, at han enten i eller udenfor det nævnte Tidsrum har ved en Lejlighed, saavidt han tror, i sin Dagligstue, yttret til Lauritzen, at denne dog maatte vide, hvad han sagde i Retten, at han ikke sagde andet, end hvad Sandhed var, og han har derhos i alt Væsentligt gjentaget sine ovenanførte Forklaringer om de Samtaler, han vil have haft med Lauritzen den 25 April efter Vidneførelsen og den 2 Maj forinden Retsmødet den Dag, og i hvilke han, som anført, vil have gjort Lauritzen opmærksom paa det Urigtige i hans Forklaring og opfordret ham til at rette denne. Endvidere har han udsagt, at Hensigten med Lauritzens fornyede Møde i Retten

den 2 Maj var, at dennes Vidneforklaring den Dag skulde beediges efter at være rettet i Overensstemmelse med Sandheden, men han har erkjendt, at han vidste, at det Almindelige er, at Vidneforklaringer blive beedigede, og at han, da han førte Lauritzen som Vidne den 25 April, gik ud fra, at Saadant ogsaa vilde blive Tilfældet med Vidneførselen den Dag.

Foruden at der intet Hensyn vil kunne tages til Tiltalte Sørensens Tilbagekaldelse af den af ham en Gang afgivne Tiltalstaaelse om at have opfordret Tiltalte Lauritzen til at aflægge den ommeldte falske Vidneforklaring i Retten, hvilken Tilbagekaldelse er saa langt fra at være bestyrket af det Oplyste, at dette meget mere maa anses at bekræfte Rigtigheden af hans Tiltalstaaelse — hvorved ogsaa bemærkes, at et af ham fremsat Anbringende om, at hans Forklaringer i saa Henseende ere urigtig tilførte Forhørsprotokollen, idet de i Virkeligheden skulde være gaaede ud paa, at han, skjøndt uskyldig, vilde paatage sig Skylden, efter det derom Fremkomne maa anses uden Hjemmel — kan der derhos efter alt Foreliggende ikke være nogen Tvivl om, at han, om han ikke maatte udtrykkelig have opfordret Medtiltalte til at beedige den falske Vidneforklaring, i ethvert Fald er gaaet ud fra den Forudsætning, at Lauritzen vilde komme til at bekræfte den med Ed. Det kan imidlertid ikke anses godtgjort, at Lauritzen ved Tiltalte Sørensens Paavirkning er bleven bestemt til at aflægge Mened, idet der mangler bestemt Oplysning om, at Lauritzen har haft til Hensigt at gaa videre end til at aflægge en ubeediget falsk Forklaring for Retten, og Sørensens Forhold i den omhandlede Henseende findes derfor ikkun at kunne tilregnes ham som et forgjæves Forsøg paa at formaa Lauritzen til at aflægge falsk edelig Vidnesbyrd.

Herefter ville de Tiltalte — af hvilke Lauritzen er født i Aaret 1873 og Sørensen i Aaret 1842, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — for deres ovenmeldte Forhold være at ansee, Lauritzen efter Straffelovens § 146 og Sørensen efter samme Lovs § 145, jfr. § 52, 3die Led, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Lauritzen i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Sørensen i 4 Gange 5 Dage.

Fredagen den 8 November.

Nr. 27. Forhenværende Gaardejer **Svend Jensen** (Selv)

contra

Kjøbmand C. D. Petersen (Shaw),

betr. Opgjørelse af Mellemværende.

Meerløse-Tudse Herreders ordinære Rets Dom af af 2 Juni 1892: Indstævnte, Kjøbmand C. D. Petersen af Svinninge, bør for Citantens, fhv. Gaardejer sammesteds Svend Jensens Tiltale, i denne Sag fri at være, og bør Citanten betale Indstævnte 50 Kroner i Sagsomkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Maj 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande, og bør Citanten, fhv. Gaardejer Svend Jensen, nu af Frederiksberg, betale Indstævnte, Kjøbmand C. D. Petersen af Svinninge, Appellens Omkostninger med 80 Kr. samt bøde 50 Kr. til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der intet Hensyn kan tages til Appellantens nye Anbringender for Højesteret, bliver Dommen efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner. Derhos findes han at maatte ansees med en Bøde af 80 Kroner for unødigt Trætte for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger

for Høiesteret betaler Appellanten, forhen-
værende Gaardejer Svend Jensen, til Indstævnte,
Kjøbmand Petersen, med 200 Kroner. For unødigt
Trætte for Høiesteret bør Appellanten til Justits-
kassen bøde 80 Kroner. Saa betaler han og til
samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under
nærværende Sag paastod i første Instants ved Meerløse-
Tudse Herreders Ret Citanten, fhv. Gaardejer Svend Jensen, nu af
Frederiksberg, Indstævnte, Kjøbmand C. D. Petersen af Svin-
ninge, til hvem han har staaet i Mellemregningsforhold i Tiden
fra 1879 til Juni Maaned 1886, tilpligtet at betale ham 15,462
Kr. 57 Øre, som Indstævnte i Mellemregningsforholdet skulde
skylde ham for leverede Varer, for Depositum og for Vexelgjæld
tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2
November 1891, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger
skadesløst.

Indstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens
Omkostninger skadesløst; og da Indstævntes Paastand blev tagen
tilfølgende ved Underrettens Dom af 2 Juni f. A., saaledes at
Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kr., har Citanten efter Stæv-
ning af 31 August f. A. indanket Sagen hertil, hvor han har gjentaget
sin i første Instants nedlagte Paastand og paastaet sig Ap-
pellens Omkostninger tilkjendte skadesløst hos Indstævnte. Denne
procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse med Tillæg af
Appellens Omkostninger skadesløst hos Citanten.

Mod Indstævntes Benægtelse er det saa langt fra, at Ci-
tanten har godtgjort at have Penge tilgode hos Indstævnte ifølge
det mellem dem bestaaende Mellemregningsforhold, at det tvært-
imod af en af Indstævnte fremlagt Udskrift af Faurbo Distrikts
Forligsprotokol fremgaar, at Citanten ved et inden bemeldte
Distrikts Forligelseskommission den 15 September 1886 indgaaet
Forlig har erkjendt ifølge Mellemregningsforholdet at skylde In-
dstævnte et nærmere angivet Beløb, og da der ikke kan tages Hensyn
til Citantens ubeviste Foregivende om ikke at have været sin
Fornuft fuldkommen mægtig den Gang, han indgik Forliget, vil
Underrettsdommen være at stadfæste og Citanten at tilpligte at
betale Indstævnte Appellens Omkostninger med 80 Kr., hvorhos
Citanten, der ikke skjønnes at have haft nogen rimelig Grund
til at anlægge nærværende Sag, i Medfør af Frdn. 11 August

1819 for unødigt Trætte vil have at bøde 50 Kr. til Justitskassen. Der foreligger ingen Stempelovertrædelser her for Retten.

Nr. 31. Frugthandler **Hans Johansen** (Grüner)

contra

Foreningen »**Arbejdernes Værn**« ved dens Hovedbestyrelses
Formand, Fabrikant **Winther** (Ingen),

betr. Betaling af et Pengebeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1893: Hovedcitanten, Frugthandler H. Johansen, bør til Kontracitanterne, Foreningen »Arbejdernes Værn« betale 827 Kr. 85 Øre med Renter heraf 5% p. a. fra den 7 August 1891 til Betaling sker, men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedsagens Omkostninger betaler Hovedcitanten til Kontracitanterne med 40 Kr., hvorimod Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Olivarius en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 25 Januar f. A. og den 9 Januar d. A. fremlagte Indlæg..

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at der er tillagt Indstævnte Frifindelse for de af Appellanten under Hovedsagen indtalte Krav med Undtagelse af det af Indstævnte som Appellantens Resttilgodehavende efter den i Dommen ommeldte Slutseddel anerkjendte Beløb af 300 Kroner.

Med Hensyn til Kontrasagen — under hvilken der, som Sagen foreligger for Højesteret, kun er Spørgsmaal om de to Poster, som ved Dommen ere tilkjendte Indstævnte — bemærkes, at det ikke kan antages, at Appellanten ved uden Forbehold at overgive Indstævnte en Gjenpart af den af ham med Magistraten afsluttede Kontrakt har paataget sig noget Ansvar for, at det i Kontrakten nævnte Antal af

Frilandsvæxter var tilstede paa den Tid, da han fratraadte Lejemaalet, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at der ikke i hans Kontrakt, saaledes som i den senere mellem Indstævnte og Magistraten afsluttede Kontrakt, findes nogen Bestemmelse om, at han ved Lejemaalets Ophør skal være pligtig til at aflevere disse Væxter i samme Antal som det, hvori han har modtaget dem. Da Appellanten derhos heller ikke ved Slutsedlen, som ikke indeholder nogen Talangivelse angaaende de her omhandlede Planter og kun nævner Ret til Fradrag i Afstaaelsessummen paa Grund af Mangler efter den i Slutsedlen indeholdte Inventarieliste, eller iøvrigt sees at have paataget sig noget Ansvar for, at Indstævnte ved Overtagelsen af Lejemaalet modtog et bestemt Antal af de omhandlede Væxter, findes det ikke at kunne tilskrives ham, at Indstævnte uden noget Forbehold ligeoverfor Magistraten paatog sig det ovennævnte strængere Vilkaar for Afleveringen, og han vil derfor være at frifinde for de Indstævntes Erstatningskrav i saa Henseende.

Ifølge det Anførte vil der alene blive at tilkjende Appellanten det af Indstævnte anerkjendte Beløb af 300 Kroner med Renter som paastaaet. Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Indstævntes Sagfører i foregaaende Instants, Overretssagfører H. Nielsen, som uden tilstrækkelig Grund har havt Sagen staaende paa sig fra den 25 Januar 1892 til den 12 September s. A., vil for denne Forhaling i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at ansee med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne fastsættes til 50 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Foreningen »Arbejdernes Værn«, bør til Appellanten, Frugthandler Hans Johansen, betale 300 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Juli 1891, indtil Betaling skeer, men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner. Overretssagfører H. Nielsen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 11 Oktober 1887 bortlejede Kjøbenhavns Magistrat til Hovedcitanten under nærværende Sag Frugthandler H. Johansen, Jordlodden Matr. Nr. 159 A. i Udenbys Klædebo Kvarter »den vestre Del af Haven« for en aarlig Leje af 600 Kr., bl. A. paa Vilkaar, at af de paa Lodden henstaaende Frilandsvæxter, deriblandt ca. 630 Rhabarberblokke og 55 Rosentræer, maatte ingen i Lejemaalstiden uden Magistratens Samtykke ryddes, og skulde de af Lejeren passes med den fornødne Beskjæring og Gjødning. Ved Slutseddél af 10 Marts 1891 forpligtede imidlertid Hovedcitanten sig til, saafremt Tilladelse dertil af Magistraten erhvervedes, at at afstaa til Kontracitanterne, Foreningen »Arbejdernes Værn«, sin Lejeret til det nævnte Jordstykke paa følgende Betingelser:

»Jorden, med hvad der paa samme findes, overdrages til »Arbejdernes Værn« fra det Øjeblik, jeg erholder udbetalt den akkorderede Sum 600 Kroner (Sex Hundrede Kroner). Foruden Træer og Buske m. m., der tilhører Magistraten, medfølger:

ca. 500 Alen Vandrør, Værdi ca.	200 Kr.
300 Stk. Roser do.	150 »
2 Brædeskure, do.	50 »
ca. 20 Enspænderlæs Gjødning	50 »
1 Harve, 2 Plove, 100 Al. Slange med Straalerør, 1 Trillebør, 2 Spader, 2 Skovle, 2 River, 2 Skuffejern, 2 Hypejern, 3 Vandkander, forskellige Lemme, Brædder, Stouder m. m.	150 »
Tilsammen	600 Kr.

Dette Beløb forpligtede Kontracitanterne sig til at betale Hovedcitanten, saasart Foreningen havde erholdt Magistratens Tilladelse til Lejens Overtagelse. Endvidere forpligtede Kontracitanterne sig til at udbetale Hovedcitanten den af ham fra 1 November 1890 forudbetalte Leje med Tre Hundrede Kroner. Det bestemtes derhos, at eventuelle Mangler efter ovenstaaende Inventarieliste skulde »fradrages ved Overtagelsen af Afstaaelsessummen.«

Efterat derpaa Kontracitanterne, som af Hovedcitanten havde erholdt overleveret en Gjenpart af dennes Lejekontrakt, havde indgivet Begjæring om Lejemaalets Overtagelse til Kjøbenhavns Magistrat, som under 19 s. M. indstillede Sagen til Borgerrepræsentationens Godkjendelse, udbetalte Kontracitanterne de ovennævnte 600 Kr. til Hovedcitanten mod dennes Tilstaaelse af 25 s. M., saalydende: »Dags Dato modtaget af Foreningen »Arbejdernes Værn« i Henhold til Slutseddél af 10 Marts 1891 som Afstaaelsessum for det af mig hidtil lejede, Kjøbenhavns Kommune tilhørende, Grundstykke af Matr. No. 159 A. Stadens Udenbys Klædebo Kvarter, og som Vederlag for de i Slutseddelen nævnte til bemeldte Forening overdragne Gjenstande, saaledes,

at disse fra nu af ere Foreningens lovlige Ejendom, — sex Hundrede Kroner, for hvilke herved meddeles skadesløs Kvittering.*

Angaaende Kontracitanternes Indtrædelse i Lejemaalet over Jordlodden oprettedes dernæst under 20 April s. A. Lejekontrakt med Kjøbenhavns Magistrat, hvorved Jorden bortlejedes til Kontracitanterne fra 1 April s. A., bl. A. med Hensyn til Ansvar for de paa Lodden henstaaende Frilandsvæxter ganske paa samme Vilkaar som i Hovedcitantens tidligere Kontrakt bestemt.

Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning proces Sag har Hovedcitanten nu anbragt, at Kontracitanterne, saasnart Slutsedlen var underskrevet og Ansøgning indgivet til Magistraten, uagtet han havde forbeholdt sig sin Ret til at afhente de paa Jorden staaende Grøntsager og forskellige andre der henstaaende Gjenstande, som ikke vare bestemte til at medfølge i Overdragelsen, have dels ødelagt dels disponeret over de paagjældende Grøntsager, samt nægtet at udlevere ham de øvrige ham tilhørende Gjenstande.

Hovedcitanten har derfor under Hovedsagen søgt Kontracitanterne til Betaling af følgende Gjenstande:

4000 Grønkaalsstokke med	200 Kr.
200 Snese Purrer	50 >
100 Stk. Purløg	25 >
100 Stk. Kørvel og Spinat	25 >
5 Læs Tang	35 >

Tilsammen 335 Kr.

med Renter 5% p. a. fra Hovedforligklagens Dato den 14 Juli 1891 samt tilpligtet under en af Retten fastsat daglig Mulkt at udlevere ham nedennævnte Effekter:

10 Fustager af Værdi	5 Kr.
100 Urtepotter	4 >
2 Maskinstænger	4 >
1 Gumpekasse	5 >
1 Seng	5 >
1 Havebænk	5 >
230 Alen af Kontracitanterne kasserede og derfor af Hovedcitanten med nye erstattede Vandrør	60 >

Tilsammen af Værdi 88 Kr.

samt Kontracitanterne dømte til at betale ham de i Henhold til Slutsedlen af 10 Marts 1891 endnu skyldige 300 Kr., med Rente heraf 5% p. a. fra den 14 Juli 1891, hvorhos Hovedcitanten subsidiært har paastaet sig hos Kontracitanterne tilkjendt de ovenanførte Værdiers samlede Beløb 723 Kr. med Renter som foranført. Hovedcitanten har derhos gjort Paastand paa Tilkjendelse af Hovedsagens Omkostninger hos Hovedcitanterne*) skadesløst.

*) Skal være Kontracitanterne.

Medens Kontracitanterne under Hovedsagen have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, have de under Kontrasagen anbragt, at Aarstiden, da de indgik den nævnte Overenskomst med Hovedcitanten, ikke tillod dem at forvise sig om, hvorvidt de Kjøbenhavns Kommune tilhørende Frilandsvæxter vare til Stede paa Jordlodden, men at de, saasnart det kunde skjønnes, at Antallet af Rhabarberblokke og Rosentræer var ufuldstændigt, under 13 Maj s. A. forlangte optaget en Syns- og Skjønnsforretning, ved hvis Foretagelse den 2 Juni næstefter det i Hovedcitantens Overværelse af Skjønsmændene paavistes, at der manglede ca. 438 Stk. Rhabarberblokke, hvis Værdi ansloges til 1 Krone i 3 a 4 Aars Alderen, medens deres aarlige Udbytte efter denne ansattes til 40 a 50 Øre pr. Stk. Af Roser forefandttes kun 8 Stk., som erklæredes for værdiløse. Idet Kontracitanterne herefter formene hos Hovedcitanten at have Krav paa følgende Erstatningsbeløb:

1.	For 438 Rhabarberblokke á 1 Kr. pr Stk.	438 Kr.	> Øre
2.	For Afsavn af disse i $3\frac{1}{2}$ Aar á 45 Øre aarlig	689	> 85 >
3.	Tillavning af et Jordstykke til Udplantning af 438 Stk. Rhabarberblokke og Arbejds-løn for Plantningen, hvilket i Henhold til en af Kontracitanterne fremlagt ubeediget Erklæring fra 2 Mænd er ansat til . . .	175	> 60 >
4.	Tilvejebringelsen af 42 Stk. manglende Rosentræer á 50 Øre pr. Stk.	21	> — >

Ialt 1324 Kr. 45 Øre

men erkjende, at heri bør fragaa det Hovedcitanten ifølge Slutsedlen endnu tilkommende Beløb 300 Kr., have de søgt denne til Betaling af 1024 Kr. 45 Øre, med Renter heraf 5% p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 7 August 1891, samt Kontrasagens Omkostninger.

Under Kontrasagen har derimod Hovedcitanten procederet til Frifindelse ligeledes med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Hvad angaar den under Hovedsagen paastaaede Udlevering af Effecter til Beløb 88 Kr., bemærkes, at det mod Kontracitanternes Benægtelse ikke er godtgjort, at der af saadanne, da Kontracitanterne overtog Lodden, fandtes paa denne andet end For- og Endestykket til en Seng, Dele af en Gumpekasse og nogle brystne Vandrør, hvis Længde var Kontracitanterne ubekjendt, eller at disse skulde have nægtet Hovedcitanten paa Forlangende at erholde bemeldte Gjenstande udleverede. Mod Kontracitanternes Benægtelse er det dernæst ikke godtgjort, at Hovedcitanten ved Siden af den skriftlige Overenskomst af 10 Marts 1891 har forbeholdt sig Retten til at borttage de paa Jordlodden voxende Grøntsager m. m., og idet det herefter maa have sit Beroende ved, hvad Ordlyden af bemeldte Overens-

komst maa anses at hjemle, vil der heller ikke, forsaavidt denne Post angaar, kunne gives Hovedcitanten Medhold.

Hvad Kontrasøgsmålet angaar, har Hovedcitanten vel bestridt, at han overfor Kontracitanterne har paataget sig noget Ansvar for Tilstedeværelsen af de i Kontrakten af 11 Oktober 1887 opregnede Frilandsplanter, for hvis hændelige Tilintetgjørelse han overhovedet ikke har noget Ansvar, og som desuden ligesaa vel kunne tænkes forringede i det Tidsrum, som forløb, efterat Kontracitanterne havde tiltaget sig Raadigheden over Jorden, og indtil Skjønnsforretningen optoges.

Til dette sidste, ganske ubestyrkede Anbringende, hvorom Intet fra Hovedcitantens Side blev antydet under Skjønnsforretningen, kan der imidlertid ikke tages noget Hensyn. Da dernæst Hovedcitanten ved i Anledning af Overenskomsten af 10 Marts 1891 at overgive Kontracitanterne en Gjenpart af sin Kontrakt med Magistraten uden hverken da eller ialfald, forinden ny Kontrakt var bleven afsluttet mellem Kontracitanterne og Magistraten, at tage noget Forbehold for det Tilfælde, at Antallet af Rhabarberblokke og Rosentræer maatte vise sig ufuldstændigt, maa siges at bære Skylden for, at Kontracitanterne overfor Magistraten have paataget sig at tilsvare et større Antal Planter, end der efter Skjønnsforretningen kan antages at have været til Stede, da Kontracitanterne overtog Lodden, maatte det i ethvert Fald, for at Hovedcitanten kunde fri sig for Ansvar i saa Henseende, være hans Sag at sætte Kontracitanterne i Stand til overfor Magistraten at godtgjøre, at de ved Skjønnsforretningen paaviste Mangler skyldtes Hovedcitanten utilregnelige Aarsager. Hovedcitanten har imidlertid Intet foretaget for at holde Kontracitanterne fri for saadant Ansvar, og disse maa derfor anses berettigede til hos Hovedcitanten at holdes skadesløse herfor.

Med Hensyn til de enkelte af Kontracitanterne opregnede Erstatningsbeløb, mod hvis Rigtighed Hovedcitanten har nedlagt Indsigelse, findes Posterne 3 og 4 imidlertid ikke at kunne tilkjendes dem, eftersom disse Værdiansættelser ikke støtte sig til noget lovformeligt Skjøn.

I Henhold til alt Foranførte vil der under Hovedsagen alene kunne tilkjendes Hovedcitanten hans Resttilgodehavende ifølge Slutsedlen 300 Kr., medens Kontracitanternes Paastand under Kontrasagen vil være at anerkjende for et Beløb af 1127 Kr. 85 Øre, hvorefter Hovedcitanten vil have at tilsvare Kontracitanterne Forskjellen mellem disse Beløb 827 Kr. 85 Øre med Renter heraf, som af Kontracitanterne paastaat.

Medens Kontrasagens Omkostninger findes at burde ophæves, vil Hovedcitanten have at betale Kontracitanterne Hovedsagens Omkostninger med 40 Kroner.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Olivarius en

Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 25 Januar f. A. og den 9 Januar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 11 November.

Nr. 232.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Maribo Birks Extrarets Dom af 12 Januar 1895: Tiltalte, Gaardejer Rasmus Jensen i Hillested, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed i Saxkjøbing, og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo, 12 Kr. for hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Casse, betaler Tiltalte, Gaardejer Rasmus Jensen af Hillested, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 146, men Straffen findes i Medfør af Slutningsbestemmelsen i denne Paragrafs 1ste Punktum at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i to Maaneder. Saa udreder han og Aktionens

Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høiesteret til Advokaterne Hal- kier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær- værende fra Maribo Birks Extraret hertil indankede mod Tiltalte Gaardejer Rasmus Jensen af Hillested for falsk Forklaring for Retten anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder ifølge Til- taltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende: Efterat Kommissionær Rasmus Jørgensen ved nævnte Birks Politiret havde anlagt privat Sag mod Tiltalte til Betaling af 9 Kr. for udført Høstarbejde, gjorde Tiltalte under denne Sag gjældende, at han havde betalt Jørgensen det fordrede Beløb, og ved Politirettens den 5 Juni f. A. afsagte Dom ansaas Rigtighe- den heraf godtgjort, hvorfor Tiltalte blev frifunden og Jørgensen idømt Mulkt for unødigt Trætte. Efter Begjæring af Tiltalte, som gjorde gjældende, at Jørgensen mod bedre Vidende under be- meldte Sag havde fragaaet Modtagelsen af de 9 Kr., blev der derpaa i Juli Maaned s. A. indledet offentlig Undersøgelse ved oftnævnte Birks Politiret mod Jørgensen for Bedrageri, men denne nægtede sig skyldig i det ham paasigtede Forhold og forklarede, at han vel forinden den civile Sags Anlæg havde af Tiltalte modtaget en Pengesum, men at denne var bleven ham ydet ikke som Vederlag for Høstarbejdet, men fordi han for flere Aar til- bage havde været Tiltalte behjælpelig med at afslutte forskjellige Byttehandler med den senere til Amerika bortrejste Gaardejer Kaae i Vester Skørtinge. Foreholdt det af Jørgensen saaledes Afgivne forklarede Tiltalte under sit Møde for Politiretten den 28 September f. A. ikke blot, at han ikke skyldte Jørgensen nogetsomhelst Kommissionssalær, hvilket antageligt er stemmende med Sandheden, men tillige at han ingensinde havde været sammen med Jørgensen hos Kaae, og at samtlige de Byttehan- deler, han i sin Tid havde indgaaet med Sidstnævnte, vare blevne afsluttede hos ham selv, uden at Jørgensen havde været til Stede, hvilke Dele af hans Forklaring vare urigtige, idet han gjentagne Gange har været sammen med Jørgensen hos Kaae, og Jørgensen ogsaa maa antages at have overværet nogle af Byttehandlerne, hvorhos Tiltalte, der af Kaaes Hustru har til- forhandlet sig Hør og Egepæle, i samme Retsmøde i Strid med Sandheden benægtede at have kjøbt saadanne Gjenstande hos Kaae. Tiltalte har erkjendt at have afgivet de anførte urigtige

Forklaringer mod bedre Vidende og har som sin Bevæggrund hertil anført, at han, hvem der gjentagne Gange var bleven af-æsket Forklaring under den offentlige Undersøgelse, var kjed af at møde for Retten og haabede at faa Ende paa Sagen ved at forklare som sket. Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 6 Juni 1842 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 146, 1ste Del, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende.

Nr. 337. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jørgen Christian Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Extra-rets Dom af 17 August 1895: Tiltalte Jørgen Christian Jensen bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage. Saa bør han og erstatte Handelslærling Eustache Rasmussen af Randers bemeldte Lægeregning med 4 Kr. og Cyklens Reparation med 5 Kr., samt betale Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 10 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landoverrets Dom af 13 September 1895: Tiltalte Jørgen Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Erstatning til Handelslærling Eustache Rasmussen betale 19 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lov-

lige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jørgen Christian Jensen til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Slagter Jørgen Christian Jensen for Vold paa Person. Handelslærling Eustache Rasmussen har forklaret, at da han og en anden Handelslærling afvigte 10 Juli om Aftenen Kl. 9—10 stode med deres Cykler paa en Landevej ved Randers, kom Tiltalte hen til dem og gav, efter nogen Snak om at ville laane den Andens Cykle og lære Rasmussen at kjøre paa Cykle, denne, der ikke vilde indlade sig med Tiltalte, med sin Fod et Spark paa Bagen, hvorhos han, da Rasmussen nu vilde undvige og søgte at sætte sig op paa sin Cykle, greb ham bag i hans Jakke, hvorved Rasmussen faldt til Jorden med Cyklen og kom til at ligge over dennes Styr og Forhjul samt fik Næsen skrammet ret betydelig, hvorefter Tiltalte, der havde Støvler eller Sko paa, gav sig til, medens Rasmussen laa paa Jorden, at sparke ham i Hovedet. Ifølge en under Sagen fremlagt Attest af en Læge, der samme Aften undersøgte Rasmussen, havde denne da paa venstre Side af Hovedet en noget buetformet Læsion, der gik gennem Overhuden, med Afskrabning i Omfanget og ovenover en mindre lignende Læsion, hvorhos Næsen var opsvulmet og stærkt skrammet, og der fandtes flere mindre Hudafskrabninger paa Hænderne samt en lignende paa venstre Laars Inderflade, hvilke Læsioner Rasmussen, da han den 16 Juli mødte i Retten, forklarede nu vare lægte med Undtagelse af nogle Saarskorper paa Hænderne, ligesom han ikke antog, at Saarene vilde efterlade Ar.

Efter Tiltaltes Forklaringer i Forhørene kunde han, der vil have været noget beruset ved den paagjældende Lejlighed, om det da Passerede ikke erindre Andet, end at han havde talt med Rasmussen, men ved flere under Sagen afhørte Vidners beedigede Forklaringer maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, dels at Tiltalte uden nogen Foranledning fra Rasmussens Side overfaldt denne paa den ovenmeldte Maade, hvorved Rasmussen fik flere blødende Saar, dels at Tiltalte, om han end var paavirket af Spiritus, ikke var beruset i en saadan Grad, at det kunde influere paa hans Tilregnelighed, hvorfor hans foranførte Forklaring ikke kan komme i nogen Betragtning. Eustache Rasmussen har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes henholdsvis 4 Kr. og 5 Kr. i Erstatning for Udgift til Læge og for hans Cykles Beskadigelse — hvad Tiltalte ikke har havt noget at erindre imod — samt endvidere 25 Kr. i Erstatning for Svie og Smerte. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1873 og afset fra, at han ifølge sin egen Forklaring to Gange har erlagt Bøde for Drukkenskab, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil være at tilpligte, foruden de ovenmeldte Erstatningsbeløb af 4 Kr. og 5 Kr., at betale Rasmussen 10 Kr. i Erstatning for Svie og Smerte.

Færdig fra Trykkeriet den 21 November 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr 33.

Mandagen den 11 November.

Nr. 226. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Simonsen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 24 December 1894: Tiltalte Niels Peter Simonsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 20 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Petersen for Overretten betaler Tiltalte Niels Peter Simonsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste- ret betaler Tiltalte Niels Peter Simonsen til Høiesteretssagførerne Astnussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Simonsen, der er født den 28 September 1826, og som tidligere har været straffet: ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 22 September 1868 efter Straffelovens § 260 og 261 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 December 1881 efter Straffelovens § 253, kfr. § 251, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 27 Oktober 1888 efter Straffelovens § 228, kfr. § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 20 Marts 1893 efter Straffelovens § 251 og 257, kfr. tildels § 46, samt § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, aktioneret for Bedrageri, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Medens det ved Tiltaltes Erkjendelse og det iøvrigt Oplyste maa ansees for godtgjort, at han i Slutningen af September eller Begyndelsen af Oktober Maaned 1894 til Professor, Dr. phil. Stephens har solgt tvende Lurer for 300 Kr. Stykket, og at Tiltalte havde bestilt bemeldte Lurer, der under Sagen ere vurderede til 100 Kr. Stk., hos en i lille Kongensgade her i Staden boende Ciselør og betalt dem med henholdsvis 100 Kr. og 94 Kr. pr. Stk., foreligger der med Hensyn til Tiltaltes Forhold i foranførte Henseende iøvrigt følgende:

Efterat Tiltalte — der tidligere har bedraget Professor Stephens ved til denne at sælge Antikviteter, som han udgav for ægte, skjøndt de vare eftergjorte, for hvilket Forhold Tiltalte blev anset med Straf ved den ovennævnte af Frederiksberg Birks Extraret den 20 Marts 1893 afsagte Dom — i Anledning af Salget af fornævnte Lurer var bleven afæsket Forklaring til en den 15 Oktober 1894 optagen Politirapport, forklarede han først til denne, at han ca. 14 Dage forud paa en Rejse i Jylland havde kjøbt en Lur af en Husmand Christensen, men rettede

derefter sin Forklaring derhen, at han havde købt 2 Lurer, ikke af den nævnte Husmand, men derimod af ovennævnte Cicelør og allerede modtaget den ene, som han betalte med 300 Kr. og igjen havde solgt Professor Stephens for 326 Kr., medens den anden senere skulde leveres. Tiltalte paastod dernæst, at han havde underrettet Professor Stephens forinden Salget om, at Lurerne vare eftergjorte, men nærmere examineret, erkjendte han derefter, at han, da han solgte Lurerne til Professor Stephens, ikke omtalte, at de vare eftergjorte, men derimod sagde, at de vare Danefæ, idet de vare fundne i Moser i Jylland af et Par Bønder. I Overensstemmelse hermed forklarede Professor Stephens til Rapporten, at Tiltalte ved Salget havde udgivet Lurerne for Danefæ, og at han først Dagen før Rapportens Optagelse, hvilket Tiltalte erkjendte for rigtigt, af denne var bleven underrettet om, at Lurerne vare eftergjorte, ved hvilken Lejlighed Tiltalte, der meddelte, at Politiet havde været hos ham, tillige anmodede om ikke at blive gjort ulykkelig. Ved sit første Møde i Politiretten den 27 Oktober 1894 ratihaberede Tiltalte derpaa, efter at være formanet til Sandhed, sin Forklaring til ovennævnte for ham oplæste Rapport. Derefter gav Professor Stephens Møde i Retten og, næst at forklare, at han nu havde modtaget og betalt ogsaa den anden Lur med 300 Kr., erklærede han, at Rapporten for hans Vedkommende tildels var urigtig, idet Tiltalte forinden Salget af Lurerne udtrykkelig havde underrettet ham om, at de vare eftergjorte. Da Tiltalte derpaa paany afæskedes Forklaring, tilbagekaldte han sin til Rapporten afgivne Forklaring om mod bedre Vidende at have fortalt Professor Stephens, at Lurerne vare fundne i Jylland, og han vedblev derefter under hele Forhøret, at han, som af Professor Stephens forklaret, havde meddelt denne inden Salget, at Lurerne vare uægte, idet Tiltalte iøvrigt ikke turde benægte, at han til Rapporten, hvis Rigtighed vedkommende Politibetjent under Sagen har bekræftet med sin Ed, havde forklaret som i Rapporten anført.

Efter de foreliggende Omstændigheder findes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af den af ham til Rapporten afgivne og derefter inden Retten ratihaberede Tilstaaelse, i hvilken Henseende særlig bemærkes, dels at Tiltaltes efter Tilbagekaldelsen afgivne Forklaringer i det Hele have været ubestemte og vakkende, dels at den anførte Tilbagekaldelse ikke skjønnes at kunne finde Støtte i den af Professor Stephens inden Retten afgivne Forklaring, da bemeldte Deponent, der er 81 Aar gammel, og som efter en af Dommeren under det første Forhør gjort Protokoltilførsel under Forhøret gjorde Indtryk af at være aldeles aandssvækket og at gaa i Barndom, ifølge nogle af ham nærstaaende Personer, deriblandt hans mangeaarige Huslæge, under Sagen afgivne Forklaringer maa ansees for som Følge af sin høje Alder i Forbindelse med en for nogle

Aar siden udstaaet Sygdom at være saa svækket i aandelig Henseende, at han ikke kan ansees at være i Besiddelse af almindelig Dømmekraft, hvilket blandt andet træder frem ved Spørgsmaalet om Bedømmelse af saadanne Gjenstande, som han, der nærer udpræget Samlerinteresse, ønsker at erhverve til sine Samlinger. Efter det Foranførte vil Tiltalte derfor for sit ovenanførte Forhold overfor Professor Stephens være at ansee efter Straffelovens § 251 jfr. § 23 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og Underrettsdommen, der har anseet Tiltalte efter Straffelovens § 251, kfr. tildels § 46, og sammenholdt med § 23 med samme Straf, vil herefter kunne stadfæstes.

Tirsdagen den 12 November.

Nr 159. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Christian Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 10 September 1894: Tiltalte Jens Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Husmand Christen Jensen, kaldet Nørskov, af Skringstrup betaler Tiltalte 500 Kr., saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schibbye, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Oktober 1894: Tiltalte, Jens Christian Nielsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hindberg, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, hvis Overlæge har erklæret, at Tiltalte vel ikke er sindssyg, men derimod har begaaet det i den indankede Dom omhandlede Overfald i en bevidstløs Tilstand, fremkaldt ved en abnorm Virkning af Spiritus, og det kongelige Sundhedskollegium har derefter udtalt, at Tiltalte — der efter de fremkomne Oplysninger maa antages for nogle Aar siden at have paa-draget sig en alvorlig Hovedlidelse ved Fald fra en Vogn — navnlig efter den Tid af og til lider af kortvarige Anfald af abnorm Sindstilstand, især naar han er beruset; efter Kollegiets Formening tyder alt paa, at Tiltalte højst sandsynligt har havt et saadant Anfald under Overfaldet, og under denne Forudsætning finder Kollegiet det ligeledes sandsynligt, at Tiltalte har handlet i en bevidstløs abnorm Tilstand, saa at hans Udsagn om ikke at have bevaret nogen Erindring om Overfaldet er sandfærdig.

I Betragtning heraf og under Hensyn til de øvrige Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilveje-bragte Oplysninger maa det billiges, at Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 38 ved Dommen er fritagen for Straf for det Overfald, som han efter de foreliggende Oplysninger maa antages at have begaaet. Aktionens Omkostninger, der ved Dommen ere paalagte Tiltalte, findes at maatte ud-redes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger udredes af det Offentlige. Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Christian Nielsen, der er født i Aaret 1857, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for Vold og Legems-beskadigelse.

Efterat Tiltalte og Husmand Christen Jensen, med Tilnavn

Nørskov, af Skringstrup den 7 Juli d. A. havde gravet Tørv og udført andet Arbejde for Boelsmand Peder Laustsen af Skals, spiste de til Aften sammen med Laustsen og fik Brændevin til Maden, hvorhos de efter Maaltidet nød nogle Thepunsher, efter Jensens og Laustsens Forklaring hver to eller et Par, medens Tiltalte har forklaret at have faaet fire. Da Jensen derefter, som det maa antages omtrent Kl. 11, vilde begive sig hjem, fulgte Tiltalte med, idet han efter Jensens Forklaring af egen Drift ytrede til denne, som røg af en Tiltalte tilhørende Pibe, at han godt maatte blive ved dermed, da han (Tiltalte) vilde følge ham et Stykke paa Vej. Jensen, efter hvis Formening hverken han selv eller Tiltalte paa dette Tidspunkt var egentlig beruset, men dog ej heller fuldstændigt ædru, har nu om, hvad der herefter passerede, afgivet en Forklaring, som i det Væsentlige gaar ud paa Følgende: Da de havde gaaet lidt, forlangte Tiltalte Brændevin og tog i det samme en Flaske med Brændevin, som Jensen havde i Lommen, op af denne, hvilket Jensen, som godt undte Tiltalte en Snaps, ikke havde noget imod. Medens Jensen lod sit Vand, drak Tiltalte derpaa af Brændevinen, hvorefter han med Bemærkning, at Proppen var gaaet af og en Del af Brændevinen spildt, vilde levere Flasken tilbage; men da Jensen saa, at der kun var lidt Brændevin tilbage i Flasken, sagde han til Tiltalte, at han ikke vilde have den, og at det var bedst, at Tiltalte tog den med tilbage til Laustsen, hvem den tilhørte, hvorpaa Tiltalte stak Flasken i sin Lomme. De satte sig derpaa ned og talte lidt sammen, og medens de sad saaledes, tilbageleverede Jensen Tiltalte Piben, som denne stoppede og tændte. Efterat Tiltalte havde anmodet Jensen om at skaffe ham Høsttjeneste paa Holmgaard, skiltes de derpaa venskabeligt ad, idet Jensen gik i Retning af sit Hjem. Da han var gaaet ca. 100 Skridt, blev han imidlertid pludselig overfalden bagfra, idet han blev greben i Benet, saa at han faldt forover og forslog sit Hoved, hvorefter Voldsmanden kastede sig over ham og flængede ham med en Kniv i Hovedet, og da Jensen derpaa drejede dette, blev han ramt med Kniven i Ansigtet nær ved Øjet; Voldsmanden sagde herunder til Jensen, at han skulde aflevere sine Penge, hvortil Jensen i Overensstemmelse med Sandheden svarede, at han ingen Penge havde; da den Anden vedblev at bruge Kniven, tog Jensen nu fat paa ham af yderste Evne og fik ham væltet om, saa at han selv kom til at ligge ovenpaa, samt greb fat paa Voldsmandens Næse. Jensen fik vel derefter endnu flere Knivstik i Baghovedet; men det lykkedes ham dog at komme fri, hvorefter han, der var ude af Stand til at gaa længere, lagde sig ved et Dige i Nærheden, hvor han tilbragte Resten af Natten. Først den næste Formiddag Kl. 5 naaede han til sit Hjem og blev der forbunden af en Læge. Han har iøvrigt forklaret, at han ikke saa Volds-

manden, og at han vel troer, at det var Tiltalte, men ikke med Sikkerhed kunde kjende denne paa Stemmen.

Ved en den 10 s. M. af vedkommende Distriktslæge efter Forhørsdommerens Begjæring foretagen Undersøgelse af Jensen, som da var oven Senge, og som angav, at hans Almeenbefindende var ret godt, fandtes Hovedet paa Kryds og Tværs gennemflænget af ialt 10 forskellige Snitsaar, dels i Haarregionen, dels i Ansigtet, af en Længde fra 2 til 5 Tommer, hvilke Saar da vare sammenklæbete ved begyndende Helningsproces. Blandt disse Saar fremhæves et ca. 3 Tommer langt, der begyndte ved det indvendige Hjørne af venstre nedre Øjelaag, og løb skraat nedad og udad i en uregelmæssig Bueform henover venstre Kind til forreste Rand af Underkjæben, og hvorigjennem en Klump Muskelmasse saaes at skyde sig ud. Desuden fandtes foruden forskellige Hudafskrabninger og farvede Pletter i Ansigtet over venstre Øre i den forreste Del af Tindingen et uregelmæssigt ca. $1\frac{1}{4}$ Tomme langt Saar med Tværretning med kvæstede Rande og graalig uren Bund, som antoges opstaaet ved Kontusion, og paa yderste Led af højre Pegefinger, der angaves at være bleven bidt, to smaa kontunderede Saar, der lignede Mærker efter Tænder. Læsionerne antoges ikke at ville medføre skadelige Følger for Jensens fremtidige Helbred, hvorimod hans Ansigt efter Distriktslægens Formening vilde blive noget vansiret af de fremkommende Ar. Da Jensen den 23 Juli mødte i Retten til Forhør, bar han endnu Hovedet indbundet og angav at lide af Smerter i dette samt at være mat og uarbejdsdygtig; men ved en af Distriktslægen den 18 August derefter foretagen ny Undersøgelse fandtes samtlige Saar lægte uden paafaldende Vansir; derimod var der indtraadt en sandsynligt vedblivende Stillingsforandring af venstre Øje og dermed følgende Dobbeltsyn, der rimeligvis er fremkaldt ved en Beskadigelse af en af Øjets bevægende Muskler, og som for Fremtiden vil være Jensen til stor Gene, idet han, for at være orienteret, maa indskrænke sig til Brugen af højre Øje og holde det venstre blændet.

Da Tiltalte den 8 Juli om Eftermiddagen blev anholdt, fandtes der i hans Lomme en blodig Kniv, der beskrives som en almindelig Foldekniv, hvis Blad er $2\frac{1}{2}$ '' langt og $\frac{1}{2}$ '' bredt, og som er forsynet med et $3\frac{1}{4}$ '' langt Skaft. Det er derhos oplyst, at Tiltalte ikke har været i Seng Natten mellem den 7 og 8 Juli, idet han først indtraf i sit Logis hos Laustsen Kl. 4 om Morgenen, da Laustsen saa ham komme gaaende dygtig tilføjet hen til Brønden, hvor han vaskede sig, idet han efter Laustsens Forklaring bandte og skjældte ud. Laustsen, som vil have vexlet nogle Ord med Tiltalte, har iøvrigt udsagt, at denne tilsyneladende forstod, hvad der blev sagt ham, og at hans Gang og Holdning ikke bar Præg af Beruselse. Medens Laustsen ikke vil have bemærket, at det var Blod, som Tiltalte var til-

sølet med, er det paa anden Maade, derunder ved Tiltaltes egen Erkjendelse, tilstrækkelig oplyst, at nogle af de Klæder, Tiltalte bar om Aftenen den 7 Juli, nemlig en Vest, en Bluse og en Skjorte, om Morgenen den 8. s. M. vare blodige, idet Vesten var fuldstændigt gennemtrukket af Blod, og Blusen og Skjorten navnlig paa de venstre Armer vare tilsølede dermed. Dertil kommer, at der, da Tiltalte den 9 Juli d. A. blev fremstillet til Forhør, fandtes en mindre Hudafskrabning saavel paa den højre som paa den venstre Side af hans Næse og et lille Saar, tilsyneladende bibragt med en Kniv, indvendigt paa hans venstre Haand, samt at den af Jensen omforklarede Tiltalte tilhørende Tobakspibe den 8 Juli om Formiddagen skal være funden paa Gjærningsstedet. Tiltalte har da ogsaa under Forhøret udtalt, at han selv ikke nærer nogen Tvivl om, at det er ham, som har tilføjet Jensen de ommeldte Saar og Beskadigelser; men han har vedholdende forklaret, at han, der allerede i Laustens Hjem vil være bleven betydeligt beruset, og som efter sin Formening fulgte med Jensen for at faa noget af den Brændevin, denne førte med sig, ikkun husker, at de satte sig ned paa Marken og drak af Brændevinen, men at han intet erindrer om, hvad der derefter passerede, forinden han om Morgenen den 8 Juli fandt sig staaende oversølet mod Blod og Støv ved Laustsens Brønd, hvor han vaskede sig, ligesom han ej heller vil kunne erindre den Ordvexling, som skal have fundet Sted mellem ham og Laustsen. Tiltalte, der af Lausten er skildret som en ustadig og noget forfalden Person, og som har anbragt, at det oftere er hændet ham, at han, naar han har været beruset, har tabt enhver Erindring om, hvad han under sin Rus har foretaget sig, har derfor erklæret sig ude af Stand til at forklare, hvorledes det er tilgaaet med Overfaldet eller hvad der har givet Anledning til dette; men han har dog tilføjet, at han er vis paa, at han ikke har overfaldet Jensen for at tage Penge fra denne, eftersom han havde hørt Jensen anmode Laustsen om at lægge Penge ud for den tidtomtalte Flaske Brændevin, da han selv ingen havde, og Jensen har bekræftet, at han har rettet en saadan Anmodning til Lausten.

Den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring om, at han paa Grund af den drukne Tilstand, hvori han til det paagjældende Tidspunkt befandt sig, har mistet enhver Erindring om det af ham begaaede Overfald, findes nu efter Omstændighederne, og idet Distriktslægen bl. A. har erklæret, at der baade hos Drankere og Individuer, der i det Daglige ikke nyde Spiritus, kan som Følge af en individuel eller nedarvet Disposition til Sindsex-taser under Beruselse optræde et pludseligt Anfald af Raseri, hvorunder de begaa Voldshandlinger, der ofte ere fuldstændig umotiverede, og hvorom de ikke have Spor af Erindring, naar de atter komme til klar Bevidsthed, ikke at kunne forkastes, og da

der herefter maa gaaes ud fra, at Tiltalte i Gjerningens Øjeblik har manglet sin Bevisthed, vil han i Medfør af Straffelovens § 38 være at frinde for Aktors Tiltalte, hvoraf følger, at der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Jensen nedlagte Erstatningspaastand under Paakjendelse. Tiltalte vil dog efter Omstændighederne have at udrede Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 13 November.

Nr. 185. Høiesteretssagfører Shaw

contra

Niels Christiansen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 261.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 8 December 1894: Tiltalte, Skomager Niels Christiansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 20 Kr., og til Defensor, Kancelliraad Bredstrup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte kun er anset med Straf for de to i Dommen sidst omhandlede Forhold, og at disse ere henførte under Straffelovens §§ 257 og 261; men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christiansen bør hensættes i simpelt Fængsel i sex Uger. Saa udreder han og Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Shaw og Asmussen for Høiesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Christiansen for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens § 261. Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalt Bo den 30 Juni f. A. efter hans Begjæring taget under Konkursbehandling, efterat han, der siden Aaret 1889 havde drevet Haandværk som Skomager i Randers, i de sidste 3 Aar havde, som af ham erkjendt, været sig bevidst, at han var insolvent, og at hans Passiver betydeligt oversteg hans Aktiver. Imidlertid havde Tiltalte dog ikke førend Konkursen været Gjenstand for nogen videre Retsforfølgning fra sine Kreditors Side, naar undtages, dels at han den 8 Maj f. A. med Firmaet Jørgen Petersen & Co. i Kjøbenhavn, hvilket han den Gang skyldte, foruden 486 Kr. 73 Øre ifølge en løbende Vexel, et forfaldent Beløb af 692 Kr. 50 Øre, havde maattet indgaa et privat Forlig, der blev ratihaberet i Kjøbenhavns Forligskommision den 10 s. M., om Betaling af dette sidste Beløb med Renter senest den paafølgende 11 Juni, dels at han ligeledes kort Tid førend Konkursens Indtræden indgik et Forlig med Garver I. F. F. Lillieqvist om Betaling af sin Gjæld til denne, 962 Kr. Medens det sidstnævnte Forlig ikke blev exekveret, lode Jørgen Petersen & Co. derimod, efterat Tiltalte den 10 Juni f. A. havde standset sine Betalinger og herom underrettet ialtfald enkelte af sine Kreditorer, deriblandt bemeldte Firma, den 27 næstefter afholde en Udlægsforretning hos Tiltalte, hvorved der til Fyldestgjørelse af den dette efter det ovennævnte Forlig af 8 Maj tilkommende Fordring, der med Renter og Omkostninger opgjordes til 773 Kr. 94 Øre, blev gjort Udlæg i nogle Tiltalte tilhørende Løsøregjenstande, af hvilke en Del dog, efter hvad Tiltalte opgav, var pantsat ved et den 21 Maj f. A. thinglæst Pantebrev af 18 s. M., og i forskjellige af ham opgivne udestaaende Fordringer, samt endelig dels i Tilbagekjøbsretten til en Del Fodtøj, som han efter sit Opgivende nogen Tid i Forvejen havde solgt til Skomager Solberg i Silkeborg for 300 Kr. med det Forbehold,

at han i Løbet af 6 Uger, som muligt endnu ikke vare forløbne skulde kunne tilbagekjøbe samme, dels i Indløsningsretten til et Parti Læder, som han havde kjøbt i Flensborg for ca. 530 Kr., og hvori han efter sin Fremstilling havde givet Pantelaaner Schmidt i Randers Haandpant for 300 Kr. Efter den af Udlæghaverens Sagfører afgivne Forklaring har han imidlertid ikke fundet Anledning til at tilraade sin Mandant at benytte sig af den saaledes erhvervede Ret med Hensyn til bemeldte Tilbagekjøbsret og Indløsningsret, og de af de udlagte rørlige Effekter, som ikke vare pantsatte, ere derhos ved at realiseres ikkun udbragte til 144 Kr. 47 Øre, medens Fordringerne have vist sig at være saa godt som uerholdelige. Ifølge den i Medfør af Konkurslovens § 78 udarbejdede Oversigt af Konkursboets Status, bestaa derhos dettes Aktiver ikkun af Butiksinventar og Værktøj til en Værdi af ca 140 Kr. og nogle udestaaende Fordringer, der ere ansatte til en Nettoværdi af henved 40 Kr., hvorimod alene Skifteomkostningerne og privilegerede Fordringer, derunder Husleje 295 Kr., hvorfor vedkommende Kreditor tillige har Pant i Løsret, tilsammen ville udgjøre noget over 400 Kr., saaledes at der ingen Dækning bliver til de anmeldte uprivilegerede Fordringer, der andrage ialt ca. 3400 Kr.

Det er nu lagt Tiltalte til Last, at han, der den 31 Oktober 1893 indtraadte i Ægteskab, den 16 næstforhen havde med sin tilkommende Hustru indgaaet en Ægtepagt, hvorefter ikke alene en hende tilhørende Kaptal af 1000 Kr., men tillige forskjellige nærmere specificerede og til en samlet Værdi af 1600 Kr. ansatte Gjenstande, som angaves at ville blive medbragte af Hustruen som hendes Udstyr, saavel som det, der i Tidens Løb maatte blive anskaffet istedetfor samme, skulde som Hustruens Særeje holdes udenfor Formuesfællesskabet mellem hende og Tiltalte, uagtet disse Gjenstande, saaledes som det ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne er oplyst under Sagen, for Størstedelen bleve anskaffede af ham — som dog skyldte sin tilkommende Hustru, der som Naadlerske havde arbejdet for ham i nogle Aar, et Beløb af omtrent 300 Kr., — for egen Regning og tildels paa Kredit, og under den i Tiltaltes Konkursbo afholdte Registreringsforretning blev derhos ogsaa den saaledes indgaaede Ægtepagt, der er forsynet med kongelig Konfirmation af 21 Oktober 1893 og thinglæst den 23 næstefter, af Tiltalte paaberaabt som Hjemmel til at fordre de væsentligste og værdifuldeste af de i hans og Hustrues Værge forefundne rørlige Effekter som Sidstnævntes Særeje holdte udenfor Boet. Tiltalte har nu vel erkjendt, at han allerede den Gang, Ægtepagten blev oprettet, havde en betydelig Gjæld, og at han, som han har udtrykt sig, for alle Tilfældes Skyld og navnlig for det Tilfælde, at han skulde dø, eller at der skulde blive gjort Udlæg hos ham, lod det give Ud-

seende af, at de paagjældende Gjenstande indbragtes i Ægteskabet af hans Hustru; men da det Oplyste dog ikke giver Anledning til at antage, at Tiltalte paa dette Tidspunkt har havt særlig Grund til at befrygte en Retsforfølgning fra nogen enkelt Kreditors Side, eller at han allerede da har maattet forudse sin Fallit som forestaaende, findes hans ommeldte Handlemaade ikke at kunne henføres under eller stilles ved Siden af noget under Straffeloven som bedrægeligt henhørende Forhold, og der bliver herefter ikke under denne Del af Sagen at paalægge Tiltalte noget Strafansvar.

Det samme maa dernæst ogsaa blive Tilfældet, dels forsaavidt det under Sagen er fremdraget, at Tiltalte — hvem hans nu afdøde Fader i Aaret 1891 havde overdraget sin Ret ifølge en mellem denne og Slagter H. P. Henningsen den 24 Marts 1889 oprettet Kjøbekontrakt, hvorved Henningsen til Sikring af et til Tiltaltes Fader skyldigt Beløb 1000 Kr., afhændede sit til samme Værdi ansatte Løsøre — under 20 April f. A. har opgivet denne Ret, hvilket efter Tiltaltes og Henningsens Forklaringer skete i Henhold til en, som det maa antages, allerede tidligere mellem dem truffen Overenskomst, efterat Henningsen, hvem Tiltalte vil have anset for uvederhæftig, saaledes at han helst maatte nøjes med, hvad han kunde faa, efterhaanden havde afdraget 400 Kr. paa selve Gjælden, dels med Hensyn til, at Tiltalte ved en under 18 Maj f. A. oprettet og den 21 s. M. thinglæst Kontrakt, hvorved han af Smedemester A. Christensen for en aarlig Afgift af 300 Kr. lejede det Forretningslokale, som han alt i flere Aar havde haft i Brug, men uden at der hidtil havde været oprettet nogen skriftlig Kontrakt desangaaende, for sine Forpligtelser efter Kontrakten saavel som for en resterende Lejeafgift af 70 Kr. har, saaledes som opgivet ved den ovennævnte under 27 Juni f. A. afholdte Udlægsforretning, givet Udlejereren Panteret i forskellige af sine Effekter, hvilken Pantsættelse, der ifølge Tiltaltes Forklaring fandt Sted efter Forlangende af Udlejereren, og som iøvrigt ikke kan forudsættes at have givet denne en fortrinligere Stilling i Konkursboet end den, der allerede ifølge hans Fordrings egen Beskaffenhed maatte tilkomme ham, ikke efter det Foreliggende kan antages at have været forbunden med nogen svigagtig Hensigt fra Tiltaltes Side, dels endelig forsaavidt Tiltalte sigtes for i Løbet af Foraaret 1894 at have fra forskellige af sine Handelsforbindelser forskrevet Varer uden Hensigt til at betale samme. Med Hensyn til dette sidste Punkt er det vel oplyst, at Tiltalte, foruden at han en Gang i Maj Maaned f. A. har fra et udenlandsk Firma modtaget nogle til hans egen personlige Brug bestemte Klædevarer, uden at den Firmaet herfor tilkommende Betaling, 65 Kr. 64 Øre, var bleven erlagt inden Konkursens Indtræden, har til forskjellig Tid i Marts og April Maaned f. A.

ladet sig fra flere Steder tilstille Varer til en samlet Værdi af ca. 1500 Kr., ligeledes uden at Betaling af samme senere har fundet Sted, og særligt at han fra Firmaet M. E. Hirsch i Flensborg har indforskrevet det under den ovennævnte Udlægsforretning berørte Parti Læder til en Pris af 532 Kr. 68 Øre, paa hvilket der blev tilstillet ham Faktura af 19 April, og som den 23 næstefter ankom til Toldboden i Randers, hvor det imidlertid paa Grund af, at Tiltalte ikke saa sig i Stand til at betale Tolden, der udgjorde ca. 85 Kr., forblev henliggende, indtil det den 29 Maj blev indløst af Pantelaaner Schmidt, hvem Tiltalte efter først paa to andre Steder at have gjort forgjæves Forsøg paa at pantsætte eller sælge Læderet samme Dag imod en Udbetaling af 200 Kr. havde overladt dette saaledes, at Schmidt efter tillige at have indløst Læderet paa Toldboden skulde anses som Ejer deraf, men være pligtig til indenfor en nærmere aftalt Frist og imod en Avance af 15 Kr., at afstaa Læderet til Tiltalte; men det findes dog betænkeligt overfor Tiltaltes Benægtelse i saa Henseende at statuere, at han ved at rekvirere det ommeldte, fra M. E. Hirsch ankomne, Vareparti, som, efter hvad en under Sagen afhørt Læderhandler har udsagt, ikke var særlig stort i Forhold til den af Tiltalte drevne Forretning, eller de øvrige Varer, som han har modtaget i Foraaret 1894, har havt til Hensigt ikke at betale samme, idet der navnlig ikke er aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om, at han, der vil have bertaget Sommeren som en god Tid for Skomagerne, mente at kunne, hvis hans Kreditorer vilde lade ham i Ro, holde det gaaende ligesom hidtil ved at forskrive andre Varer paa Kredit og ved Hjælp af de herfor indkomne Penge dække tidligere modtagne Varer.

Naar den mod Tiltalte rejste Sigtelse fremdeles gaar ud paa, at han skal have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold derved, at han, som af ham erkjendt, har foranlediget, at hans Svigerfader, som det maa antages, i Slutningen af September eller i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. hos Pantelaaner Schmidt indløste det ovennævnte Parti Læder, uagtet der, som meldt, var givet Jørgen Petersen & Co. Udlæg i den Tiltalte tilkommende Indløsningsret til dette, findes Tiltalte ej heller ved sit Forhold i denne Henseende at have paadraget sig Strafansvar; thi selv bortset fra, at Tiltalte, der under Registreringsforretningen i Konkursboet opgav at have givet Pantelaaner Schmidt Haandpant i Læderet for ca. 300 Kr., havde faaet et benægtende Svar paa en af ham forinden Indløsningsretten rettet Forespørgsel til Inkassator i Boet om, hvorvidt dette vilde lade Læderet indløse, saavel som fra, at Tiltalte, uagtet han var tilstede under Udlægsforretningen, ikke vil have lagt Mærke til, at Udlæget ogsaa omfatter hans Ret med Hensyn til Læderet, maa der i alt Fald efter det Foreliggende gaas ud fra, at den Frist, inden

hvis Forløb Læderet skulde kunne indløses, og som efter Tiltaltes Forklaring udgjorde en Maaned, var udløben paa det Tidspunkt, da Indløsningen fandt Sted, og at saaledes Tiltaltes og hermed tillige Udlægshaverens retlige Krav paa at kunne indløse Læderet den Gang var gaaet tabt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det imidlertid endvidere godtgjort, at han under sin Nærværelse i Kjøbenhavn i Begyndelsen af Mai Maaned f. A. til Indehaveren af Firmaet Jørgen Petersen & Co. ikke alene har udtalt, at han var solvent, men tillige, i den Hensigt at bevæge Firmaet til at tilstaa ham Henstand med Betalingen af dettes Tilgodehavende hos ham, har i Strid med Sandheden opgivet, at hans Hustru den paafølgende 10 Juni vilde erholde udbetalt en Arv af 2000 Kr., hvoraf han, der lod uomtalt, at der ikke bestod fuldstændigt Formuesfællesskab mellem ham og hans Hustru, kunde dække sin Gjæld til Firmaet — som derfor ogsaa gav ham en Henstand, der ellers ikke vilde være bleven ham tilstaaet — medens det virkelige Forhold var dette, at den Kapital, som Tiltaltes Hustru vilde blive raadig over i den nævnte Termin, ikkun bestod af de ved ovennævnte Ægtepagt fra Formuesfællesskabet undtagne 1000 Kr., og at Tiltalte ikke havde nogen Anledning til at forudsætte, at disse vilde blive stillede til hans Disposition.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte i Slutningen af Maj og i Begyndelsen af Juni Maaned f. A., skjøndt han allerede da forudsaa sin forestaaende Fallit, har — hovedsagtelig ved Hjælp af det Beløb 200 Kr., som han modtog af Panteaaner Schmidt for det ovennævnte Parti Læder, og det Beløb af 300 Kr., som han forskaffede sig i Midten af Maj Maaned f. A. ved at sælge en Del færdigsyet Fodtøj til Skomager Solberg — helt eller delvis fyldestgjort forskellige af sine i Randers boende Kreditorer for deres Fordringer, der vel alle vare forfaldne, men til hvis Inddrivelse der dog ikke var foretaget noget retsligt Skridt, og saaledes navnlig betalt til Kjøbmand Fr. Elling 85 Kr., Læderhandler Falkenberg 48 Kr. 25 Øre, Restauratør Vellev 80 Kr., Snedker Knakkegaard 255 Kr. 50 Øre og, saavidt Tiltalte mindes, Firmaet Vett og Wessels Udsalg ca. 20 Kr. For sit Forhold i de 2 sidstnævnte Henseender vil Tiltalte, der er født i Aaret 1861, og som ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, hvorimod han under en i Aaret 1893 indledet Undersøgelse har været sigtet for Misligheder med Hensyn til de hans Faders Dødsbo tilhørende Efterladenskaber, uden at der dog i den Anledning blev institueret Tiltale imod ham, være at anse efter Straffelovens §§ 257 og 261, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 26. Godsejer, Kammerherre **I. F. Scavenius**
(Zahle)

contra

Overretsprokurator **Casse** som executor testamenti i forhen-
værende Godsforvalter **N. A. Sandaggers** Bo (Jensen),
Disconto- og Laanebanken for Storehedinge Og
Omegn (Hindenburg) og forhenværende Gaardejer **Poul**
Hansen (Ingen)

betr. Annullation af en Tvangsauktion.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24
Juli 1893: Forsaavidt den indankede Vurderingsforretning
angaar, afvises Sagen. Den paaankede Exekutionsforretning bør
ved Magt at stande, hvorimod den indankede Auktionsforretning
bør uefterrettelig at være. Appellens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den indankede Dom ifølge Proce-
duren ikke foreligger Høiesteret til Prøvelse, forsaavidt den
for Vurderingsforretningens Vedkommende har afvist Sagen,
vil Dommen i Henhold til de deri under den øvrige Deel af
Sagen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes
at erindre, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Hoved-
appellanten og — under Hensyn til Sagens Beskaffenhed i det
Hele - in solidum med ham den indstævnte Bank at burde
betale til Kontraappellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Høiesteret betale Hovedappellanten, Kammer-
herre **I. F. Scavenius**, og Indstævnte, Diskonto-
og Laanebanken for Storehedinge og Omegn, een
for begge og begge for een, til Kontraappellanten,
Overretsprokurator **P. Casse** som executor testa-
menti i Boet efter afdøde forhenværende Gods-
forvalter **N. A. Sandagger**, med 300 Kroner. Saa
betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10
Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 20 September 1889 blev ifølge Begjæring af Overretssagfører H. E. Ovesen for Indstævnte forhenværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, Kammerherre J. F. Scavenius af Frederiksberg afholdt en Eksekutionsforretning hos Indstævnte forhenværende Gaardejer Poul Hansen i Holtug, ved hvilken der for et Beløb af 10,000 Kr., skyldigt ifølge Panteobligation af 4 Januar 1877, thinglæst 16 s. M., til bemeldte Kammerherre Scavenius, med Renter og paaløbne Omkostninger, ialt 11375 Kr. 6 Øre, tilligemed videre paaløbende Omkostninger blev givet Rekvirenten Udlæg i den nævnte Poul Hansen da tilhørende Ejendom Matr. No. 6 i Holtug, hvorfra dog er fraskilt en Parcel paa ca. 5 Tdr. Lands Størrelse, med Bygninger, Besætning m. m., og paa Grundlag af denne Udlægsforretning blev efter Sammes Rekvisation inden Stevns- Faxe Herreders Auktionsret afholdt 3 Auktioner over bemeldte Poul Hansens Ejendom Matr. Nr. 6 a i Holtug, nemlig den 24 Oktober 1889, den 7 November s. A. og den 21 s. M., ved hvilken sidste Auktion Sagfører V. Keller blev Højstbydende pr. Kommission med 11,100 Kr., og den 18 December s. A. fremlagdes til Auktionsprotokollen en Skrivelse af 21 November s. A. fra Sidstnævnte, hvori han meddeler, at det af ham saaledes gjorde Bud er sket for Indstævnte Diskonto- og Laanebanken for Storehedinge og Omegn, samt en Skrivelse af s. D. fra Overretssagfører H. E. Ovesen, ved hvilken han som Rekvirent paa Indstævnte Kammerherre Scavenius's Vegne approberer dette Auktionsbud, hvorefter Auktionsretten erklærede, at der blev tillagt det paa Budet givne Hammerslag fuld Retsvirkning. Ved de her omtalte Auktioner blev fremlagt en under 4 Oktober 1889 afholdt, den 8 s. M. inden Stevns- Faxe Herreders Ret afhjemlet Vurderingsforretning over Ejendommen m. v., hvilken Forretning foretoges i Henhold til en inden samme Ret den 24 September 1889 sket Udmeldelse.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 November 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang. Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 34—35.

Onsdagen den 13 November.

Nr. 26. Godsejer, Kammerherre J. F. Scavenius
(Zahle)

contra

Overretsprokurator Casse som executor testamenti i forhen-
værende Godsforvalter N. A. Sandaggers Bo (Jensen),
Disconto- og Laanebanken for Storehedinge og Omegn
(Hindenburg) og forhenværende Gaardejer Poul Hansen
(Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Efter Stævning af 10 Marts 1890 til ovennævnte trende
Indstævnte, Disconto- og Laanebanken ved dens Bestyrelse
Justitsraad I. Hoffmeyer, Apotheker P. Sunckenberg, ovennævnte
Overretssagfører H. E. Ovesen, Proprietær F. Svendsen jun.
Postmester V. Faber og fornævnte Sagfører V. Keller har nu
Citanten Overretsprokurator P. Casse som executor testamenti
i Boet efter afdøde forhenværende Godsforvalter N. A. Sandagger
af Frederiksberg — hvilket Bo næsteften Arvefæsteafgift og
10,000 Kr. var Panthaver i ovenmeldte Ejendom Matr. Nr. 6a
i Holtug for et Beløb af 12000 Kr. ifølge Panteobligation af 6
December 1880, thinglæst 7 s. M., — her for Retten til Under-
kjendelse, Annullation og Ophævelse indanket heromhandlede
Eksekutionsforretning og Udlæg, Vurderingsforretningen med Ud-

meldelse og Afhjemling samt Auktionsforretningen med Approbationen, in subsidium Vurderingsforretningen med Udmeldelse og Afhjemling og Auktionsforretningen med Approbationen, mere subsidiært Auktionsforretningen eller dog 3die Auktion med Approbationen, og mest subsidiært Approbationen, hvorhos Citanten har paastaet Indstævnte Kammerherre Scavenius tilpligtet at betale forhenværende Godsforvalter Sandaggers Bo Appellens Omkostninger. De Indstævnte have paastaet alle de indankede Retsfølgningsskridt i enhver Henseende stadfæstede og sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Appellens Omkostninger.

Foraaavdt den paaankede Vurderingsforretning angaar, vil Sagen, da de til at foretage denne Forretning udmeldte Mænd, der ikke have givet Møde under Sagen, ikke ere stævnedes her for Retten, ex officio blive at afvise.

Med Hensyn til den foretagne Exekutionsforretning har Citanten støttet sin Paastand paa, dels at ovennævnte Panteobligation af 4 Januar 1877 ikke var vedlagt Rekvisitionen om Exekutionen, og at det end ikke i Rekvisitionen anføres, at der efter Obligationen kunde foretages Exekution uden Lovmaal og Dom, ligesom samme ej heller er fremlagt under Exekutionsforretningen, og dels at den udlagte Ejendom ikke i Forretningen er betegnet med fornøden Bestemthed, idet det i saa Henseende kun bemærkes, at der er givet Udlæg i »den pantsatte Ejendom Matr. No. 6 i Holtug By og Sogn af Hartkorn«, hvorfra dog er fraskilt en Parcel paa ca. 5 Tdr. Lands Størrelse,« uden at der findes nogen Oplysning om, hvad det er for en Parcel, der undtages fra Udlæget.

Ligesom det imidlertid i førstomtalte Henseende maa bemærkes, at det af en af vedkommende Herredsfoged udstedt, under Sagen fremlagt, Attest ses, at paagjældende Panteobligation, der var paaberaabt i Rekvisitionen, er forevist for ham, forinden han berammede Forretningen, og det af denne fremgaar, at denne var tilstede under samme, medens der savnes Hjemmel til at stille de her af Citanten yderligere gjorte Fordringer, saaledes findes Betegnelsen af Ejendommen under Forretningen at være overensstemmende med de i Panteobligationen forsaavdt benyttede Udtryk, ligesom der ej heller under Forretningen ses at været opstaaet nogen Tvivl om Gjenstanden for samme.

Som Følge heraf vil den indankede Exekutionsforretning være at stadfæste.

Hvad dernæst den paaankede Auktionsforretning angaar, har Citanten for det Første fremhævet, at der ikke — hvad af de Indstævnte er indrømmet — af Auktionsdirektøren med Hensyn hertil er udstedt nogen Auktionsplakat, saaledes som

ved Fr. 19 December 1693 § 10 og Sportelreglement 22 Marts 1814 § 112 paabudt.

Der findes nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold i, at Undladelsen af at iagttage denne ifølge den da gjældende Lovgivning officielle Berømmelse af Auktionen, hvor denne som her er en Tvangsauktion, er en saa væsentlig Mangel i Henseende til Grundlaget for samme, at den paaankede Auktionsforretning paa Grund heraf vil være at kjende uefterrettelig, og bliver det saaledes unødvendigt at prøve de øvrige af Citanten mod sammes Gyldighed fremsatte Indsigelser.

Da den paa det højeste Auktionsbud meddelte Approbation ikke er nogen Retshandling, skjønnes det ikke passende efter Citantens Paastand tillige at annullere samme, hvilket forøvrigt, naar selve Auktionsforretningen kjendes uefterrettelig, ej heller kan anses nødvendigt for at betage Approbationen dens Virkning. Appellens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der foreligger ingen Overtrædelse af Stempelovgivningen herfor Retten.

Nr. 294. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Simon Frederik Simonsen og Peter Olsen
(Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juli 1895:
De Tiltalte Simon Frederik Simonsen og Peter Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Simonsen i 4 Gange 5 Dage og Olsen i 6 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Simon Frederik Simonsen og Peter Olsen, een for begge og begge for een, til Høieste-
retssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Simon Frederik Simonsen og Peter Olsen for Vold. Tiltalte Simonsen er født den 10 Oktober 1861 og anseet: ved Rettens Dom af 20 April dette Aar efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 1 Maaned. Tiltalte Olsen er født den 29 Juni 1860 og senest anseet: ved Rettens Domme af 30 September 1882 og 17 Februar 1883 henholdsvis efter Straffelovens Paragrafer 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. En mod ham i Aaret 1881 ved et af Rettens Kriminelkamre for Vold indledet Undersøgelse blev den 10 Maj samme Aar sluttet med Politidirektørens Samtykke, efterat Tiltalte for det af ham udviste Forhold havde vedtaget at erlægge en Bøde paa 200 Kroner. Ved de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 5 Juni dette Aar om Aftenen passerede Arbejdsmand Frederik Jørgensen og Litograf Gunner Hall sammen med sidstnævntes Broder over Nørrefællø, og da Gunders Halls Broder her uden Anledning blev sparket i Bagsiden af en Dreng, tildelte han denne et Slag paa Øret med Bagsiden af sin Haand, hvilket bevirkede, at Drengen tumlede tilbage og skreg. De Tiltalte, der sammen med flere andre Personer sad i Græsset tæt ved det Sted, hvor det omhandlede passerede, rejste sig op, og i Vrede over, at Drengen, der var dem ubekjendt, blev slaet, kastede de, der hver havde et Krus halvfylt med Øl i Haanden, Krusene, Simonsen sit i Hovedet paa Jørgensen og Olsen sit i Hovedet paa Gunder Hall. Medens Tiltalte Simonsen kastede sit

Krus efter Jørgensen, uagtet han var paa det Rene med, at det ikke var ham, men derimod en Person, Jørgensen var i Følgeskab med, der havde slaaget Drengen, har Tiltalte Olsen angivet, at han, dengang han kastede sit Krus i Hovedet paa Gunder Hall, troede, at det var denne, der havde slaaget Drengen. Det Slag, Jørgensen fik, ramte ham i Baghovedet — efter hvilket Simonsen ogsaa sigtede, da han kastede Kruset — og medførte paa dettes venstres Side et $1\frac{1}{2}$ Tomme langt, 1 Ctm. dybt, stærkt blødende Saar, der i en Uges Tid bevirkede nogen Svie og Ømhed, men efter det oplyste vil Volden ikke efterlade nogen blivende Følge. Det Slag, Gunder Hall fik, var saa kraftigt, at Kruset splintredes og medførte et $1\frac{1}{2}$ Tomme langt, stærkt blødende Snitsaar lidt udenfor venstre yderste Øjekrog. Saaret var saa dybt, at den underliggende Benhinde blev beskadiget og selve Benet blottet i en Tiøres Udstrækning, og efter Erklæring af den Læge, der — en Times Tid efter, at Volden var øvet — forbandt ham, var det af ret farlig Beskaffenhed. Hall havde i en halv Snes Dage Smertes i Saaret, og var i denne Tid uarbejdsdygtig, men efter det Oplyste maa det antages, at Volden ikke vil medføre andre blivende Følger for ham, end et ca. 3 Ctm. langt Ar i venstre Tindingregion, hvilket ikke vil forsvinde. Begge de Tiltalte have erklæret, at de ikke have haft til Hensigt ved deres Voldshandlinger at bevirke nogen varig Skade. De Krus, de Tiltalte benyttede til at slaa med, var efter deres Opgivende af Glas, forsynede med Hank, ca. 1 Kvarter høje og 3 a $3\frac{1}{2}$ Tommer i Diameter. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Simonsen i 4 Gange 5 Dage og Olsen i 6 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 14 November.

Nr. 332.

Advokat Nellemann

contra

Laura Rasmine Christine Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af et Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 September 1895: Arrestantinden Laura Rasmine Christine Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Laura Rasmine Christine Andersen til Advokaterne Nellemann og Håkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Laura Rasmine Christine Andersen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestantinden er født den 26 November 1874 og er, foruden at være straffet 8 Gange for Ejendomsindgreb, navnlig for Tyveri, forinden sit fyldte 18 Aar, efter dette Tidspunkt bl. A. anset: ved Rettens Dom af 9 September 1893 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 21 April 1894 efter Straffelovens §§ 230 1ste Stk. og 253, jfr. §§ 61 og 62, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og senest: ved samme Rets Dom af 27 Oktober s. A. efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk, 253 og § 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, dels at hun den 14 Juli d. A. har frastjaalet Caroline Christine Olivia Zichou, Jensens Enke, en Brosche og et Armbaand, hvilke til ialt 6 Kr. 50 Øre vurderede Gjenstande beroede i et Værelse, i hvilket Arrestantinden logerede hos Bestjaalne, Broschen i en Kommode, hvori Nøglen sad, og Armbaandet i en uafloaset Bordskuffe, dels at hun har overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 1 Juli d. A. under sædvanlig Straffé-

trusel givet Tilhold, bl. A. gaaende ud paa, at hun skulde melde sig hver Tirsdag til bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at hun ernærer sig paa lovlig Maade, idet hun i Tiden fra Tilholdets Meddelelse, indtil hun den 16 August d. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag, ganske har undladt at gjøre den befalede Melding. Som Følge af det anførte vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 341.

Advokat Nellemann

contra

Emanuel Florius Viggo Bonfils (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Døm af 12 Oktober 1895: Arrestanten Emanuel Florius Viggo Bonfils bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

Med Bemærkning, at Tiltalte, foruden at være straffet mangfoldige Gange for Overtrædelse af Lov 3 Marts 1860, nogle Gange er anseet for Ejendomsindgreb og anden Forbrydelse, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Døm anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Døm bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Til-

talte Emanuel Florius Viggo Bonfils til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Emanuel Florius Viggo Bonfils, der er født den 5 Maj 1853 og senest anseet ved Rettens Dom af 7 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, for Betleri. Under Sagen har Louise Vesterling edelig forklaret, at Arrestanten Natten mellem den 8 og 9 f. M. i Farvergade heri Staden i hendes Paasyn betlede af forbigående Herrer, idet han bad dem om Hjælp til Natteløgis, og at han derefter henvendte sig til hende og ligeledes bad hende om lidt til Hjælp til Natteløgis, hvorefter hun gav ham 15 Øre, Politibetjent Nr. 486 Bøggild har edelig forklaret, at han den nævnte Nat saa, at Arrestanten i Farvergade standsede en velklædt Herre, som gik igjennem Gaden, paa en saadan Maade, at Politibetjenten fik det bestemte Indtryk, at Arrestanten betlede af Herren, og at Arrestanten derefter tiltalte den ovennævnte Louise Marie Vesterling og fik Penge af hende. Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han ikke den nævnte Nat i Farvergade har standset nogen forbigående Herre, og at han kun har henvendt sig til Louise Marie Vesterling med en Anmodning om at laane ham 2 Øre til Natteløgis, hvorefter han af hende modtog 5 Øre. Han har paastaet, at det var hans Hensigt at tilbagebetale Vesterling de 5 Øre, men har erkjendt, at han ikke har noget nærmere Kjendskab til hende, om han end tidligere en enkelt Gang har talt med hende. Da det efter alt det Foreliggende maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har betlet heri Staden Natten mellem den 8 og 9 f. M., vil han være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Mandagen den 18 November.

Nr. 16. **Julie Cordes Linde** med Kurator,
Overretssagfører **Amdrup** (Salomon efter Ordre)

contra

Kammerjunker **Munthe Morgenstjerne** som Værgе for
den umyndiggjorte Lehnsharoon **H. Løvenskiold** til Løvenborg
(Nellemann)

betr. Betaling af 29596 Kr. 52 Øre.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1892: Indstævnte, Kammerjunker Munthe Morgenstjerne i hans Egenskab af Værgе for den umyndiggjorte Lehnsharoon Hermann Løvenskjold til Løvenborg, bør for Tiltale af Citantinden, Frøken Julie Cordes Linde med Kurator, Overretssagfører J. M. Amdrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, er der ikke fra Appellantindens Side ført Bevis for, at Baron Hermann Løvenskiold har underskrevet et Gavebrev til hende paa 9000 Rdlr. og iøvrigt af det angivne Indhold, endmindre for, at han har overleveret et saadant til hende eller Nogen paa hendes Vegne; og mod Rigtigheden af Anbringendet herom taler det endog i høj Grad, at han den 26 Juli 1871, paa hvilken Dag Gavebrevet til Appellantinden i Forligsklagen angives at være udstedt, efter det under Sagens Drift Oplyste har udstedt et Gavebrev paa samme Beløb til Appellantindens Moder, hvilket ikke er blevet tilintetgjort; af Sagen fremgaaer det nemlig, at der kun har skullet udstedes eet Gavebrev for den nævnte Sum, for hvilken Appellantindens Moder efter Baron Hermann Løvenskiolds Anskuelse var bleven forurettet.

Idet det herefter maa billiges, at der er tillagt Indstævnte Frifindelse ved Dommen, bliver denne efter hans Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellantinden med Kurator at maatte betale til Indstævnte med

300 Kroner. Det hendes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellantinden Julie Cordes Linde med Kurator, Overretssagfører Amstrup, til Indstævnte, Kammerjunker Munthe Morgenstjerne som Værge for Lehnsbaron Hermann Løvenskiold, med 300 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 2 Kroner. Høiesterets-sagfører Salomon tillægges der i Salarium for Høiesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citantinden, Frøken Julie Cordes Linde med Kurator, Overretssagfører I. M. Amstrup, hvem der er tilstaaet fri Proces, mod Indstævnte, Kammerjunker Munthe Morgenstjerne i hans Egenskab af Værge for den umyndiggjorte Lehnsbaron Hermann Løvenskjold til Løvenborg anlagte Sag har Citantinden anbragt følgende:

I 1869 formaaede Lehnsbaron Hermann Løvenskjolds nu afdøde Fader Citantindens Moder Jacobine, født Hansen, som da var forlovet med nævnte Lehnsbaron, til at indgaa Ægteskab med Hestehandler Cordes af Vejle, i hvilken Anledning Baron Hermann Løvenskjolds Fader udstedte et Pantebrev lydende paa 15,000 Rdl., hvorved der skulde sikres Citantindens Moder en aarlig Livrente. Efterat Jacobine Hansen var bleven gift med Hestehandler Cordes, blev denne, der trængte til Penge, og Baron H. Løvenskjolds Fader enige om, at denne skulde udbetale ham 12,000 Kr. kontant imod, at det ovennævnte Dokument, hvorved der sikredes Citantindens Moder en Livrente, kvitteredes til Ud-slettelse, hvilken Overenskomst derefter ogsaa fuldbyrdedes. Da Baron Løvenskjold erfarede dette, lovede han Citantindens Moder, at han vilde holde hende skadesløs for de 18,000 Kr. Mulig har Baron Løvenskjold endog udstedt et Gavebrev for disse 18,000 Kr. til Hestehandler Cordes eller Citantindens Moder, hvilket dog aldrig har været overleveret Paagjældende. Ialfald stod Citantindens Moder en Tid i den Formening, at et saadant

Gavebrev var udstedt. Da nu hendes Ægteskab med Hestehandler Cordes snart blev meget ulykkeligt, og hun indsaa, at det let kunde komme til Separation — hvilket ogsaa senere skete, hvorefter hun blev gift med Skomager Linde — tilskrev hun en Veninde, Madam Marie Jensen, om at formaa Baron Hermann Løvenskjold til at ombytte det formeentlig tidligere udstedte Gavebrev paa 18,000 Kr., som hendes Mand havde Dispositionsret over, med et Gavebrev lydende paa hendes Datter Citantinden og paa samme Beløb. Ifølge Madam Jensens Opfordring affattede derefter Exam. juris Georg Olsen et Gavebrev til Citantinden, lydende paa 18,000 Kr. og betalbart ved Baron H. Løvenskjolds Faders Død saaledes, at Renterne deraf skulde betales til Citantindens Moder, saalænge hun levede. Dette Gavebrev blev derefter den 26 Juli 1871 eller noget senere underskrevet af Baron Løvenskjold, som den Gang var myndig, med fornævnte Madam Marie Jensen og Høker Chr. Olsen, der begge ere døde forinden nærværende Sags Anlæg, som Vitterlighedsvidner, og Gavebrevet blev derefter overleveret til Madam Marie Jensen til Opbevaring paa Citantindens og Moders Vegne. Efter nogle Aars Forløb skaffede Baron Løvenskjold sig imidlertid Gavebrevet udleveret af Madam Marie Jensen og har vistnok tilintetgjort det, hvorhos han paa Anledning ligeoverfor Politiet benægtede, at Gavebrevet havde paalagt ham nogen juridisk Forpligtelse.

Citantinden paastaar nu Indstævnte som Værge for den umyndiggjorte Baron Hermann Løvenskjold tilpligtet at betale Gavebrevets Paalydende 18,000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 1ste Januar 1872 og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager »derunder Salær til Sagførerén«.

Indstævnte har paastaat sig frifunden for Citantindens Tiltale og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, og da Retten finder, at der maa gives ham Medhold i, at der ikke lige overfor hans Benægtelse af Citantinden er ført tilstrækkeligt Bevis for, at der af Baron Hermann Løvenskjold er udstedt et Gavebrev til Citantinden som det af hende paaberaabte, idet vægtige Data tale for, at de derom afgivne Vidnesbyrd og Erklæringer bero paa en ved den lange Mellemtid forklarlig Forveksling med et andet Gavebrev, som Baronnen maa antages at have udstedt til Citantindens Moder den 26 Juli 1871, vil Indstævnte være at frifinde for Citantindens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 321. Advokat Nellesmann

contra

Paul Blom og Julie Christine Lund, født Pihl
(Def. Asmussen),

der tiltales for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 10 September 1895: De Tiltalte Paul Blom og Julie Christine, født Pihl, Snedker Jens Peter Lunds Enke, bør hensættes i simpelt Fængsel, hver i 8 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En at udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olsen og Petersen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 178, men medens det for Tiltalte Paul Bloms Vedkommende maa have sit Forblivende ved den ham idømte Straf, findes Straffen for Tiltalte Lunds Enke, navnlig i Betragtning af det af hende udstaaede Varetægtsfængsel, at burde nedsættes til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Julie Christine Pihl, Lunds Enke, bestemmes til fire Dage. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, een for begge og begge for een, til Advokat Nellesmann og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Paul Blom, født i Kjøbenhavn den 6 April 1861, og Julie Christine, født Pihl, Snedker Jens Peter Lunds Enke, født i Nyker Sogn den 12 April 1858, som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, tiltales under nærværende Sag for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold og ere ved deres egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, overbeviste om at have gjort sig skyldige heri under følgende Omstændigheder. Efter at Politiet havde indledet Undersøgelse mod de Tiltalte, der vare sigtede for forargeligt Samliv, og det derunder var oplyst, at de gjorde sig skyldige heri, udfærdigede Amtet under 11 Juni*) d. A. et Dekret, hvorved de i Henhold til Plakat af 12 Juni 1827 advaredes om at fjerne sig fra hinanden, med Tilføjende, at de, hvis de ikke efterkom denne Advarsel, vilde paadrage dem Strafansvar efter Straffelovens § 178. Dette Dekret blev forkyndt de Tiltalte af de edsvorne Stævningsmænd den 12 Juli d. A. De Tiltalte, af hvilke hun har forklaret, at hun har et Barn med ham og for Tiden er frugtsomelig ved ham, vedbleve imidlertid desuagtet deres Samliv indtil 2 August d. A. i hendes Hus, hvor Blom, som vel havde et særskilt Soveværelse, spiste med Medtiltalte ved hendes Bord og levede sammen med hende og hendes Børn og afgav til hende sin Arbejdsfortjeneste til deres fælles Underhold. Hun benægter at have haft legemlig Omgang med ham, efter at Amtets Dekret var dem forkyndt, hvorimod Blom har erkjendt een Gang efter denne Tid at have plejet legemlig Omgang med hende. For deres ovenfremstillede Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 178, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver.

Nr. 325. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

**Henrik Abraham Henriksen og Jens Peter Herskind
Henriksen** (Def. Nellemann),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri og Bedrageri og Sidstnævnte for Tyveri.

*) Skal være Juli.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Juli 1895: De Tiltalte, Drengene Jens Peter Herskind Henriksen og Henrik Abraham Henriksen, bør straffes, Førstnævnte med 25 Slag Ris og sidstnævnte Tiltalte med simpelt Fængsel i 4 Uger, og bør de Tiltalte derhos udrede Sagens Omkostninger saaledes, at de in solidum til Aktor og Defensor, Prokurator Bjerregaard og Overretssagfører Plenge, betale henholdsvis 20 og 15 Kr., og hver for sit Vedkommende udrede Sagens øvrige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Henrik Abraham Henriksen og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, 20 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte Jens Peter Herskind Henriksen in solidum med ham udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af Tiltalte Henrik Abraham Henriksen, hvorhos Tiltalte Jens Peter Herskind Henriksen in solidum med ham deraf udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Drengene Henrik Abraham Henriksen og Jens Peter Herskind Henriksen — af hvilke Førstnævnte er født den 7 Januar 1883 og i Slutningen af 1893 var sat under Tiltale for Tyveri, hvilken Sag imidlertid bortfaldt ifølge Justitsministeriets Resolution af 4 Januar 1894 imod, at der inden Retten blev tildelt ham en alvorlig Tilrettevisning og Formaning, medens Sidstnævnte er født den 28 Maj 1882 og, efter at være funden skyldig i Tyveri, ved bemeldte Ministeriums Resolution af 26 Februar 1894 fri-

toges for at aktioneres i den Anledning imod, at der gaves ham en lignende Tilrettevisning og Formaning, og der derhos i Hjemmet tildeltes ham en Revselse i Overværelse af en ved Politiet Ansat — tiltales under denne Sag for Tyveri, og Førstnævnte tillige for Bedrageri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de i indeværende Aar have i Forening forøvet efternævnte 4 Tyverier i Horsens: 1. En Dag i Foraaret toge de efter Foranledning af Henrik fra Konsul Fogs Tømmerplads, hvortil Adgangen maa antages at have været fri, en ca. 3 Alen lang Fjæl, som de vilde bruge til at lave Boldtræer af, hvilken Fjæl tilligemed 2 Brædestykker, som Henrik tidligere samme Dag havde taget fra Pladsen, ere bragte tilstede under Sagen og, efter at være vurderede til ialt 50 Øre, udleverede Bestjaalne. 2. En Aften i Begyndelsen af Juni Maaned gik de ind paa Kjøbmand Emil Olsens Gaardsplads, der maa antages at have været aaben, og tilvendte sig en lille Vogn, som senere blev tilbageleveret Ejeren og under Sagen er vurderet til 1½ Kr. 3. Efter foregaaende Aftale desangaaende, og da de antog, at der paa Grund af Festen paa Grundlovsdageu ingen var hjemme hos Kjøbmand Niels Hansen, hvad ogsaa maa antages at have været Tilfældet, skaffede de sig bemeldte Dag Adgang til hans Butik i en Kjælder gennem et mod Gaarden vendende Vindue i Sovekammeret, som de fik aabnet ved af Karmen at udtage nogle Søm, hvormed det var fastgjort, idet Henrik, der er mindre end Jens Peter, steg ind gennem Vinduet og derfra gik ind i Butiken, hvor han tog et Pd. Chokolade af Værdi 1 Kr., noget Tobak af Værdi 10 Øre og et paa Disken liggende Pengebeløb af 65 Øre. Tobakken er under Sagen bragt tilstede og udleveret Kjøbmand Hansen. 4. Senere samme Dag begik de ligeledes et Indbrudstyveri hos Kjøbmand Poulsen, efterat de havde aftalt at ville bestjæle ham, naar han med Familie, som de ventede, var gaaet ud for at deltage i Grundlovsfesten, og til den Ende vare gaaede frem og tilbage i Gaden, indtil dette var sket. De gik da ind i Huset, hvor han boer, og da Nøglen til Boligen ikke, som de havde tænkt sig, var hængt paa Dørkarmen, skaffede de sig Adgang til Boligen ved, at Jens Peter stak Armen ind gennem en Rude i et lavt siddende Vindue i Kjøkkenet, hvilken Rude var istykker, og ved at aftage Haspen aabnede Vinduet, hvorefter Henrik steg ind gjennem dette og fra Kjøkkenet gik ind i Butikken og af en uafloaset Skuffe der tog 14 Kr. i Kronestykker. Da Poulsen, efter ved sin Hjemkomst at have opdaget Tyveriet og derpaa at have anmeldt det til Politiet, fattede Mistanke til Jens Peter, begav han sig paany ud paa Festpladsen og traf der de Tiltalte samt holdt Øje med dem, og da disse herover blev bange, kom Henrik hen til ham og vedgik, ligesom ogsaa senere Jens Peter, Tyveriet, som en

3die Dreng iøvrigt alt havde fortalt ham var forøvet af de Tiltalte, af hvem Poulsen med det samme modtog 11 Kr. 55 Øre af de stjaalne Penge, medens de Tiltalte havde forbrugt de øvrige 2 Kr. 45 Øre.

Paa samme Maade er det for Tiltalte Henrik Abraham Henriksens Vedkommende godtgjort, at han i Tidsrummet fra sidst i afvigte Vinter indtil sin Anholdelse den 6 Juni — foruden at have stjaalet 1) de ommeldte 2 Brædestykker samt, som det nærmest maa antages i Forening med Medtiltalte, 2) en Skomager Rasmussen tilhørende Pibe, der beroede i hans Lysthus, og som efter at være vurderet til 50 Øre, under Sagen er udleveret ham — har begaaet følgende Tyverier i Horsens: 3) Da han, der var Bydreng hos en Bager, af en Snedkersvend paa et Værksted i samme Hus, hvor Bageren boer, var sendt op i dennes Butik for at købe to Kager til 5 Øre Stk. og hertil af Svenden havde faaet en 25-Øre, aabnede han, da der ikke var nogen i Butikken, Pengeskuffen i denne med Nøglen til samme, som han tog fra et Bord i Værelset ved Siden af, og stjal af Skuffen dels de 15 Øre, han skulde give og gav Svenden tilbage, dels en 25 Øre, ligesom han ogsaa stjal de 2 Kager. 4) En Dag, da han passerede gennem en Gade, hvor Skomager Larsen havde forskjelligt Skotøj hængende som Skilt udenfor sin Bolig, tilvendte han sig deraf et Par Tøjsko af Værdi 80 Øre, som han har slidt op.

5) Fra en i Stranden henliggende Pram stjal han, efterat have ituslaaet Laagen til Lukafet, to der beroende Aaregaffler, som han forærede bort og selv har ansat til en Værdi af $1\frac{1}{2}$ Kr., men som Ejeren har faaet tilbage. Ligeledes har han i det ovenmeldte Tidsrum, naar han i Ærinder eller for at tigge havde indfundet sig paa de efternævnte Steder, der tilvendt sig følgende Gjenstande: 6) i Bogtrykker Backhausens Butik 10 Chablons til Tal af Værdi 2 Kr., som han vil have solgt for 5 Øre, 7) i Redaktør Føgs Kjøkken 16 Øre, der laa i Vinduet, 8) hos Bogholder Hansen en Skoknapper af Værdi 10 Øre, som han bortkastede, 9) hos Skomager Ginnerup en 25 Øre, der laa i et Vindue til Gaden, 10) hos Kjøbmand Hastrup et Glas med Anschjovis af Værdi 28 Øre og 11) fra Fru Tysgaards Butik et Futteral med en Tommestok og et Penneskraft af Værdi 10 Øre.

Efterat denne Tiltalte, der ligesom Medtiltalte havde været arresteret under Undersøgelsen angaaende de af dem begge begaaede Tyverier, var løsladt den 18 Juni, har han, indtil han den 25 s. M. atter blev anholdt, ifølge sin med det iøvrigt Oplyste tildels stemmende Tilstaaelse gjort sig skyldig i følgende Tyverier: 12) Den 22 Juni, da der var Dyrskue ved Horsens, har han fra et Telt paa Pladsen, hvor dette holdtes, stjaalet en Kniv, hvis Ejer ikke er bleven oplyst, og som han vil have solgt til en ubekjendt Dreng og selv har vurderet til 50 Øre.

13) Da han den 24 Juni havde indfundet sig i Kjøbmand Rixs Kjøkken for at tigge, saae han, medens Husholdersken var inde i Spisekammeret for at skjære et Stykke Mad til ham, Lejlighed til at tilvende sig en Husholdersken tilhørende Portemonnæ af Værdi 75 Øre med deri værende 4 Kr. 23 Øre, hvoraf hun har faaet 1 Kr. tilbage tilligemed Portemonnæen. 14) Samme Dag, medens Tiltalte sad over paa Skolen, tilvendte han sig fra Bænke der to Par Svømmebenklæder, af hvilke det ene Par af Værdi 35 Øre var blevet foræret bort af ham, men er blevet tilbageleveret Ejeren, medens han vil have bortkastet det andet Par. Endvidere har Tiltalte vedgaaet at have tilvendt sig 15) et Par Børnegaloscher, som han tog fra en Trappesten paa Gaden og vil have givet en lille Pige, og til hvilke ingen Ejer er udfunden, men som Tiltalte selv har vurderet til 1 Kr., 16) fra et Udsalgsted paa Torvet en Bold af Værdi 10 Øre, 17) i Forvalter Fussings Kjøkken en anden Bold af Værdi som ny 20 Øre, 18) i Bager Lorentzens Butik en Kage til 5 Øre og 19) hos Kjøbmand Hans Christensen $\frac{1}{2}$ Pd. Chokolade. Endelig er det ved Tiltalte Henrik Abraham Henriksens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han engang noget før afvigte April Flyttedag, da han af en Slagter var sendt i Byen for at købe et Lpd. Hakkelse, har af de ham dertil medgivne 50 Øre tilbageholdt de 15 Øre. Alle Vedkommende have under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos de Tiltalte, der maa antages at have forbrugt Udbyttet af de begaaede Ulovligheder til Slikkeri, Legetøj og desl.

Forsaavidt det af Sagens Oplysninger fremgaar, at de Tiltalte foruden de ovennævnte tillige har begaaet et Par andre Tyverier, bliver der ikke Spørgsmaal om at paalægge dem Strafansvar for disse Forhold, da samme ikke ere paakjendte ved Underrettsdommen, og det ikke findes fornødent i den Anledning at hjemvise Sagen til ny Paakjendelse.

Medens nu Tiltalte Henrik Abraham Henriksen, da det af ham forøvede Bedrageri ikke foreligger tilstrækkelig oplyst, og der heller ikke findes Anledning til at opholde Sagen efter Tilvejebringelse af nærmere Oplysninger i saa Henseende, ikke vil kunne straffes for dette Forhold, ville derimod de Tiltalte for de ommeldte af dem begaaede Tyverier være at ansee efter Straffelovens § 233 med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder, og da den nævnte Tiltalte ifølge en foreliggende Lægeerklæring maa antages ikke at kunne taale Straf af Ris, findes ved Underrettsdommen passende bestemte, for Henrik Abraham Henriksen til simpelt Fængsel i 4 Uger og for Jens Peter Herskind Henriksen til 25 Slag Ris.

Onsdagen den 20 November.

Nr. 299. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Christian Emil Didriksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Uredelighed i Udførelsen af de ham betroede Bestillinger.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 13 December 1894: Tiltalte, fhv. Kæmner og Havnekasserer i Korsør, Christian Emil Didriksen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og i Erstatning til Korsør Havnekasse betale 22467 Kr. 18 Øre. Tiltalte udreder derhos Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Poulsen, Fuglebjerg, og Defensor, Sagfører Sørensen, Skjelskør, 60 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte, fhv. Kæmner og Havnekasserer m. v. i Korsør, Christian Emil Didriksen, idømte Erstatning til Korsør Kæmnerkasse bortfalder. I Salær til Prokuratorerne Lange og Juul for Overretten betaler Tiltalte 80 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Emil Didriksen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Kæmner og Havnekasserer m. v. i Korsør, Christian Emil Didriksen, der er født den 14 Juni 1826 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Uredelighed i Udførelsen af de ham betroede Bestillinger.

Tiltalte, der i Aaret 1870 var bleven ansat som Kæmner i Korsør og kort derefter som Havnekasserer sammesteds, anmeldte den 4 Marts 1892, at der Natten forud var begaaet Indbrudstyveri paa hans Kontor, hvorved der skulde være stjålet 1500—1600 Kr. Efterat Tiltalte derpaa var bleven suspenderet og hans Regnskaber opgjorte, viste det sig, at der i Havnekassen manglede et Beløb af 22467 Kr. 18 Øre og i Kæmnerkassen et Beløb af 8294 Kr. 28 Øre. Om denne Kassemangel har Tiltalte, der under den indledede Undersøgelse er bleven afskediget fra de ham betroede Bestillinger, forklaret, at han allerede i 1886 eller, som han senere har udsagt, i 1882—83 mærkede, at der var et betydeligt Underskud i Kassen, der steg Aar for Aar, uden at han dog tænkte sig, at det havde naaet den angivne Størrelse. Han har benægtet at have taget af Kassen til eget Forbrug, i hvilken Henseende han har bemærket, at hans Lønning og private Indtægter vare tilstrækkelige til hans Husførelse og Levevis, der var tarvelig, og da han stod i den Formening, at Underballancen hidrørte fra Fejl i hans Regnskaber, som han haabede skulde blive opklarede, undlod han at gjøre Anmeldelse om Underballancen. Han har derhos erkjendt, at hans Bogføring og Regnskaber vare i høj Grad uordentlige, og at han har vist Forsømmelighed med Opbevaringen af de til ham indbetalte kontante Beløb, saa at Tyveri var let muligt, uden at han dog har sigtet Nogen for at have begaaet saadant. Derimod har han benægtet at have ført falske Regnskaber, hvorimod han har indrømmet at have søgt at skjule Kassemanglen. Dette iværksatte han, der ifølge den ham meddelte Instrux kunde modtage Indtægter i Kassen uden Indtægtsordre, som dog selvfølgelig senere skulde erhverves, derved, at han, hvis Regnskaber for et forløbet Aar først afsluttedes langt ind i det næste Aar, undlod at tage Indtægtsordre med Hensyn til de efter Regnskabet Afslutning i Kassen indkomne ofte meget betydelige Indtægter, hvorved han overfor Kasseeftersynet gav det Udseende af, at den Beholdning, som efter Regnskabet skulde være tilstede i Kassen, virkelig forefandtes, medens de senere indkomne Indtægter, som han undlod at indføre i Bøgerne, paa Grund af de manglende Indtægtsordrer ikke kunde kontrolleres. I Forbindelse hermed har han dog, efter først til en Rapport at have udtalt sig i modsat Retning, under Undersøgelsen erkjendt, at han, der ifølge sin Instrux skulde føre de fornødne i Instruxen opgivne Bøger, og hvem det ligeledes efter Instruxen paahvilede en Gang

ugentlig for Byraadets Kontroludvalg at opgjøre Størrelsen af det Pengebeløb, som til den Tid forefandtes i Kassen efter Fradrag af alle de anviste, men ikke hævede Beløb, har foretaget disse Opgjørelser, der dog ikke skulde tjene som Regnskabsbilag, og som alle ere tilintetgjorte, efter den faktisk tilstedeværende Kassebeholdning, og ikke paa Grundlag af rigtig førte Kassebøger.

Medens det efter det under Sagen Oplyste, navnlig ogsaa efter Udtalelserne i en Beretning, som er afgivet af en Regnskabskyndig, der efter Indenrigsministeriets Foranledning, medens Undersøgelsen stod paa, har revideret samtlige af Tiltalte aflagte Regnskaber, er ganske uantageligt, at Underballancen skriver sig fra en ikke ved den tidligere Revision opdaget større Fejl i ældre Regnskaber, hvilket iøvrigt ogsaa er i Strid med Tiltaltes Forklaring om, at Underballancen stadig steg, og medens der bortseet fra det af Tiltalte anmeldte Tyveri, med Hensyn til hvilket ingensomhelst Oplysning er fremkommet, men som Tiltalte vedblivende har fastholdt at have anmeldt i god Tro, ikke efter det Foreliggende er Grund til at antage, at nogen Anden end Tiltalte er Skyld i Kassemangelen, er paa den anden Side Tiltaltes Udsagn om at have ført en tarvelig Levevis bestyrket ved den af et mangeaarigt Medlem af Byraadet og dets Kontroludvalg afgivne Forklaring. Det fremgaar derhos af det Oplyste, at Tiltaltes Bogføring og Regnskabsvæsen har været i høj Grad uordenligt — hvilket ogsaa maa antages at have været Byraadet bekendt, idet Tiltalte gjentagne Gange har faaet Tilhold om at føre sine Bøger ordentligt, og at hans Opbevaring af de til ham indbetalte kontante Beløb har været skjødesløs, derimod er det ikke oplyst, at han har ført falske Regnskaber. Endelig maa det efter det Foreliggende antages, at Tiltaltes Forklaring om den Maade, hvorpaa han har skjult Kassemanglen, er rigtig.

Af den forefundne Underballance i Kæmnerkassen hidrører efter det Oplyste 4931 Kr. 48 Øre fra Indtægten af Skovauktioner. Med Hensyn til dette Beløb har Tiltalte forment, at der ikke kan gjøres Strafansvar gjældende imod ham, da han af Kommunen var antagen som Inkassator ved Skovauktionerne og som saadan stod del credere overfor Kommunen; men da Tiltalte har erkjendt, at Beløbet var indbetalt til ham, og det efter det Oplyste har været indbetalt i Kæmnerkassen, maa han ogsaa med Hensyn til Manglen af dette Beløb ansees straffskyldig. For den efter det Oplyste foreliggende Kassemangel vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 135, 1ste Led, samt da den Maade, hvorpaa han har søgt at skjule Kassemanglen, maa betragtes som svigagtig, efter samme Paragrafs 2det Led, begge Led sammenholdte med Straffelovens § 144, og maa derhos Tiltaltes store Skjødesløshed og Forsømmelighed med Hensyn til Bogføringen og Opbevaringen af kontante Beløb komme i Betragtning

som en skærpende Omstændighed. Endvidere vil han for sit Forhold med Hensyn til de falske ugentlige Opgjørelser være at ansee efter Straffelovens § 134, jfr. § 144. Den Straf, som Tiltalte, der efter det Oplyste er noget sløvet og hengiven til Drik, herefter har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Da Underrettsdommen har samme Resultat, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog saaledes, at en Tiltalte ved samme idømt Erstatning til Korsør Kæmnerkasse, stor 22467 Kr. 18 Øre, findes at maatte bortfalde, idet den herom nedlagte Paastand ikke vil kunne paakjendes under nærværende Sag, da der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger til Fastsættelse af den Tiltalte overfor bemeldte Kasse paahvilende Erstatning, og da der ikke findes Anledning til at opholde Sagen efter yderligere Oplysninger desangaaende.

Nr. 331.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Edvard Frederiksen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 18 Maj 1895: Tiltalte, Gaardejer Peter Frederiksen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, fhv. Husejer Frederik Edvard Frederiksen og Husejer Hans Christian Eriksen, bør straffes med simpelt Fængsel, Førstnævnte i 1 Maaned, Sidstnævnte i 8 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Schmidt, 12 Kr., udredes af Tiltalte Frederik Edvard Frederiksen, dog at Tiltalte Hans Christian Eriksen deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1895: I Henseende til den Tiltalte Peter Frederiksen tillagte Frifindelse og den Tiltalte Hans Christian Eriksen ikjendte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Frederik Edvard Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Saa udreder sidstnævnte Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte Eriksen in solidum med ham udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Frederik Edvard Frederiksens Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaauidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for
Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advo-
katerne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til
hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Frederik Edvard Frederiksen for Bedrageri
og Peter Frederiksen og Hans Christian Eriksen for Meddelagtig-
hed deri. Ifølge Sagens Oplysninger mageskiftede Tiltalte Frede-
rik Edvard Frederiksen i August Maaned f. A. en ham tilhørende
Husejendom i Poulstrup med en Mouritz Albrechtsen Mouritzen
tilhørende Husejendom Matr.-Nr. 1 c af Grønnerup i Vraa Sogn
bl. A. paa Vilkaar, at Mouritzen medtog hele Besætningen fra
Ejendommen i Grønnerup, medens Tiltalte fra sin tidligere Ejen-
dom til Ejendommen i Grønnerup medførte 1 Hest, 2 Køer og
2 Svin. Ved Handelen blev Tiltalte skyldig til Mouritzen 1500
Kr., for hvilket Beløb han under 11 August f. A. udstedte en
den 16 s. M. thinglæst Panteobligation, ved hvilken han gav
Mouritzen Pant for 1000 Kr. med 1ste Prioritet og for de 500
Kr. med Prioritet efter 2000 Kr. i nævnte Ejendom Matr.-Nr.
1 c i Grønnerup, og hedder det i Obligationen, at under Pant-
sætningen er indbefattet bl. A. den ved Ejendommen til enhver
Tid værende Besætning, Inventarium, Gjødnings, Straa, Hø og

utærsket Sæd. Endvidere bestemtes det i Obligationen, at de første 1000 Kr. vare forfaldne til Udbetaling i December Termin f. A. Da det betingede Afdrag ikke blev erlagt i December Termin saalidt som den stipulerende Rente 4% aarlig, lod Mouritzen, der efter Obligationen var berettiget til overensstemmende med Lov 29 Marts 1873 § 15 at gjøre Udlæg i Pantet uden Lovmaal og Dom, under 11 Januar d. A. foretage Exekutionsforretning hos Tiltalte, ved hvilken det viste sig, at der ingen Besætning fandtes paa Ejendommen, hvorhos det maa antages, at denne derefter blev stillet til Tvangsauktion og da af Mouritzen kjøbt for 1700 Kr.

Ved nævnte Tiltalte Frederik Edvard Frederiksens egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han i sin Besiddelsestid har afhændet Besætningen og andet af Ejendommens Tilbehør, idet han i Slutningen af August f. A. til en Kjøbmand solgte den ene Ko for 130 Kr., som afgik i hans Gjæld til Kjøbereren — med Hensyn til hvilken Ko Tiltalte iøvrigt har forklaret, at han forbeholdt sig indtil Midten af Oktober at købe den tilbage, hvad han imidlertid ej formaaede — samt i afvigte Januar Maaned — efterat han var bleven bekjendt med, at Mouritzen vilde gjøre Udlæg i Ejendommen — til Medtiltalte Eriksen solgte den anden Ko for 80 Kr., hvoraf han fik 5 Kr. betalt kontant, medens han skyldte Eriksen de øvrige 75 Kr., hvorhos han paa sidstnævnte Tidspunkt til Medtiltalte Peter Frederiksen, der er hans Fader, og hvem han skyldte 120 Kr., afhændede Hesten og et Sæt Enspænderseletøj for 185 Kr., hvoraf han fik de overskydende 65 Kr. kontant betalt. Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte Frederik Edvard Frederiksen i September eller Oktober ifjor har til Medtiltalte Eriksen solgt de to Grise, der da ikke vare »tjenlige«, for 40 Kr., og i Januar, efter det ovennævnte Tidspunkt, et lille halvt Læs utærsket Havre, som Eriksen betalte med 6 eller 8 Kr. kontant, samt at han, medens han besad den paagjældende Ejendom, og inden Udlægsforretningen fandt Sted, har nedtaget en til Ejendommen hørende Kakkellovn, efter sin Forklaring fordi den var itu, og senere ved sin Fraflytning af Ejendommen bortført Stykkerne af Kakkellovnen, der ved Udlægsforretningen henlaa paa Loftet og under Sagen ere blevne udleverede til Mouritzen. Iøvrigt gaar denne Tiltaltes Forklaring ud paa, at de ommeldte Afhændelser af den ene Ko og Hesten med Seletøj i Januar skete i Anledning af, at han var bleven bekjendt med, at Mouritzen vilde lade sig Ejendommen udlægge, at han afhændede den utærskede Havre til Eriksen for at kunne købe Fødemidler til sig og sin Husstand, og at det var ham klart, at han ved at bortsælge Ejendommens Besætning udsatte Pantekreditorerne for ikke at erholde Fyldestgjørelse, hvorhos han, tildels imod hvad han ved sin første Afhøring i Retten havde

udsagt, har gjort gjældende, at Hesten rettelig ikke burde henregnes til Besætningen, da en Ejendom af Størrelse og Beskaffenhed som den paagjældende ikke kan føde en Hest.

Tiltalte Eriksen har vedgaaet, at han, efterat Medtaltalte Frederik Frederiksen havde meddelt ham, at Mouritzen agtede at gjøre Udlæg i Ejendommen, den følgende Dag indfandt sig hos Medtaltalte og foreslog denne at sælge ham den paagjældende Ko, hvad de enedes om som ovenfor anført, samt at han bar sig saaledes ad for, som han har udtrykt sig, at redde sit Tilgodehavende af 75 Kr. hos Medtaltalte, idet han vidste, at denne havde givet Mouritzen Pant bl. A. i sin Besætning, og frygtede for, at hans Tilgodehavende skulde gaa tabt, naar Ejendommen kom til Tvangsauktion. Ligeledes har Tiltalte Peter Frederiksen erkjendt, at han, der vidste, at Mouritzens Pant indbefattede Ejendommens Besætning, samtidig med sin medtaltalte Søn blev bekjendt med, at Mouritzen vilde gjøre Udlæg i Ejendommen, og at han netop af den Grund blev enig med Sønnen om at købe den ovennævnte Hest med Seletøj for derved at redde de 120 Kr., han havde tilgode hos Sønnen; men han har i Forbindelse hermed gjort gjældende, at efter hans Formening hørte Hesten med Seletøj ikke med til Ejendommens Besætning. Saa-vel denne Tiltalte som Medtaltalte Eriksen have tillige forklaret, at de ikke havde nogen Tanke om, at deres Handlemaade kunde være ulovlig.

Efter hvad der under Sagen er oplyst om Beskaffenheden af den paagjældende Ejendom, og naar tillige henses til, at Tiltalte Frederik Frederiksen havde bragt den ovennævnte Hest med sig fra sin forrige Eiendom og kun i faa Maaneder haft den paa Ejendommen i Grønnerup, maa der nu gaas ud fra, at Hesten ikke rettelig kunde betragtes som henhørende til dennes Besætning, hvoraf følger, dels at der ikke kan paalægges Tiltalte Peter Frederiksen Straffeaansvar for hans under Sagen ommeldte Forhold med at have tilforhandlet sig Hesten med Seletøj, dels at heller ikke Medtaltalte Frederik Frederiksens Forhold i saa Henseende kan anses for strafbart; og for Sidstnævntes Vedkommende gjælder det samme, forsaavidt angaar hans Salg af de to Grise, der ikke findes at kunne regnes for en regelmæssig Bestanddel af Besætningen, samt, efter hvad ovenfor er anført, om hans Forhold med Hensyn til den ovenmeldte Kakkeloavn. Derimod vil Tiltalte Frederik Edvard Frederiksen for sit øvrige omhandlede Forhold — hvoraf den i Januar skete Afhændelse af den ene Ko ikke kan tilregnes Tiltalte til Straf efter Konkurslovens § 168, kfr. Straffelovens § 260, da han maa anses ikke derved at have handlet med egennyttig Hensigt — være at anse efter sidstnævnte Lovs §§ 253 og 256, og Tiltalte Eriksen for det af ham udviste i Sagen foreliggende Forhold efter sidstnævnte §.

Ovennævnte Mouritzen har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes en Erstatning af 435 Kr., hvilken Paastand imidlertid, saaledes som Sagen foreligger, ikke egner sig til Paakjendelse, hvorhos der ikke findes Føje til at opholde Sagen efter Tilvejebringelse af de fornødne Oplysninger i saa Henseende. I Henhold til det anførte ville Tiltalte Frederik Edvard Frederiksen, der er født i Aaret 1868 og ligesom de Medtiltalte ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, og Tiltalte Hans Christian Eriksen, der er født i 1835, være at anse efter de ovenfor for hvers Vedkommende anførte Lovbestemmelser med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for Førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Sidstnævnte til simpelt Fængsel i 8 Dage; og da Underrettsdommen for Tiltalte Eriksens Vedkommende har samme Straffebestemmelse, hvorhos Tiltalte Peter Frederiksen ved Dommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, vil altsaa bemeldte Dom i disse Henseender være at stadfæste.

Torsdagen den 21 November.

Nr. 284. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Jens Gunde Tobiesen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 4 April 1895: Tiltalte Jens Gunde Tobiesen af Hygum bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og bør han derhos betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, respektive Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 15 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 10 Juni 1895: Tiltalte Jens Gunde Tobiesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage; men iøvrigt bortfalder den af ham under nærværende Sag forskyldte Straf. Saa udreder Tiltalte og Ak-

tionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, deriblandt at der mangler tilstrækkelige Oplysninger om, i hvilken Grad den paagjældende Hest led af den i den indankede Dom omtalte Fejl, findes Tiltalte ikke at have paadraget sig Strafansvar for sit Forhold med Hensyn til den ved hans Søn afsluttede Handel om Hesten.

Derimod maa det billiges, at Tiltalte for de af ham afgivne, i Dommen fremstillede urigtige Proceserklæringer er anset efter Straffelovens § 257, idet dog Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Gunde Tobiesen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann for Høiesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Jens Gunde Tobiesen, der er født i Aaret 1839 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for bedrægeligt Forhold. Paa et Marked i Vorbasse i Eftersommeren 1892 tilbyttede P. Hermansen, nu af Tarp Kro, sig en Tiltalte tilhørende ca. 2¹/₂ Aar gammel rød Hoppeplag, idet han som Vederlag overdrog Tiltalte en anden Plag og betalte 25 Kr. kontant. Hermansen afhændede kort Tid senere den ommeldte Hoppeplag, efter hvad han har anbragt, for 325 Kr.; men da den viste sig stædig og derhos at være en saakaldet »Væver«, maatte han tage den tilbage, og da Tiltalte, hvem Hermansen gjentagende forsøgte at formaa til at tage Plagen igjen, vægrede sig herved, solgte Hermansen Plagen med de anførte Fejl, hvorved han kun vil have opnaaet en Pris af 175 Kr. for den. Hermansen forsøgte derpaa, idet han gjorde gjældende, at Tiltalte ved Handelen havde lovet ham Plagen fri for usynlige Fejl og redelig i

alle Maader, under en ved Varde Kjøbstads Ret anlagt Sag Tiltalte til Betaling af en Erstatning af 150 Kr. med Renter, og da Tiltalte, som mødte personligt ved bemeldte Sags Inkamination den 21 Maj f. A., ved denne Lejlighed strax tog til Gjenmæle og fremsatte forskellige formentlig usandfærdige Benægtelser, idet han bl. A. benægtede, at han paa det ovennævnte Marked til Hermansen havde solgt eller byttet en Plag som den ommeldte eller overhovedet nogen anden Hoppe eller Hest, og at han havde lovet Hermansen den ommeldte eller nogen anden Plag fri for usynlige Fejl og redelig i alle Maader, blev der efter en af Hermansen, som i Mellemtiden havde søgt Oplysninger i Sagen og navnlig ladet optage et Tingsvidne inden Skads Herreds Ret, under 23 Oktober f. A. fremsat Begjæring mod Tiltalte indledet en offentlig Undersøgelse, som har ført til Anlægget af nærværende Sag. Det er under denne oplyst, at det var Tiltaltes Søn, Sillas Jensen Tobiesen, der forhandlede med Hermansen og afsluttede Handelen om Plagen, idet dog Tiltalte tidels overværede Forhandlingerne, som efter Sønnens Forklaring begyndte allerede i Houborg Kro, da de gjæstede denne paa Vejen fra deres Hjem til Markedet i Vorbasse. Om Grunden til, at hans nævnte Søn, der til det paagjældende Tidspunkt maa antages at have været ca. 24 Aar gammel, og som ogsaa ellers paa egen Haand skal have solgt Heste og Kreaturer for sin Fader, besørgede Afslutningen af den omtalte Handel, har Tiltaltes Forklaring været vaklende; men han har senest anbragt, at det var fordi alene Sønnen og ikke han selv kjendte den Hest, Hermansen vilde give i Bytte, og som ikke var tilstede paa Markedet.

Efter den af Sillas Tobiesen afgivne Forklaring spurgte Hermansen ham ved Handelens Indgaelse, om der ingen Fejl var ved Plagen, hvortil han vil have svaret: »Nej, jeg kjender ingen Fejl til ved Hesten,« idet han herved vil have henvist til, at han tidligere havde omtalt for Hermansen, at Plagen var lidt ond og kilden i Siderne, naar man rørte ved den. Hermansen, der efter sit Anbringende godt forstod, at Plagen tilhørte Tiltalte og ikke hans Søn, uagtet dette ikke udtrykkeligt blev omtalt, har imidlertid forklaret, at Tiltalte selv, da der blev drukket Lidkjøb, ved hvilken Lejlighed Sønnen ikke kan antages at have været tilstede, paa indtrængende Forehold erklærede Hesten fri for usynlige Fejl, samt at Tiltalte gjentog denne bestemte Erklæring overfor en Trediemand, til hvem Hermansen tænkte at sælge Plagen, og bemeldte Trediemand har i Overensstemmelse med en af ham under ovennævnte Thingsvidne afgiven edelig Forklaring udsagt, at Tiltalte lige efter, at Handelen blev afsluttet, paa Tilspørgsel indestod for, at Hesten ikke havde usynlige Fejl, idet Vidnet vel ikke aldeles afgjort tør sige, hvorledes Ordene faldt, men er vis paa, at Tiltalte virkelig gav en Garanti som anført. Tiltaltes Forklaring i saa Henseende gaar ud paa, at han ikke

vil nægte, at han paa Tilspørgsel enten fra Hermansen eller fra den ommeldte Trediemand, om han indestod for, at Hesten ikke havde usynlige Fejl, eller paa et lignende Spørgsmaal havde svaret, at han vilde indestaa for alt, hvad hans Søn havde lovet og maatte love med Hensyn til usynlige Fejl og deslige, men at at han ikke dermed vilde udtale, at han virkelig indestod for usynlige Fejl, idet han ikke havde hørt, at hans Søn havde lovet Hesten fri for saadanne, hvorimod det var hans Mening med det nævnte Svar at bibringe Spørgeren eller Spørgerne den Forestilling, at han indestod for, at Hesten ikke havde saadanne Fejl, hvorhos Tiltalte har tilføjet, at han, da han gav det oftmeldte Svar, gik ud fra, at Sønnen, hvis det blev forlangt, vilde love Hesten fri for usynlige Fejl. Selv om der gaas ud fra, at Tiltaltes Erklæring har haft den af ham saaledes angivne Form, maa den dog anses at være gaaet ud paa at give Kjøberen en Garanti, og denne maatte i al Fald derefter antage, at Plagen var fri for usynlige Fejl, undtagen forsaavidt saadanne vare ham opgivne af Tiltaltes Søn, hvorom bortset fra dennes Forklaring ingen Oplysning foreligger. Idet nu Tiltalte som meldt gik ud fra, at hans Søn havde lovet eller vilde love Plagen fri for usynlige Fejl, maa han anses at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold ved Afgivelsen af bemeldte Erklæring, eftersom det er tilstrækkelig godtgjort, at han var vidende om, at Plagen var en saakaldet »Væver«, hvorved efter de foreliggende Oplysninger, navnlig en af vedkommende Distriktsdyrlæge afgiven Forklaring, forstaas, at den, naar den staar ledig i Stalden, er tilbøjelig til at rokke med Forkroppen og Hovedet fra den ene Side af Baasen til den anden, hvilken Fejl, der ogsaa benævnes »Bjørnerokken« og maa henregnes til de usynlige, vel egentlig ikke forringer vedkommende Dyrs Brugsværdi eller dets Evne til at trives, men derimod formindsker Handelsværdien, efter Dyrlægens Formening med omtrent 25 pCt. Det er nemlig vel ikke bevist, at Tiltalte af egen Erfaring vidste, at Plagen var »Væver«; men han har erkjendt, at han nok havde hørt, at den havde denne Fejl, uden at han dog vil kunne huske, hvem der havde sagt ham det, og dertil kommer, at medens Tiltalte, som nogen Tid før Vorbasse Marked havde købt Plagen af en Gaardejer i Oksvang for 250 Kr., har forklaret, at Sælgeren, der udtalte, at Plagen var urolig i Baasen og foran Krybben samt ond, paa hans Forespørgsel, om den var »Væver«, svarede, at han ikke bestemt vidste, hvad »Væver« betød, gaar den af Sælgeren under Forhøret afgivne Forklaring, der stemmer med, hvad han edelig har forklaret under et af Hermansen inden Skads Herreds Ret den 20 Juni 1893 optaget Thingsvidne ud paa, at han efterat have fremhævet, at Plagen stod og rokkede, navnlig med Hovedet, tilføjede, at den derfor vistnok maatte være »Væver«, at Tiltalte dertil svarede noget lignende som: »Ja, det er den vel«,

samt at Plagen derpaa blev solgt Tiltalte, som den var, og en anden Gaardejer i Oksvang, som overværede denne Handel, har under sidstnævnte Thingsvidne edelig forklaret, at Tiltaltes Sælger, før Handelen afsluttedes, opgav, at Plagen var »Væver«, og betingede sig, at Tiltalte skulde tage den, som den var.

Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold ved mod bedre Vidende at søge at bibringe Hermansen den Tro, at Plagen var fri for usynlige Fejl, og derved lægge Skjul paa, at den var »Væver«, bliver at henføre under Straffelovens § 257; men den af ham herfor forskyldte Straf findes ikke at kunne bestemmes højere end til nogen Tids simpelt Fængsel, og da der efter Forbrydelsens Udøvelse er hengaaet over 2 Aar, inden det blev paataalt ved Retten, maa Straffen i Medfør af Straffelovens § 66 bortfalde. Derimod vil Tiltalte, som ved de ovenfor anførte af ham den 21 Maj f. A. under den mod ham af Hermansen anlagte Sag afgivne Proceserklæringer maa anses løgnagtigt at have fragaaet den af ham eller af hans Søn paa hans Vegne med Hermansen indgaaede Handel om Plagen samt den af ham i denne Anledning Hermansen givne Garanti med Hensyn til usynlige Fejl hos Hesten, for dette sit Forhold være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Nr. 139. Gaardejer **Anders Kolding** af Toustrup
(Høgsbro)

contra

Gaardejer **Jens Christian Hansen** af Lødderup (Ingen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Morsø Herreders ordinære Rets Dom af 24 Februar 1894: Saafremt Indstævnte, Gaardejer Jens Chr. Hansen af Lødderup, med sin Ed inden Retten bekræfter, at han, da han solgte den under Sagen omhandlede Hest til Citanten, Gaardejer Anders Kolding af Toustrup, ikke vidste eller havde Formodning om, at Hesten havde den Fejl at løbe rundt i Tøjet og kaste sig ind paa den anden Hest, bør han for Citantens Tiltale under denne Sag fri at være, hvorhos Sagens Omkostninger ophæves.

Drister han sig ikke til at aflægge denne Ed, bør enten Hestehandelen være ophævet og Indstævnte til Citanten betale 590 Kr., imod at Indstævnte faar Hesten tilbage, eller Indstævnte til Citanten for Hestens Værdiforringelse paa Grund af den omspurgte Fejl betale en saadan Erstatning, som fastsættes af uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd, dog ikke udover 295 Kr., samt endvidere i begge Tilfælde af det tilkjendte Beløb betale 5 pCt. i aarlig Rente fra 6 Maj 1893 indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1894: Citanten, Gaardejer Jens Christian Hansen, bør for Indstævnte, Gaardejer Anders Koldings Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og hvortil føjes, at Indstævnte ikke har indestaaet for, at den omhandlede Hest var god til Brug, samt idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Udfald af Sagen end det i Overretsdommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Anders Kolding, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Indstævnte, Gaardejer Anders Kolding af Toustrup, som i Marts Maaned f. A. af Citanten, Gaardejer Jens Christian Hansen af Lødderup, tilforhandlede sig en ca. 3 Aar gammel Vallak for en Kjøbesum af 590 Kr. paa det Vilkaar, at Citanten indestod for, at den var fejlfri, har under Anbringende af, at denne Hest er ubrugelig, eller at det ialfald er forbundet med ikke ringe Fare at bruge den, idet den løber rundt i Tøjet og kaster sig ind paa den Hest, med hvilken den gaar i Spand, saaledes at den slet ikke kan bruges paa Landevejen og kun daarligt paa Markjorden,

under nærværende Sag i 1ste Instants nedlagt Paastand om, enten at Handelen ophæves og Citanten tilpligtes mod Udlevering af Hesten at tilbagebetale Indstævnte den erlagte Kjøbesum, 590 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 6 Maj f. A., indtil Betaling sker, eller at Citanten tilpligtes for den Forringelse af Hestens Værdi, som følger af den nævnte Fejl, at betale en Erstatning af 295 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn, med Renter af Erstatningsbeløbet som anført. Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Ed saaledes, at han, saafremt han edeligt bekræfter, at han, da han solgte den omhandlede Hest til Indstævnte, ikke vidste eller havde Formodning om, at den havde den Fejl, »at løbe rundt i Tøjet og kaste sig ind paa den anden Hest«, er frifunden for Indstævntes Tiltale, og at Processens Omkostninger for Underretten i saa Fald ere ophævede, medens Indstævntes Paastand, hvis Eden ikke aflægges, er tagen til Følge paa den Maade, at Valget mellem dens 2de Alternativer maa anses forbeholdt Citantens selv, og iøvrigt saaledes, at Erstatningen bestemmes ved Skjøn af uvillige, af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd, dog at den ikke overstiger 295 Kr., hvorhos Citanten i dette Tilfælde er tilpligtet at godtgjøre Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instants med 40 Kr. Citanten har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han — der har bestridt, at den ommeldte Hest paa det Tidspunkt, da Handelen fandt Sted, havde nogen Fejl i den af Indstævnte paapegede Retning — ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens denne har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Af forskjellige af Indstævnte førte Vidner, hvis Forklaringer dels ere beedigede, dels af Parterne tagne for gyldige uden Beedigelse, have en Husmand, der arbejdede hos Indstævnte, og en Tjenestekarl hos denne forklaret, at den omhandlede Hest, da den første Gang i Indstævntes Ejertid blev spændt for Vogn sammen med en anden Hest, kastede sig ind paa denne og udviste anden Ustyrlighed, men derefter gik rolig for Vognen, efter førstnævnte Vidnes Forklaring til Jernbanestationen og tilbage igjen, hvortil dette Vidne har føjet, at Hesten engang sidst i April løb helt rundt i Tøjet, saa at Vidnet ikke kunde bruge den, og det andet Vidne, at det ialfald er farligt at kjøre med den paa offentlig Vej, hvorhos en Møller har udsagt, at han har set Hesten gjøre sig gal tre Gange, ved hans Vindmølle, ved Møllehuset og paa Vejen fra Møllen, idet den de to Gange tog Magten fra Kudskene og den tredje Gang rejste sig paa Bagbenene og kastede sig ind paa den anden Hest, ligesom endelig en Handelsbetjent har forklaret, at Hesten engang en Maanedes Tid, efterat Indstævnte havde kjøbt den, og da den sammen med en anden Hest var forspændt en Vogn, der blev læsset med Tømmer, efterat

dette var sket, kastede sig ind paa den anden Hest, saaledes at det saae ud, som om den vilde være gaaet over Stjærten, men at Vidnet da tog fat ved dens Mund og vedblev at holde, indtil Vognen var bleven vendt, hvorefter Karlen kørte bort. Ved 4 af Citanten førte Vidners Forklaringer, hvilke Parterne ligeledes have tillagt samme Gyldighed, som om de vare beedigede, maa det imidlertid anses godtgjort, at Hesten i Sommeren og Efteraaret 1892 er af Citanten benyttet til forskellige Arbejder, for Vogn og til Pløjning, og stadig har vist sig rolig og taalig samt god til Brug, medens den ses at have henstaaet ubenyttet fra Efteraarsarbejdernes Ophør, indtil den blev solgt til Indstævnte; og naar derhos henses til, at Hesten maa antages, dengang Indstævnte købte den, kun at have været i det Højeste 3 Aar gammel, samt at Indstævntes Vidners Forklaringer om Vanskelighed ved at bruge den, nærmest angaar en Tid, da den befandt sig i nye Omgivelser hos Indstævnte, som iøvrigt maa antages at have ophørt at bruge den samtidig med, at han paabegyndte nærværende Sag, findes der ikke at være Føje til at betragte bemeldte Vanskelighed som hidrørende fra en egentlig Fejl, hvorimod den maa antages at skyldes Unoder, som hyppig findes hos unge Heste og bortfalde, naar disse behandles hensigtsmæssig under deres Afbenyttelse. Da Indstævnte, efter hvad saaledes er anført, ikke kan anses at have godtgjort, at Citanten har gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse af Handelen om Hesten, vil følgelig Citanten efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ville være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Decem̄ber 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 36—37.

Fredagen den 22 November.

Nr. 75. Redaktør E. Wiinblad (Høgsbro)

contra

Stadslæge, Dr. med. N. Chr. Lund
(Asmussen efter Ordre),

betr. Straf og Erstatning for trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1894: De ovennævnte for Citanten, Stadslæge paa Frederiksberg, Dr. med. N. Chr. Lund fornærmelige Sigtelser og Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør E. Wiinblad, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 45 Dage. Saa bør og Indstævnte til Citanten betale i Erstatning 2000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 9 Januar 1893, til Betaling sker. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret samt til Citanten i yderligere Sagsomkostninger 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indånkede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke Rigtigheden af det i Dommen antagne Resultat, samt da der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal om at forhøje den idømte Straf eller Erstatning, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager derunder det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Appellanten, Redaktør E. Wiinblad, det Retsgebyr, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Asmussen 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indånkede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Social-Demokraten« Nr. 307 for den 28 December 1892 fandtes under Overskriften »Dr. Lund under en Difteritisepidemi« en ikke underskreven Artikel, i hvilken Ordningen af det offentlige Sundhedsvæsen i Frederiksberg Kommune blev gjort til Gjenstand for Kritik. Efter nogle indledende Bemærkninger, i hvilke det bl. A. udtales, at en af de alvorligste Skavanker ved bemeldte Kommune er den Maade, hvorpaa det offentlige Sundhedsvæsen er ordnet, og at de to Faktorer, Stadslægen og Amtssygehuset, er af en saadan Beskaffenhed, at de for en Gængs Skyld selv kunde trænge til »offentlig Behandling« og aldeles ikke svarer til Hensigten, fortsætter Artiklen med et Afsnit der

er overskrevet »Stadslægen«. I dette udtales der, at Citanten, Stadslæge paa Frederiksberg, Dr. med. N. Chr. Lund begyndte sin Virksomhed som Stadslæge sammesteds i alle Maader tilfredsstillende og var paa Færde, hvorsomhelst Pligten kaldte ham, hvorefter det hedder: »Længe gik der imidlertid ikke. Der kom hurtig en mærkelig Ro over Hr. Lund, en Ro, som imidlertid er saa udstrakt, at det er paa Tiden, han bliver vakt af den Døs, han nu befinder sig i«. Der tales derefter om en »knusende Kritik« af samtlige frederiksbergske Læger, som skal være bleven Citantens Optræden til Del i Anledning af hans Foranstaltninger eller »rettere Mangel paa Foranstaltninger« mod den truende Kolera, og siges, at de, som ikke kjendte Citanten bedre, herefter havde grundet Haab om, at hans Embedsgjærning vilde tage en anden Vending; men nej, hans Optræden lige til de sidste Dage viser det modsatte. Efter en Bemærkning om, at bl. A. Difteritis for Tiden er under offentlig Behandling paa Frederiksberg, udtales det dernæst, at det staar i Stadslægens Instrux, »at han uopholdelig har at inspicere ethvert af de praktiserende Læger anmeldt Tilfælde af denne Sygdom for at skjønne om, hvorvidt Behandlingen kan foregaa i Hjemmet eller skal foretages paa Hospitalet, for at undersøge Omgivelserne, om disse er sundhedsfarlige paa Grund af Beliggenhed etc., og at sørge for, at vedkommende Patient bliver tilstrækkelig isoleret, bl. A. paase, at der uopholdelig bliver klistret en Seddel paa Døren til Lejligheden, hvorpaa staar »Smitsom Sygdom«, hvorefter der fortsættes saaledes: Hvorledes Hr. Lund opfylder denne sin Instrux, lader sig kortest og kraftigst belyse ved følgende 3 Exempler blandt et Utal af lignende.

Hos en Familie var der anmeldt Difteritis om Mandagen. Om Lørdagen derpaa kom — ikke Hr. Lund, nej en Overbetjent og tog en Rapport. Hos en anden Familie, hvor der ligeledes var anmeldt Difteritis, kom Hr. Overbetjenten og tog den officielle Rapport, efter at Patienten var rask. Endelig Rosinen i Pølseenden: Hos en tredie Familie anmeldte Familiens Huslæge Tirsdag den 6 December 3 Tilfælde af Difteritis saa betids, at Hr. Lund havde Rapporten samme Dag, og om Lørdagen den 10 December kom henad Aften — hvem anden end den stadige Gjænganger — Overbetjenten. Paa det Tidspunkt, Overbetjenten indfandt sig, var følgende foregaaet i Familien: Et Barn var død, et andet bragt paa Blegdamshospitalet, hvor det døde om Søndagen, og Husmoderen havde i Mellemtiden havt Sygdommen, men i saa mild Grad, at hun var oppe igjen.

Det tredje Barn laa stadig syg i Hjemmet.

Det hedder derefter i Artiklen: »Hr. Lund, maa vi spørge Dem: Er dette ikke at handle altfor let overfor Kommunens Borgere og overfor Deres egne Pligter som Embedsmand og Læge? Hvad tror De, at De bliver lønnet for? Hvorfor har

De Diæter for hvert anmeldt Tilfælde, eller oppebærer Overbetjenten disse? Hvornaar og i hvilke Tilfælde ulejliger De Dem ud af deres lune Lejlighed? For kom ikke og forsøg paa at klare Dem med, at De er overbebyrdet med Arbejde«. Der refereres derpaa en Samtale, som skal have fundet Sted mellem Citanten og Faderen til de i sidstnævnte Exempel ommeldte Børn, og udtales, at efter Citantens Optræden under denne »hører man næsten op med at tage Hr. Lund alvorligt«.

I et senere Afsnit af Artiklen, der har Overskriften »Drikkevandet«, berettes det sluttelig, at Drikkevandet paa den Del af Frederiksberg, som bliver forsynet fra Andersens Vandværk, siden Juleaftens Dag havde havt en muggen-raaden Lugt og Smag baade i raa og kogt Tilstand, og fortsættes der derpaa saaledes: »Vi henleder Deres Opmærksomhed, Hr. Lund, paa, at De ikke venter med at foretage noget i denne Sag, indtil De »træffer« Hr. Andersen, ligesom Deres Tro til, at de fleste ikke holde af raat Vand, ikke heller kan klare Sagen. Kan De ikke selv lugte eller smage, saa lad Deres Overbetjent for en Gangs Skyld faa et Hværv, han kan magte.«

Da Citanten føler sig fornærmet over de i den fornævnte Artikel efter hans Formening indeholdte Sigtelser mod ham for Forsømmelighed i Embedsførelse og Undladelse af at opfylde, hvad der er hans Pligt, samt haanende og nedsættende Udtalelser om ham, har han efter meddelt fri Proces anlagt nærværende Sag, hvorunder han ved en af ham engageret Sagfører paastaar Ærefornærmelserne mortificerede og Indstævnte, Redaktør E. Wiinblad som ansvarhavende Redaktør af »Social-Demokraten« idømt en klækkelig Bøde samt tilpligtet at betale ham i Henhold til Straffelovens §§ 300 og 303 i Erstatning for det pekuniære Tab og den Forstyrrelse i hans Stilling i flere Henseender, navnlig som praktiserende Læge og Sygekasselæge, som bemeldte Artikel utvivlsomt vil forvolde og tildels har forvoldt ham, 5000 Kr., subsidiært et ved Rettens eller uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 Januar 1893, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Sagførersalær, dog Retsgebyrer og Stempelpapir efter Reglerne for beneficerede Sager. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos han protesterer mod den nedlagte Erstatningspaastand, idet han benægter, at Citanten har lidt nogen Skade ved den paaklagede Artikel, der udelukkende omhandler han Stilling som Stads- og Epidemilæge, uden at hans Forhold som praktiserende Læge og Sygekasselæge er berørt. Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse har Indstævnte navnlig gjort gjældende, at den paaklagede Artikel, der kun indeholder en Kritik af Citantens Virksomhed i de nævnte offentlige Egenskaber, nærmest er at opfatte som en Opfordring til ham og de frederiksbergske Myndigheder til kraftigere Op-

træden i Sundhedsplejen overensstemmende med de gjældende Lovbestemmelser, og at det, at Kritiken har faaet en personlig Karakter og nærmest er bleven rettet mod Citanten, allerede følger deraf, at han er det lægekyndige Medlem i Sundhedskommissionen og som saadan i det almindelige Omdømme betragtes som dennes Personifikation, ligesom han i sin Egenskab af Stadslæge og Epidemilæge overfor de øvrige sundhedskommunale Myndigheder er den egentlige Ansvarlige. Han har derhos anbragt, at den i Artiklen indeholdte Kritik er bygget paa bestemte Tilfælde, i hvilke Citanten formentlig ikke har gjort sin Pligt, og at de øvrige Udladelser i samme ikke ere ærerørige.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at den paaklagede Artikel foruden at indeholde haanende Udladelser om ham tillige sigter ham for Forsømmelighed og Efterladenhed i hans Embedsførelse og insinuerer, at han modtager Verdelag for Ydelser, han ikke præsterer. Da nu Indstævnte ikke har oplyst noget, der kunde give ham Føje til at fremkomme med slige Sigtelser og navnlig ikke har godtgjort, at Citanten i de i Artiklen nævnte 3 specielle Tilfælde, hvor Sygebehandlingen skete ved en anden Læge, har udvist nogen Forsømmelighed i Opfyldelsen af sine Embedspligter, i hvilken Henseende bemærkes, at den i Artiklen givne Fremstilling af Citantens Pligter og af de nævnte 3 Tilfælde efter det Oplyste paa flere Punkter er urigtig, vil Indstævnte være at ansee efter Straffelovens § 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 45 Dage, hvorhos de ovennævnte for Citanten fornærmelige Sigtelser og Udladelser ville være mortificere. Da derhos de ommeldte Sigtelser maa anses egnede til at medføre Forstyrrelse i Citantens Stilling og Forhold og ogsaa maa antages at have bevirket saadan Forstyrrelse, vil Indstævnte have i Henhold til Citantens Paastand at betale ham en Erstatning, der vil være at fastsætte ved Rettens Skjøn og findes passende at kunne ansættes til 2000 Kr. med Renter som af Citanten paastaaet. Endelig vil Indstævnte have at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt i yderligere Sagsomkostninger til Citanten 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 25 November.

Nr. 302. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Bjarni Siggeirsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 143, jfr. § 145.

Nordur Mula Extrarets Dom af 20 Juli 1894: Anklagede, Handelsbetjent Bjarni Siggeirsson paa Seydisfjord, bør erlægge 30 — tredive — Kroner i Bøde til Landskassen, eller, hvis Bøden ikke erlægges i rette Tid, hensættes i 9 Dages simpelt Fængsel. Saa bør han og betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes inden 15 — femten — Solemærker fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 26 November 1894: Anklagede, Handelsbetjent Bjarni Siggeirsson, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagsomkostninger saavel for Under- som Overretten, deri iberegnet Sagførersalær til Aktor og Defensor for Overretten, Cand. jur. Hannes Thorsteinson og Overretssagfører Eggert Briem, 10 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Selv om Bestemmelserne i den islandske Straffelovs §§ 145 og 143 kunne ansees anvendelige paa de valgte Medlemmer af et Menighedsudvalg, naar de forsee sig paa den i disse Paragrafer angivne Maade, findes der dog ikke herefter at kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for hans her under Sagen paatalte Vægring ved at fungere som Medlem af Menighedsudvalget i Dvergasteins Sogn allerede af den Grund, at der ikke, efter at han, som i den indankede Dom fremstillet, havde, efter at have modtaget Meddelelse om det paa ham faldne Valg, først mundtligt for Præsten og derpaa efter dennes Forlangende skriftligt nedlagt en motiveret Indsigelse imod Valget, sees at være truffet nogen Afgjørelse af rette Vedkommende om Berettigelsen af denne Indsigelse eller derom meddelt Tiltalte nogen Underretning, og Overdragelsen til ham af det paa-

gjældende Hverv saaledes ikke kan betragtes som endelig skeet. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Med Hensyn til den Forhaling af Sagen, hvori den Underdommer, som har foretaget Undersøgelsen i samme, har gjort sig skyldig, vil det kunne have sit Forblivende ved de derom i Dommen fremsatte Bemærkninger.

Thi kjendes for Ret:

Bjarni Siggeirsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en i Nordur Mula Syssels Extraret den 20 Juli d. A. afsagt Dom blev Anklagede, Handelsbetjent Bjarni Siggeirsson paa Seydisfjord, ifølge almindelig Straffelov af 25 Juni 1869 § 143, jfr. § 145, dømt til at erlægge 30 Kroner i Bøde til Landskassen, eller, hvis Bøden ikke erlagdes i rette Tid, at hensættes i 9 Dages simpelt Fængsel. Saa skulde han og udrede alle af Sagen imod ham lovlig flydende Omkostninger. Denne Dom er saavel ifølge Anklagedes Ønske som paa det Offentliges Vegne bleven indanket for Overretten. Paa et for Dvergasteinssogn den 26 Juni 1892 afholdt Menigheds møde blev Anklagede valgt til Medlem af Menighedsudvalg, hvilket Valg Sognepræsten kort efter tilkjendegav ham skriftligt. Den 7 Juli næsteften lod Sognepræsten ham mundtlig vide, at han samme Dag agtede at holde Møde med Menighedsudvalget for at forhandle om den under Opførelse værende Kirkegaardsindhegning, men Anklagede gav ham det Svar, at han ikke agtede at møde eller overhovedet fungere som Medlem af Udvalget. Præsten gav ham at forstaa, at han ikke tog saadan mundtlig Vægning for gyldig, og at han maatte afgive en skriftlig Erklæring, hvad Anklagede ogsaa gjorde den 14 s. M., og erklærede deri, at han ikke agtede at fungere som Medlem af Menighedsudvalget, skjøndt han var bleven valgt dertil, og anførte adskillige Grunde for Afslaget. — Sognepræsten angav da Anklagede for Sysselmanden paa Grund af denne hans Vægning og meddelte Amtmanden samtidigt Anklagen. Amt-

manden beordrede derpaa Justitssag anlagt imod Anklagede ifølge de citerede Straffelovsparagrafer, hvilken Sag fik det før beskrevne Udfald.

Da de her omhandlede Straffelovsparagrafer 143 og 145 bestemmer Straf for, hvis Embeds- eller Bestillingsmanden nægter eller forsætlig undlader at opfylde, hvad der er ham lovlig befalet, kan Anklagedes paatalte Gjerning, der bestaar i, at han ikke ændsede Menighedens Valg til at være Medlem af Menighedsudvalget, ikke ansees strafbart ifølge bemeldte Straffelovsparagrafer og heller ikke ifølge deres Analogi, jfr. samme Lovs § 1, og da Sagsanlæggelsen imod Anklagede efter Amtets Ordre var fastknyttet til de nysnævnte Straffelovsparagrafer, bør han i denne Sag for Justitiens Tiltale fri at være, samt alle Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige, deriblandt Sagførersalær til Aktor og Defensor for Overretten, som bestemmes 10 Kr. til hver. Sagen er bleven ført for Overretten med tilbørlig Hurtighed, men for Underretten har dens Førelse været meget langsom. Skjøndt Amtmanden ved Skrivelse af 30 Juli 1892 gav Sysselmanden Ordre til Sagens Foretagelse, saa gjorde han det dog ikke førend efter gjentagen Befaling den 9 Marts 1893. — Efterat Amtmanden havde modtaget det da optagne Forhør i Sagen, beordrede han ved en Skrivelse af 29 s. M. Justitssag anlagt, og gjentog den Ordre 5 Juli s. A., men Sysselmanden udgav ikke Retsstævning i Sagen førend den 13 Marts 1894. Sagen faldt derpaa i Ret den 28 s. M., blev optagen til Dom den 9 Maj d. A. og endelig paadømt 20 Juli d. A. af en anden Dommer, eftersom den Sysselmand, der havde havt Sagen under Behandling, var med Landshøvdingens Skrivelse af 30 Juni d. A. bleven forløbig suspenderet fra sit Embede paa Grund af Kasseangel og Forsømmelse i Embedsførelse. Den saaledes bevirkede Forhaling af Sagen er ikke bleven tilstrækkelig retfærdiggjort af den Sysselmand, der var Aarsag i samme, men da han, som allerede fremhævet, er bleven suspenderet fra sit Embede paa Grund af Forsømmelse i Embedsførelse, saa synes det rigtigt kun at reservere det Offentlige Ret til ved en særskilt Retsforfølgning at faa ham gjort ansvarlig for Forhalingen, hvis dertil findes Grund.

Tirsdagen den 26 November.

Nr. 34. Proprietær **A. L. Bruun** (Nellemann)

contra

Værgerne for Selde Kirke, Gaardejerne **Niels Mikkelsen** og **Jens Jensen** og Bager **Christian Friis** (Hindenburg),

betr. Erlæggelse af en Kornafgift til Kirken.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders ordinære Rets Dom af 11 September 1891: Indstævnte, Proprietær **Andreas Lang Bruun** af Kjeldgaard, bør til Citanterne, Værgerne for Selde Kirke, betale 228 Kr. 55 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Juni 1890, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Marts 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at maatte betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Proprietair **Bruun**, til de indstævnte Værger for Selde Kirke med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skjøde af 6 Juni 1854, thinglæst 9 s. M., overdrog Jægermester E. C. v. Cossel til Waldemar Wahl bl. A. Hovedgaarden Kjeldgaard samt Selde Kirke med Korntiende, og i § 4 af dette Skjøde, hvorefter bemeldte Cossel havde været Ejer af det Solgte siden 1838, hedder det: »at Sælgeren forbeholder sig de 12 Tdr. 3 Skp. Byg, som af Thorumbaards Herligheds Hartkorn svares aarlig for at vedligeholde Familien Mandrup Dues Begravelse i Selde Kirke, og hvilket Bygkvantum altsaa bliver Kjøberens uvedkommende, hvorimod Ejeren af Kjeldgaard som en i Hovedgaarden først prioriteret perpetueret Afgift fremdeles præsterer hine 12 Tdr. 3 Skp. Byg til Kirkens Ejer for Begravelsernes Vedligeholdelse, som forbliver Kirkeejers Pligt«.

Som Hjemmel for denne Disposition paaberaabes en Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af 21 December 1853, hvori det i Besvarelse af et Andragende fra Jægermester Cossel meddeles, at dette Ministerium for sit Vedkommende under Forudsætning af, at der ikke fra den paagjældende Families Side gjordes Indsigelse, ikke vilde have noget at erindre mod, at den aarlige Afgift af 12 Tdr. 3 Skp. Byg til Vedligeholdelse af Duernes Familiebegravelse i Selde Kirke overførtes paa Hovedgaarden Kjeldgaard, imod at den sikredes i samme med 1ste Prioritets Panteret. Wahl afhændede i Slutningen af Aaret 1867 den nævnte Hovedgaard samt Kirke med Korntiende til Enkegrevinde I. Tramp med Bemærkning, at det paahvilede Kirkens Ejer at vedligeholde den ommeldte Familiebegravelse, og at det paahvilede Kjeldgaard at svare Ejeren af Kirken den nævnte aarlige Afgift for Vedligeholdelsen. Grevinde Tramp solgte derefter i Aaret 1872 Hovedgaarden Kjeldgaard til sin Søn Grev A. G. R. Tramp, medens hun beholdt Selde Kirke med Korntiende, indtil hun i 1884 solgte den til Tiendeyderne. I den angaaende det sidstnævnte Salg oprettede Kjøbekontrakt af 1 December 1884 hedder det, at Kirken og Tinden sælges med Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Sælgerinden har ejet dem ifølge sit Skjøde og Pantebogens øvrige Indhold, hvorved bemærkes, at der tilkommer Selde Kirke en aarlig Afgift af 12 Tdr. 3 Skp. Byg, som udredes af Hovedgaarden Kjeldgaard som Vederlag for den Kirken paahvilende Vedligeholdelse af Familien Mandrup Dues Begravelse i Selde Kirke, medens det i den om Salget af Kjeldgaard oprettede Kjøbekontrakt af 18 Marts 1872 alene under Henvisning til Sælgerindens Adkomst og Pantebogens øvrige Indhold bemærkes, at der paahvilede Ejendommen bemeldte Bygafgift til Selde Kirke. Grev A. G. R. Tramp solgte endelig i Følge Kjøbekontrakt af 10 og 20 April 1888, perficeret ved Skjøde af 25 Juni s. A. til Citanten under nærværende Sag, Proprietær Andreas Lang Bruun, oftnævnte Hovedgaard med de Rettigheder,

Byrder og Forpligtelser, hvormed han selv ifølge sit Skjøde og ældre Adkomster havde ejet samme, hvorved særlig bemærkedes, at der paahvilede Ejendommen tidtomtalte Bygafgift til Selde Kirke, om hvilken det derhos vedtoges, at den for Aaret 1888 og i Fremtiden skulde udredes af Kjøbereren. Citanten betalte imidlertid ikke Afgiften hverken for Aaret 1888 eller 1889, og de Indstævnte, Værgerne for Selde Kirke, Gaardejerne Niels Mikkelsen og Jens Jensen af Floustrup samt Bager Chr. Friis af Selde, have derefter i deres nævnte Egenskab under denne Sag i første Instants sagsøgt ham til Betaling af Afgiften for de nævnte Aar efter Kapitelstaxt, hvilken de have ansat til 228 Kr. 55 Øre med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a fra Forligsklagens Dato den 19 Juni 1890, og da der ved Underrettsdommen er givet de Indstævntes Paastand Medhold, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han, ligesom i 1ste Instants, har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens disse have procederet til Underrettsdommen Stadfæstelse. Citanten har til Støtte for sin Paastand om Frifindelse gjort gjældende, at den Kjeldgaard paalagte under Sagen omhandlede Bygafgift maa anses at være bortfalden som Følge af, at den paagjældende Begravelse i Selde Kirke forlængst er nedlagt. Det er i saa Henseende oplyst, at Kirkesynet i Aaret 1864 paabød, at den vedkommende Gravhvelving skulde ryddes for de i samme værende Kister og tilmures, hvilket derefter skete, idet Kisterne nedsænkedes paa Kirkegaarden, samt at det til Begravelsen hørende, i Kirken værende Epitaphium senere er borttaget i Henhold til et af Kirkesynet i Aaret 1868 givet Paalæg, og Citanten formener, at der er en saadan Forbindelse mellem den Kjeldgaard paalagte Afgiftsbyrde og Kirkens Pligt til at vedligeholde Begravelsen, at Pligten til at svare Afgiften maa være bortfalden samtidig med, at Vedligeholdelsen ophørte paa Grund af Begravelsens Nedlæggelse.

Bortset tra den ovenciterede Bemærkning i Kjøbekontrakten af 1 December 1884 om Selde Kirke med Tiende foreligger der ikke i Sagen anden Oplysning om Oprindelsen til den omhandlede, siden 1854 Kjeldgaard paahvilende Afgift, end hvad der kan udledes af de ovenfor anførte Udtalelser desangaaende, som findes i de ovenmeldte, Tid efter anden udstedte Overdragelsesdokumenter vedrørende Kjeldgaard i Forbindelse med den foran nævnte Skrivelse af 21 Debember 1853 fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det kan nu vel ikke, som de Indstævnte have villet gjøre gjældende, komme i videre Betragtning i deres Favør, at Udtrykkene i Dokumenterne af 1872 og 1888 ere andre og mindre fuldstændige end i de tidligere; men efter det foreliggende kan det ikke være Tvivl underkastet, at Hensigten med at tillægge Kirken den omhandlede Afgift har været at sikre Opretholdelsen af den paagjældende Familiebegravelse,

hvorhos det efter Omstændighederne, særlig da den stedfundne Ordning maa antages at ligge langt tilbage i Tiden, har al Sandsynlighed for sig, at Meningen har været, at Begravelsen skulde opretholdes for bestandig, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at i Følge en under Sagen fremlagt Udskrift af Kirkens Protokol hedder det i den i samme i Medfør af § 2 i Lov om Kirkesyn m. m. af 19 Februar 1861 optagne Beskrivelse af Kirken, at dennes søndre Korsbygning — i eller under hvilken Begravelsen efter det Oplyste har været — er i sin Tid opført som Begravelseskapel for Oberst Mandrup Due og hans Slægt. Der maa herefter gaas ud fra, at Afgiften er for bestandig tillagt Kirken, og den Omstændighed, at dennes til Afgiftens Nydelse svarende Forpligtelse til at vedligeholde Begravelsen maa antages ialfald for Tiden at være uden Betydning, kan saa meget mindre anses at vedkomme Ejeren af Kjeldgaard, som han ikke ses at være enten berettiget eller forpligtet endog blot at have Tilsyn med Begravelsens Vedligeholdelse, hvorimod Rettigheder i saa Henseende maa antages alene at have kunnet gjøres gjældende af den til Begravelsen berettigede Familie, foruden af det Offentlige i Medfør af sammes Tilsyn med Kirken. Som Følge heraf samt da Citanten ikke har fremsat nogen Indsigelse mod den af de Indstævnte foretagne Beregning af Afgiftens Pengeværdi for de paagjældende Aar, maa det billiges, at deres Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants rettelig ere ophævede, vil saaledes i det Hele være at stadfæste. Processernes Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 27 November.

Nr. 307.

Advokat Hindenburg

contra

1. Niels Christian Jensen og 2. Jens Christian Jensen (Def. Lunn),

der tiltales: Førstnævnte for Vold paa Person og Legemsbeska-

digelse, samt Forledelse til falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 20 April 1895: Tiltalte Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Jens Christian Jensen i simpelt Fængsel i 14 Dage, saa udreder Tiltalte Niels Christian Jensen Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jakobsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr., dog saaledes at Tiltalte Jens Christian Jensen in solidum med Hovedtiltalte af disse udreder en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1895: Tiltalte Jens Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte Niels Christian Jensen idømte Straf samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ifølge en den 25 f. M. afgiven Lægeerklæring ere Følgerne af de Enken Olsen tilføjede Læsioner nu fuldstændig svundne; efter hvad hun samme Dag har forklaret i Retten, føler hun dog endnu undertiden nogen Svie og Smerte omkring det ottende Ribben. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Jensens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at han er anseet efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, og det findes at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Hvad Tiltalte Jens Christian Jensen angaar, maa det ansees betænkeligt at forkaste den af ham afgivne Forklaring om, at han havde fortrudt sin Gjerning og derfor havde besluttet at sige den fulde Sandhed, naar han atter skulde møde i Retten, hvad han nok mente at ville ske, og da han maa antages ved sin Fremstilling i Retten den 12 Marts d. A. strax at have tilbagekaldt sin urigtige Forklaring, findes Straffelovens § 146, sidste Punktum, at kunne anvendes paa hans Forhold og Straffen derefter at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Jens Christian Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn tillægges deri Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Christian Jensen, der er født i Aaret 1852 og ifølge Høiesterets Dom af 16 Oktober 1889 har været anset efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Jens Christian Jensen, der er født i Aaret 1862 og ifølge Børglum Herreds Extrarets Dom af 18 Marts 1893 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, henholdsvis for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Forledelse til falsk Forklaring for Retten, og for falsk Forklaring for Retten. Begge de Tiltalte indfandt sig den 23 Februar d. A. om Eftermiddagen i en Loftslejlighed i et Tiltalte Niels Chr. Jensen tilhørende Hus i Hjørring, og der maa ved denne Lejlighed antages at være opstaaet et Skjænderi mellem sidstnævnte Tiltalte og den 59-aarige Enke, Dorthea Marie Olsen, som dengang boede i Lejligheden og af de Tiltalte blev truffen tilstede. Dette Skjænderi gav Anledning til, at Enken, som tidligere havde været Gjenstand for Overlast fra Niels Chr. Jensens Side, fjernede sig fra Stuen, hvor hun havde været sammen med de Tiltalte, og begav sig ind i det til Lejligheden hørende Kjøkken, der ikke staar i direkte Forbindelse med Stuen, men ligesom denne har Dør ud til Trappegangen, idet hun, efter at have lukket Kjøkkendøren, der er til at aabne indad, stillede sig op mod denne for at forhindre Niels Chr. Jensen fra at komme ind til hende. Medens Jens Chr. Jensen blev tilbage i Stuen, gik Niels Chr. Jensen efter Enken, og det er ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han derefter gjentagne Gange har slaaet eller skubbet Dorthea M. Olsen over Ende og derved tilføjet hende de i den nedenfor anførte Lægeattest nævnte Læsioner, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han med Bestemthed

husker, at han to Gange slog hende ned, og ikke tør benægte, at han, som af hende forklaret, har gjort dette tre Gange, hvorhos han iøvrigt intet har havt at erindre mod hendes Forklaring, som gaar ud paa, at han ved at løbe mod Døren fik denne skubbet op, og efterat være kommen ind i Kjøkkenet, greb hende i den højre Skulder og rev hende omkuld, saa at hun faldt med den venstre Side af Brystet mod en paa Gulvet staaende Zinkspand, at han derpaa gik ud af Kjøkkenet, men strax efter kom ind igjen og stødte hende, som havde rejst sig op, for Brystet med sin knyttede Haand, hvorved hun faldt baglænds over paa Spanden, samt at han endelig for tredje Gang skubbede hende — der ikke tør benægte Muligheden af, at hun, som af ham forklaret, da han anden Gang fjernede sig, har forsøgt at støde ham ned af den lige udenfor Kjøkkendøren værende Trappe — omkuld over mod Spanden. Det er envidere oplyst, at Niels Chr. Jensen, da de Tiltalte derefter forlod Huset, fortalte den Medtaltale, at han havde »smækket« Dorthea ned i Gulvet.

Ifølge en af vedkommende Distriktslæge, som den næste Dag undersøgte Dorthea M. Olsen, om denne Undersøgelse afgiven Erklæring fandtes hendes 8de Ribben paa venstre Side frak-
tureret, og der var her nogen Svulst af de ydre Bedækkninger, betydelig Ømhed for Tryk og Smerte ved dybt Aandedræt og Bevægelser, ligesom hun havde en meget smertefuld Hoste, der rimeligvis hidrørte fra Irritation af Brudenderne. Desuden saas venstre Øjenbryn at være Sædet for en temmelig betydelig Svulst, og der fandtes Hudafskrabninger saavel paa bemeldte Øjenbryn som paa venstre Næsevinge, hvorhos Kanten af højre Næsevinge var udrevet med en lille Rift næsten oppe ved Næseryggen. I en senere Erklæring af 21 Marts d. A. udtalte Distriktslægen, at han ved en samme Dag foretagen Undersøgelse af Dorthea M. Olsen havde fundet samtlige de saaledes nævnte Læsioner lægte, idet dog Ribbensbruddet endnu kunde føles som et fortykket Sted, og hele Partiet omkring de nederste Ribben paa venstre Side var noget hovent og ømt, ligesom hun ømmede sig ved Bevægelser og ved Hosten, der endnu vedvarede, men i meget mindre Grad. Hun var da endnu aldeles ikke arbejdsdygtig; men der var næppe nogen Tvivl om, at de hende paadragne Læsioner vilde svinde fuldstændigt.

Tiltalte Niels Chr. Jensen, der, efterat offentlig Undersøgelse i Anledning af hans anførte Forhold mod Dorthea M. Olsen var indledet mod ham, i de første Forhør nægtede at have øvet Vold mod hende, har envidere tilstaaet, at han den 25 Februar begav sig ud til den anden Tiltalte, der er hans Søstersøn, og som da boede i Tolstrup, for at opfordre denne til, hvis han kom i Forhør, at tie med, hvad han vidste om Overfaldet, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han vel var ubekjendt med, at Jens Chr. Jensen paa Grund af den ham

overgaaede Tyvdom ikke kunde stedes til at aflægge Ed som Vidne, men at han dog haabede, at der ikke vilde blive affordret Jens Chr. Jensen Ed, og at han, hvis saadant dog skete, ikke vilde lade det komme saavidt, at Eden virkelig blev aflagt. Niels Chr. Jensen iværksatte ogsaa denne sin Hensigt, idet han efter Jens Chr. Jensens Forklaring, som han ikke har turdet modsige, lovede denne, at han nok skulde »fornøje ham herfor«. Jens Chr. Jensen gav vel intet Løfte i den anførte Henseende; men han lod sig dog bestemme til at opfylde Niels Chr. Jensens Forlangende, og da han den 1 Marts mødte i Retten til Forhør, forklarede han i Strid med Sandheden, at han ikke i Stuen, hvor han under Optrinet i Kjøkkenet opholdt sig, havde hørt nogen Rabalder eller nogen anden Lyd, som kunde lade ham formode, at Dorthea M. Olsen blev skubbet omkuld, og at han vel til Slutning, da han var gaaet ud paa Trappegangen, havde set, at Niels Chr. Jensen, idet Dorthea forsøgte at slaa ham eller skubbe ham, der den Gang vistnok var kommen 2 a 3 Trappetrin ned, derfra ned af Trappen, slog ud efter hende, men at han ikke med Sikkerhed turde sige, om han da rørte Dorthea, hvad han ej var tilbøjelig til at tro. Da Jens Chr. Jensen derpaa efter sket Indkaldelse den 12 Marts paany gav Møde i Retten, bemærkede han strax, at han ikke havde sagt den fulde Sandhed, og forklarede nu, at han i Virkeligheden havde hørt, at Niels Chr. Jensen »tumlede noget« ude i Kjøkkenet, og at han ialfald en Gang — nemlig da Niels Chr. Jensen angreb Dorthea, efterat hun havde søgt at skubbe ham ned af Trappen — og maaske to Gange havde hørt en Lyd, som kun kunde forklares ved et Menneskes Fald paa Gulvet, hvorhos han forklarede om den Ytring, Niels Chr. Jensen som meldt fremkom med, da de forlod Huset. Jens Chr. Jensen har iøvrigt udsagt, at han ikke afgav den urigtige Forklaring i Haab om deraf at have nogen Fordel, men alene af Godhed for Niels Chr. Jensen, og at han ikke vilde have beediget Forklaringen, hvis dette var bleven forlangt af ham, hvorhos han har tilføjet, at han senere fortrød, hvad han havde gjort og derfor besluttede sig til, naar han atter skulde møde i Retten, at sige den fulde Sandhed. Naar imidlertid henses til, at bemeldte Tiltalte, som iøvrigt havde været tilsagt til at møde i Forhør den 6 Marts, men da blev forhindret i at give Møde, ikke har gjort noget Skridt til at faa sin Forklaring berigtiget, forinden han som meldt efter Indkaldelse mødte i Forhøret den 12 Marts, skjønnes han ikke at kunne ansees som den, der af egen Drift har tilbagekaldt den falske Forklaring. For deres anførte Forhold ville de Tiltalte være at ansee, Niels Chr. Jensen efter Straffelovens § 203 og § 146 første Punktum, jfr. § 52, og Jens Chr. Jensen efter Straffelovens § 146 første Punktum, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel

paa Vand og Brød for den Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage, og for den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, som har samme Resultat for Niels Chr. Jensens Vedkommende, medens Jens Chr. Jensen efter Straffelovens § 146 sidste Punktum er idømt simpelt Fængsel i 14 Dage, vil som Følge heraf være at forandre i Henseende til den Jens Chr. Jensen idømte Straf, medens den iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 95. Lærer Hans Christian Christensen (Refstrup)
og Hustru Karen Marie født Madsen
 (Halkier efter Ordre)

contra

Hofjægermester F. E. H. Greve af Bernstorff til Katstrup
 (Ingen),

betr. Fremme af en Udlægsforretning.

Meerløse-Tudse Herreders Fogedrets Kjendelse af 8 Februar 1894: Det paastaaede Udlæg kan ikke gives Hofjægermester, Greve af Bernstorff til Katstrup.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1894: Citanten, Hofjægermester Grev Bernstorff til Katstrup, bør være herettiget til at erholde Udlæg i de ved den fornævnte Exekutionsforretning paa Indstævnte Christian Refstrups Bopæl forefundne og registrerede Løso寄存stande. Appellens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom ommeldte Konfirmation paa den mellem Appellanterne oprettede Ægtepagt foreskriver, som i Dommen anført, kun, at Konfirmationen tilligemed Ægtepagten vil være at læse til Thinge for at kunne gjøres gjældende imod Trediemand, medens den ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse om, hvor Thinglæsningen skal foregaa, og ligesaa lidt findes nogen udtrykkelig Forskrift herom i Lovgivningen, navnlig heller ikke i Loven af 16 Februar 1866 om dansk Ret i de forhen slesvigske Di-

strikker, der i § 4 in fine omtaler Thinglæsning af Ægtepagter. Ej heller kan det ansees som en i Lovgivningen hjemlet almindelig Grundsætning, at hvor Thinglæsning er paabudt af Hensyn til Trediemand, maa Læsningen, uanseet at den een Gang er iværksat paa rette Sted, i Tilfælde af Vedkommendes Flytning til en anden Jurisdiktion paany foretages ved denne, for at den, saavidt Løsøregjenstande angaaer, skal kunne være virksom overfor en godtroende Trediemand, i hvilken Henseende bemærkes, at de om saadan Gjentagelse af Læsningen i Forordningen om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed af 8 Juli 1840 §§ 4 og 9 samt Forordning af 28 Juli 1841 § 1 givne Forskrifter, naar hensees til den ganske særlige Karakter af det i den førstnævnte Forordning omhandlede Forhold og, hvad den sidstnævnte Lovbestemmelse angaaer, til den Ugunst overfor Underpant i Løsøre, hvorom Lovgivningens Ordning af dette Retsinstitut i det Hele vidner, ikke med Sikkerhed kunne betragtes som Anvendelser af en almindelig Lovgivningsgrundsætning, saameget mindre som andre Lovbestemmelser tildels fra samme Tid, der ligeledes omhandle Thinglæsninger ved personligt Værnething, ikke have en tilsvarende Forskrift, jfr. Plakat af 18 Januar 1788 og Plakat af 10 April 1841. Ligesaa findes en saadan Regel at have Støtte i Forholdets Natur, idet der paa det her omhandlede Omraade ikke udelukkende kan lægges Vægt paa Trediemands størst mulige Betyggelse, men ligesaa fuldt maa tages Hensyn til, at Ægtepagtens Formaal opretholdes, hvorfor der ikke kan sees bort fra, at Fordringen om fornyet Læsning af Ægtepagten vilde udsætte Hustruen for uforskyldt at miste, hvad Ægtepagten gaaer ud paa at sikre hende som Særeje.

Idet den i Konfirmationen indeholdte Forskrift om Thinglæsning efter det Anførte maa ansees fyldestgjort ved den under 26 Oktober 1891 ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten som Appellanternes daværende Hjemthing foretagne Læsning, maa det billiges, at Appellanternes Protest imod, at der gives Indstævnte det i Dommen omhandlede Udlæg, ved den paaankede Fogedkjendelse er taget til Følge, og den nævnte Kjendelse vil derfor i Henhold til deres derom nedlagte Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og Salæret til den ved sidstnævnte Ret beskikkede Sagfører at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt

at stande. Processens Omkostninger for Lands- over- samt Hof- og Stadsretten og Høiesteret op- hæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Hofjægermester Grev Bernstorff, 10 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, Lærer Christian Refstrup af Jyderup ved Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 18 December f. A. var bleven tilpligtet at betale Sagfører Frederik Olsen som Mandatarius for Citanten, Hofjægermester Grev Bernstorff til Katstrup 272 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 7 November 1893 at regne og Sagens Omkostninger med 74 Øre samt at bøde 40 Kr. til Herredernes Politikasse, lod Citanten, der havde erholdt Transport fra Sagfører Olsen paa den ham ifølge Dommen tilkommende Fordring, ved Kongens Foged i bemeldte Herreder afholde en Fogedforretning til Fyldestgjørelse af Fordringen, der under Forretningen opgjordes til 292 Kr. 97 Øre. Indstævnte, Christian Refstrup, protesterede imidlertid imod, at der gaves Citanten Udlæg i de under Forretningen paa hans Bopæl forefundne og registrerede Løsøregjenstande, under Henvisning til, at disse ifølge en imellem ham og hans Hustru, Medindstævnte Karen Marie Refstrup, født Madsen, under 6 August 1891 oprettet og under 13 Oktober s. A. kgl. konfirmeret samt under 26 s. M. inden den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret thinglæst Ægtepagt vare hans Hustrus Særeje, og ved den af Fogden under 8 Februar d. A. afsagte Kjendelse toges denne Protest til Følge. Denne Kjendelse har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han paastaar Kjendelsen forandret derhen, at der gives Citanten Udlæg i de ved Exekutionsforretningen paa Indstævnte Christian Refstrups Bopæl forefundne og registrerede Løsøregjenstande, hvorhos han paastaar sig tilkjendt Appellens Omkostninger. Indstævnte procederer til Kjendelsens Stadfæstelse og paastaar sig tillagt Appellens Omkostninger.

I den paa den nævnte Ægtepagt meddelte kgl. Konfirmation er det bestemt, at Konfirmationen tilligemed Ægtepagten vil være at læse til Thinge for at kunne gjøres gjældende mod Tredie- mand, og Citanten har nu her for Retten alene anbragt, at da Ægtepagten, hvad der er in confesso, alene er thinglæst ved Hof- og Stadsretten, men ikke ved de Indstævntes senere Værne- ting, Løve Herreds og Merløse-Tudse Herreders Retter, kan den

ikke være til Hinder for det attraaede Udlæg. Heri findes der ogsaa at maatte gives Citanten Medhold. Spørgsmaalet om, hvor Tinglæsning af en Ægtepagt skal finde Sted, maa, da udtrykkelige Bestemmelser i saa Henseende ikke findes, afgjøres efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger, og disse maa, jfr. Frd. om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed af 8 Juli 1840 §§ 4 og 9 og Frd. 28 Juli 1841 § 1, antages at føre til, hvad ogsaa skjønnes at stemme med Sagens Natur, at en Ægtepagt, hvorved Løsørejgenstande unddrages fra Formuefællesskabet, maa for at være virksom overfor en godtroende Trediemand i den Forbindelse, hvorom der her er Spørgsmaal, være thinglæst paa det Sted, hvor Ægtefællerne paa enhver given Tid have deres personlige Værnething. Citantens Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Appellens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Torsdagen den 28 November.

Nr. 298. Advokat Hindenburg

contra

Jens Jacob Martin Køhler (Def. Lunn),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 9 Maj 1895: Tiltalte, Uhrmager Jens Jacob Martin Køhler, Gudbjerg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup og Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Nissen og Møller betaler Tiltalte, Uhrmager Jens Jacob Martin Køhler, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-
ret betaler Tiltalte Jens Jacob Martin Køhler til
Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn
30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede
Sag er Tiltalte, Uhrmager Jens Jacob Martin Køhler, som er
født den 27 Februar 1869, og som ikke er funden tidligere
straffet efter Dom, aktioneret for falsk Forklaring for Retten
under følgende Omstændigheder: Tiltalte, som den 25 Februar
d. A. var mødt som Vidne i fornævnte Herreders Politiret i en
mod Drænsmeister Hans Henriksen af Gudbjerg for ulovlig Ud-
skjænkning indledet offentlig Sag, forklarede da, efterat det var
bleven ham betydet, at han vilde have at afgive Forklaring i nævnte
Egenskab og under det dermed forbundne Ansvar, at han engang
imellem kom til bemeldte Henriksen og nød en Sort (∩: Kaffe
med Tilsætning af Spiritus) eller Toddy, ved hvilken Lejlighed
han gav Henriksens Børn en 25 Øre eller anden Skilling, som
han antog Børnene beholdt, men at han derimod aldrig havde
betalt Henriksen selv noget for de nydte Drikkevarer, samt at
det vel var ham (Tiltalte) bekjendt, at der kom mange i Hen-
riksens Hus og nød Spiritus, men alt dette skete paa den
Maade, at de selv medbragte saadant, som de fik Lov til at
nyde i Henriksens Hus uden at betale noget derfor, hvorfor de
saa betalte Henriksens Børn 25 Øre eller deslige. Med Hensyn
til et den 30 December f. A. stedfundet Tilfælde forklarede Til-
talte særligt, at han den nævnte Dags Aften havde indfundet
sig hos Henriksen med et Selskab af Mænd og Piger og der
havde nydt Toddyer og Kaffe med Brød. Til Bestridelse af
Udgifterne herved havde Tiltalte tidligere paa Dagen leveret
Henriksen 2 Kr. til Indkjøb af en Flaske Cognac, Brød og
Sukker, saaledes at denne maatte beholde, hvad der blev til-
overs af de indkjøbte Varer, og forklarede Tiltalte, at han iøv-

rigt hverken selv havde betalt eller set nogen Anden betale Henriksen eller nogen anden paa dennes Vegne for Traktementet, hvorimod han selv delte den havde Udgift med en af Deltagerne, Tømmersvend Lars Termansen, uden at han dog kunde huske, hvormeget denne betalte ham. Hvorvidt han af de Henriksen leverede 2 Kr. fik noget Beløb tilbage, eller hvad de af Henriksens indkjøbte Varer kostede, erklærede Tiltalte ikke at kunne erindre.

Efterat Tiltalte dernæst allerede til en Politirapport delvis havde ændret sin foranførte Forklaring, afgav han i tvende den 4 og 11 Marts d. A. over ham optagne Forhør følgende Tilstaaelser om Urigtigheden af sin tidligere Forklaring: Tiltalte vedgik, at han, naar han, efterat have nydt Drikkevarer i Henriksens Hus, havde givet dennes Børn Penge, derved havde tilsigtet at give Henriksen Vederlag for Drikkevarerne, men han fastholdt at have været uvidende om, hvorvidt Henriksen havde tilegnet sig Pengene eller beholdt dem.*) Tiltalte vedgik endvidere, at han flere Gange havde nydt bayersk Øl i Henriksens Hus og derfor betalt Henriksen, samt forklarede, at han meget godt vidste, at Folk, som havde nydt Drikkevarer i Henriksens Hus, betalte dennes Børn Penge for derigjennem at betale Henriksen, men Tiltalte fastholdt samtidig ikke at vide, hvorvidt Henriksen tilegnede sig de saaledes betalte Penge, hvilket ifølge dennes Forklaring iøvrigt ikke kan antages at have været Tilfældet. Med Hensyn til det den 30 December f. A. passerede, forklarede Tiltalte dels, at han ikke mindedes, hvorvidt han tidligere paa Dagen havde betalt Henriksen 2 Kr. til Indkjøb af de om Aftenen nyde Varer, dels at han, efterat Selskabet om Aftenen havde nydt de bestilte Drikkevarer i Henriksens Hus, havde sagt: »Vi kommer vel til at lægge hver 75 Øre,« hvorpaa han, efter et Ordskifte med 2 andre Mænd af Selskabet, lagde 75 Øre paa Bordet, fornævnte Termansen 1 Kr. 25 Øre og en Tredje 25 Øre, altsaa ialt 2 Kr. 25 Øre, at en af Mændene — derimod efter Tiltaltes Forklaring saavidt han mindes ikke, som af fornævnte Termansen forklaret, Tiltalte selv — derpaa spurgte Henriksen, idet han skød Pengene hen til ham, om det passede, hvortil Henriksen svarede: »Det skal jeg snart sige, det er 1 Kr. 24 Øre for Cognac og Sukker, jo det passer,« og at Henriksen derpaa tog Pengene til sig, hvad Tiltalte ganske vist ikke vil have seet, men dog ikke betvivlede.

Tiltalte har saaledes erkjendt, at den af ham i Politiretten den 25 Februar afgivne Forklaring — som han imidlertid har erklæret sig vis paa, at han, hvis saadant var bleven forlangt, hvad han dog ikke vil have tænkt sig Muligheden af, ikke havde villet beedige, uden at der var blevet givet ham Lejlighed til

*) der skal formentlig staa: eller Børnene beholdt dem.

fornyet Overvejelse af Sagen — har været urigtig, forsaavidt den er i Strid med hans senere Forklaringer i Forhørene af 4 Marts d. A., hvis Rigtighed i det væsentlige bestyrkes ved de iøvrigt fremkomne Oplysninger, og da der efter alt det Foreliggende ikke vil kunne tages Hensyn til hans Paastand om, at han ikke har afgivet sine tidligere urigtige Forklaringer mod bedre Vidende, maa det billiges, at han ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 146, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes at kunne bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 262.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Iver Jørgensen og Laurine Jørgensen
(Def. Lunn),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Pengeafpresning samt for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 27 November 1894: Tiltalte, Kommissionær Hans Iver Jørgensen, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Laurine Jørgensen frifindes for Aktors Tiltale. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og til Defensor, Prokurator Kramer, 40 Kr. til hver, udredes af H. J. Jørgensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1895: Med Hensyn til den Tiltalte Laurine Jørgensen tillagte Frifindelse for Aktors Tiltale bør Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Hans Iver Jørgensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer og i Salærer for Overretten til Prokurator Jacobsen eller nu hans Dødsbo, Prokuratorerne Møller og Wolff, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser bedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Hans Iver Jørgensen og dennes Hustru Laurine Jørgensen, der ere fødte henholdsvis den 2 Maj 1845 og den 30 Augst 1855, og af hvilke Tiltalte Hans Jørgensen er anset ved Høiesterets Dom af 30 November 1876 efter Straffelovens § 245 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvilken Straf ifølge kgl. Resolution af 6 Februar 1877 blev formildet til en Bøde til Statskassen af 400 Kr., der blev betalt i samme Aar, medens Tiltalte Laurine Jørgensen ikke er fundet forhen straffet, aktionerede for bedrageligt Forhold og Pengeafpresning samt for Tyveri. Sagens Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende:

Efter at de Tiltalte den 1 November 1893 havde bosat sig i Odense, tog forhenværende Gaardejer Per Jensen ifølge tidligere truffen Aftale med Tiltalte Hans Jørgensen, hvem han kjendte fra Ungdommen af, i Begyndelsen af samme Maaned Ophold hos dem, hvor han for Opholdet skulde betale et Vederlag af 1 Kr. pr. Dag. Det maa efter Sagens Oplysninger antages, at han alt da var noget drikkfædig, og blev han det mere og mere, medens han boede hos de Tiltalte, indtil han efter at havet ligget tilsengs en Uges Tid, stadigt hegiven til Drik, under et stærkt Deliriumsanfald den 19 Februar f. A. blev indlagt paa Odense Sygehus. Da Per Jensen tog Ophold hos de Tiltalte, gav han Tiltalte Hans Iver Jørgensen ca. 150 Kr., for at denne deraf kunde betale Husleje og komme i Gang med en Furageforretning, og ligesom Per Jensen efter et Vidnes Forklaring forinden Indflytningen til de Tiltalte havde udtalt til dette, at han vilde sætte dem i Gang og hjælpe dem, samt efter det Oplyste maa antages at have talt om at anskaffe et Køretøj til Tiltalte

Hans Iver Jørgensen, saaledes har han selv under Sagen forklaret, at han var fuldkommen klar paa, at han, naar han flyttede til de Tiltalte, maatte hjælpe Tiltalte Hans Iver Jørgensen med Penge, uden at han dog, hvad denne har paastaaet, har villet erkjende, at der var truffen Aftale om, at de skulde være i Kompagni om Furageforretningen, der iøvrigt blev etableret ved Hjælp af Per Jensens Penge. Efter det Foreliggende maa det ogsaa antages, at de Tiltalte i det omhandlede Tidsrum næsten udelukkende havde levet af Per Jensens Midler, og blev der paa en Per Jensen tilhørende Sparekassebog med Fyens Stifts Sparekasse, paa hvilken der ved hans Indlæggelse paa Sygehuset indstod 1200 Kr. til Rest, af denne selv og Tiltalte Hans Iver Jørgensen i Tiden fra den 11 November 1893 hævet ialt 1700 Kr., hvoraf Størstedelen af nævnte Tiltalte, som det maa antages ifølge Per Jensens Bemyndigelse imod Bogens Forevisning i Sparekassen med Opgivende af Kontoens Navn og imod Tiltaltets Kvittering.

Den 19 Februar f. A., da Per Jensen som ovenfor nævnt blev indlagt paa Sygehuset, tog Tiltalte Hans Iver Jørgensen Sparekassebogen og efter hans seneste -- iøvrigt ubestyrkede Forklaring -- tillige 40 Kr. kontant, der laa i Bogen, til sig, hvorefter han samme Dag hævede 300 Kr. paa Bogen. Endvidere tog han 2 Per Jensen tilhørende Enkeltkroner, med Hensyn til hvilke der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at den ene laa i Per Jensens Pung, og at den anden fandtes paa Gulvet af de Tiltaltes Børn. Af det sidstnævnte Beløb brugte han efter hans Forklaring 60 Øre til Drikkepenge til de Personer, der hjalp Per Jensen ud paa Sygehuset. Ved Rapportens Optagelse den 28 Februar f. A. afleverede han 220 Kr. tilligemed Sparekassebogen med ovennævnte indestaaende Restbeløb 1200 Kr., samt en kvitteret Regning fra Odense Sygehus paa 30 Kr. for Per Jensens Ophold sammesteds, medens Tiltalte maa antages at have brugt Resten af Per Jensens af ham den 19 Februar hævede og tagne Penge efter hans Forklaring til Furageforretningen. Da Per Jensen, der under Sagen er bleven udskreven, har erklæret, at han, om han end kan være tilbøjelig til at tro, at de Tiltalte have benyttet sig af hans ved Alkohol svækkede Tilstand til at fralokke ham Penge, ikke ønsker disse dragne til Ansvar for, hvad de have forbrugt af hans Penge, foreligger i nærværende Sag til Afgjørelse kun det Spørgsmaal, om Tiltalte Hans Iver Jørgensen den 19 Februar f. A. har tilegnet sig Sparekassebogen og de ommeldte to kontante Beløb paa strafbar Maade, eller om han ellers paa saadan Maade er kommen i Besiddelse af de af ham og hans medtiltalte Hustru af Per Jensens Penge forbrugte Beløb.

Om dette Sidste har der under Sagen kun været Spørgsmaal med Hensyn til et den 13 November f. A. af Tiltalte

Hans Iver Jørgensen efter Per Jensens Bemyndigelse paa Sparekassebogen hævet Beløb paa 1000 Kr., men forsaavidt Per Jensen har forment, at de Tiltalte med Hensyn til dette Beløb, som efter Tiltaltes Forklaring iøvrigt maa antages anvendt til Furageforretningen, have gjort sig skyldige i Pengeafpresning, er der Intet fremkommet til Bestyrkelse heraf.

Hvad dernæst angaar det den 19 Februar f. A. hævdede Beløb paa 300 Kr., har Per Jensen erklæret, at han ikke er i Stand til at afgive nogen Forklaring med Hensyn til dette, ligesaa lidt som om de to ommeldte kontante Beløb paa resp. 40 Kr. og 2 Kr., idet han intetsomhelst erindrer om den hans Indlæggelse paa Sygehuset nærmest forudgaaende Tid. Medens Tiltalte Hans Iver Jørgensens medtiltalte Hustru har forklaret, at hun saa sin Mand stikke Sparekassebogen — som Per Jensen maa antages at have plejet at gemme i en Bordskuffe — i Lommen, og at hun troer, at han tog Nøglen til Skuffen i Per Jensens Pung, og at dette skete, medens Doktoren var tilstede, har Tiltalte Hans Iver Jørgensen forklaret, at det var hans medtiltalte Hustru, der efterat have faaet Nøglen af Per Jensen, endnu inden denne var kommen paa Sygehuset, gav ham Bogen tilligemed de i denne værende 40 Kr. Bemeldte Tiltalte har endvidere forklaret, at Per Jensen Natten forud, medens han endnu var ved sin fulde Fornuft, gjentagende havde anmodet Tiltalte om at hæve de omhandlede 300 Kr., og at han i Henhold til Forholdet mellem ham og Per Jensen og Sidstnævntes Udtalelser de sidste Dage og navnlig den sidste Nat forinden hans Indlæggelse paa Sygehuset, i hvilken han gav Tiltalte Lov til at gjøre Indkjøb af Furage, ligesom der ogsaa efter Tiltaltes Forklaring, der forsaavidt stemmer med det iøvrigt Oplyste, har været Tale imellem dem om at købe Hest og Vogn m. m., har anset sig berettiget til den ommeldte Dag at tage Sparekassebogen med de ovennævnte 40 Kr. i og at bruge af disse og de hævdede 300 Kr. som sket, og denne Tiltaltes Forklaring findes efter det Foreliggende ikke at kunne forkastes. Bemeldte Tiltalte findes heller ikke at have gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold ved under de angivne Forhold at tage de ovennævnte 2 Kr., af hvilke, som nævnt, en Udgift til Per Jensens Henbringelse paa Sygehuset maa antages at være bleven afholdt, medens Intet foreligger om, at Tiltalte har villet forholde Per Jensen Restbeløbet, naar denne blev rask. Da der iøvrigt Intet foreligger, med Hensyn til hvilket der kan blive Spørgsmaal om, at de Tiltalte have udvist noget strafbart Forhold, ville disse være at frifinde. — — — — —

I Overensstemmelse med Foranstaaende vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte Hans Iver Jørgensen efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens

den har frifundet Tiltalte Laurine Jørgensen for Akturs Tiltale, være dels at forandre dels at stadfæste.

Fredagen den 29 November.

Nr. 287. Advokat Hindenburg

contra

Severine Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for det i Straffelovens § 194, eventuelt § 195, ommeldte Forhold.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 9 Maj 1895: Arrestantinden Severine Sørensen af Dover bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Sagen iøvrigt lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Abildhauge og Westergaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Severine Sørensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Severine Sørensen, der er født i Aaret 1868 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for det i Straffelovens § 194, eventuelt § 195, ommeldte Forhold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Arrestantindens Forklaringer og det iøvrigt oplyste følgende: Arrestantinden, der, medens hun tjente paa en Søstrene Johanne og Karen Boel tilhørende Gaard i Dover, var bleven forlovet med en Mejerist, havde derefter første Gang, som det maa antages, den 23 Marts f. A. og i den derpaa følgende Tid lige indtil den 3 Februar d. A. jævnlig legemlig Omgang med ham. Efter sin Forklaring begyndte hun i Juli Maaned f. A. at have Kvalmefornemmelser, hvorhos hun, efterat hendes maanedlige Forandringer, der vare udeblevne i den nævnte Maaned, atter havde vist sig, om end kun meget lidt, i August, ikke senere mærkede noget til, at de indfandt sig. Hun vil imidlertid ikke have tænkt sig, at Grunden hertil var, at hun var svanger, og om hun end fik Formodning herom derved, at hun i Løbet af Efteraaret mærkede, at hun blev svær — hvorfor hun flere Gange af Ejerinderne af Gaarden blev spurgt, om hun ikke var frugtsommelig, hvilket hun stadig nægtede — vil hun dog først være bleven sikker derpaa henimod Jul f. A., da hun mærkede, at Fosteret viste Livstegn. Hun aabenbarede imidlertid ikke sin Tilstand for Nogen, særlig ej heller for sin ovennævnte Forlovede, der aldrig talte med hende derom, uagtet han, som hun har udsagt, da han vedblev at pleje legemlig Omgang med hende, ikke kunde undgaa at mærke det, og naar Ejerinderne af Gaarden foreholdt hende, at hun vist var frugtsommelig, nægtede hun dette, hvortil hun har angivet som Grund, at hun ikke turde sige det, da hun frygtede for da at blive bortvist af Tjenesten. I saa Henseende har hun nærmere forklaret, at hun vel, da hun ikke kunde vente, at man vilde beholde hende paa Gaarden og lade hende føde der, maatte være forberedt paa at have et Sted, hvor hun kunde ty hen, men at hun, der vil have tænkt paa at tage til en i Hurop boende gift Søster af hende — med hvem Arrestantinden iøvrigt efter det oplyste ikke havde talt derom, og hvem hun end ikke havde meddelt, at hun var frugtsommelig, uagtet hun besøgte Søsteren og dennes Mand Nytaarsdag d. A. — dog først vilde tage til Søsteren nærmere hen mod den Tid, da Fødselen skulde foregaa.

Arrestantinden, der, afset fra, at hun i afvigte Vinter havde lavet to Bleer, ikke havde tillavet nogetsomhelst Børnetøj, hvortil hun har anført som Grund, at hendes Søster, hos hvem hun, som meldt, tænkte sig at komme til at ligge, havde Børnetøj nok, vil først have ventet sin Nedkomst i Marts Maaned d. A., men den 4 Februar ved Middagstid maatte hun gaa til Sengs, fordi hun, som hun har udsagt, følte sig stærkt besværet af Foster-

smærter, ved hvilken Lejlighed hun overfor Johanne Boel, der da atter foreholdt hende, at hun vist var frugtsommelig, paany nægtede dette, medens hun dog senere paa Grund af Johanne Boels indtrængende Anmodning om at sige Sandheden erklærede, at hvis der i saa Henseende var noget paa Færde, kunde de være ganske rolige de første 2 a 3 Maaneder, men at hun forøvrigt slet ikke troede, at der var noget galt fat. Efterat Smærterne en kort Tid vare ophørte, fik hun paa Eftermiddagen atter voldsomme Smærter, som hun ikke tidligere havde kjendt til. Hun, der ikke tidligere havde født noget Barn, har imidlertid paastaaet, at hun desuagtet ikke mente, at hun skulde føde, men at dette først gik op for hende senere, nemlig omtrent Kl. 6 om Aftenen, da hun fik stærke Smærter i Underlivet og mærkede, at der, som hun har udtrykt sig, skulde komme noget, hvorfor hun, der laa i Sengen med alle Klæder paa, løste sine Benklæder og skubbede dem af sig. Fødselen, der ikke var særlig smærtetfuld, idet hun ikke skreg og hele Tiden var fuldstændig ved sin Bevidsthed, fandt efter hendes Forklaring Sted en halv Timestid efter det Tidspunkt, da det, som meldt, efter hendes Udsagn var gaaet op for hende, at hun skulde føde. Arrestantinden har erkjendt, at hun paa dette Tidspunkt let kunde have tilkaldt Folk, idet hun laa i et ved Siden af Folkestuen, i hvilken der paa Tid, da hun fødte, var Folk tilstede, beliggende Kammer, og som Grund til, at hun undlod at tilkalde Hjælp, har hun angivet, at hun var kjed over, at Fødselen kom til at foregaa der i Huset, og derfor ikke ønskede, at man skulde have det at vide. Da hun havde født, tog hun — der ikke selv vil have overrevet Navlestrængen og overhovedet ikke vil have mærket, at den sprængtes — Barnet, der var faldet ned mellem hendes Ben, op over Dynen, og idet hun holdt det i den ene Haand, tørrede hun det af med sit Forklæde og trak Arme og Ben ud paa det for at se, om det bevægede sig. Da det imidlertid, efter hvad hun bestemt har paastaaet, hverken rørte sig eller gav Lyd fra sig, og hun derfor antog, at det var dødt, lagde hun det ned paa Halmen i Sengen omtrent ved sine Knæ mellem sig og Væggen og dækkede det til med Underdynen. Kort efter at dette var passeret, kom en Kone, som Søstrene Boel havde tilkaldt, tilligemed Johanne Boel ind til Arrestantinden, og medens Johanne Boel strax efter forlod Kammeret, forblev Konen hos Arrestantinden et Kvartertid. Ved denne Lejlighed omtalte Arrestantinden ikke den foregaaende Fødsel, og paa Konens Spørgsmaal, om der ikke skulde sendes Bud efter Jordemoder eller Doktor, svarede hun Nej, ligesom hun, da det kom paa Tale, at hun skulde op og have sin Seng redt, ytrede, at dette kunde ske, naar den anden Pige paa Gaarden, som delte Seng med hende, kom. Ejheller overfor denne Pige, der senere kom ind til Arrestantinden, og som efter

dennes Begjæring hentede noget rent Linned til hende, omtalte hun Fødselen, og da Pigen, der efter en kort Fraværelse fra Kammeret kom tilbage til dette og da saa, at det nævnte Linned, som Arrestinden havde lagt fra sig paa en ved Sengen staaende Stol, var blodigt, og at ogsaa Fingrene paa Arrestantindens højre Haand vare blodige, spurgte Arrestantinden, hvor det Blod kom fra, foregav denne, efter Pigens Forklaring, at hun havde skaaret sin Finger — hvad Arrestantinden dog ikke vil kunne erindre at have sagt — ligesom hun ikke vilde lade Pigen rede Sengen. Da derpaa Johanne Boel og den ovennævnte Kone, hvem Pigen havde meddelt, at Arrestantindens Tøj var blodigt, kom ind i Kammeret og da saa, at ogsaa Arrestantindens Kjole og Skjørt, som hun havde afført sig og kastet paa Gulvet, vare blodige, nægtede Arrestantinden paa deres Spørgsmaal til hende, om hun ikke havde faaet et Barn, dette, og da Johanne Boel sagde, at der skulde sendes Bud efter Lægen, erklærede hun, at dette ikke behøvedes, hvorhos hun, efterat Konen havde afført hende hendes øvrige Tøj samt taget Lagenet, der var blodigt, af Sengen og lagt et rent istedet, uden at hun dog ved denne Lejlighed opdagede Barnet, der, som meldt, laa under Underdynen, paa Konens Spørgsmaal til hende, om der var kommet andet end Blod, svarede Nej. Der blev derpaa hentet en Læge, som kom tilstede omtrent Kl. 11, og efterat Arrestantinden ogsaa overfor denne havde nægtet at have født eller aborteret og derpaa, da det ved Lægens Undersøgelse af hendes Underliv og Kjønsdele var blevet konstateret, at en Fødsel eller i hvert Fald en Abort havde fundet Sted, havde foregivet, at hun samme Dags Eftermiddag oppe paa Loftet ved Tørvene havde haft en stærk Afgang af tykt Slim, og at der da kunde have udskilt sig en Masse saa stor som en Tørv, hvilket gav Anledning til, at der blev anstillet Undersøgelse paa Loftet, tilstod hun endelig for Johanne Boel og den forannævnte Kone, at hun havde født et Barn. I Lægens Overværelse blev Sengen derpaa undersøgt, og Barnet tilligemed hele Moderkagen og Navlestrængen fandtes da langt nede i Sengen omtrent ved Arrestantindens Lægge tilhøjre for hende mellem hende og Væggen, fuldstændig overdækket med Sengklæder, men ovenpaa Underdynen, i hvilken Henseende Arrestantinden har forklaret, at hun, efterat Konen havde afklædt hende, tog Barnet frem og lagde det ovenpaa Underdynen. Barnet var dengang koldt og næsten stift, medens Moderkagen ikke var helt kold.

Den 17 Februar d. A. blev Liget af Barnet, der var af Mandkøn, obduceret, og i en af de obducerende Læger herom afgiven Erklæring have de som Resultat af Obduktionen udtalt, at Barnet antages at være født 2 a 3 Uger for tidligt, at det antages levedygtigt, at det ikke har aanded (levet) efter Fødselen, samt at det antages født efter en nogen besværlig Fødsel i en

asphyctisk Tilstand, og da Betingelserne for dets Oplivelse have været ugunstige, idet det vedblivende har henligget i Sengen under Dynen, hvorved det ikke har havt Adgang til frisk Luft, ligesom der ikke er foretaget sagkyndigt Forsøg paa at kalde Barnet tillive, er det ikke kommet tillive efter Fødselen.

Medens Arrestantinden under Forhørene har erkjendt, at hun har handlet uforsvarligt ved sin Barnefødsel, idet Barnet muligt kunde have været bragt tillive, hvis hun havde tilkaldt Hjælp, har hun derimod ikke villet erkjende, at hun havde tænkt paa at føde i Dølgemaal, saa at Ingen skulde faa at vide, at hun havde født, og hun har derhos benægtet, at det har været hendes Hensigt at skaffe det fødte Barn afvejen, i hvilken Heensende hun har forklaret, at det til en Tid var hendes Mening at betro sig til den ovennævnte Kone og overgive Barnet til hende, for at hun, som Arrestantinden har udsagt, kunde bringe det til Jordemoderen, men at hun opgav dette, da hun ikke havde kunnet faae talt ud med Konen, inden Andre kom tilstede. Da det imidlertid efter Arrestantindens egen Forklaring ca. en halv Time før Fødselen stod klart for hende, at hun skulde føde, og hun, der i dette Tidsrum maa antages at have været ved sin fulde Bevidsthed, undlod at tilkalde Hjælp uagtet hun, som hun har erkjendt, let kunde have gjort dette, maa det antages, at hun i hvert Fald fra det nysnævnte Tidspunkt har havt til Hensigt at føde i Dølgemaal, hvad ogsaa bestrykes ved hendes hele ovennævnte Forhold efter Fødselen, hvorved bemærkes, at Arrestantinden ikke har anført anden Grund for sine gjentagne Nægtelser af at have født end, at hun ikke turde fortælle, hvad der var sket, eller ikke turde give de Paa-gjældende Barnet, fordi det var dødt.

Idet det nu derhos ifølge Obduktionsforretningen, hvorefter det nærmest maa antages, at Barnet ved Fødselen var skindødt og saaledes muligen kunde være kaldt tillive ved Anvendelsen af hensigtsmæssige Midler, ikke kan ansees oplyst, at en virkelig Død var indtraadt før Fødselen, maa det billiges, at Arrestantinden ved Underrettsdommen for sit omhandlede Forhold er anset efter Straffelovens § 194 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 279. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1) Christen Thomsen Mortensen, 2) Mads Peder Andersen 3) Christen Mikkelsen, 4) Lars Jeppesen, 5) Christen Olesen og 6) Jens Dam Poulsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed heri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 14 Februar 1895: De Tiltalte bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød. Nr. 1. Gaardejer Christen Thomsen Mortensen af Søndbjerg i 4 Gange 5 Dage. Nr. 2. Ungkarl Mads Peter Andersen af Hellerø og Nr. 3. Fisker Christen Mikkelsen af Søndbjerg, hver i 3 Gange 5 Dage. Nr. 6. Kvaseskipper Jens Dam Poulsen af Søndbjerg i 2 Gange 5 Dage. Nr. 4. Fisker Laust Jepsen af Egebjerg og Nr. 5. Gaardejer Christen Olesen af Søndbjerg, hver i 5 Dage. I Erstatning udreder de Tiltalte in solidum Nr. 1, 2 og 3. 10 Kr. 90 Øre til Smed Peter Nielsen af Odby og Fisker Poul Nielsen af Serup, i Forening Nr. 1 og 2. 22 Kr. 50 Øre til Brødrene Niels Lund Pedersen og P. Pedersen af Tambohus, i Forening, og 11 Kr. til Fiskerne Peder Chr. Pedersen, Rasmus Nielsen og Niels Toftum Madsen af Venø i Forening, Nr. 1 og 6. 4 Kr. til Fiskeriselskabet »Neptun«. Samtlige Tiltalte udrede dernæst hver for sit Vedkommende alle af deres Arrest flydende Omkostninger og ellers in solidum de øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Westergaard og Thomsen, 15 Kr. til hver, saaledes at heraf udreder Tiltalte Nr. 1 Halvdelen, Nr. 2 og 3 hver $\frac{1}{6}$, Nr. 4 og 5 hver $\frac{1}{24}$ og Nr. 6 $\frac{1}{12}$. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 38—39.

Fredagen den 29 November.

Nr. 279.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

- 1) Christen Thomsen Mortensen, 2) Mads Peder Andersen,
3) Christen Mikkelsen, 4) Lars Jeppesen, 5) Christen Olesen
og 6) Jens Dam Poulsen (Def. Hindenburg).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Maj 1895: I Henseende til de idømte Straffe og Erstatninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Hastrup, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Christen Thomsen Mortensen, saaledes at deraf in solidum med ham udredes af de Tiltalte Mads Peter Andersen og Christen Mikkelsen, En for Begge og Begge for En, en Halvdel, af Tiltalte Jens Dam Poulsen $\frac{3}{10}$ og af de Tiltalte Laurs Jeppesen og Christen Olesen hver især $\frac{1}{10}$. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Christen Thomsen Mortensen findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christen Thomsen Mortensen bestemmes til sex Gange fem Dage. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardejer Christen Thomsen Mortensen, Ungkarl Mads Peder Andersen, Fisker Christen Mikkelsen, Fisker Laurs Jeppesen, Gaardejer Christen Olesen og Kvaseskipper Jens Dam Poulsen for Tyveri og Meddelagtighed deri. Af de Tiltalte, der ere fødte: Mortensen i Aaret 1860, Andersen 1874, Mikkelsen 1852, Jeppesen 1855, Olesen 1856 og Poulsen 1859, har Mikkelsen været anset ved Hassing-Refs Herreders Politirets Domme af 25 Januar 1890 og af 12 Marts 1892 med Bøder paa henholdsvis 10 og 15 Kr. for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, Jeppesen i 1887 inden Politiretten vedtaget Bøde af 5 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten og Poulsen været anset ved Hassing-Refs Herreders Politirets Domme af 22 Marts 1884, 9 Juni 1888 og 18 August 1894 med Bøder paa henholdsvis 10, 30 og 15 Kr., foruden at han i 1893 inden samme Herreders Politiret 2 Gange har vedtaget Bøder, hver Gang 10 Kr. — alt for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, medens de Tiltalte ikke iøvrigt ses tidligere at have været tiltalte eller straffede. Ved deres egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I September Maaned 1891 have de Tiltalte Mortensen og Poulsen i Forening frastjaalet Interessentskabet »Neptun« 4 Aal

af Værdi 4 Kr., og endvidere i Forening med Tiltalte Jeppesen frastjaalet Fisker Jeppe Christensen 3 Aal samt i Forening med Tiltalte Olesen frastjaalet Samme nogle Aal, hvis Antal ikke har kunnet oplyses. Christensen har ansat de ham frastjaaalne Aals Værdi til ialt 1 Kr.

I Begyndelsen af September Maaned 1894 have de Tiltalte Mortensen og Mikkelsen i Forening frastjaalet nogle Jordbrugere en Aal af Værdi 35 Øre, og tillige i Forening med Tiltalte Andersen engang frastjaalet Søren Madsen Sørensen en Aal af Værdi 35 Øre, en anden Gang frastjaalet Matroserne Jørgen Jeresen og Anders Hansen samt Bromand Laust Korsgaard Andersen 2 Aal af Værdi 75 Øre, hvorhos de nævnte 3 Tiltalte i samme Maaned engang have undersøgt en Fisker Villads Christensen tilhørende Ruse for at stjæle Aal af denne, men uden at de fandt nogen Aal. Endvidere have de sidstnævnte 3 Tiltalte, Mortensen, Mikkelsen og Andersen, i Forening Natten mellem den 24 og 25 September 1894 frastjaalet Gaardmand Poul Nielsen og Smed Peder Nielsen en Aal af Værdi 90 Øre, og endelig have de Tiltalte Mortensen og Andersen i Forening Natten mellem den 30 September og den 1 Oktober 1894, frastjaalet Niels Lund Pedersen og Peder Chr. Pedersen 9 a 10 Aal af Værdi 2 Kr. 50 Øre, og et andet Sted Fiskerne Peder Chr. Pedersen, Rasmus Nielsen og Niels Toftum Madsen 10 Aal af Værdi 2 Kr. 50 Øret

Samtlige nævnte Tyverier — saavel som det omtalte Forsøg — ere begaaede om Natten fra Ruser, der have været opstillede forskellige Steder i Limfjorden, hvilke Ruser de Tiltalte have trukket op af Vandet og tømt for deres Indhold, hvorved i flere Tilfælde Ruserne er bleve beskadigede, og er Tyveriet Natten mellem den 24 og 25 September f. A. begaaet derved, at de vedkommende 3 Tiltalte med Vold have bøjet en Jernstang, ved Hjælp af hvilken nogle Ruser ved en kunstig Laas var fastgjorte til en Pæl. Interessentskabet »Neptun« har paastaaet sig tilkjendt en Erstatning af 4 Kr. hos de Tiltalte Mortensen og Poulsen, Gaardmand Poul Nielsen og Smed Peder Nielsen en Erstatning af ialt 10 Kr. 90 Øre hos de Tiltalte Mortensen, Andersen og Mikkelsen, Fiskerne Pedersen, Nielsen og Madsen en Erstatning af ialt 11 Kr. hos de Tiltalte Mortensen og Andersen, og Niels Lund Pedersen og Peder Chr. Pedersen en Erstatning af ialt 52 Kr. 50 Øre hos de samme, og ved Underrettsdommen ere de nævnte Tiltalte, for hvert Tilfældes Vedkommende in solidum, tilpligtede at udrede de anførte Erstatninger, dog saaledes, at det sidstnævnte Beløb er bleven nedsat til 22 Kr. 50 Øre, da det ikke mod den af de vedkommende Tiltalte fremsatte Indsigelse mod, at den ved Tyveriet skete Beskadigelse af Ruserne vurderedes til 50 Kr., under Sagen er

oplyst, at Skaden kunde ansættes højere end af de Tiltalte forment, nemlig 20 Kr.

For deres saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 228, for de Tiltalte Mortensen, Andersen og Mikkelsens Vedkommende tildels sammenholdt med § 46, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Mortensen i 4 Gange 5 Dage, for de Tiltalte Andersen og Mikkelsen hver især i 3 Gange 5 Dage, for Tiltalte Poulsen i 2 Gange 5 Dage, og for de Tiltalte Jeppesen og Olesen hver især i 5 Dage, og da Underrettsdommens Bestemmelser om de idømte Erstatninger derhos billiges, vil denne Dom forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 326. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 29 Juni 1895: Tiltalte Niels Peter Nielsen af Gjettrup Fattiggaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Westergaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1895: Tiltalte Niels Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels Peter Nielsen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Fattiglem Niels Peter Nielsen, der er født i 1871, og som ifølge Hassing-Refs Herreders Extraretsdom af 2 Januar d. A. har været anset efter Straffelovens §§ 228 og 236, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 13 Marts d. A. om Aftenen, da han havde indfundet sig i et Ærinde i et Hus i Frydendal, der tilhørte Boet efter Iver Christian Jensen, som kort Tid forinden var afgaaet ved Døden og laa Lig i Huset, og ved denne Lejlighed var alene i nogle Minutter i Husets Sovekammer, har tilvendt sig Afdødes Lommeuhr med vedhængende Kjæde, som hang sammesteds paa et i Væggen indslaaet Søm, og bortfjernede sig dermed. Uhret, som med Kjæden maa antages at have haft en Værdi af en Snes Kroner, blev under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse efter hans Paavisning fundet paa Loftet over Kostalden paa den Fattiggaard, hvor Tiltalte var indlagt, og hvor han maa antages at have gjemt det, hvorimod Kjæden, som Tiltalte vil have bortkastet, ikke er kommen tilstede. Afdødes Enke har, efterat have faaet Uhret udleveret, frafaldet Krav paa Erstatning. Tiltalte, som efter de foreliggende Oplysninger maa antages at være ringe begavet, uden at der dog skjønnes at være tilstrækkelig Føje til at betvivle, at han i Gjerningens Øjeblik har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil for sit anførte Forhold være at ansee for anden Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 230,

første Stykke, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandagen den 2 December.

Nr. 296. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Hans Hansen Løvendahl (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 17 og 18.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 13 Februar 1895: Arrestanten, Hans Hansen Løvendahl, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, 60 Kr., og til Defensor, Prokurator Kramer, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 August 1895: I Henseende til den idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, 25 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Steinthal, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hans Hansen Løvendahl. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Hans Hansen Løvendahl til Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Hansen Løvendahl, der er født den 20 November 1869 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 17 og 18, og ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 9 Oktober f. A. om Aftenen Kl. 7¹/₄ i Ejendommen Nr. 2 i Odense Adelgade har, staaende i eller ved et af Ejendommens Side- og dens Bagbygning dannet Hjørne af Gaardspladsen, affyret 2 Revolverskud gennem en af de nederste Ruder i et af Bagbygningens Vinduer, indenfor hvilket i en Afstand af mellem 2 og 3 Alen fra Arrestanten Kjøbmand L. E. Hansen sad i sit Lager, uden at enten han eller hans Hustru, hans lille Søn eller hans Kommis, der befandt sig tæt ved ham i samme Lokale, rammes af de udskudte Projektiler.

Angaaende de hermed forbundne nærmere Omstændigheder er det paa samme Maade oplyst, at Arrestanten, der er en Fætter til en Kjøbmand Hansens Hustru, ansaa sig forurettet af Hansen, i Forening med hvem han, der paa Grund af sin Ungdom ikke selv kunde faa Borgeskab, havde drevet en Kolonialforretning fra Efteraaret 1891 til Forsommeren 1892, da Hansen brød Forholdet og udelukkede ham fra Forretningen mod Tilbagebetaling af hans Indskud. Arrestanten bar af denne Grund Nag til Hansen og søgte at skade ham navnlig ved til Forretningsforbindelser at afsende Breve, der paadroge Arrestanten Bøder for Ærefornærmelser. Da Arrestanten den paagjældende Aften paa sin Cycle kørte gennem Odense Gader og i et Butiksvindue saa en Revolverpistol, faldt det ham — efter hvad han har forklaret — ind at købe den og skyde ind paa Kjøbmand Hansens Lager for derved at indjage Hansen Skræk. Arrestanten gik strax ind i Butikken, købte Revolveren, som en Kommis

efter hans Anmodning ladede med 5 Patroner, idet Arrestanten desuden købte 5 andre Patroner, som han tog i Lommen tiligemed den ladte Revolver, hvorefter han paa Cyclen kørte til Adelgade Nr. 2, satte Cyclen udenfor Porten og gik ind i Gaarden, hvor han mødte flere Personer, og hvorfra han saa Kjøbmand Hansen sidde og skrive i Lageret ved et Bord med en Hængelampe over, ligesom Arrestanten ogsaa bemærkede Hansens Hustru og Kommis, men ikke Hansens lille Søn. Da Arrestanten var bleven ene i Gaarden, affyrede han med ganske kort Mellemrum de to Skud, idet han første Gang vil have sigtet $1\frac{1}{2}$ eller 1 Alen tilvenstre for Hansen paa nogle bag ved ham i Lageret opstabilede Sække, og anden Gang omtrent i samme Retning, men noget mere paa Maa og Faa. Det først afskudte Projektil frembragte et lille Hul i Vinduesruden, der splintredes ved det andet Skud. Begge Projektilerne fandtes i Lageret, hvor det ene havde boret sig ind i en af de ommeldte Sække, medens det andet havde sat Mærke paa Bagvæggen, mod hvilken det var slaaet fladt. Ifølge de under Sagen anstillede Forsøg og Beregninger maa Projektilerne antages at være passerede Hansens Hoved i ringe Afstand. Pistolen er befunden at være et temmelig tarveligt Vaaben, hvis Skud er kraftigt nok til at frembringe livsfarlige Saar, dog at det ved at gaa gennem en Glasrude taber en saa betydelig Del af Anslagskraften, at det ikke kan antages at virke dræbende.

Efterat have affyret Skudene forlod Arrestanten Ejendommen kjørende paa Cycle, og blev paa Gaden standset af Politimesteren, fordi Cyclen ikke var forsynet med tændt Lygte, i hvilken Anledning Arrestanten steg af Cyclen og vexlede nogle Ord med Politimesteren. Ved dette Møde vil han have faaet den Tanke, at han kunde blive mistænkt for at have villet skyde Hansen, og i Ængstelse herfor kørte han ud ad Jærbanegaarden til og kastede Revolveren paa en Stenbunke paa Vejen, ligesom han efter at være anholdt og stillet for Forhør, i Begyndelsen nægtede at kunne erindre at have været i den paagjældende Ejendom eller at vide af, at han havde afskudt de ommeldte Skud, idet han paastod siden Aaret 1890 ikke at have været i Besiddelse af noget Skydevaaben, og at han den paagjældende Aften havde været noget beruset, saa at han ikke nøjagtig kunde huske, hvor han havde været eller hvad han havde foretaget sig, men afgav derefter Tilstaaelse i Overenstemmelse med det Foranførte under bestemt Fastholden af, at hans Hensigt udelukkende var at skræmme Hansen, ikke at tilføje ham nogen Overlast, end sige dræbe ham, og at han ikke sigtede paa Hansen.

Arrestanten har udsagt, at han under Gjerningen var stærkt paavirket af Spiritus, i hvilken Henseende det er oplyst, at han den ommeldte Dag paa forskellige Værtshuse havde nydt en Del stærke Drikke, medens det efter de derom afhørte Vidners

Forklaringer maa antages, at han ikke derved var bleven beruset. Paa Overrettens Foranledning har han været indlagt til Observation paa Sindsygeanstalten ved Middelfart, hvis Overlæge som Resultat af Undersøgelsen har erklæret, at Arrestanten vistnok fra Anlægget af lider af en nervøs Abnormtilstand, der dels fra hans tidligste Ungdom af har givet sig tilkjennde ved en Række somatiske Fænomener, dels ved psykiske Aberrationer af lettere Art; ud fra disse Forudsætninger maa det vistnok kunne tænkes, at han — særlig under Indflydelse af et for ham mere end sædvanlig stort Kvantum Spiritus, selv om der slet ikke har været Tale om nogen egentlig Rus — har kunnet lade sig overmande af en pludselig Indskydelse og driftsmæssig Trang til at give en længe næret Misstemning Luft i Handling. Efter Overlægens Formening er der ikke Tale om noget Udslag af egentlig Sindsygdом i strængere Forstand, vel derimod om et af de hos til en vis Grad psykisk abnormt anlagte Individier ikke ukjendte, pludselige, svagt motiverede Handlingsudslag, overfor hvilke det enkelte svagt anlagte Individ vel maa betragtes som noget mindre fuldt tilregneligt, end den sunde, normalt udviklede Personlighed maa siges at være det.

Da det det efter samtlige oplyste Omstændigheder maa antages, at Arrestanten, da han affyrede Pistolen, havde rettet denne imod Hansen, og at det altsaa ikke har ligget udenfor Arrestantens Hensigt at tilføje ham Skade, vil Arrestanten for det af ham udviste Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203, jfr. §§ 46 og 39, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, saa at bemeldte Dom forsaavidt vil kunne stadfæstes.

Tirsdagen den 3 December.

Nr. 304. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Christen Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Hornum Herreds Politirets Dom af 8 April 1895: Arrestanten*) Christen Christensen, kaldet Blære, og Tiltalte Christen Sørensen, kaldet Grøftechristen, bør til Aarestrup Kommunes Kasse bøde hver især 200 Kr., samt En for Begge og Begge for En i Erstatning til Godsejer, Kaptajn Bluhme til Nørlund betale 75 Kr. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juni 1895: Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christen Sørensen til Høiesteretssagførerne Salomon og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Begjæring af Godsejer, Kaptajn Bluhme til Nørlund som offentlig Politisag behandlede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, Husmand Christen Christensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Husmand Christen Sørensen for at have gjort sig skyldig i ulovlig Jagt.

Den i første Instants Medtiltalte har under Sagen afgivet følgende Forklaring: Den 19 Februar d. A. om Eftermiddagen foretog han og Tiltalte, der havde indfundet sig i Christensens

*) Denne Betegnelse hidrører fra, at denne Tiltalte under en anden Sag, som behandlede samtidig med Jagtsagen, men uafhængig af denne, var belagt med Arrest.

Hjem i Sønderup, i en Sidstnævnte tilhørende Slæde en Tur i de i Nørlund og Thorstedlund beliggende Skove, hvor Jagtretten, efter hvad der er oplyst, tilkommer ovennævnte Godsejer Bluhme, i den Hensigt sammesteds at udøve Jagt, og nedlagde de, der begge vare forsynede med Bøsser, og som, naar de jagede, steg ud af Slæden, ved denne Lejlighed paa Steder, som Christensen ikke har kunnet betegne nøjere, end at de ikke laa sydligere end Thorstedlund, tvende Raabukke, af hvilke Christensen skjød den første og Tiltalte den anden. De skudte Dyr skjulte de under nogle i Slæden værende Sække og transporterede dem paa den Maade til Christensens Hjem, hvor de bleve ophængte i Laden til den næste Dag, da Christensen og Tiltalte kjørte med dem til Aars, hvor Raabukkene bleve afhændede til en der boende Isenkræmmer for ialt 25 Kr. 60 Øre. Den 22 s. M. om Eftermiddagen vare de atter kjørende i Christensens Slæde paa Jagt i de ommeldte Skove, ved hvilken Lejlighed Tiltalte lidt Syd for den Landevej, som fra Thorstedlund mod Øst fører gennem Skoven, skjød et Krondyr, som de imidlertid ikke strax førte med sig, men foreløbig skjulte mellem nogle Graner. Kort efter at Dyret var fældet, blev de, der havde skjult deres Bøsser under nogle i Slæden liggende gamle Sække, indhentede af en Slæde fra Nørlund, hvorpaa der, efter hvad der under Sagen er oplyst, befandt sig 3 Mænd og en Dreng, og som var udsendt for at passe Krybskytter op, men der passerede iøvrigt intet, idet der kun i Forbikjørselen vexledes nogle Ord. Efter at have tilbragt Aftenen hos en Mand i Thorsted, kjørte Christensen og de Tiltalte, da de om Natten toge bort fra ham, igjen ud i Skoven, hvor de hentede det skudte Stykke Kronvildt, som de derefter bragte hjem til Christensen, der den 23 s. M. for fælles Regning solgte det til den ovennævnte Isenkræmmer i Aars, der foreløbig udbetalte ham 20 Kr., idet endelig Afregning skulde foregaa, naar der kunde skaffes Oplysning om, hvad Dyret var værd.

Tiltalte har indrømmet, at han og Christensen i dennes Slæde have færdedes i de ommeldte Skove den 19 og 22 Februar d. A. om Eftermiddagen, samt at de den sidstnævnte Dag bleve indhentede af en Slæde fra Nørlund, men iøvrigt har han erklæret den af Christensen givne Fremstilling for usandfærdig, forsaavidt den gaar ud paa, at Christensen og Tiltalte ved de tvende omhandlede Lejligheder skulde have udøvet Jagt, hvad Tiltalte har benægtet, idet de efter hans Forklaring end ikke havde Bøsser med, ligesom han ogsaa har benægtet, at de Natten mellem den 22 og 23 Februar vare i Skoven for at hente et skudt Krondyr, idet han har paastaet, at de, efterat have tilbragt Aftenen hos den ommeldte Mand i Thorsted, kjørte lige hjem. Hans Forklaring gaar endvidere ud paa, at han, der nogle Dage forinden den 20 Februar d. A. i Thorsted Kjær med

vedkommende Jagtberettigedes Tilladelse havde skudt en Raabuk, den 20 Februar d. A. tilligemed Christensen, der ogsaa havde en Raabuk, som han agtede at sælge, tog til Aars, hvor han solgte sin Raabuk for 11 Kr. og nogle Øre, og han har nægtet at vide noget om, hvor og hvornaar Christensen havde skudt det af ham solgte Raadyr eller Krondryret.

Ligesom Tiltalte imidlertid ikke har kunnet angive nogen rimelig Grund til hans ommeldte Færden sammen med Christensen i de paagældende Skove og det derhos synes uforklarligt, hvad der skulde foranledige Christensen, der, efter hvad der er oplyst, staar i et venskabeligt Forhold til Tiltalte, til, til Skade for denne at afgive en ganske usand Forklaring, saaledes bestyrkes Rigtigheden af den af Christensen givne Fremstilling i det Hele ved de Oplysninger, der iøvrigt ere fremkomne under Sagen. Husmand Carl Jensen af Aarestrup har saaledes edelig forklaret, at han, da han den 19 Februar d. A. om Eftermiddagen arbejdede i Thorstedlund Skov, hørte, at der faldt 2 Skud i en Afstand fra ham af 10 a 1200 Alen, men at han, da det var saa tæt ved, troede, at det var en Skovbetjent, hvorfor han vedblev at passe sit Arbejde, og han har tilføjet, at han den 20 s. M. saa det Sted i Skoven, hvor den ene Raabuk var bleven skudt, og at det var tydeligt, at den var bleven slæbt hen til en Slæde, uden at det dog kunde ses, om den var bleven slæbt af 1 eller 2 Mand. Den 22 Februar om Eftermiddagen, da samme Vidne ligeledes arbejdede i Thorstedlund Skov, tog han, der ved den Lejlighed ikke havde hørt noget Skud, efter Opfordring Plads i Slæden fra Nørlund, og da de passerede forbi den Slæde, hvori Christensen og Tiltalte sad, rettede Vidnet til Sidstnævnte en ligegyldig Bemærkning, hvorved Tiltalte imidlertid, som Vidnet har udtrykt sig, saa »helt forstyrret ud«, og det forekom Vidnet, at der i Christensens Slæde laa et Gevær indpakket i en Sæk. Arbejdsmand Johan Aron Christiansen har derhos edelig forklaret, at han, der den 22 Februar saa Christensen og Tiltalte kjøre i Nørlund Skov, kort forinden havde hørt, at der faldt et Skud i den Retning, hvorfra Christensens Kjøretøj kom, at han har set det Sted, hvor Krondryret maa antages at være blevet dræbt, og hvorfra det er slæbt hen til en Slæde, samt at det passer godt med, hvad han, som meldt, den 22 Februar havde iagttaget, og en lignende ligeledes edelig bekræftet Forklaring har Arbejdsmand Jørgen Peter Larsen, der arbejdede paa samme Sted som det sidste Vidne, afgivet, dog at Larsen ikke vil kunne sige, i hvilken Retning det ommeldte Skud, som han hørte d. 22 Februar, faldt. Begge disse Vidner have derhos paa Forehold udtrykkelig udtalt, at det af Sporene i Skoven var tydeligt, at Krondryret var blevet slæbt af 2 Mand.

Efter Alt hvad der saaledes er oplyst, findes der intet Hensyn at kunne tages til Tiltaltes ovenommeldte Benægtelse, og det

maa derfor billiges, at han, der er født i Aaret 1855, og som ifølge Hornum Herreds Politiretsdomme af 29 Januar 1887 og 23 December 1889 for ulovlig Jagt har været anset med Bøder, henholdsvis paa 16 Kr. og 12 Kr., medens han iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Politiretsdommen er anset efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 2det og 4de Stykke, med en Bøde til vedkommende Kommunes Kasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte i Erstatning til Godsejer Bluhme at betale 75 Kr. samt at udrede Sagen Omkostninger i 1ste Instants, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdagen den 5 December.

Nr. 77. Bestyrelsen for Andelsmejeriet **Ubberud**
(Jensen)

contra

Proprietær **Mathias Jørgensen** (Asmussen),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Interessentskabskontrakt.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 8 September 1892: Indstævnte, Proprietær Mathias Jørgensen, Husemose, bør for Tiltale af Citantskabet, Bestyrelsen for Andelsmejeriet Ubberud, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1893: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til den formløse Karakter, som det den 22 Januar 1890 afholdte Møde efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplys-

ninger i det Hele havde, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Bestyrelsen for Andelsmejeriet Ubberud, til Indstævnte, Proprietær Jørgensen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I Slutningen af Aaret 1889 opstod Tanken om at oprette et Andelsmejeri for Ubberud, Sanderum og Vissenbjerg Sogne, og blev der paa et den 15 December s. A. i den Anledning i Blommenslyst Kro afholdt Møde nedsat et Udvalg paa 6 Medlemmer, af hvilke Indstævnte Proprietær Mathias Jørgensen af Husemose var det ene, der skulde arbejde videre for Sagens Fremme, udarbejde Lovene og fremsætte nærmere Forslag. Da Udvalget havde endt sit Arbejde, indvarslede det til et nyt Møde i bemeldte Kro den 3 Januar 1890, og paa dette Møde blev der bl. A. fremlagt Udcast til Lovene, Planer til Opførelsen af Bygninger og Liste over Antallet af de Køer, som foreløbig kunde ventes indmeldte, paa hvilken Liste Indstævnte, der havde erklæret, at han agtede at indmelde sine 34 Køer, fandtes opført med dette Antal. Sagen mødte imidlertid Modstand fra flere Sider, og flere af dem, som foreløbig havde givet Foretagendet deres Tilslutning — deriblandt dog ikke Indstævnte — trak sig tilbage, saa at Forhandlingerne ikke førte til noget Resultat.

Ønsket om Oprettelsen af et Andelsmejeri var imidlertid endnu tilstede hos mange af Beboerne af de nævnte Sogne, og der skete i den Anledning Henvendelse til Gaardejer Chr. Poulsen i Spedsbjerg med Opfordring til ham om at tage Sagen op paany, og han lod derefter efter Samraad med flere andre Mænd indrykke et Avertissement i Fyens Stiftstidende, hvori de, der ønskede at indtræde som Andelshavere i et Mejeri i Ubberud Sogn opfordredes til at indtegne sig hos fire navngivne Mænd inden den 15 Januar 1890, idet der tilføjedes, at Oprettelsen af

Mejeriet vilde blive opgivet, saafremt der ikke til den Tid var indtegnet Andelshavere med mindst 400 Køer. Da der inden den foreskrevne Tids Udløb meldte sig Andelshavere med et tilstrækkeligt Antal Køer, indvarsledes der til et Møde i Blommenslyst Kro den 22 s. M., og paa dette Møde, ved hvilket Indstævnte var tilstede og overværede Forhandlingerne, og hvor Navnene paa Andelshaverne, derunder Indstævntes Navn, bleve oplæste, blev Oprettelsen af Mejeriet besluttet, Lovene for dette vedtagne og underskrevne og Bestyrelse valgt, hvorimod der ikke blev taget nogen Bestemmelse om, hvor Mejeriet skulde ligge. Ligesom Indstævnte uden at tage noget skriftligt Forbehold underskrev Lovene, der ende med den Passus: »Undertegnede underkaste sig i alle Maader disse Loves Bestemmelser og bekræfte dette med vor Underskrift«, saaledes modtog han det paa ham faldne Valg som Medlem af Bestyrelsen, var tilstede ved Bestyrelsens 1ste Møde og blev, uden derimod at gjøre Indsigelse, valgt til Næstformand i Bestyrelsen. Da det derefter paa et af Bestyrelsens den 9 Februar 1890 afholdt Møde, ved hvilket Indstævnte ligeledes var tilstede, var blevet endelig besluttet, at Mejeriet skulde ligge ved Langebjerg, og Kjøbet af et Stykke Jord sammesteds til Mejeriet var blevet fuldbyrdet, forlod Indstævnte, der hele Tiden havde været imod, at Mejeriet kom til at ligge paa det ommeldte Sted, hvor Vandet efter hans Formening var mindre brugbart til Mejeriets Drift, Mødet uden at underskrive Protokollen, og da han derefter udeblev fra Bestyrelsens næste Møde, tilskrev Formanden ham et Brev med Anmodning om at komme tilstede ved Bestyrelsens Møde den 17 Marts 1890 eller i ethvert Fald udtale sin Mening om Sagen, og herpaa svarede han, at det var overflødig at spørge om hans Mening om Sagen, da han havde udtalt sig tydeligt saavel ved det konstituerende Møde som ved Bestyrelsesmøderne, og at han nok vilde have været Interessent i et godt anlagt Mejeri, men ikke havde Raad til at være med i et daarligt anlagt.

Under næværende i 1ste Instants ved Odense Herredsting procederede Sag paastode derefter Citanterne Bestyrelsen for Andelsmejeriet »Ubberud« under Anbringende af, at Indstævnte havde indmeldt sig som Andelshaver i Mejeriet og undladt at opfylde de ham paahvilende Forpligtelser, denne tilpligtet at betale Interessentskabet Andelsmejeriet »Ubberud« 1) Indskud af 5 Kr. pr. Ko for de af ham indmeldte 34 Køer, 170 Kr. 2) Den ham paahvilende Andel i Interessentskabets Gjæld 1433 Kr. 25 Øre 3) Erstatning for det Interessentskabet ved hans Undladelse at opfylde de ham som Interessent paahvilende Forpligtelser tilføjede Tab 200 Kr., ialt 1903 Kr. 25 Kr.

Subsidiært paastode de Post 3 fastsat ved uvillige Mænds

Skjøn, hvorhos de paastode sig tillagte Renter af det skyldige Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligklagens Dato den 10 November 1890 og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Ved Herredstingets Dom af 26 November 1891 blev Sagen ex officio afvist, idet der blev nægtet Citanterne Anstand til at fremskaffe Sagens Dokumenter, der ved dens Optagelse beroede ved Odense Bything, hvor en Thingsvidnesag til Oplysning i Hovedsagen var inkamineret, men ved nærværende Rets Dom af 4 Juli 1892 blev Underrettsdommen annulleret, hvorhos det paa lagdes Underdommeren paany at foretage Sagen og bevilge Citanterne Anstand til at fremskaffe de manglende Dokumenter. Efter at dette var sket, blev Sagen ved Herredstingets Dom af 8 September 1892 paakjendt i Realiteten med det Udfald, at Indstævnte blev frifunden for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Citanterne nu ved Stævning af 10 September 1892 indbragt her for Retten, hvor de efter at have erhvervet Bevilling til at føre nye Vidner og fremlægge nye Dokumenter have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande og paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale Appelsagens Omkostninger. Indstævnte har paastaaet den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Appelsagens Omkostninger.

Striden mellem Parterne drejer sig i første Række om, om Indstævnte, som af Citanterne anbragt, ved det ovennævnte Møde i Blommenslyst Kro den 22 Januar 1890 ubetinget er indtraadt som Andelshaver i Mejeriet »Ubberud«, eller om han, som af ham hævdet, har gjort sin Indtrædelse afhængig af, at Mejeriet ikke blev lagt ved Langebjerg, hvor det som ommeldt senere kom til at ligge.

Citanterne have til Støtte for deres Anbringende navnlig henvist til, at Indstævnte ved Mødet uden at tage noget Forbehold har underskrevet Interessentskabets Love og ladet sig indvælge i dets Bestyrelse samt deltaget i dennes Møder, og at det ikke herimod kan komme i Betragtning, at han ved Mødet har udtalt, at han ikke var for at være med, naar Mejeriet skulde ligge ved Langebjerg, eftersom fornævnte Gaardejer Chr. Poulsen herefter højt og tydeligt bemærkede, at der ikke kunde loves noget bestemt om, hvor Mejeriet skulde ligge, da Spørgsmaalet herom maatte rette sig efter, hvor man kunde faa Plads til det. Vel maa det nu efter det Foreliggende antages, at Chr. Poulsen ved Mødet har udtalt sig som ommeldt, men da det ved de Vidneforklaringer, som ere afgivne af flere af de paa Mødet Tilstedeværende, maa anses godtgjort, at Indstævnte paa Mødet gjentagne Gange, forinden Lovene bleve underskrevne, for Forsamlingen har udtalt, at han ikke vilde gaa med som Andelshaver, naar Mejeriet

skulde ligge ved Langebjerg eller Langebjerg Mose, findes han paa utvetydig Maade at have tilkjendegivet de Tilstedeværende, at han kun vilde indtræde som Andelshaver under den Betingelse, at Mejeriet ikke kom til at ligge paa den nævnte Plads, og de, der iøvrigt indtegnede sig, findes herefter at have manglet Føje til at gaa ud fra, at han ved at underskrive Lovene og modtage Valg som Bestyrelsesmedlem er indtraadt som Andelshaver uden Hensyn til, hvor Mejeriet fik sin Plads.

Det maa allerede som Følge heraf billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er frifunden for Citanternes Tiltale, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den i det Hele være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 301. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Hans Larsen og Ane Kirstine Larsen (Def. Halkier),

der tiltales: Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, Sidstnævnte for Afgivelse af falsk Forklaring for Retten.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 23 Februar 1895: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Larsen af Lille Valby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bør han i Bøde til Slagelse St. Peders Landsogns Kommunekasse betale 80 Kr. samt have den ved den ommeldte Jagt benyttede Bøsse forbrudt til Fordel for den nævnte Kommunekasse. Medtiltalte, Hans Larsens Hustru, Ane Kirstine Larsen, bør til Statskassen bøde 30 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Tiltalte Hans Larsen bør udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr., dog at Tiltalte Ane Kirstine Larsen in solidum med ham deltager i Udredelsen med en Trediedel. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juni 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den ved samme fastsatte Forbrydelse af Bøsse bortfalder. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Meyer betaler Tiltalte Arbejdsmand Hans Larsen af Lille Valdby 20 Kroner til hver, dog at hans medtiltalte Hustru Ane Kirstine Larsen heraf udreder en Trediedel. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Høiesteret tiltræder, at Tiltalte Ane Kirstine Larsens, i den indankede Dom fremstillede Forhold som Følge af, at Dommeren urettelig har afkrævet hende Vidneforklaring, er henført under Straffelovens § 147, 2det Led, men desuden findes Bestemmelsen i Straffelovens § 56, 1ste Stykkes sidste Led, efter de foreliggende Oplysninger at maatte komme hende tilgode, og naar endvidere hensees til, at hun har været arresteret i 5 Dage, vil hun helt kunne forskaanes for Straf.

Hvad angaaer Tiltalte Hans Larsen, bliver hans Forhold ved at forlede sin Hustru til falsk Forklaring at henføre under Straffelovens § 147, 2det Led, jfr. §§ 146 og 52, og hans Straf herfor findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. For den af ham begaaede ulovlige Jagt kan det have sit Forblivende ved den ham idømte Bøde, men tillige vil den af ham benyttede Bøsse i Medfør af Lov 8 Maj 1894 § 23, 3die Stykke, være at konfiskere til Fordel for vedkommende Kommunes Kasse.

Thi kjendes for Ret:

Den af Ane Kirstine Larsen forskyldte Straf bortfalder. Hans Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage og til Slagelse St. Peders Landsogns Kommunekasse bøde 80 Kroner samt have den ovennævnte Bøsse forbrudt til Fordel for samme Kasse. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Til-

talte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Hans Larsen af lille Valdbby og hans Hustru Ane Kirstine Larsen, Førstnævnte for Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt for Overtrædelse af Jagtlovgivningen og Sidstnævnte for Afgivelse af falsk Forklaring for Retten, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste følgende:

Under en ifølge Begjæring af Hofjægermester Ch. de Neergaard til Gyldenholm mod Tiltalte Hans Larsen for ulovlig Jagt indledet offentlig Undersøgelse forklarede en Skovfoged, en Skovløber og to andre Personer, at de den 14 December forrige Aar om Aftenen Kl. 8 a 9 i Forening havde begivet sig ind i den fornævnte Hofjægermester Neergaard tilhørende Skov, kaldet »Slagelse Skov«, for at patrouillere efter Krybskytter, og at de dersteds antraf en Person, som ved deres Ankomst sprang op af en Grøft og flygtede, uden at det lykkedes dem at indhente ham. Paa Stedet, hvor han blev antruffen, fandtes en Flaske Brændevin og et Par Kapsko og i Nærheden deraf paa et andet Sted i Skoven en Jagtbøsse og en lodden Hue. Den næste Morgen begave de sig atter ind i Skoven for at passe Krybskytten op, naar han, som de formodede, kom tilstede for at afhente sine efterladte Sager, og indfandt sig da begge de Tiltalte. Paa Forehold nægtede imidlertid Tiltalte Hans Larsen, at det var ham, der den foregaaende Aften eller Nat var antruffen i Skoven, og at de fundne Gjenstande tilhørte ham. Denne Nægtelse vedblev Tiltalte efter at være indkaldt for Retten uagtet foreholdt de afgivne Vidneforklaringer, af hvilke tvende gik ud paa, at Vidnerne vel ikke bestemt gjenkjendte Tiltalte som den Person, hvem de ved den paagjældende Lejlighed forfulgte, men at det dog var deres fulde Overbevisning, at det var ham. Den 9 Januar dette Aar afgav Tiltalte Larsens Hustru i Retten Forklaring til Oplysning i Sagen, og forklarede da, efterat det var hende betydet, at det var som Vidne, at hun skulde afgive Forklaring, at hun og hendes Mand den 14 December f. A. gik til Sengs om Aftenen Klokken 7¹/₂, at hun den følgende Morgen Kl. 4¹/₂ blev vækket af hendes Mand, der anmodede hende om at gaa med ham ud i Skoven for at se paa nogle Træer, han der havde købt, hvilken Anmodning hun efter-

kom, og at hendes Mand, da de vare komne ind i Skoven, blev tiltalt af nogle Skytter, der beskyldte ham for den foregaaende Aften at have jaget i Skoven. Fremdeles nægtede hun, at nogen af de Gjenstande, der vare fundne i Skoven, tilhørte hendes Mand. Samme Dag blev Tiltalte Larsens Hustru belagt med personlig Arrest som sigtet for at have afgivet usandfærdig Forklaring for Retten, og tilstod hun ogsaa i et derpaa den 12 Januar d. A. afholdt Forhør, at hun heri havde gjort sig skyldig, idet hun nu forklærede, at hendes Mand den paagældende Aften havde forladt hende for at gaa paa Jagt, at han Kl. 12 om Natten var kommen hjem barhovedet og barfodet samt uden Bøsse, at han da fortalte hende, at han var bleven overrumplet af Skovbetjente, men var undløben, og at hun den paafølgende Morgen gik med ham til Skoven for at lede efter de af ham der efterladte Gjenstande. Tiltalte forklærede fremdeles, at hendes Mand, allerede da de om Morgen gik hjem fra Skoven, sagde til hende, at hun, naar der blev anlagt Sag imod ham for ulovlig Jagt, ikke maatte kjendes ved de 4 Gjenstande, som Skovbetjentene havde taget i Besiddelse, og at hun skulde sige, at han havde været hjemme den Aften og Nat, at Medtiltalte mange Gange senere og navnlig, efter at hun var tilsagt til at møde i Retten, havde udtalt sig for hende paa lignende Maade, og at han en Gang, da hun udtalte Frygt for at blive straffet, har truet hende med, at hun, hvis hun sagde Sandheden, kunde vente aldrig at faa Fred for ham, samt at Grunden til hendes tidligere afgivne usandfærdige Forklaring er, at hun har givet efter for sin Mands gjentagne Opfordringer og frygtede for, at han skulde iværksætte den ovennævnte Trusel, idet hun dog har erkjendt, et hendes Mand ikke hidtil har udvist et saadant Forhold imod hende, at hun har haft Grund til at beklage sig.

Tiltalte Hans Larsen har derefter tilstaaet, at han den ommeldte Aften har været paa Jagt i den her omhandlede Skov, ligesom han har erkjendt Rigtigheden af hans Hustrus Forklaring, forsaavidt denne gaar ud paa, at han har opfordret hende til at lægge Dølgemaal paa Sandheden, naar hun blev kaldet til at afgive Vidneforklaring i Retten, hvorimod han har benægtet at have truet hende, som af hende forklaret.

Ligesom endelig Tiltalte Hans Larsen har benægtet saavel at have opfordret Medtiltalte til eventuelt at beedige hendes urigtige Forklaringer, som at dette har været indbefattet i hans Tanke ved at opfordre hende til at afgive urigtig Vidneforklaring for Retten, saaledes har ogsaa Tiltalte Larsens Hustru forklaret, at hun, hvis Dommeren havde opfordret hende til at beedige sin usande Forklaring, vilde have værgret sig herved og da sagt Sandhed, samt at hendes Mand ikke har opfordret hende til at beedige den urigtige Vidneforklaring.

Tiltalte Hans Larsen er født den 16 Marts 1867 samt ved

Møens Herreds Extrarets Dom af 30 December 1890 og Antvorskov Birks Extrarets Dom af 9 Marts forrige Aar straffet henholdsvis efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens §§ 228, 247 og 202, 2det Stk., med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, hvorhos samme Tiltalte ved sidstnævnte Birks Politirets Dom af 29 Marts 1893 er anset efter Lov 1ste April 1871, indeholdende nogle Bestemmelser angaaende Jagten m. m. § 17 for ulovlig Jagt med en Bøde af 30 Kr. og inden samme Politiret den 28 Februar forrige Aar for lige Forseelse har vedtaget en Bøde af 60 Kroner, hvorimod hans medtiltalte Hustru, der er født den 14 Oktober 1861, ikke er funden forhen straffet.

Som Følge af det Foranførte, og da Tiltalte Larsens Hustru ikke burde være affordret Vidnesbyrd i den ovenomtalte mod hendes Mand for ulovlig Jagt anlagte Sag, ville de Tiltalte være at ansee: Tiltalte Hans Larsen efter Straffelovens § 146, jfr. § 52 og efter Lov om Jagten af 8 Maj forrige Aar § 23, 2det Stk., efter Omstændighederne henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og med en Slagelse St. Peders Landsogns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 80 Kroner, og hans medtiltalte Hustru efter Straffelovens § 147, 2det Led, jfr. § 146, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 30 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser og dens Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte Hans Larsen, dog at hans Hustru heraf in solidum med ham udreder en Trediedel, ligeledes bifaldes, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste; derimod kan det ikke billiges, naar det ved den indankede Dom er fastsat, at den af Tiltalte Hans Larsen ved den ulovlige Jagt benyttede Bøsse skal være forbrudt til Fordel for ovennævnte Kommunes Kasse i Henhold til fornævnte Lov 8 Maj 1894 § 23, 3die Stykke, idet den ovencite-rede, Tiltalte Hans Larsen vedrørende, Dom af 29 Marts 1893 og Forliget af 28 Februar forrige Aar ikke kunne tillægges den i den paaberaabte Lovbestemmelse foreskrevne Gjentakelses-virkning med Hensyn til Forbrydelse af Bøsse, eftersom saadant ikke var fastsat i den tidligere Jagtlovgivning, i Henhold til hvilken disse Afgjørelser have fundet Sted, og maa denne Kon-fiskation saaledes bortfalde.

Nr. 265.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Betleri.

Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 8 April 1895: Tiltalte, Arbejdsmand Rasmus Nielsen, bør hensættes til Tvangsarbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Meyer og Mundt for Overretten betaler Tiltalte Rasmus Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Rasmus Nielsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Rasmus Nielsen, som er født den 9 Oktober 1843 og som — foruden ved Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 16 August 1875 at være anseet efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 6 Dage — tvende Gange har været anseet efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, senest ved Antvorskov Birks Politirets Dom af 1 Februar 1893 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, under nærværende, fra Slagelse Kjøbstads Politiret her til indankede, mod bemeldte Tiltalte for Betleri anlagte Sag ved

egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om den 25 Februar d. A. at have betlet paa Gaderne i sidstnævnte Kjøbstad, vil Tiltalte være at ansee efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage.

Fredagen den 6 December.

Nr. 246. Høiesteretsagfører Bagger

contra

Emil Theodor Frantz Alexander Olsen
(Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Herreds Extrarets Dom af 14 Marts 1895: Tiltalte Emil Theodor Frantz Alexander Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, og til Defensor, Sagfører Rasmussen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Lassen, betaler Tiltalte Emil Theodor Frantz Alexander Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Emil Theodor Frantz Alexander Olsen til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Emil Theodor Frantz Alexander Olsen, som er født den 25 September 1848 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Efter Anmodning af den hos ham logerende Fabrikarbejderske Karen Andrea Jensen henvendte han sig den 13 Februar d. A. i en Lotterikollektion i Odense for til hende at købe en Lodseddel til »Alm. dansk Vare og Industrilottori«s 5te Trækning den 15 og 16 s. M. og fik da af vedkommende Kolletrice, der i Øjeblikket ikke havde nogen ledig Seddel, Løfte om, at der skulde blive sendt ham en Seddel med Posten. Den 15 s. M. ankom med Posten under Tiltaltes Adresse en Konvolut, indeholdende Lodsedlen Nr. 83862, hvilken derefter — som det maa antages af Tiltaltes Hustru — blev overleveret Karen Andrea Jensen og beroende i den Konvolut, i hvilken den var kommen, lagt i en aaben Skuffe i Tiltaltes Lejlighed, hvor Karen Andrea Jensen lod den ligge, da hun den 17 s. M. flyttede fra Lejligheden. Da Tiltalte kom til Kundskab om, at der paa Lodsedlen i den ovennævnte Trækning var faldet en Gevinst paa 100 Kr., besluttede han at tilegne sig den og lagde derfor i dens Sted den ham tilhørende Seddel Nr. 38256, paa hvilken ingen Gevinst var udkommen, hvorefter han henvendte sig i den paagjældende Lotterikollektion og opgav, hvilke Varer han ønskede for Gevinstbeløbet, ligesom han overfor Karen Andrea Jensen benægtede, at den førstnævnte Seddel tilhørte hende. Tiltalte erholdt dog ikke nogen Gevinst udbetalt paa den ulovlig tilvendte Lodseddel, idet dette forhindredes ved Politiets Mellemkomst.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter

Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 354. Høiesteressagfører Bagger

contra

Christian Bitsch (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 16.

Baag Herreders Extrarets Dom af 12 Juli 1895: Tiltalte Christian Bitsch bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Kramer og Kancelliraad Maaløe, Kr. 10 til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1895: Tiltalte Christian Bitsch bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Kaas, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold mod Pigen Johanne Hansen, der var over 15 Aar gammel, efter den fra hendes Side udviste Adfærd ikke kan betragtes som en Forførelse, vil Straffelovens § 176, jfr. § 174, ikke kunne anvendes paa ham, og da hans Forhold heller ikke kan henføres under nogen anden af Bestemmelserne i Straffelovens Kapitel 16, vil han, som ved Underretsdommen skeet, være at frifinde. Aktionens Omkostninger findes derhos at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Christian Bitsch bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Mejerist Christian Bitsch, der er født den 18 Juni 1870, og som ikke er funden tidligere straffet ved Dom, for Overtrædelse af Straffelovens Kap. 16, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste følgende:

Da Tiltalte Fastelavns Mandag den 25 Februar d. A. ved Midnatstid var kommen fra et Gilde sammen med Pigen Johanne Pedersen, gik han med ind paa dennes Kammer, som hun delte med Pigen Johanne Hansen, der er født den 10 Januar 1880. Denne sidste, der allerede var gaaet til Sengs i den for Pigerne fælles Seng, opfordrede Tiltalte, som med Klæderne paa havde lagt sig paa Sengekanten, til at lægge sig under Dynen og over til hende, hvilket hun gjentog mange Gange, idet hun derhos nappede og kildrede ham under Armen. Foranlediget heraf lagde Tiltalte sig under Dynen, først mellem de to Piger og noget derefter mellem Pigen Johanne Hansen og Væggen. Han kyssede nu Johanne Hansen og befølte hende paa hendes blottede Mave og Ben uden dog at berøre hendes Kjønsele, alt uden Indvendinger fra hendes Side samt tog hendes Haand og forsøgte at faa hende til at røre ved hans mandlige Lem, som han fremtog, hvilket hun dog vægrede sig ved. Efter at have ligget ca. 1 Time paa denne Maade, flyttede han atter hen mellem de to Piger og passiarede noget med Johanne Pedersen, hvorpaa han forlod Kammeret, vistnok noget før Kl. 4. Da han vilde gaa sin Vej, gjorde Johanne Hansen Forsøg paa at holde ham tilbage. Tiltalte, der vel ikke var beruset, men dog i en paa Grund af nydte Drikkevarer noget ophidset Tilstand, og som mener, at Pigen ved sine Provokationer havde den væsentligste Skyld i det passerede, vil intet Øjeblik have tænkt paa at opnaa Samleje med hende. Han har forklaret, at han ikke nøjagtig vidste, hvor

gammel Pigen var, men at han antager hende for at være 15—16 Aar gammel.

Pigen Johanne Hansen maa antages ingensinde at have havt Samleje med nogen Mandsperson, ligesom hun efter sin Forklaring ej heller tidligere er bleven behandlet uterlig af nogen Mandsperson. Hendes Værge har begjært Bitsch tiltalt for det af ham mod hende udviste Forhold.

Tiltalte vil for det ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 8 Dages simpelt Fængsel, og vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale, være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 314. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Jørgengine Hansine Diderikke Møller, født Kofoed
og **Adolph Hansen Møller (Def. Halkier),**

der tiltales for Forsøg paa Hæleri.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 22 August 1895: De af de Tiltalte, Mogens Hansen Møllers Hustru, Jørgengine Hansine Diderikke, født Kofoed, og Adolph Hansen Møller, begge af Klemensker, forskyldte Straffe bortfalde. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Olsen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 12 Kr., bør de Tiltalte udrede En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af de af de Tiltalte afgivne Forklaringer om den Formodning, de havde om, at den under Sagen omhandlede Skjorte var stjaalen, og da det maa ansees for ganske uvist, hvorvidt denne virkelig var stjaalen, findes der ikke under denne Deel af Sagen at kunne idømmes nogen af de Tiltalte Straf. Da det derhos af de i Dommen anførte Grunde maa billiges, at der ikke under nærværende Sag er paalagt Ansvar, forsaa vidt angaar det omhandlede

Brænde, ville de Begge være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jørgengine Hansine Diderikke Møller, født Kofoed, og Adolph Hansen Møller bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier for Høiesteret 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 13 Juli d. A. tiltales Mogens Hansen Møllers Hustru, Jørgengine Hansine Diderikke, født Kofoed, og Adolph Hansen Møller, begge af Klemensker Sogn, under nærværende Sag for Forsøg paa Hæleri.

Under en imod Tiltalte Møllers Hustru indledet offentlig Undersøgelse i Anledning af, at hun sigtedes for forskellige Tyverier, deriblandt et Tyveri af tvende Skjorter, tilhørende den nu i Horsens Straffeanstalt hensiddende Fange Anders Peter Andersen, forklarede bemeldte Tiltalte, der isvrigt vedholdende nægtede sig skyldig i de hende paasigtede Forbrydelser, at fornævnte Anders Peter Andersen, der i 3 $\frac{1}{2}$ Aar i Tiden fra 1889 til 1893 boede hos Tiltalte og hendes medtiltalte Søn, engang i anførte Aar — nærmere har hun ikke kunnet angive Tiden — havde foræret hende en halvslidt »vimet« (o: kipret) Skjorte, som Tiltalte havde taget imod, uagtet hun troede, at den var stjaalen, idet en i Østerlars Sogn boende Møller af Navn Holm nogen Tid før havde været hos Tiltalte og fortalt hende, at han havde mistet en Skjorte en Nat, da Anders Peter Andersen havde ligget i hans Hus. Da Anders P. Andersen forærede Tiltalte Skjorten, sagde hun til ham, at den vel var stjaalen, men det nægtede Andersen. Skjorten forærede hun sin medtiltalte Søn, Adolph Hansen Møller, og hun paastaar, at denne har slidt den op, samt benægter, at en i hendes Hjem under Forhøret i nærværende Sag funden Skjorte, om hvilken fornævnte Møller Holms Hustru har forklaret, at hun bestemt troede, at det var den stjaalne, er den samme, som Andes Peter Andersen havde

foræret hende. Anders P. Andersen har benægtet baade at have stjaalet en Skjorte hos Møller Holm og at have foræret Tiltalte en Skjorte, og Bevis for, at den Skjorte, som Tiltalte forklarer at have modtaget af Andersen, var stjaalen, foreligger der ikke, men da Tiltalte troede, at Skjorten var stjaalen, og hun desuagtet tog imod den, har hun gjort sig skyldig i Forsøg paa Hæleri, og den Omstændighed, at Tiltalte, efter hvad hun paastaar, vil have troet, at hun ikke gjorde sig skyldig i noget Ulovligt ved at tage imod Skjorten, efterat Andersen paa hendes Spørgsmaal derom havde benægtet at have stjaalet den, kan ikke diskulpere hende.

Tiltalte har endvidere vedgaaet at have brugt noget Brænde, som hendes medtiltalte Søn havde stjaalet, og hvorom hun vidste, at det var stjaalet, men hun bliver ikke at drage til Ansvar derfor under nærværende Sag, da dette Forhold maa antages at have været inddragen under den imod hende og Sønnen m. Fl. tidligere anlagte, ved Høiesteret den 6 Juni 1894 paadømte Justitssag.

Medtiltalte Adolf Hansen Møller har erkjendt, at han har modtaget fornævnte Skjorte af sin Moder, men han har nægtet, at han, da han tog imod den, vidste noget om, at den var stjaalen. Senere havde han hos Møller Holm hørt Tale om, at Anders P. Andersen skulde have stjaalet en Skorte, og Tiltalte havde da tænkt sig, at det var den Skjorte, som han havde faaet af sin Moder, men desuagtet havde han beholdt den og brugt den. Skjorten var, da Tiltalte fik den, af en Værdi af 90 Øre a 1 Kr.

Tiltalte Møllers Hustru, der er født i Nyker Sogn den 26 November 1823, har tidligere været straffet: 1. ifølge Bornholms Sønder Herreds Extrarets Dom af 17 Februar 1853 for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brønd i 3 Gange 5 Dage, 2. ifølge Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 27 Januar 1855 for Tyveri efter Frdn. af 11 April 1840 § 30 med simpelt Fængsel i 14 Dage, 3. ifølge Høiesterets Dom af 22 April 1880 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og 4. ifølge Høiesterets Dom af 6 Juni 1894 efter Straffelovens § 238 for Hæleri, første Gang begaaet, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og Tiltalte har derhos været under Tiltale i 1856 ved Bornholms Nordre Herreds Extraret for Hæleri og i 1872 ved Bornholms Vester Herreds Extraret for Tyveri eller Hæleri, men blev frifunden under førstnævnte Sag ved Høiesterets Dom af 27 August 1856 for Aktors videre Tiltale, og under sidstnævnte Sag ved Vester Herreds Extrarets Dom af 28 Oktober 1872 for Aktors Tiltale, dog begge Gange med Paalæg af Aktionens Omkostninger.

Tiltalte Adolph Hansen Møller, der er født i Klemensker Sogn den 27 September 1858, har tidligere været straffet: 1. Ifølge

Høiesterets Dom af 4 December 1889 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ifølge Høiesterets Dom af 6 Juni 1894 for Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos denne Tiltalte for Udeblivelse fra Session er anseet med en Bøde af 20 Kr. Ved det af dem begaaede, under nærværende Sag omhandlede Forsøg paa Hæleri have de gjort sig skyldige til Straf efter Straffelovens § 238, kfr. § 46, men da Forsøget var begaaet, førend den ovenfor nævnte Høiesterets Dom af 6te Juni 1894 overgik den, og da det ikke skjønnes, at de, om det af dem udviste Forhold havde været inddragen under den tidligere Sag, vilde være blevne anseete med højere Straf end den dem idømte, bliver der ikke under nærværende Sag at ikjende dem nogen Tillægsstraf.

Mandagen den 9 December.

Nr. 76. Enke **Marie Caroline Hecksher**, født Rée
(Shaw efter Ordre)

contra

Finantsministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betr. Udbetaling af en Enkepension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 November 1893: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citantinden, Enkefru Marie Caroline Hecksher, f. Rée, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ligesom den i den indankede Dom omhandlede Bestemmelse i Lov 24 Februar 1858 § 16 efter de deri brugte Udtryk kun angaar det Tilfælde, hvor en allerede anerkjendt og anvist Pension ikke i et helt Aar er hævet, og derfor ikke er ligefrem anvendelig i nærværende Tilfælde, hvor den Appellantinden ifølge Lovens § 13, sidste Punktum, tilkommende Pension endnu ikke var anerkjendt, saaledes mangler

der tilstrækkelig Føje til analogisk Anvendelse af Bestemelsen. Appellantinden vil derfor være at kjende berettiget til af Statskassen at erholde udbetalt det principalt paa-
staaede Beløb af 296 Kroner 87 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves, og det Appellantindens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellantinden Marie Caroline Hecksher, født Rée, bør være berettiget til af Statskassen at erholde udbetalt 296 Kroner 87 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 28 December 1892, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Høiesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Skrivelse til de Indstævnte, Finantsministeriet, af 31 August f. A. androg Citantinden, Enkefru Marie Caroline Heckshser, f. Rée, der som Enke efter Premierløjtnant af Rytteriet P. E. E. Viale havde oppebaaret en aarlig Pension af Statskassen paa 93 Rdl. 72 Sk. eller 187 Kr. 50 Øre, indtil den i Anledning af hendes Giftermaal med Skibsmægler, Vicekonsul G. E. I. Hecksher fra 1 December 1877 var bleven inddraget, paa, at den hende til-
lagte Pension paany maatte blive hende anvist fra den 26 December 1890, fra hvilket Tidspunkt hun igjen var bleven Enke, og i Skrivelse af 21 Oktober s. A. svarede de Indstævnte, at den nævnte Pension var bleven hende anvist til Udbetaling, dog først fra Begyndelsen af den Maaned at regne, hvori hun havde gjort sin Krav gjældende, altsaa fra 1 August f. A., eftersom der savnedes Hjemmel i Lovgivningen til at anvise den fra et tidligere Tidspunkt.

Da Citantinden imidlertid anseer denne Afgjørelse for urigtig, har hun anlagt nærværende Sag, under hvilken den af hende endelig nedlagte Paastand gaar ud paa, at de Indstævnte paa Statskassens Vegne tilpligtes at betale hende Pensionsbeløbet principaliter for Tiden fra 1 Januar 1891 til 1 August 1892 med 296 Kr. 87 Øre, subsidiært for Tiden fra 1 Januar 1892 til 1 August s. A. med 109 Kr. 37 Øre, hvorhos hun har paa-

staaet sig tillagt Renter af det Beløb, som maatte blive hende tilkjendt, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 28 December 1892 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, have paastaet sig frifundne og Citantinden tilpligtet at udrede skadesløse Sagsomkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten. Til Støtte for deres Paastand have de Indstævnte gjort gjældende, at da Citantinden har ladet hengaa 1 Aar og 8 Maaneder, inden hun fremkom med sit Krav paa den hende i Medfør af Bestemmelsen i Pensionslov af 24 Februar 1858 § 13, sidste Stykke, paany tilkommende Pension, har hun, der ikke har godtgjort lovhg Forhindring, i Henhold til Bestemmelsen i samme Lovs § 16, mistet Retten til at erholde Pensionsbeløbet for Tiden til den 1 i den Maaned, da hun paany meldte sig til Hævning, altsaa til August f. A., udbetalt.

Der findes nu ogsaa at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at den sidstnævnte Lovbestemmelse, hvorefter Beløbet, naar en Pension eller Vartpenge ikke i et helt Aar er hævet, hjemfalder for det Aar til den Kasse, hvorpaa samme er anvist, maa medføre, at den Pensionsberettigede, der har undladt at gjøre sit Krav gjældende i et saadant Tidsrum og derved foranlediget, at Beløbet ikke er blevet anvist til Udbetaling, derved har fortabt Retten til Pensionsbeløbet for dette Tidsrum, medmindre lovlig Forhindring bevises, og da der ikke kan gives Citantinden Medhold i det af hende til Støtte for hendes subsidiære Paastand fremsatte Anbringende om, at Bestemmelsen om Pensionsbeløbets Hjemfalden ikkun omfatter hele Kalenderaar regnet fra den Dag, da den Pensionsberettigede sidst har hævet eller kunnet hæve Beløbet, og at følgelig Pensionsbeløbet for Tiden fra 1 Januar 1892 til 1 August s. A. ialfald maa tilkomme hende, vil hendes Paastand om at tilkjendes Pension fra et tidligere Tidspunkt end det af de Indstævnte indrømmede ikke kunne tages til Følge, og de Indstævnte ville saaledes være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvoraf følger, at der ikke vil kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat nogen Salær herunder Sagen. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Færdig fra Trykkeriet den 19 December 1895.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang. Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 40.

Mandagen den 9 December.

Nr. 353.

Advokat Halkier

contra

Carl Franz Kreszner (Def. Asmussen),

der tiltales for Betleri.

Silkeborg Birks Politirets Dom af 25 September 1895: Arrestanten Carl Franz Kreszner bør hensættes til Tvangsarbejde i Horsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage. Saa udreder han og de med denne Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 21 Oktober 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Carl
Franz Kreszner til Advokat Halkier og Høieste-
retssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Franz Kreszner — der er født i Tyskland i Aaret 1846, og om hvem det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han, hvad han dog vedholdende har nægtet at kunne erindre, tidligere gjentagne Gange i Tiden fra 1879 til 1885 har været straffet heri Landet for forskellige Forbrydelser og Forseelser, bl. A. ifølge Odense Herreds Extraretsdom af 24 Marts 1883 efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt ifølge Kolding Herreds Politiretsdom af 23 Februar 1884 og Kjøge Kjøbstads Politiretsdom af 14 Februar 1885 for Betleri efter sidstnævnte Lovs § 3 med samme Art af Fængsel i henholdsvis 5 Dage og 2 Gange 5. Dage — tiltales under denne Sag atter for Betleri, og det maa i saa Henseende ved de fremkomne Oplysninger, navnlig de af 3 Vidner afgivne og beedigede Forklaringer, uanseet Arrestantens vedholdende Benægtelse, ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 23 August d. A. har betlet i det mindste paa to Steder i Salten og hvert Sted modtaget 5 Øre.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med Bekjendtgjørelse 10 April 1865, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 60 Dage.

Tirsdagen den 10 December.

Nr. 343.

Advokat Halkier

contra

Eugen Frederik Christian Kauffmann (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 September 1895: Tiltalte Eugen Frederik Christian Kauffmann bør til Statskassen bøde 100 Kr., eller saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og det ovenomhandlede Nr. 3 for den 9 Juni d. A. af det illustrerede Ugeblad »Tøren«, derunder de ovenfor omtalte i Bevaring tagne Exemplarer, konfiskeres, og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Wolff, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte, Eugen Frederik Christian Kauffmann, til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Uvder nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 19 Juni d. A. anlagte Sag tiltales Eugen Frederik Christian Kauffmann for Overtrædelse af Straffelovens § 184, og sigtes for at have gjort sig skyldig heri, dels med Hensyn til et i det her i Staden udkommende illustrerede Ugeblad »Tøøren« i dets Nr. 3 for den 9 Juni optaget Afsnit af en Roman, betitlet, »Under Guillotinenes Kniv«. Illustreret historisk Roman fra Rædselsperioden af E. de Marchand« med tilhørende Billede, dels med Hensyn til et i samme Blads Nr. 4 for den 16 Juni d. A. optaget Billede, der er anbragt som Illustrationer til et i dette Nummer staaende Brudstykke af en anden Roman, betitlet »Inkquisitionens Hemmeligheder eller Kjærlighed og Hævn«. Illustreret Roman af E. de Marchand.

Paa de omtalte 2 Numre af Bladet, der ere udkomne hvert i et Oplag af 20,000 Exemplarer, og paa hvilke der ikke staaer anført Nogen som Udgiver eller som Ansvarhavende, findes angivet som Redaktør »Cand. Eug. Kauffmann«, og Tiltalte har erkjendt, at der ved dette Navn sigtes til ham, der, da Nummeret udkom, ledede Bladets Redaktion, samt at han er henholdsvis Forfatter til og Bearbejder af de omtalte Romaner, idet Navnet »E. de Marchand« er et Pseudonym. Tiltalte maa herefter antages i Medfør af Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 § 3, jfr. § 16, at bære Ansvar saavel for Indholdet af det i Bladets Nr. 3 optagne Afsnit af den førstnævnte Roman som for de to nævnte Billeder.

Hvad først angaar det i Bladets Nr. 3 optagne Roman-Afsnit med tilhørende Billede, da findes saavel Texten, der skildrer, hvorledes 2 i Romanen omhandlede Personers, en Mands og en Kvindes, gjensidige sanselige Attraa under et Møde imellen dem opvækkes og tiltager, som Billedet, der illustrerer Textens Fremstilling, i ethvert Fald naar Text og Billede betragtes som en Helhed, at maatte betragtes som utugtige, og Tiltalte vil derfor ifalde Strafansvar efter Straffelovens § 184 for Offentliggjørelsen af denne Text og dette Billede.

Hvad dernæst angaar det i Bladet Nr. 4 optagne Billede, da findes det ikke at kunne betragtes som en utugtig Afbildning, og der vil derfor ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar for at have offentliggjort det i Bladet.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 23 Februar 1859, og som ikke er funden forhen straffet, være at ansee efter den nævnte Lovparagraf efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Exekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Bladets Nr. 3 for den 9 Juni d. A., derunder de Exemplarer af dette Nummer, der i Henhold til vedkommende Forhørsdommers Beslaglæggelses-

kjendelse af 25 s. M. ere tagne i Bevaring under Sagen, i Medfør af Straffelovens § 34 vil blive at konfiskere.

Nr. 267. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Christian Larsen (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Maj 1895: Tiltalte Christian Larsen bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringslovens § 75, men da det ikke af de foreliggende Oplysninger med Sikkerhed fremgaaer, om der ved de Vedtagelser af Bøder for lignende Lovovertrædelser, som ligge senere end Vedtagelsen af 12 Maj 1894, har været taget Hensyn til nysnævnte Vedtagelse eller de forud for denne liggende Afgjørelser, vil Tiltaltes Forhold kun være at betragte som 3die Gang begaaet Lovovertrædelse. Det findes desuagtet at maatte have sit Forblivende ved den Tiltalte ikjendte Bøde af 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Larsen til Høiesteretssagførerne Hansen og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Christian Larsen for Overtrædelse af Næringsloven anlagte Sag maa det ved de af Instrumentmager Lauritz Andreas Larsen, Gas- og Vandmester Søren Vilhelm Hartvig Sørensen, Maskinarbejder Victor Jørgensen og Instrumentmager Olsen edeligt aflagte Vidnesbyrd i Forbindelse med Sagens Oplysninger imod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han i Tiden fra Slutningen af December Maaned f. A. til Slutningen af Januar Maaned d. A. i den af ham beboede Kælderlejlighed i Borgergade Nr. 62 her i Staden oftere har udskjænket Bayeriskøl for Betaling til Fortæring paa Stedet. Tiltalte, der har erkjendt, at han har savnet det til en saadan Næringsvirksomhed fornødne Borgerskab, og som er født den 24 December 1845, er bl. A. anseet: ved Høiesterets Dom af 16 November 1887 efter Straffelovens § 182, andet Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og har siden mange Gange inden nærværende Rets Afdelinger for offentlige Politisager dels vedtaget, dels været idømt Bøder for lignende Overtrædelse af Næringsloven som den ovenanførte, og bl. A. inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 12 Maj 1894 vedtaget en Bøde til Rettens Fattigkasse paa 60 Kr. med samme Virkning som Dom for 2den Gang begaaet Overtrædelse, og inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager den 26 Juni 1894 vedtaget en Bøde til samme Kasse paa 80 Kr., samt senest: i et af Rettens Kriminelkamre den 8 December 1894 for samme Overtrædelse vedtaget en Bøde paa 100 Kr. til Kammerets Fattigkasse.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Lov om Haandværk- og Fabriksdrift af 29 December 1857, § 75, for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Kjøbenhavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Onsdagen den 11 December.

Nr. 225. Høiesteretssagfører Lunn.

contra

**Stine Marie Rasmussen, Krügers Hustru, og
Laurids Krüger (Def. Hansen),**

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri eller Bedrageri, Nr. 2 for Hæleri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Januar 1895: Tiltalte Stine Marie Krüger, født Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Laurids Krüger med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Begge de Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede i Erstatning til Fabrikant A. Jensen 150 Kr. samt de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 50 Kr., og til Defensor, Sagfører Rasmussen, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 April 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Mundt og Kaas for Overretten betaler de Tiltalte Stine Marie Rasmussen, Krügers Hustru, og dennes Ægtefælle Laurids Krüger, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Hæsterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Stine Marie Rasmussen, Krügers Hustru, og Laurids Krüger, En for Begge og Begge for En, til Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ere

de Tiltalte Stine Marie Rasmussen, Krügers Hustru, og dennes Ægtefælle Laurids Krüger, der ere fødte henholdsvis den 15 November 1855 og den 7 Maj 1853, og som ikke ere fundne forhen straffede, aktionerede, Krügers Hustru for Tyveri eller Bedrageri og Krüger for Hæleri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

I Tiden fra Begyndelsen af Aaret 1892 til August Maaned 1894 har Tiltalte Krügers Hustru, medens hun arbejdede paa Tobaksfabrikant A. Jensens Tobaksfabrik i Odense, i mange Gange fra forskellige Lokaler — Sorteerstuen, Tørrestuen og Lageret — i Fabrikken, til hvilke Lokaler hun havde uhindret Adgang, frastjaalet Jensen Kasser med Cigarer, løse Cigarer og Røgtobak, der beroede frit fremme i Lokalerne, i et betydeligt Omfang, saaledes at det Stjaalnes Værdi maa antages at udgjøre mindst 150 Kr. Af det Stjaalne, hvilket hun bragte til Hjemmet, røg Medtiltalte største Delen af Cigarerne og omtrent Halvdelen af Røgtobakken, medens Resten af de Tiltalte enten hver for sig eller i Forening foræredes bort med Undtagelse af 200 Cigarer, der af Tiltalte Krügers Hustru solgtes for ialt 7 Kr.

Tiltalte Krüger har vedholdende benægtet, at Medtiltalte har sat ham i Kundskab om de af hende saaledes begaaede Tyverier, samt forklaret, at hun til ham har sagt, at hun fik Cigarerne af Svendene og Lærlingene paa Fabrikken, hvilket ogsaa stemmer med Medtiltaltes Forklaring, men han har tilstaaet, at han, da han, som ommeldt, deltog i Forbruget af det Stjaalne, var klar paa, at det ikke var med Fabrikant Jensens Vidende og Villie, at Medtiltalte hjembragte Cigarer og Røgtobak, og at der derfor forelaa en ulovlig Tilegnelse, om han end vil have troet, at det ikke var Medtiltalte, selv der begik Tyverierne, men at hun modtog det Stjaalne af Svendene og Lærlingene.

Som Følge af Foranstaaende vil Tiltalte Krügers Hustru være at ansee efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Krüger efter dens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, og da den indankede Dom har valgt samme Straffe og dens Bestemmelser om den de Tiltalte in solidum paalagte Erstatning til Tobaksfabrikant A. Jensen af 150 Kr., ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 295. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Peter Henrik Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af § 7 i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888.

Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 15 September 1894: Tiltalte, Fiskehandler Peder Henrik Jensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne her for Retten, Jacobsen eller nu dennes Dødsbo, Salomonsen og Wolff betaler det Offentlige henholdsvis 15, 15 og 20 Kr.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Middelfart Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Fiskehandler Peter Henrik Jensen af Middelfart, der er født den 12 December 1849 og ikke funden forhen straffet for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, for Overtrædelse af § 7 i Lov af 5 April 1888 om Fiskeriet i Danmark, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han først i Slutningen af December 1893 har ladet optage Pælene til et af ham i bemeldte Aar indtil hen i Oktober Maaned drevet Bundgarmsfiskeri, hvilke Pæle henstode i Søen

Øst for Middelfart og efter Erklæring af Fiskerikontrolløren for Østifterne vare til Fare for Seilladsen og Hindring for Udøvelsen af Fiskeri. Tiltalte har imidlertid forklaret, at Vejrforholdene ikke tillod Pælenes Optagelse, forinden den fandt Sted, og da der ikke er fremkommet Tilstrækkeligt til at afkræfte Rigtigheden af denne Forklaring, vil den være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, hvorefter det bliver uden Betydning nærmere at undersøge, hvorvidt Forholdene have været saaledes, at de ommeldte Pæle vare til Fare for Sejllads eller istand til at hindre Fiskeri, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at det er oplyst, at Tiltalte har Skjøde paa Bundgarnsstade paa det paagældende Sted.

Tiltalte vil efter det Foranstaaende være at frifinde, og da Politiretsdommen er kommen til samme Resultat, vil den altsaa være at stadfæste.

Mandagen den 16 December.

Nr. 116. **Bestyrelsen for Diakonissestiftelsen
paa Frederiksberg (Jensen)**

contra

Frederiksberg Kommunalbestyrelse ved dens Formand,
Birkedommer **Ingerslev** og Formanden for Repræsentanterne,
Høiesteretssagfører **Asmussen** (Asmussen).

betr. Berettigelsen af en stedfunden Skatteansættelse m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1894: De Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Diakonissestiftelsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Den af Kontraappellanten i forrige Instants fremsatte Paastand om Sagens Afvisning, som er gjentagen for Høiesteret, findes ved den indankede Dom rettelig at være forkastet.

Af de Høiesteret forelagte Oplysninger fremgaaer, at Diakonissestiftelsens under Sagen omhandlede Ejendom bestaar af 3 særligt skyldsatte Lodder, nemlig Matr. Nr. 35 d, der henregnes til Landdistriktet, Matrikelnumrene 35 i og 35 k, der af Kommunalbestyrelsen ere henregnede til Bydistriktet; af disse 2 Lodder er alene Matr. Nr. 35 i bebygget, men den grændser ikke selv til Fasanvejen, fra hvilken den angives at være fjærnet ca. 60 Alen, og der haves ingen Udgang fra den til denne Vej, men alene til Peder Bangs Vej, ved hvilken den ligesom Matr. Nr. 35 d er beliggende; Lodden Matr. Nr. 35 k, hvis Areal er angivet til 25560 □ Alen, grændser derimod til Fasanvejen, dog uden Udgang til den, men den er ubebygget og er af Grundtaxtkommissionen i Henhold til Lov 14 December 1857 § 3 som Havejord henregnet til 2den Klasse af de ubebyggede Grunde. Endvidere sees det, at de 3 Lodder af Diakonissestiftelsens Bestyrelse ere benyttede til Pantsætning paa forskjellig Maade.

Efter det saaledes Foreliggende findes den Omstændighed, at Matr. Nr. 35 k benyttes i Forbindelse med den bebyggede Lod Matr. Nr. 35 i, ikke at give tilstrækkelig Føje til at betragte begge disse Lodder som en samlet, Fasanvejen umiddelbart tilgrændsende bebygget Grund, der i Medfør af Lov 29 December 1857 § 9 maatte henregnes til Bydistriktet. Som Følge heraf vil Kontraappellanten være at kjende uberettiget til under de for Tiden bestaaende Forhold at henregne de omhandlede Grunde til Bydistriktet, ligesom der ogsaa findes at maatte gives Paastanden om Tilbagebetaling af de formeget erlagte Beløb Medhold med nedenauførte Begrænsning.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter

Thi kjendes for Ret:

Kontraappellanten, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, bør være uberettiget til at beskatte Matr. Numrene 35 i og 35 k af Frederiksberg som hørende til Bydistriktet. Saa bør Kontraappellanten og til Hovedappellanten, Bestyrelsen for Diakonissestiftelsen, betale saa meget, som denne indtil den 12 Maj 1893 har betalt i Skat efter Grundtaxt af bemeldte Lodder mere, end den efter en af Kontraappellanten foretagen rigtig Opgjørelse skulde have betalt, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra nysnævnte Dato, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for

begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende her ved Retten som vedtaget Værnething anlagte Sag paastaa Citanterne, Bestyrelsen for Diakonissestiftelsen, de Indstævnte, Frederiksberg Kommunalbestyrelse, tilpligtede fremtidig at beskatte Diakonissestiftelsens Ejendomme Matr.-Nr. 35 i og 35 k af Frederiksberg som hørende til Frederiksberg Sogns Landdistrikt, samt at betale Citanterne saa meget, som Diakonissestiftelsen, indtil den paastaaede Beskatningsnorm tages til Følge, har betalt i Skat til Sognekommunen udover, hvad Stiftelsen vilde have havt at betale, ifald de nævnte Ejendomme istedetfor som hidtil at blive belagte med Skat, som de laa i Bydistriktet, altid vare blevne beskattede som hørende til Landdistriktet — alt efter rigtig af de Indstævnte præsteret Opgjørelse og med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligklagens Dato den 12 Maj f. A. — dog af Skatter, der betales efter denne Sags Paaklagelse og skulle tilbagebetales, kun fra den Dag, da Citanterne have betalt dem, samt at udrede Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaa principalt Sagen afvist og sig tillagte Kost og Tæring; subsidiært paastaa de sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos de yderligere have nedlagt en mere subsidiær Paastand.

Ifølge Sagens Oplysninger er den af Citanterne bestridte Skatteansættelse foretagen af den i Henhold til Frederiksberg Sogns økonomiske Bestyrelse af 29 December 1857 § 14 og Indenrigsministeriet Skrivelse af 6 April 1861 beskikkede Grundtaxtkommission for Frederiksberg, og den er ikke i rette Tid af Citanterne indanket for den Kommission, som ifølge de i fornævnte Bestemmelser, jfr. Lov angaaende en Grundtaxt for Staden Kjøbenhavns udenbyes Grunde af 14 December 1857 § 10, indeholdte Regler endelig afgjør Klager over Ansættelser til Grundtaxt. — De Indstævnte støtte nu deres principale Paastand paa, at der, da det er uomtvistet, at Diakonissestiftelsen Ejendom er skattepligtig til Frederiksberg Kommune, under Sagen kun er Spørgsmaal om Skatteansættelsens Rigtighed, hvilket Spørgsmaal som endelig afgjort af Grundtaxtkommissionen maa være unddraget Domstolens Prøvelse. Heri findes der dog ikke at kunne gives dem Medhold, idet Tvisten i Virkeligheden, jfr. Lov 29 December 1857 § 9, maa ansees at dreje sig om, hvorvidt Ejendommen skal svare Skat til Kommunens Bydistrikt eller

til dens Landdistrikt, altsaa om Ejendommens Skattepligt, og den nedlagte Afvisningspaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Med Hensyn til Realiteten er det in confesso, at Matr.-Nr. 35 i og Matr.-Nr. 35 k oprindelig — tilligemed et tredje Matr.-Nr., om hvilket der ikke under Sagen er Spørgsmaal — som et samlet Matr.-Nr. have tilhørt Diakonissestiftelsen, at der for ca. 20 Aar siden har fundet en Udstykning Sted, ved hvilken den nuværende Matrikulering etableredes, at Stiftelsens Bygninger, der have en Assuranceværdi af 314,000 Kr., udelukkende ere beliggende paa Matr.-Nr. 35 i, der har et Areal af 21,100 Kv.-Al., at Matr.-Nr. 35 k, hvis Størrelse er 25,560 Kv.-Al., ikke paa nogen Maade faktisk er fraskilt Matr.-Nr. 35 i, men drives og benyttes i Forbindelse med dette Matr.-Nr. som Have til Diakonissestiftelsen, og at af Ejendommen alene Matr.-Nr. 35 k umiddelbart grænser til Fasanvejens vestlige Side. Citanterne have nu gjort gjældende, at det maa følge af Bestemmelserne i Loven af 29 Decem̄ber 1857 § 9 — efter hvilke »Bydistriktet, hvortil den Kjøbenhavn nærmest liggende Del henregnes, begrænses af Fasanvejen, Lampevejen og Falkoneerallen, dog at de Grunde, der umiddelbart tilgrænse disse Vejstrækninger mod Vest (og for Lampevejens Vedkommende imod Nord), blive, forsaavidt de ere bebyggede, at henregne til Bydistriktet« —, at Diakonissestiftelsens Ejendom maa henregnes til Landdistriktet, eftersom den bebyggede Del af denne, Matr.-Nr. 35 i, der maa ansees for en selvstændig Grund, ikke grænser til Fasanvejen, og den ligeledes selvstændige Grund Matr.-Nr. 35 k vel grænser til bemeldte Vej, men ikke er bebygget.

Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at de omhandlede Matr.-Numre efter samtlige foreliggende faktiske Omstændigheder maa betragtes som en sammenhængende Grund, idet de — som anført — begge ejes og drives under Et af Diakonissestiftelsen, hvis Have, Matr.-Nr. 35 k, naturligen maa betragtes som et Accessorium til de paa Matr.-Nr. 35 i opførte Bygninger, og idet den foreliggende Udstykning, der ikke paa nogen Maade har fundet Udtryk i Forandring af de faktiske Forhold, ikke kan være af afgjørende Betydning til Støtte for den af Citanterne hævdede Opfattelse. Da Ejendommen herefter i sin Helhed fremtræder som bebygget, og da det ligeover Lovens ubetingede Bestemmelser maa være uden Betydning, hvad Citanterne have anført om, at der fra Diakonissestiftelsens Ejendom for Tiden alene haves Udgang til Peder Bangs Vej, ikke til Fasanvejen, findes de Indstævntes Frifindelsespaaastand at burde tages til Følge. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 349. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jørgen Gantzel Valdemar Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 21 August 1895: Tiltalte Jørgen Gantzel Valdemar Pedersen bør straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og Defensor, Prokurator Kramer, med 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Juel og Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte Jørgen Gantzel Valdemar Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jørgen Gantzel Valdemar Pedersen til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Jørgen Gantzel Valdemar Pedersen for Tyveri anlagte Sag, er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, der under et Besøg hos en Bogbinderlærling havde bemærket nogle dennes Principal tilhørende Messingstempler og besluttet at stjæle nogle af dem, har iværksat denne Beslutning under et nyt Besøg hos Lærlingen Paaske-dag den 14 April dette Aar, idet han, medens han en kort Tid

var ene i det af Lærlingen beboede Værelse, fra en, som det maa antages, uafraaset Skuffe, tilvendte sig 9 eller 10 af disse Stempler, hvilke han derefter itubrød og solgte som gammelt Metal. Ifølge Bestjaalnes Forklaring antager denne, at der af de i Skuffen værende Stempler er stjaalet 10 a 12 til en Værdi af ca. 100 Kroner.

For det begaaede Tyveri er Tiltalte, der er født den 1 Juni 1877 og ikke funden tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, og den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende.

Nr. 340. Høiesteretssagfører Jensen

contra

Jens. Peter Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 27 Juli 1895: Jens Peder Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 September 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Gottschalck, betaler Tiltalte Jens Peder Olsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Olsen til Høieste-

retssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Peder Olsen sigtet for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iørigt Oplyste godtgjort, at han den 3 Juni d. A. har fratjaalet Entreprenør Peter Anton Petersen endel til ialt 2 Kr. vurderet Hegnsraad, der henlaa paa en Byggeplads, hvortil Adgangen var uhindret.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 11 December 1856 og ikke funden forhen straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, og Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Høiesterets Tidende

udgiven af

Høiesterets Protokollsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 41.

Mandagen den 16 December.

Nr. 239.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peter Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 14 Marts 1895: Tiltalte, Smed Jens Peter Jensen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Til Aftægtsmand Christen Sørensen Væver i Gjødvad og Husmand Niels Peter Hansen sammesteds bør han betale i Erstatning henholdsvis 20 Kr. og 40 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Rønne, 10 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1895: Tiltalte Jens Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Jørgensen, i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte

Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jensen til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Smed Jens Peter Jensen for voldeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger traf Tiltalte den 2 Februar d. A. om Aftenen, da han var kommen i Besøg hos Husmand Hans Peder Christiansen af Gjødvad, her sammen med dennes Søn, Husmand Niels Peder Hansen sammesteds og Husmand Jens Jensen af Gjødvad Mark, og efterat de havde tilbragt nogle Timer med at spise og drikke, samt med at spille Kort, opstod der en Uenighed mellem Tiltalte paa den ene Side og Hansen og Jensen paa den anden Side, hvad der gav Anledning til, at Tiltalte kastede Hansen nogle Aborrer, hvorom Striden drejede sig, i Ansigtet. Da de derefter alle tre hen paa Natten forlode Christiansens Hus og gik ud gjennem Kjøkkenet, blev Tiltalte forulempet dels af Hansen, som stødte ham for Brystet med knyttet Haand, dels af Jensen, som gav ham en »Lussing«, hvorved Tiltalte tumlede eller faldt over mod Komfuret, og derefter blev tilbage i Kjøkkenet, medens Hansen og Jensen gik ud af Yderdøren, og da Tiltalte derpaa fulgte efter dem ud, tog han fra Komfuret en af de dertil hørende Ringe, med hvilken han, efter sin Forklaring, havde til Hensigt at slaa Hansen eller Jensen, dog kun til Selvforsvar. Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han derpaa kom ud til de Andre, har slaaet Hansen i Hovedet med bemeldte Komfurring og derved tilføjet denne, der paa Hovedet havde en Kaskjet, som blev gjennehullet ved Slaget, den nedenfor beskrevne Læsion. Medens de af Hansen og Jensen i saa Henseende afgive Forklaringer gaa ud paa, at Tiltalte gik angrebsvis tilværks, idet han, strax efter at være kommen ud, slog til Jensen med den bare Haand og derpaa tilføjede Hansen det om-

meldte Slag, har Tiltalte derimod først forklaret, at Hansen gik ind paa ham, og at han, idet han veg tilbage, slog fra sig med den Haand, hvori han havde Ringen; men denne Forklaring har Tiltalte ikke bestemt fastholdt, idet han har udsagt, at han vel ikke tror, at den af de andre givne Fremstilling er rigtig, men dog ikke tør benægte dette. Hansen, der ved Slaget sank i Knæ, rejste sig strax og kastede Tiltalte, der efter hans Forklaring gjorde Mine til at gjentage Slaget, omkuld, hvorefter Jensen tog Komfurringen fra Tiltalte. Efter det foreliggende er det nu vel antageligt, at Tiltalte, da han slog Hansen med Komfurringen, har befrygtet et fornyet Angreb fra Hansens og Jensens Side; men der skjønnes dog ikke at være oplyst saadanne Omstændigheder, som kunne diskulperer Tiltalte, i hvilken Henseende bemærkes, at Hansen og Jensen maa forudsættes at have været ubevæbnede.

Ved en den 3 Februar d. A. foretagen Lægeundersøgelse af Hansen fandtes i Hovedbunden, omtrent svarende til bageste Ender af Issebenene, et skraat forfra bagtil løbende godt $1\frac{1}{2}$ Tomme langt Hugsaar med ret glatte Rende og uden Knusning af Bløddelene i Omfanget. Saaret, der ikke naaede ind til Benet, havde blødt temmelig stærkt, og der var en Del Svulst og Ømhed af Bløddelene i Omfanget af Saaret, men det antoges at ville heles i Løbet af 10—14 Dage, uden at efterlade andre Følger end et ikke generende af Haaret skjult Ar. Hansen, der har forklaret, at han efter i 3 Uger at have maattet søge Lægehjælp er bleven fuldstændig helbredet, har paastaaet sig tilkjendt en Erstatning af 40 Kr. hos Tiltalte, og denne har erklæret ikke at ville modsætte sig denne Paastand, som ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

Tiltalte, mod hvem der i Efteraaret 1887 var indledet offentlig Undersøgelse i Anledning af, at han den 21 August nævnte Aar om Aftenen skulde have overfaldet den da 69-aarige Aftægtsmand Christensen Sørensen af Gjødvad, uden at det imidlertid den Gang lykkedes mod Tiltaltes Benægtelse at tilvejebringe Bevis mod ham, der ikke blev sat under Tiltale — har nu under Undersøgelsen i nærværende Sag afgivet en Tilstaaelse om dette Overfald, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som gaar ud paa, at han, da han den nævnte Aften med Væver fulgtes hjemad fra en selskabelig Sammenkomst, kom i Ordstrid med denne, og at han i denne Anledning med en Egetræs Stok tilføjede Væver et Slag i Hovedet, samt at han derhos ingen Grund har til at betvivle, at han, som af Væver forklaret, slog denne flere Gange med Stokken, hvad han dog nu ikke mere kan huske. Ved en Dagen efter Overfaldet foretagen Lægeundersøgelse af Væver fandtes Omfanget af venstre Øje hævet og blaaligrødt af underløbet Blod, og ved ydre Kant af Øjenbrynene fandtes et ca. 1 Tomme langt Saar med ujævne takkede

Rande, som i den øverste Del naaede ind til den skarpe Benkant og længere nede ind til Øjehulens Fedtvæv. Øjets Bindehinde var derhos rød og blodunderløben. Tiltalte har erkjendt, at denne Læsion, hvoraf Væver, efter sin Forklaring, følte Meen i et halvt Aars Tid, idet navnlig selve Øjet i lang Tid holdt sig inflammeret, maa formodes at være foraarsaget af ham, og han har ikke fundet noget at erindre mod den af Væver, der maa antages at være fuldstændig helbredet, nedlagte Paastand om en Erstatning af 20 Kr., hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1850 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 203; men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Den indankede Dom vil være at stadfæste i Henseende til Bestemmelsen om Erstatningerne.

Tirsdagen den 17 December.

Nr. 270. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Johan Henrik Simonsen (Def. Jensen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juni 1895: Tiltalte Johan Henrik Simonsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør Tiltalte og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Bøcher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Henrik Simonsen til Høiesterets-sagførerne Hansen og Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Henrik Simonsen for uterligt Forhold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Pigen Johanne Vilhelmine Hansen, der er født den 2 December 1880, i Begyndelsen af Februar d. A. var antaget af Tiltalte til at holde hans Værelser i Orden og til at gaa Byrinder for ham, begyndte han strax at forsøge, bl. A. ved Løfter om at ville hjælpe hende ved hendes forestaaende Konfirmation, at formaa hende til at lade sig behandle paa uterlig Maade af ham. Efter i en Uges Tid daglig forgjæves at have opfordret hende hertil formaaede han hende til at efterkomme hans Begjæring, og i den følgende Tid, indtil han den 10 Marts d. A. anholdtes i Anledning af nærværende Sag, har han saa godt som hver Dag udvist uterligt Forhold overfor hende, navnlig ved at gjøre hende til Gjenstand for uterlige Befølinger, hvorhos han flere Gange har lagt sig ovenpaa hende og ført sit mandlige Lem ind mellem hendes Laar, samt af og til et lille Stykke ind i hendes Kjønsdele, uden at der dog er sket Sædafgang i disse, idet Tiltalte, for at dette ikke skulde ske, har trukket sit Lem tilbage forinden. Ved nogle af disse sidste Lejligheder har Tiltalte haft Sædafgang efter at have trukket sit Lem ud af Pigens Kjønsdele, men dog først efter at have foretaget yderligere uterlige Handlinger overfor hende. En Dag i Begyndelsen af Marts Maaned d. A., da Pigen Ellen Marie Sofie Franck, der er født den 21 November 1880, besøgte ovennævnte Johanne Hansen i Tiltaltes Lejlighed, befølte han først Ellen — efter forud at have trakteret hende med Mad og givet hende Penge, og efterat have sendt Johanne bort i Ærinde — og senere samme Dag, da Johanne var kommen tilbage, dem begge paa uterlig Maade, hvorhos han lagde sig ovenpaa Ellen og førte sit mandlige Lem lidt ind i hendes Kjønsdele. Ogsaa ved denne Lejlighed trak Tiltalte, for at han ikke skulde have Sædafgang i Pigens Kjønsdele, sit Lem ud af disse, forinden saadan fandt Sted, hvilket først skete efter yderligere uterlig Behandling af Pigen. Tiltalte har derhos i de

nærmest følgende Dage gjentagne Gange udvist uterligt Forhold overfor Pigen Ellen Franck, bl. A. ved at gjøre hende, der lige fra første Færd ikke har modsat sig hans Tilmærkelser, til Gjenstand for uterlige Befølinger og een Gang ved at føre sit Lem lidt ind i hendes Kjønsdele. I dette Tilfælde, i hvilket Tiltalte af samme Grund, som ovenfor er omtalt, hurtigt trak sit Lem ud igjen af Pigens Kjønsdele, maa det efter det Fremkomne antages, at der overhovedet ikke har fundet nogen Sædafgang Sted. Efter det i Sagen Oplyste maa det antages, at de 2 omtalte Piger, have været uskyldige, da Tiltalte begyndte sin uterlige Behandling af dem. Tiltalte, hvis opgivne Alder af 54 Aar er skjønnet stemmende med hans Udseende, er i Aaret 1882 *) i Norge anset med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage for Tyveri, men er iøvrigt ikke funden straffet. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 174, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han, der er Udlænding og ikke i de 5 sidste Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 findes at burde dømmes til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Nr. 303.

Høiesteretsagfører Lunn

contra

Hans Jensen Brandt (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 224.

Odense Herreds Extrarets Dom af 21 Maj 1895: Tiltalte, Limfabrikant Hans Jensen Brandt, bør til Statskassen bøde 25 Kr. eller, saafremt denne Bøde ej fuldt betales, at hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Dage, saa bør han og udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Rasmussen, 15 Kr. Den idømte Bøde at erlægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være 1887.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 August 1895: Tiltalte, Hans Jensen Brandt, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor for Underretten, Sagfører Rasmussen, 15 Kr., og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Lassen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Selv om der havde kunnet være Spørgsmaal om Ansvar efter Straffelovens § 224 for det Tiltalte paasigtede, i den indankede Dom omhandlede Forhold, er det klart, at Straffen i hvert Fald ikke vilde kunne have naaet en Størrelse, som efter Lovgivningen udgjør summa appellabilis for Høiesteret. Sagen bliver derfor at afvise fra denne Ret.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Høiesteretssagførerne Lunn og Hansen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Hans Jensen Brandt, der er født den 22 September 1843, og som ikke er funden tidligere straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 224, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Ved en den 1 Februar 1895 til Sognefogden i Verninge indgiven Klage anmodede Tiltalte bemeldte Sognefoged om at foranledige, at Langsted Bymænd bleve idømte en Bøde, fordi de Dagen iforvejen havde forsømt at kaste Sneen paa deres Stykke paa Verninge-Lundegaardsvejen, saa at et Tiltalte tilhørende Kjøretøj, der den 1 Februar kom belæstet fra Stationen, maatte holde, indtil de fik hele Vejbredden kastet. I Klagen var det derhos bemærket, at Langsted Bymænd ikke engang vilde ulejlige dem med at aabne et Spor, for at Tiltaltes Kjøretøj kunde slippe igjennem. Under den i Anledning af Klagen, der af Sognefogden blev indsendt til Odense Herredsfogderi, indledede offentlige Undersøgelse er det godtgjort, at Langsted Bymænd, der den 31 Januar paa Grund af Vejrets Urolighed først begyndte Snekastningen paa den omhandlede Vejstrækning ved

Middagstid den nævnte Dag, havde kastet Sneen paa den største Del af Vejstrækningen, samt at de den 1 Februar om Morgenen toge fat paa det resterende Stykke nærmest ved Verninge By. Medens dette Arbejde stod paa, kom Tiltaltes Karl Rasmus Hansen Klokken mellem 10 og 11 om Formiddagen kjørende fra den modsatte Side, og Snefogden lod da sit Mandskab kaste halvt Spor paa den resterende Strækning, for at Kjøretøjet kunde komme igennem, hvilket medførte et Ophold for dette af 5 a 6 Minutter. Med Hensyn til Klagens Fremkomst har Tiltalte forklaret, at Karlen, da han kom hjem med Kjøretøjet, sagde til ham, at han havde maattet holde med sit Læs oppe paa Landevejen og vente til Langstederne fik kastet Vejen i hel Brede helt igennem, idet der manglede et Stykke af Vejen, som slet ikke var kastet, samt tilføjede, at det ikke var formeget, at der blev klaget derover. Hvis han ikke havde faaet den omhandlede Meddelelse fra Karlen, vilde han ikke have klaget. Forinden han afsendte Klagen, oplæste han den for Karlen, men denne gjorde ham ikke opmærksom paa de i Klagen indeholdende Urigtigheder.

Karlen, der iøvrigt har forklaret ligesom Tiltalte, har derimod angivet, at han ved den ommeldte Lejlighed har sagt til Tiltalte, at han havde ventet med sit Læs i et Kvarterstid, medens de Langsted Snekastere kastede ham halvt Spor igennem paa den forannævnte Strækning. Ligesom det ikke kan antages, at Tiltalte forsætlig har givet Klagen den unøjagtige Formulering, der bevirker, at den kan opfattes som gaaende ud paa, at Langstederne overhovedet ikke have kastet Sneen paa paa nogen Del af deres Vejstykke den 31 Januar, saaledes findes det, da det er en Skjønssag, hvor meget Snekastningsarbejde der kan expederes paa en Dag, ej heller at kunne antages, at Tiltalte har fremsat sin Sigtelse mod Langstederne for Forømmelighed med Snekastningsarbejdet den 31 Januar med Bevidsthed om denne Sigtelses Urigtighed. Da endelig Tiltaltes Forklaring maa lægges til Grund paa de Punkter, hvor den afviger fra Karlens, kan det ikke ansees for godtgjort, at det er mod bedre Vidende, at han har givet den i Klagen indeholdte urigtige Fremstilling af det den 1 Februar Passerede.

I Henhold til det Anførte vil der ikke kunne blive Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte i Anledning af den her omhandlede Klages Indgivelse.

Ved en af Tiltalte affattet, den 7 Marts 1895 til Sognefogden i Verninge indgivet Klage, har han tilligemed nogle andre Beboere i Verninge besværet sig over Snefogden i Langsted i Anledning af, at Færdselen over en af denne fra Landevejen til den paa Grund af Snefald anlagte Interimsvej over Markerne aabnet Overkjørsel formentlig var forbundet med Fare. Da det imidlertid ved den af det Offentlige i Anledning af Klagen an-

stillede Undersøgelse er oplyst, at den paagældende Overkjørsel i alt Fald har været noget vanskelig at passere, kan det ikke antages, at Tiltalte ved Klagens Indgivelse har været sig bevidst, at den var urigtig, og der vil derfor ej heller kunne blive Spørgsmaal om Strafansvar for ham med Hensyn til denne Klage.

Tiltalte vil herefter være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 20 Kr. til hver, findes at burde paalægges det Offentlige.

I Overensstemmelse hermed bliver Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte for sit Forhold med Hensyn til den først omhandlede Klage er i Medfør af Straffelovens § 224 anset med en Bøde af 25 Kr. til Statskassen, subsidiært med simpelt Fængsel i 4 Dage, at forandre.

Onsdagen den 18 December.

Nr. 308.

Advokat Halkier

contra

Frederik Christian Arentzen Lyng (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel og Kvaksalveri.

Middelsom-Sønderlyng Herreders Extrarets Dom af 20 Juni 1895: Tiltalte Frederik Christian Arentzen Lyng i Viborg bør til Viborg Amtsfattiggkasse bøde 300 Kr. samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Hindberg, og Defensor, Sagfører Schou, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 August 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa det billiges, at der er idømt Tiltalte en Bøde paa i alt 300 Kroner, ligesom og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

For den i Overretsdømmen omtalte, af Underdommeren begaaede Forsømmelse af i den af ham afsagte Dom at give den ved Forordning 3 Juni 1796 § 35 paabudne Attestation om Sagførelsen for Underretten vil han ikke kunne undgaa at ansees med den lovbestemte Mulkt.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Christian Arentzen Lyngé til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver. Underdommeren, Herredsfoged Bruhn, bør til Viborg Amts Fattigkasse bøde fyrretyve Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Uhrmager Frederik Christian Arentzen Lyngé — der er født i Aaret 1860, og som tidligere har været straffet ifølge Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1882 efter Straffelovens § 228 og §§ 269, 1ste Led, og 270, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedé, ifølge Morsø Herreders Extrarets Dom af 5 Marts 1890 for Kvaksalveri efter Lov af 3 Marts 1854 med en Bøde af 50 Kr. og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 5 Januar 1892 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — tiltales under nærværende Sag for ulovlig Medikamenthandel og Kvaksalveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, dels at han, der maa antages ikke at have nogen Berettigelse til at udøve Lægepraxis, i det siden Oktober Flyttedag 1893 forløbne Tidsrum har behandlet flere Personer for forskellige Sygdomme, deriblandt Saar paa Benene, Mavekatarrh, Krampe og Gigt, idet han i nogle Tilfælde har

ordineret Anvendelse af Medikamenter og i andre Tilfælde har underkastet de Paagjældende en saakaldet magnetisk Massage, dels at han, hvem der som oftest er blevet ydet en mindre Godtgjørelse for hans nævnte Virksomhed, i enkelte saadanne Tilfælde har forsynet Patienterne med de af ham foreskrevne Medikamenter, som han selv har tilberedt af nogle paa et Apothek indkjøbte Ingredienser, ligesom og at han til nogle af de af ham behandlede Patienter har for en Betaling af 1 Kr. pr. Flaske afsat nogle Flasker saakaldet »Livsbalsam«, han selv havde tilberedt af Kognak og 8 forskellige andre paa et Apothek indkjøbte Bestanddele, og som i en dermed følgende trykt Brugsanvisning angaves at være »tilberedt efter amerikansk Recept af Professor F. C. Arentzen« — ved hvilken Personbetegnelse Tiltalte vil have sigtet til sig selv — og anbefaledes som Lægemiddel for forskjellige Sygdomme.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold — med Hensyn til hvilket vedkommende Distriktslæge i en under Sagen foreliggende Erklæring har udtalt, at der i intet af de Tilfælde, hvor Tiltalte har taget Patienter under Kur, skjønnes at være tilføjet de Paagjældende nogen Skade af de anvendte Midler og Kurmetoder — er han ved Underrettsdommen rettelig anseet dels efter Lov af 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794, dels efter Frdn. 4 December 1672 § 30, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde af ialt 300 Kr. til Amtets Fattigkasse, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at der vel fra Underdommerens Side er begaaet en Forsømmelse, idet han ikke, uagtet den udtrykkelige Forskrift i Frdn. 3 Juni 1796 § 35 har meddelt fornøden Attestation om Sagførelsen ved Underretten, men at det dog, da det af Sagen fremgaar, at denne af de paagjældende Sagførere har været fremmet med særlig Hurtighed, og at der iøvrigt intet har været at udsætte paa Sagens Behandling fra Sagførernes Side, findes at kunne undgaas at idømme Underdommeren Mulkt for den begaaede Forsømmelse, der maa antages at hidrøre fra en Forglemmelse.

Nr. 74. Politidirekteur i Kjøbenhavn **Eugen Petersen**
paa det Offentliges Vegne (Asmussen efter Ordre)

contra

Bundtmager **F. W. L. Ahner** (Ingen),

betr. Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1894: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten Bundtmager Friederich Wilhelm Louis Ahner 3000 Kroner hos Statskassen. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Lassen 40 Kr. i Salær, der udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Salæret til Appellantens beskikkede Sagfører for Høiesteret bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Asmussen 200 Kroner, som udredes af det Offentlige

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Natten mellem den 12 og 13 August 1891 opstod der Ildebrand i den Citanten Bundtmager Friederich Wilhelm Louis Ahner tilhørende Ejendom St. Kongensgade Nr. 10, hvorved der blev ødelagt Varer til en samlet Værdi af noget over 10,000 Kr. og tilstod Citantens Butiksjomfru og Husholderske Hilda Orania Cæcilia Jørgensen at være Aarsag til Ildebranden, idet hun havde sat Ild paa Citantens Varelager for at skjule, at hun i Tidsrummet fra 6 Maj til 11 August 1891 havde frastjaalet ham 13 Pelse til samlet Værdi 1800 Kr., som hun efterhaanden havde pantsat for 850 Kr. Skjøndt hun nægtede at have haft Medskyldige, blev Citanten den 21 s. M. underkastet Varetægtsfængsel som mistænkt for Brandstiftelse eller Meddelagtighed deri, hvorefter

han sad arresteret til den 30 Januar 1892, og blev Sagen derpaa for hans Vedkommende med Politidirektørens Samtykke den 20 Februar næstefter sluttet, uden at der dekretedes Aktion imod ham, hvorimod Hilda Jørgensen ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Maj s. A. i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 281 blev anseet med Forbedringshusarbejde i 3 $\frac{1}{2}$ Aar.

Citanten har nu efter Stævning af 20 Juli 1892 til Politidirektøren, og idet han tillige har indstævnet den konstituerede Kriminalretsassessor Winther, som havde afholdt Forhør og afsagt Arrestdekretet over ham, under nærværende Sag ved privat engageret Sagfører paastaaet Politidirektøren paa det Offentlige Vegne tilpligtet at udrede ham i Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest et Beløb af 3000 Kr., subsidiært et efter Rettens Skjøn fastsat Beløb samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Den for det Offentlige beskikkede Sagfører Prokurator Lassen har nedlagt Paastand om Frifindelse, subsidiært en betydelig Nedsættelse af den forlangte Erstatning, hvorhos han har paastaaet Citanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til ham, hvilket Salær i ethvert Fald forventes udredet af det Offentlige.

Som det fremgaar af den fremlagte Forhørsudskrift var Mistanken mod Citanten for Brandstiftelse i det Væsentlige støttet paa den ene Side paa, at han antoges at have siddet i daarlige Formuesomstændigheder og navnlig været i øjeblikkelig Pengeforlegenhed paa det Tidspunkt, Ildspaaættelsen skete, og paa den anden Side paa, at han i en Aarrække havde staaet i utugtigt Forhold til Hilda Jørgensen og samlevet med hende, som om hun var hans Hustru, hvorfor det syntes troligt, at hun havde foretaget Ildspaaættelsen i hans Interesse og efter Samraad med ham. Ved de under nærværende Sag af Citanten tilvejebragte Oplysninger maa det imidlertid ansees godtgjort, at hans Formuesomstændigheder paa det foranførte Tidspunkt have været forholdsvis gode, og at hans øjeblikkelige Pengeforlegenhed ikke har været af en saadan Beskaffenhed, at deri kunde ligge nogen Fristelse af Betydning for ham til at ty til en saadan Forbrydelse som den ham paasigtede, hvorved ogsaa bemærkes, at Assurancesummen for Citantens Varelager, som af ham nærmere paavist, i Virkeligheden ikke dækkede Værdien af det Forsikrede. Naar nu henses til, at Hilda Jørgensen under hele den offentlige Undersøgelse stedse og med største Bestemthed har fastholdt, at Citanten er uden Delagtighed i Ildspaaættelsen, samt til, at der ikke er fremkommet Noget, som er egnet til at vække Tvivl om Paalideligheden af denne Forklaring, hvis Rigtighed tvertimod maa ansees bestyrket ved flere af Citanten her under Sagen fremlagte Bevisligheder, skjønnes der ikke at være nogen Grund til at fastholde Mistanken mod Citanten, hvorimod

det maa antages, at han er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han har været fængslet.

Som Følge heraf tilkommer der Citanten ifølge Lov 5 April 1888 Erstatning hos Statskassen, og da det af ham fordrede Beløb af 3000 Kr. efter de foreliggende Oplysninger ikke skjønnes at være ansat for højt, vil dette Beløb være at tilkjende ham. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves og vil der være at tillægge Prokurator Larsen, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 20 December.

Nr. 132. Gaardejer **Alfred Schmedes** af Gultentorp
(Asmussen)

contra

Gaardejer **Anders Christian Nielsen** i Romdrup
(Jensen),

betr. Erstatnings Udredelse for manglende Areal ved en Ejendoms-
handel samt Stadfæstelse af en Arrestforretning.

Fleskum Herreds ordinære Rets Dom af 8 April 1893: Kontracitanten, Gaardejer Anders Chr. Nielsen i Romdrup, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Gaardejer Alfred Schmedes i Gultentorp, i Hovedsagen fri at være og denne Sags Omkostninger ophæves. Derimod bør Hovedcitanten til Kontracitanten betale 2500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 8 Juli f. A. til Betaling sker og under en Mulkt af 5 Kr. daglig til Amtsfattiggkassen for hver Dag, Dommen siddes overhørig, at udstede Obligation til Kontracitanten for 10000 Kr. i Overensstemmelse med det under Sagen fremlagte Udkast, samt betale Sidstnævnte Kontracsagens Omkostninger skadesløst, alt imod at Kontracitanten udsteder kontraktmæssig Skjøde til ham paa Matr.-Nr. 1 a, 2 a og 3 e Gultentorp, ligeledes efter fremlagt Udkast. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 April 1894: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger i første Instants i det Hele ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Fleskum Herreds Fogedrets Kjendelse af 13 April 1893, hvorved er dekretet Arrest i Ejendommen Matr. Nr. 1a, 2a og 3e af Gultentorp med Besætning og Inventarium.

Fleskum Herreds ordinære Rets Dom af 12 Maj 1894: Den ovenomhandlede den 13 April 1893 efter Rekvisition af Hovedcitanten, Gaardejer Anders Christian Nielsen, hos Kontracitanten, Gaardejer Alfred Schmedes, foretagne Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Kontracitanten til Hovedcitanten betale Arrestforretningens Omkostninger, 85 Kr. 73 Øre, hvorimod Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 December 1894: Den ovenomhandlede den 13 April f. A. efter Rekvisition af Indstævnte, Gaardejer Anders Christian Nielsen, hos Citanten, Gaardejer Alfred Schmedes, foretagne, men senere under 4 Maj næstefter relaxerede Arrest, bør anses som lovlig gjort og forfulgt. I Henseende til Arrestforretningens Omkostninger, den Indstævnte tillagte Frifindelse for Citantens Tiltale i Kontrasagen og Processens Omkostninger i første Instans bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de Grunde, der ere anførte i de under denne Sag paaankede, inden den Viborgske Landsoverret d. 2 April f. A. og den 3 December s. A. afsagte Domme, og ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, ville disse Domme være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens fornævnte Domme bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udstedelsen af den i Dommen af 2 April f. A. ommeldte Panteobligation fastsættes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Alfred Schmedes, 10 Kroner.

Præmisserne til Overretsdømmen af 2 April 1894 ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 9 April 1892 afhændede Indstævnte, Gaardejer Anders Christian Nielsen af Romdrup, en ham tilhørende Ejendom i Gultentorp i Nøvling Sogn, bestaaende af Matr.-Nr. 1 a, 2 a og 3 e af Hartkorn ialt 5 Tdr. 4 Skpr. 3 Fdkr. 2¹/₂ Alb. med Besætning og Inventarium m. v. til Citanten, Gaardejer Alfred Schmedes af Gultentorp, for en Kjøbesum af 38,500 Kr. hvoraf 6000 Kr. bleve betalte ved Kontraktens Underskrift, medens Resten skulde berigtiges derved, at Citanten i den paafølgende Juni Termin betalte kontant 2,500 Kr., og at han overtog en i Ejendommen paa 1ste Prioritet indestaaende Gæld af 21,000 Kr. til Aalborg Bys og Omegns Sparekasse samt i bemeldte Termin til Indstævnte udstedte en Obligation for 9000 Kr. med Panteret i den solgte Ejendom næstefter Sparekassens Tilgodehavende, dog at Indstævnte, hvem det paahvilede at søge erhvervet 1ste Prioritets-havers Samtykke til, at de 21,000 Kr. fremdeles kunde forblive indestaaende i Ejendommen uden Erlæggelse af Afdrag derpaa, skulde være pligtig til at modtage Obligation for et saa meget større Beløb end de 9000 Kr., som Sparekassen maatte fordre afdraget paa sit Tilgodehavende.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 42.

Fredagen den 20 December.

Nr. 132. Gaardejer Alfred Schmedes af Gultentorp
(Asmussen)

contra

Gaardejer Anders Christian Nielsen i Romdrup
(Jensen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

I Kontrakten bestemtes det derhos, at der, naar Kjøbesummen var berigtiget i Overensstemmelse med det Anførte, skulde meddeles Citanten — som allerede samme Dag Kontrakten var bleven underskrevet tiltraadte Ejendommen — Skjøde paa denne fri for anden Gjæld end Prioriteten til Sparekassen, men forøvrigt med de samme Rettigheder og Forpligtelser, hvormed Indstævnte havde besiddet samme.

Under Anbringende af, at Indstævnte, forinden bemeldte Kontrakt blev oprettet, har for Citanten opgivet den solgte Ejendoms Tilliggende til ca. 200 Tdr Land, men at dette ikkun udgjør et Areal af $164^{13680}/14000$ Tdr. Land, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham for de manglende $35^{320}/14000$ Tdr. Land i Erstatning 8000 Kr. eller et saadant Beløb, som bestemmes ved Skjøn af uvillige, af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd

med Renter af det tilkjendte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Juni 1892, indtil Betaling sker, hvorimod Indstævnte foruden at bestride Børetteligheden af det saaledes rejste Erstatningskrav under et Kontrasøgsmaal har nedlagt Paastand om, at Citanten — hos hvem der ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse af 7 April 1892 fra Aalborg Bys og Omegns Sparekasse kan forblive indestaaende 20,000 Kr af dennes Pantefordring — tilpligtes dels at betale Indstævnte den i 11 Juni Termin 1892 forfaldne Del af Købesummen, 2500 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 8 Juli 1892, indtil Betaling sker, dels under Tvang af Dagmulkt til Indstævnte at udstede en Panteobligation for 10,000 Kr. overensstemmende med et under Sagen fremlagt Udkast, Alt imod at Indstævnte overensstemmende med et ligeledes fremlagt Udkast meddelede Citanten kontraktmæssigt Skjøde paa den solgte Ejendom. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger for Hovedsøgsmaalets Vedkommende ophævede, medens Citanten — der havde procederet til Frifindelse under Kontrasøgsmaalet — er tilpligtet mod Udstedelse til ham af kontraktmæssigt Skjøde paa den ovennævnte Ejendom efter det fremlagte Udkast at betale Indstævnte 2500 Kr. med Renter som ovenanført og under en Amtsfattiggassen tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, Dommen siddes overhørig, at udstede Obligation til Indstævnte i Overensstemmelse med det fremlagte Udkast samt endelig at betale denne Kontrasøgsmaalets Omkostninger skadesløst, og Citanten har nu indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter det under Sagen Oplyste bleve de forud for Handelen om den ommeldte Ejendom førte Underhandlinger mellem Parterne indledede ved, at Citanten, som den Gang opholdt sig i Thisted, under Henviisning til, at Indstævnte ved et i et offentligt Blad indrykket Avertissement havde udbudt en Gaard paa 200 Tdr. Land til Salg, ved en til Indstævnte rettet skriftlig Henvendelse af 15 Februar 1892 udbad sig nærmere Oplysning med Hensyn til den paagjældende Ejendom, derunder særligt om Prisen paa samme med Besætning og om, hvoraf denne sidste bestod, hvilke Prioriteter der indestod i Ejendommen, hvilken Udbetaling der forlangtes, og hvorledes Jorderne vare beskafne. I Skrivelse af 21 s. M. svarede Indstævnte bl. A., at Ejendommen havde 6 Tdr. Hartkorn og ca. 200 Tdr. Land, deraf ca. 90 Tdr. Land rigtig god gammel Mark med dyb Muld og Mergel, Lær eller Lersands-Underlag, ca. 20 Tdr. Land Eng og Tørveskjær, ca. 35 Tdr. Land kultiveret Hede og Grønning, ca. 35 Tdr. Land Hede og Grønning, det meste tjenligt til Opdyrkning, ca. 15 Tdr. Land, som vare indtagne til en alt paabegyndt Plantning, og ca.

5 Tdr. Land Gaardsplads, Have og Plantage, at Prisen var 43,000 Kr., at der i Ejendommen indestod en 1ste Prioritet paa 21,000 Kr. til Aalborg Byes og Omegns Sparekasse, men at der maatte kunne opnaas en større 1ste Prioritet i Ejendommen, der aldrig havde været taxeret til Efterretning ved Stiftelsen af Laan, og som var bleven meget forbedret i de sidste 10 Aar, at der i Ejendommen kunde forblive indestaaende paa 2den Prioritet et Beløb af indtil 9000 Kr., og at Indstævnte havde forrentet 33,000 Kr. og udbetalt 500 Kr. aarlig paa Gaarden fra 1882. Efterat Citanten derpaa under 8 Marts næstefter havde tilskrevet Indstævnte, at han ikke kunde præstere saa stor en Udbetaling som af denne forlangt, samt forespurgt, om Indstævnte selv vilde lade 12,000 Kr. indestaa paa 2den Prioritet i Gaarden, og om denne kunde kjøbes for 40,000 Kr. i hvilket Tilfælde han vilde indfinde sig hos Indstævnte og bese den, saasnart Jorderne vare fri for Sne og Frost og Dampskibsfarten var aabnet, tilstillede Indstævnte Citanten en Skrivelse af 12 s. M., hvori han bl. A. udtalte, at der nok vilde kunne indrømmes nogen Moderation paa Kjøbesummen, men først efter at Citanten havde set Ejendommen og gjort Bud. I Slutningen af Maaneden indfandt Citanten sig derefter hos Indstævnte, og efterat han gjentagende havde taget Ejendommen i Øjesyn og undersøgt Beskaffenheden af dens Jordtilligende, som Indstævnte under Forevisning af Kort over samme paaviste ham, blev der ved Citantens Nærværelse paa Indstævntes Bopæl i Romdrup den paafølgende 1ste April afsluttet en Overenskomst mellem dem om Ejendommens Salg til Citanten, og derom af Godsejer Carl Branth, der som Citantens Raadgiver var kommen tilstede ved denne Lejlighed, strax nedskrevet et saakaldet »Udkast til Kjøbekontrakt«, der forsynedes med Underskrift af begge Parter, og hvori Indstævnte erkjender at have solgt til Citanten, som det hedder »den mig ifølge Skjøde af 20 Juni 1882 tilhørende Ejendom »Gultentorp« kaldet, beliggende i Nøvling Sogn, med Hartkorn ca. 6 Tdr. Hartkorn, saaledes som det efter Udstykning i 1887 er ansat under Matr-Nr. 1 a, 2 a og 3 e, med et Areal af ca. 200 Tdr. Land, paa hvilken Tid et Magelæg af nogle af Jorderne fandt Sted«, paa forskjellige nærmere angivne Vilkaar. Dette Dokument blev derpaa, efter hvad der endvidere er in confesso, i Henhold til en mellem Parterne i saa Henseende truffen Aftale af Indstævnte afgivet til vedkommende Herredsfuldmægtig, for at denne paa Grundlag deraf kunde affatte en til Handelens behørig Ordning i formel og juridisk Henseende sigtende Kontrakt, og efterat Fuldmægtigen dernæst havde tilstillet Citanten, som imidlertid var vendt tilbage til Thisted, et Udkast til en saadan Kontrakt til Gjennemsyn, og Citanten havde tilbagesendt samme uden at gjøre nogen Indvending derimod, skjøndt det ikke indeholdt nogen Angivelse af Ejendommens Areal, affattede Fuldmægtigen, som

uden Foranledning af Indstævnte havde i Udkastet udeladt den herhenhørende Passus i Dokumentet af 1 April, i Overensstemmelse dermed den ovennævnte Kjøbekontrakt, som efter at være oplæst i Overværelse af Parterne blev underskrevet af dem ved deres Nærværelse i Aalborg den 9 April 1892.

Medens nu Citanten til Støtte for den af ham under Sagen indtalte Erstatningsfordring fornemmelig har paaberaabt sig Indholdet af den oven citerede Skrivelse af 21 Februar 1892 og af det ligeledes fornævnte den 1 April næstefter oprettede Dokument samt derhos har fremlagt forskjellige af en Landinspektør, som i Aaret 1887 i Anledning af en da foretagne Udstykning opmaalte Ejendommen, afgivne Erklæringer, der gaar ud paa, at ifølge de ligeledes under Sagen fremlagte 3 Kort — der maa antages at være identiske med de Kort, der, som meldt, vare tilstede, da Citanten forud for Salget tog Ejendommen i Øjesyn — udgjør Ejendommens Tilliggende, saaledes som dette er opmaalt og beregnet ved Udstykningen og gjengives paa Korterne, ikkun et Areal af $164^{13680}/_{14000}$ Tdr. Land, der efter den i 1887 foretagne Bonitering og Udstykningsberegning fordeler sig saaledes, at Gaardsplads og Have indtage $13210/_{14000}$, Markjorder $71^{6000}/_{14000}$, Eng og Kjær $14^{10650}/_{14000}$, opdyrket Hede $26^{2820}/_{14000}$ samt Hede og Grønning $51^{9000}/_{14000}$ Tdr. Land, har Indstævnte, foruden at bestride Rigtigheden af hvad Landinspektøren saaledes har attesteret, gjort gjældende, at da Kontrakten af 9 April 1892, der maa betragtes som Grundlaget for Retsforholdet mellem Parterne, ikke indeholder noget om, at det til Ejendommen hørende Areal skal have en vis Størrelse, kan der allerede som Følge heraf ikke paahvile ham noget Ansvar med Hensyn hertil, men at der iøvrigt heller ikke i saa Henseende vilde kunne bygges noget paa de ubestemte Arealangivelser, som indeholdes i Skrivelsen af 21 Februar 1892 og i Dokumentet af 1 April f. A., og det saa meget mindre som det var uden særlig Opfordring af nogen af Parterne, men alene efter Initiativ af Godseier Branth selv, at der i dette sidste Dokument optoges en Bemærkning om Arealets Størrelse, og Indstævnte derhos, da Branth antydede, at han vilde skrive 200 Tdr. Land, strax tog Ordet og ytrede, idet han lagde de tilstedeværende 3 Kort paa Bordet, at han ikke kunde eller vilde indestaa for Arealets Størrelse, da han ikke vidste, hvor stor det var, men at den Jord, som disse Kort betegnede, og som han havde paavist, var det, han havde solgt, og at det skulde han nok overlevere, hvortil Branth svarede, at det var rigtigt ikke at paatage sig noget Ansvar, naar Indstævnte ikke kjendte Arealets Størrelse, og tilføjede: »Nu skriver jeg »cirka«, det har ingen Betydning.«

Under et af Indstævnte optaget Thingsvidne har Gaardejer Niels Andersen, der var tilstede paa Indstævntes Bopæl den 1 April 1892, afgivet en edelig Forklaring, der i det Væsentlige er

stemmende med Indstævntes ovenanførte Fremstilling af det ved denne Passerede, men til hvilken der dog paa Grund af, at Vidnet som gift med en Søster til Indstævnte maa ansees som inhabilt, ikke vil kunne tages noget Hensyn, medens en af Godsejer Branth ligeledes afgiven edelig Forklaring gaar ud paa, at Indstævnte ikke tog noget Forbehold, da Vidnet var i Begreb med i det ovennævnte, af ham forfattede Dokument at anføre Gaardens Areal til ca. 200 Tdr. Land, men at dette Tal blev indført paa Foranledning af Vidnet, da Indstævnte havde opgivet Arealet til 205 Tdr. Land eller, som Vidnet ogsaa har udtrykt sig, efter det Indtryk, Vidnet fik, stod i den Formening, at Arealet snarere var 205 end 200 Tdr. Land, samt at Vidnet nok mindes, at Kortene over Ejendommen bleve lagte frem ved den omforklarede Lejlighed, men derimod ikke, at Indstævnte samtidig ytrede sig som ovenanført, hvorhos Vidnet ikke vil have udtalt sig til Indstævnte som af denne angivet, om det end mente, at det var heldigst, naar der var nogle Tønder Land at løbe paa, uden at at det dog var Mening hermed at fritage Indstævnte for Ansvar med Hensyn til det opgivne Areals Størrelse. Endvidere har Proprietær Eiler Colding, der ved Oprettelsen af det omhandlede Dokument ligeledes var tilstede paa Indstævntes Bopæl, edelig forklaret, at Indstævnte, da Branth var i Færd med i Dokumentet at anføre Gaardens Areal, erklærede ikke at ville indestaa for, at der just var 200 Tdr. Land, hvorfor der i Dokumentet blev skrevet »cirka« foran 200 Tdr. Land, samt at Indstævnte vel ved den omforklarede Lejlighed havde 3 Kort fremme paa Bordet, men at Vidnet ikke mindes, hvad der blev sagt i Anledning af Kortenes Tilstedeværelse, og at Branth sagde, at naar Indstævnte ikke vidste bestemt, om der var 200 Tdr. Land, var det bedst at han skrev »cirka«.

Ligesom nu det under Sagen Foreliggende ikke giver Anledning at forkaste Indstævntes Anbringende om, at han, der efter hvad han uimodsagt har anført, i flere Aar har ladet den solgte Ejendom, paa hvilken han ikke selv havde Bopæl, drive ved en Bestyrer, ved som ovenanført at opgive den omtrentlige Størrelse af Ejendommens Tilliggende og af dettes forskjellige Bestanddele har handlet i god Tro, i hvilken Henseende det bemærkes, dels at den ovennævnte Landinspektør i en af ham afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring har bevidnet, at Indstævnte først efter Salget af Ejendommen har af ham faaet Størrelsen af dennes Areal opgivet, dels at en ligeledes under Sagen fremlagt ubeediget Erklæring af forskellige Beboere af Nøvling Sogn gaar ud paa, at de, forinden de hørte Tale om Handel mellem Citanten og Indstævnte angaaende den ommeldte Gaard, ofte overensstemmende med den almindelige Antagelse paa Egnen have hørt omtale, at den havde et Jordtilliggende af omkring ved 200 Tdr. Land, saaledes er der ej heller oplyst

noget, som kunde give Citanten Føje til at bygge paa Indstævntes i og for sig ubestemte Angivelser som fuldt paalidelige, eller at forudsætte, at der laa mere end et Skjøn til Grund for samme, idet Indstævnte saavel efter Branth's som efter Colding's ovenanførte Vidneforklaring navnlig ogsaa ved Oprettelsen af Dokumentet af 1 April lagde for Dagen, at han ikke havde nogen Vished om Størrelsen af Ejendommens Areal. Under disse Omstændigheder burde Citanten imidlertid, saafremt han, der, som meldt, selv havde taget Ejendommen i Øjesyn, desuagtet lagde nogen afgjørende Vægt paa, at Indstævntes Angivelse af dens Fladeindhold var rigtigt, have betinget sig Indstævntes Garanti herfor; men ligesom der efter Proceduren maa gaas ud fra, at saadan Garanti — der ikke kan udledes enten af Indholdet af Indstævntes Skrivelse af 21 Februar 1892 eller af den oven citerede i Dokumentet af 1 April f. A. om Arealets Størrelse optagne Bemærkning i og for sig — ikke udtrykkeligen er bleven forlangt eller given, saaledes er det ej heller godtgjort eller ved Sagens Oplysninger, derunder den af Branth afgivne Vidneforklaring, der ikke er fuldstændig samstemmende med, hvad der er forklaret af Vidnet Colding, bragt til nogen videre Formodning, at Indstævnte i det mellem ham og Citanten den 1 April 1892 og tidligere Passerede har haft Grund til at gaa ud fra, at Citanten forudsatte, at Indstævnte maatte indestaa for, at Ejendommens Areal havde den af ham angivne Størrelse, og om det end ikke, som af Indstævnte forment, kan være ubetinget afgjørende, at den endeligt oprettede Kontrakt ikke indeholder noget om Størrelsen af Ejendommens Areal, afgiver dog særligt den Omstændighed, at Citanten uden Indvending har tiltraadt denne Kontrakt efter, som meldt, paa forskjellig Maade at være bleven gjort bekendt med dens Indhold, et vægtigt Datum for, at han i Virkeligheden heller ikke ved Handelens Afslutning er gaaet ud fra en Forudsætning som den nævnte. Allerede som Følge heraf og uden at det bliver fornødent at gaa nærmere ind paa, hvad Indstævnte iøvrigt har gjort gjældende til sit Forsvar, kan der ikke gives Citanten, der ikke har forlangt, at Handelen skulde gaa tilbage, Medhold i hans her under Sagen nedlagte Paastand om Erstatning for manglende Jord.

Hvad dernæst angaar den af Indstævnte nedlagte Paastand, som har været Gjenstand for det af ham i 1ste Instants anlagte Kontrasøgsmaal, har Citanten derimod indvendt, at der ved Søgsmaalets Anlæg indestod i Ejendommen en Prioritesgjæld til Aalborg Bys og Omegns Sparekasse af ialt 21,750 Kr., altsaa 1750 Kr. udover det Beløb, som han skulde overtage, og desuden paa 2den Prioritet en Gjæld af 8000 Kr., og idet Ejendommen saaledes var beheftet med ham uvedkommende Gjæld, kunde efter hans Formening hverken den i 11 Juni Termin 1892 til Udbetaling bestemte Del af Kjøbesummen ansees forfalden

eller hans Forpligtelse til samtidig at modtage Skjøde og at udstede Panteobligation for 10,000 Kr. betragtes som indtraadt paa det Tidspunkt, da Sagen blev anlagt; men selv bortset fra, at Gjælden til Sparekassen ifølge den ovennævnte Skrivelse fra denne af 7 April 1892 allerede paa dette Tidspunkt var nedbragt til 21,000 Kr., og at det er godtgjort, at den nævnte sekundære Pantebeheftelse er indfriet og udslettet af Pantebogen, medens Sagen verserede for Underretten, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til den saaledes fremsatte Indsigelse, idet det, som ogsaa af Indstævnte urgeret, maatte være tilstrækkeligt, at den ham paahvilende Berigtigelse af de paa Ejendommen hvilende ældre Heftelser foregik samtidig med, at Citanten fra sin Side opfyldte Kjøbekontrakten, med Hensyn hvortil det derhos kan bemærkes, at Citanten ikke har paavist, at han har haft nogen grundet Anledning til at tvivle om, at Indstævnte vilde være i Stand til at opfylde de ham i den nævnte Henseende paahvilende Forpligtelser, ligesom det efter Proceduren maa antages, at Indstævnte ikke forud for Sagens Anlæg har haft nogen Opfordring til endog blot at legitimere sin Evne til at opfylde disse Forpligtelser, men at Citantens Vægning ved fra sin Side at opfylde Kontrakten, alene har været støttet paa, at Indstævnte viste sig uvillig til at udrede den af Citanten fordrede Erstatning for den efter hans Formening stedfundne Misligholdelse af Handelen. Idet saaledes det ved Underretsdommen statuerede Resultat maa billiges, vil bemeldte Dom efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger i første Instants efter Omstændighederne ville være i det Hele at ophæve. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Præmisserne til Overretsdommen af 3 December 1894 ere saalydende: Ved en den 8 April f. A. afsagt Underretsdom i en Sag, hvorunder Citanten, Gaardejer Alfred Schmedes af Gultentorp, søgte Indstævnte, Gaardejer Anders Christian Nielsen af Romdrup, der ved en Kjøbekontrakt af 9 April 1892 havde til Citanten afhændet Ejendommen Matr. Nr. 1 a, 2 a og 3 e i Gultentorp med Besætning og Inventarium m. v., til Betaling af en Erstatning af 8000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn for formentlig stedfundne Misligholdelse af den saaledes indgaaede Handel, blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, medens denne, der i Henhold til Kjøbekontrakten kort Tid efter dennes Oprettelse havde taget Ejendommen i Besiddelse, og hvem Indstævnte nu under samme Sag havde kontrasøgt til Berigtigelse af en Del af Kjøbesummen, tilpligtedes mod Udstedelse af

kontraktsmæssigt Skjøde paa Ejendommen bl. A. at betale Indstævnte den ifølge Kontrakten i 11 Juni Termin 1892 til Udbetaling forfaldne Del af Købesummen, 2500 Kr., med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 8 Juli 1892, indtil Betaling sker, og Kontrasøgsmaalets Omkostninger skadesløst. Den paagjældende Sag blev derpaa af Citanten indanket for Overretten, ved hvis Dom af 2 April d. A. Underrettsdommen stadfæstedes, dog saaledes, at Processens Omkostninger for Overretten — hvilke ved Underrettsdommen vare ophævede for Hovedsøgsmaalets Vedkommende — i det Hele ophævedes, men forinden Appelstævningen endnu var udtagen og uden at Underrettsdommen var bleven forkyndt for Citanten, fremsatte Indstævnte i en til Fogden indgiven Rekvisition af 12 April f. A. Begjæring om, at der maatte blive foretaget en Arrestforretning hos Citanten til Sikkerhed for Betaling af den nævnte, Indstævnte ved Dommen tilkjennte Fordring, og ved den den paafølgende Dag paa Citantens Bopæl i Gultentorp afholdte Fogedforretning dekretedes der Arrest i den Citanten, som det hedder i Tilførselen til Fogedprotokollen, ifølge uthinglæst Købekontrakt af 9 April 1892 tilhørende Ejendom, som vurderedes til 30,000 Kr., samt i forskjellige paa Ejendommen værende Besætnings- og Inventariegenstande, vurderede til ialt 5065 Kr., til Sikkerhed for det, Indstævnte tilkjennte Beløb af 2500 Kr., med Renter til Rekvisitionens Datum 95 Kr. 12 Øre, Procesomkostninger til Beløb 126 Kr. 57 Øre og Omkostninger ved Arrestforretningen, 85 Kr. 73 Øre, eller ialt 2807 Kr. 42 Øre med videre paaløbende Renter og Omkostninger.

Indstævnte har derefter i Henhold til Forligsklage af 14 April f. A. og Stævning af 19 næstefter under nærværende Sag i første Instants paastaaet den saaledes afholdte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Citanten tilpligtet at betale ham Forretningens Omkostninger med 85 Kr. 73 Øre, medens Citanten — der foruden at procedere til Frifindelse for Indstævntes Tiltale, forsaavidt angaar Arrestforretningens Omkostninger, særligt det derunder indbefattede Sagførersalær af 60 Kr., har paastaaet Arresten ophævet — under et Kontrasøgsmaal yderligere har nedlagt Paastand om, at der for Tab, Tort og Kreditspilde, som er paaført ham ved Arrestforretningen, hos Indstævnte tilkjendes ham en Erstatning af 3000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn. Ved Underrettsdommen er Arresten stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og Citanten tilpligtet at betale Indstævnte de nævnte Arrestomkostninger, hvorimod Indstævnte overensstemmende med sin under Kontrasøgsmaalet nedlagte Paastand er frifunden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Imod Lovligheden af den ommeldte Arrestforretning har Citanten indvendt, at han havde et betydeligt større Modkrav paa Indstævnte end den Fordring, for hvilken denne lod Arresten foretage, men ligesom det af Citanten prætenderede Modkrav, efter hvad der med Hensyn hertil var statueret ved den til Grund for Arresten liggende Dom, maatte betragtes som ugrundet og allerede som Følge heraf ikke kunde frembyde nogen Hindring for Arrestens lovlige Foretagelse, saaledes er det ogsaa uden Føje, naar Citanten har forment, at bemeldte Dom paa Grund af, at den den 13 April f. A. endnu ikke var forkyndt for ham, og at dens Exekutionstermin altsaa ej heller paa dette Tidspunkt var udløben, ikke kunde danne Grundlag for Arresten, idet Lovens 1—21—8 ved som Grundlag for Arrest at nævne »Dom« maa antages bl. A. at sigte til Domme, hvis Exekutionskraft endnu ikke er indtraadt, og naar Citanten, der bor i samme Jurisdiktion som Indstævnte, endvidere har villet gjøre gjældende, at ialfald de i Lovens 1—21—9 foreskrevne særlige Betingelser for Arrest hos Indenherreds Mænd ikke have været tilstede, kan der ej heller tages noget Hensyn hertil, idet disse Betingelser maa ansees bortfaldne ved den efter Lovens Tid stedfundne, til senere Lovbud sig støttende Retsudvikling.

Det er dernæst uden Betydning for de her under Sagen til Afgjørelse foreliggende Spørgsmaal, om Fogden, hvem Indstævntes Sagfører i den ovennævnte Rekvisition gav Tilsagn om, at han vilde være ansvarlig for Forretningens Følger, men som ikke iøvrigt forlangte, at Indstævnte skulde stille nogen Sikkerhed, herved maatte, som af Citanten forment, have gjort sig skyldig i en Tilsidesættelse af Lov 1—21—4, hvorhos det maa ansees for ubeføjet, naar Citanten til Støtte for Arrestforretningens Ulovlighed endvidere har paaberaabt sig, at han under Forretningens Paabegyndelse tilbød en Sparekassebog paa 2500 Kr. som Sikkerhed for Størstedelen af det ham affordrede Beløb, men uden at der hertil blev taget noget Hensyn, idet han, som det fremgaar af Tilførselen til Fogedprotokollen, vel udtalte, at han havde den nævnte Kapital indestaaende i Aalborg Bys og Omegns Sparekasse, men derhos tilføjede, at Sparekassen beroede hos en navngiven Prokurator i Aalborg, hvisaarsag den ikke kunde tjene til saadan øjeblikkelig Sikkerhedsstillelse, som ifølge Lovens 1—21—7 maatte udkræves til, at Indstævnte kunde være pligtig til endog blot tildels at frafalde den begjærte Arrest.

Forsaavidt Citanten endelig har gjort gjældende, at Indstævnte næppe med Retsvirkning kunde lade foretage Arrest i den faste Ejendom med Tilbehør som tilhørende Citanten, saalænge denne kun besad Ejendommen ifølge Kjøbekontrakt, bemærkes det, at de rørlige Effekter maatte betragtes som allerede undergivne Citantens Ejendomsret, og at det — hvad navnlig ogsaa den ved Arrestforretningen, som ovenanført, stedfundne

Betegnelsen af Citantens Adkomst til Ejendommen leder til at antage — maa forudsættes, at Gjenstanden for Arrestforretningen, forsaavidt angaar selve Ejendommen, i Virkeligheden er den Citanten ifølge Kjøbekontrakten tilkommende Ret til at erholde Skjøde paa Samme.

Efter Sagens Oplysninger er den omhandlede Arrestforretning relaxeret ved en den 4 Maj f. A. ifølge Rekvisition af Citanten afholdt Fogedforretning, under hvilken han stillede en paa 2800 Kr. lydende Sparekassebog med vedhængende Renter til Sikkerhed for Indstævntes Fordring. Da Arresten saaledes alt i det Hele er ophævet, bliver der ikke Spørgsmaal om efter Citantens i saa Henseende nedlagte subsidiære Paastand at opheve Arrestforretningen, forsaavidt der ved samme er gjort Arrest til Sikkerhed for de ovennævnte til 126 Kr. 57 Øre opgjorte Procesomkostninger, og vel vilde Arresten selvfølgelig paa Grund af det ved den ovennævnte Overrettsdom — der af Citanten er indanket for Høiesteret, hvor Sagen imidlertid endnu ikke er paakjendt, medens der Intet foreligger om, at den af Indstævnte er kontraappelleret — statuerede Resultat have været at opheve for det nævnte Beløbs Vedkommende, hvis den ikke, som anført, var bleven relaxeret; men da Arresten er foretagen paa Grundlag af den ovennævnte Underrettsdom af 8 April f. A., ved hvilken Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte de nævnte Omkostninger, og denne Dom endnu ikke var forandret paa den Tid, da Arrestforretningen afholdtes, maa Arresten i og for sig ansees at være lovlig gjort ogsaa for det nævnte Beløb.

I Henhold til det Anførte maa den omhandlede, senere relaxerede Arrest ansees som lovlig gjort og forfulgt, og da der herefter ikke vil kunne tilkjendes Citanten nogen Erstatning, er Indstævnte ved Underrettsdommen rettelig frifunden for Citantens Tiltale i Kontrasagen, ligesom det ogsaa maa billiges, at Citanten ved Dommen er tilpligtet at betale Indstævnte Arrestforretningens Omkostninger med det ovenanførte Beløb, som der ikke findes tilstrækkelig Føje til at nedsætte, forsaavidt angaar det derunder indbefattede Sagførersalær, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes i de nævnte Retninger være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde opheves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 320. Høiesteretssagfører Jensen.

contra

Johannes Jensen, kaldet **Lund Jensen** (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 8 April 1895: Tiltalte, Arbejdsmand Johannes Jensen, kaldet Lund Jensen, af Høisriis, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1895: I Henseende til den idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Jacobsen og Prokurator Stürup, 12 Kr. til hver, og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Kalko, 15 Kr. til hver., udredes af Tiltalte, Arbejdsmand Johannes Jensen, kaldet Lund Jensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da der under de foreliggende Omstændigheder ikke med Sikkerhed tør gaaes ud fra, at det, da Tiltalte, umiddelbart efter at det var betydet ham, at Tiltalen imod ham i Jagtsagen var frafalden, og at han nu skulde benyttes som Vidne i samme Sag, afgav den i den indankede Dom anførte urigtige, men med hans tidligere Udsagn støttende Forklaring, har staaet ham klart, at Sagen nu ikke længere gjaldt ham selv, vil der i Medfør af Straffelovens § 147, 1ste Led, ikke kunne paalægges ham Strafansvar for bemeldte Forklaring.

Thi kjendes for Ret:

Johannes Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium

til Høiesteretssagførerne Jensen og Bagger for Høiesteret, 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Johannes Jensen, kaldet Lund Jensen, aktioneret for falsk Forklaring for Retten under følgende Omstændigheder:

I Anledning af en af Overretssagfører Jacobsen af Svendborg for Etatsraad, Godsejer Hansen af Mullerup til Politimesteren i ovennævnte Herreder indgiven Begjæring om, at der af det Offentlige maatte blive anlagt Sag mod Ungkarl Christen Karlsen af Lunde, Arbejdsmand Jens Lund Jensen af Høisriis og dennes Broder, ovennævnte Tiltalte, i Anledning af, at de ifølge en af Skovfoged- og Jagtelev Hans Peter Nielsen indgiven Rapport den 28 December f. A. ved Solnedgang vare antrufne af denne i Udøvelse af ulovlig Jagt paa en under Mullerup Hovedgaard hørende Mark, hvor nævnte Godsejer har Jagtretten, mødte de nævnte 2 Personer efter Tilsigelse den 4 Februar d. A. i Herredernes Politiret. Da de imidlertid paa Forehold nægtede sig skyldige saavel i den dem paasigtede Jagtforseelse som i overhovedet at være antrufne af den ovennævnte Skovfogedelev ved den omhandlede Lejlighed, og denne, som fastholdt sin Anmeldelse, erklærede, at han ikke var istand til i Tiltalte at gjenkjende den 3die af de Personer, som han havde antruffet ved den omhandlede Lejlighed, erklærede Overretssagfører Jacobsen, som mødte paa Etatsraad Hansens Vegne, og som ved en af denne meddelt staaende Fuldmagt er bemyndiget til at repræsentere ham i alle Mullerup Gods vedrørende Jagtsager, ogsaa til at frafalde Tiltalte i saadanne Sager, at han frafaldt Tiltalte mod Johannes Lund Jensen, idet han henstillede til Dommeren at afhøre denne som Vidne. Det blev umiddelbart derefter af Dommeren betydet Johannes Lund Jensen, at Tiltalte mod ham var frafaldet, og at han vilde have at afgive Forklaring som Vidne i Sagen under det dermed forbundne Ansvar. Tiltalte gjentog imidlertid strax i samme Forhør sin tidligere Forklaring samt benægtede, at der overhovedet var ham noget bekjendt om, at Christen Karlsen eller Jens Lund Jensen havde begaaet ulovlig Jagt eller vare blevne antrufne af Skovfogedelev Nielsen, som af denne anmeldt. Bemeldte Nielsen og Tiltalte bleve derpaa forberedte til Eds-aflæggelse og Nielsen edfæstet. Tiltalte nægtede derimod at af-

lægge Ed, idet han nu erkjendte, at hans tidligere aflagte Forklaring var urigtig og afgiven mod bedre Vidende. Tiltalte afgav nu med Hensyn til det ved den omhandlede Lejlighed Forefaldne følgende Forklaring, som i det Væsentlige stemmer med det iøvrigt Oplyste.

I Forening med Christen Karlsen og sin Broder Jens Lund Jensen var Tiltalte den 28 December f. A. gaaet hjemmefra for efter fælles Aftale at øve Jagt paa Mullerup. Christen Karlsen og Tiltalte vare forsynede med Bøsser, medens Broderen, som ingen Bøsse havde medtaget, skulde være dem behjælpelig. Medens Broderen, vistnok efter Aftale med de Andre, hvad Tiltalte dog har erklæret ikke bestemt at kunne mindes, var bleven staaende ved den offentlige Landevej for at passe paa, om Nogen nærmede sig, havde Tiltalte og Karlsen begivet sig ad en over og mellem nogle til Mullerup hørende Marker førende offentlig Sti og havde staaende her, affyret hver et Skud; Tiltalte, som skjød efter et Par paa en af Markerne, som han vidste, hørte til Mullerup Jagtdistrikt, værende Raadyr, antog ogsaa, at Karlsen skjød efter Dyrene, hvad denne dog har benægtet, idet han kun uvilkaarlig, da Tiltalte fyrede, vil have afskudt sin Bøsse uden bestemt Hensigt. Det er ikke oplyst, at der ved denne Lejlighed er anskudt noget Dyr. Jens Lund Jensen, som imidlertid havde bemærket, at Skovfogedeleven Nielsen nærmede sig, løb nu tilbage for at advare Tiltalte og Karlsen, hvorpaa de i Forening søgte at undløbe, men bleve indhentede af Nielsen, for hvem Tiltalte paa Opfordring nægtede at opgive sit Navn. Ifølge Tiltaltes Forklaring forstod han godt, at Sagen, efter at Tiltalte var frafalden imod ham, ikke længer gjaldt ham selv, saaledes at han under privat eller offentlig Sag kunde blive dragen til Ansvar for sin Deltagelse i den ulovlige Jagt; han forstod saaledes godt sin Stilling som Vidne og afgav den urigtige Forklaring i det Haab derved at fri de to andre Deltagere for at komme til at staa til Ansvar for den ulovlige Jagt, men tænkte sig ikke, at der vilde blive afkrævet ham Ed paa Forklaringen. For sit anførte Forhold er Tiltalte, som er født den 17 April 1868 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, rettelig anseet efter Straffelovens § 146, 1ste Punktum, og da Straffen ved bemeldte Dom findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, vil Dommen forsaavidt kunne stadfæstes.

Nr. 318. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Christiansen Rudebeck (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Andst og Slangs Herreders Extrarets Dom af 21 Marts 1895: Tiltalte Rasmus Christiansen Rudebeck bør straffes med 10 Slag Rotting. Saa bør han og at betale Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Zahn, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Sørensen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Rye, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, men da han efter Dommens Afsigelse er fyldt 18 Aar, og Straffelovens § 21 som Følge heraf ikke kan komme til Anvendelse, bliver Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne i 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Christiansen Rudebeck bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Høiesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rasmus Christiansen Rudebeck, der er født den 10 August 1877 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 20 December f. A. var kommen i Tjeneste hos en Gaardejer i Bønstrup, men den 18 Februar d. A. om Morgenen hemmelig forlod denne Tjeneste, og som vidste, at Avlskarlen paa Gaarden, Mads Jensen, havde sin Portemonnæ med Penge i beroende i Lommen paa en ham tilhørende Frakke, der hang paa Væggen i hans og Tiltaltes fælles Kammer — har forinden sin Bortgang fra Gaarden af bemeldte Portemonnæ udtaget og tilvendt sig et Beløb af Kr. 2. 25, som han derefter har brugt. Tiltaltes Fader har imidlertid erstattet Bestjaalne dette Beløb, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 21 og 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Rottingslag.

Nr. 351.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Christian Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 10 August 1895: Tiltalte Jens Christian Jensen af Havnstrup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Wedel, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 September 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens
Christian Jensen til Advokaterne Hindenburg og
Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Boelsmand Jens Christian Jensen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 5 Juli d. A. har fra en i Rejsestalden til en Gjæstgivergaard i Herning hentaende Vogn tilegnet sig en Flæskeside paa 17 Pd., som han først henlagde paa en Hakkelsekiste, der stod i en anden Stald i samme Gjæstgivergaard, og derefter, da han om Aftenen kjørte hjem, medtog til sin Bolig, hvor hans Hustru har brugt omtrent 1 Pd. af det stjaalne Flæsk. Resten af Flæsket er blevet tilbageleveret Bestjaalne, Avlsbruger Thomas Olsen af Herning, hvorhos Tiltalte til Retten har indbetalt 35 Øre, der udgjorde Værdien af det forbrugte Pd. Flæsk, til Udbetaling til Bestjaalne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1856 og som med Undtagelse af, at han under sin militære Tjeneste har været straffet arbitrært for en Disciplinærforseelse — ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 10 Januar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 43.

Mandagen den 23 December.

Nr. 350.

Advokat Nellemann

contra

Just Cato Frøchen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 156 og 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1895: Tiltalte Just Cato Frøchen bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og det ovennævnte Nr. 27 for den 7 Juli d. A. af Ugebladet »Asfalten« konfiskeres og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 184. Men endvidere findes han, forsaavidt den i Ugebladet »Asfalten« Nr. 21 for 26 Maj d. A. inde-

holdte Artikel bruger Udtrykket Løgn om Statens Religion, herved at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 156. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned. Med Hensyn til den ved Dommen fastsatte Konfiskation og Sagens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte Just Cato Frøchen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i een Maaned. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Høieste-retssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende ifølge Justitsministeriets Ordre af 8 Juni og 20 Juli d. A. anlagte Sag tiltales Just Cato Frøchen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 156 og 184. I Overtrædelse af førstnævnte § sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig med Hensyn til en Artikel, betitlet »Kongen og Sædeligheden«, som har været optaget i Nr. 21 for den 26 Maj d. A. af det her i Byen udkommende Ugeblad »Asfalten«, og i Overtrædelse af sidstnævnte § sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig dels med Hensyn til en i samme Blads Nr. 26 for den 30 Juni d. A. optaget Artikel, betitlet »Mo'r la' vær'«, dels med Hensyn til en til denne Artikel hørende Illustration, der har været optaget i en det nævnte Nummer vedrørende saakaldet »Reklameplakat«, i hvilken forskjellige Dele af dette Nummers Indhold — bl. A. den nysnævnte Artikel — fremhævedes, dels endelig med Hensyn til en i det samme Blads Nr. 27 for den 7 Juli d. A. optaget Artikel, betitlet Dagbogsblade fra England til »Asfalten«.

Hverken paa den ovennævnte Reklameplakat, der har været uddelt til ca. 300 Forhandlere af Bladet, for at disse kunne skilte med den, eller paa noget af de ovennævnte Numre af Bladet, der ere udkomne hvert i et Oplag af fra ca. 11000 til ca. 12000 Eksemplarer, staar nogen anført som Udgiver. Ej heller findes anført, hvem der har forfattet Reklameplakaten og de ovennævnte tre Artikler, hvorved særlig bemærkes, at Navnene »Peer« og »Constantin«, hvormed henholdsvis Artiklen

»Mo'r la' vær'« og Artiklen »Dagbogsblade fra England til Asfalten« er underskrevet, efter det Oplyste ere Pseudonymer. Derimod er paa Reklameplakaten anført, at »Just Frøchen« er »ansvarlig«, og paa de ovennævnte tre Numre af Bladet, at »Just Frøchen« er »ansvarlig Redaktør«, og da nu Tiltalte har erkjendt, at der ved dette Navn sigtes til ham, som ledede Bladets Redaktion, den Gang de paagjældende Numre udkom, og som forøvrigt selv er Forfatter til Artiklerne »Kongen og Sædeligheden« og »Mo'r la' vær'«, maa Tiltalte herefter antages i Medfør af Lov om Pressens Brug af 9 Januar 1851 § 3, jfr. § 16, at bære Ansvar saavel for den oftnævnte Illustration som for Indholdet af de oftnævnte tre Artikler.

Hvad nu først Artiklen »Kongen og Sædeligheden« angaar, da skjønnes det ikke, at denne indeholder noget, der kan stemples som en Overtrædelse af Straffelovens § 156, og særlig skjønnes dette ikke at kunne siges om den i denne Artikel indeholdte Udtalelse om, at »skjønt sikkert en knusende Majoritet forlængst har anvist det meste af Bibelens Lære til Mythernes Plads — saa skal og maa vi dog ikke angribe Statens Religion, selv om denne Religion turde være en for vor Udvikling særdeles skadelig Løgn«.

Hvad dernæst angaar den ovennævnte Illustration og Artiklen »Mo'r la' vær'«, da skjønnes det heller ikke, at enten denne Illustration eller denne Artikel kan betegnes som utugtig, og der vil derfor heller ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar for Offentliggjørelsen af nævnte Illustration og nævnte Artikel.

Artiklen »Dagbogsblade fra England til Asfalten« indeholder derimod en Skildring af vellystigt Samkvem mellem en Mand og en Kvinde, der skjønnes at maatte stemples som utugtig, og Tiltalte vil derfor for Offentliggjørelsen af denne Skildring være at ansee efter Straffelovens § 184.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er 30 Aar gl., hvilket er skjønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, være at ansee efter den nysnævnte Lovparagraf efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden Exekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Bladet »Asfalten« ovennævnte Nummer 27 for den 7 Juli d. A. i Medfør af Straffelovens § 34 vil være at konfiskere.

Tirsdagen den 24 December.

Nr. 243. Høiesteretssagfører Salomon

contra

1) Hofjægermester Oscar Brun, 2) Kammerherre Hans Sophus Vilhelm Barner, 3) Proprietær Peter Stokholm Breinholt, 4) Gaardejer Lars Nielsen, 5) Godsejer Georg Sass, 6) Gaardejer Lauritz Pedersen, kaldet Skov, 7) Forpagter Johan Henrik Frederik Carl Casper Reinholt Hempel Syberg, 8) Forpagter Gerhard Peter Thalbitzer og 9) Hofjægermester Sophus Holger Gustav Vind (Def. Nellemann),

der tiltales for som Medlemmer af Bestyrelsen for »Frejr, danske Landbrugeres Andelsselskab« uden fornødent Borgerskab at have drevet Slagterinæring i Kjøbenhavn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1895: De Tiltalte: Hofjægermester Oscar Brun, Kammerherre Hans Sophus Vilhelm Barner, Proprietær Peter Stokholm Breinholt, Gaardejer Lars Nielsen, Godsejer Georg Sass, Gaardejer Lauritz Pedersen, kaldet Skov, Forpagter Johan Henrik Frederik Carl Casper Reinholt Hempel Syberg, Forpagter Gerhard Peter Thalbitzer og Hofjægermester Sophus Holger Gustav Vind bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 10 Juni d. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagfører Salomon og Ad-

vokat Nellemann tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hofjægermester Oscar Brun, Kammerherre Hans Sophus Vilhelm Barner, Proprietær Peter Stokholm Breinholt, Gaardejer Lars Nielsen, Godsejer Georg Sass, Gaardejer Lauritz Pedersen, kaldet Skov, Forpagter Johan Henrik Frederik Carl Casper Reinholt Hempel Syberg, Forpagter Gerhard Peter Thalbitzer og Hofjægermester Sophus Holger Gustav Vind for, som Medlemmer af Bestyrelsen for »Frejr — danske Landbrugeres Andelsselskab« uden fornødent Borgerskab at have drevet Slagternæring her i Staden.

Ved de i Sagen afgivne Forklaringer er det godtgjort, at det nævnte Selskab fra Begyndelsen af Februar Maaned dette Aar og til Anlæggelsen af nærværende Sag har haft Udsalg her i Staden af Kjød af Kreaturer, som det har ladet indkjøbe og slagte uden at være i Besiddelse af Borgerskab til at drive Slagternæring; men da Selskabet, der har erhvervet Borgerskab paa Grosserer- og Detailhandlernæring her i Staden, har ladet Slagtingen udføre af en med Borgerskab som Slagter her i Staden forsynet Mand, der ifølge den mellem ham og Selskabet indgaaede Overenskomst vel har forpligtet sig til udelukkende at slagte Selskabets Kreaturer, saaledes at han betales med en bestemt Minimumsindtægt er sikret ham, men som selvstændig har at udføre Slagtingen og afholder de dermed forbundne Udgifter, findes de Tiltalte, der, efter hvad de have erkjendt, danne Bestyrelsen for det oftnævnte Selskab, ikke ved det anførte Forhold at have overtraadt Næringsloven, hvorfor de ville være at frifinde og Sagens Omkostninger at paalægge det Offentlige.

Nr. 311.

Advokat Nellemann

contra

Lars Christian Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 15 Maj 1895: Tiltalte Lars Chr. Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Larsen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Broe, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Hindberg og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og i det de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels bestyrke dette.

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Lars Christian Christensen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Lars Christian Christensen — der er født i Aaret 1856 og tidligere har været straffet ifølge Hornum Herreds Extrarets Dom af 8 November 1893 efter Straffelovens § 228

med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger erholdt Tiltalte ved Forpagtningskontrakt af 24 Oktober 1891 af Handelsfirmaet N. P. Andersen & Co. af Støring overdraget i Forpagtning den Firmaet tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 1 b af Simested med Tilbehør, idet han — der den 1 Oktober s. A. skulde tiltræde Forpagtningen, som derefter, forsaavidt den ikke forinden blev opsagt, hvilket kunde ske fra begge Sider med $1\frac{1}{2}$ Aars Varsel, skulde vedvare til 1 Oktober 1896, da den ophørte af sig selv — navnlig fik overleveret med Ejendommen til Brug og Afbenyttelse i Forpagtningstiden — foruden en Deel nærmere angivne Inventariedelev og Redskaber — den paa Ejendommen tilstedeværende Besætning bestaaende af to Stude til en Værdi af 313 Kr., og ved Kontrakten gav Tiltalte til Sikkerhed for skadesløs Betaling af den aarlige Forpagtningsafgift og for Tilbagelevering af alt, hvad der var overleveret ham, samt for ethvert Krav, Ejeren maatte faa paa ham i Anledning af Kontrakten, første Prioritets Pantet i alle sine Kreaturer, Sæd, Hø og Foder og alle sine til Driftens Udøvelse hørende Ejendele samt i Sammes Assurance-sum; og denne Kontrakt, der til yderligere Sikkerhed underskrevs af en Gaardejer som Kautionist og Selvskyldner, blev derpaa under 14 November næstefter thinglæst tillige som Pantebrev. Som det maa antages paa Grund af Misligholdelse af denne Kontrakt fra Tiltaltes Side, begjærede det nævnte Firma under 5 Marts d. A. en Fogedforretning afholdt hos ham bl. A. til Foretagelse af Arrest for det Firmaet ifølge Kontrakten tilkommende Krav, der under den derefter afholdte Fogedforretning, der paabegyndtes samme Dag paa Tiltaltes Bopæl og sluttedes den 22 April næstefter, med Tillæg af Omkostningerne ved Forretningen opgjordes til 493 Kr. 96 Øre, og da det under denne Forretning, hvorunder Tiltalte erklærede sig ude af Stand til at betale det ham afkrævede Beløb, viste sig, at Ejendommen var ganske blottet for Besætning, blev der efter Begjæring af Firmaets Sagfører indledet en kriminel Undersøgelse mod Tiltalte som sigtet for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ligeoverfor Firmaet ved at have solgt dels de to ovennævnte Stude, der tilhørte samme, dels Ejendommens øvrige, Tiltalte selv tilhørende Besætningsdelev, uagtet disse, som anført, vare pantsatte til Firmaet. Tiltalte har nu ogsaa tilstaaet, at han i Begyndelsen af indeværende Aar har afhændet hele den til Ejendommen hørende Besætning, derunder navnlig de to ommeldte Stude, og anvendt det derved indkomne Beløb til egen Fordel, idet han efter sin Forklaring har brugt det til Indkjøb af Klæder, Brændsel og Fødemidler for sig og sin Familie, der bestaar af hans Hustru og 5 Børn; og idet Tiltalte, der, som meldt, kun havde faaet de to Stude overladte til midlertidigt Brug, selvfølgelig har været

uberettiget til at disponere over disse til Tab for Ejerne — hvorved bemærkes, at han end ikke har assereret, at det var hans Hensigt at indsætte to andre Stude paa Ejendommen istedetfor de bortsolgte, hvad han iøvrigt ogsaa efter det Foreliggende maa antages at have manglet Evne til — maa han ved sit Salg af disse Stude ansees at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 253.

Hvad derimod angaar de Besætningsdele, der tilhørte ham selv, vil der ikke kunne paalægges ham nogen Straf for hans Dispositioner over disse, da der ikke ved den ovennævnte Forpagtningskontrakt, idet denne ikke er thinglæst inden den i Frdn. 28 Juli 1841 § 1 foreskrevne Frist, kan ansees stiftet en gyldig Panteret i de paagjældende Gjenstande for Firmaet, i hvilken Henseende det maa blive uden Betydning, at Tiltalte efter sin Forklaring maa antages selv at være gaaet ud fra, at en saadan Panteret var stiftet; og forsaavidt Tiltalte under denne Del af Sagen endvidere har været sigtet for, af det ved hans ovennævnte Salg indvundne Beløb, der formentes at have udgjort 400 a 500 Kr., at have forstukket en Del for at unddrage samme fra at tjene til Dækning for Firmaet, har Tiltalte, der har benægtet, at Kjøbesummen for den solgte Besætning endog tilnærmelsesvis har udgjort det nævnte Beløb, paastaaet, at alt, hvad der ved Salget er kommet ind, er medgaaet til hans Forbrug i de ovenforklarede Henseender, og mod hans Benægtelse er der heller ikke fremkommet Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Forhold.

Endvidere er det oplyst, at der — efterat der under en den 6 December 1893 paa Tiltaltes Bopæl afholdt Fogedforretning til Dækning af de ham ved den ovennævnte Dom af 8 November s. A. idømte Aktionsomkostninger til Beløb 73 Kr. 32 Øre var gjort Udlæg i 3 ham tilhørende Grise, og Tiltalte derpaa, efter med Tilladelse af alle Vedkommende at have solgt disse Grise, havde afbetalt 10 Kr. paa de ommeldte Omkostninger — under en i Kontinuation af denne Forretning den 25 September f. A. afholdt Udlægsforretning for de resterende Omkostninger blev gjort Udlæg i en ham tilhørende So med 6 Grise, og at han, der med Tilladelse af vedkommende Herredsfuldsmægtig har solgt Grisene, derpaa har indbetalt yderligere 20 Kr. paa de skyldige Auktionsomkostninger. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, uden at have indhentet nogen Tilladelse dertil, ogsaa har disponeret over Soen, idet han efter sin Forklaring til sit og sin Families Livsophold i December f. A. har slagtet Soen, og Tiltalte, der efter det anførte endnu stod til Rest med 43 Kr. 32 Øre af de skyldige Aktionsomkostninger og, saalænge disse ikke vare fuldt betalte, var uberettiget til egenmægtigt at disponere over den til Dækning af samme

udlagte So, maa derfor ansees ved sin ommeldte Disposition over denne at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, der dog efter Omstændighederne findes at kunne henføres under Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Efter det Oplyste blev der under den ovennævnte hos Tiltalte den 5 Marts d. A. foretagne Arrestforretning bl. A. registreret 6 Skpr. Kartoffler, der maa antages ved Forretningens Foretagelse at have henstaaet paa Tiltaltes Bopæl i Sække. Tiltalte har nu under Forhørene, som det maa antages af egen Drift, tilstaaet, at han, der under den nævnte Arrestforretning paa den fungerende Fogeds udtrykkelige Spørgsmaal, om han ikke havde flere Kartoffler, havde svaret benægtende, hvoraf Følgen blev, at af Kartoffler kun de ovennævnte 6 Skpr. blev registrerede, har under et Besøg, som hans Hustru, medens han sad arresteret under nærværende Sag, med Dommerens Tilladelse aflagde hos ham i Arresten, paa hendes Spørgsmaal, om hun kunde sælge 4 Tdr. Kartoffler, der vare nedgravede nord for Huset, svaret, at det kunde der ikke være noget i Vejen for, da de ikke vare skrevne. Tiltalte har imidlertid paastaet, at han under den tidnævnte Arrestforretning ikke huskede at han havde disse 4 Tdr. Kartoffler nedgravet, og at han overhovedet ikke har tænkt paa dem, førend hans Hustru fremkom med det anførte Spørgsmaal, og ligesom denne Forklaring ikke findes at kunne forkastes, saaledes maa det ogsaa antages, at Tiltalte, hvis ommeldte Samtale med hans Hustru foregik i Overværelse af Arrestforvareren, ved sit ovennævnte Svar til Hustruen er gaaet ud fra, at det var tilladeligt for ham at disponere over de omspurgte Kartoffler, da disse ikke vare inddragne under Arresten, og Tiltalte, der har tilbudt at erstatte disse Kartoffler, der maa antages derefter at være blevne solgte, med deres Værdi, som han har ansat til 9 Kr, — findes derfor ikke ved sit Forhold under denne Del af Sagen at have paadraget sig noget Straf-ansvar.

Derimod vil Tiltalte for sine Dispositioner henholdsvis over de to ommeldte Stude og over den ommeldte So være at ansee efter Straffelovens § 253 og 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 248. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Jensine Hermandine Vilhelmine Nicoline Holmberg,
(Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 5 Juni 1895: Tiltalte Jensine Hermandine Vilhelmine Nicoline Holmberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og alle af denne Dom lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, og til Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 45 maa bortfalde,

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jensine Hermandine Vilhelmine Nicoline Holmberg til Høiesteretssagførerne Lunn og Salomon 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jensine Hermandine Vilhelmine Nicoline Holmberg sat under Tiltale for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det under Sagen iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens Tiltalte tjente paa St. Almegaard i Knudsker Sogn forrige Sommer, var hun en Dag ude at spadserere og passerede

den i Nærheden beliggende »Seiersgaard«. Da hun gik her forbi, bemærkede hun, at noget Tøj var henlagt til Tørring paa noget Brænde lidt nord for Gaarden tæt ved Porten. Af dette Tøj tilvendte hun sig et Par fine Damebenklæder, som hun gjemte under sit Shawl og tog med hjem til St. Almegaard, hvor hun siden benyttede og tildels udsled disse Benklæder. Da hun tog dem, vare de ca. 2 Kr. værd, men da hun under sin Anholdelse afleverede dem, vare de ganske udslidte og værdiløse. Benklæderne tilhørte Proprietær Andersens Hustru paa Seiersgaard, men er der frafaldet Erstatningskrav mod Tiltalte for dette Tyveri. Endvidere tog Tiltalte ved samme Lejlighed et ligeledes sammesteds til Tørring henliggende Lagen, og bultrede dette sammen i den Hensigt at tilegne sig det. Da det imidlertid blev hende formeget at gaa med dette tilligemed de stjaalne Benklæder gjemt under Shawlet, gjemte hun Lagenet i Brændet, hvorpaa det laa, for en anden Gang at hente det; denne anden Gang kom imidlertid ikke for hende, da Tøjet blev hentet ind paa Seiersgaard om Aftenen og ved den Lejlighed det i Brændet gjemte sammenbultrede Lagen fundet og ligeledes taget med ind med det øvrige Tøj. Det af Tiltalte udviste Forhold med Hensyn til 2, et af Proprietær Jespersens Børn paa St. Almegaard tilhørende Lommetørklæder falder ind under Straffelovens § 236, og da Proprietær Jespersen og Hustru ikke have ønsket Tiltalte sat under Tiltale herfor, vil hun ikke være at belægge med Straf herfor. For det iøvrigt af Tiltalte udviste Forhold vil hun, der er født den 11 November 1875, og som tidligere er straffet ved Hammershuus Birks Extraretsdom af $\frac{2}{3}$ 1890 for Overtrædelse af Straffelovens § 233, jfr. §§ 57 og 62, med simpelt Fængsel i 30 Dage, og ved Vester Herreds Extraretsdom af $\frac{3}{6}$ 1892 for Overtrædelse af Straffelovens § 228, jfr. §§ 21, 37, 61 og 62 med Fængsel paa sædvaalig Fangekost i 20 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 228, jfr. § 61 og tildels § 45 med en Straf, der efter Omstændighederne skjønnes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredie eller ekstraordinære Session.

Torsdagen den 2 Januar 1896.

Nr. 374.

Advokat Halkier

contra

Claudius August Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1895: Arrestanten Claudius August Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Claudius August Petersen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Claudius August Petersen for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han den 19 Oktober d. A. har fra-stjaalet Marskandiser Peter Nielsen en til 8 Kr. vurderet Frakke, der hang frit fremme som Skilt udenfor Bestjaalnes Butik. Arrestanten, der er født den 16 September 1862, er bl. A. anset: ved nærværende Rets Dom af 7 December 1889 efter Straffelovens Paragrafer 228 og 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 17 Marts 1891 efter Straffelovens § 230, første Led, og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 4 August 1891 efter Straffelovens § 231, første Led, og efter denne Paragrafs andet Led, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest: ved nærværende Rets Dom af 14 Oktober 1893 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet grovt og simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 89. Landmand J. L. Nielsen (Selv)

contra

Fabrikant W. H. Danchell (Ingen) og Kurator i Sammes Konkursbo, Overretsprokurator P. Casse paa Boets Vegne (Ingen),

betr. Regnskabsaflæggelse m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Januar 1894: Indstævnte, Fabrikant W. H. Danchell bør for Citanten, Landmand J. L. Niensens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten Indstævnte med 100 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er tillige paastaaet Dom over Fabrikant W. H. Danchells Konkursbo; og Stævningen er med Hensyn hertil udtaget imod og forkyndt for Prokurator Casse som Kurator i Boet paa Boets Vegne. Men da det ikke er oplyst, at Prokurator Casse har denne Egenskab, er det uvist, om Boet er stævnet, og Stævningen vil derfor, da Boet ikke har givet Møde, være for dettes Vedkommende at afvise.

Forsaavidt Indstævnte, Fabrikant Danchell, angaaer, vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, være at stadfæste. Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Medfør af Forordning 11 August 1819 § 1 at burde ansees med en Mulkt for unødigt Trætte, som vil kunne bestemmes til 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt Fabrikant Danchells Konkursbo angaaer, afvises Høiesteretsstævningen. Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte bør Appellanten, Landmand Nielsen, til Justitskassen

bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Som Ejer af en den 7 September 1881 udstedt Obligation, i Følge hvis Indhold og den Obligationen senere givne Paategning af 15 Juni 1882 Indstævnte Fabrikant W. H. Danchell havde 3die Prioritets Panteret for 8215 Kr 65 Øre i Ejendommen Matr. Nr. 401 i udenbys Vester Kvarter næstefter 36000 Kr. og 9859 Kr. 35 Øre, gjorde Indstævnte under 27 Januar 1886 Udlæg i Ejendommen og overtog den til brugeligt Pant, hvorpaa han i 1890 stillede den til Bortsalg ved d. 17 September, d. 1 og 15 Oktober i Overensstemmelse med Pl. 22 April 1817 § 3 afholdte Auktioner; paa den sidste af disse blev han eneste bydende med 54000 Kr. og erklærede at ville lade sig Ejendommen udlægge til Ejendom som ufyldstgjort Panthaver, men da det efter nærmere Opgørelse viste sig, at Buddet gik ind i 4 Prioritet, blev Auktionsforretningen reassumeret under 3 Novbr. 1891 og Ejendommen samme Dag for det ovennævnte Bud 54000 Kr. ved Hammerslag tilslaaet en ustævnt Trediemand Drejermester N. O. Jørgensen, til hvem Indstævnte ved Transport af 15 Juni 1891 med Paategning af 2 November s. A. havde overdraget sin Ret i Følge det gjorte Bud. Citanten: Landmand J. L. Nielsen, der under 22 Oktober 1891 havde erholdt Transport paa en i Ejendommen paa 4 Prioritet med Oprykningsret indestaaende Obligation stor til Rest 4100 Kr., lod imidlertid under 27 Oktober s. A. gøre Udlæg i Ejendommen til Forauktionering, i hvilken Henseende han har anbragt, at Auktionskonditionerne i ethvert Fald ikke vare blevne opfyldte overfor ham, idet der ej var blevet præsteret, hvad der efter disse tilkom ham, men under 19 Februar 1892 indgik Parterne Forlig saaledes, at Indstævnte betalte Citanten 1179 Kr. 45 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 3 November 1891 eller ialt 1196 Kr. 90 Øre samt 40 Kr. for Udlæg til Retsforfølgningen i Ejendommen, medens Citanten kvitterede den ovennævnte 4de Prioritets Obligation til Udslettelse i Pantebogen og samtykkede i, at der meddeltes Hammerslagshaveren Auktionsskøde paa Ejendommen, idet Citanten dog forbeholdt sig det Krav, han maatte have paa at erholde vedbørligt specificeret og med de fornødne Bilag dokumenteret Regnskab over den af Indstævnte udøvede Administration af Ejendommen og at indtale det Beløb hos Indstævnte, som han mulig maatte kunne godtgjøre at have yderligere Krav paa.

I Henhold til dette Forbehold paastaar Citanten nu under nærværende Sag Indstævnte tilpligtet inden en passende kort Frist og under en daglig Mulkt at aflægge til Citanten behørig specificeret og med de fornødne Bilag dokumenteret rigtigt Regnskab over Indtægter og Udgifter ved bemeldte Ejendom for Tiden fra den 27 Januar 1886 til den 5 November 1891 samt at betale Citanten, hvad der efter Udfaldet af Auktionen og det aflagte Regnskab kan tilkomme ham som Ejer af den ommeldte 4de Prioritets Obligation paa 4100 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 11 December 1885, forsaavidt Dækning dertil maatte findes, men ellers fra den 3 November 1891 og med Fradrag, for saa vidt fuld Dækning maatte være tilstede, af 1179 Kr. 45 Øre, hvorhos han paastaar sig Sagens Omkostninger tillagt skadesløst hos Indstævnte.

Indstævnte, der har anført, at Administrationen af Ejendommen kun har givet Underskud, procederer til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger under Anbringende af, at han ikke er regnskabspligtig til Citanten, men at han iøvrigt har tilstillet denne et tilbørligt Regnskab over Ejendommens Indtægter og Udgifter fra Januar 1886 til medio Juni 1891, efter hvilket sidste Tidspunkt Administrationen gik over til ovennævnte Drejermester Jørgensen — hvilket Regnskab er fremlagt af Citanten under Sagen og efter Indstævntes Paastand skal have været fremlagt for Auktionsretten, uden at nogen Indsigelse har været fremført mod samme — hvorhos Indstævnte har fremlagt Regnskab fra Drejermester Jørgensen for Tiden medio Juni 1891 til den 3 November s. A. Citanten, der har benægtet, at Indstævntes Administration af Ejendommen ophørte den 15 Juni 1891, og som har paastaet, at Administrationen har givet Overskud, der burde have været afskrevet paa Indstævntes Panteobligation, har imidlertid ej villet anerkjende de omspurgte Regnskaber, i hvilken Henseende han har henvist til, at de enkelte Indtægts- og Udgiftsposter ikke ere legitimerede, uden at han iøvrigt er fremkommen med nogen speciel Indsigelse imod nogen af de paa Regnskaberne opførte enkelte Poster.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Januar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang. Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 44.

Torsdagen den 2 Januar.

Nr. 89. Landmand J. L. Nielsen (Selv)

contra

Fabrikant W. H. Danchell (Ingen) og Kurator i Sammes Konkursbo, Overretsprokurator P. Casse paa Boets Vegne (Ingen.)

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at han ikke har nogen Regnskabspligt lige overfor Citanten for Administrationen af Ejendommen, idet en saadan Pligt kun har kunnet paa-hvile Indstævnte overfor Ejeren eller den, der ved behørig Fremgangsmaade overfor denne og Indstævnte er indtraadt i Ejerens Ret til Overskudet, og da Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at han har erhvervet saadan Ret, forinden han den 27 Oktober 1891 gjorde Udlæg i Ejendommen, eller at dette Udlæg har været Indstævnte behørig meddelt, forinden der den 3 November s. A. blev givet Drejermester Jørgensen Hammer-slag paa Ejendommen, vil Indstævnte alt paa Grund heraf være at frifinde, uden at det behøves at gaa ind paa, hvad der iøvrigt af Parterne er anbragt under Sagen. Sagens Omkostninger findes Citanten at burde betale Indstævnte med 100 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ej her for Retten.

Fredagen den 3 Januar.

Nr. 276.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Gottlieb Schweickhardt (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Fuglse Herreds Politirets Dom af 21 Maj 1894: Tiltalte Christian Gottlieb Schweickhardt af Holeby bøder til Maribo Amtsfattigkasse 40 Kr. og udreder alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Oktober 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Lehmann, betaler Tiltalte Christian Gottlieb Schweickhardt af Holeby 20 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongelig Bevilgning af 26 Juli f. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, og at den indankede Dom kun foreligger Høiesteret til Prøvelse, forsaavidt Tiltalte ved samme er funden skyldig til Straf.

Efter Indholdet af Næringsloven af 29 December 1857 § 23 maa det antages at være en Betingelse for at kunne udøve den i Paragrafens 3die Punktum omhandlede Ret til Afsætning af Andres Frembringelser, som henhøre under vedkommende Fag, at den Paagjældende virkelig driver det Haandværk, til hvilket han har Adkomst — hvorimod det vil være uden Betydning, om de forhandlede Gjenstande ere frembragte ved Haandværk eller ved fabrikmæssig Virksomhed. Medens det nu med Hensyn til flere af de Haandværksfag, paa hvilke Tiltalte har Næringsbevis, efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger findes betænkeligt at

gaa ud fra, at han ikke har drevet dem, fremgaaer det derimod i ethvert Tilfælde tilstrækkeligt af Sagens Oplysninger, at han ikke har drevet Haandværk som Drejer og Bundtmager, og han har derfor været uberettiget til at handle med Andres til disse Fag henhørende Frembringelser. Som Følge heraf og idet Tiltalte ved Overrettsdommen rettelig er funden skyldig til Straf for at have handlet med Papir, maa det have sit Forblivende ved, at han er anset efter Næringslovens § 75, og da den idømte Bøde af 40 Kroner findes passende, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Christian Gottlieb Schweickhardt til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Tiltalte Christian Gottlieb Schweickhardt af Holeby, der er langt over kriminel Lavalder, og som ved et inden fornævnte Herreds Politiret den 17 December 1887 indgaaet Forlig har vedtaget for Overtrædelse af Næringslovgivningen at bøde 10 Kr., men iøvrigt ikke er funden tiltalt eller straffet, paany for Overtrædelse af Næringslovgivningen. Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, hvis Bopæl og Forretningslokale laa i mindre end 1 Mils Afstand fra Rødby, har erholdt følgende Næringsbeviser, nemlig den 6 Maj 1882 som Skræder og Væver, den 13 December s. A. som Drejer, Possementmager og Bundtmager, den 13 Marts 1883 som Garnspinder, den 19 December 1887 som Hattemager og den 31 Juli 1890 som Tobaksfabrikant; og ifølge Skrivelse til Underdommeren af 18 December f. A. fra Lolland-Falsters Stiftamt vil Sagen være at afgjøre ved Dom »bortset fra Spørgsmaalet om Tiltaltes Ret til at benytte de ham ulovligt meddelte Næringsbeviser.«

Tiltalte har nu selv erkjendt at have uden den nødvendige Næringsadkomst handlet med Papir, og forsaavidt som han endvidere har indrømmet at have handlet med Glas- og Porcellænsknapper — efter det Oplyste Fabriksarbejde — findes han lige-

ledes herved skyldig i det ham paasigtede Forhold allerede af den Grund, at disse Knapper ikke kunne ansees som henhørende til noget af de Fag, til hvis Udøvelse han har haft Næringsbevis.

Det samme maa statueres, naar Tiltalte har erkjendt at have forhandlet forskellige af ham indkjøbte Varer, der maa ansees som henhørende til Fagene som Drejer, Bundtmager og Tobaksfabrikant, idet Tiltalte efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages i Virkeligheden at have drevet de nævnte Næringer og derfor ikke — som af ham forment — i Medfør af Næringslovens § 23 har haft Berettigelse til denne Handel.

Endelig maa Tiltalte ogsaa ansees for skyldig i Overtrædelse af Næringslovgivningen ved at forhandle forskellige Klædesorter, Bockskin, dampvævet Dowlas, Bomuldstøj, Bomuldslærred og Bomuldsfløjel, ved at forhandle maskinspundet Garn og ved at forhandle Flipper, Kraver og Manschetter, idet disse Varer ikke — som af ham forment — kunne anses henhørende til de af ham udøvede Fag som Væver, Garnspinder og Skræder.

Derimod vil Tiltalte, som ved Underrettsdommen er anset skyldig i ulovligt Næringsbrug ved at have handlet med nogle af ham indkjøbte Snore til Kantning af Kjoler og overspundne Knapper, forsaavidt være at frifinde, idet det under et efter Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør maa ansees oplyst, at disse Gjenstande ikke som ved Politiretsdommen antaget er Fabriksarbejde, men Haandværksarbejde og Tiltalte herefter som udøvende Possementmagerfaget i Næringslovens § 23 har havt Hjemmel til at forhandle dem.

Som Følge af det Anførte og med Bemærkning, at der efter den foreliggende Indankning, der alene er begjært af Tiltalte, ikke bliver Spørgsmaal om at drøfte de Forhold, for hvis Vedkommende Tiltalte ved Politiretsdommen er frifundet, samt at det fornævnte Forlig af 17 December 1887 ikke har en saadan Form, at der vil kunne tillægges det Gjentakelsesvirkning, vil Tiltalte, som ved Politiretsdommen statueret, være at ansee efter Næringslovens § 75, og den valgte Straf af en Maribo Amtsfattigkasse tilfaldende Bøde af 40 Kr. findes passende.

Mandagen den 6 Januar.

Nr. 352. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Lars Christian Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Ildspasættelse.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 8 Februar 1895: Lars Christian Larsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Holme, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr., bør udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1895: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Leth, i Salær hver 40 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Frifindelse, hvilken dog bør være for Aktors Tiltale, og efter de Høiesteret foreliggende, navnlig efter Overretsdømmens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Føje til ved Dømmen at bestemme, at der skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Lars Christian Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Bagger for Høiesteret, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Lars Christian Larsen, der er født den 10 Februar 1877 og ikke er funden forhen straffet, for Ildspaesættelse, og maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 19 November f. A. om Aftenen efter at have tændt sin Pibe udenfor Ladebygningen til det Smed Mads Knudsens Enke tilhørende Sted i Skaadstrup, har sat den endnu brændende Tændstik til nogle gennem en Luge i Gavlen hængende Straa, som strax fængede, hvorpaa Ilden forplantede sig videre, saa at Stuehuset samt Stald- og Ladebygningen til Stedet, saavel som et paa den modsatte Side af den forbi Stedet løbende Vej liggende Fæstehus totalt nedbrændte. Tiltalte har ikke kunnet gjøre Rede for, hvad der har været hans Tanke ved at handle som anført.

I den indankede Dom udtales det, at da Tiltalte ifølge Erklæringer fra Distriktslægen og den Læge, der har behandlet ham, fra hans tidlige Barndom ved Sygdom var kuet og hæmmet saaledes i sin legemlige og aandelige Udvikling, at han, omend hverken idiotisk eller sindssyg, kun kunde betragtes som staaende paa samme Standpunkt som et Barn, efter Distriktslægens Skjøn endog kun som et 6—7 Aar gl. Barn, fandtes det betænkeligt at statuere, at han havde havt nogen Bevidsthed om Handlingens Strafbarhed eller om dens objektive Farlighed, hvorfor hans Forhold fandtes at burde bedømmes efter Straffelovens § 38, 1. I Henhold hertil blev Tiltalte ved Underrettens Dom frifunden for det Offentliges Tiltale, som Følge af hvilket de af forskellige Brandforsikringer saavel som af flere private brandlidte Personer nedlagte Erstatningspaastande ikke havde kunnet tages under Paa-kjendelse.

I en i Juli Maaned d. A. fra Overlægen paa Sindssygeanstalten ved Middelfart, hvor Tiltalte efter Korrespondance med det kgl. Sundhedskollegium paa Foranstaltning af nærværende Ret har været indlagt til Observation, afgiven Erklæring, udtales det bl. A., at Tiltalte, hvis Kundskaber ere minimale, staar paa samme Standpunkt som et ret svagt begavet 7—8 Aars Barn, samt at hans hele Maade at være paa har et i højeste Grad barnligt Præg, ligesom hans Stemme, Tonefald, Ansigtstudtryk og Beskjæftigelse er et Barns. Medens Overlægen, der i sin Karakteristik af Tiltalte iøvrigt i det Hele slutter sig til de tidligere afgivne Lægeerklæringer, ikke troer, at Tiltaltes hele aandelige Personlighed finder sin bestemte Plads indenfor de en Gang markerede Rammer som Sindssygdom eller Aandssvaghed, forekommer det ham paa den anden Side ubestrideligt, at den er at betragte som en ganske ejendommelig baade legemlig og aandelig Standsningsdannelse, der stiller Tiltalte i en Særstilling udenfor de almindelige Rækker, og gjør det umuligt at bestemme Graden af

hans Tilregnelighed efter de vedtagne Skalaer. Paa Grundlag heraf udtales det i en Skrivelse fra det kgl. Sundhedskollegium af 31 August d. A., at Tiltaltes aandelige Evner ere saa mangelfuldt udviklede, at han ikke kan antages at have været sig Handlingens Strafbarhed bevidst. Efter det saaledes Anførte findes Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte det Offentlige, tiltrædes, i det Hele at kunne stadfæstes.

Nr. 378. Høiesteretssagfører Bagger

contra

Carl Heinrich Sietan (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 3 Oktober 1895: Arrestanten Carl Heinrich Sietan eller Ziethan bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar og udrede denne Sags Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, og Defensor, Prokurator Hude, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Lange betaler Arrestanten Carl Heinrich Sietan eller Sietau, ogsaa kaldet Ziethan eller Zithau, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høieste-

ret betaler Tiltalte Carl Heinrich Sietan til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instants er paadømt inden Lejre Herreds Extraret, tiltales Arrestanten Carl Heinrich Sietan eller Sietau, ogsaa kaldet Zithan eller Zithau, for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 4 September d. A. tidligt om Morgenen har stjaalet en Ko af Værdi 100 Kr., som tilhørte Gaardejer Peder Pedersen og stod tøjret paa dennes Mark ved Torkildstrup. Arrestanten er født den 23 Marts 1867 og er anseet bl. A.: ved nærværende Rets Dom af 11 Februar 1887 efter Straffelovens Paragrafer 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved Københavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 12 Marts 1888 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ved samme Rets Dom af 11 December 1888 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 23 Januar 1891 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet grovt og simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

For det ham nu overbeviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet grovt Tyveri med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende at være bestemt til Tugthusarbejde i 5 Aar.

Tirsdagen den 7 Januar.

Nr. 370.

Advokat Nellemann

contra

Jens Peter Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Politilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 November 1895: Arrestanten Jens Peter Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, maa der ansees tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har stjaalet de Benklæder og det Sengetæppe, med Hensyn til hvilke der ved Dommen er ikjendt ham Straf. Det maa derfor billiges, at han i Betragtning af de ham tidligere overgaaede Domme er anset for Tyveri som ved Dommen skeet, ligesom han rettelig er funden skyldig i Løsgængereri. Dommen vil saaledes kunne stadfæstes, idet dog Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Jens Peter Andersen til Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Andersen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold. Arrestanten er født den 17 Maj 1862 og bl. A. anset: ifølge Høiesterets Dom af 28 August 1890, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 2det Stk., og § 231, 1ste og 2det Stk., lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 232, for fjerde Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og senest: ifølge nærværende Rets Dom af 10 Februar f. A. i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for femte Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 18 Maaneder. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have overtraadt et ham den 18 Juni d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det

bl. A. paalagdes ham, som den 19 s. M. hjemsendtes til Kjøge, uopholdeligt at melde sig ved bemeldte Protokol, naar han atter maatte indfinde sig her i Staden, idet han, der samme Dag, han blev hjemsendt, vendte tilbage her til Staden og derefter har opholdt sig her, indtil han den 30 s. M. anholdtes under nærværende Sag, har undladt at foretage nogen Melding til oftnævnte Protokol.

Arrestanten sigtes dernæst for at have om Morgenens Kl. ca. 4 den 30 Juni d. A. i en til Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 9 hørende Gaard, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang, stjaalet dels et Ølhandler Jens Pagh Jensen Hansen tilhørende, til 6 Kr. vurderet Par Benklæder, der efter det Oplyste den foregaaende Dags Eftermiddag vare blevne vaskede og op-hængte til Tørring paa en Snor i Gaarden, og som ifølge de af Skrædermester Anders Petersen og dennes Hustru Ingrid Seeborg — der bo i den nævnte Ejendoms Stueetage, og hvis Soveværelse vender ud til den ommeldte Gaard — edelig afgivne Forklaringer endnu hang sammesteds, da Petersen kom hjem om Natten mellem Kl. 12 og 12¹/₂, dels et bemeldte Skrædermester Petersen tilhørende, til 3 Kr. vurderet Sengetæppe, som ifølge den af hans Datter Olga Petersen edelig afgivne Forklaring om Aftenen den 29 Juni Kl. ca. 9 laa over Ryggen paa en ved Vinduet i hendes Forældres Soveværelse staaende Stol, og som ifølge Petersens og hans Hustrus edelig afgivne Forklaringer endnu henlaa over den nævnte Støleryg, da Petersen om Natten mellem Kl. 12 og 1 efter sin Hjemkomst rullede Gardinet i Soveværelset ned, saaledes at Stoleryggen og Sengetæppet kom mellem Gardinet og Vinduet, der er anbragt i en Højde af ca. 2 Alen over Gaardens Brolægning, og som han efter sin Forklaring lod blive staaende aabent, dels endelig et til 25 Øre vurderet Stykke Sække-lærred, hvis Ejer det ikke er lykkedes at udfinde.

Arrestanten, der om Morgenens den 30 Juni mellem Kl. 4 og 4¹/₂ blev paagreben i den ommeldte Ejendom af Politibetjent Nr. 484, Thyregod, og Kommis Albert Valløe, har erkjendt, at han i Paagribelsesøjeblikket stod ved Siden af de 3 fornævnte Gjenstande, der laa paa Trappegangen lige indenfor en Dør, ad hvilken der fra den ovenfor ommeldte Gaard gennem Ejendommens Kjælder er Gjennemgang til Gl. Kongevej, men har nægtet at have stjaalet eller været i Besiddelse af nogen af de omhandlede Gjenstande, idet han nærmere har forklaret, at han, der intet Logis havde og derfor om Natten havde drevet om paa Gaderne, om Morgenens Kl. ca. 4 fra Petersens Passage gennem en aaben Port gik ind i en til den fornævnte Gaard stødende og fra denne ved et Plankeværk adskilt Gaard for at forrette sin Nødtørft, at han efterat have besørget dette gik gennem en i Plankeværket anbragt aaben Dør ind i den førstnævnte Gaard, idet det var hans Hensigt derfra gennem Ejendommens Kjælder

at gaa ud paa Gl. Kongevej, at han, da han gik ind gennem Døren, der fører ned til Kjælderen, blev opmærksom paa de 3 ommeldte Gjenstande og sparkede til dem for at sprede dem og tage dem nærmere i Øjesyn, men at han, der ikke vil have haft nogen af dem i Haanden, i samme Øjeblik blev paagreben og indbragt til Politistationen.

Kommis Albert Valløe har imidlertid edelig forklaret, at han, da han om Morgenen den 30 Juni d. A. ved 4-Tiden kom op i sit Soveværelse paa 4de Sal i Ejendommen, Vesterbrogade Nr. 18, og saae ud af Vinduet, bemærkede, at der i den Gaard, hvor Arrestanten sigtes for at have stjaalet de omhandlede Gjenstande, stod en Mandsperson, der udrystede og sammenfoldede et hvidt Tæppe, at han, der strax fik Mistanke om, at det var en Tyv, løb ned paa Gaden for at tilkalde en Politibetjent, og at han paa Hjørnet af Vesterbrogade og Gl. Kongevej traf nævnte Politibetjent Thyregod, til hvem han anmeldte, hvad han havde seet, og som derefter fulgte med ham for at paagribe Tyven.

Kommis Valløe og Politibetjent Thyregod have derhos overensstemmende og under Ed forklaret, at de fra Vesterbrogade gik ind i den af Arrestanten omfklarede, til den nysnævnte Gaard stødende Gaard og herfra gennem den i Plankeværket værende aabne Dør saae Arrestanten staa inde i den anden Gaard henne ved den ovenfor ommeldte Snor, paa hvilken de under Sagen omhandlede Benklæder have været ophængte til Tørring, at Arrestanten, da de fik Øje paa ham, holdt disse Benklæder i Haanden og strax efter — forinden han endnu havde bemærket, at han blev observeret — flyttede sig lidt henimod den af ham omfklarede Dør, der fører ned til Ejendommens Kjælder, at han, da han mærkede sig opdaget, lod Benklæderne falde ned paa eller lige ved Siden af det under Sagen omhandlede Sengetæppe, der laa sammenfoldet ovenpaa det ligeledes omhandlede Stk. Sækkelærred paa Trappegangen lige indenfor Døren, og at de antage, at han, hvis han ikke var bleven forstyrret, vilde have foldet Lærredet sammen om Tæppet og Benklæderne.

Ved de af Kommis Valløe og Politibetjent Thyregod saaledes afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees for bevist, at Arrestanten ved sin Paagribelse har været i Besiddelse af de omhandlede Benklæder og det omhandlede Sengetæppe, og da Ølhandler Hansen og Skrædermester Petersen have aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort deres Ejendomsret henholdsvis til Benklæderne og til Sengetæppet, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af disse Gjenstande, og da der med denne Besiddelse har været forbundet saadanne Omstændigheder, som bestemt vise hen til, at Arrestanten selv har stjaalet dem, vil han være at dømme som Tyv.

Hvad Sækkelærredet derimod angaar, findes der ikke at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten med Hensyn til samme har gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at ansee, dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Torsdagen den 9 Januar.

**Nr. 67. Aktieselskabet det kongelige oktroyerede
almindelige Brandassurancekompagni for Varer og
Effekter (Halkier)**

contra

**Fabrikant R. W. Henriques som eneste Indehaver af
Fabrikantfirmaet Grünewald & Andersen
(Arntzen),**

betr. en til Fastsættelse af en Brandskade afholdt Overskønsforretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammers Kjendelse af 26 September 1894: Den af Citanterne nedlagte Protest kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Ved en Ildsvaade, der den 26 August 1894 opstod i en af Indstævnte for Høiesteret, Fabrikant R. W. Henriques som Indebaver af Firmaet Grünewald & Andersen til Kontor- og Lagerlokale benyttet Lejlighed i Ejendommen Kjøbmagergade Nr. 48, blev en Del til Lageret hørende Manufakturvarer mer eller mindre beskadigede af Røg. Lageret var forsikkert hos Appellanten for Høiesteret, det kongelige oktroyerede almindelige Brandassurance-Compagni for Varer og Effecter, og da Parterne ikke kunde blive enige om Erstatningen, blev der efter Indstævntes Begjæring ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammer udmeldt

Mænd til at vurdere Skaden. De udmeldte Mænd afgave under 4 September s. A. deres Skjøn, ved hvilket Erstatningen efter en detailleret Gjennemgaaen og Vurdering af samtlige til Lageret hørende Gjenstande blev ansat til 7604 Kroner 97 Øre. Indstævnte begjærede imidlertid Overskjønsmænd udmeldte, men disse, der gik ud fra den af Underskjønsmændene opgivne Værdi af Varelageret før Beskadigelsen til 53364 Kroner 52 Øre, kunde under den af dem den 12 s. M. afholdte Forretning ikke opnaa Enighed om Ansættelsen af den Lageret som Salgsvarer ved Røg tilføjede Værdiforringelse, idet en af Overskjønsmændene ansatte denne til ikke under $33\frac{1}{3}$ pCt., to til ikke under 25 pCt. og en til 16 pCt. af ovennævnte Værdi. Efterat Overskjønsmændene den 26 s. M. havde besvaret forskellige til dem af Appellanten stillede Spørgsmaal, protesterede denne mod, at Mændene stededes til at bekræfte Forretningen med Ed, under Paaberaabelse af, at det af Mændenes Svar paa de til dem stillede Spørgsmaal fremgik, at de ikke havde tilsagt Parterne til Forretningen, at Mændene ikke engang kunde gjøre Rede for, paa hvilken Maade de havde foretaget Forretningen, eller i hvilken Grad eller i hvilke Henseender deres Skjøn støttede sig paa Besigtigelse af Varerne, samt endelig, at Mændene ikke havde undergivet Underskjønforretningen den tilbørlige Undersøgelse. Ved den derefter samme Dag afsagte Kjendelse blev der imidlertid givet Indstævnte Medhold i, at de fremsatte Indsigelser mod Overskjønforretningen kun kunde faa Betydning under en eventuel Retssag med Hensyn til, hvilken Beviskraft der kunde tillægges Skjønforretningen, og Protesten blev derfor ikke tagen til Følge, hvorefter Mændene bekræftede Forretningen med Ed. Denne Kjendelse har Appellanten nu indbragt her for Retten og paastaaet Kjendelsen og Afhjæmningen kjendte uefterrettelige og Sagen hjemvist til ny Behandling. Appellanten har til Støtte for denne Paastand dels gjort gjældende, at Vidnedommeren har været uberettiget til at henvise Afgjørelsen af de fremsatte Indsigelser mod Overskjønforretningen til en eventuel Retssag, dels gjentaget disse Indsigelser, dog at Appellanten ikke kan ansees at have fastholdt den, der var støttet paa, at Mændene ikke havde tilsagt Parterne til Forretningen, ved hvilken alle Vedkommende havde givet Møde.

Vel maa der nu gives Appellanten Medhold i, at de fremsatte Indsigelser mod den Fremgangsmaade, der af Overskjønsmændene var bleven fulgt, henhøre under Vidnedommerens Afgjørelse, men da Appellanten, efter at have fremsat disse Indsigelser, har indkrænket sig til at protestere mod, at Mændene stededes til at bekræfte Forretning-

gen med Ed, uden hertil at knytte en Paastand om, at Mændene tilpligtedes at omgjøre Forretningen, eller dog angive, hvilken anden Fremgangsmaade der skulde følges af dem, findes det at maatte have sit Forblivende ved, at den nedlagte Protest ikke er tagen til Følge.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Præmisserne til Kjendelsen ere saalydende: Da der maa gives Indstævnte Medhold i, at de af Citanterne fremsatte Indsigelser mod Overskjønsforretningen kun kunne faa Betydning under en eventuel Retssag med Hensyn til, hvilken Beviskraft der kan tillægges Skjønsforretningen, vil den af Citanterne mod Overskjønsforretningens Afhjemling nedlagte Protest ikke kunne tages til Følge.

Mandagen den 13 Januar.

Nr. 128. Exam. juris **N. Jacobsen** (Høgsbro)

contra

Proprietær **C. Jørgensen** (Asmussen),

betr. Betaling af 2488 Kr. m. m.

Dronninglund Herreds ordinære Rets Dom af 15 Juni 1893: Indstævnte, Exam. juris N. Jacobsen af Rolykke, bør til Citanten, Proprietær C. Jørgensen af Vester Estrup, betale 2488 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 November 1891, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1894: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de i Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det ansees godtgjort, at den Besætning, der skulde følge med den i den indankede Dom omhandlede til Indstævnte solgte Ejendom, skulde i Antal svare til den i sin Tid Forpagteren overleverede og udtages af den nu paa Gaarden værende Besætning.

Vel har nu Appellanten for Høiesteret gjort gjældende, at det ikke heraf fulgte, at Saadant skulde skee, uden at Kjøberen udredede særligt Vederlag, forsaavidt den af ham modtagne Besætning blev af bedre Beskaffenhed, end han efter den skriftlige Kontrakt i og for sig kunde gjøre Fordring paa; men ligesom det end ikke af Appellanten er assereret, at Fordring herpaa blev fremsat under Parternes Forhandling, saaledes findes Kravet herpaa heller ikke foreneligt med de Høiesteret iøvrigt forelagte Oplysninger, deriblandt Kjøbekontraktens Bestemmelse om, at Ejendommen først skal overtages af Kjøberen, efter at den af Forpagteren er blevet afleveret til Sælgeren.

Ifølge det Anførte maa det have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Appellanten have at udrede til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Exam. juris Jacobsen, til Indstævnte, Proprietær Jørgensen, med 300 Kroner. Saabetalder han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 13 Juni 1891 oprettet Kjøbekontrakt afhændede Citanten, Exam. juris N. Jacobsen af Rolykke, til Indstævnte, Proprietær C. Jørgensen, den af denne nu beboede Gaard Vester Estrup i Hørby Sogn — som da var bortforpagtet — med Besætning og

Inventarium m. v., og hedder det i Kontraktens Post 1: »Kjøbereren overtager strax Ejendommen med Tilbehør i den Tilstand, hvori Forpagter Laugesen er pligtig at aflevere samme ifølge Forpagtningskontrakt af 7 Juli 1888 med tilhørende Syns- og Overleveringsforretning. Ejendommen afleveres først af Forpagteren til Sælgeren, hvorefter Kjøbereren overtager Ejendommen uden nogetsomhelst yderligere Ansvar for Sælgeren.« Under Anbringende af, at Indstævnte ved Oplæsningen af bemeldte, af Citanten selv forfattede Kontrakt gjorde Indsigelse mod Indholdet af den citerede Post i samme som stridende mod, hvad Indstævnte under de forudgaaende Forhandlinger om Kjøbet af Ejendommen havde stillet som Betingelse for at indgaa paa Handelen, og at det derefter forinden Underskrivningen af Kontrakten blev aftalt mellem Parterne, at Indstævnte med Ejendommen skulde have overleveret det Antal Kreaturer, som Forpagteren ifølge sin Kontrakt med Citanten vilde have at aflevere, nemlig 34 Køer, 6 Heste, 4 Kalve, 2 Tyre og ca. 50 Svin, ud af den Besætning, som samme Dag fandtes paa Ejendommen, saaledes at Indstævnte ikke skulde have noget at gjøre med Forpagteren og navnlig ikke tilsvare denne nogensomhelst Godtgjørelse for Besætningen, men at det ved den senere stedfundne Aflevering og den i Anledning heraf afholdte Taxation viste sig, at de ovennævnte Besætningsdele havde en Værdi af 2488 Kr. udover den Værdi, til hvilken Forpagteren var pligtig at aflevere Besætning, samt at Indstævnte, da Forpagteren gjorde Afleveringen afhængig af, at dette Beløb blev sikret ham, og Citanten vægrede sig ved at opfylde denne Betingelse, maatte for at komme i Besiddelse af den ham tilkommende Besætning selv sikre Forpagteren Beløbet, har Indstævnte under denne Sag i 1ste Instants søgt Citanten til Betaling af 2488 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 November 1891, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han principaliter ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og subsidiært har nedlagt Paastand om, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af Partsed. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Januar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 45.

Mandagen den 13 Januar.

Nr. 128. Exam. juris N. Jacobsen (Høgsbro)

contra

Proprietær C. Jørgensen (Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Det er in confesso, at den ovennævnte Ejendomshandel først kom i Stand efter, at der gjentagende havde været ført Underhandlinger derom, og at Citanten under disse havde ladet forevise en Fortegnelse over de Besætningsdele, der i sin Tid vare blevne overleverede Forpagteren, og som i Art og Antal svarede til, hvad Indstævnte, som bemærket, mener at have kunnet gjøre Krav paa som Tilbehør til Ejendommen; men medens Indstævntes Fremstilling gaar ud paa, at Underhandlingerne bleve førte paa det Grundlag, at en saadan Besætning skulde følge med Ejendommen, idet Citanten efter Indstævntes Formening gik ud fra den, som det senere viste sig, fejlagtige Forudsætning, at Forpagteren var pligtig til uden Vederlag for Forbedringer at aflevere en Besætning, der i Antal svarede til den af ham modtagne, som paa den producerede Fortegnelse var opført med vedføjede Værdiangivelser, har Citanten gjort gjældende, at Underhandlingerne førtes paa Basis af en ved disses Begyndelse sket Tilkjendegivelse fra hans Side om, at han paatog sig at tilsvare en Besætning af den i Fortegnelsen angivne Værdi med Tillæg af den Sum, hvormed Vurderingssummen efter Taxation ved Gaardens Aflevering af Forpagteren maatte forhøjes paa Grund af stedfunden Stigning af Kreaturpriserne, hvorimod der ikke var Tale om, at

der i Kjøbet skulde medfølge et bestemt Antal Kreaturer, og navnlig vil Citanten ikke ved Kontraktens Underskrift have paa- taget sig nogen herfra afvigende Forpligtelse, idet han ved den Lejlighed ikkun yderligere tilsagde Indstævnte — der var inter- esseret i, at de ham tilkommende Kreaturer ikke bleve af en ringere Slags end den, der da fandtes paa Gaarden — at dennes daværende Besætning skulde forblive tilstede, indtil Forpagteren fratraadte Gaarden.

Under et af Indstævnte optaget Thingsvidne have foruden 2de Vidner, der vare tilstede ved den omhandlede Kjøbekontrakts Oplæsning og Underskrift, men som staa i et saadant Forhold til Indstævnte, at de ifølge L.s 1—13—16 maa ansees som in- habile, endvidere Proprietærerne J. L. Brendstrup og J. Lange, der begge ligeledes vare tilstede ved denne Lejlighed, afgivet ede- lige Forklaringer, der i alt Væsentligt bekræfte Rigtigheden af Indstævntes Fremstilling af det da Passerede og for de 2 sidst- nævnte Vidners Vedkommende navnlig gaa ud paa, at Indstævnte ved Oplæsningen af Kontrakten gjorde Indsigelse mod det oven- citerede Indhold af sammes Post 1, og at Citanten indrømmede Berettigelsen af denne Indsigelse med Tilføjende, at han ikke kunde skrive det anderledes i Kontrakten end sket, da han endnu ikke havde affundet sig med Forpagteren, samt derhos under de derefter forinden Kontraktens Underskrift stedfundne Forhandlin- ger erkjendte og udtrykkeligt udtalte, at der af den for Tiden paa Ejendommen værende Besætning skulde i Kjøbet medfølge de ovenanførte forskellige Kreaturer i et Antal, der udgjorde, for Køernes, Hestenes, Kalvenes og Tyrenes Vedkommende efter begge Vidners Forklaring henholdsvis 34, 6, 4 og 2 samt, for- saavidt angaar Svinene, efter Vidnet Langes Forklaring ca. 50, medens Vidnet Brendstrup — efter hvis Forklaring Citanten pro- ducerede en Fortegnelse over Antallet af de Kreaturer, der skulde følge med Ejendommen — ikke har kunnet erindre Antallet af Svinene. Begge disse Vidner have derhos med Bestemthed ud- sagt, at de ved den omforklarede Lejlighed faldne Udtalelser ikke vare at forstaa saaledes, at den mellem Citanten og Forpagteren bestaaende Forpagtningskontrakt skulde i Henseende til den med Ejendommen følgende Besætning lægges til Grund paa den Maade, at det var Værdien af Besætningen og ikke dennes Antal, det kom an paa, hvorhos endelig Vidnet Brendstrup har forklaret, at Citanten, da en af de Tilstedeværende rettede et Spørgsmaal til ham om, hvorledes han tænkte sig at kunne opfylde Indstævntes Fordring, eftersom han ikke havde affundet sig med Forpagteren, hertil svarede: »Det bliver min Sag; mit Forhold til Forpagteren er saaledes, at det kan jeg klare«.

Paa den anden Side har Isenkræmmer C. E. Jørgensen, der ligeledes var tilstede, da den tidnævnte Kjøbekontrakt blev op- læst og underskrevet, og som paa Citantens Vegne har deltaget

i de forudgaaede afsluttede Forhandlinger angaaende Kjøbet af Ejendommen, afgivet og under et af Citanten optaget Thingsvidne beediget en skriftlig Erklæring gaaende ud paa, at det, efterat det først fra Citantens Side var blevet opgivet, at der med Ejendommen skulde følge den Del af Besætningen, som Citanten ejede ifølge Forpagtningskontrakten og en denne vedlagt Liste over Kreaturer, under Forhandlingernes Gang viste sig, at der var Meningsforskjel mellem Citanten og Forpagteren i Henseende til Forstaaelsen af Forpagtningskontraktens herhen hørende Indhold, idet Forpagteren ikkun ansaa sig pligtig til at aflevere Besætning til et saa stort Beløb, som bemeldte Liste lød paa, medens han efter Citantens Formening maatte være pligtig at aflevere en Besætning af samme Godhed som den af ham modtagne, hvorefter Citanten indestod for, at Afleveringen til Indstævnte i alt Fald skulde finde Sted i Overensstemmelse med denne Citantens Forstaaelse af Kontrakten, og paa Grundlag af dette Tilsagn, som Indstævnte efter Vidnets Formening opfattede rigtigt, blev Handelen senere mundtlig afsluttet. Da Parterne derpaa samledes til Oprettelse af den skriftlige Kontrakt, fandt der, efter hvad Vidnet yderligere har udtalt, ikke nogen videre Forhandling Sted; men Citanten tog strax fat paa Skrivningen af Kontrakten, ved hvis Oplæsning Indstævnte imidlertid fremkom med en Bemærkning om, at den ikke indeholdt noget angaaende de nærmere Aftaler med Hensyn til Besætningen, hvortil Citanten svarede, at dette havde han ikke saa godt kunnet anføre i Kontrakten, men at han haabede, at hans mundtlige Erklæring desangaaende var nok, idet han derhos indestod for, at Besætningen ikke skulde blive omskiftet inden Indstævntes Overtagelse af Ejendommen. Endelig har Vidnet erklæret, at det vel ikke saa nøje erindrer Ordlyden af de ved denne sidste Lejlighed faldne Udtalelser, men at disse efter Vidnets Opfattelse ikke indeholdt nye Aftaler, der skulde omstøde eller forandre de alt aftalte Betingelser.

Selv om nu det sidstnævnte Vidne ikke, som af Indstævnte forment, maatte ansees som inhabilt paa Grund af dets ovennævnte Medvirkning til Istandbringelsen af den tidnævnte Ejendomshandel, er i alt Fald dets Forklaring om, hvad der passerede mellem Parterne ved Kjøbekontraktens Oplæsning og Underskrift, for usikker og ubestemt til, at den kan komme i nogen afgjørende Betragtning til at svække Betydningen af Vidnerne Brendstrups og Langes derfra afvigende Forklaringer om det ved samme Lejlighed Forefaldne, og det findes derfor, at der ved disse sidste Forklaringer — der, som det fremgaar af det ovenanførte, iøvrigt forsaavidt ere stemmende med Vidnet Jørgensens Fremstilling, som Citanten ifølge denne ved Kontraktens Oplæsning i det Mindste erkjendte, at dens Indhold ikke var udtømmende i Henseende til de trufne Aftaler angaaende Besætningen — er tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at i alt Fald den ved Oprettel-

sen af den skriftlige Kjøbekontrakt endeligt truffene supplerende mundtlige Aftale med Hensyn til Besætningen har havt det af Indstævnte angivne Indhold, hvilket derhos end yderligere bestyrkes ved en af forhenværende Forpagter Laugesen under det af Indstævnte optagne Thingsvidne afgiven Forklaring, hvorefter Citanten efter at have solgt Vester Estrup til Indstævnte udtalte til Laugesen, at denne jo havde at aflevere Besætningen i samme Antal som overtaget, og at hvad den var forbedret, var Citantens og ikke Laugesens, samt derhos, da Laugesen herimod indvendte, at Forøgelsen af Besætningens Værdi tilkom ham, endvidere — efter hvad der forekommer Laugesen — ytrede, at det kunde han ikke indgaa paa, og som Grund hertil angav, at han havde solgt Indstævnte Gaarden med den Besætning, der var.

Som Følge heraf maa det billiges, at Citanten, der ikke har bestridt, at Forpagteren ved Afleveringen af den Indstævnte efter det anførte tilkommende Besætning med Rette kunde gjøre Krav paa en Godtgjørelse af 2488 Kr., og at Indstævnte har maattet udrede denne, ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det nævnte Beløb med Renter som ovenanført, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 366.

Advokat Halkier

contra

Frantz Seraph Karl (Def. Salomon),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 10 April 1895 om Forbud mod Kolportage m. m. af udenlandske Præmieobligationer.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 November 1895: Tiltalte Frantz Seraph Karl bør til Statskassen bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frantz Seraph Karl til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frantz Seraph Karl for Overtrædelse af Lov 10 April 1895 om Forbud mod Kolportage med Hensyn til udenlandske Præmieobligationer m. m., og efter Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende: I Tiden fra nævnte Lovs Ikrafttræden til Anlæget af nærværende Sag har Tiltalte, der bestyrer en herværende Filial af en udenlandsk Bankierforretning, solgt udenlandske Præmieobligationer ved Hjælp af Agenter, der ere gaaede rundt i og udenfor Kjøbenhavn og have udbudt saadanne tilsalgs — i Almindelighed paa Afbetalingsvilkaar — idet de samtidig have forevist som Prøve for de eventuelle Kjøbere saakaldte »Kjøbe-Dokumenter«, som Tiltalte havde medgivet dem til samme Brug. Naar Overenskomst mellem Agenten og en Kjøber var truffen, og Bestillingen indgaaet til Tiltalte, afsendte denne til Kjøberen samtidig med, at han opkrævede den første Afbetaling af Kjøbesummen, et »Kjøbedokument« indeholdende Kjøberens Navn og en Erklæring fra Sælgeren om, at han paa nærmere fastsatte Afbetalingsvilkaar forpligtede sig til at levere Præmieobligationer af den bestilte Art og det bestilte Antal, men saaledes, at Kjøberen først ved den næste Afbetaling skulde erholde tilstillet »Nummerbevis« med Angivelse af de købte Obligationers Serie og Nr., og saaledes at Kjøberen først paa dette Tidspunkt skulde have Ret til en bestemt Obligation og dennes eventuelle Gevinst med Fradrag af den resterende Del af Kjøbesummen. Ved denne Virksomhed findes Tiltalte at have overtraadt Forbudet mod Ombæring i den Hensigt at udbyde tilsalg udenlandske Præmieobligationer, uanseen at de Agenterne til Prøve medgivne »Kjøbe-Dokumenter« kun have været Blanketter, som, uden at blive udfyldt paa ovenanførte Maade, ikke kunde stifte nogen Rettighed, og Tiltalte, hvis opgivne Alder af 28 Aar er skjønnestemmede med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, vil som Følge heraf være at ansee efter oftnævnte Lov 10 April 1895 § 1 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Tirsdagen den 14 Januar.

Nr. 359.

Høiesteretsagfører Jensen

contra

Jens Peter Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1895: Arrestanterne Anders Kornelius Hansen og Jens Peter Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Hansen i 2 Aar og Pedersen i 18 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Bøcher, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hansen med $\frac{15}{16}$, dog saaledes, at Arrestanten Pedersen deraf in solidum med ham tilsvare $\frac{1}{3}$ og af Arrestanten Pedersen med $\frac{1}{16}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peter Pedersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretsagførerne Jensen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Anders Kornelius Hansen og Jens Peter Pedersen for Tyveri, Førstnævnte tillige for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Hansen — — — — —
Arrestanten Pedersen er født den 2 Maj 1865 og blandt Andet anseet: ifølge Frederiksberg Birks Extraretsdom af 3 Februar 1892 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, efter dens § 101 og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, kfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 28 Juni 1892 efter Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts

nordre Birks Extrarets Dom af 18 November 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 54, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 18 Februar 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge Rettens Dom af 11 December 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage --

Arrestanten Hansen har endvidere tilstaaet, at han om Aftenen den 1 April 1892 Kl. ca. 7 i Forening med Arrestanten Pedersen i 2 Gange har frastjaalet Postbud Jens Peter Klim et Sengetæppe, et Par opsprættede Benklæder og 2 Stykker gammelt Tæppetøj af samlet Værdi 4 Kr. og Bankassistent Axel Andersen et til 20 Kr. vurderet Brysselertæppe, hvilke Gjenstande hang frit fremme paa de til de beboede Ejendomme Nr. 34 og Nr. 14 paa Dronningens Vej hørende Gaardspladser. Til disse Gaardspladser, af hvilke den førstnævnte ved et ca. 3 Alen højt Plankeværk og den sidstnævnte ved et ca. 2¹/₂ Alen højt Stakit vare adskilt fra Diakonissestiftelsens Have, har Hansen tilstaaet, at han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved fra den ommeldte Have, hvortil der var uhindret Adgang, at stige henholdsvis over det nævnte Plankeværk og over det nævnte Stakit ind paa Gaardspladserne.

Angaaende Arrestanten Pedersens Deltagelse i disse Tyverier har Arrestanten Hansen nærmere forklaret, at det var efter forud truffet Aftale med Pedersen, og medens denne holdt Vagt i Haven udenfor Plankeværket, at han steg over dette ind paa den til Ejendommen Dronningens Vej Nr. 34 hørende Gaardsplads og stjal Sengetæppet og de andre fornævnte Gjenstande, at han efter at have stjaalet dem afleverede samtlige disse Gjenstande til Pedersen, som gjemte dem i en Sæk, han førte med sig, at Pedersen, da de kort efter passerede forbi den til Ejendommen Dronningens Vej Nr. 14 hørende Gaardsplads og blev opmærksomme paa, at der sammesteds hang et Brysselertæppe, ytrede: »Det maa vi have med«, at Hansen derefter i Pedersens Paasyn steg over Stakittet og stjal Tæppet, som han ligeledes afleverede til Pedersen, der gjemte det i den nævnte Sæk, og at de samme Aften til fælles Fordel solgte de fra Gaarden til Ejendommen Nr. 34 stjaalne opsprættede Benklæder og 2 Stykker Tæppetøj til en Jernhandler, men tog Sengetæppet og Brysselertæppet med hjem i Pedersens Logis, hvor Pedersen overleverede dem til et Fruentimmer ved Navn Dagmar Hulda Petersen, som gjorde dem i Penge til Fordel for Arrestanterne.

Arrestanten Pedersen har i Forhøret den 15 Juni d. A. og flere senere Forhør tilstaaet, at han en Dag i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April 1892 i Forening med Arrestanten Hansen har stjaalet et Sengetæppe og et Brysselertæppe, og om Maaden, hvorpaa de blev stjaalne, har han forklaret, at

han og Arrestanten Hansen fulgtes ad gennem Diakonissestiftelsens Have, at Hansen herfra skaffede sig Adgang til en Gaard, der hørte til en Ejendom paa Dronningens Vej, som han sikkert tror var Nr. 14, ved at stige over et Plankeværk eller Stakit, medens Pedersen holdt Vagt udenfor samme, og at Hansen kastede Tæpperne over Plankeværket ud til Pedersen, der samtidig modtog begge Tæpperne og bar dem bort i en Sæk, han førte med sig. Han har nægtet at være vidende om, at Hansen ved den omhandlede Lejlighed har været inde i nogen anden Ejendom end den nysnævnte, og vil have troet, at begge Tæpperne hidrørte fra denne Ejendom. Han har ligeledes nægtet at have modtaget andre Gjenstande af Hansen end de 2 Tæpper. I Forhøret den 31 August d. A. har Arrestanten Pedersen tilbagekaldt sin fornævnte Tilstaaelse om i Forening med Arrestanten Hansen at have stjaalet de 2 Tæpper og nægtet sig delagtig i Tyveri af noget af disse, og denne Nægtelse har han senere fastholdt.

Da Arrestanten Hansens Tilstaaelse og nærmere Forklaring angaaende de heromhandlede 2 Tyverier er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, vil den for hans Vedkommende i sin Helhed være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Hvad Arrestanten Pedersen angaar, kan det ikke mod hans Benægtelse ansees for bevist, at han af Arrestanten Hansen har modtaget de ovenfor nævnte opsprættede Benklæder og 2 Stykker Tæppetøj, ligesom det heller ikke er bevist, at han har deltaget i Salget af disse Gjenstande eller det derved indvundne Udbytte, men naar han har tilbagekaldt sin tidligere Tilstaaelse om i Forening med Hansen at have stjaalet Sengetæppet og Brysselertæppet, vil der saameget mindre kunne tages noget Hensyn til denne ubestyrkede Tilbagekaldelse, som hans oprindelige Tilstaaelse er bestyrket ikke blot ved Arrestanten Hansens Forklaring, men ogsaa ved Sagens øvrige Oplysninger, deriblandt den af fornævnte Dagmar Hulda Petersen afgivne Forklaring, som gaar ud paa, at begge Arrestanterne en Aften i den første Halvdel af Aaret 1892 kom hjem i Arrestanten Pedersens Bolig, hvor hun gik til Haande, medhavende 2 Tæpper, som hun modtog og gjorde i Penge til Fordel for Arrestanterne.

Efter det Oplyste kan det nu ikke betvivles, at Arrestanten Hansen har sat sig i Besiddelse af Sengetæppet og Brysselertæppet ved fra Diakonissestiftelsens Have at stige henholdsvis over det ommeldte Plankeværk og over det ommeldte Stakit ind paa de paagjældende Gaardspladser og der tilvendt sig henholdsvis Sengetæppet og Brysselertæppet, og naar Arrestanten Pedersen, der efter sin egen Forklaring fulgtes med Arrestanten Hansen gennem den nævnte Have, ikke destomindre har nægtet at være vidende om, at Hansen over Plankeværket steg ind i Gaarden til Ejendommen Nr. 34 og der stjal Sengetæppet, og har paastaet, at Hansen kastede begge Tæpperne ud til ham fra den

Gaardsplads, hvor Brysselertæppet blev stjaalet, findes denne Forklaring at burde forkastes, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes der ved Paadømmelsen ogsaa for Arrestanten Pedersens Vedkommende at burde gaas ud fra, at de 2 Tæpper ere stjaalne af Arrestanterne henholdsvis fra den til Ejendommen Nr. 34 og fra den til Ejendommen Nr. 14 hørende Gaardsplads ved 2 af dem i Forening indbrudsvis begaaede Tyverier.

Arrestanten Pedersen er endvidere ved sin egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse — som han vel senere har tilbagekaldt, men til hvilken ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse intet Hensyn vil kunne tages — overbevist om at have en Dag i November f. A. stjaalet en Arbejdsmand Ole Petersen tilhørende til 6 Kr. vurderet Frakke, der hang frit fremme paa et Sted, hvortil der var uhindret Adgang — — — — —
Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at ansee, Hansen — — — — — og Pedersen dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229 Nr. 4 læmpet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 358. Høiesteretssagfører Bagger

contra

1) Søren Christian Marius Hildebrandt, 2) Karl Gustav Hildebrandt, 3) Carl Håkonsson og 4) Olof Frederik Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed deri, Førstnævnte tilige for Bedrageri og for den i Tyendelov af 10 Maj 1854 § 61 omhandlede Forseelse.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 22 August 1895: Tiltalte Carl Gustav Hildebrandt af Rønne bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, Drengene Søren Christian Marius Hildebrandt af Rønne samt Carl Håkonsson og Olof Frederik Larsen af Hasle bør straffes: Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og de 2de Sidstnævnte hver især med 10 Slag Ris. Saa bør Tiltalte Søren Christian Marius Hildebrandt og udrede samtlige af hans Arrest og Aktionerne lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Sonne, 10 Kr., dog saaledes at de Tiltalte Carl Håkonsson og Olof Frederik Larsen in solidum med ham bør udrede hver $\frac{1}{4}$

af Aktionens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, maa det have sit Forblivende ved den Carl Gustav Hildebrandt tillagte Frifindelse og de Carl Håkonsson og Olaf Frederik Larsen idømte Straffe.

Hvad Søren Christian Marius Hildebrandt angaar, findes de i Dommen ommeldte Overtrædelser af Tyendelovens § 61 ikke at kunne medføre Ansvar for ham, som, da Overtrædelserne fandt Sted, kun var 14 Aar gammel. Derimod maa hans Deltagelse i det i Dommen omhandlede Duetyveri og hans Forhold ligeoverfor Skomager Schou paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, 1ste Punktum, og § 257, sammenholdte med §§ 37 og 21, men den herefter forskyldte Straf findes paa Grund af den af ham udstaaede Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne bortfalde. Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Den af Søren Christian Marius Hildebrandt forskyldte Straf bortfalder. I Henseende til den Carl Gustav Hildebrandt tillagte Frifindelse og de Carl Håkonsson og Olaf Frederik Larsen idømte Straffe bør Herredsthingsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Bagger og Assmussen for Høiesteret, 40 Kroner til hver, udredes med Halvdelen af det Offentlige og med Halvdelen af Marius Hildebrandt, saaledes at Håkonsson og Larsen in solidum med ham og med hinanden indbyrdes heraf betale det Halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 15 Juli d. A. tiltales Drengene Søren Christian Marius Hildebrandt og Karl Gustav Hildebrandt, begge af Rønne, samt Carl Håkonsson og Olof Frederik Larsen, begge af Hasle, for Tyveri eller Meddelagtighed deri og Førstnævnte

tillige for Bedrageri og for den i Tyendeloven af 10 Maj 1854 § 61 ommeldte Forseelse.

1. Søndagen den 31 Marts d. A. indfandt Carl Håkonsson og Olof Frederik Larsen sig paa Gaardejer Wesths Gaard i Risby i Klemensker, efter hvad de have foregivet for at hente et Par Duer dersteds, som Carl Håkonsson har paastaaet, at han havde bragt med til Gaarden ifjor Foraar, medens han var paa Arbejde der i nogle faa Dage, og efterladt der, da han forlod Gaarden. Om dette Foregivende er rigtigt eller urigtigt, har ikke kunnet oplyses bestemt. Carl Håkonsson har endvidere forklaret, at han, da han ikke fandt sine Duer paa Gaarden, bestemte sig til at tilvende sig et Par andre Duer. Han talte derom til Søren Christian Marius Hildebrandt, som tjente paa Gaarden; denne erklærede sig villig til at hjælpe ham med at tage Duerne. Alle 3 Drengene begav sig derefter hen i Kostalden, hvor Dueslaget fandtes, og hvortil der var fri Adgang, og her steg Larsen op paa Hildebrandts Ryg og tog 2de Duer ud af Dueslaget, som var uafaaet. Håkonsson og Larsen tog hver en Due under deres Trøje og bragte Duerne til Hasle, hvor Håkonsson fik dem overleveret, men undervejs havde han lovet Larsen, at denne, naar Duerne fik Unger, skulde faa enten de gamle Duer eller Ungerne. Duerne fløj bort fra Håkonsson efter et Par Dages Tid, men ere senere fundne og stillede til Raadighed for Bestjaalne Gaardejer Westh, der har anslaaet dem til at have en Værdi af 50 Øre Stykket, men har frafaldet Krav paa Erstatning i Anledning af det begaaede Tyveri.

2. Efter at Søren Christian Marius Hildebrandt i Slutningen af Marts Maaned d. A. var kommen i Tjeneste hos Gaardejer Westh i Risby, i hvilken Tjeneste han forblev indtil den 10 Juni d. A., kom Broderen Karl Gustav Hildebrandt flere Gange i Besøg paa Gaarden. Under disse Besøg tilvendte Gustav sig 2de Gange Æg af Hønserejerne i et Rum, hvortil der var fri Adgang. Den ene Gang tog han 6 Æg, hvoraf han bragte de 2 hjem til sin i Rønne boende Moder, for hvem han vil have foregivet, at han havde faaet dem forærede af Gaardejer Westh's Hustru, medens han selv drak de 4 Æg paa Vejen hjem. Den anden Gang tilvendte han sig 4 Æg, som han bragte ud og lagde i en Halmstak ved Siden af Gaarden, hvor de senere bleve fundne af Gaardejer Westh. Det var ogsaa denne Gang Tiltaltes Mening, at han vilde have haft Æggene med sig hjem, men deri blev han forhindret ved, at Bestjaalne overraskede ham under Tyveriet. Den første Gang Tiltalte stjal Æg, laante han af Broderen et Tørklæde til at bære Æggene hjem i. Bestjaalne har forment, at der er stjaalet Æg oftere end de 2 Gange, men derom er der intet oplyst under nærværende Sag. Bestjaalne har anslaaet Æggene til en Værdi af 3 Øre Stykket, altsaa ialt til 30 Øre, men har frafaldet Erstatningskrav imod de Tiltalte.

3. Medens Søren Christian Marius Hildebrandt tjente i Risby, havde han ladet et Par Sko bringe hen til Skomager J. E. Schou i Klemensker til Reparation, og havde senere sendt Bud efter dem, men Schou havde ikke villet udlevere Skoene, før Betalingen for Reparationen 2 Kr. 95 Øre blev erlagt. Nogle Dage efter, at Tiltalte var kommen af Tjenesten, indfandt han sig paa Skomager Schous Bopæl for at faa Skoene tilbage. Da Schou ikke var hjemme, og hans Svende ikke vilde udlevere Skoene til Tiltalte uden Schous Tilladelse, gik Tiltalte bort for at tale med Schou, som arbejdede paa Klemensker Kirkegaard, men kom senere tilbage og foregav, at Schou havde givet ham Lov til at faa Skoene, hvorefter Svenden udleverede disse til Tiltalte. Dette Opgivende var imidlertid urigtigt, idet Tiltalte slet ikke havde talt med Schou. Under Forhøret har Tiltalte tilbageleveret Skoene til Schou til Tilbageholdelse, indtil Betalingen er erlagt, og Schou har frafaldet Krav paa Erstatning i Anledning af det af Tiltalte imod ham udviste Forhold.

4. Under Sagen er det endvidere oplyst, at Tiltalte Søren Christian Marius Hildebrandt, der i Fjor tjente i Vestermarie Sogn i nogen Tid, og som havde meldt Afgang fra Rønne den 10 Marts f. A., har undladt at melde Tilgang hos Sandemanden i Vestermarie Sogn og senere at melde Afgang, da han den 1 Juni f. A. forlod sin Tjeneste dersteds. Tiltalte har opgivet, at Grunden dertil var den, at hans Fader havde hans Skudsmaalsbog i Forvaring, og at Faderen ikke var hjemme, da Tiltalte flyttede fra Vestermarie Sogn, men denne Omstændighed kan ikke frigjøre Tiltalte for Ansvar.

De Tiltalte ere fødte: Søren Christian Marius Hildebrandt i Aarhus den 8 Juli 1879, Carl Gustav Hildebrandt i Kolding den 3 Maj 1882, Carl Håkonsson i Løderup Forsamling i Sverrig den 28 Januar 1882 og Olof Frederik Larsen i Hasle den 19 Februar 1883, og Ingen af dem er funden tidligere tiltalt eller straffet.

Af de ovenfor nævnte Tyverier findes de under 2 omtalte at maatte henføres under Straffelovens § 235. Da Tiltalte Carl Gustav Hildebrandt kun er 13 Aar gl., vil der ifølge Straffelovens § 36 ikke kunne ikjendes ham nogen Straf for disse Tyverier, og hvad den af hans Broder udviste Meddelagtighed deri angaar, da bliver der ikke at ikjende ham Straf derfor, da Bestjaalne har frafaldet Paatale. Derimod findes det under 1 nævnte Tyveri at maatte ansees for et almindeligt Tyveri, og de Tiltalte Carl Håkonsson og Olof Frederik Larsen ville derfor være at ansee efter Straffelovens § 233 sammenholdt med §§ 47, 1ste Stykke, samt 21 og 29, og findes deres Straf at burde bestemmes til 10 Slag Ris for hver,

Hvad Tiltalte Søren Christian Marius Hildebrandt angaar, da vil han for det af ham udviste under 1 og 3 ommeldte forbry-

deriske Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228, kfr. § 47, 2det Stykke, samt Straffelovens § 257, sammenholdt med §§ 37, 21 og 62, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, og i denne Straf findes den af ham efter Tyendelovens § 61 forskyldte Straf at maatte absorberes.

Onsdagen den 15 Januar.

Nr. 361. Høiesteretsagfører Lunn

contra

Carl Johan Madsen og Hustru Sidsel Marie,
født **Augustesen** (Def. Bagger),

der tiltales for at have sendt deres Børn ud for at betle, Sidstnævnte tillige for Betleri.

Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 21 Juni 1895: Arbejdsmand Carl Johan Madsen og Sidse Marie Madsen, født Augustinussen, bør straffes med henholdsvis 30 og 42 Dages Tvangsarbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt samt hver især udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger og isvrigt in solidum Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Mundt, betale de Tiltalte Arbejdsmand Carl Johan Madsen og Hustru Sidsel (Sidse) Marie Madsen, født Augustesen (Augustinussen), En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte, Carl Johan Madsen og Sidsel

Marie Madsen, født Augustesen, En for Begge og Begge for En, til Høiesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag ere Arbejdsmand Carl Johan Madsen og Hustru Sidsel (Side) Marie Madsen, født Augustesen (Augustinussen), der ere fødte henholdsvis den 15 Februar 1856 og den 21 August 1849, og som have været ansete: Tiltalte Madsen bl. A. ved Vester Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 26 Januar 1885 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 18 Dages Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt og senest ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 19 September 1885 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, og Tiltalte Madsens Hustru senest ved sidstnævnte Dom ligeledes efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Dage, nu tiltalte for at have sendt deres Børn ud at betle, sidstnævnte Tiltalte tillige for Betleri, og er det i saa Henseende oplyst, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i det førstnævnte Forhold ved jævnlig, som det maa antages, i de to sidste Aar at udsende deres den 21 Juli 1882 fødte Søn, Tiltalte Madsens Hustru tillige deres den 29 Juni 1885 fødte Datter for at betle, samt at sidstnævnte Tiltalte i længere Tid til Stadighed har betlet i Slagelse og tilbetlet sig dels Mad og Klæder, dels Penge. Som Følge heraf findes de Tiltalte ved fornævnte Rets Dom af 21 Juni d. A. rettelig ansete efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Straffe, som findes passende fastsatte til Arbejde i Korsør Tvangsarbejdsanstalt: for Tiltalte Madsens Vedkommende i 30 Dage og for Tiltalte Madsens Hustrues Vedkommende i 42 Dage.

Nr. 346. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

**Mathilde Antoinette Larsen, født Pedersen
(Def. Lunn),**

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1895: Arrestantinden Mathilde Antoinette Pedersen, Larsens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Wolff, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til en af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven ny Forklaring om den Maade, hvorpaa hun er kommen i Besiddelse af de af hende pantsatte, Andersens Enke frastjaalne Koster,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Mathilde Antoinette Pedersen, Larsens Hustru, til Høiesteretssagførerne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag titaldes Arrestantinden Mathilde Antoinette Pedersen, Larsens Hustru, for Tyveri eller Hæleri. Arrestantinden, der er født den 5 Oktober 1858, er blandt Andet anseet: ved Høiesterets Dom af 10 Juni 1884 efter Straffelovens § 232, jævnfør tildels § 46, for 5te Gang begaaet og forsøgt grovt Tyveri, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og senest ved nærværende Rets Dom af 7 Februar 1891 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri, med Tugthusarbejde i 2 Aar. Arrestantinden har derhos under to i Aarene 1889 og 1893 her ved Retten indledede Undersøgelser været sigtet for Tyveri; begge disse Undersøgelser ere imidlertid blevne sluttede uden Tiltale paa Grund af manglende Bevis. Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende: Den 21 Januar dette Aar anmeldte Ellen Marie Hansen, Andersens Enke, til Kjøbenhavns Politi, at der samme Dag fra hendes aflaaede Lejlighed paa 1ste Sal i Ejendommen Kapelvej Nr. 11 A var blevet hende frastjaalet en Del Klædningsstykker og en Paraply. Efterat de nævnte Gjenstande derpaa vare blevne efterlyste af Politiet, fik dette af Pantelaaner Peter Christiansen Underretning om, at et Fruentimmer

den 21 Januar d. A. om Eftermiddagen Kl. 3 havde pantsat nogle af de efterlyste Klædningsstykker i hans Forretning, nemlig en Jakke, en Ulstercoat, et Slag og et Liv, og da samtidig en i Pantelaaner Christiansens Forretning ansat Dame gav et Signalement af det paagjældende Fruentimmer, som passede paa Arrestantinden, gav dette Anledning til, at denne den 30 Januar d. A. blev anholdt som sigtet blandt Andet for at have gjort sig skyldig i det her nævnte Tyveri. Arrestantinden har nu under Sagen erkjendt, — dog først efter længere Tids Nægten og først efterat saavel den ovennævnte som en anden i Pantelaaner Christiansens Forretning ansat Dame bestemt havde gjenkjendt hende — at hun har pantsat de ovennævnte fire Klædningsstykker, men samtidig har hun bestemt fastholdt, at hun ikke har gjort sig skyldig i det hende paasigtede Tyveri, idet hun om Maaden, hvorpaa hun vil være kommet i Besiddelse af de paagjældende Klædningsstykker, har afgivet følgende Forklaring: Efterat hun den 21 Januar d. A. havde været inde paa Assistents Kirkegaard for at se til et Gravsted, forlod hun noget før Kl. 3 om Eftermiddagen Kirkegaarden gennem en Port, der fører ud til Kapelvej. Her fik hun Øje paa en i Papir indsvøbt Bylt, der laa i et Hug ved Kirkegaardsmuren, og efterat hun derpaa havde taget denne Bylt op og undersøgt dens Indhold, der viste sig at bestaa af de ovennævnte fire Klædningsstykker, besluttede hun at tilegne sig disse, hvilke hun umiddelbart derefter pantsatte hos Pantelaaner Christiansen. Til den af Arrestantinden saaledes afgivne Forklaring, der er ganske ubestyrket og derhos i og for sig usandsynlig, vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, og da ovennævnte Ellen Marie Hansen, Andersens Enke, har aflagt Tilhjemlingsed og paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til de paagjældende Klædningsstykker, som ere vurderede til ialt 14 Kr., findes der herefter at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jævnfør Forordningen 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden for uhjemlet Besiddelse af disse, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

(Fortsættes i næste Nr.)

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 46—47.

Onsdagen den 15 Januar.

Nr. 346.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Mathilde Antoinette Larsen, født Pedersen
(Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Forsaauidt Arrestantinden under Sagen endvidere har været sigtet for at have været i uhjemlet Besiddelse af forskellige andre Ting, der ved samme Lejlighed ere blevne frastjaalne Andersens Enke, samt af en Del Klædningsstykker, der i November og December f. A. ere blevne frastjaalne Arbejdsmand Olsen, Franciska Ludvig og Andrea Christine Hansen, er tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende ej tilvejebragt mod hendes Benægtelse, og hun vil derfor forsaauidt være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag. I Henhold til Ovenstaaende vil Arrestantinden være at ansee i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk. efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Nr. 45. Fisker Jens Johansen (Halkier efter Ordre)

contra

Gaardejer Jan Ziebrandt Jansen som Formand for Store Magleby Hartkornsejere og Mandatarius for de Mænd, til hvilke disse have udlejet den dem tilkommende Eneret til Aalefiskeri under Amager (Ingen),

betr. Straf og Erstatning for uberettiget Aalefiskeri.

Amager Birks Politirets Dom af 6 Oktober 1892: Indklagede Fisker Jens Johansen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 20 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Gaardejer Jan Ziebrandt Jansen af Store Magleby som Formand for Store Magleby Hartkornsejere og Mandatarius for de Mænd, til hvilke disse have udlejet den dem tilkommende Eneret til Aalefiskeri under Amager, udrede en Erstatning af 1800 Kr. Sagens Omkostninger hæves. Det Indklagedes beskikkede Sagfører, Prokurator Konnerup, tilkommende Salær, 25 Kr., udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1894: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Indstævnte, Gaardejer Jan Ziebrandt Jansen, de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, saafremt Sagen ikke for Citanten, Fisker Jens Johansen af Sundbyvester, hans Vedkommende her for Retten havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Leth 100 Kr. Birkedommer Øllgaard bør til Københavns Amts Fattigkasse bøde 40 Kr. De idømte Bøder og den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fisker Jens Johansen, 2 Kroner. Der tillægges Advokat Halkier i Salarium for Høiesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Henvisning til den Store Maglebys Hartkornsejere ved de af Kong Frederik den 2den under 12 Juni 1575 og 14 Februar 1580 udstedte Bevillinger hjemlede Ret til Aalefiskeri under Amager og Sjælland, hvilke Bevillingers Indhold er stadfæstet ved senere Tronskifter, senest med visse nærmere Begrændsninger ved allerhøjeste Konfirmation af 24 Februar 1865, medens Fiskeretten senere ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 25 Juli 1891 i Henhold til et i sidstanførte Konfirmation taget Forbehold er begrændset til Aalefiskeriet paa Strækningen fra Koklapperne i Kalvebodstrand sønden om Amager til udfor Skjellet mellem Store Magleby og Dragør Jorder, lod Indstævnte, Gaardejer Jan Ziebrandt Jansen, som Formand for Store Maglebys Hartkornsejere og efter Opfordring af de Mænd, til hvilke disse have bortforpagtet den dem tilkommende Ret til Aalefiskeri, under 19 September 1890 Citanten, Fisker Jens Johansen af Sundbyvester, som i flere Aar havde drevet Aalefiskeri under Amagerland ved at anbringe Aaleruser udfor Kongelunden, tilkendegive ved Stævningsemændene, at Hartkornsejerne, hvis de af Citanten anbragte Ruser ikke inden 3 Dage fjærnedes, vilde lade disse Redskaber borttage, og da Citanten derefter ikke fjærnede Ruserne, lod Indstævnte den 28 Oktober s. A. bemeldte Ruser, der udgjorde 10 i Tallet, bortfjerne. Indstævnte søgte derefter som Formand for Hartkornsejerne og som Mandatarius for Fiskeriforpagterne under nærværende i første Instants ved Amager Birks Politiret anlagte Sag Citanten tilpligtet at udrede en Bøde for ulovligt Fiskeri efter Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 58 og at betale Erstatning, beregnet efter Reglerne i samme Lov § 59 til 1800 Kr., samt Sagens Omkostninger skadesløst. Citanten, hvem der for Underretten var bevilget fri Proces, paastod sig ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Konnerup, frifunden for Indstævntes Tiltale og denne paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Konnerup, hvilket denne i ethvert Fald paastod sig tilkjendt hos det Offentlige.

Ved den inden bemeldte Politiret den 6 Oktober 1892 afsagte Dom blev Citanten idømt en Statskassen tilfaldende Bøde af 20 Kr. og tilpligtet at udrede til Indstævnte i hans angivne Egenskab en Erstatning af 1800 Kr., hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, medens der tillagdes Citantens beskikkede Sagfører et Salær hos det Offentlige af 25 Kr.

Efterat en af Citanten derpaa foretagen Indankning af nævnte Dom havde faaet det Udfald, at Sagen ved nærværende Rets Dom af 14 August 1893 afvistes, har Citanten, hvem der ligeledes her for Retten har været meddelt fri Proces, derefter i Henhold til erhvervet Oprejsningsbevilling ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, paany indanket Sagen her for Retten,

hvor han har paastaaet den indankede Dom forandret derhen, at Citanten frifindes for Indstævntes Tiltale og denne paalægges Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Leth, hvilket denne i ethvert Fald har paastaaet sig tilkendt hos det Offentlige. Indstævnte maa ansees at procedere til den indankede Doms Stadfæstelse.

Citanten har til Støtte for sin Paastand gjort gjældende, at den Store Magleby's Hartkornsejere ved ovennævnte Bevillinger hjemlede særlige Ret til Aalefiskeri er bortfalden eller i ethvert Fald begrændset ved Reglen i Fiskeriloven af 5 April 1888 § 3, hvorefter Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader udelukkende tilkommer Kystejerne, enhver udfor sin Grund, men ethvert Slags Fiskeri ud for Kysten af andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse. I Henhold hertil har Citanten, der har anført, at hans Aaleruser vare anbragte ca. 3000 Alen fra Land — hvilket er bekræftet af forskjellige af ham førte Vidner, medens de af Indstævnte førte Vidner, hvoriblandt de Personer, der den 28 Oktober 1890 optog Citantens Ruser, have forklaret, at Afstanden fra Land var ca. 1500 Alen — og at hans Fiskeri ikke skadede Hartkornsejernes Fiskeri, paastaaet, at det af ham udøvede Fiskeri har været lovligt, hvilket han ligeledes paastaar er Tilfældet, selv om den Hartkornsejerne ved anførte Bevillinger hjemlede særlige Ret endnu er gjældende, idet Bevillingernes Indhold, der giver Ret til Fiskeri »under Amagerland« og i »Forstrøget«, alene medfører Ret til Fiskeri langs Kysten indenfor Sejldybet, medens Citantens Ruser, der vare anbragte paa ca. 3 Favne Vand, laa langt ude i Sejldybet.

Ligesom der imidlertid ikke findes at kunne gives Citanten Medhold i, at den i de nævnte Bevillinger hjemlede særlige Ret er bortfalden ved Fiskerilovens § 3, saaledes skjønnes det ubeføjet af de i Bevillingerne brugte, af Citanten paaberaabte Udtryk at ville udlede, at Hartkornsejernes Eneret kun haves indenfor Sejldybet. Da nu det af Citanten udøvede Aalefiskeri, der har fundet Sted udfor den Kyststrækning, som omtales i Indenrigsministeriets Skrivelse af 25 Juli 1891, efter det Foreliggende, selv om Ruserne have været anbragte ca. 3000 Alen fra Land, maa ansees at være udøvet under Amager, altsaa paa et Sted, hvor Bevillingerne hiemle Hartkornsejerne Eneret til Aalefiskeri med Ruser, vil Citanten være at ansee for ulovligt Fiskeri efter Fiskerilovens § 58 med en Bøde til Statskassen, der ved den indankede Dom passende findes bestemt til 20 Kroner, og da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser om den Citanten i Medfør af nævnte Lovs § 59 paalagte Erstatning — der, da Oplysning

om Værdien af den af Citanten ved det ulovlige Fiskeri gjorte Fangst ikke har kunnet tilvejebringes, er beregnet for 10 Ruser à 5 Kroner pr. Etmaal for Tiden fra den 22 September 1890, da den ovennævnte, Citanten af Indstævnte givne Frist udløb, til den 28 Oktober s. A., eller for 36 Dage til ialt 1800 Kr. — billiges, samt da endelig Underretsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger og om det Citantens beskikkede Sagfører tillagte Salær ligeledes billiges, vil bemeIdte Dom i det Hele være at stadfæste.

Da Indstævnte ikke har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten og har undladt at protestere mod Citantens Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at udrede disse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, vil Indstævnte være at dømme i Overensstemmelse med Citantens nævnte Paastand, saaledes at det Prokurator Leth tilkommende Salær fastsættes til 100 Kroner.

Underdommeren, Birkedommer Øllgaard, som har undladt at give Attestation om Lovligheden af den befalede Sagførelse for Underretten, vil i Medfør af Forordning 3 Juni 1796 § 39 kfr. § 35 til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse have at bøde 40 Kr. Sagens Behandling iøvrigt i 1ste Instants, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 316. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Hans August Harry Petersen (Def. Jensen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 24 Juni 1895: Tiltalte, Træhandler Hans August Harry Petersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Schmidt, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 29 Juli 1895: Tiltalte Hans August Harry Petersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr.

samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Høiesteretssagførerne Lunn og Jensen tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Træhandler Hans August Harry Petersen for uteerligt Forhold. Sidsel Malene Simonsen, der er født i Aaret 1872 og som tjener hos Gaardejer Niels Jensen af Skjøttrup, har forklaret, at hun, der den 18 April d. A. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 havde fulgt sin Madmoders Søster paa Vej, paa Hjemvejen blev indhentet af Tiltalte, som hun dengang ikke kjendte, og som tiltalte hende og bad om Tilladelse til at følges med hende, hvad hun tillod. Da de, der havde talt om lige-gyldige Ting, vare ankomne udfor hendes Husbonds Gaard, der ligger nærved Vejen mellem Skjøttrup og Børglum, som de gik paa, erklærede Pigen, at hun nu ikke vilde med længere, hvor-paa Tiltalte imidlertid greb hende i Armen, og paa denne Maade førte hende henad Vejen til udfor et 200 a 300 Alen vest for Niels Jensens Gaard beliggende Hus, der er beboet af hendes Svoger, Skomager Anders Andersen, og hendes Søster, idet Tiltalte derhos omtrent midtvejs mellem de nævnte to Steder tilbød hende 1 Kr., hvis hun vilde følge med ham et Stykke længer. Dette Tilbud afslog imidlertid Pigen, der først nu vil være bleven klar over, at det var Tiltaltes Hensigt at forskaffe sig Samleje med hende, og hun søgte at rive sin Arm løs fra ham, idet hun gjentagne Gange og saa højt, hun kunde, raabte, at hun vilde hjem, og at han skulde lade hende gaa. Tiltalte førte hende imidlertid, idet han stadig holdt hende i Armen, endnu et Stykke henad Vejen mod Vest, forbi et Par ved Vejen liggende Smaasteder, omtrent til en ved Vejen staaende Milepæl, der efter Sagens Oplysninger er anbragt i en Lavning omtrent 800 Alen

vest for Niels Jensens Gaard, og hvor han atter tilbød hende Penge, denne Gang to Kroner og uden nærmere at anføre, hvorfor hun skulde have Pengene, men hun afslog atter hans Tilbud, ligesom hun heller ikke, hvad Tiltalte opfordrede hende til, vilde sætte sig hos ham ved Siden af Vejen. Tiltalte greb hende da med sin Arm om Livet, og søgte at kaste hende omkuld, hvad dog ikke lykkedes, ligesom han ogsaa med den ene Haand greb fat i hendes Underarm for paa denne Maade at tvinge hende ned, medens han samtidig med sin anden Haand greb op under hendes Klæder, idet hun kunde mærke hans Haand ved sit ene Knæ, hvorhos han opfordrede hende til at sætte sig ned ved Vejen, idet han tilføjede, »at det var saa skjønt«. Det lykkedes hende dog at rive sig løs fra Tiltalte, og hun, der ikke lagde Mærke til, hvorvidt Tiltalte forfulgte hende, hvad han, efter hvad der er oplyst, ikke kan antages at have gjort, løb først hen til Svogerens Hus, hvor hun opholdt sig i nogen Tid, hvorpaa hun begav sig hjem til Niels Jensens Gaard. Hun har endvidere forklaret, at hun ikke er i Besiddelse af mange Kræfter og lider af Krampetilfælde, der ledsages af Bevidstløshed, samt at hun under det Passerede var meget bange for, at hun skulde faa et saadant Anfald, hvilket forøgede hendes Bestyrtelse over Tiltaltes Forhold imod hende. Iøvrigt har hun erkjendt, at Tiltalte ikke tiltalte hende paa nogen usømmelig eller uterlig Maade, men det var efter hendes Forklaring hendes bestemte Opfattelse, at han vilde have Samleje med hende med det Gode, eller, hvis dette ikke kunde ske, med det Onde.

Efter de dels af ovennævnte Anders Andersen og hans Hustru, dels af Gaardejer Niels Jensen og dennes Hustru afgivne Forklaringer var Sidsel Malene Simonsen, da hun den ommeldte Aften først kom ind til Anders Andersen og dernæst indfandt sig i Hjemmet, øjensynlig stærkt angreben og bevæget, hvorhos hun paa begge Steder gav en Beretning om, hvad der var passeret hende, som i Hovedtrækkene stemmer med den Forklaring, hun har afgivet under Forhørene. Niels Jensen og Hustru, hos hvem den nævnte Pige har tjent i ca. $4\frac{1}{2}$ Aar, have begge givet hende et godt Skudsmaal, og Niels Jensens Hustru har særlig forklaret, at Sidsel Malene Simonsen stedse har vist sig som en sædelig og anstændig Pige, samt at hun derhos er sanddru.

Tiltalte har kun tildels villet erkjende Rigtigheden af den af Sidsel Malene Simonsen givne Fremstilling, og han har navnlig forklaret, at det ikke er rigtigt, at Pigen, medens de tilbagelagde Vejen fra Niels Jensens Gaard til Milepælen, blev trukken eller slæbt af ham, idet han ikke havde hende fat i Armen, men gik med hende under Armen, saaledes som en Mand gaar med sin Hustru, og saaledes, at hun kunde have taget sin Arm til sig og gaaet sin Vej, hvad han ikke vilde have forhindret hende i, samt at hun gik fuldstændig frivillig, og at han ikke mindes, at

hun raabte, at han skulde lade hende gaa, og at hun vilde hjem, men at hun vel gjentagne Gange i almindelig Tone udtalte saadant, hvad han dog ikke opfattede som hendes Alvor. Endvidere har han forklaret, at hun, da han paa Vejen første Gang bød hende Penge, vel afslog at modtage disse, men tilføjede, at han jo kunde give hende dem, naar de skiltes, hvilket sidste Pigen dog har benægtet. Tiltalte har derhos vel erkjendt, at han, da Pigen, efterat de vare komne hen til Milepælen, vægrede sig ved at sætte sig ned ved Vejen, hvad han havde opfordret hende til, forsøgte ved at lægge sin Arm om hendes Liv og ved at tage hende i Armen at faa hende til at sætte sig, uden at han dog efter sin Forklaring anvendte synderlig Kraft, ligesom han ogsaa har vedgaaet, at han ved den Lejlighed førte sin Haand op under hendes Klæder, dog uden at han mærkede, at han berørte hendes Legeme, samt yttrede til hende »skal vi«; men han har benægtet, at det har været hans Hensigt at formaa Pigen til at tilstaa ham Samleje, endsiges tvinge hende dertil, hvad han efter sin Forklaring aldrig har haft i sine Tanker, samt paastaet, at det fra hans Side nærmest kun var Narrestreger, naar han, som anført, har ført sin Haand op under hendes Klæder. Imidlertid har han dog erkjendt, at Pigen efter hans Adfærd havde al Grund til at tro, at det var hans Hensigt paa den ene eller den anden Maade at opnaa Samleje med hende.

Ligesom det nu efter Omstændighederne maa ansees for usandsynligt, at Pigen — saaledes som hun har forklaret — skulde paa Vejen gjentagne Gange have raabt saa højt, hun kunde, at hun vilde hjem, og at Tiltalte skulde lade hende gaa, idet det maa antages, at intet saadant Raab er bleven hørt, uagtet de dengang befandt sig i Nærheden af beboede Steder, saaledes er det i og for sig mindre antageligt, at Tiltalte skulde have været istand til imod Pigens bestemte Villie at trække eller slæbe hende den lange Strækning af ca. 800 Alen fra Niels Jensens Gaard til Milepælen paa den Maade, som Pigen har forklaret, og Tiltaltes Forklaring om, at hun frivillig fulgte ham, kan derfor ikke forkastes. Naar der imidlertid saaledes maa gaas ud fra, at hun ved Nattetid er fulgt med Tiltalte, der — som meldt — i Forvejen var hende ganske ubekjendt, alene et saa langt Stykke Vej forbi hendes Husbonds Gaard, som anført, og det efterat Tiltalte havde budt hende Penge, og efterat hun efter sin egen Erkjendelse var kommen paa det Rene med, at han tilsigtede at faa Samleje med hende, maa hun antages at have givet Tiltalte saamegen Anledning til at antage, at hun ikke var uvillig hertil, at Tiltaltes ovennævnte Forhold imod hende ikke findes at kunne tilregnes ham som Uterlighed eller som en saadan bevidst Krænkelser af hendes Blufærdighed, hvorfor der vilde kunne paalægges ham Straf.

Tiltalte, der er født i Aaret 1862, og som ikke sees tidli-

gere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at finde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Fredagen den 17 Januar.

Nr. 25. Københavns Magistrat paa Københavns
Kommunes Vegne (Shaw)

contra

Arkitekt Alfred Leidesdorff (Hansen efter Ordre),

betr. Erstatnings Udredelse for Vejmaterialer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1893: De Indstævnte, Københavns Kommune, bør til Citantens, Arkitekt Alfred Leidesdorff, betale de paastævnte 800 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 13 Januar 1890, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Bestemmelsen i Lov indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i København af 14 December 1857 § 1, i Henhold til hvilken Københavns Kommunalbestyrelse maa antages at have overtaget den under Sagen omhandlede Gadestrækning som offentlig, kan kun forstaaes saaledes, at Gaden overtages af Kommunalbestyrelsen i den Stand, hvori den er ved Overtagelsen, jfr. ogsaa Lovens § 2, saa at den tidligere Ejer mister sin Ejendomsret til det deri nedlagte Materiale, medens der ikkun kan blive Spørgsmaal om Erstatning i Henhold til den i Lovens § 1 nævnte § 10 for Gadens Overgang til det Offentlige. Vel har Indstævnte gjort gjældende for Høiesteret, at Overtagelsen er skeet i Henhold til den i Dommen nævnte Deklaration af 11 December 1880, og at han ifølge denne ikke har været forpligtet til at overlade Kommunalbestyrelsen andet end selve Arealet, men da Deklarationen kun paalægger Udstederne den særlige Forpligtelse uden Vederlag at udlægge de i samme nævnte Arealer til offentlig Vej, medens de efter den udtrykkelige Udtalelse i Deklarationens Slutning iøvrigt ere underkastede Lovens Bestemmelser, vil der allerede af

denne Grund ikke kunne tillægges Deklarationen nogen Betydning for Sagens Afgjørelse.

Ifølge det anførte vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten, Københavns Magistrat, bør for Indstævnte Arkitekt Alfred Leidesdorffs Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Hansen 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Arkitekt Alfred Leidesdorff, de Indstævnte, Københavns Kommune, tilpligtede at betale ham 800 Kr. i Erstatning for Materialier, som de Indstævnte ved Overtagelsen i Sommeren 1888 som offentlig Gade af den Citanten hidtil tilhørende og af ham anlagte Del af Thuresensgade imellem Nansensgade og Nørresøgade uden Citantens Vidende og Villie har ladet opbryde og bortkjøre, med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 13 Januar 1890, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, hvis principale Paastand om Sagens Afvisning i Henhold til Lov 14 December 1857 § 10 blev taget tilfølge ved Rettens Dom af 16 Marts 1891, men forkastet ved Høiesterets Dom af 10 Oktober 1892, procedere i Realiteten til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at Gadeejerne ved den omhandlede Gadestræknings Anlæg den 11 December 1880 udstedte en den 13 s. M. thinglæst Deklaration, hvori det hedder: »og forpligte vi os til, saafremt Magistraten forlanger det, uden noget-somhelst Vederlag, og uden at vi derved fritages for nogen af de i de nugældende eller senere udkomne Love indeholdende Bestemmelser, at udlægge bemeldte Arealer til offentlig Gade«, at Citanten, der den Gang alene ejede Gaden, ved Skrivelse af 21 April 1887 anmodede de Indstævnte om at overtage Gaden som offentlig, men at Magistraten, da Citanten ikke var Ejer af nogen til Gaden stødende Ejendom, og det var Grundejerne, hvem Ved-

ligeholdelsen af Gaden paahvilede lige overfor det Offentlige, og som navnlig i Henhold til Lov 14 December 1857 § 2 vare pligtige til at refundere Kommunen de ved Gadens første Istand-sættelse medgaaende Omkostninger, svarede, at den skulde tage Sagen under Overvejelse, naar der fra samtlige Grundejere fremkom Andragende om Gadens Overtagelse, samt at det var i Henhold til et saadant derpaa fremkommet Andragende, at Gaden blev overtaget af Kommunen som offentlig, hvorhos det er erkjendt af de Indstævnte, at af de i Gaden nedlagte Materialier bleve de Materialier, der vare i Fortovene til en Værdi af ca. 300 Kr., indtagne af de respektive Grundejere, medens de Materialier, der vare nedlagte i Kjørebanen og Rendestenene, bleve bortkjørte til Brolægningsvæsenets Oplagsplads og deres Værdi 569 Kr. 24 Øre godtgjort Grundejerne ved den endelige Opgjørelse af Udgifterne til Brolægningen.

Ligesom nu de Indstævntes Anbringende, at Citantens Ejendomsret over de i Gaden nedlagte Materialier maa ansees opgivet ved disses Anvendelse til Gadens Brolægning, savner al Føje, saaledes kan de Indstævntes Anbringende, at disse ved at overtage Gaden som offentlig til fremtidig Vedligeholdelse eo ipso have overtaget den i dens daværende Stand med de i den nedlagte Materialier ikke finde Medhold alt af den Grund, at det ej var i Henhold til Citantens Anmodning, men i Henhold til Grundejernes Andragende, at de Indstævnte overtog Gaden. Da Citanten dernæst i Henhold til den udstedte Deklaration kun er forpligtet til uden Vederlag at overlade de Indstævnte Gadens Areal, og da de Indstævnte efter Proceduren maa antages at staa til Ansvar for de af de respektive Grundejere indtagne Materialier, samt da Materialiernes samlede Værdi efter det Foreliggende maa antages at have oversteget den af Citanten fordrede Erstatning, ville de Indstævnte være at dømme efter Citantens Paa-stand, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ej.

Mandagen den 20 Januar.

Nr. 330.

Høiesteretsagfører Jensen

contra

Niels Jørgen Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Falsk og bedrageligt Forhold.

Nysted Birks Extrarets Dom af 14 Februar 1895: Tiltalte, Lærer Niels Jørgen Pedersen, bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen, og Defensor, Sagfører Schrader, 25 Kr. til hver, og til Overretsprokurator Casse 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juli 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Kaas og Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte, Niels Jørgen Pedersen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved de fremkomne Oplysninger maa det ansees godtgjort, at Tiltalte falskelig har skrevet Sanginspektør Sannes Navn under den i den indankede Dom omtalte, af Tiltalte benyttede Erklæring om Udfaldet af hans Prøve i Sang og Musik, og herfor bliver Tiltalte at dømme efter Straffelovens § 270.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Overrettsdommen anførte Grunde, vil denne være at stadfæste, dog med en Forlængelse af Straffetiden til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte, Niels Jørgen Pedersen, til Høiesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Niels Jørgen Pedersen, der er født den 13 November 1868 og ikke funden forhen straffet, for Falsk og bedrageligt Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

I Maj 1888 underkastede Tiltalte sig her i Staden Skolelærerexamen, undtagen i Sang og Musik, i hvilke Fag han først den 21 Oktober 1891 aflagde Prøve, og blev der derefter af Formanden for Skolelærerexamenskommissionen, Etatsraad Chr. Brix, givet hans Examinsbevis følgende Paategning:

»Ved Prøve i Sang og Musik erholdt Hr. N. J. Pedersen »kan ikke forestaa Kirkesang, men Skolesang (g?)« den 21 Oktober 1891.

Chr. Brix.«

Da Skolelærerembedet i Sløsse i Efteraaret 1892 var blevet ledigt, blev Tiltalte fra November s. A. antagen til midlertidigen at bestyre dette Embede, og henvendte han sig derefter i samme Maaned til Sognepræsten i V. Ulslev, Pastor Krohn, for at opnaa fast Ansættelse i Embedet. Ved denne Lejlighed foreviste han for bemeldte Pastor Krohn et Brev, hvori Sanginspektør Sanne bl. A. erklærede, at Tiltalte ved Prøven i Sang og Musik havde erholdt Karakteren »g + kan forestaa Kirkesang« og desuden sit Skolelærerexaminsbevis, men saae nu Paategningen paa samme saaledes ud:

»Ved Prøve i Sang og Musik erholdt Hr. N. J. Pedersen kan ikke*) forestaa Kirkesang (g +) men Skolesang (g?)*)

den 21 Oktober 1891.

Chr. Brix.«

og derunder var tilføjet

»rettet af

Chr. Brix

den 28/11 1892.«

Derpaa leverede Tiltalte i December s. A. til Pastor Krohn en til Skoledirektionen for Musse Herred rettet Ansøgning om det ledige Lærerembede i Sløsse, bilagt med Aftryk af hans Examinsbeviser og Anbefalinger, lydende paa, at han ved Skolelærerexamen havde faaet:

Sang	godt	+	} Kan forestaa Kirkesang.
Musik	godt	+	

I Januar 1893 blev Tiltalte derefter fast ansat i Lærerembedet i Sløsse. I Opslaget angaaende dette Embede fordredes, at den, der blev ansat deri, skulde kunne vikariere for Kirkesangeren.

Tiltalte har nu stadigen under Sagen fastholdt, at han virkelig har faaet de Karakterer i Sang og Musik, som Paategningen paa hans Examinsbevis efterat være rettet udviser, og har han herom forklaret saaledes: Strax efter Afslutningen af Prøven i Sang og Musik den 21 Oktober 1891 meddelte Sanginspektør Sanne ham mundtlig, at han havde faaet Karakteren »g+«.

*) Ordene „ikke“ og „men Skolesang (g?)“ vare da overstregede.

Samme Dags Aften rejste Tiltalte her fra Staden og lod sit Examensbevis forblive hos nævnte Sanne. Nogen Tid derefter tilskrev Tiltalte Etatsraad Brix med Anmodning om at faa tilsendt sit Examensbevis, som han derpaa ogsaa modtog, men havde det ingen Paategning om Prøven i Sang og Musik. Tiltalte sendte derpaa Examensbeviset til Sanginspektør Sanne, idet han bad om en Attest for, at han havde bestaaet Prøven med »g+«, hvilken Attest han da ogsaa modtog. Faa Dage derefter modtog han ligeledes Examensbeviset fra Etatsraad Brix med den ovenciterede oprindelige Paategning om, at han i de nævnte Fag havde faaet: »Kan ikke forestaa Kirkesang, men Skolesang (g?)«, og bemærkede Tiltalte strax, at dette var urigtigt, men foretog dog ikke dengang Noget for at faa Fejlen rettet. Da han, som ovenmeldt, i November 1892 var hos Pastor Krohn for at søge Lærereembedet i Sløsse og i den Anledning foreviste Skolelærereksamensbeviset og Sannes Attest, kom Uoverensstemmelsen mellem disse to Dokumenter paa Tale mellem dem, og raadede Krohn ham da til at faa Fejlen rettet, hvorfor han kort derpaa sendte dem begge til Etatsraad Brix med Anmodning om, at Fejlen maatte blive rettet. Ikke længe derefter modtog han saa Examensbeviset tilbage fra Etatsraad Brix, rettet, som det nu foreligger, men Sannes Attest medfulgte ikke, og Tiltalte gjorde heller Intet for at faa den tilbage.

Etatsraad Brix har under Sagen edeligen forklaret, at Rettelsen i Paategningen paa Examensbeviset ikke hidrører fra ham og ikke er underskrevet af ham eller efter Bemyndigelse af ham, ligesom at han ikke vilde have foretaget Rettelsen paa den Maade, som sket er, samt at han er overbevist om ikke at have modtaget nogen Anmodning fra Tiltalte om at foretage nogen Rettelse i denne Paategning. Han har derhos fremlagt Hovedcensurlisten over Prøven i Sang og Musik 1891, underskrevet af Sanginspektør Sanne som Examinator og Organist Peter Rasmussen som Censor, hvilken Liste for Tiltaltes Vedkommende ganske stemmer med den oprindelige Paategning paa Examensbeviset.

Sanginspektør Sanne har edeligen benægtet nogensinde af Tiltalte at have modtaget nogen Begjæring om en Attest angaaende Udfaldet af den af Tiltalte i Sang og Musik aflagte Examensprøve, og at have meddelt ham nogen saadan Attest, ligesom han har bemærket, hvad ogsaa paa anden Maade er oplyst, at det er Formanden for Examenskommissionen, der har at udfærdige slige Attester ved Paategning paa Examensbeviset, hvorhos saavel han som ovennævnte Organist Peter Rasmussen have vedkjendt sig deres Underskrifter paa Hovedcensurlisten og fremlagt de af dem selv førte Censurlister, i hvilke det for Tiltaltes Vedkommende udtales henholdsvis: »Niels J. Petersen 1888 Kjb. (g? g?) k. ikke f. K. men Skoles.« og »Niels J. Pedersen 1888 Kjøb. i Sang g ÷ Musik g ÷ kan ikke forestaa

Kirke- men Skolesang«, idet Organist Rasmussen har tilføjet, at det er ved en Fejltagelse, at han i sin Censurliste har skrevet »g÷« istedetfor »g?«.

Ifølge »Bestemmelser om Skolelærer- og Skolelærerinde- Examen, udgaaede fra Ministeriet for Kirke- og Undervisnings- væsenet den 6 April 1889«, hvilke første Gang traadte i Kraft ved Examen 1891, gives Karakteren »g+« ikke mere, ligesom det deri indeholdes, at Paategningen om, at Examinanden kan forestaa Kirkesang, kun kan meddeles, naar han saavel for Sang som Musik mindst har opnaaet Karakteren »g«.

Der skjønnes ved det saaledes Foreliggende tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte i Sang og Musik har erholdt de Karakterer, som ere anførte i den oprindelige Paategning paa hans Examensbevis af 21 Oktober 1891, samt at den senere foretagne Rettelse og Tilføjelse paa samme ikke stamme fra Etatsraad Brix, og da nu Tiltalte, som under Sagen har erkjendt, at han ofte i egen Interesse har brugt usandfærdige Foregivender, særlig ved at søge Lærerembeder, er den Eneste, der kan have havt Interesse af at foretage disse Forandringer i Paategningen, samt da det er højst usandsynligt, at han, som af ham forklaret, skulde have ladet over et Aar hengaa uden at foretage Noget for at faa den efter hans Forklaring urigtige Paategning rettet, og dette uagtet han efter det Oplyste i 3 Maaneder af dette Tidsrum har opholdt sig her i Staden, hvor Etatsraad Brix boer, uden at have havt nogen videre Beskjæftigelse, og derhos i bemeldte Aars Tid har søgt adskillige Embeder, maa det ogsaa antages, at de her omhandlede Forandringer af Examensbeviset — hvilket han i denne Tilstand endnu engang foruden som ommeldt, nemlig da han søgte et andet Skolelærerembede, har forevist fornævnte Pastor Krohn — falskeligen ere foretagne af Tiltalte, og vil han herfor være at ansee efter Straffelovens § 274, 1ste Led, kfr. § 270 samt efter sidstnævnte Paragraf.

Derimod findes der, da det ovenomtalte Brev, hvori den med Sanginspektør Sannes Navn underskrevne Erklæring eller Attest indeholdes, ikke har været til at bringe tilstede under Sagen og saaledes ikke har kunnet forevises nævnte Sanne og Tiltalte til Erklæring, ikke — imod hvad der ved den indankede Dom er statueret — tilvejebragt et til ogsaa forsaavidt at ansee Tiltalte skyldig i Falsk tilstrækkeligt Bevis, og der vil derfor under denne Del af Sagen ikke kunne paaføres ham noget Strafansvar.

Det er fremdeles under Sagen oplyst, at Tiltalte med flere andre Andragender om ledige Skolelærerembeder har indleveret Afskrifter eller Aftryk af hans Examensbevis, i hvilke der med Hensyn til hans Karakter for Sang og Musik ham vitterligt fandtes flere Urigtigheder, og findes han for sit Forhold i disse Henseender at maatte ansees efter Analogien af Straffelovens § 270.

Hvad endelig Sigtelsen mod Tiltalte for Bedrageri angaar, foreligger Følgende:

Ifølge den af Rasmus Christian Christensen af Søllested under Sagen afgivne Forklaring var Tiltalte i Efteraaret 1893 i Besøg hos ham, og gav han da Tiltalte en Kasse Cigarer, idet han udtrykkelig sagde, at det var en Foræring. Da Christensen derpaa en Maanedstid senere var hos Tiltalte, sagde denne til ham, at Tiltalte samme Dag eller Dagen forud pr. Postanvisning havde tilstillet ham 6 Kr. 50 Øre som Betaling for Cigarerne, hvorover Christensen udtalte sin Forundring og strax betalte Tiltalte 6 Kr. 50 Øre, idet han forudsatte, at det ifølge Tiltaltes Udsagn til ham afsendte Pengebeløb vilde ligge til ham ved hans Hjemkomst, hvad dog ikke blev Tilfældet. I Begyndelsen af 1894 var Christensen atter hos Tiltalte, og, da han endnu ikke havde modtaget Beløbet, fortalte han saa dette til Tiltalte, som hertil svarede, at det jo kunde være, at den Dreng, som havde besørget Postanvisningen for Tiltalte, selv havde beholdt Pengene, og at han vilde tage denne Dreng i Forhør herom. Da Christensen et Par Dage efter atter besøgte Tiltalte, meddelte denne ham, at Drengen havde tilstaaet for Tiltalte at have beholdt Pengene, men at Tiltalte i Løbet af et Par Dage vilde sende ham Beløbet. Christensen har imidlertid aldrig modtaget dette eller nogen Del deraf, og Tiltalte har ikke senere omtalt denne Sag, uagtet Christensen engang har rettet en skriftlig Forespørgsel til ham derom. Tiltalte har i denne Anledning forklaret, at han anseer Christensen for sanddru, og at det nok kan være muligt, at hans ovenanførte Forklaring er rigtig, men at Tiltalte ikke kan huske Andet om denne Sag, end at Christensen til den omtalte Tid forærede ham en Kasse Cigarer. Tiltalte har fremdeles i Aaret 1893 foranlediget to Personer til at gaa i Kaution for ham for et Beløb af 800 Kr. ved at fortælle dem en usandfærdig Historie om, at han var gaaet i Kaution for 2000 Kr. og nu maatte betale dette Beløb. Da det imidlertid ikke er oplyst, at Tiltaltes urigtige Foregivende i det sidst omtalte Tilfælde har haft nogen Indflydelse paa de Vedkommendes Tilbøjelighed til at kovere for ham, hvad han ej heller har erkjendt, at det har været beregnet paa, og da der, hvad angaar det førstomtalte af de ham imputerede Bedragerier, ikke er fremkommen anden Oplysning om, at Tiltalte skulde have gjort sig skyldig deri, end den af nævnte R. C. Christensen afgivne Forklaring, vil der, som ogsaa ved Underretsdømmen antaget, ikke i noget af disse Tilfælde blive Spørgsmaal om Strafansvar for ham, lige saa lidt som Saadant findes at kunne paaføres ham, fordi han — hvad han har erkjendt — har ved at søge Ansættelse som Skolelærer i nogle Tilfælde mod bedre Vidende foregivet at have været Lærer ved Skoler, ved hvilke han ingen Ansættelse har haft. Den Straf, Tiltalte for

det af ham ifølge det Foranførte begaaede Falsk har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 22 Januar.

Nr. 22. Husmægler **H. Brønnum** (Hansen efter Ordre)

contra

Overretssagfører **M. A. Meyer** (Asmussen),

betreffende Betaling af 10,000 Kr. m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Februar 1893: Indstævnte, Overretssagfører M. A. Meyer, bør for Tiltale af Citanten, Mægler H. Brønnum, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ovennævnte af Indstævnte underskrevne Dokument af 9 Maj 1891, fremlagt den 24 August s. A., ikke er forsynet med Stempel.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der findes i det væsentlige at kunne tiltrædes, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, samt idet der efter Proceduren og Sagens Oplysninger ikke kan blive Spørgsmaal om at tilkjende Appellanten, hvad der efter rigtig Fordeling af de optagne Byggelaan maatte kunne tilkomme Grosserer v. Mehren, vil Dommen efter Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Appellantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Mægler H. Brønnum, 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Klubiens Dødsbø 50 Kroner og Høieste-

retssagfører Hansen 200 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Marts Maaned 1890 købte Tømrer F. Kyhl Grundene Nr. 400, 402 og 404 af Østervold Kvarter (tidligere Udenbyes Klædebo Kvarter) her i Staden, paa hvilke der agtedes opført Bygninger, og af Indstævnte i nærværende Sag, Overretssagfører M. A. Meyer, der skulde forestaa Ordning af Pengeforholdene ved Byggeforetagendet, blev der, førend dettes Iværksættelse, udfærdiget en Kalkule, indeholdende bl. A. Overslag over Omkostningerne ved Foretagendet og over, hvad der ved 1ste, 2den og 3die Assurance af Bygningerne vilde være at udbetale til Leverandører og Haandværkere. Paa Grundlag af denne Kalkule overtog Grosserer C. v. Mehren ved Kontrakt Leverancen af Mursten, Kalk og Cement til Byggeforetagendet, men da der ved 2den Assurance af Bygningerne den 24 Oktober 1890 ikke blev ham betalt noget af det Beløb, der var kalkuleret at skulle betales ham ved denne, blev der af Bygherren, fornævnte Tømrer Kyhl, til hans Ordre udstedt tvende Vexler, nemlig en for 6000 Kr., der senere er bleven indfriet af Indstævnte, og en anden for et Beløb af 10,000 Kr., hvilken sidste Vexel den 4 November 1890 blev diskonteret af Citanten Mægler H. Brønnum, og den er senere bleven fornyet den 19 Januar, 21 Februar, 9 Marts, 9 April og 9 Maj 1891, sidste Gang for 1 Maaned, men da den derefter ikke blev betalt, er den bleven protesteret de non solutione. Ved Fornyelse af den sidstnævnte Vexel den 9 Maj 1891 modtog Citanten et af Indstævnte underskrevet Dokument, der lyder saaledes: »Paa Forlangende skal jeg herved bekræfte, at der ved F. Kyhls Foretagende med Bygning paa Grunden Matr.-Nr. 400, 402, 404, Udenbyes Klædebo Kvarter, foruden Obligation for Kjøbesummen for Grunden, kun er læst Obligation for derpaa at gjøre Byggeslaan, medens der ikke er givet hverken Haandværkerne eller Leverandører nogen Sikkerhed i Ejendommen, idet dets Beløb til disse fordeles procentvis, dog med Undtagelse af det Tømmerhandleren tilkommende Beløb, der udredes forlods, da han for en større Del af sit Tilgodehavende tager 2den Prioritet i den ene Ejendom. Saafremt Vexlen, stor 10000 Kr., skriver Titusende Kroner, af 9 Maj, udstedt af Hr. Tømrmester F. Kyhl til Hr. Grosserer C. v. Mehren, ikke skulde blive betalt til Forfaldstid, erklærer jeg mig villig til at tilbageholde ved Prioriteringen paa ovennævnte Bygning senest 2 Maaneder fra Dato, af det Beløb, Hr. Grosserer C. v. Mehren endnu har tilgode hos Hr.

Kyhl, som andrager ca. 26000 Kr., hvad der maa være nødvendig til Dækning af ovennævnte Vexel, efter 6000 Kr., hvorfor tidligere er givet Tilstaaelse, forlods ere tilbageholdte.

Kjøbenhavn, den 9 Maj 1891«.

Det er derhos in confesso i Sagen, at der, om end maaske ikke ved Diskontering af den oprindelige Vexel, i alt Fald ved hver af de paafølgende Fornyetelser af Vexlen, med Hensyn til den fornyede Vexel er af Indstævnte bleven meddelt Citanten et lignende Dokument, der dog ved de 3 første Fornyetelser lød paa, at Indstævnte var villig til »ved 3die Assurance eller Prioriteringen« at tilbageholde som nævnt i det ovenanførte Dokument, men at Indstævnte, da det anførte Dokument, der ligeledes indeholdt de citerede Ord, den 9 Maj 1891 præsenteredes ham til Underskrift, førend Underskriften meddeltes, overstregede Ordene »3die Assurance eller«. Efter Citantens Anbringende lød ogsaa det af Indstævnte ved Vexlens Fornyetelse den 9 April underskrevne lignende Dokument paa Tilbageholdelse »ved 3die Assurance eller Prioriteringen«, medens Indstævnte mener, at dette Dokument ikke indeholdt Ordene »ved 3die Assurance«, og Rigtigheden af Citantens nævnte Anbringende er ikke godtgjort. Endelig er det in confesso, at 3die Assurance af de opførte Bygninger fandt Sted den 10 Marts 1891, og at der af det da modtagne Byggelaan ikke blev tillagt Grosserer von Mehren noget for hans Tilgodehavende, ligesom der ej heller af Indstævnte blev tilbageholdt noget deraf til Dækning af den fornyede Vexel.

Da nu en endelig Prioritering af de paagjældende Ejendomme ikke fandt Sted, hvorimod Ejendommene — efter hvad af Indstævnte uimodsagt er anført — ved afholdt Tvangsauktion ikke gave noget Beløb, der kunde tilkomme Grosserer v. Mehren for hans Tilgodehavende, har Citanten søgt Indstævnte til Betaling af den omhandlede Vexels Paalydende, 10000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 Juli 1891, indtil Betaling sker, og skadesløse Sagsomkostninger. Indstævnte har paa-staaet sig frifunden ligeledes med Tillæg af Sagsomkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anført, at Indstævnte ved det ommeldte, af ham den 9 Maj 1891 udstedte Dokument havde paataget sig at ordne Ejendommenes Prioritering senest 2 Maaneder fra Dokumentets Dato, og at Citanten efter dets Indhold maatte antage, at Indstævnte havde Tilsagn om faste Laan i Ejendommen, og at han havde en saadan Udsigt over Forholdene, at han kunde skjønne, at der vilde blive Dækning for Vexlen. Indholdet af Dokumentet er derhos efter Citantens Formening tildels urigtigt og misvisende, idet det deri siges, at der »foruden Obligation for Kjøbesummen for Grunden kun er læst Obligation for derpaa at gjøre Byggelaan«, medens der dog den 20 April 1891 var thinglæst som Hæftelse paa Ejendommen en Arrestforretning, foretagen hos Tømrer Kyhl til Sikkerhed for et

Beløb af 4660 Kr. 6 Øre, hvad ogsaa maatte være hindrende for en Prioritering af Ejendommene, hvorhos det i Dokumentet siges, at Byggelaanet fordeles procentvis til Leverandører og Haandværkere, uagtet det ved 3die Assurance oppebaarne Byggelaan dengang var forbrugt, uden at der af Indstævnte var tilbageholdt noget deraf til Dækning af Vexlen, og Citanten mener, at Indstævnte, dengang han underskrev Dokumentet, maa have vidst, at der ikke kunde opnaas nogen Prioritering af Ejendommen og i alt Fald ikke nogen Prioritering, der kunde give nogen som helst Beløb til Dækning af Vexlen. Citanten har derhos anført, at han, dersom Dokumentet havde været overensstemmende med de virkelige Forhold, ikke vilde have omsat Vexlen den 9 Maj 1891, men vilde have holdt sig til Indstævnte efter det af denne den 9 April s. A. med Hensyn til den tidligere Vexel udstedte Dokument, efter hvilket Indstævnte formentlig vilde have været pligtig at tilsvare Citanten Beløbet, hvorhos Citanten har anført, at han, dersom Vexlen ikke var bleven fornyet den 9 Maj 1891, formentlig vilde have kunnet opnaa Dækning ved dengang at holde sig til Grosserer v. Mehren, hvad han derimod mener ikke senere at have været muligt.

Ligesom det ommeldte, af Indstævnte den 9 Maj 1891 underskrevne Dokument imidlertid ikke kan ansees at indeholde nogen personlig Forpligtelse for ham til at indestaa Citanten for, at Prioritering af Ejendommene vilde ske senest 2 Maaneder fra Dokumentets Dato, eller for, at Citanten ved deres Prioritering vilde faa betalt Vexlens Paalydende, 10000 Kr., men ikkun et Løfte om af det Beløb, der ved Prioriteringen maatte tilkomme Grosserer v. Mehren for hans Tilgodehavende, at indeholde, hvad der var nødvendigt til Dækning af Vexlen, saaledes kan det imod Indstævnets Benægtelse ej heller ansees bevist, at han, dengang han underskrev Dokumentet, har vidst, at der ikke var at opnaa en Prioritering af Ejendommene, der kunde give noget Beløb til Dækning af Vexlen, og ej heller kunde Dokumentet give Citanten Føje til at antage, at Indstævnte dengang havde Tilsagn om faste Laan i Ejendommen. At det i Dokumentet siges, at Byggelaanets Beløb fordeles procentvis til Leverandører og Haandværkere, kan derhos ikke paadrage Indstævnte nogen Forpligtelse med Hensyn til den i Sagen omhandlede Vexel, allerede af den Grund, at Citanten ikke har støttet sit Søgmaal derpaa, at saadan Fordeling ikke skulde have fundet Sted, og at der af de ved 2den og 3die Assurance optagne Byggelaan ikke er bleven tillagt Grosserer v. Mehren noget for hans Tilgodehavende. Om det nu end — uagtet Dokumentet ved at bekræfte, hvad der var læst ved det paagældende Byggeforetagende, efter sine Udtryk sees at have for Øje saadanne Fordringer, for hvilke der gaves Pant i Ejendommene — maatte have kunnet være vildledende for Citanten, at den ovennævnte, under 20 April 1891 thinglæste Arrest-

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Salomonsen, betaler Arrestanten Peder Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Peder Jensen til Høiesterets-sagførerne Hansen og Salomon 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Jensen, der er født den 7 Maj 1843 og tidligere mange Gange straffet for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgænger og Overtrædelse af Fdg. 10 December 1828, senest ved Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 1 September 1894 og 26 Juli d. A., henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tvangsarbejde i 90 Dage og efter samme Lovbestemmelse samt Fdg. 10 Decbr. 1828 § 13, jfr. § 10, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, paany for Betleri, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han, der efter Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf er vandret om paa Sjælland, paa denne Vandring har betlet i Gundsømagle. For det af ham saaledes udviste Forhold er han ved Politiretsdommen rettelig anset efter Loven af 3 Marts 1860 § 3, og Straffen findes passende ansat til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 379.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Martin Emilius Olsen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 21 Oktober 1895: Arrestanten Martin Emilius Olsen bør hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1895: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Tvermoes, betaler Arrestanten, Martin Emilius Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Martin Emilius Olsen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Martin Emilius Olsen, der er født den 27 April 1868, og som foruden at være straffet 4 Gange for Ejendomsindgreb er anset 5 Gange tidligere for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgængereri, senest ved Næstved Kjøbstads Politirets Dom af 13 September 1895 i Medfør af Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 24 Dage, for Betleri, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i afvigte Oktober Maaned har betlet forskellige Steder bl. A. i Kirke-Saabby, hvor han den 9 s. M. blev anholdt. For dette sit Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, som findes passende bestemt til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage.

Nr. 388. Høiesteretssagfører Lunn

contra

Karen Kirstine Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1895: Arrestantinden Karen Kirstine Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Karen Kirstine Hansen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Karen Kirstine Hansen for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun i Oktober Maaned d. A. i 2 Gange har frastjalet Konditorsvend Charles Thorsø et Uhr og en Frakke af samlet Værdi 18 Kr., hvilke Gjenstande beroede — Uhret frit fremme og Frakken i et uafsaaset Skab — i Bestjaalnes Lejlighed, i hvilken Arrestantinden opholdt sig med hans Samtykke, da hun begik Tyverierne. Arrestantinden, der er født den 13 August 1871, er blandt Andet anseet: ved Rettens Dom af 13 Juni 1893 efter Straffelovens Paragrafer 228 og 180 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 30 December samme Aar efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. tildels § 64, med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 23 Januar.

Nr. 329. Forhenværende Kjøbmand **H. L. Wang**
(Halkier efter Ordre)

contra

Isenkræmmer **Carl Mørck** som Indehaver af det saakaldte
Handelsfirma »Carl Mørck« (Ingen),

betr. Indfrielse af nogle Vexler m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1895: Indstævnte, forhenværende Kjøbmand H. L. Vang, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Carl Mørck, betale de paa-stævnte 2629 Kr. » Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 2 November 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Appellanten erhvervet Kgl. Bevilling af 5 April 1895 til for Høiesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han kunde have fremsat i 1ste Instants, og i Henhold hertil har han principalt gjort gjældende, at han, der ifølge en for Høiesteret fremlagt Daabsattest, som maa antages at angaa ham, er født den 13 Januar 1854, ikke i 1878 var mægtig og myndig til at forpligte sig og derfor aldrig har været bunden ved den i Dommen ommeldte Vexel- og Vare-gjæld, der ifølge en af Indstævnte i 1ste Instants fremlagt Opgjørelse er stiftet i Marts og April 1878, samt at der som Følge heraf heller ikke kan beregnes ham Rente af bemeldte Gjæld. Da nu Indstævnte er udebleven for Høieste-ret og saaledes ikke har erklæret sig over den nævnte Ind-sigelse, med Hensyn til hvilken det Fornødne efter Plakat 12 Maj 1784 er iagttaget, vil denne Indsigelse efter det Forelig-gende være at tage til Følge, saaledes at der efter Appel-lantens derom nedlagte Paastand tillægges ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive at op-hæve og det Appellantens beskikkede Sagfører for Høieste-ret tilkommende Salær tilligemed en Godtgjørelse til ham af 6 Kroner 32 Øre for havt Udlæg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes för Ret:

Appellanten, forhenværende Kjøbmand H. L. Wang, bør for Tiltale af Indstævnte, Indehaveren af det saakaldte Handelsfirma »Carl Mørck«, Isenkræmmer Carl Mørck, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som tilligemed 6 Kroner 32 Øre til bemeldte Sagfører for havt Udlæg uddedes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, Handelsfirmaet Carl Mørck, Indstævnte, fhv. Kjøbmand H. L. Wang, tilpligtet at betale 2629 Kroner, som han skal skyldte dem dels i Henhold til tvende af ham akcepterede 3 Maaneders Vexler, henholdsvis af 23 Marts 1878, stor 498 Kr. 65 Øre, og af 2 April s. A., stor 484 Kr. 25 Øre, dels for Varer 52 Kr. og dels i Renter og Renters Renter, med Renter 5 pCt. p. a. af bemeldte 2629 Kroner fra Forligsklagens Dato den 2 November 1894, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, og da Indstævnte er udebleven under Sagens Drift uden at gjøre nogen Indsigelse mod Søgsmålet, vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 24 Januar.

Nr. 32. Firmaet Baadh & Winthers Efterfølger
(Arntzen)

contra

Dansk Industri- og Haandværker-Societet ved dets
Formand Direktør Nik. A. Juncker
(Nellemann efter Ordre),

betr. Betaling af 133 Kr. 13 Øre.

Kongens Fogeds Kjendelse af 16 August 1892: Thi blev herefter for Direktør Juncker paa Rekvisiti Vegne under Forbehold af Enhvers lovlige Ret ankyndt Rettens Arrest og Beslag i de paa den fremlagte Fortegnelse under Nr. 1—13 opførte Effekter saavelsom i det nævnte paa Kongens Fogeds Kontor beroende kontante Beløb, 40 Kr., til Sikkerhed for det Æskede, forsaavidt fornødent gjøres og tilstrække kan.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 15 Maj 1893: Den ovennævnte Arrestforretning bør være ophævet, og bør de Indstævnte, Dansk Industri og Haandværker Societet, for Tiltale af Citanterne, Baadh & Winthers Eftfl., i denne Sag fri at være. Arrestforrettningens og Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

Ved kgl. Reskript af 24 Oktober 1893 er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ved de Høiesteret foreliggende, tildels efter den ind- ankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at det i Dommen omtalte Medlem af Repræsentantskabet for det indstævnte Societet har truffet Aftale med Appellanten om, at denne foruden at skjænke nogle Varer endvidere skulde levere andre, som skulde betales, og at Societetets Formand herom er bleven skriftlig underrettet, uden at han derimod har gjort Indsigelse. Endvidere er det oplyst, at Appellanten derefter paa rette Sted har ladet aflevere to Partier Varer, der vare ledsagede hver af en Specifikation, den ene med Prisangi- velse. Bemeldte Formand maatte saaledes indsee, at det var Appellantens Mening, at de paa den sidstnævnte Spe- cifikation opførte Varer skulde betales, og da derhos det Parti Varer, der ikke blev tilbageleveret til Appellanten, uimodsagt er beregnet til det paastævnte Beløb, vil hans i Dommen nævnte Paastand saavel om Beløbets Betaling som angaaende den afholdte Arrestforretning være at tage til Følge.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at burde til- svare Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 200 Kroner, medens det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den ommeldte Arrestforretning bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Dansk Industri- og Haandværker-Societet, til Appellanten, Baadh & Winthers Efterfølger, betale 133 Kroner 13 Øre med

Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18 August 1892, indtil Betaling skeer, Arrestforretningens Omkostninger med 24 Kroner 66 Øre og Processens Omkostninger for begge Retter med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Nellemann 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Baadh & Winthers Eftfl., paastaaet, at de Indstævnte, Dansk Industri- og Haandværker-Societet, dømmes til at betale dem 133 Kr. 13 Øre, som de Indstævnte skulle skyldte dem for solgte og leverede Varer, med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 18 August f. A. til Betaling sker, at en til Sikkerhed for bemeldte Beløb den 18 Juli f. A. paabegyndt, den 26 s. M. og den 16 August f. A. kontinueret Arrestforretning stadfæstes som lovlige og forfulgt samt at de Indstævnte tilpligtes at betale dem Arrestforretningens og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens og Arrestforretningens Omkostninger, samt at Arrestforretningen ophæves, og at der tillægges dem for Tort og Kreditspilde 200 Kr.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at, da de Indstævnte i April f. A. skulde afholde en Basar eller et Marked, henvendte et Medlem af Selskabets Repræsentantskab sig til Citanterne efter Aftale med Selskabets Formand og fik af Citanterne Løfte om, at de til Markedet vilde levere dels gratis en Del udrangerede Varer, dels andre Sager mod 25 pCt. Rabat, at bemeldte Medlem underrettede Selskabets Formand herom i et Brev, i hvilket han gjorde opmærksom paa, at Rekvisition om Varerne var nødvendig, samt at der den Dag, da Markedet afholdtes, blev i det paagjældende Lakale afleveret nogle Varer fra Citanterne. Citanterne have nu anbragt, at af de saaledes leverede Varer skulde en Del betales, og at disse — efter Fradrag af nogle retournerede Gjenstande — beløbe sig til den paastævnte Sum. Selskabets Formand har derimod gjort gjældende, at Selskabet maatte gaa ud fra, at bemeldte Varer, med hvis nærmere Beskaffenhed han var ubekjendt, alle vare Gaver, idet Selskabets Bestyrelse ikke havde rekvireret eller bemyndiget Nogen til fra Citanterne at rekvirere Varer, der skulde betales. Efter det Oplyste var det nu ogsaa efter mundtlig Rekvisition fra det ommeldte Medlem af Repræsentantskabet, at Varerne bleve sendte til det paagjældende Marked, og da det ikke kan ansees godtgjort,

ret betaler Tiltalte Niels Henriksen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret her for Retten indankede Sag er Arrestanten Niels Renriksen, der er født den 25 Januar 1855, og som foruden flere Gange at være straffet for andre Forbrydelser mange Gange har været straffet for Betleri og for Løsgængeri bl. a. ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Politirets Dom af 27 Juli 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 18 September 1894 for Løsgængeri og Betleri efter fornævnte Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med 180 Dages Tvangsarbejde i Holbæk Amts Arbejdsanstalt, paany tiltalt for Betleri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han efter 8 Dage før sin Anholdelse i Anledning af nærværende Sag den 4 Oktober d. A. at have forladt sit Arbejde og efter hurtig at have opbrugt de ham ved denne Lejlighed udbetalte Penge, 16 Kr., har betlet bl. a. paa flere Steder i Nørre- og Kirke-Hyllinge. For dette Forhold er han ved den indankede Dom rettelig anset efter oft-nævnte Lovs § 3 med en Straf, der findes passende ansat til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 360. Høiesteretssagfører Salomon

contra

Oluf Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1895: Arrestanterne Nr. 1, Carl Emil Viktor Schmidt, Nr. 2, Niels Juul Andersen, Nr. 3, Anders Julius Andersen, Nr. 4, Oscar Georg Vilhelm Sander, Nr. 5, Charles Vilhelm Braker, Nr. 6, William Emil Hansen, Nr. 7, Peter Johansen, Nr. 8, Oluf Peter-

sen, Nr. 9, Rasmus Kristian Andersen, Nr. 10, Karl Johan Andersen, Nr. 11, Jens Christian Larsen og Arrestantinderne Nr. 12, Claudine Vilhelmine Andersen og Nr. 13, Nielsine Johanne Christensen Petersen bør straffes, Arrestanterne Nr. 1, Schmidt, Nr. 2, Andersen, Nr. 3, Andersen, Nr. 4, Sander og Nr. 5 Braker med Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 2 Gange 5 Dage, 5 Gange 5 Dage, 5 Dage, 3 Gange 5 Dage og 6 Gange 5 Dage, Arrestanterne Nr. 6, Hansen, Nr. 7, Johansen og Nr. 8 Petersen med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 1 Aar, 3 Aar og $2\frac{1}{2}$ Aar, Arrestanterne Nr. 9, Andersen og Nr. 10, Andersen med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 5 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage, Arrestanten Nr. 11, Larsen, med Forbedringshusarbejde i $2\frac{1}{2}$ Aar, Arrestantinden Nr. 12, Andersen, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Arrestantinden Nr. 13, Petersen, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder 100 Kroner i Salær til Aktor, Prokurator Tvermoes, og 50 Kroner i Salær til Defensor, Prokurator Seidelin, udredes: af 1) Arrestanten Nr. 1, Schmidt, med $\frac{2}{51}$, af 2) Arrestanten Nr. 2, Andersen, med $\frac{13}{51}$, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanterne Nr. 3, Andersen, Nr. 7, Johansen og Nr. 9, Andersen, En for Alle og Alle for En $\frac{1}{26}$ af Arrestanterne Nr. 5, Braker og Nr. 9, Andersen, En for Begge og Begge for En $\frac{1}{13}$, af Arrestanterne Nr. 5, Braker og Nr. 9, Andersen, og Arrestantinden Nr. 12, Andersen, En for Alle og Alle for En $\frac{1}{13}$, af Arrestanten Nr. 7, Johansen $\frac{1}{13}$, af Arrestanterne Nr. 7, Johansen, og Nr. 9, Andersen, En for Begge og Begge for En $\frac{3}{26}$, af Arrestanterne Nr. 7, Johansen, og Nr. 9, Andersen, og Arrestantinden Nr. 12, Andersen, En for Alle og Alle for En $\frac{1}{26}$, af Arrestanterne Nr. 7, Johansen, og Nr. 9, Andersen, samt Arrestantinden Nr. 13, Petersen, En for Alle og Alle for En $\frac{1}{26}$, af Arrestanten Nr. 7, Johansen, og Arrestantinden Nr. 13, Petersen, En for Begge og Begge for En $\frac{1}{26}$ og af Arrestanten Nr. 9, Andersen, $\frac{2}{13}$, af 3) Arrestanten Nr. 3, Andersen, med $\frac{1}{51}$, dog saaledes, at deraf in solidum med ham af Arrestanten Nr. 2, Andersen, og Nr. 7, Johansen, En for Begge og Begge for En tilsvares $\frac{1}{2}$, af 4) Arrestanten Nr. 4, Sander, med $\frac{1}{51}$, af 5) Arrestanterne Nr. 4, Sander, og Nr. 5, Braker, En for Begge og Begge for En med $\frac{1}{51}$, dog saaledes, at deraf in solidum med dem tilsvares af Arrestanterne Nr. 2, Andersen, Nr. 7, Johansen, og Nr. 9, Andersen, En for Alle og Alle for En $\frac{1}{2}$, af 6) Arrestanten Nr. 5, Braker, med $\frac{1}{51}$, af 7) Arrestanterne Nr. 5, Braker, og Nr. 6, Hansen, En for Begge og Begge for En med $\frac{1}{51}$, af 8) Arrestanten Nr. 6, Hansen, med $\frac{11}{51}$, af 9) Arrestanten Nr. 7, Johansen, med $\frac{3}{51}$, af 10) Arrestanterne Nr. 7, Johansen og Nr. 9, Andersen, En for Begge og Begge for En med $\frac{1}{51}$, af 11) Arrestanterne Nr. 8, Petersen, og Nr. 11, Larsen, En for Begge og Begge for En,

med $\frac{1}{51}$, af 12) Arrestanten Nr. 9, Andersen, med $\frac{10}{51}$, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanterne Nr. 2, Andersen, og Nr. 7, Johansen, En for Begge og Begge for En $\frac{1}{20}$, af Arrestanten Nr. 10, Andersen, $\frac{9}{20}$ og af Arrestantinden Nr. 13, Petersen, $\frac{1}{20}$ samt af 13) Arrestanten Nr. 11, Larsen, med $\frac{5}{51}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Oluf Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Høiesteretssagførererne Salomon og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Nr. 1, Carl Emil Viktor Schmidt, Nr. 8, Oluf Petersen, og Nr. 11, Jens Christian Larsen, for Tyveri, Arrestanterne Nr. 2, Niels Juul Andersen, Nr. 3, Anders Julius Andersen, Nr. 4, Oscar Georg Vilhelm Sander, Nr. 7, Peter Johansen, Nr. 9, Rasmus Kristian Andersen, og Nr. 10, Karl Johan Andersen for Tyveri og Hæleri, Arrestanten Nr. 5, Charles Vilhelm Braker for Tyveri, Overtrædelse af Straffelovens § 181 og af Polititilhold, Arrestanten Nr. 6, Villiam Emil Hansen, for Tyveri, Ildspaaættelse og Trusler mod Arrestpersonalet, Arrestantinden Nr. 12, Claudine Vilhelmine Andersen for Hæleri, og Arrestantinden Nr. 13, Nielsine Johanne Christensen Petersen for Hæleri, Overtrædelse af Straffelovens § 180 og af et hende i Henhold til Lov 10 April 1874 § 5 givet Tilhold. — — — —

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 Februar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 48.

Fredagen den 24 Januar.

Nr. 360.

Høiesteretssagfører Salomon

contra

Oluf Petersen (Def. Lunn).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Arrestanten Nr. 8, Petersen, der er født den 6 December 1862, er anseet: ved Amager Birks Extrarets Dom af 2 Januar 1892 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved nærværende Rets Dom af 7 Maj 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 11 Februar 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Høiesterets Dom af 5 December 1893 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest: ved Dom, afsagt inden nærværende Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager, den 31 Marts 1894 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage — — — — — Ved de af Arrestanterne og Arrestantinden Nr. 13, Petersen, afgivne egne Tilstaaelser og det iøvrigt oplyste er det bevist, at Arrestanterne og nævnte Arrestantinde have gjort sig skyldige i følgende Forhold — — — — — Arrestanterne Nr. 8, Petersen, og Nr. 11, Larsen, have den 18 December f. A. om Eftermiddagen i Forening i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Kvistværrelse i Ejendommen St. Pederstræde Nr. 25, idet de aabnede den Hængelaas, hvormed Værelsets Dør holdtes aflaaet, ved Hjælp af den til Laasen hørende

Nøgle, hvilken de fandt liggende gjemt paa en ovenover Dørkar-
men anbragt Liste. I Værelset stjal de derpaa en Del Beklæd-
ningsgjenstande og nogle File m. m., alt tilsammen af Værdi 18
Kr. Det stjaalne, der tilhørte Drejersvend Carl Christian Schou,
beroede dels frit fremme, dels i en uafaaaset Kuffert — — —
I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanterne — — — — — samt
Arrestantinderne — — — — — være at ansee — — — — —
Arrestanten Nr. 8, Petersen, efter Straffelovens § 232 for fjerde
Gang begaaet grovt Tyveri efter Omstændighederne med For-
bedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar — — — — —.

Nr. 382. Høiesteretssagfører Jensen
contra
Johan Christian Dufve (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 13
December 1895: Tiltalte, Arrestanten Johan Christian Dufve,
bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, saa betaler han
og i Erstatning til Niels Svensson af Tjæreby 24 Kr. 87 Øre, og
udreder alle af denne Sag og hans Arrest lovligt flydende Om-
kostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, og
til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr. til hver. Det Idømte at
udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
hvorefter dog bemærkes, at Tiltalte ved Dommen af 24 Maj
1895 foruden efter Straffelovens § 230 tillige er anseet efter
§ 98, jfr. § 100,

kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte, Johan
Christian Dufve, til Høiesteretssagførerne Jensen
og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag mod Tiltalte, Arrestanten Johan Christian Dufve, er denne sat under Tiltale for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: I Begyndelsen af November d. A., da Tiltalte arbejdede paa Tjærebygaard i Knudsker Sogn, frastjal han den sammesteds tjenende Nils Svensson en Hundrekroneseddel, der efter det Oplyste, da Tyveriet blev begaaet, beroede i en Pengebog, der laa i Lommen paa et Par Nils Svensson tilhørende Benklæder, hvilke henlaa i Karlekammeret paa Tjærebygaard frit fremme paa en Stol. Tyveriet blev ikke bemærket af Bestjaalne, før efterat Tiltalte den 14 November d. A. havde forladt Tjærebygaard og faaet Arbejde paa Kjærgaard i Vestermarie. Ved sin Anholdelse paa Kjærgaard den 24 November d. A. saae Tiltalte Lejlighed til, da han forsøgte at undløbe fra Gaarden ved Politiets Ankomst til samme, under Flugten at gjemme 6 Tikronesedler under en Græstørv i en Grøft, hvor disse senere ved Eftersøgen bleve fundne. De gjemte og fundne 6 Tikronesedler vare tilligemed et hos Tiltalte ved Anholdelsen forefundet Beløb af 10 Kr. 13 Øre i Sølv og Kobber efter Tiltaltes egen Tilstaaelse Rest af den stjaalne Hundrekroneseddel, som Tiltalte havde byttet i en Butik i Rønne; de manglende 29 Kr. 87 Øre af det stjaalne Beløb har Tiltalte anvendt dels til Fornøjelser og dels til Indkjøb af en Uhrkjæde og en Pengebog. Bestjaalne Nils Svensson har med Tiltaltes Samtykke faaet udleveret det forefundne kontante Beløb ialt 70 Kr. 13 Øre samt de 2 nævnte Gjenstande, hvilke sidste saavel af Tiltalte som af Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af 5 Kr., og har Bestjaalne paastaaet sig tilkjendt en Erstatning hos Tiltalte af 24 Kr. 87 Øre, imod hvilken Paastand Tiltalte intet har haft at erindre. For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 30 November 1872 i Kjøbenhavn, og som tidligere er straffet 1) ved Bornholms Nordre Herreds Extraretsdom af 23 Juni 1893 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Overtrædelse af Straffelovens § 203, 2) ved Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 14 Marts 1894 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Overtrædelse af Straffelovens § 237, jfr. § 228, og 3) ved Nexø Kjøbstads Extraretsdom af 24 Maj 1895 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage for Overtrædelse af Straffelovens § 230, 1ste Mbr., nu være at ansee efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Nils Svensson 24 Kr. 87 Øre.

Nr. 383.

Advokat Hindenburg

contra

August Nicolai Julius Holm (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 November 1895: Arrestanterne Peter Sørensen og August Nicolai Julius Holm bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Sørensen i 15 Maaneder og Arrestanten Holm i 2 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for August Nicolai Julius Holms Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Høiesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Peter Sørensen og August Nicolai Julius Holm for Tyveri. Arrestanten Sørensen, der er født den 7 August 1865, er bl. A. anseet: ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 20 Februar 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 27 Juli 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest: ved Dom, afsagt inden nærværende Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 11 Marts d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage. Arrestanten Julius Holm, der er født den 31 August 1868, er bl. A. anseet: ved nærværende Rets Dom af 26 September 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Amager Birks Extra-

rets Dom af 7 November 1891 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest: ved samme Rets Dom af 21 Februar 1893 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Natten mellem den 2 og 3 Juli d. A. mellem Kl. 4 og 5 skaffede Arrestanterne sig i tyvagtig Hensigt Adgang til et Arbejdsskur, der laa i Gaarden til en under Opførelse værende Ejendom paa Hjørnet af Vestre Boulevard og Ryssenstengade, idet Arrestanten Sørensen efter Aftale med Arrestanten Holm og i dennes Paasyn med Vold frabrød den Hængelaas, hvormed en ind til Skuret førende Dør var aflaaet. I Skuret stjal de derpaa en Del Flasker, noget Tovværk, 2 Jernlænker og et Par Benklæder, alt tilsammen af Værdi 4 Kr. 50 Øre. Det Stjaalne, der beroede frit fremme, tilhørte forskellige Personer, som arbejdede paa den nævnte Bygning. Til det Sted, hvor Skuret laa, havde Arrestanterne uhindret Adgang. I Henhold til ovenstaaende ville Arrestanterne være at ansee: Arrestanten Sørensen efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, og Arrestanten Holm efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 27 Januar.

Nr. 357. Grosserer B. L. A. Nielsen (Selv)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission (Ingen),

betr. en af Skiftekommissionen i et Executorbo afsagt Decision.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 8 Oktober 1895: Den ovennævnte af Grosserer B. L. A. Nielsen nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Decision anført, er det Bo, hvori nærværende Dispute er rejst, ikke under Behandling af den

som Hovedvederpart indstævnte Skiftekommision, men af Overretssagfører Ludvig Simonsen som executor testamenti, og Disputen er kun paakjendt af Skiftekommisionen, fordi Sammes Afgjorelse var forlangt saavel af Executor som af Appellanten, Grosserer Nielsen. Som Følge heraf og da Appellantens Paastand under Disputen i Boet var rettet mod Executor, burde ikke Skiftekommisionen, men Overretssagfører Simonsen under Appellen til Høiesteret have været indstævnet dels paa egne Vegne som Part, dels paa Boets Vegne. Da dette er forsømt, og Overretssagfører Simonsen, for hvem Stævningen kun er forkyndt for Navns Nævnelser Skyld, heller ikke har givet Møde, vil Sagen være at afvise fra Høiesteret.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer B. L. A. Nielsen, 10 Kroner.

Nr. 146. Kjøbmand Kr. O. Thorgrimsson (Ingen)

contra

Sagfører Larus Bjarnason paa Kjøbmand af Amsterdam
A. F. van Amstels Vegne (Ingen).

Høiesterets Dom.

Appellanten, Kjøbmand Kr. O. Thorgrimsson, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtiglader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 29 Januar.

Nr. 9. Kjøbenhavns Magistrat som Patron for Trinitatis Kirke og Sognepræsten ved samme, Pastor Schepelern, paa Præsteembedets og egne Vegne (Asmussen efter Ordre)

contra

Universitetets Kvæstor, T. F. A. Hørring, paa Kjøbenhavns Kommunitets Vegne (Shaw efter Ordre),

betr. Ejendomsretten til en Grund.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Januar 1891: De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, som Patron for Trinitatis Kirke og Sognepræsten ved bemeldte Kirke, Pastor Schepelern, paa Præsteembedets og egne Vegne, bør anerkjende Kjøbenhavns Kommunitet som Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 48 i Klædebo Kvarter. Sagens Omkostninger hæves. Der tillægges Overretsprokurator Mundt et Salær af 100 Kr. hos det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, er det i de i Henhold til Reskript af 27 Juli 1759 indrettede Panteregistre angaaende den i Sagen omhandlede Gaard i Kannikestræde, som beboes af Sognepræsten ved Trinitatis Kirke, anført, at dens Grund forhen har hørt til den gamle Regents, men siden allernaadigst er skjænket bemeldte Kirke. Vel mangler der nu nærmere Oplysning om Hjemmelen for denne Anførsel, men det fremgaaer af det Foreliggende, at Trinitatis Kirke, efterat der som Følge af den Regentsen i 1728 overgaaede Brand var til Brug for Sognepræsten ved den nævnte Kirke — som det maa antages uden Medvirkning af Kommunitetet — opført en fra Regentsen fuldstændig adskilt Bolig, allerede i 1735 er bleven betragtet som Ejer af den saaledes tilvejebragte Præstegaard, og at denne siden den Tid udelukkende har været i Præsteembedets Brug og Besiddelse, ligesom Kirken ved enhver forefaldende Lejlighed har raadet over Præstegaarden som Ejer, uden at derimod nogensinde, før nærværende Sag rejstes, er fremkommen nogen Indsigelse fra Kommunitetets Side. Herefter maa Præsteembedet paa Kirkens Vegne ansees i ethvert Fald ved Hævd at have erhvervet Ejendomsret over Præstegaarden; thi vel er det for Høiesteret gjort gjældende, at den af Sognepræsten udøvede Brug af den nuværende Præstegaard kun er en Fortsættelse af den

Regentspræsten i 1635 indrømmede Bolig i de daværende Regentsbygninger, men da det ikke fra de Indstævntes Side er godtgjort, at Sognepræsten ved Trinitatis Kirke i alt Fald siden 1735 har havt nogen særlig Gjerning som Præst for Studenterne, for hvilken Brugen af Præstegaarden skulde kunne være Vederlag; kan den saaledes fremsatte Indsigelse allerede paa Grund heraf ikke komme i Betragtning. Som Følge heraf ville Appellanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at maatte ophæves, og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer tilligemed Godtgjørelse for et havt Udlæg blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Appellanterne, Københavns Magistrat som Patron for Trinitatis Kirke, og Sognepræsten ved Samme bør for Tiltale af Indstævnte, Universitetets Kvæstor paa Københavns Kommunitets Vegne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Mundt 100 Kroner, Advokat Klubiens Dødsbo 100 Kroner og Høiesteretssagførerne Asmussen og Shaw hver 400 Kroner, hvilke Salaries tilligemed 25 Kroner til Sidstævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I 1886 blev der — for at tilvejebringe Midler til en Ombygning af den til Sognekaldet ved Trinitatis Kirke hørende Embedsbolig, der er beliggende i St. Kanikestræde lige ved Siden af Regensen, og som med sin Bagside, ligesom Regensen, støder ud til Krystalgade — paa Foranledning af Pastor Schepelern, som Sognepræst ved Trinitatis Kirke, indledet Forhandlinger om Salg af den bagerste ud mod Krystalgade liggende Del af Ejendommens Grund, hvoraf et Stykke i en lang Aarrække havde været bortlejet af Sognepræsten til Indtægt for Embedet. Under disse Forhandlinger blev det af Citanten, Universitetets Kvæstor, paa det med Universitet forbundne Københavns Kommunitets Vegne, gjort gjældende, at Kommunitetet ejede hele det nuværende Matr.-Nr. 48 i Klædebo Kvarter, som

indtages af Præstegaardsbygningerne med Gaardsrum, og, da dette blev bestridt af de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat som Patron for Trinitatis Kirke, og Pastor Schepelern paa Sognepræstembedets og egne Vegne, har Citanten i Henhold til Stævning af 22 December 1888 ved Overretsprokurator Mundt, som i Henhold til § 91 af Fundats for Kommunitetet og Regensen af 25 Juni 1777 beskikket Sagfører, anlagt nærværende Sag, hvorunder Citanten har paastaet, at de Indstævnte kjendes pligtige til at anerkjende Kommunitetet som Ejer af Matr.-Nr. 48 i Klædebo Kvarter, og dømmes til at erstatte ham Sagens Omkostninger — derunder Salær til Prokurator Mundt, som denne eventuelt har fordret sig tillagt hos det Offentlige — medens en af Citanten oprindelig tillige nedlagt Paastand om, at de Indstævnte skulde tilpligtes at frigjøre Ejendommen for Resten af en samme ved en den 19 Maj 1879 thinglæst Obligation paalagt Behæftelse, er tilbagetagen som Følge af, at nævnte Behæftelse under Sagens Gang er bleven helt indfriet. De Indstævnte, hvilke der er meddelt fri Proces, men som have givet Møde ved en af dem selv antagen Sagfører, have under Sagen hævdet, at den omhandlede Ejendom tilhører enten Trinitatis Kirke eller Sognepræsteembedet ved denne Kirke eller disse i Forening — hvad der ikke er forelagt til Afgjørelse under denne Sag — og de have derfor paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de derhos subsidiært have paastaet sig ialtfald frifundne for at erkjende Citanten ejendomsberettiget dels over et i 1735 tilkjøbt nedenfor omtalt mindre Grundstykke, dels over de paa Ejendommen opførte Bygninger, samt at Anerkjendelsen af Citantens Ejendomsret ialtfald kun sker med den Begrændsning, at Citanten maa taale, at Trinitatis Kirke og Sognepræsteembedet til enhver Tid benytte Ejendommen i samme Omfang som hidtil.

Det er under Sagen uomtvistet, at hele den da samlede Ejendom, der dengang omsluttedes af St. Kjøbmagergade, St. Kannikestræde og Krystalgade, eller, som den tidligere hed, Skidenstræde, indtil den Professorresidens i Vest, der i 1688 omdannedes til det nuværende Borchs Kollegium, ved Skjøde af 10 August 1618, der ikke sees at være blevet thinglæst, af dens Ejer blev afhændet til Kommunitetet, samt at dette i Løbet af det 17 Aarhundrede derfra atter afhændede den Del af samme, der laa imellem det nuværende Borchs Kollegium og den i Sagen omhandlede Præstebolig, hvilken Del endnu i Kjøbenhavns Grundtaxt af 1689 fandtes opført under et Matrikulsnummer, nemlig Nr. 43, medens den øvrige Del af Ejendommen, nemlig Præsteboligen og den nuværende Regens, i den nævnte Grundtaxt ligeledes var opført under et samlet Matrikulsnummer, nemlig Nr. 44, idet disse sidste først i Grundtaxten af 1756 findes opførte hver med sit Matrikulsnummer, nemlig Præsteboligen med Nr. 47, der fra 1806 blev forandret til det ovenfor anførte Nr. 48,

og Regensen med Nr. 48, som i 1806 blev forandret til dens nuværende Nr. 49. Endvidere er det uomtvistet, at der ikke foreligger noget Adkomstdokument, hvorved Ejendomsretten over det nuværende Matr.-Nr. 48 er overgaaet fra Kommunitetet til nogen Anden og særlig til Trinitatis Kirke og Sognepræsteembedet — og, medens Citanten har erkjendt, at der fra ældre Tid tilkommer Kirken og Præsteembedet en stedsevarende og omfattende Brugsret over Matr.-Nr. 48, dog ikke udover, hvad selve Øjemedet med Brugen tilsiger — uden at Grændserne for denne Brugsret dog ere blevne nærmere præciserede herunder Sagen — har Citanten derimod bestemt benægtet, at nogen Ejendomsovergang har fundet Sted.

Naar de Indstævnte nu i Modsætning hertil have gjort gjældende, at alle foreliggende Data og Forhold bestemt tale for, at der, uanseet at der, som anført, ikke kan paavises noget skriftligt Overdragelsedokument, dog i Tidens Løb forlængst er foregaaet en fra alle Sider anerkjendt Overdragelse af Ejendomsretten til det nuværende Matr.-Nr. 48 fra Kommunitetet, som ikke sees selv i nogen Retning at have udøvet samme, da kan der ikke gives de Indstævnte, hvem Bevisbyrden i saa Henseende paa-hviler, Medhold heri.

Hvad først angaar Tiden før 1728, da er det givet, at den Præst, der blev ansat ved den i 1635 indviede Kirke i selve Regensen og fik Bolig der, vedblev at bo paa Regensen, da bemeldte Kirke i 1656 afløstes som Studenter- og Regenskirke af den da indviede Trinitatis Kirke, og han blev Præst ved denne, der i 1658 henlagdes under Universitetets Patronat, uden at det iøvrigt er oplyst, i hvilken Del af de daværende Regensbygninger han boede, og der foreligger Intet om, at der foregik nogen Forandring deri, da Trinitatis Kirke den 14 Juni 1660 tillige blev gjort til Sognekirke for endel af Kjøbenhavn, eller at dengang nogen Del af den daværende Regensgrund, det gamle Matr.-Nr. 44, og særlig den Del, der svarede til det nuværende Matr.-Nr. 48, som af de Indstævnte forment, skulde med Bygninger være bleven udsondret som en særskilt, Kirken og Embedet tilhørende, Ejendom, hvad der ikke nødvendig maa have Formodningen for sig og ejheller maatte blive en nødvendig Følge af Bestemmelsen i D. L. 2—22—70 om, at Kirkerne skulde forsyne deres Præster med Bolig og holde disse vedlige. Imod at en saadan Adskillelse af det nuværende Matr.-Nr. 48 som en særskilt Ejendom allerede da skulde være sket, synes endog tvende af de Indstævnte selv fremhævede Dokumenter at tale, nemlig et Skjøde af 1673, hvorved et Stykke af Regenskollegiets Bygning og Grund i Kannikestræde afhændedes til Ejeren af det ovenfor omtalte gamle Matr.-Nr. 43, idet Regensbygningerne deri endnu betegnes som stødende til denne Ejendom, og en Erklæring fra det theologiske Fakultet af 15 April 1687, hvori det omtales, at

»Sognepræsten til Trinitatis Kirke bebor over $\frac{1}{3}$ af den nu tilbageværende Regensens Gaardsrum og Værelser«, om det endog deri allerede maatte kunne synes forudsat, at denne Del var ham overladt til »en evig Konsekvens«. Ejheller findes der at kunne udledes Noget af, at Sognepræsten sees allerede i Begyndelsen af forrige Aarhundrede at være bleven ansat til Indkvarterings- og Renovationsskat, medens saadan Skat ikke svaredes af Regensen som offentlig Ejendom, allerede fordi det ikke er oplyst, hvorvidt saadan Skat da kun udrededes af Ejere og ikke tillige af Brugere af faste Ejendomme.

Ved den Kjøbenhavn i 1728 overgaaede store Ildebrand brændte ialtfald den største Del af de paa den gamle Regensgrund — det gamle Matr.-Nr. 44 — liggende Bygninger, og der blev derefter paa den Grund, hvor Præsteboligen nu findes, opført en ny Præsteresidens, hvis Bygninger maa antages i det Væsentlige at have haft samme Udstrækning som de nuværende. Denne Opførelse synes imidlertid, efter hvad der foreligger, at være sket ved den i 1731 for publike Bygningers Gjenopførelse nedsatte Kommission og for den da oprettede Brandstyrkasses, altsaa hverken for Kommunitetets eller for Trinitatis Kirkes eller Præsteembedets Regning, og der kan saaledes ikke deraf udledes Noget om Ejendomsforholdet, saalidt som der selvfølgelig i saa Henseende kan sluttes Noget deraf, at Bygningerne opførtes saaledes, at der ikke blev nogen Forbindelse mellem Præsteboligen og den gjenopførte Regens. Ejheller findes der at kunne støttes Noget paa den Omstændighed, at ved den i Januar 1735 afholdte Synsforretning over »den nysopbygte Præsteresidens til Trinitatis Kirke« kun en Professor udtrykkelig nævnes at have været tilstede, og det paa Universitetets, \odot : Kirkepatronatets, Vegne, allerede fordi dette ikke udelukker, at han, der hørte til det theologiske Fakultet, under hvilket Kommunitetet da nærmest bestyredes, tillige repræsenterede dette, saalidt som der med Hensyn til Ejendomsforholdet kan udledes Noget deraf, at Ejeren af det til Præsteboligen stødende gamle Matr.-Nr. 43 den 18 August 1735 solgte til Universitetet paa Trinitatis Kirkes og Præsteresidensens Vegne til Henlæggelse under denne et lille Grundstykke paa 78 Kvadratalen, selv om Betalingen derfor, 100 Rdl. Kurant, maa antages udredet af Kirken.

I de i Henhold til Reskript af 27 Juli 1759 — jfr. Raadstueplakat af 1 August s. A. — indrettede nye Panteregistre findes derhos vel som en Ejendom for sig under Nr. 47 i Klædebo Kvarter opført: »Gaard i St. Kannikestræde, som beboes af Sognepræsten for Trinitatis Kirke«, hvorhos der er tilføjet: »Hvis Grund forhen har hørt til den gamle Regens, men siden allernaadigst skjænket bemeldte Kirke« — og i Overensstemmelse dermed findes Præsteboligen ogsaa i det nyeste Matrikulregister, kun med Nr. 48 istedetfor Nr. 47, anført som tilhørende Trini-

tatis Kirke, ligesom den i Grundtaxtprotokollerne fra 1756 og senere er opført som en særskilt Ejendom — men ej heller derpaa findes der at kunne lægges nogen afgjørende Vægt. Ligesom der nemlig ikke iøvrigt foreligger Nogetsomhelst om et saadant kongeligt Gavebrev og naar det skulde være udstedt, saaledes er der Intet oplyst om, at den nævnte Anførsel i Panteregistret støtter sig til nogen stedfunden nærmere Undersøgelse eller Forhandling med rette Vedkommende, saa at der kunde blive at tillægge den en særlig Beviskraft, og det er ligesaa muligt, at denne Anførsel saavel som Præsteboligens Opførelse fra 1756 med særskilt Matrikulsnummer, kun, som af Citanten anbragt, skriver sig fra en ved den Præsten tilkommende omfattende Brugsret og fra Boligens Fremtræden udadtil som en selvstændig Ejendom efterhaanden opstaaet fejlagtig Opinion om de retlige Forhold. Det Samme maa derhos ogsaa siges at være Tilfældet, forsaavidt det i en den 5 Maj 1845 thinglæst, til Konsistorium ved Universitetet, som Patronat for Trinitatis Kirke udstedt Deklaration om nogle Vinduer i Gavlen af den Vest for Præsteboligen liggende Ejendom — hvilken Deklaration end ikke er underskrevet af eller sees at være affattet af Konsistorium — hedder, at Præsteboligen tilhører Kirken, og forsaavidt en lignende Forudsætning indeholdes i et Par Kancelliskrivelser fra dette Aarhundrede.

Der findes heller ikke at kunne tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at Sognepræsten, som tidligere berørt, har været anset berettiget til at udleje en Del af Baggrunden, og at Skatter og Afgifter af Matr.-Nr. 48 samt Udgifter ved Boligens Vedligeholdelse ere blevne afholdte af ham og Kirken, da ogsaa dette maa ansees begrundet allerede ved den omhandlede Brugsret, uden Hensyn til, hvem der ejede Boligen.

Naar de Indstævnte dernæst endvidere have forment, at Matr.-Nr. 48 ialtfald maa siges ved Hævd at være erhvervet som Ejendom for Kirken og Præsteembedet, da kan der ej heller deri gives dem Medhold. Ligesom det nemlig i og for sig maa have Formodningen imod sig, at Universitetets Bestyrelse, der, som omtalt, udøvede Patronatsretten over Kirken og Præsteembedet fra 1658 og indtil den 1 Januar 1869, da denne Ret — altsaa ikke fuldt tyve Aar før denne Sags Anlæg — overgik til Københavns Magistrat, skulde have villet hævde nogen Ret for Kirken og Embedet til Skade for det til Universitetet stedse saa nærtknyttede Kommunitet, der endog fra 1843 fik fælles Bestyrelse med samme — saaledes maa det blive afgjørende, at der ikke udover den Kirken og Embedet fra først af til enhver Tid indrømmede udstrakte Brugsret kan paavises nogen i Kirkens og Embedets Interesse udøvet Ejendomsraadighed over Matr.-Nr. 48, hvorpaa en Ejendomshævd over dette Matr.-Nr. skulde kunne støttes, før den ovenfor omtalte i 1879, altsaa kun 10 Aar før

Sagens Anlæg — stedefundne midlertidige Pantehæftelse af bemeldte Matr.-Nr., idet en saadan særlig Ejendomsraadighedsudøvelse, navnlig, som allerede omtalt, ikke kan siges indeholdt i noget af, hvad der er oplyst tidligere at være foregaaet, heller ikke i den stedefundne Udleje af endel af Baggrunden eller i det skete Tilkøb i 1735 af et lille Grundstykke. Citantens Paastand findes saaledes at maatte tages til Følge, uden at derfra kan blive at undtage det nys omtalte, i 1735 tilkøbte Grundstykke, da dette maa ansees dengang at være fuldstændig indlemmet i den øvrige Grund, saa at dets nærmere Beliggenhed end ikke er oplyst — og findes det derhos ikke fornødent at tage noget Forbehold med Hensyn til den Kirken og Præsteembedet tilkommende Brugsret, der, som anført, ikke er bestridt. Sagens Omkostninger findes dog at burde ophæves, og vil det Overretsprokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 100 Kr., være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 3 Februar.

Nr. 43. Brændevinsbrænder F. Christophersen
(Jensen)
contra

Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York
(Réé),

betr. Betaling af Kr. 11,144,01 m. m.

Odense Kjøbstads Gjæsterets Dom af 2 Oktober 1893: Indstævnte, Brændevinsbrænder F. Christophersen, bør til Citantskabet, Firmaet Herklotz, Corn & Co., New York, betale 5 D. med Renter à 5 pCt. p. a. fra den 11 Marts 1892, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Tiltale af Citantskabet i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den fremlagte Slutseddels ikke er stemplet. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 April 1894: Indstævnte, Brændevinsbrænder F. Christophersen i Odense, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York betale 9834 Kr. 14 Øre med Renter 5 pCt. p. a.

fra 11 Marts 1892 til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Brændevinsbrænder Christophersen efter Høiesteretsstævningens Udtagelse er død og at hans Dødsbo er indtraadt i Sagen.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede Slutseddel findes der ikke at kunne gives Appellanten Medhold i, at den ved Slutsedlen indgaaede Kontrakt, saaledes som for Høiesteret gjort gjældende, ikke skulde være forbindende for Appellanten. Efter Bestemmelsen i Slutsedlens § 5, 2det Stykke, var imidlertid det indstævnte Firma ikke berettiget til at opgjøre Mellemværendet med Appellanten efter tidligere Priser end de den 25 Januar 1892 noterede, medmindre en Levering af Varepartiet var skeet tidligere; og vel har Indstævnte anbragt, at saadan Levering allerede var foregaaet den 2 Januar, og at Partiet solgtes samme Dag, hvorfor Firmaet har anseet sig berettiget til at foretage Afregningen efter denne Dags Priser; men ved de Høiesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger — af hvilke det fremgaar, at det i Dommen som Mæglercertifikat betegnede Dokument kun indeholder en privat Bevidnelse — kan det ikke imod Appellantens Benægtelse ansees tilstrækkelig godtgjort, at den af Indstævnte paaberaabte Levering har fundet Sted. Som Følge heraf vil Indstævntes Paastand om Overretsdømmens Stadfæstelse ikke kunne tages til Følge, hvorimod Indstævnte, overensstemmende med den af begge Parter nedlagte subsidære Paastand, ikkun bliver at kjende berettiget til for et efter Priserne den 25 Januar opgjort Beløb af 4148 Kroner 99 Øre med Renter at faa Udlæg i Appellantens Dødsbo som upriviligeret Kreditor. Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co., bør være berettiget til i Appellanten, Brændevinsbrænder F. Christophersens Dødsbo at nyde Udlæg som upriviligeret Kreditor for 4148 Kroner 99 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Marts 1892, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter

ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citanterne, Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York, i 1ste Instans ved Odense Kjøbstads Gjæsteret mod Indstævnte, Brændevinsbrænder F. Christophersen i Odense, anlagte Sag have Citanterne anbragt Følgende. Ved en mellem Indstævnte og Citanternes herværende Agenter, W. Strøier & Co., den 4 September 1891 oprettet saakaldet Slutseddel antog Indstævnte et gennem Citanterne for hans Regning stedfundet Kjøb af 1000 tierces contract lard (1000 Fade raa Fedt) at levere i Chicago pr. Januar 1892 og til en Pris af D. 7, 32¹/₂ pr. 100 Pd. engelsk. Ifølge Slutsedlen var Kjøbet sket under de for Chicago board of trade for Terminsforretninger gjældende Betingelser saavel som under nogle i Slutsedlen trykte Konditioner, som bestemte, i § 1 bl. A., at Indstævnte var forpligtet til uopholdelig at dække enhver gennem Prisfluktuationer opstaaet Difference, hvilken eventuelt blev at transferere til Citanterne, i § 4, at der tilkom Citanterne en Kommission af ialt 1¹/₂ Procent for Kjøb og Salg, Kurtage og Delkredere tilsammen beregnet efter Afregningens højeste Beløb, samt desforuden de aktuelle Kabel-Speser, i § 5, at saafremt den købte Vare ønskedes modtaget, vilde Indstævnte have samtidig med, at han sendte Instruktioner desangaaende, at stille de dertil nødvendige Fonds til Citanternes Disposition, samt at uden saadanne Instruktioner vare Citanterne berettigede til at sælge, saasart Levering skete, og denne kunde allerede finde Sted fra den 25 i den foregaaende Maaned, eller paa hvilket som helst Tidspunkt fra og efter den 25 i Leveringsmaaned, der maatte synes Citanterne heldigst, hvorhos § 7 bl. A. bestemte, at hvis en af Parterne ikke overholdt Konditionerne, var den anden Part berettiget til at erstatte eller afslutte Kontrakten enten for Regning og Risiko eller til Gunst for den betræffende Kontrahent.

Efter Kjøbet dalede Priserne paa contract lard, og Citanterne forlangte da en Indbetaling af Indstævnte, der i den Anledning akcepterede en Vexel pr. 25 Januar 1892 paa 8000 Rmk., men da Priserne stadig faldt, og Indstævnte ikke forlangte det købte Parti, lod Citanterne, efterat Partiet var leveret den 2 Januar 1892, dette samme Dag sælge i Chikago og opnaaede herved kun en Pris af D. 6, 02¹/₂ pr. 100 Pd. Citanterne have herefter opgjort deres formentlige Tilgodehavende hos Indstævnte saaledes:

Differencen mellem den af ham vedtagne	
Kjøbesum for 1000 Fade a 340 Pd. engelsk D.	
7, 32½ pr. 100 Pd. eller	D. 24,905. 00
og den for de 1000 Fade opnaede Pris af D.	
6, 02½ pr. 100 Pd.	» 20,485. 00
	<hr/>
	D. 4,420. 00
hvertil kommer Citanternes Kommission	» 373. 58
og for Telegrammer	» 5. 00
	<hr/>
	ialt D. 4,798. 58
hvilket ækvivalerer	Rm. 20,257. 86
med Renter til Stævningens Dato, den 11 Marts	
1892	» 263. 50
	<hr/>
	Rm. 20,521. 36
hvorfra dog gaar Indstævntes Akcept	» 8,000. 00
	<hr/>
	Rm. 12,521. 36

eller i dansk Mønt til Kurs 89⁰⁰ 11,144 Kr. 01 Øre.

Citanternes Paastand i 1ste Instant gik herefter ud paa, at Indstævnte tilpligtedes at betale bemeldte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 11 Marts 1892, til Betaling sker og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, hvorhos han nedlagde forskellige subsidiære Paastande.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 Februar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 49.

Mandagen den 3 Februar.

Nr. 43. Brændevinsbrænder F. Christophersen
(Jensen)

contra

Handelsfirmaet Herklotz, Corn & Co. i New York (Rée).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Ved Gjæsteretsdommen blev Indstævnte tilpligtet at betale Citanterne for Telegrammer D. 5 med Renter 5 pCt. p. a. fra 11 Marts 1892, til Betaling sker, men iøvrigt frifunden for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og Citanterne have herefter indbragt Sagen her for Retten, hvor de have paastaaet Gjæsteretsdommen forandret overensstemmende med deres i 1ste Instants nedlagte Paastand og subsidiært, at Sagens Udfald gjøres afhængig af Partsed, medens Indstævnte procederer til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse og begge Parter paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at det ikke kan billiges, at de Dokumenter, der ved Fremlæggelse for Underretten ere blevne denne tilhørende, ikke ere indførte i Akten, men fremlagte for Overretten, men denne Fejl i Henseende til Beskrivelsen af Akten, der sees at være foretagen med begge Parters Samtykke, findes dog ikke at nødvendiggjøre Sagens Afvisning ex officio.

Forsaavidt dernæst Indstævnte under Sagens Procedure for Gjæsteretten har fremsat Indsigelse mod Citanternes Kompetence til at optræde som Sagsøgere, og gjort gjældende, at nærværende Kontraktforhold som Hazardkontrakt ikke kan tillægges Retskraft,

kan han ikke ansees at have fastholdt disse Indsigelser her for Retten, og efter de foreliggende Oplysninger om Retsforholdet kan dette ej heller ansees at være af den Natur, at Retten ex officio skulde frakjende det Gyldighed.

Under Sagen har Indstævnte erkjendt, at han har underskrevet en Slutseddel af det forangivne Indhold, men til Støtte for sin Paastand om Frifindelse gjort gjældende, at denne ikke har angaaet virkelig eksisterende Varer, der — som af Citanterne paastaaet — af dem ere indkjøbte for Indstævntes Regning, leverede den 2 Januar 1892 og atter solgte, men at den kun tilsigtede Afslutningen af en saakaldet Differencehandel, som, idet den var indgaaet pr. Januar 1892, først berettigede Citanterne til at foretage Afregning med Indstævnte pr. ultimo Januar 1892, paa hvilket Tidspunkt Priserne paa den i Slutsedlen omhandlede Vare vare højere end den 2 s. M., og at derfor den af Citanterne pr. sidstnævnte Dag foretagne Afregning maa være uden Betydning for Indstævnte. Hvad nu angaar disse Anbringender fra Indstævntes Side, bemærkes, at ligesom den af ham hævdede Opfattelse af Retsforholdets Karakter ikke er forenelig med Indholdet af Slutsedlen, særlig Bestemmelserne i dens § 5, saaledes stemmer Indstævntes Anbringende om, at de af Citanterne angivne Transaktioner vedrørende det i Slutsedlen omhandlede Vareparti ikke ere foregaaede — ingenlunde med Sagens øvrige Oplysninger, navnlig med et af Citanterne fremlagt Mæglercertifikat fra Chicago, hvis Rigtighed af Udstederen er beediget for den til Modtagelse af saadan Ed autoriserede Myndighed paa Udstedelsesstedet. Dette Certifikat gaar ud paa, at Udstederen den 4 September 1891 efter Ordre ved Kontrakt kjøbte til Citanterne 1000 Fade Fedt a 340 Pd. til en Pris D. 7, 32¹/₂, at hans Firma den 2 Januar 1892 modtog paa regulær Levering 1000 Fade Fedt til Opfyldelse af fornævnte Kontrakt, samt at Firmaet efter et samme Dag modtaget Telegram fra Citanterne saalydende: »Hvis Leveringer præsteres, da sælg vort lange Januarkjøb«, atter solgte Partiet for en Pris af D. 6, 02¹/₂ og leverede Partiet paa regulær Levering til Kjøberne, hvorhos det bevidnes, at Alt er udført i Henhold til Formerne og Reglementerne som foreskrevne for saadanne Transaktioner af Chicagos Handelskammer. At nu dette Certifikat angaar det i Slutsedlen omhandlede Parti Varer lader sig efter alt det Foreliggende ikke betvivle, og mod Troværdigheden af de i samme indeholdte Oplysninger har Indstævnte ikke fremsat nogen nærmere begrundet Indvending. Idet der efter det saaledes Foreliggende ikke kan tages noget Hensyn til de af Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand fremsatte Anbringender, findes Citanternes Sagsfremstilling at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, og da der herefter maa gaas ud fra, at de have været berettigede

til efter Slutsedlens Bestemmelser at sælge Partiet den 2 Januar 1892 og paa Grundlag heraf at foretage Afregning med Indstævnte, bliver det at undersøge, hvilken Betydning der kan tillægges de af Indstævnte subsidiært fremsatte Indsigelser mod Opgjørelsens enkelte Poster, i hvilken Henseende bemærkes:

I Opgjørelsen er et Fad Fedt beregnet til 340 Pd., medens Indstævnte har forment, at det kun bør beregnes til 320 Pd., hvorved fremkommer en Forskjel af 20000 Pd. til et Beløb af Rmk. 1190. 42, hvilket efter Indstævntes Paastand bør fradrages Opgjørelsens Saldo. Heri findes der ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold. Efter alt det Oplyste maatte Indstævnte, da han underskrev Slutsedlen, være berettiget til at gaa ud fra, at at den af ham angivne Beregningsmaade skulde anvendes med Hensyn til det kjøbte Parti, og ligesom det herefter maatte være ham uvedkommende, at Mæglerfirmaet i Chicago havde afsluttet Kjøbet paa den Maade, at hvert Fad Fedt beregnedes til 340 Pd., saaledes maa det ogsaa være uden Betydning, at sidstnævnte Beregningsmaade, efter hvad Citanterne have anbragt, af Handelskammeret i Chicago blev gjort anvendelig paa Fedtkontrakter, sluttede den 11 September 1891 og senere, idet Handelen med Indstævnte — som meldt — allerede var afsluttet den 4 s. M.

Naar Indstævnte dernæst har gjort gjældende, at Prisen paa den i Slutsedlen omhandlede Vare paa Salgstedet den 2 Januar 1892 var D. 6. 10, men at Prisen paa Opgjørelsen kun er beregnet til D. 6, 02 $\frac{1}{2}$, hvorved der fremkommer en Difference i Indstævntes Favør af Rmk. 1014. 51, som ligeledes bør fradrages Opgjørelsens Saldo, kan denne Paastand ikke tages tilfølge, da det efter det Oplyste maa antages, at Prisen for nævnte Varer den omhandlede Dag varierede fra D. 6,00—6,10, og Indstævnte ikke har oplyst, at Citanterne have opnaaet en højere Pris end den i Mæglercertifikatet angivne D. 6, 02 $\frac{1}{2}$.

Derimod maa der gives Indstævnte Medhold i, at de i Opgjørelsen beregnede Renter Rmk. 263, 50 maa fradrages Saldoen, da Citanterne ikke have oplyst nogen Hjemmel til at beregne saadanne.

Efter den af Indstævnte derom nedlagte Paastand vil den i Opgjørelsen beregnede Provision dernæst være at nedsætte med 1 $\frac{1}{2}$ pCt. af ovennævnte Differencebeløb 1190. 42 eller Rmk. 17. 85. Forsaavidt Indstævnte endelig i 1ste Instants har paastaaet de i Opgjørelsen for Telegrammer beregnede D. 5 fradragne i Saldoen, er han — som nævnt — ved Gjæsteretsdommen dømt til at betale bemeldte Beløb, og da Dommen ikke er kontrapaaanket fra hans Side, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at tage hans Paastand i saa Henseende tilfølge.

Efter det Foranstaaende vil der i det af
 Citanterne paastævnte Beløb Kr. 11,144. 01
 være at drage de fornævnte Beløb Rmk. 1190. 42,
 Rmk. 263. 50 og Rmk. 17. 85, ialt Rmk. 1471. 77
 eller i Kronemønt til Kurs 89⁰⁰ > 1,309. 87

og det Beløb, Indstævnte vil have at tilsvare Ci-
 tanterne, udgjør herefter Kr. 9,834. 14
 med Renter som paastaaet. I Overensstemmelse hermed vil
 Gjæsteretsdommen være at forandre. Sagens Omkostninger for
 begge Retter ville være at ophæve. Her for Retten foreligger
 ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 4 Februar.

Nr. 355. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Exira Francis (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 17 August
 1895: Arrestantinden Exira Francis bør for Aktors Tiltale i
 denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder Aktionens
 Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16 Septem-
 ber 1895: Arrestantinden Exira Francis bør hensættes til For-
 bedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger.
 Underdommer H. Hansen bør til St. Thomæ Fattiggasse bøde
 50 vestindiske Daler. Det Idømte at udredes inden 4 Uger efter
 denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efter-
 kommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
 ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og idet be-
 mærkes, at Idømmelse af den Underdommeren ikjendte Bøde
 tillige skeer i Henhold til Forordning 23 December 1735
 § 4, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Exira Francis til Høiesteretssagførerne Asmussen og Bagger 15 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret anlagte Sag er Arrestantinden Exira Francis tiltalt for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold. Ved Underrettens Dom af 2 Juli d. A., der afsagdes af Underdommer H. Hansen, blev Sagen først afvist fra Retten, fordi det for sammes Deduktion fornødne Grundlag ikke skulde have foreligget, eftersom Politiassistent Kjær, der i det Væsentlige havde ledet det ved St. Thomæ Politiret optagne Undersøgelsesforhør under den konstituerede Politimester Larsens Embedsforfald, formentlig havde manglet Autorisation til paa dennes Vegne at beklæde Retten under Forhørets Afholdelse.

Denne Dom blev derefter ved Overøvrighedens Foranstaltning indanket til Overretten, der ved Dom af 9 August d. A. hjemviste Sagen til Underretten til fornyet Foretagelse og paafølgende Paadømmelse i Realiteten, idet Overretten nemlig dels gjorde gjældende, at Underretten paa St. Thomas som en med Politiretten sammesteds sideordnet Ret var inkompetent til at tilsidesætte det ved sidstnævnte Ret optagne Forhør som ulovskikket paa Grund af Politiassistentens formentlige Mangel paa Kompetence til at optage Forhør, og dels udtalte, at der ikke fandtes Anledning til at annullere det nævnte Forhør, da det ifølge samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunde antages, at Politiassistenten havde manglet den fornødne Kompetence i fornævnte Henseende.

Efterat Sagen derpaa i Henhold til Hjemvisningsdommen atter var kommen til at foreligge Underretten paa St. Thomas, blev den paany paakjendt af Underdommer Hansen ved en den 17 August d. A. afsagt Dom, i hvilken han, efterat have givet en Fremstilling af Aktors Deduktion af Sagen, i bestemt Modstrid med, hvad der som ommeldt derom var statueret af Overretten, fastholdt, at Politiassistent Kjær havde manglet al Autorisation til at beklæde Retten under Politiforhørets Optagelse, og hævdede »som formentlig utvivlsomt«, at Underretten var baade berettiget og forpligtet til at bedømme Lovligheden af Politiforhøret. Idet Underdommeren gik ud fra, at der saaledes manglede tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Aktors Fremstilling af Sagens fak-

tiske Omstændigheder, og derhos gjorde gjældende, at det overhovedet ikke kunde antages, at Retten i noget Tilfælde skulde være pligtig til i en kriminel Sag at afsige en Dom, som den bevidst var urigtig, frifandt han Arrestantinden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger; og er denne Dom nu ifølge Overøvrighedens Ordre under nærværende Sag bleven indanket til Overretten.

Da den Arrestantinden ved Underretsdommen tillagte Frifindelse ikke er begrundet i en Undersøgelse og Bedømmelse af de Forhold, hvorfor hun er tiltalt, foreligger der saaledes i Virkeligheden ikke nogen Realitetsdom i 1ste Instants, men da Sagen, under hvilken Tiltalte er belagt med Arrest, allerede har hestaaet længere end tilbørligt, og dens fornyede Hjemvisning til Underretten til Paadømmelse af en Sættedommer yderligere vilde forhale dens endelige Afgjørelse, anseer Overretten det for rettest nu at paadømme den i Realiteten. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det øvrige under Sagen Oplyste, er det da, forsaavidt hun er tiltalt for Tyveri, godtgjort, at hun den 11 Juni d. A. om Morgenen havde indfundet sig i Slagterboderne paa St. Thomas hos en Mand ved Navn Elias Benliza, hvem hun anmodede om at forære hende 40 Cents. Benliza, der ikke var tilsinde at forære hende Pengene, svarede undvigende, men da hun trængte ind paa ham, gav han hende 3 Cents for at blive af med hende. Omtrent Kl. 12 samme Dag indfandt Arrestantinden sig derpaa i Elias Benlizas Hjem og satte sig ved Siden af Sengen, hvorpaa han laa, og da han lidt efter faldt i Søvn, trak hun hans Pengepung ud af hans Buxelomme og tog nogle Penge ud af den, som hun tildels strax forbrugte til Føde- og Drikkevarer. Da Benliza senere vaagnede og fandt sin Pengepung liggende paa Sengen ved Siden af sig, eftertalte han dens Indhold, og da han savnede et Beløb af 94 Cents, fattede han Mistanke til Arrestantinden; men da hun paa hans Henvendelse til hende derom ikke alene gjentagne Gange nægtede at have frastjaalet ham Pengene, men ogsaa udskjældte ham, anmeldte han Sagen til Politiet. Arrestantinden har ikke bestemt kunnet angive, hvormange Penge hun tog ud af Benliza's Pengepung, men har intet høvt at erindre mod hans bestemte Paastand, at der var frastjaalet ham 94 Cents. Erstatningspaastand er frafaldet af ham, men han har begjært hende straffet for det af hende begaaede Tyveri. Om Forholdet mellem Elias Benliza og Arrestantinden er det oplyst, at han gjentagne Gange har høvt Samleje med hende, og altid betalt hende, hvem han betragtede som et offentligt Fruentimmer, derfor, men at intetsomhelst Samliv har fundet Sted mellem dem, og da der saaledes ikke foreligger nogen Omstændighed, som kunde foranledige Arrestantinden til at antage, at Benliza ikke vilde gjøre nogen Indvending mod, at hun fratog ham Pengene, eller dog kunde medføre, at

hendes Handling maatte betragtes som mindre strafværdig, vil hun ikke kunne undgaa at ansees skyldig i Tyveri.

Forsaauidt Arrestantinden dernæst tiltales for Overtrædelse af et hende givet Tilhold, er det oplyst, at hun den 29 Juli 1893, efter Udtaaelsen af en hende idømt Straf, havde faaet Løsgængertilhold til Politiets Løsgængerprotokol med Paalæg at fremstaa paa Politikammeret hver Uge paa en bestemt Dag under Straf som for første Gang begaaet Løsgænger, hvilket Tilhold indskjærpedes hende henholdsvis den 23 August og den 20 Oktober 1894, men at hun, efterat Tilholdet sidste Gang var indskjærpet hende, ikke havde givet Møde paa Politikammeret efter den 10 November 1894. Som Undskyldning for sin Udeblivelse har hun anført, at hun, der tidligere havde ernæret sig som offentligt Fruentimmer, i det sidste Aarstid havde levet af Kularbejde og derfor havde antaget, at der ikke forelaa nogen Nødvendighed for hende til fremdeles at give Møde efter Tilholdet; og da der ikke er Anledning til at forkaste hendes Forklaring i saa Henseende og hun saaledes ikke kan antages at have villet unddrage sig Politiets Tilsyn, findes hun ikke for sit nævnte Forhold at kunne drages til Ansvar efter Anordningen af 24 Oktober 1879.

Arrestantinden, der er født paa St. Thomas og skjønnet at være 24 Aar gl., har, foruden flere Gange for Slagsmaal og fredsforstyrrende Adfærd, forhen været straffet ifølge St. Thomæ Bythings Extrarets Dom at 13 Juni 1891 med 2 Aars Forbedringshusarbejde for Tyveri og attenteret Tyveri, og derefter ifølge den vestindiske Landsoverrets Dom af 5 Juni 1893 med 10 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11 April 1840 § 22 sammenholdt med §§ 58 og 79 samt § 25. For sit ovennævnte tyvagtige Forhold vil hun nu være at dømme som for 2den Gang begaaet Tyveri i Henhold til den nævnte Forordnings § 13 eller som for 3die Gang begaaet Hæleri efter dens § 22, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne fastsættes til 2 Aars Forbedringshusarbejde — — — — —

Forsaauidt Sagens Behandling og Paadømmelsen i 1ste Instants angaar, maa det misbilliges, at Underdommer Hansen i den indankede Dom, saaledes som ovenfor paavist, i Et og Alt har fastholdt den Opfattelse med Hensyn til Poliassistent Kjærs Mangel paa Kompetence til at deltage i Forhørets Optagelse og med Hensyn til Underrettens Beføjelse til af den Grund at til-sidesætte Forhøret, som han havde gjort gjældende i sin tidligere Dom af 2 Juli d. A., men som var bleven forkastet ved Overrettens Hjemvisningsdom af 9 August d. A., hvilken sidstnævnte Dom, saalænge den stod urokket, for de nævnte Punktets Vedkommende maatte være forbindende for Underdommeren under Sagens fornyede Paadømmelse efter Hjemvisningen; og findes

retssagførerne Asmussen og Bagger 8 vestindiske Daler til hver, samt til Førstnævnte for havt Udlæg 4 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret anlagte Sag er Joseph Augustus Harrigan tiltalt for svigagtig Fallit.

Ved Underrettens Dom af 23 Juli d. A., der afsagdes af Underdommer H. Hansen, blev Sagen først afvist fra Retten, fordi det for sammes Deduktion fornødne Grundlag ikke skulde have foreligget, eftersom Politiassistent Kjær, der i det Væsentlige havde ledet det ved St. Thomæ Politiret optagne Undersøgelsesforhør under den konstituerede Politimester Larsens Embedsforfald, formentlig havde manglet Autorisation til paa dennes Vegne at beklæde Retten under Forhørets Afholdelse.

Denne Dom blev derefter ved Overøvrighedens Foranstaltning indanket til Overretten, der ved Dom af 9 August d. A. hjemviste Sagen til Underretten til fornyet Foretagelse og paafølgende Paadømmelse i Realiteten, idet Overretten nemlig dels gjorde gjældende, at Underretten paa St. Thomas som en med Politiretten sammesteds sideordnet Ret var inkompetent til at tilsidesætte det ved sidstnævnte Ret optagne Forhør som ulovskikket paa Grund af Politiassistentens formentlige Mangel paa Kompetence til at optage Forhør, og dels udtalte, at der ikke fandtes Anledning til at annullere det nævnte Forhør, da det ifølge samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunde antages, at Politiassistenten havde manglet den fornødne Kompetence i fornævnte Henseende.

Efterat Sagen derpaa i Henhold til Hjemvisningsdommen atter var kommen til at foreligge Underretten paa St. Thomas, blev den paany paakjendt af Underdommer Hansen ved en den 20 August d. A. afsagt Dom, i hvilken han, efterat have givet en Fremstilling af Aktors Deduktion af Sagen, i bestemt Modstrid med, hvad der som ommeldt derom var statueret af Overretten, fastholdt, at Politiassistent Kjær havde manglet al Autorisation til at beklæde Retten under Politiforhørets Optagelse, og hævdede »som formentlig utvivlsomt«, at Underretten var baade berettiget og forpligtet til at bedømme Lovligheden af Politiforhøret. Idet Underdommeren gik ud fra, at der saaledes manglede tilstrækkeligt Bevis for Rigtigheden af Aktors Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder, og derhos gjorde gjældende, at det overhovedet ikke kunde antages, at Retten i noget Tilfælde skulde

være pligtig til i en kriminel Sag at afsige en Dom, som den bevidst var urigtig, frifandt han Tiltalte for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Sagens Omkostninger, og idet han efter Dommens Afsigelse bemærkede til Retsprotokollen, at han ikke i Sagens Omstændigheder fandt tilstrækkelig Grund til fremdeles at holde Tiltalte, der var arresteret, i Varetægtsfængsel, relaxerede han Arresten. Den nævnte Dom er nu ifølge Overøvrighedens Ordre under nærværende Sag bleven indanket til Overretten.

Da den Tiltalte ved Underrettsdommen tillagte Frifindelse ikke er begrundet i en Undersøgelse og Bedømmelse af de Forhold, hvorfor han er tiltalt, foreligger der saaledes i Virkeligheden ikke nogen Realitetsdom i 1ste Instants, men da Sagen allerede har henstaaet længere end tilbørligt, og dens fornyede Hjemvisning til Underretten til Paadømmelse af en Sættedommer yderligere vilde forhale dens endelige Afgjørelse, anseer Overretten det for rettest nu at paadømme den i Realiteten.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det øvrige under Sagen Oplyste er det da tilstrækkeligt godtgjort, at han, der var Detailhandler paa St. Thomas, har gjort sig skyldig i det Forhold, hvorfor han sigtes, idet han, efterat have opgivet sit Bo til Fallitbehandling, under den derpaa stedfundne Registrering af hans Aktiver, under hvilken han af Skifteretten udtrykkelig blev adspurgt, om han ejede kontante Penge og Ejendomme paa den engelske Ø Tortola, havde lagt Skjul paa, at han var i Besiddelse af et kontant Beløb af 50 Cents, og havde benægtet, at han ejede Ejendomme paa Tortola, uagtet han paa denne Ø ejede to mindre faste Ejendomme, tilsammen af en Værdi af omtrent D. 100, som han nogen Tid iforvejen dels havde købt af en Madam Mc. Cleverty og dels havde overtaget for Gjæld, som hun skyldte ham, ligesom han ogsaa for at skjule sin Ejendomsret til disse Ejendomme til Skifteretten havde angivet det Beløb, som hun skyldte ham, for større, end det i Virkeligheden var. Tiltalte har indrømmet, at han vidste, at han ved saaledes at unddrage saavel Pengene som Ejendommene fra Registreringen handlede urigtigt, men har han til sin Undskyldning anført for Pengebeløbets Vedkommende, at han beholdt dette for dermed at købe de nødvendigeste Levnedsmidler, og for Ejendommenes Vedkommende, at han lagde Skjul paa dem, fordi han efter sin Fallit ikke havde andet at leve af end dem. Forsaavidt det under Sagen er fremkommet, at han ved Overtagelsen af de to Ejendomme paa Tortola havde ladet dem indregistrere i sin derboende Faders Navn, har han paastaaet, at han ikke dermed havde forbundet nogen svigagtig Hensigt, men at denne Ordning var truffen, fordi Faderen, som skulde bestyre Ejendommene, mente, at den var mest praktisk. Medens Tiltalte ikke vil kunne undgaa at ansees for sit svigagtige Forhold med det kontante Pengebeløb og med Ejendommene

bør han og udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Konnerup og Jørgensen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 September 1895: Arrestanten Peder Ole Larsen bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Aktionens Omkostninger, hvorunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Prokuratorerne Meyer og Lassen for Overretten, 60 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Medens Overlægen paa Frederiksberg Hospital, som havde behandlet Tiltalte fra den 21 Maj til den 3 Juni 1894 for det Saar, han, som i den indankede Dom fremstillet, havde bibragt sig selv i Halsen efter det begaaede Drab, under Forhørene havde erklæret, at Tiltalte hverken strax ved sin Indlæggelse paa Hospitalet eller senere under Opholdet her havde frembudt Tegn paa Sindssygdom eller paa manglende Tilregnelighed, ligesom ogsaa Arresthuslægen, som derhos tidligere havde behandlet Tiltalte, da han i Aaret 1892 var indlagt paa Sygehus for Drankergalskab, havde udtalt, at Tiltalte, hvem han under hans Arrestation havde havt god Lejlighed til at observere, aldrig under Opholdet i Arresthuset havde frembudt nogetsomhelst Symptom paa Sindssygdom, men stadig havde gjort Indtryk af at være fuldstændig normal og fuldt tilregnelig, har, som i Dommen anført, det kgl. Sundhedskollegium paa Grundlag af den af Sindssygeanstaltens Overlæge afgivne Erklæring udtalt, at Tiltalte for en lægevidenskabelig Opfattelse maa ansees for ikke tilregnelig, da han begik Forbrydelsen. Efter Dommens Afsigelse er der givet de tvende førstnævnte Læger Lejlighed til at gjøre sig bekendte med Sindssygelægens og Sundhedskollegiets Udtalelser, og bemeldte Læger have derefter i nye Erklæringer fastholdt deres tidligere Ytringer, idet navnlig Arresthuslægen har anbragt, at han, som gjentagne Gange havde examineret Tiltalte netop til Oplysning om hans mentale Tilstand og ogsaa iagttaget ham efter hans Tilbagekomst fra Sindssygeanstalten, for sit Vedkommende ikke kan erkjende, at Tiltalte er sindssyg eller har været det før Gjerningen, men vedblivende anseer ham for at have været fuldt tilregnelig i Gjerningsøjeblikket, hvilke Udtalelser stemme med en Erklæring, som Forhørsdommeren har afgivet om Tiltaltes Optræden under Forhøret, ligesom ogsaa med samtlige under Forhøret frem-

komne Forklaringer fra Tiltaltes Slægtninge og Omgangskreds, af hvilke ingen har havt nogen Tanke om, at Tiltalte skulde lide af Sindssygdom. Det kgl. Sundhedskollegium har imidlertid navnlig under Henviisning til det Sandhedens Præg, som Sindssygelægens omhyggelige Fremstilling af Tiltaltes Tilstand og Sygdom bærer, i en fornyet Erklæring fastholdt sin tidligere Udtalelse om Tiltaltes Tilregnelighed.

Medens Høiesteret nu kan tiltræde den indankede Doms Fremstilling af de faktiske Omstændigheder ved Tiltaltes Forbrydelse, hvorved kun bemærkes, at der ikke kan tages Hensyn til den af Tiltalte under Reassumptionsforhøret gjorte Forandring i hans tidligere, ofte gjentagne Forklaring om, at han var fuldkommen ædru i Gjerningens Øjeblik, idet hans Tilbagekaldelse af denne Forklaring ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst, men tværtimod i Strid med, hvad der i saa Henseende iøvrigt er oplyst i Sagen, findes det ikke af Sindssygelægens og Sundhedskollegiets ovenomtalte Erklæring at kunne, mod hvad der iøvrigt foreligger, navnlig ogsaa om Tiltaltes Forhold under og umiddelbart efter Forbrydelsens Udførelse, udledes, at han i Gjerningsøjeblikket har været aldeles utilregnelig — hvorved ogsaa kan bemærkes, at Sindssygelægens Erklæring tildels er bygget paa Data, hvis Rigtighed ikke findes tilstrækkelig oplyst.

Ligesom det derimod efter Omstændighederne findes betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han ikke har udført Drabet med Overlæg, og hans Forhold derfor vil være at henføre under Straffelovens § 186, saaledes vil ogsaa Bestemmelsen i samme Lovs § 39 være at bringe til Anvendelse ved Fastsættelsen af den forskyldte Straf, som herefter vil kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Ole Larsen bør hensættes til Tugthusarbejde i otte Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesteretssagførerne Hansen og Asmussen for Høiesteret 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Ole Larsen, der er født den 17 September 1856 og ikke funden forhen straffet, for Manddrab, og ere ifølge de tilvejebragte Oplysninger Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten indgik den 23 Maj 1880 Ægteskab med Pigen Johanne Marie Hansen, med hvem han har avlet mindst 6 Børn, af hvilke dog kun de 2 leve, og var Forholdet mellem Ægtefolkene ifølge Arrestantens Forklaring i de første ca. 6 Aar godt, men da Arrestanten i de følgende Aar efterhaanden forfaldt til Drik, saa at han endog fra den 31 Januar 1892 til den 26 Februar s. A. har maattet indlægges paa et Sygehus for Delirium tremens — hvorfra han dog blev udskreven som helbredet uden, saavidt det har kunnet oplyses, senere at have havt noget Tilbagefald — blev som Følge heraf Forholdet mellem Ægtefællerne daarligt, idet Arrestanten, der ernærede sig som Arbejdsmand, blev doven, saa at hans Hustru i de sidste Aar næsten alene har maattet underholde hele Familien med sit Arbejde, pirrelig, uomgængelig og ondskabsfuld overfor hende, hvem han, der i Almindelighed skildres som en raa og brutal Person, der let bliver opfarende, ifølge det Oplyste jævnlig i de senere Aar behandlede utilbørligt saavel ved at udskjælde hende og, som det maa antages, uden Føje at sigte hende for Utroskab som ved at mishandle hende med Slag, Skub etc., uden at der er Grund til at antage, at hun, som efter det Foreliggende maa antages at have været en hæderlig og stræbsom Kvinde, har, som af Arrestanten paastaet, ved eget Forhold hertil givet nogen Anledning. Arrestantens Opførsel mod hans Hustru forværredes betydeligt i det sidste Fjerdingaar, førend Undersøgelsen i Anledning af nærværende Sag tog sin Begyndelse, da Arrestanten havde fattet Mistanke om, at hun stod i et utilladeligt Forhold til en Halvbroder af ham — hvilken Mistankes Rigtighed forøvrigt ikke under Sagen i nogen Maade er bestyrket — og da Arrestantens Hustru endelig en Nat omtrent i Midten af Maj f. A. i deres Hjem — da hun i den Anledning blev plaget og mishandlet af Arrestanten, som ved denne Lejlighed forsikrede hende, at Alt skulde være glemt, naar hun blot vilde tilstaa Sandheden — indrømmede, at hun havde staaet i et saadant Forhold til Svogeren, hvilket hun alene vil have gjort for at faa Fred for Arrestanten, blev denne endnu mere forbitret mod hende og fastholdt sin Mistanke, uagtet hun allerede den følgende Dag forsikrede ham, at hun var aldeles uskyldig i det hende paasigtede Forhold og blot havde tilstaaet sig skyldig deri for at blive fri for hans Mishandling. Da nu Arrestantens Opførsel blev saaledes, at hun ikke længere turde blive hos ham, forlod hun den 17 Maj f. A. om Aftenen deres Hjem paa Peter Bangs Vej og

tog med deres tolvaarige Datter, der var det eneste af deres Børn, som var hjemme hos dem, Ophold hos en Broder af hende, der boede paa lille Enghavevej. Da hun den næste Dag vilde benytte Lejligheden, medens Arrestanten var fraværende, til i deres fælles Hjem at hente noget Tøj, blev hun der overrasket af Arrestanten og turde nu ikke atter forlade Hjemmet, men om Aftenen indfandt hendes forommeldte Broder sig sammesteds og forsøgte overfor Arrestanten først ved det Gode at faa hende, som han ikke turde lade forblive alene hos Arrestanten, med sig, men da dette ikke lykkedes, idet Arrestanten var i en meget forbitret og ophidset Stemning, hentede han en Politibetjent og fik ved hans Assistance hende med sig, uden at Arrestanten nu lagde videre Hindringer i Vejen herfor, men kun gjentagende spurgte, hvorfor hun vilde forlade ham, da alt nu var godt imellem dem, hvortil hun svarede, at han jo godt vidste Grunden, hvorfor hun ikke turde blive hos ham. Dagen derpaa forhørte Arrestanten sig flere Steder, hvor han vidste, at hans Hustru plejede at komme, om hende for efter hans Opgivende at overtale hende til at vende tilbage til sig, men da han ikke traf hende, og hun heller ikke den følgende Dag kom tilbage, besluttede Arrestanten — der vil have været saa opfyldt af Sorg og Vrede over, at hun havde forladt ham, at han kun sov meget lidt om Natten — at ville opsøge hende Dagen derefter, Mandagen den 21 Maj om Morgen, naar hun, som hun plejede, gik til sit Arbejde. Han stod da bemeldte Morgen tidlig op, hvornæst han, efter at have hos en Høker i samme Ejendom kjøbt en Pægel Brændevin, i Hjemmet af en Dragkisteskuffe fremtog den Barberkniv, hvormed han plejede at barbere sig, og puttede den i Lommen, idet det var hans Tanke ved at medtage denne Kniv af benytte samme til at skræmme sin Hustru ved at true hende med at berøve hende Livet, hvis hun ikke vilde fortsætte Samlivet med ham, men uden at han — hvad han stadig under Forhørene har fastholdt — dengang havde gjort sig nogen Tanke om at ville benytte Kniven til dermed at dræbe hende. Han forlod derpaa uden at have nydt Andet end noget Brændevin sit Hjem, og da han, efter Kl. ca. 5½ at være gaaet ud paa Peter Bangs Vej, saae sin Hustru gaaende ad Orla Lehmans Vej ind ad Gangdøren til Ejendommen Nr. 8 dersteds, hvor hun hos en Brødhandlerske plejede at købe Brød, fulgte han efter hende, uden at hun, saavidt han veed, bemærkede det, og traf hende i Gangen lige indenfor Døren, hvor han da indledede en Samtale, der efter hans Skjøn varede 10 a 12 Minuter, og under hvilken han søgte at overtale hende til at følge hjem med ham. Hvorledes Ordene under denne Samtale faldt, vil Arrestanten ikke nøjagtig kunne erindre, men kun, at han flere Gange opfordrede hende til at vende tilbage til deres fælles Hjem, for at de atter kunde leve sammen, idet han tillige udtalte, at

hun ikke skulde bryde sig om, at hun havde tilstaaet at have været ham utro, naar hun blot atter vilde flytte sammen med ham. Da hans Hustru imidlertid vedblivende afslog at efterkomme hans Opfordringer med Tilføjende, at det ikke kunde nytte, at de flyttede sammen, da han dog bestandig vilde lade hende høre, at hun havde været ham utro, og at hun nu vilde endelig skilles fra ham, blev han forbitret over hendes haardnakkede Vægning og fattede nu den Beslutning at dræbe hende, hvorfor han trak Barberkniven op af sin Lomme, aabnede den, og idet han udtalte, at naar hun endelig vilde skilles fra ham, var det bedst, at de skiltes ved Døden, eller noget lignende, greb hende, som ikke gjorde nogen Modstand, med sin venstre Arm, idet han lagde sin venstre Haand paa hendes Pande og trykkede hende baglænds mod sit Bryst, hvorefter han med Barberkniven, som han havde i sin højre Haand, med eet Snit skar hendes Strube over. Strax derefter løb Arrestanten gjennem Gangdøren ud paa Vejen og derfra, efter umiddelbart derpaa at have seet sin Hustru komme ud paa Vejen fra Stedet Nr. 8, ind i Gangen til Naboejendommen Nr. 6 uden at see, hvad der videre passerede med hende. Arrestanten, der strax vil have fortrudt sin Gjerning, fattede nemlig nu den Beslutning at dræbe sig selv og bibragte sig efter at være kommen ind paa Trappegangen til Ejendommen Nr. 6 i dette Øjemed med samme Barberkniv et alvorligt Snitsaar over Halsens Forflade, hvorefter han atter stak Kniven i Lommen, idet han antog Saaret for livsfarligt, og at han vilde forbløde sig, men strax derefter kom en Politibetjent tilstede og bragte ham til Diakonissestiftelsen, hvor han blev forbunden, og blev han dernæst samme Dag indlagt paa Frederiksberg Hospital, hvor han laa til Behandling indtil den 3 Juni f. A. Ifølge den afgivne Lægeerklæring maatte det Saar, Arrestanten havde bibragt sig, vel ansees som et kraftigt Forsøg paa Selvmord, men vilde dog næppe, selv om Arrestanten havde været overladt til sig selv, have medført Døden; Arrestanten har imidlertid fastholdt, at det var hans alvorlige Hensigt at aflive sig af Anger over at have dræbt sin Hustru.

(Fortsættes i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 Februar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 50—51.

Torsdagen den 6 Februar.

Nr. 333.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Peder Ole Larsen (Def. Asmussen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Denne Sidste blev, umiddelbart efter at Arrestanten havde fjernet sig, af ovenomtalte Brødhandlerske, der hidkaldt ved Arrestantens Hustrus Skrig ilede ud paa Vejen, bemærket liggende i en Blodpøl paa Kjørebanen tæt op til Rendestenen udfor Gangdøren til Ejendommen Nr. 8, og bevægede hun da endnu Armene lidt og gav en rallende Lyd, men et Øjeblik derefter ophørte ethvert Livstegn. Brødhandlersken tilkaldte nu en Politibetjent, der anholdt Arrestanten paa Gangen til Ejendommen Nr. 6 som oven antydte, og fik tilkaldt en Læge, der konstaterede, at Struben paa Arrestantens Hustru var overskaaren, og at Døden maatte være indtraadt strax derefter. Ifølge samme Brødhandlerskes Forklaring havde hun, ikke fem Minuter før hun hørte Arrestantens Hustrus Skrig, paa Trappegangen i Stueetagen til Huset Nr. 8, hvor hun havde sit Udsalg og tillige boede, passeret Arrestanten og dennes Hustru, hvilke da stode og talte med dæmpet Stemme og tilsyneladende roligt med hinanden, uden at hun kunde høre, hvad de talte om, og besvarede Arrestanten da hendes Morgenhilsen med et Nik.

Medens det ved den af vedkommende Distriktslæge udstedte Dødsattest er konstateret, at der var tilføjjet Arrestantens Hustru et stort gabende Saar foran paa Halsen, strækkende sig fra under højre Øre lige til venstre Kjæbevinkel, overskjærende alle

Bløddele lige ind til Hvirvelsøjlen, udtales det i den legale Obduktionsforretning, at hun er død af dette Saar og af den hermed nødvendigvis følgende profuse Blødning.

Efterat Arrestanten under Forhøret først havde forklaret, at han i Dagene efter sin Hustrus Bortgang fra Hjemmet saa godt som ikke havde nydt spirituøse Drikke og den Morgen, Drabet blev begaaet, kun havde drukket 2 Snapse, nemlig af den som ovenomtalt da indkjøbte Brændevin, samt at han, da han derefter forlod Hjemmet, var i fuldstændig ædru og normal Tilstand, har han senere under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør forandret denne Forklaring derhen, at han i de sidste Dage, forinden Drabet fandt Sted, stadigen har været beruset og særlig Natten forud har drukket sig fuld paa forskjellige Beværtningsteder, ligesom at han, efter derpaa den følgende Dags Morgen, da Drabet blev begaaet, at have af en i hans Kjøkken beroende halv Pot Brændevin drukket adskillige Snapse, blev saa omtaaget, at han ikke har nogen klar Forestilling om, hvad han derefter har foretaget sig, men at det Hele staar for ham som en Drøm.

Da Sagens Oplysninger ogsaa iøvrigt gjorde det tilraadeligt, at Arrestantens mentale Tilstand til Bedømmelse af hans Tilregnelighed blev gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse, og det kgl. Sundhedskollegium paa Foranledning af Overretten i saa Henseende erklærede at maatte tilraade, at han indlagdes til Observation paa en Sindssygeanstalt, blev Arrestanten den 5 April d. A. i saadant Øjemed indlagt paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg, hvilken Anstalts Overlæge dernæst i en Erklæring af 5 Juli d. A. udtaler, »at Arrestanten i en Aarrække har lidt af en kronisk Sindssygdom, en alkoholisk Paranoia, der er forløbet i Svingninger, men ikke kan antages nogensinde at være helt ophørt, og at han paa den Tid, da han begik Forbrydelsen, har befundet sig i en Exacerbation af Sygdommen.«

Til denne Udtalelse har det kgl. Sundhedskollegium, som Overlægens Erklæring i Forbindelse med Sagens Akter har været tilstillet, i Skrivelse til nærværende Ret af 26 August d. A. ganske sluttet sig samt i Forbindelse dermed udtalt, »at Tiltalte maa antages at have lidt af alkoholisk Forrykthed, da han begik sin Forbrydelse, medens der ikke kan være mindste Tale om, at det Sygdomsbillede, som han frembød, kunde være Simulation. En saadan Sygdom griber dybt ind i den Syges Bevidsthed, fylder hans Sind med vanvittige Forestillinger om Forurettelser og Forfølgelser, hvoraf saa patologiske Handlinger blive et Udslag. Handlinger begaaede i denne sygelige Tilstand kunne derfor ret egentlig siges at være begaaede i Afsindighed og for en lægevidenskabelig Opfattelse maa Arrestanten ansees for ikke tilregnelig, da han begik sin Forbrydelse.«

Da det herefter maa antages, at Arrestanten, da han udførte

den ovenomhandlede Gjerning, har været i en Tilstand, der udelukkede al Tilregnelighed, vil der ikke herfor kunne paalægges ham noget Strafansvar, hvorimod han i Henhold til Straffelovens § 38 findes at burde sættes i Forvaring af Øvrigheden, og ville Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige. Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anseet efter Straffelovens § 190 med Livsstraf og paalagt at tilsvare Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Mandagen den 10 Februar.

Nr. 36. **Gaardejer Niels Rasmussen**
(Bagger efter Ordre)

contra

Gaardejer Andreas Pedersen Toft
(Hindenburg efter Ordre),

betr. Misligholdelse af en Hestehandel.

Hjerm-Ginding Herreders ordinære Rets Dom af 5 August 1892: Hvis Indstævnte, Gaardejer Andreas Petersen Toft af Gjording, efter forudgaaet lovlig Omgang inden Retten med sin Ed benægter, at den under Sagen omhandlede brune Hoppe i hans Besiddelsestid har lidt af den under Sagen omforklarede Sygdom, og at han ved Salget var uvidende om, at Hoppen, forinden han købte den, havde lidt af denne Sygdom, bør han for Tiltale af Citanten, Gaardejer Niels Rasmussen, Madum, fri at være, hvorhos i saa Fald Sagens Omkostninger ophæves. Trøster Indstævnte sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han, mod Tilbagelevering af Hoppen, til Citanten betale 300 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 17 Marts 1891, til Betaling sker, samt Foderpenge fra den 3 Marts 1891, til Tilbagelevering sker, beregnede efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn under Hensyn til den Nytte, Citanten har havt af Hoppen, hvorhos Indstævnte i saa Fald vil have at tilsvare Citanten denne Sags Omkostninger med 25 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1893: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger

for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at den under Sagen omhandlede Hest ved dens Aflevering til Appellanten har haft nogen saadan Fejl, som kunde berettigede Appellanten til at fordrø Handelens Tilbagegang, idet den i det veterinære Sundhedsraads Erklæring omtalte Sygdom, som var tilstede i den nærmeste Tid efter Afleveringen, kun tør antages at have været forbigaaende, i hvilken Henseende bemærkes, at det ved et efter Dommens Afsigelse af Indstævnte i December 1895 optaget Thingsvidne er godtgjort, at Appellanten i hele den indtil da forløbne Tid har haft fuld Nytte af Hesten, uden at der fra hans Side er oplyst noget om, at de i den første Tid fremtraadte Ulemper nogensinde senere have vist sig. Som Følge heraf, og da det efter denne Høiesterets Opfattelse af Sagen maa ansees uforsvarligt at gjøre Indstævntes Frifindelse afhængig af Edsaflæggelse, vil Indstævnte uanseet Manglen af Kontraappel fra hans Side være pure at frifinde.

Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser blive at ophæve, hvorimod Appellanten findes at burde betale Omkostningerne for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder de Indstævntes befalede Sagførere tilkommende Salærer, medens Salærerne til de for Appellanten beskikkede Sagførere blive at udrede af det Offentlige.

For den Forhaling af Sagen, hvori Appellantens befalede Sagfører for Høiesteret har gjort sig skyldig, vil han ikke kunne undgaa i Medfør af Forordning 3 Juni 1796 § 89, jfr. § 35, at ansees med en Bøde af 100 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Andreas Pedersen Toft, bør for Appellanten, Gaardejer Niels Rasmussens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. Til det Offentlige betaler Appellanten det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende

havde været beneficeret for Høiesteret, samt i Salarier til Sagfører Kamp 15 Kroner og til Advokat Hindenburg 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Frølund 15 Kroner og Høiesteretssagfører Bagger 100 Kroner, som udredes af det Offentlige. Høiesteretssagfører Bagger bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 16 Februar 1891 købte Citanten, Gaardejer Niels Rasmussen af Madum Hammerværk, af Indstævnte, Gaardejer Andreas Petersen Toft af Gjørding, for en Kjøbesum af 300 Kr. en 9 Aar gl. brun Hoppe, som Indstævnte, der ved Handelen indestod for, at Hoppen var fri for skjulte Fejl og god til Brug, i Henhold til det ved Handelen Aftalte leverede til Citanten den 3die Marts næstefter.

Under nærværende Sag har nu Citanten — under Anbringende af, at Hoppen strax efter Leveringen viste sig at lide af den Fejl, at den af og til i Løb, men især i Skridtgang ovenpaa anstrængende Løb, ryster stærkt med Hovedet, bevæger dette op og ned i hurtige Slag og bevæger Ørene hurtigt frem og tilbage, ligesom den tillige en Dag sparkede op med Forbenene mod Hovedet og løb snart til den ene, snart til den anden Side af Vejen, saa at Kusken endog maatte have tilstedekomne Folk til at være sig behjælpelig med den — i første Instants paastaet Indstævnte tilpligtet mod Tilbagelevering af Hoppen i den Stand, hvori den da maatte findes, saafremt den er i Live, at tilbagebetale ham Kjøbesummen, 300 Kr., med Renter samt at betale ham Foderpenge for Hoppen efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn.

Ved Underrettsdommen er Sagens Udfald gjort afhængig af Indstævntes Ed saaledes, at han, saafremt han med sin Ed benægter, at Hoppen i hans Besiddelsestid har lidt af den under Sagen omforklarede Sygdom, og at han ved Salget var vidende om, at Hoppen, forinden han købte den, havde lidt af denne Sygdom, er frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i saa Fald ere ophævede, hvorimod han for det Tilfælde, at Eden ikke aflægges, er tilpligtet mod Tilbagelevering af Hoppen at betale Citanten 300 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 Marts 1891, indtil Betaling sker, samt Foderpenge fra den 3 Marts 1891, indtil Tilbage-

levering af Hoppen sket, beregnede ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn under Hensyn til den Nytte, Citanten har havt af Hoppen, hvorhos han i saa Fald endvidere er tilpligtet at betale Citanten Processens Omkostninger i første Instants med 25 Kr.

Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet Indstævnte pure dømt i det Væsentlige efter hans i første Instants nedlagte Paastand, hvorhos han subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ed efter et Edsthema, der i et enkelt Punkt afviger fra det ved Underretsdommen bestemte.

Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at den omhandlede Hoppe allerede den 3 Marts 1891, da Indstævnte efter om Formiddagen at have leveret den paa Citantens Bolig, om Eftermiddagen blev kjørt paa Vej tilbage til sit Hjem med en med Hoppen og en anden Hest forspændt Vogn, paa denne Tur teede sig paa den ovennævnte Maade, at de samme Symptomer viste sig hos Hoppen paa to Kjøreture, som en Dyrlæge, der af Citanten var anmodet om at prøve Hoppen i Anledning af den ommeldte Fejl, i dette Øjemed foretog med den, henholdsvis den 6 Marts 1891 om Eftermiddagen og den 9 s. M., idet Hoppen paa begge Ture teede sig, som Heste kunne gjøre om Sommeren, naar de ere stærkt plaget af Bremser, at Symptomerne havde vist sig endnu mere fremtrædende paa en med Hoppen den 6 Marts om Formiddagen foretagen Kjøretur — hvilket havde til Følge, at en Vurderingsmand i en Hesteforsikringsforening, der havde overværet det paagjældende Optrin, derefter nægtede at lade Hesten forsikre i Foreningen — og at de i det Hele siden Leveringen af Hoppen til Citanten hyppigt have gjentaget sig.

I en under Sagen fremlagt Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad af 8 November 1891 har dette udtalt, at Hoppens Sygdom nærmest ligner en let Grad af Svimmelhed, og at den Fejl, hvoraf den, som anført, lider, maa ansees som en »skjult Fejl«.

Indstævnte, der efter det Oplyste har havt Hoppen i sin Besiddelse fra den 2 Februar 1891 til den 3 Marts s. A., da han leverede den til Citanten, har imidlertid benægtet, at den led af den omhandlede Fejl, da han solgte den til Citanten, og særlig, at den har lidt deraf i hans Besiddelsestid, og til nærmere Oplysning i saa Henseende har han ladet optage et Thingsvidne, hvorunder hans Sælger, Husmand Christen Olsen, der ejede Hoppen fra den 27 April 1890 til den 2 Februar 1891, og et andet Vidne, der har kendt den, medens den ejedes af Christen Olsen, edelig have udsagt, Førstnævnte, at Hoppen ikke i hans Besiddelsestid har vist de ommeldte Symptomer, og Sidstnævnte, at han ikke har lagt Mærke til, at den har teet sig som

anført, hvorimod Vidnet ved en enkelt Lejlighed har set, at den, naar den løb, slog Hovedet ned for at fange Vind, hvorhos to andre Vidner, der hver har kjørt en Gang med Hoppen, medens den var i Indstævntes Besiddelse, have afgivet Forklaringer, der af Parterne ere tillagte samme Gyldighed, som om de vare beedigede, og som gaa ud paa, at Hoppen ikke paa disse Ture, af hvilke den ene var paa 3 Mil, viste noget Symptom i den ommhandlede Retning. Citanten, hvem Bevisbyrden for, at Hoppen havde den paagældende Fejl, da Handelen fandt Sted, selvfølgelig maa paahvile, har nu ikke tilvejebragt noget direkte Bevis for, at Fejlen havde vist sig hos Hoppen paa et tidligere Tidspunkt end Leveringsdagen, men har i saa Henseende dels henvist til, at Fejlen, som det fremgaar af det Anførte, viste sig allerede paa denne Dag, dels paaberaabt sig, at ligesom den ovennævnte Dyr læge, der prøvede Hoppen den 6 og 9 Marts 1891, under et af Citanten optaget Thingsvidne edelig har erklæret det for sin »bestemte Formodning« — til hvilket sidste Udtryk han forinden Beedigelsen forlangte det af ham i en tidligere fremlagt Erklæring benyttede Udtryk »bestemte Overbevisning« forandret — at Hoppen maa have lidt af den ommeldte Fejl, før den den 3 Marts blev leveret til Citanten, saaledes har ogsaa det veterinære Sundhedsraad i den ovenommeldte Erklæring af 8 November 1891 udtalt, at Hoppen, da den allerede viste Tegn til Sygdommen samme Dag, den blev afleveret, efter al Sandsynlighed har havt Sygdommen før Salget — hvorved iøvrigt bemærkes, at Handelen i Erklæringen forudsattes først at være indgaaet den 3 Marts 1891.

Endvidere har Citanten henvist til de af tvende Vidner, nemlig Husejer Iver Christian Christensen, der er Citantens Svigerfader, og Sognefoged Clemmen Christensen Sønderby, under det sidst ommeldte Thingsvidne afgivne Vidnesbyrd, der ere dels beedigede, dels af Parterne tillagte samme Gyldighed, som om de vare beedigede, og hvorefter Indstævnte den 7 Marts 1891 i de nævnte Vidners og Citantens Overværelse skal have udtalt, at hans Sælger, ovennævnte Christen Olsen havde lovet ham, at saafremt han skulde faa Hoppen kasseret af eller tilbage fra Citanten, vilde Olsen tage den tilbage for en Ko, hvorved bemærkes, at medens det sidstnævnte Vidnes Forklaring intet udtrykkeligt indeholder om, naar det nysnævnte Løfte skulde være givet, gik efter det førstnævnte Vidnes Forklaring den ommeldte Udtalelse af Indstævnte ud paa, at Løftet alt blev givet i Tiden mellem den 16 Februar 1891, da Handelen blev afsluttet, og den 3 Marts næstefter, da Hoppen blev leveret, altsaa paa en Tid, hvor der endnu ikke fra Citantens Side var fremsat nogen Udsættelse paa Hoppen.

Citanten har forment, at naar Indstævnte saaledes forinden Hoppens Levering har taget Løfte af sin Sælger for det Tilfælde,

at Citanten kasserede den, tyder dette hen paa, at Hoppen alt den Gang har havt den paaklagede Fejl, og at Indstævnte og hans Sælger vare vidende derom.

Hvad det sidstnævnte Punkt angaaer, har Indstævnte imidlertid benægtet at være fremkommen med nogen saadan Udtalelse som af de nævnte Vidner forklaret, og da Iver Christian Christensen i Medfør af D. L. 1—13—16 ikke kan betragtes som et gyldigt Vidne i den nævnte Retning, kan det ikke anses tilfulde godtgjort, at Indstævnte overhovedet har udtalt sig som anført, og endmindre at han med Hensyn til Tidspunktet, da Løftet skal være givet, har udtalt sig saaledes som af det nævnte Vidne forklaret. Da det nu derhos ej heller af, hvad der iøvrigt er fremkommet, med nogen Sikkerhed kan sluttes, at Fejlen har været tilstede, forinden den efter Leveringen af Hoppen viste sig hos denne, vil Citantens Paastand om, at Indstævnte pure dømmes til Tilbagebetaling af Kjøbesummen m. m., ikke kunne tages til Følge, hvorimod det maa have sit Forblivende ved, at Sagens Udfald, som ved Underrettsdommen sket, er gjort afhængigt af Indstævntes Ed.

Idet der nu derhos ikke findes Anledning til at forandre det ved Underrettsdommen fastsatte Edsthema, navnlig ej heller, som af Citanten for Overretten paastaaet, derhen, at Indstævnte edelig skal benægte, at han ikke alene, som i Dommen bestemt, ved Salget af Hoppen til Citanten, men ogsaa ved dens Levering, var vidende om, at den havde lidt af Sygdommen, før han købte den, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i første Instants billiges, saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdagen den 11 Februar.

Nr. 59. Kjøbmand **N. K. Strøyberg** (Nellemann)

contra

Grosserer **H. Meyer** (Rée),

betr. Betaling af 1131 Kr. 22 Øre m. m.

Aalborg Kjøbstads Gjæsterets Dom af 29 Marts 1893: Kontracitanten, Kjøbmand N. K. Strøyberg heraf Staden, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Grosserer H. Meyer i Esbjerg, i denne Sag fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasøgsmaalets Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1894: Indstævnte, Kjøbmand N. K. Strøyberg, bør til Citanten, Grosserer H. Meyer, betale de paastaaede 1131 Kr. 22 Øre med Renter heraf 7 pCt. p. a. fra den 7 Maj 1892 til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 31 Juli f. A. for Overretten in originali fremlagte Kontrakt, hvorved Citanten bl. A. indestaar for Godheden af de til Indstævnte overdragne udestaaende Fordringer, fremgaar, at den er behørigt stemplet. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Appellanten, Kjøbmand Strøyberg, til Indstævnte, Grosserer Meyer, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Grosserer H. Meyer af Esbjerg, i 1ste Instant ved en Gjæsteret paastaaet Indstævnte, Kjøbmand N. K. Strøyberg i Aalborg, tilpligtet at betale ham 1131 Kr. 22 Øre, som denne ifølge Citantens Anbringende i Henhold til en under Sagen fremlagt Kontokurant skylder ham til Rest for Overtagelsen af en af Citanten hidtil dreven Kulforretning i Aalborg samt den

tilstedeværende Beholdning af Kul, Lager- og Kontorinventarium og Kulskure, tilligemed Renter af dette Beløb 7 % p. a. fra Stævningens Dato den 7 Maj 1892, til Betaling sker, medens Indstævnte under en Kontrasag har paastaaet sig ved Likvidation i Hovedfordringen, eventuelt ved selvstændig Dom, hos Citanten tilkjendt det ovennævnte Beløb, som han har erlagt i Kreditoplagstold for Kul, som ved Overtagelsen af Kulforretningen er overleveret ham af Citanten. Da Indstævnte ved Gjæsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand, medens Indstævnte har paastaaet den indankede Dom stadfæstet.

Ifølge Sagens Oplysninger overdrog Citanten ved en den 28 Januar 1892 dateret, under Sagen fremlagt Kontrakt, til Indstævnte den ham tilhørende i Aalborg værende Kulforretning, som Kjøberen skulde overtage den 1 Februar s. A., mod et Vederlag af 10000 Kr., hvorhos Kjøberen skulde overtage hele den ved Tiltrædelsen paa Lager værende Beholdning af Kul til Cifpris efter Lagerbog, Fakturaer og Konnossementer, ligesom han ogsaa skulde overtage alt paa Kontoret og Lageret værende Inventarium samt Kulskure etc. til Kostpris samt de Kulforretningen vedrørende udestaaende Fordringer til disses fulde paalydende Værdi, dog saaledes, at Citanten indestod for Fordrignernes Godhed og Beløbenes Betaling i rette Tid.

Det er in confesso, at Indstævnte i Henhold til denne Kontrakt, ved hvis Afslutning det ikke blev berørt, hvem der skulde betale Tolden af Kullene, har overtaget Citantens Kulforretning i Aalborg, og ifølge en under Sagen fremlagt Opgjørelse fik Citanten ved den saaledes indgaaede Handel tilgode hos Indstævnte et Beløb af 31348 Kr. 53 Øre, der er berigtiget af Indstævnte paa et Beløb af 1131 Kr. 22 Øre nær, hvilket han har nægtet at betale Citanten, idet han har maattet betale et saadant Beløb i Kreditoplagstold for Kullene, og gjort gjældende, at det maatte paahvile Citanten at betale Tolden af de overdragne Kulpartier, da der efter hans Formening ved Cifpris kun kan forstaas den Cifpris, som Citanten selv havde givet for Varerne, og som kunde udfindes ved Hjælp af Fakturaer og Konnossementer samt Lagerbogen. Citanten har derimod forment, at da Indstævnte skulde overtage Kullene til Cifpris, maa det, idet der ved cif forstaas cost, insurance, freighth, paahvile Indstævnte at betale alle indtil Varernes Oplægning paaløbne Omkostninger, og derunder ogsaa Losningsomkostninger samt Told. Det er imidlertid in confesso, at Citanten ved en mundtlig Overenskomst har paataget sig selv at afholde Losningsomkostningerne, efter hvad han har anbragt som Erstatning for muligt Svind paa Lageret, og nærværende Sag drejer sig saa-

ledes alene om, hvilken af Parterne det paahviler at udrede Toldafgifterne.

Idet det bemærkes, at Betegnelsen cif — cost, insurance, freight — i sin egentlige Betydning kun er anvendelig, hvor Varer forsendes fra en Plads til en anden, og at der under denne Betegnelse kun falder Omkostninger ved Indladningen, Assurance og Fragt, men ikke Losningsomkostninger eller Told, maa der nu vel gives Indstævnte Medhold i, at der under Cifprisen ikke falder Toldafgifter af Kullene, men at der derved alene kan forstaas den Pris, som Citanten ved en afsluttet Cifhandel skulde betale sin Sælger, der selv har afholdt Udgifterne ved Kullenes Indladning, deres Assurance og Fragten af dem, i Kjøbesum for Kullene. Men uanseet dette maa det, da der ved Cifprisen kun kan antages at være sigtet til den Betaling, Citanten selv skulde have for Kullene, og da det var Indstævnte bekjendt, at disse vare toldpligtige, ligesom han maa forudsættes at have maattet vide, at Tolden endnu ikke var betalt, antages, at Indstævnte maa være pligtig til selv at betale Tolden, idet han ikke kan ansees at have noget Krav paa at modtage Kullene paa anden Maade eller paa billigere Betingelser, end om han selv havde modtaget dem ved en afsluttet Cifhandel med Citantens Sælger, og ligesaa lidt som det paahvilede denne Sælger at betale Tolden, kan Indstævnte have haft nogen berettiget Forventning om, at Citanten, der overdrog ham Kullene uden nogen Avance, skulde udrede Toldafgifter for disse og saaledes bære denne Udgift uden nogen Erstatning.

I Henhold til det foranstaaende vil Indstævnte herefter være at tilpligte at betale Citanten de paastaaede 1131 Kr. 22 Øre, tilligemed Renter heraf 7 pCt. p. a. fra Stævningens Dage den 7 Maj 1892, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 31 Juli f. A. for Overretten in originali fremlagte mellem Parterne den 28 Januar 1892 oprettede Kontrakt, hvorved Citanten bl. A. indestaar for Godheden af de overdragne udestaaende Fordringer, fremgaar, at den er behørigt stemplet, men iøvrigt sees i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Nr. 387. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Anders Frederik Danielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 13 September 1895: Arrestanten Anders Frederik Danielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Møller og Overretssagfører Diechmann, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Steinthal, betaler Arrestanten Anders Frederik Danielsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Anders Frederik Danielsen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts Nordre Birks Extraret hertil indankede imod Arrestanten Anders Frederik Danielsen for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen Erkjendelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han Lørdagen den 27 Juli d. A. om Eftermiddagen har sat sig i Besiddelse af en Portemonnø af Værdi 85 Øre med deri værende 14 Kr. 87 Øre og en til 25 Øre vurderet Kniv, alt tilhørende hans daværende Logiskammerat, Arbejdskarl Niels Peter Nielsen, under følgende nærmere Omstændigheder: Det var bleven aftalt mellem Arrestanten Niels Peter Nielsen og Stenhugger Ole Nielsen, at de samme Efter-

middag i Fællesskab vilde begive sig til Kjøbenhavn, men da N. P. Nielsen var bleven noget beruset, lagde han sig til at sove i det af ham, Arrestanten og Arbejdsmand Anders Christian Jensen i Forening beboede Værelse i Nærum, i hvilket foruden disse 3 Mænd Ole Nielsen var tilstede. Arrestanten og Ole ruskede forgjæves i N. P. Nielsen for at vække ham. I et Øjeblik, da baade Ole og Anders Christian Jensen havde forladt Værelset, tog Arrestanten ud af Lommen paa de Benklæder, N. P. Nielsen var iført, de fornævnte Gjenstande, af hvilke Portemonnæen var gledet halvt ud af Lommen. Arrestanten begav sig derpaa til Kjøbenhavn sammen med Ole og en tredie Arbejder, hvem Arrestanten inviterede med paa sin Regning. Arrestanten trakterede sine Ledsagere to Steder undervejs og desuden i Kjøbenhavn. Her besøgte Arrestanten, der var blevet endel beruset, en Svigerinde, og da han talte om, at han havde endel Penge, spurgte hun, om hun ikke skulde gjemme nogle af disse for ham, hvorpaa han leverede hende N. P. Nielsens Portemonnæ, i hvilken Arrestanten havde nedlagt et ham selv tilhørende Beløb af 15 Kr. Den 28 om Formiddagen anmeldte N. P. Nielsen til Politiet, at hans Portemonnæ med dens Indhold formentlig var frastjaalet ham enten af Ole Nielsen eller af Arrestanten. Omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen vendte Arrestanten, der da havde brugt N. P. Nielsens Penge paa 3 Kr. 66 Øre nær, tilbage til sit Logis i Nærum, hvor han fortalte en i Hus med Arrestanten boende Mand, at han havde en N. P. Nielsen tilhørende Kniv og spurgte, om Sidstnævnte var rejst, uden at faa Svar herpaa. Senere gav han sig til at drikke, blev endel beruset og gik til Sengs. Omtrent Kl. 10 samme Dags Aften indfandt en Politibetjent sig hos ham og foreholdt ham N. P. Nielsens Anmeldelse. Arrestanten nægtede ikke at have taget Pengene og Kniven til sig, men paastod, at han kun havde gjort dette for at gjemme dem og forebygge, at Nogen stjal dem fra den berusede, sovende Ejer. Da Politibetjenten vedblivende foreholdt Arrestanten, at denne Forklaring var usandsynlig og opfordrede ham til at tilstaa, at han havde stjaalet Pengene og Kniven, endte han med at svare: »Ja, jeg har stjaalet dem«, hvorefter han blev anholdt. I den af Betjenten afgivne Rapport hedder det, at Arrestanten først længe benægtede at have gjort sig skyldig i Tyveriet, dog tilstod han senere at have tilvendt sig Portemonnæen m. v. fra Anmelderens Lomme. Stillet for Retten godkjendte Arrestanten sin Forklaring til Rapporten, og paa Forhørsdommerens Spørgsmaal: »De har altsaa stjaalet de Penge?« svarede Arrestanten Ja uden at omtale, at han havde villet give dem tilbage. I næste Forhør paastod Arrestanten, at hans Hensigt aldeles ikke var at tilvende sig Pengene og Kniven, men udelukkende at tage disse Gjenstande i sin Varetægt fra den berusede Anmelder, der let kunde blive bestjaalen, medens han

sov i Kammeret, hvor mange komme, at Arrestanten sagde til Anmelderen, at hans Penge ikke kunde ligge paa den Maade, da det var for farligt, og at han derfor vilde tage dem til sig, samt at han havde havt i Sinde at tilbagelevere Tingene Søndag Aften; og denne Forklaring har Arrestanten derefter fastholdt.

Efter Sagens Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at Arrestanten paa en for N. P. Nielsen forstaaelig Maade underrettede denne om, at han tog Tingene i Forvaring, og naar hensees til samtlige Omstændigheder, navnlig til, at han ikke tog Vidner paa eller senere for Nogen omtalte Besiddelsestagelsen, som han iværksatte i et Øjeblik, da han var ene med N. P. Nielsen, at han ved Hjemkomsten om Søndagen, skjøndt vidende om, at Nielsen var tilstede i samme Hus som Arrestanten, ikke opsøgte ham eller sendte ham nogen Meddelelse om det skete, uden at hans Beruselse kan antages at have været saa stærk, at den forklarer hans Undladelse heraf, samt at Arrestanten, der vidste, at Nielsen den 29 Juli skulde møde i Kjøbenhavn til Militærtjeneste, ikke stod i saadant Forhold til ham, at Arrestantens Hensigt med Rimelighed kan antages kun at have været at bevare Tingene for ham, maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 22 Juli 1869 og ikke funden tidligere straffet efter Dom, ved den indankede Dom er funden skyldig til Straf efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, bliver Dommen at stadfæste.

Nr. 393.

Advokat Halkier

contra

Johan Christian Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 December 1895: Arrestanten Johan Christian Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Johan Christian Larsen til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Johan Christian Larsen for Tyveri. Arrestanten, der er født den 6 Juli 1872, er anseet ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 18 August 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 12 December 1893 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest: ved nærværende Rets Dom af 31 Marts 1894 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 24 September d. A. frastjal Arrestanten Værtshusholder Martinus Albertus Theodor Strip en til 3 Kroner vurderet Paraply, der stod i et uafaalet Skab i Bestjaalnes Beværtning, hvor Arrestanten da opholdt sig som Gjæst. Den 27 Oktober d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 gik Arrestanten i tyvagtig Hensigt ind i Gaarden til Ejendommen Møntergade Nr. 6, hvortil Adgangen var uhindret, og skaffede sig derpaa paa følgende Maade Adgang til en af Røgmand Henning Poul Petersen til Butik og Beboelse benyttet Lejlighed i Ejendommens Kjælderetage. Først aabnede han en Dør, der fra Gaarden førte ind til en til nævnte Lejlighed hørende Forstue, og som indvendig fra var lukket med en i en Krampe anbragt Krog, idet han fik Krogen stødt ud af Krampen ved Hjælp af en Pind, som han stak ind forneden under Døren; dennes nederste Del bestod nemlig af et skraatstillet, til Beskyttelse mod Regnvand anbragt Brædt, som kunde løftes i Vejret. Efter at være kommet ind i Forstuen aabnede han med Vold en Dør, der fra Forstuen førte ind til Butiklokalet, og som ligeledes var lukket med en indvendig anbragt Krog, og skaffede sig saaledes Adgang til det nævnte Lokale og til 2 i Forbindelse med dette staaende Værelser.

Arrestanten stjal dernæst fra en aflaalet Skuffe, som han opbrød med Vold, et kontant Beløb af ca. 50 Øre, fra en uafaalet Skuffe et Uhr med Kjæde m. m., alt tilsammen af Værdi

10 Kroner, fra en Portemonnæ, der laa frit fremme, et kontant Beløb af 2 Kroner og fra et aflaset Pengeskrin, der stod frit fremme, og som han aabnede med en Nøgle, han havde fundet liggende i den ovennævnte Portemonnæ, et kontant Beløb af noget over 230 Kroner. Alt det Stjaalne tilhørte Røgmand Petersen. I Henhold til ovenstaaende vil Arrestanten være et ansee efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Onsdagen den 12 Februar.

Nr. 381. Høiesteretssagfører Salomon
 contra
 Oscar Ferdinand Prah! (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 17 December 1895: Arrestanten Oskar Ferdinand Prah! bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Smed Holmberg i Olsker Sogn 4 Kr. og til Husmand Peter Jensen Kofoed af 45de Selvejergaards Parcel i Klemensker Sogn 3 Kr. 14 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører N. C. Olsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Døm.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oscar Ferdinand Prah! til Høiesteretssagførerne Salomon og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 29 f. M. tiltales Arrestanten Oskar Ferdinand Prahll under nærværende Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen med det under Sagen iøvrigt Oplyste i det Væsentlige stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i 2de Tyverier. Søndagen den 27 Oktober d. A. indfandt Arrestanten sig hos Smed Holmberg i Olsker Sogn med noget Brændevin, som han drak dersteds i Forening med bemeldte Holmberg og 2de hos denne boende Personer. Efter at de havde gjort dette, forlode Holmberg og de andre Personer Stuen, og da Arrestanten var bleven alene dersteds, gik han ind i Smed Holmbergs uaflåsede Storstue og tilvendte sig der et Par Benklæder, der efter Arrestantens Forklaring hængte paa Væggen, og som i ethvert Fald ikke vare under Laas og Lukke. Disse Benklæder, som Arrestanten strax trak paa under sine egne Benklæder, havde efter Bestjaalnes Forklaring en Værdi af 8 Kr., da Tyveriet blev begaaet, men da de bragtes tilstede under Forhøret, vare de itusprængte og vurderedes dengang kun til 2 Kr. Bestjaalne, der har erholdt Benklæderne tilbageleverede, har paastaet sig den dem overgaaede Skade erstattet med 4 Kr., imod hvilken Paastand Arrestanten Intet har havt at indvende. Da Arrestanten begik dette Tyveri, var han noget beruset, men ikke i højere Grad, end at han vidste, hvad han gjorde.

Torsdagen den 31 Oktober d. A. om Aftenen indfandt Arrestanten sig paa Husmand Peter Jensen Kofoeds Bopæl paa 45de Selvejergaards Parcel i Klemensker og bad om, at han maatte opholde sig der noget paa Grund af, at det var Regnvej. Efter at have opholdt sig der en Stund, forlod han Huset, men tog om Natten Ophold i bemeldte Kofoeds Høgulv, og da Kofoeds Hustru den næste Morgen forlod Huset i et Ærinde, benyttede Arrestanten sig af Lejligheden til at gaa ind i det uaflåsede Stuehus og der at tilvende sig et Stykke Brød paa ca. 8 Pund, ca. 2 Pund Smør og 1 Brødkniv, hvilke Gjenstande laa i 2de uaflåsede Lokaler i Huset. Arrestanten har paastaet at have bortkastet Kniven og at have spist Fødevarerne. Bestjaalne, der har anslaaet de nævnte Gjenstande til en Værdi af 3 Kr. 14 Øre, har paastaet sig dette Beløb erstattet af Arrestanten, og herimod har Arrestanten Intet havt at indvende.

Arrestanten, som er født i Ystad i Sverrig den 19 Februar 1874, og som tidligere er straffet ifølge Høiesterets Dom af 21 Januar 1895 for Tyveri efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil for de under nærværende Sag omhandlede Tyverier være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, sammenholdt med § 62, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Arrestanten vil derhos være

at dømme til at udrede i Erstatning til Smed Holmberg 4 Kr. og til Husmand Peter Jensen Koefoed 3 Kr. 14 Øre. Derimod bliver der ikke i nærværende Tilfælde Anvendelse for Straffelovens § 16, da Arrestanten fra Barn af har havt stadigt Ophold heri Landet.

Nr. 234. **Tømmermester L. Rasmussen** (Selv)

contra

Grosserer P. Joost-Petersen (Ingen)

betr. Betaling af 970 Kr. 62 Øre m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 Maj 1895: Indstævnte: Tømmermester L. Rasmussen bør til Sagsøgeren: Grosserer P. Joost-Petersen betale 963 Kr. 69 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Oktober 1894, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 200 Kr., alt inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt de under Sagen fremlagte Aktstykker fra Murmester Iversen af 8 September 1893 med Paategning af Tømmermester L. Rasmusen og af 30 September 1893 samt fra Tømmermester L. Rasmussen af 29 Oktober 1893 maatte være at stemple. Der forelægges Overretssagfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af samtlige de af ham i Sagen, nemlig den 18 og 25 Oktober og den 15 og 29 November 1894 samt den 17 Januar, 14 Februar og 21 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom ommeldte, af Appellanten paategnede Slutseddel af 8 September 1893 og det iøvrigt Oplyste om Retsforholdet mellem Sagens Parter og Murmester Iversen kunde denne ikke betragtes som Ejer af de til ham af Indstævnte leverede Byggematerialier, som af ham skulde benyttes til at opmure den Bygning, for hvis Opførelse Appellanten var Entreprenør; og Appellanten, som efter Iversens Fratræden benyttede Materialierne til Bygningens Opførelse ved en anden Murers Hjælp, maatte derfor allerede som Følge heraf være pligtig til at betale Indstævnte deres Værdi efter de i Slutsedlen fastsatte Priser. I Betragtning heraf maa det, endog bort-

set fra, hvad der, som i Dommen sket, med Føje kunde udledes af Appellantens Skrivelse af 29 Oktober 1893, have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat.

I Medfør af Forordning af 11 August 1819 findes Appellanten at maatte ansees med en Bøde af 200 Kroner for unødigt Trætte.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. For unødigt Trætte bør Appellanten, Tømmermester L. Rasmussen til Justitskassen bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte: Tømmermester L. Rasmussen i 1893 havde paataget sig at opføre en Villa i Hellerup i Entreprise for en Trediemand, aftalte han i September s. A. med en Murmester Iversen, at denne i Henhold til Tegninger og Beskrivelser skulde udføre Murarbejdet ved bemeldte Villa med Grundgravning, Tillæg af Murmaterialer m. m. og Kloakledning etc. for en Sum af 4200 Kr. Denne afsluttede i den Anledning under 8 September 1893 en skriftlig Overenskomst med Sagsøgeren: Grosserer P. Joost-Petersen, hvorved han erkjendte af sidstnævnte til nærmere fastsatte Priser at have kjøbt visse Kvanta Sten, Kalk og Cement at levere i Hellerup, saaledes at han som Betaling for Varerne skulde for hver Levering give Anvisning paa Indstævnte, af hvem Regningerne derefter skulde paategnes »til Udbetaling i Henhold til Konditionerne«, o: Halvdelen, naar Bygningen var rejst og Resten, naar den blev prioriteret, og forsynede Indstævnte bemeldte Overenskomst med en Paategning saalydende: »Undertegnede Tømmermester L. Rasmussen erklærer mig enig heri.«

Efterat Sagsøgeren overensstemmende dermed havde leveret endel af de omhandlede Varer paa Byggepladsen i Hellerup, fraspagde Murmester Iversen, inden han endnu havde paabegyndt det omhandlede Arbejde og benyttet nogen Del af de saaledes dertil leverede Materialier, sig af økonomiske Grunde dette Arbejde, og blev der i den Anledning efter Aftale af Murmester Iversen den 27 Oktober 1893 givet en Regning af 21 s. M. fra Sagsøgeren over de hidtil leverede Varer en Paategning om, at der hidtil var leveret Varer til den ommeldte Villa til et Beløb af 980 Kr. 76 Øre, og at han anviste dette Beløb til Udbetaling af Ind-

stævnte »i Henhold til Konditionerne«, dog med Forbehold om, at der var beregnet noget formeget for Kjørsel, medens Indstævnte den 29 s. M. udfærdigede en Skrivelse til Sagsøgeren, hvorved han erkjendte at have kjøbt af denne det resterende Parti Sten m. m. til den omtalte Villa i Hellerup« ifølge Murmester Iversens Slutteddel af 8 September 1893 »(o: paa de i denne Overenskomst indeholdte Vilkaar), saaledes at Betalingen blev at erlægge af Indstævnte »i Henhold til Konditionerne«.

Overensstemmende dermed leverede Sagsøgeren derpaa yderligere i Slutningen af Aaret 1893 endel Varer til den omhandlede Villa i Hellerup til et samlet Beløb efter hans Opgjørelse af 936 Kr. 88 Øre, og modtog han, som den 15 December 1893 vil have tilstillet Indstævnte en samlet specificeret Regning paa alle de hidtil for 980 Kr. 76 Øre og 936 Kr. 88 Øre leverede Varer, altsaa for 1917 Kr. 64 Øre, den 23 December s. A. fra Indstævnte et Beløb af 1000 Kr., hvorefter han altsaa endnu havde tilgode for Varer til Villæen 917 Kr. 64 Øre. I Januar og Februar 1894 leverede han derhos yderligere nogle Materialier til den ommeldte Villa, som han beregnede til 75 Kr. 80 Øre, og hans Retskrav for saadanne Materialier opgaves da af ham til 993 Kr. 44 Øre.

Dette Beløb afkrævede han Indstævnte, som imidlertid ikke betalte det, og Sagsøgeren anlagde saa først Sag ved Hof- og Stadsretten til dets Betaling, men, da Indstævnte der gjorde gjældende, at Forholdet hørte under Sø- og Handelsretten, hævede Sagsøgeren den nævnte Sag og anlagde derimod nærværende Sag her ved Retten mod Indstævnte til Betaling af 970 Kr. 62 Øre, idet han fra de 993 Kr. 44 Øre trak 22 Kr. 82 Øre, som han erkjendte vare blevne beregnede for meget i Kjørselsudgift, og han paastod altsaa Indstævnte dømt til »i Henhold til tidligere tilsendt specificeret Regning at betale 970 Kr. 62 Øre, som Indstævnte skyldte ham for Sten, Kalk og Cement m. m. leverede Indstævnte i en gros Partier til Brug i hans Næringsvej« med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 15 Oktober 1894 foruden skadesløse Sagsomkostninger.

Under foreløbig Procedure af Sagens Formalitet nedlagde Indstævnte først Paastand paa Sagens Afvisning, saaledes at der tilkjendtes ham Kost og Tæring, dels fordi Sagsøgerens nærmere Deduktion af Sagen ikke skulde stemme med Stævningen, dels fordi Sagen i Virkeligheden viste sig at angaa Betaling af de af Sagsøgeren til Murmester Iversen leverede Materialier, for hvilken Betaling Indstævnte kun under visse Betingelser, der ikke vare indtraadte, havde garanteret, og derefter ikke kunde siges at høre under nærværende Ret. Den saaledes nedlagte Afvisningspaastand blev imidlertid forkastet ved Rettens Kjendelse af 10 Januar d. A.

Under den derefter stedfundne Procedure af Realiteten har

Sagsøgeren i Anledning af fremkomne Indsigelser mod et Par Smaaposter paa hans Regning, uden dog at erkjende disse Indsigelsers Berettigelse, nedsat det af ham med Renter fordrede Beløb til 963 Kr. 69 Øre.

Det er under Proceduren givet, at samtlige de ovenforomtalte, af Sagsøgeren i Anledning af Opførelsen af den omtalte Villa i Hellerup leverede Materialier, derunder de oprindelig til Murmester Iversen leverede, der ved hans Fratræden henstode paa Byggepladsen, ere blevne anvendte ved den af Indstævnte som Entreprenør foretagne Opførelse af den ommeldte Villa, der derhos var bleven prioriteret længe før Sagens Anlæg.

Indstævnte har imidlertid gjort gjældende, at han — som allerede under Proceduren af Formaliteten antydet — kun havde garanteret for Betalingen af de til Murmester Iversen leverede Materialier under Betingelse af, at denne kom til at udføre selve Murarbejdet, og at han, der havde betalt Indstævnte mere end Beløbet for de Materialier, som han selv havde rekvireret og faaet, saaledes ikke kunde tilpligtes at betale de Iversen leverede Materialier, for hvilke det paastævnte Beløb i Virkeligheden skulde udgjøre Betaling, efterat Iversen var traadt tilbage fra Arbejdet, og det saameget mindre som selve det paagjældende Murarbejde, som han istedet havde maattet lade udføre ved en anden Mester, derved i og for sig var blevet ham endel dyrere, samt at han derfor egentlig vilde være helt at frifinde, men at han, da han gennem de paagjældende Materialier paa den anden Side ifølge en af ham opgjort Beregning i Virkeligheden havde bespart et Beløb af 304 Kr. 37 Øre, dog var villig til at betale Sagsøgeren samme, og han har derfor fordret sig frifunden mod at betale disse 304 Kr. 37 Øre uden Renter, og saaledes at der tilkjendes ham Sagsomkostninger, eller at disse dog hæves.

I de saaledes fremsatte Betragtninger findes der imidlertid aldeles ikke at kunne gives Indstævnte Medhold saalidt som i, at Noget af det, som Sagsøgeren deroverfor har fremsat, skulde være for sent fremført. Den af Indstævnte, da Murmester Iversen fratraadte, med Sagsøgeren truffne Aftale, der fandt sit Udtryk i den ovenfor gjengivne Skrivelse af 29 Oktober 1893 og nogle forudgaaende Skrivelser, skjønnes nemlig naturligen at maatte forstaas saaledes, at Indstævnte ganske indtraadte istedetfor Iversen i dennes Forhold til Sagsøgeren med Hensyn til baade de allerede leverede Materialier og dem, der endnu skulde leveres, og Indstævnte vilde i modsat Fald efter det Foreliggende ogsaa have savnet enhver Beføjelse til at anvende de allerede leverede ubetalte Materialier ved Villaens Opførelse, uden at det i denne Forbindelse kan faa nogen Betydning, at Murmester Iversens Tilbagetræden medførte, at selve Murarbejdet blev dyrere for Indstævnte, og det skal derfor endnu kun nævnes, at dermed

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Niels
Jørgensen til Høiesteretssagførerne Hansen og
Salomon 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Jørgensen, der er født i Aaret 1857 og tidligere har været straffet for forskellige Lovovertrædelser, deriblandt mange Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger, saavel som for sidstnævnte Forseelse alene, senest ifølge Lunde og Skam Herreders Politiretsdom af 16 August d. A. med Tvangsarbejde i 72 Dage for Betleri, tiltales under denne Sag, som i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, paany for Betleri, og maa det i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i Forening med den i 1ste Instants Medtiltalte, hvem han den 14 Juni traf i en Kro mellem Vejle og Tarm, hvorefter de fulgtes ad videre, har den paafølgende Dag betlet flere Steder i Skjern og Tarm, dels om Penge, dels om Mad.

For sit omhandlede Forhold er Arrestanten ved Politiretsdommen rettelig anseet efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdagen den 13 Februar.

Nr. 323.

Advokat Halkier

contra

Peder Christensen (Def. Salomon),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Straffelovens
§ 277.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 August 1895: Arrestanten Peder Christensen og de Tiltalte Søren Christensen og Oskar Christian Jensen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Christensen i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Jensen i 3 Gange 5 Dage. I Salær til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Petersen, betaler Arrestanten 25 Kroner og i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Prokurator Wolff, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En ligeledes 25 Kr. Aktiøns øvrige Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Steinthal, 40 Kr., udredes af Tiltalte Christensen med $\frac{1}{2}$, dog saaledes, at Arrestanten deraf in solidum med ham tilsvare Halvdelen, af Arrestanten og Tiltalte Jensen, En for Begge og Begge for En, med $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Christensens Vedkommende anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaa-vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler fornævnte Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Salomon 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Christensen for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Straffelovens § 277, Søren Christensen for Overtrædelse af Straffelovens § 277 og Oscar Christian Jensen for Tyveri og Betleri. Arrestanten, der er født den 17 Marts 1866, er bl. A. anseet: ved nærværende Rets Domme af 2 Februar og 29 Juni 1889 henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. tildels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Sorø Birks Politirets Dom af 13 Marts 1893 efter Lov 3 Marts 1860 med Tvangsarbejde i 24 Dage. Ved Tiltalte Christensens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: En Dag i Oktober f. A. forfal-

skede nævnte Tiltalte en ham tilhørende Fjedervægt saaledes, at denne, naar den blev benyttet, angav en mindre Vægt end den virkelige. Denne Forfalskning udførte Tiltalte, dels ved at flytte den Plade, hvorpaa Vægtskalaen var angivet, dels ved at binde den i Vægten anbragte Fjeder sammen ved Hjælp af et Stykke Staaltraad, saaledes at Fjederen blev for stram og derfor gav mindre efter for Trykket af den paahængte Byrde, end den skulde. Tiltalte, der havde forfalsket Vægten i den Hensigt at benytte den ved Opkøb af Klude, Ben og gamle Aviser, har derefter — — — — —

Ved Arrestantens og Tiltalte Christensens egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det fremdeles bevist, at Arrestanten og nævnte Tiltalte have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 26 November f. A. indfandt Arrestanten sig paa Brændevinsbrænder Frederik Larsen Brincks Bopæl for at opkøbe gamle Aviser, og Brinck tilbød ham da en Del Aviser til en Pris af 7 Øre Pundet. Denne Pris vilde Arrestanten imidlertid ikke inklade sig paa at give for Aviserne, og da han derpaa forlod Brinck, raabte denne efter ham, at han vilde sælge Aviserne for 6 Øre Pundet. Arrestanten gik imidlertid desuagtet ned paa Gaden, hvor han fortalte Tiltalte Christensen, der tilfældig var tilstede, hvad der var passeret mellem ham og Brinck, og Tiltalte rakte ham da den ovennævnte forfalskede Vægt og ytrede samtidigt: »Kjøb Du bare Aviserne; her er min Vægt; den er god nok«, idet det var hans Mening, at Arrestanten skulde benytte hans Vægt ved Kjøbet af Aviserne for saaledes at faa disse billigere, end Brinck tænkte sig at sælge dem. Arrestanten, der strax tog imod Vægten, skjøndt han vidste, at den var forfalsket, henvendte sig derpaa paany til Brinck og bad denne om at maatte se paa de Aviser, som han vilde sælge. Aviserne, der vare i flere Pakker, blev dernæst af Arrestanten vejede paa Tiltaltes Vægt, og Vejningen gav saa det Resultat, at Aviserne ialt vejede ca. 71 Pd. Da Brinck imidlertid mente, at dette ikke kunde være rigtigt, lod han en af Pakkerne, der efter Tiltaltes Vægt skulde veje ca. 8 Pd., efterveje, og da det herved viste sig, at denne Pakke vejede $10\frac{3}{5}$ Pd., forlangte han, at alle Pakkerne skulde vejes efter. Herpaa vilde Arrestanten imidlertid ikke inklade sig, og Brinck lod ham saa anholde. Under Sagen er det oplyst, at de paagældende Aviser, som Arrestanten efter sin Forklaring iøvrigt kun vilde have kjøbt, saafremt Brinck var gaaet ind paa at sælge dem for 5 Øre Pundet, ialt vejede ca. 90 Pund.

Ved Arrestantens og Tiltalte Jensens egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de den 16 December f. A. om Aftenen i Forening hemmeligt have tilegnet sig nogle tilsammen til 1 Kr. vurderede Stykker Tømmer — saakaldte Bomme, der benyttes til Bygningsstilladser — hvilket tilhørte Tømmer-

mester Rasmus Petersen og beroede frit fremme paa en ved Mysundegade liggende aaben Mark i Nærheden af nogle nyopførte Bygninger. Efter samtlige foreliggende Oplysninger vil det nævnte Forhold være at tilregne Arrestanten og Tiltalte som Tyveri, uden at der vil kunne tages noget Hensyn til, at Arrestanten har angivet, at han antog, at Tømmeret ikke var henlagt paa Marken af dets Ejer, og at han derfor gik ud fra, at det var Hittegods.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten og Tiltalte Jensen den 17 December f. A. om Aftenen i Forening har frastjaalet Knud Christian Hans Bache en til 20 Kroner vurderet Overfrakke, der hang frit fremme i Entreen til en Lejlighed, i hvilken Entree de havde indfundet sig for at betle. Vel har Arrestanten, der, efter under Hovedforhøret at have nægtet at have begaaet dette Tyveri i et den 24 Juni d. A. afholdt Reassumptionsforhør tilstod sig skyldig i Tyveriet, senere fragaaet denne Tilstaaelse, men til denne Fragaalelse — der er ganske ubestyrket, medens Tilstaaelsen derimod er i høj Grad bestyrket — vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

Endelig er det ved de af Arrestanten og Tiltalte Jensen afgivne egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de i December f. A. have betlet forskellige Steder paa Frederiksberg.

I Henhold til Ovenstaaende ville Arrestanten og de Tiltalte være at ansee, Arrestanten efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og dens § 277, 1ste Stk., samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 17 Februar.

Nr. 60. Gaardejer **Jørgen Hatting Rørbye**
(Hansen)

contra

Gaardejer **Jacob Therkelsen** paa egne Vegne og som Mandatarius for Husmand **Jens Mølgaard m. Fl. (Hindenburg)**

betr. Betaling af 1012 Kr. 50 Øre m. m.

Bjerre Herreds Gjæsterets Dom af 6 November 1893: Indstævnte, Gaardejer Jørgen Hatting Rørbye af Barrit, bør til Citanten, Gaardejer Jacob Therkelsen i Flemming, dels paa egne Vegne og dels som Mandatarius for Husmand Jens Mølgaard sammesteds, samt for Snedker Henrik Jensen og for Snedker Carl

Hansen af Hornborg, betale 1012 Kr. 50 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 13 Juni d. A.; indtil Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1894: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterots Dom.

For Høiesteret er det oplyst, at der den 21 September 1891 mellem 17 Garanter — de saakaldte stiftende Medlemmer — for den i den indankede Dom omhandlede Spare- og Laanekasse blev indgaaet en skriftlig Overenskomst, hvorved de erkjendte sig pligtige til at erstatte det Beløb, for hvilket Kassen var bleven besvegen af Bestyrelsens Formand, og erklærede at være blevne enige om strax at dække Sparekassens Passiver, der med Renter androg 76,771 Kroner 14 Øre, og at reparere dette Beløb imellem sig paa en nærmere angiven Maade. Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at der under det nævnte Beløb var indbefattet Landmandsbankens Fordring stor 3000 Kroner med Renter, om hvis Berigtigelse denne Bank, skjøndt Fordringen ikke var forfalden, havde rettet Anmodning til fornævnte Sparekasses Bestyrelse, og det sees ikke, at der ved Repartitionen paa Garanterne er taget Hensyn til, at Indstævnte og hans Mandanter foruden at være Garanter være blandt Kautionsisterne for Gjælden til Landmandsbanken. Efterat derpaa de i Henhold til Overenskomsten indkomne kontante Beløb vare indbetalte i Banken for Horsens og Omegn med Anmodning fra Sparekassens Befuldmægtigede om blandt Andet at indfrie Sparekassens fornævnte Skyld til Landmandsbanken, blev det paagjældende Beløb af Banken for Horsens og Omegn den 28 s. M. krediteret førstnævnte Bank for Regning Hornborg Sogns Spare- og Laanekasse.

Efter det saaledes Anførte er det ikke Indstævnte og hans Mandanter, der have indfriet Kautionsbeviset, og det maa som Følge heraf blive uden Betydning, at dette af Landmandsbanken har Paategning om at være indfriet af disse, hvilket alene skyldes en herom paa Sparekassebestyrelsens Vegne gennem Banken for Horsens og Omegn til Landmandsbanken rettet Anmodning. Idet Indstævnte og hans Mandanter efter det Foranførte ikke som Kautionsister

have noget Regreskrav paa Appellanten som Medkautionist, vil denne allerede som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger findes Indstævnte, som uanseet derom i første Instants rettet Opfordring ikke er fremkommen med de til hans Raadighed staaende fornødne Oplysninger, navnlig den ovennævnte af Appellanten Høiesteret forelagte Overenskomst, at burde betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Appellanten. Gaardejer Jørgen Hatting Rørbye bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardejer Jacob Therkelsen paa egne Vegne og som Mandatarius for Husmand Jens Mølgaard, Snedker Henrik Jensen og Snedker Carl Hansen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et i Juli 1880 udstedt Kautionsbevis erklærede 8 Medlemmer af den daværende Bestyrelse for Hornborg Sogn Spare- og Laanekasse, nemlig H. R. C. Petersen, der var Formand og Kasserer for bemeldte Kasse, Indstævnte Gaardejer Jacob Therkelsen af Flemming, Husmand Jens Mølgaard sammesteds, Snedker Henrik Jensen af Hornborg, Snedker Carl Hansen sammesteds, Citanten, Gaardejer Jørgen Hatting Rørbye af Barrit, Teglblænder Chr. Nielsen af Vindingland og en Mand, der senere er afgaaet ved Døden, at da den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vexelbank i Kjøbenhavn havde indrømmet fornævnte Spare- og Laanekasse en Kassekredit paa 3000 Kr. eller Ret til at disponere indtil dette Beløb paa Banken udover Kassens Tilgodehavende hos samme, indestode Udstederne som Selvskyldnerkautionister En for Alle og Alle for En Banken for skadesløs Betaling med Renter og Omkostninger af bemeldte Kassekredit, hvilken dog fra Bankens Side kun kunde opsiges med et halvt Aars Varsel.

Under nærværende Sag har nu Indstævnte, Jacob Therkelsen, dels paa egne Vegne, dels som Mandatarius for fornævnte Jens Mølgaard, Henrik Jensen og Carl Hansen — næst at fremlægge det ovennævnte Kautionsbevis, forsynet med en den 29 September

1891 dateret Paategning fra Landmandsbanken, der gaar ud paa, at da Hornborg Sogns Spare- og Laanekasses Skyld til Banken, stor pr. 30 September 1891 — 3037 Kr. 50 Øre, er betalt af Indstævnte og hans nævnte 3 Mandanter, tilbageleveres Beviset i kvitteret Stand — i 1ste Instants ved en Gjæsteret paastaaet Citanten tilpligtet at betale Indstævnte paa dennes egne og hans Mandanters Vegne $\frac{2}{6}$ af det nysnævnte af dem til Landmandsbanken betalte Beløb, altsaa 1012 Kr. 50 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 29 September 1891 til den 24 Juni 1893 og 6 pCt. p. a. fra denne Dag, indtil Betaling sker, i hvilken Henseende Indstævnte ved Sagens Inkamination for Gjæsteretten har bemærket, at ihvorvel han og hans Mandanter formentlig i Medfør af D. L. 1—23—14 vilde være berettigede til at søge Regres hos en hvilkensomhelst af deres 4 Medforlovne for $\frac{4}{6}$ af det til Banken betalte Beløb, have de dog, da en af disse Medforlovne, som anført, er afgaaet ved Døden, og en Andens, nemlig H. R. C. Petersens, Bo er taget under Konkursbehandling, under nærværende Sag indskrænket sig til hos Citanten at indtale $\frac{2}{6}$ af Beløbet, som udgjøre de Andele, der herefter formentlig falde paa de to andre Medforlovne, Citanten og Teglbørnder Chr. Nielsen. Ved Gjæsteretsdommen er Citanten tilpligtet at betale til Indstævnte, dels paa dennes egne Vegne, dels i Indstævntes Egenskab af Mandatarius for hans ovennævnte Mandanter det indtalte Beløb, 1012 Kr. 50 Øre, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Gjæsteretsstævningens Dato den 13 Juni 1893, indtil Betaling sker, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Denne har ikke givet Møde for Overretten.

I § 1 i Vedtægten for den ovennævnte Spare- og Laanekasse, der ifølge Vedtægten har til Formaal at give Sognets Beboere og Tyende let Adgang til at opspare smaa Summer (fra 33 Øre) saavel som til at erholde mindre Laan paa kortere Tid, hedder det bl. A., at de saakaldte stiftende Medlemmer — med Hensyn til hvilke det oprindeligt var bestemt, at enhver Mand i Sognet, der indtraadte som saadant, skulde indsætte i Sparekassen som Begyndelseskapital mindst 10 Kr., samt at senere Indskud af bosiddende Mænd i Sognet paa mindst 20 Kr. gave Ret som stiftende Medlem, medens der ved et Tillæg til Vedtægten af 16de August 1889 bestemtes, at nye stiftende Medlemmer maatte have mindst 500 Kr. indestaaende i Sparekassen — ere Alle som En ansvarlige for »de i Kassen indestaaende Summer«, udgjøre Generalforsamlingen og sørge i det Hele for Kassens Bestyrelse ved af deres Midte for et Aar ad Gangen at vælge en Kasserer, der som Foreningens Formand afgjør Laaneforretningerne hver 14de Dag, og 8 Bestyrelsesmedlemmer. Iøvrigt hedder det i Vedtægten § 9, at Sparekassens indvundne

Overskud er dens Ejendom, som ikke kan komme Medlemmerne tilgode, men danner et Reservefond og kan efter Generalforsamlingens Bestemmelse anvendes til at fremme almeennyttige Formaal og veldædige Øjemed i Sognet.

Da det i August Maaned 1891 viste sig, at ovennævnte K. R. C. Petersen, der i en Række af Aar havde fungeret som Formand og Kasserer for Sparekassen, under denne sin Virksomhed havde til eget Brug anvendt den langt overvejende Del af Sparekassens Midler, idet der ved den derefter foretagne Undersøgelse til Dækning af Sparernes Indskud og den ovennævnte Gjæld til Landmandsbanken, der tilsammen udgjorde ea. 76,700 Kr., kun fandtes Aktiver til et Beløb af ca. 3300 Kr., blev Sparekassens Virksomhed standset, og i en Skrivelse af 28 August s. A. til Sparekassen begjærede Landmandsbanken derpaa sit Tilgodehavende ifølge Kassekrediten, 3000 Kr. med 5 pCt. Rente fra 1 Juli s. A., betalt senest 8 Dage fra Skrivelsens Dato. Som det fremgaar af den ovennævnte Paategning paa Kautionsbeviset, indfrieede Indstævnte og hans Mandanter derpaa den 29 September næstefter denne Gjæld ved Betaling af 3037 Kr. 50 Øre, og i Slutningen af Oktober s. A. sagsøgte han paa egne og sine Mandanters Vegne Citanten til Betaling af $\frac{2}{6}$ af dette Beløb med Renter; men ved den i bemeldte Sag inden Bjerre Herreds Gjæsteret den 10 Oktober 1892 afsagte Dom blev Citanten frifunden paa Grund af, at Søgsmålet, idet der ikke forelaa anden Opsigelse fra Bankens Side end dens ovennævnte Skrivelse til Sparekassen af 28 August 1891, antoges at være for tidligt anlagt. Efterat Indstævnte og hans Mandanter derefter under 18 November 1892 havde ladet en Opsigelse forkynde for Citanten, hvorved det tidligere indtalte Beløb med Renter opsagdes til Udbetaling senest et halvt Aar efter Forkyndelsen, har Indstævnte ifølge Stævning af 13 Juni f. A. anlagt nærværende Sag.

Under denne Sag har Citanten støttet sin Paastand om Frifindelse paa, at Gjælden til Landmandsbanken ikke skal være indfriet af Indstævnte og hans Mandanter i deres Egenskab af Kautionister, men at Forholdet i Virkeligheden skal være dette, at Gjælden er betalt af Sparekassens ovennævnte saakaldte stiftende Medlemmer, idet disse — der, efter hvad der er oplyst, strax efter at en Opgjørelse af Sparekassens Status havde fundet Sted, dækkede alle Sparernes Tilgodehavende med Renter til den 30 September 1891 og derpaa fordelte Tabet mellem sig efter Overenskomst — ved den ommeldte Fordeling ogsaa skulde have medtaget Gjælden til Landmandsbanken. Citanten har i saa Henseende forment, at der under de ovenfor anførte i § 1 i Vedtægten for Sparekassen brugte Udtryk: »de i Kassen indestaaende Summer«, for hvilke de stiftende Medlemmer ere ansvarlige, er indbefattet ikke alene de i Sparekassen indskudte

Summer, altsaa Sparernes Tilgodehavende, men ogsaa de Beløb, som paa anden Maade, saasom ved Laan, tilflyde Kassen, og at de stiftende Medlemmer saaledes ogsaa vare ansvarlige for Gjælden til Landmandsbanken. Men naar dette er Tilfældet, og denne Gjæld derhos, som paastaet, er bleven betalt af de stiftende Medlemmer — blandt hvilke Indstævnte og hans Mandanter hørte, da Gjælden blev indfriet, medens Citanten, der tidligere havde hørt blandt de stiftende Medlemmer, paa det nysnævnte Tidspunkt forlængst var udtraadt som saadant — maa Gjælden efter Citantens Formening betragtes som indfriet af Hoveddebitor selv, nemlig af Sparekassen ved dens Interessenter, de stiftende Medlemmer, og da Hoveddebitor selvfølgelig ikke har Regres til Kautionsisterne, maa det under nærværende Sag rejste Regreskrav saaledes, efter hvad Citanten har paastaet, ansees for uhjemlet. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at der ved det ovenanførte Udtryk i Vedtægtens § 1 kun kan antages at være sigtet til Sparernes Indskud, og forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at Landmandsbankens Fordring ogsaa maa falde ind herunder og i saa Henseende har paahævet sig, at denne Fordring i Sparekassens Bøger af ovennævnte H. R. C. Petersen var opført blandt Sparernes Tilgodehavender ifølge Indskud, kan der ikke tages noget Hensyn hertil, idet den Maade, hvorpaa Gjælden var opført i Sparekassens Bøger, selvfølgelig ikke kan forandre dens Karakter af en fra Laan hidrørende Gjæld. Der kan herefter ikke antages at have paahvilet de stiftende Medlemmer noget Ansvar for den heromhandlede Gjæld, og selv om der derfor maatte gaas ud fra, at der af andre af de stiftende Medlemmer end Indstævnte og hans Mandanter er ydet Bidrag til Gjældens Dækning — hvorom der iøvrigt intet nærmere er oplyst under Sagen — vilde det dog ikke kunne antages, at Indfrielsen, som af Citanten paastaet, er sket af Hoveddebitor. Da Indstævntes Krav under nærværende Sag herefter maa ansees at have Hjemmel i D. L. 1—23—14, idet det selvfølgelig maa være uden Betydning med Hensyn til Medkautionsisternes Ansvar, om Indstævnte og hans Mandanter, der, som Paategningen paa Kautionsbeviset udviser, have indfriet Gjælden, have modtaget endel af det til Indfrielsen fornødne Beløb af Andre, der ikke vare ansvarlige for Gjælden, maa det billiges, at Citanten ved Gjøesteretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte paa hans egne og hans Mandanters Vegne det indtalte Beløb med Renter som i Dommen bestemt, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 101.

C. Johansen (Selv)

contra

Overretsprokurator R. B. Lehmann (Ingen),

betr. Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1894: De ovennævnte for Citanten, Overretsprokurator R. B. Lehmann fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Journalist Carl Johansen til Statskassen bøde 200 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør han og til Citanten betale Sagens Omkostninger med 80 Kroner. For usømmelig Skrivemaade bøder Indstævnte til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 50 Kroner og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Høiestaretsdommen følger i næste Nr.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 Februar 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende

udgiven af

Høiesterets Protokolsekretærer.

39. Aargang.

Høiesteretsaaret 1895.

Nr. 52—54.

Mandagen den 17 Februar.

Nr. 101.

C. Johansen (Selv)

contra

Overretsprokurator R. B. Lehmann (Ingen).

(Fortsættelse fra forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste.

For de af Appellanten under hans Procedure for Høiesteret fremsatte fornærmelige Udladelser om Indstævnte og Andre vil han i Henhold til Instrux for Høiesteret af 7 December 1771 § 29 sammenholdt med Forordning om temere litigantes af 23 December 1735 § 2 være at ansee med en Bøde til Vor Frelzers Kirke paa 100 Kroner og have at betale ligesaa meget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlæggelsen af den idømte Bøde til Statskassen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Appellanten, C. Johansen, bør derhos bøde 100 Kroner til Vor Frelzers Kirke og ligesaa meget til Justitskassen. Saa betaler han og til denne Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I tvende til Citanten, Overretsprokurator R. B. Lehmann som Exekutor i Kjøbmand Ludvig Johansens Dødsbo adresserede, aabne Brevkort tilskrev Indstævnte, Journalist Carl Johansen, der var Arving i bemeldte Bo, i Juni f. A. Citanten følgende:

»Da der endnu ikke er indkaldt Skiftemøde i Ludvig Johansens Dødsbo i Henhold til min paa min Broders og egne Vegne til Dem i Fredags Morges stillede skriftlige Opfordring, maa jeg anmode om, at det ufortøvet sker, ligesom jeg ønsker en Forklaring over Deres uheldige Forsøg paa bag min Ryg at træffe Overenskomster for at forhindre mig i fuldt at hævde alle Krav. Det synes ligesaa upassende som utilladeligt i Deres Stilling.

Kjøbenhavn, 19/6 93. Halmtorvet 45. Ærbødigt

C. Johansen. ◀

»Efter Deres Ønske sender jeg Dem pr. rekommanderet Brev Gjenpart af mine Fuldmagter, og haaber jeg, at De efter moden Overvejelse erkjender, at Deres Optræden i Dag paa Skiftemødet i Ludvig Johansens Dødsbo var ligesaa uheldig som ulovlig, da De som Exekutor i alle Tilfælde var forpligtet til at tilføre Skifteprotokollen, at De nægtede at modtage den af mig præsenterede Protokollation, som jeg derfor nu seer mig nødsaget til at lade Dem præsentere ved Notarius publicus, og haaber jeg deri forlangte Skiftemøder indkaldes, da jeg ellers maa forlange Boerne overgivet Skifteretten for at forhindre Dem i at dække over Mislighederne ved Skiftebehandlingen.

Kjøbenhavn, 29/6 93. Halmtorvet 45. Ærbødigt

C. Johansen. ◀

Da Citanten, der foruden at være Exekutor i det nævnte Dødsbo tillige i Forening med en Trediemand var Exekutor testamenti i Dødsboet efter Enkefru Mariane Harboe, i hvilket Bo Indstævnte ligeledes var Arving, har forment, at de ommeldte Brevkort, særlig den i det førstommeldte indeholdte Passus, fra Ordene: »ligesom jeg ønsker en Forklaring« til Slutningen og den i det sidstommeldte indeholdte Passus fra Ordene: »Deres Optræden i Dag« til Slutningen, indeholdt fornærmelige Beskyldninger og Sigtelser mod ham baade i Almindelighed og i Særdeleshed overfor hans Stilling som Exekutor i de nævnte Boer, har han under nærværende Sag paastaet Indstævnte for Fremsettelsen af de nævnte Beskyldninger og Sigtelser anset med Straf efter Straffeloven, Udladelserne mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede skadesløse Sagsomkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gjør gjældende, at der ved Behandlingen af de ommeldte Boer har fundet saadanne Urigtigheder og Misligheder Sted, at han har været beføjet til at udtale sig som sket. Han har derhos benægtet, at de nævnte Udladelser ere fornærmelige for Citanten.

Da der imidlertid maa gives Citanten Medhold i, at de ovennævnte Udladelser som indeholdende Beskyldninger og Sigtelser mod ham for mindre hæderlig Handlemaade under Boernes Behandling ere fornærmelige mod ham, særligt i hans Stilling som Sagfører og Exekutor i Boerne, og Indstævnte ikke har ført nogetsomhelst Bevis for sin Beføjelse til at udtale sig som ommeldt, ville Udladelserne være at mortificere og Indstævnte at ansee efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, efter Omstændighederne af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos han vil have at betale Citanten Sagens Omkostninger med 80 Kroner.

For de usømmelige Udladelser, som Indstævnte er fremkommet med i de af ham fremlagte Indlæg, hvoraf fremhæves, at han har beskyldt Citanten for at »lyve« og betegnet hans Handlemaade som »Idiotisme« og »Prokuratorkneb« og en af ham fremsat Paastand som »grinagtig«, samt har betegnet nogle af Citanten og dennes Medexekutor foretagne Handlinger som »gyselige Dumheder« og Sidstnævnte som »pjaltet«, »fejg« og »gemen«, samt hans Forhold som »Rævestreger«, vil Indstævnte ifølge L. 1—12 være at ansee med en Mulkt af 50 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, hvorhos han i Medfør af Fdg. 23 December 1735 § 2 vil have at betale et lige Beløb til Justitskassen. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 399. Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Andreas Jørgensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 161, 173 og 176.

Lejre Herreds Extrarets Dom af 15 November 1895: Arrestanten Andreas Jørgensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører J. P. Nielsen, og Defensor, Prokurator Hude, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 December 1895: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Lehmann, betaler Arrestanten Andreas Jørgensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Andreas Jørgensen til Høiesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants er paadømt ved Lejre Herreds Extraret, tiltales Arrestanten Andreas Jørgensen for de i Straffelovens §§ 161, 173 og 176 ommeldte Forbrydelser.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de iøvrigt foreliggende Oplysninger er det godtgjort, at han overfor Marie Magdalene Jørgensen og Valborg Hansine Jørgensen, der ere Døttre af Arrestanten og dennes Hustru Henriette Christine Olsen og ere fødte henholdsvis den 1 Maj 1873 og den 26 Juni 1889, har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Med Datteren Marie har han i Begyndelsen af 1881, altsaa da hun endnu ikke var otte Aar gammel, fuldbyrdet Samleje en Dag, da hun fra Arrestantens og dennes Hustrus Hjem indfandt sig i et Ærinde hos ham paa en Gaard, hvor han midlertidigt havde Arbejde. I Februar 1882 havde han i Løbet af en 14 Dages Tid, hvor hans Hustru opholdt sig udenfor Hjemmet, hyppigt Samleje med Marie, som i den Tid delte Seng med ham; og i Tiden fra Foraaret 1883 indtil 1 Maj 1884, da Marie kom ud at tjene, har han mangfoldige Gange fuldbyrdet Samleje med hende dels paa et Loft i det Hus, hvor han boede, dels i en Skov, hvor han arbejdede.

Datteren Valborg har han flere Gange i afvigte Sommer — da Barnet var i en Alder af sex Aar — taget op i Sengen til sig og behandlet hende uterligt ved at beføle hende paa hendes blottede Kjønsele og føre en af sine Fingre ind i disse.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten har udvist følgende Forhold overfor Pigebørnene Christine Rudolfine Andersen, der er født den 13 September 1877, og Elisabeth Christine Henriette Bøwig, der er født den 15 Februar 1881.

Christine Andersen, der er en Søsterdatter af Arrestantens

Hustru og i hver af Somrene 1886, 1887, 1888 og 1889 opholdt sig en Maanedstid hos Arrestanten og dennes Hustru, har han hver Gang, hun saaledes har opholdt sig hos ham, jævnlig vist uterligt Forhold imod ved at beføle hende mellem Benene, udenpaa Klæderne. Under hendes Ophold hos ham i 1886 eller 1887 har han fremdeles en Dag, da han befandt sig alene med hende paa sit Loft, blottet sit mandlige Lem for hende og ladet hende med sin Haand beføle dette. Endelig har han under hendes Ophold hos ham i Sommeren 1889, medens hun en Tid havde Natteleje i samme Seng som han, flere Gange — efter Arrestantens Forklaring 4 à 5 Gange — om Aftenen eller Natten dels befølt hende paa hendes blotte Legeme og navnlig paa hendes Kjønssdele, dels taget hendes Haand og med denne ladet hende omfatte og beføle hans mandlige Lem, dels gnedet dette imod hendes Legeme og dermed berørt dels hendes Kjønssdele dels hendes Tarmhul, dog uden at føre det ind i hendes Legeme.

Elisabeth Bøwig har Arrestanten i Sommeren 1892, medens han arbejdede paa hendes Plejefaders Fæstegaard, dels en Gang udvist uterligt Forhold imod, idet han kastede hende om i noget Halm i Gaardens Lade, tog hendes Klæder op og befølte hendes Kjønssdele og derpaa, efterat have blottet sit mandlige Lem, lagde sig ovenpaa hende og førte det op imod hendes Kjønssdele, som han berørte dermed, dog uden at føre det ind i dem, dels en Gang, under iøvrigt lignende Omstændigheder, fuldbyrdet Samlejet med.

Det maa antages, at de paagjældende Pigebørn i det hele villieløst have fundet sig i Arrestantens Behandling af dem. Det er ikke oplyst, at denne hos nogen af dem har efterladt legemlig Skade.

Arrestanten er født den 28 Juni 1838 og er ikke funden forhen straffet.

For de Arrestanten saaledes overbeviste Forbrydelser — der ifølge Justitsministeriets Resolution af 28 Oktober d. A. ere inddragne under Tiltalen, ogsaa forsaavidt de ere foregaaede for over ti Aar siden — vil han være at ansee dels efter Straffelovens § 161, jfr. § 173, disse Paragrafer tildels sammenholdte med § 176, dels efter dens § 173 tildels sammenholdt med § 176, med en Straf, der efter Omstændighederne findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i otte Aar.

Nr. 84. Parcellist **Johan Nielsen** af Høisager
(Høgsbro)

contra

Gaardejer **Jørgen Pedersen** af Høisager (Ingen)

betr. Betaling af 61 Kr. 75 Øre m. m.

Kronborg østre Birks ordinære Rets Dom af 15 Oktober 1890: Indklagede, Parcellist Johan Andreas Nielsen af Højsager, bør til Klageren, Gaardejer Jørgen Pedersen sammedes, betale 61 Kr. 75 Øre med Rente 5 pCt. p. a. fra den 25 November 1889 til Betaling sker. — Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Januar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 Maj 1894 er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Skjødet af 3 September 1827 kan ikke ansees at gaa ud paa videre end at paalægge daværende og efterfølgende Ejere af Indstævntes Ejendom imod at erholde det fastsatte Pengevederlag at udrede de Naturalydelse af de i Skjødet nævnte Arter, som i Fremtiden maatte blive af-fordrede Ejerne af den ved Skjødet solgte, nu Appellanten tilhørende Parcel, og forsaavidt disse Naturalydelser i Medfør af den senere Lovgivning ikke længere affordres de Vedkommende, idet de paagjældende Arbejder udføres ved de kommunale Myndigheders egen Foranstaltning, har det derfor ikke Hjæmmel i den anførte Bestemmelse, at Indstævnte skulde være pligtig at godtgjøre Appellanten den Forøgelse af dennes Skatter til Amts- og Sognekommunen, som bemeldte Forandring med Hensyn til Naturalydelsernes Udredelse har medført. Da der derhos efter det i Dommen anførte ikke er Føje til at antage, at Indstævnte har misligholdt sin Forpligtelse, maa det billiges, at Appellanten ved Dommen er tilpligtet at betale det af Indstævnte for-

drede Beløb. Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Parcellist Johan Nielsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kronborg østre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instant Indstævnte Gaardejer Jørgen Pedersen af Højsager Citanten Parcellist Johan Andreas Nielsen sammesteds tilpligtet i Henhold til Bestemmelserne i et af den daværende Ejer af Indstævntes Ejendom Lundegaarden Matr. Nr. 2 a af Højsager den 3 September 1827 udstedt, den 21. August 1844 thinglæst Skjøde paa den Citanten nu tilhørende Parcel Matr. Nr. 2 d af Højsager, skyldsats for gl. Hartkorn 2 Skp. 1 Fdk. 1½ Alb. og nyt Hartkorn 3 Skp. > Fdk. 2½ Alb., at betale i Afgift for Aarene 1877—89 incl. 61 Kr. 75 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum den 25 November 1889 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst, og da denne Paastand ved Birkethingets Dom toges til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, har Citanten nu indbragt Sagen her for Retten, hvor han ligesom for Underretten har paastaaet sig frifunden, hvorhos han har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instantser. Indstævnte procederer principalt til Stadfæstelse af Underretsdommen, medens han mest subsidiært har paastaaet Citanten tilpligtet at betale 7 Kr. 98 Øre, som Indstævnte skal have udredet i Skoletiende af Citantens Ejendom i de ovennævnte 13 Aar med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Datum, hvorhos han i alle Tilfælde paa-
staar sig tillagt Appellens Omkostninger.

I det ovennævnte Skjøde findes følgende Bestemmelse:

Kjøberen betaler alle af den ham overdragne Parcel gaaende Skatter og Afgifter fra 1 Juli d. A. og tilsvarende for bemeldte Parcel forholdsmæssig Del af Hæftelsen til Banken; derimod er han fri for Konge- og andre Rejser, for Leverance af Furage og for Vejarbejde, mod at han til mig (∴ Hovedparcellens Ejer) betaler hvert Aars Mikkelsdag og første Gang i Aar 1 Rdl. Seddel siger een Rigsdaler Seddel pr. Skp. Hartkorn af Parcelen, da jeg eller min Gaards tilkommende Ejere for denne Betaling udfører bemeldte Rejser m. v.

Det er uomtvistet, at den i denne Bestemmelse omtalte Afgift, der udgjør 4 Kr. 75 Øre aarlig, altsaa for de ovennævnte 13 Aar de paastævnte 61 Kr. 75 Øre ingensinde er betalt af Citanten til Indstævnte, men Citanten støtter sin Paastand om Frifindelse derpaa, at han som Ejer af Matr. Nr. 2 d selv svarer efter almindelig kommunal Ligning alle af Ejendommen gaaende Skatter og Afgifter, og at Indstævnte ikke har udført nogen af de nævnte Præstationer for ham, hvilket han mener er Forudsætningen for Udredelsen af den heromhandlede aarlige Afgift af 4 Kr.

Det maa nu vel ansees for tilstrækkeligt oplyst for Overretten, at Citanten i de nævnte Aar har ydet Bidrag til Amtets og Sognekommunens Vejvæsen og til den Kjørsel, der udredes af Amtsrepartitionsfonden, hvilke Bidrag ere paalignede Citanten efter Parcellens Hartkorn, medens det ikke er oplyst, at Indstævnte i noget af de omhandlede Aar har for Citanten udført nogen saadan Præstation, som omhandles i Skjødet, ligesom der maa gives Citanten Medhold i, at hans Forpligtelse til at betale Afgiften maa ansees betinget af, at Indstævnte udfører de i Skjødet ommeldte Rejser m. m. Men denne Betingelse er ogsaa opfyldt, idet det er in confesso, at Citanten ikke har haft enten Rejser eller Vejarbejde at udføre, i alt Fald med Undtagelse af en enkelt Rejse, med Hensyn til hvilken bemærkes, at det ikke kan lægges Indstævnte til Last, at han ikke har udført samme, da han ikke af Citanten var bleven underrettet om den denne givne Tilsigelse. Men yderligere Betingelse for Afgiftens Betaling kjender Skjødet ikke. Navnlig kan det ikke antages, at det skulde være Betingelse for Citantens Afgiftsbetaling, at Indstævnte i det paagjældende Aar virkelig havde haft Kjørsler eller Vejarbejde at udrede; thi Citantens Afgift kan ikke betragtes som en egentlig Betaling for Indstævntes Præstation, men som en hans Ejendom paalagt fast Afgift, og ligesaa lidt som denne kan forhøjes, ligesaa lidt kan den nedsættes eller ophæves, fordi der i det paagjældende Aar ikke har været nogen Præstation for Indstævnte at udføre.

Citanten vil derfor være at dømme efter Indstævntes Paastand, og Underrettsdommen, der er kommet til samme Resultat, og hvis Bestemmelse, om at Sagens Omkostninger for Underretten ophæves, maa billiges, vil saaledes i det Hele kunne stadfæstes. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 389. Høiesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Christian Pedersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Hassing-Refs Herreders Extrarets Dom af 28 September 1895: Tiltalte Tømrersvend Frederik Christian Pedersen af Hurup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Kjøbmand Hancke i Vestervig 4 Kr. samt ellers udrede alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen og Abildhauge, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyudelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 November 1895: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sælærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Frederik Christian Pedersen til Høiesteretssagførerne Hansen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tømrersvend Frederik Christian Pedersen for Tyveri, og ere de med Sagen forbundne nærmere Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og efter hvad der iøvrigt er oplyst, følgende:

Da Tiltalte den 30 Juni d. A. om Eftermiddagen — som han mener mellem Kl. 6 og 6¹/₂ — forlod Vestervig Kro for at begive sig til Hurup, hvor han den Gange havde Arbejde hos en Tømrer Mads Jensen, saa han paa den forbi Kroen førende Landevej, der gaar i Vest og Øst, et kort Stykke Nord for Kroen en lille hvid Hund, der, efter hvad der under Sagen er oplyst, var forsynet med et rødt Halsbaand og tilhørte Kjøbmand Hancke, og udenfor hvis Hus den maa antages at have opholdt sig, og da Hunden, efterat Tiltalte var standset, kom hen til ham, klappede han den og tog den op til sig og gik videre med den. Da han var gaaet et Stykke ad Hurupvejen, vil han have sat Hunden ned, og da denne, der først var løbet ad Vestervig til, kort efter — som Tiltalte har udtrykt sig — kom tilbage til ham, tog han den atter op og bar den videre, indtil han i Arbejdsmand Peter Lyng Petersens, ved Hurupvejen beliggende Hus, fik en Snor, i hvilken han derefter trak Hunden til Hurup.

Efter hvad bemeldte Arbejdsmands Hustru til en Politirapport har forklaret, vilde Hunden ikke følge med Tiltalte og strittede imod af al Magt, og hun har ligeledes forklaret, at hun, der kort iforvejen paa Vejen saa Tiltalte komme bærende paa Hunden, der imidlertid slap fra ham og løb ad Vestervig til, saa stærkt den kunde, dengang tillige saa Tiltalte løbe efter Hunden, samt at det maa være lykkedes ham at indhente den, da han kort efter kom bærende med den til deres Hjem, og efterat denne Forklaring i Retten er bleven foreholdt Tiltalte, har han indskrænket sig til at bemærke, at han ikke kan svare noget hertil, idet han har foregivet, at han paa Grund af Beruselse ikke beregnede eller tænkte over, hvad han gjorde.

Efterat Tiltalte var ankommen til Hurup, bød Portør Jensens Hustru, der tilligemed sin Mand bor i Tømrer Mads Jensens Sted, og hvem Tiltalte havde fortalt, at han havde købt Hunden i Vestervig for 8 Kr., Tiltalte 4 Kr. for Hunden, men herpaa vilde Tiltalte, der erklærede, at han vilde forære sin Kjæreste Hunden, ikke gaa ind, og samme Aften tog Tiltalte med Toget til Sjørring Station, hvorfra han bragte Hunden til det Sted, hvor hans Kjæreste boede, og hvor han, da han ikke traf hende hjemme, lod Hunden blive, idet han foregav, at han havde faaet Hunden foræret. Tiltalte, der efter sin egen Forklaring, da han tog Hunden, vel havde faaet temmelig meget at drikke, men som dog ikke var fuld, har paa Forespørgsel om, hvorledes det kunde falde ham ind at tilegne sig Hunden, erklæret, at han herom ikke kan sige noget og aldeles ikke veed det, samt derhos yderligere bemærket, at det dog ikke var hans Mening at beholde Hunden, men at han vilde indrykke et Avertissement i Avisen, for at vedkommende Ejerman kunde melde sig; men til denne Forklaring kan der, efter hvad der er oplyst, intet Hensyn tages, idet det kun skal bemærkes, at Tiltalte selv har vedgaaet, at

han af en Tredjemand var bleven underrettet om, at oftnævnte Hund vistnok tilhørte Kjøbmand Hancke i Vestervig. Hunden, der af Ejeren er anslaaet til en Værdi af 10 Kr., er bleven udleveret til denne, der har gjort Fordring paa at faa et Beløb af 4 Kr. erstattet, som hans Hustru har erlagt for at komme i Besiddelse af Hunden, hvilken Paastand, som Tiltalte Intet har havt at erindre imod, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

For sit heromhandlede Forhold, der efter alt, hvad der foreligger, maa betragtes som Tyveri, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1873, og som ifølge Krigsrets Dom af 2 Juli f. A. ved 8de Regiment er bleven anseet for Tyveri og uberettiget Pengelaan af Undermænd, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og derhos dømt til at have sin Bestilling som Korporal forbrudt, være at ansee efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Erstatningen billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 18 Februar.

Nr. 363.

Advokat Nellemann

contra

Olafur Thorsteinsson (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig Straffelov for Island af 25 Juni 1869 § 299.

Akureyri Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Oktober 1894: Anklagede, Extrapostbud Olafur Thorsteinsson bør erlægge 8 Kr. i Bøde til Landskassen eller, hvis Bøden ikke erlægges i rette Tid, hensættes i 3 Dages simpelt Fængsel Saa bør han ogsaa udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derihlandt 4 Kr. til sin Defensor for Underretten, Børnelærer Pall Jonsson. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 21 Januar 1895: Anklagede, Olafur Thorsteinsson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger — med Undtagelse af Omkostningerne af Anklagedes Fængsling — deriblandt 4 Kr. til Anklagedes Defensor for Underretten, Pall Jonsson, samt Sag-

førersalær til Aktor og Defensor for Overretten, cand. jur. H. Thorsteinsson og Sagfører Eggert Briem, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. Underdommeren, Byfoged Klemens Jonsson, betaler 50 Kr. i Bøde til Landskassen samt afholder de af Anklagedes Fængsling flydende Omkostninger, der erlægges inden 8 Uger fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, Advokat Nellemann og Høiesteretssagfører Lunn tillægges der i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en den 25 Oktober 1894 i Akureyri Kjøbstads Extraret afsagt Dom blev Anklagede Olafur Thorsteinsson dømt for Overtrædelse af almindelig Straffelovs § 299 i 8 Kr.s Bøde til Landskassen, eller subsidært i 3 Dages simpelt Fængsel. Saa blev han og dømt til at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Defensionssalær til den beskikkede Defensor Pall Jonsson.

Den 9 Juli 1894 blev der til Byfogden paa Akureyri bragt en 4 Aar gammel Hoppe, der var brækket paa begge Sider af Ryggen, uden Sko paa det ene Bagben og med et Saar paa det ene Øre. Dagen før havde Anklagede redet paa Hoppen, der var hans Ejendom, et godt Stykke Vej, og det er bevist, at den havde, da han bemeldte Dag tog den i Brug, en haarløs Plet (tilgroet Saar) af Størrelse som en Fingerspids paa den venstre Side af Ryggen, men paa den højre Side nogle Vabler uden Hævelse, samt ogsaa at Hoppen da var helt beslaaet. Det kan ansees udenfor al Tvivl, at den Rygskade, der fandtes paa Hoppen Dagen efter, at Anklagede brugte den, stammede fra Ridtet, som ogsaa, at han har redet Skoen paa det ene af dens Bagben væk, men paa den anden Side kan det ikke antages, at Anklagede, uagtet han red Hoppen i den Tilstand, den var den 8 Juli, har ved saadan Behandling, skjøndt derved foraarsagedes Skade, gjort sig skyldig i raa Mishandling eller grusom og op-rørende Behandling af Hoppen, og han har derfor ikke overtraadt Straffelovens § 299. Hvad angaar Saaret paa Øret, som ikke

nærmere er beskrevet i Forhørene, saa er der ikke Grund til at betvivle den af Anklagede afgivne Erklæring, at det ikke har været ham bekjendt, hvorfra det stammede. Anklagede, der er langt over kriminel Lavalder og ikke før er bleven straffet for nogen Forbrydelse, bør derfor i denne Sag fri at være.

Med Hensyn til Sagens Behandling for Underretten, saa har Underdommeren ved at hensætte Anklagede i Fængsel overtraadt § 48 i Forfatningslov af 5 Januar 1874, og bør han ifølge almindelig Straffelovs § 130 drages til Ansvar derfor og betale til Landskassen en Bøde af 50 Kr., saa bør han ogsaa udrede de af Anklagedes Fængsling flydende Omkostninger.

Nr. 253. **Louise Christine Louw**
(Halkier efter Or-ire)

contra

Skifteforvalteren i Frederiksberg, Birkedommer Ingerslev, der behandler Boet efter afgangne Manufakturhandler E. A. V. Hansen paa dette Boes Vegne (Ingen),

betr. Afsætning af Underholdningsbidrag til et udenfor Ægteskab født Barn.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 4 Oktober 1894: Den af Ugift Louise Christine Louw nedlagte Paa-stand om, at der af Boet afsættes Underholdningsbidrag til Barnet Karen Maren Margrethe Hansen, vil ikke være at tage til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1895: Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Prokurator A. L. Salomonsen tillægges i Salær 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Efter hele Indholdet af § 3 i den i den indankede Dom nævnte Lov af 12 April 1892 navnlig ogsaa dens Slutningsforskrift om, at det der omtalte uanvendte Beløb falder til Deling mellem Arvingerne, kan bemeldte Paragraf kun ansees anvendelig paa solvente Dødsboer, og det maa derfor billiges, at Appellantindens i de foregaaende Instantser

nedlagte Paastand er forkastet. Idet derhos efter den tidligere Procedure intet Hensyn her under Sagen kan tages til en først for Høiesteret fremsat subsidiær Paastand om Tilkjendelse af det Appellantinden for Tiden indtil Barnefaderens Død tilkommende Beløb, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Det Appellantindens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden Louise Christine Louw 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Advokat Halkier 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Manufakturhandler Emil August Vilhelm Hansen var død den 16 Januar 1894 uden at efterlade sig Enke eller Livsarvinger og hans Bo var taget under Behandling af Frederiksberg Birks Skifteret, anmeldte Citantinden, ugift Louise Christine Louw, at den Afdøde havde lovet at betale hende 20 Kroner maanedlig som Underholdningsbidrag til det af ham med Citantinden udenfor Ægteskab avlede Barn Karen Margrethe Hansen, født den 16 November 1891, hvilket Bidrag var betalt af ham for Tiden indtil den 1 Januar 1894, og paastod i Henhold til Lov Nr. 73 af 12 April 1892, § 3, at der af Boets Midler vilde være at afsætte et Bidrag af denne Størrelse eller subsidiært et af Skifteretten eller eventuelt Øvrigheden nærmere bestemt Bidrag fra 1 Januar 1894 indtil Barnets attende Aar. Denne Paastand, som Skifterettens Medhjælper i Boet, Overretssagfører Skibsted, modsatte sig, blev ved Skifterettens Kjendelse af 4 Oktober 1894 forkastet, og Citantinden, hvem der er meddelt fri Proces til Sagens Appel, har derefter ved Stævning til Birkedommeren i Frederiksberg Birk som Skifteforvalter paa Boets Vegne indanket bemeldte Kjendelse hertil, hvor hun paastaar den saaledes forandret, at der af Boet udredes 72 Kroner aarlig som Underholdsbidrag til fornævnte Barn fra den 1 Januar 1894 til dets 18de Aar, og at dette Bidrag for Tiden, indtil Udlæg i Boet finder Sted, udbetales Citantinden, medens Resten af Bidraget indsættes i Overformynderiet, eventuelt efter Fradrag af Mellemrente. Subsidiært paastaar Citantinden Bidragets Fastsættelse henvist til Øvrighedens Afgjørelse. Saa paastaar hun Skifteforvalteren paa Boets Vegne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger

efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator A. L. Salomonsen, hvilket i alt Fald paastaas udredet af det Offentlige.

Indstævnte har, skjøndt lovlig varslet, ikke givet Møde for Overretten.

Det er fra Boets Side ikke bestridt, at den Afdøde har erkjendt at være Fader til Barnet og ydet Bidrag til dets Underhold, men dets Indsigelse er støttet paa, at det ikke ved Øvrighedsresolution var paalagt ham at yde noget saadant Bidrag, hvorom han heller ikke har givet noget Løfte, samt at Boet er insolvent, idet det end ikke kan dække den anerkjendte Gjæld.

Citantinden har for Overretten frafaldet sit Anbringende om det af den Afdøde lovede Bidrag, men hun formener, at Bidragets Størrelse bør bestemmes af Skifteretten og, saafremt Boet er insolvent, hvilket hun ikke benægter, sættes lig det i*) fornævnte Lov af 12 April 1892 § 5 for Frederiksberg Birk fastsatte Normalbidrag for uformuende Barnefædre 72 Kr. aarlig.

Den af Citantinden paaberaabte Bestemmelse i bemeldte Lovs § 3, hvorefter det fornødne til Dækning af det en Barnefader paahvilende Underholdningsbidrag til hans uægte Barn bliver at udbetale af hans Dødsboes Midler paa samme Maade som forfalden Gjæld, maa imidlertid antages at forudsætte, at vedkommende Bo er solvent, da i modsat Fald det uægte Barn ganske mod Lovgivningens Grundsætninger vilde være stillet heldigere end Afdødes ægte Barn, der først har Krav paa Efterladenskaberne, naar Afdødes Gjældsforpligtelser ere fyldestgjorte, hvilken Opfattelses Rigtighed ogsaa bestyrkes ved Paragrafens følgende Bestemmelse, idet denne gaar ud fra, at naar Afdøde tillige efterlader ægte Børn, bliver Underholdningsbidraget først at udrede, naar Afdødes Gjældsforpligtelser ere fyldestgjorte. Da det er in confesso, at det heromhandlede Bo er insolvent, maa som Følge heraf Forpligtelsen til at udrede Underholdningsbidrag ansees bortfalden ved Faderens Død den 16 Januar 1894, og da Citantinden efter sin Procedure ikke kan antages at gjøre Paastand paa det ganske ubetydelige Beløb, der vilde kunne tillægges hende hos Boet som Underholdsbidrag for Tiden fra 1 Januar 1894 til 16 samme Maaned, vil den paaankede Kjendelse være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve, og der vil være at tillægge Prokurator Salomonsen, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 40 Kr., som blive at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

*) I Overretsakten staar i, men der skulde formentlig staa i Henhold til, da der ikke i selve Loven er fastsat noget Normalbidrag.

Nr. 130. Hestehandler **J. K. Lindberg**
 i Altona (Arntzen)

contra

Kreaturhandler N. P. Petersen i Kristrup (Ingen)

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Hestehandel.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 13 Oktober 1891: Indstævnte, Kreaturhandler N. P. Petersen i Kristrup, bør for Tiltale af Klageren, J. R. Lindberg i Altona, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Indstævntes Sagfører N. L. Barlag i Randers forelægges en Frist af 8 Dage til at berigtige Stemplingen af det af ham den 23 Juni d. A. irettelagte Indlæg.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Februar 1894: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan sees, at det af Citanten, Hestehandler J. R. Lindberg, den 7 Juli 1891 for Underretten fremlagte Indlæg har været skrevet paa behørigt stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Hestehandler Lindberg, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Hestehandler J. R. Lindberg i Altona, der paa et Marked i Randers den 5 Januar 1891 for en Kjøbesum af 800 Kr., som han strax betalte, købte en ca. 5 Aar gammel brun Vallak af Indstævnte, Kreaturhandler N. P. Petersen af Kristrup, der ved Handelen indestod for, at Hesten var fri for usynlige Fejl, under Anbringende af, at den strax efter Ankomsten til Altona viste sig at være Lungepiber, i første Instants paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham dels den nævnte Kjøbesum tilbage, dels hans Udgifter af 4 Kr. til en

Dyrlæge for Undersøgelse af Hesten og derom udstedt Attest samt af 20 Kr. i Fragt og ligesaa meget i Told i Anledning af Hestens Transport fra Randers til Hamborg, ialt 844 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 Januar 1891, indtil Betaling sker, dels endelig for Hestens Fodring og Pasning 1 Kr. daglig fra 6 samme Maaned, indtil Indstævnte tager Hesten tilbage. Ved Underrettsdommen er Indstævnte fri-funden for Citantens Tiltale, og Sagen er derefter af denne ind-anket her for Retten, hvor han har gjentaget sine ovenanførte Paastande, idet han subsidiært har paastaet Foderpengene for Hesten bestemt ved uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han — der i Forligsklagen og Stævningen til Underretten havde forbeholdt sig tillige at faa Omkostningerne ved en eventuel Transport af Hesten tilbage til Randers godtgjorte af Indstævnte — da en saadan er bleven foranstaltet af ham til Oplysning under Sagen, har nedlagt Paastand om, at Indstævnte yderligere tilpligtes at betale ham de dermed forbundne Omkostninger med 20 Kr. — Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Citanten har for Underretten fremlagt dels en af den kongelige Kredsdyrlæge i Altona G. Vollers den 21 Januar 1891 udstedt Attest, der gaar ud paa, at det ved en af ham samme Dag foretagen Undersøgelse af en nærmere beskreven Hest — der efter Sagens andre Oplysninger er identisk med den under Sagen omhandlede — viste sig, at Hesten led af Lungepiben, dels en af Korpsdyrlæge Roed Müller i Randers, der, efterat Citanten havde ladet Hesten transportere tilbage dertil, havde undersøgt den, den 2 April 1891 udstedt Erklæring, der gaar ud paa, at han, navnlig under Hensyn til, at der ved hans ommeldte Undersøgelse, hvorunder Hesten prøvedes baade ved Ridning og for Vogn tidels med Læs, selv ved megen Forcing af den ikke fremkaldtes nogen Piben eller tydelig Hvæselyd, om end Aandedrættet blev noget mere hørligt end almindeligt, ikke kunde erklære den for at være Lungepiber, samt at der vel, naar Hesten mønstredes ved Haanden eller stod i Stalden, undertiden hørtes en brummende Lyd, men at der efter hans Overbevisning ikke kunde tillægges denne nogen Betydning, da den ikke hørtes, naar Hesten blev redet eller kjørt, dels en, efterat Citanten derpaa havde ladet Hesten føre til Kjøbenhavn til Undersøgelse af det veterinære Sundhedsraad, af dette den 17 s. M. afgiven Erklæring, hvori udtales, at Hesten ved en Dagen forud af Raadet foretagen Undersøgelse var befunden at frembyde utvivlsomme Tegn paa Lungepiben. Efter Underrettsdommens Afsigelse har Citanten derhos ladet optage et Thingsvidne, hvoraf han har fremlagt Beskrivelse for Overretten, og hvorunder ovennævnte Kredsdyrlæge Vollers edelig har bekræftet Rigtigheden af sin ovenommeldte Attest, samt yderligere forklaret, at han foruden, som deri nævnt, den 21 Januar 1891, engang tidligere, nemlig

den 15 eller 16 s. M. har undersøgt den omhandlede Hest, og at der ved begge Lejligheder, ved hvilke Hesten blev prøvet baade under Rytter og trukken ved Haanden, fremkom en pibende Lyd ved Aandedrættet, hvilket var Tegn paa, at den var Lungepiber, samt at denne Fejl, der var en kronisk Fejl hos Hesten, ikke kunde være opstaaet i Løbet af 16 Dage, men maatte allerede have været tilstede den 5 Januar, da Citanten købte den; iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at en brummende Lyd ikke altid er et sikkert Tegn paa, at en Hest er Lungepiber, men at dertil maa komme en pibende Lyd, men han har derhos tilføjet, at sidstnævnte Lyd ikke høres til enhver Tid ligestærkt, og at det derfor er meget muligt, at den ikke har været tilstede i samme Grad den Dag, da Korpsdyrlæge Roed Müller undersøgte Hesten.

Under bemeldte Thingsvidne er det endvidere edelig forklaret af en Hestehandler, at han engang i December Maaned 1890 — altsaa forinden Citanten købte Hesten — da den blev mønstret i en Gaard i Randers, hørte den give en brummende Lyd, og atter i Januar Maaned næstefter hos Citanten hørte den udstøde samme Lyd, af en anden Hestehandler, at han, der fungerede som Staldmester hos Citanten, da denne købte Hesten, og som efter Købet modtog den i Randers og førte den til Hamborg, et Par Dage efter, at Hesten var kommen i Stald, bemærkede, at der kom en brummende Lyd fra den, ligesom han, der var tilstede, da Kredsdyrlæge Vollers undersøgte den, ved denne Lejlighed, ved hvilken Hesten ingenlunde blev anstrængt, hørte den udstøde en pibende Lyd, samt af en Hestetrækker, der tjente hos Citanten fra midt i Januar og passede Hesten, medens den var hjemme hos denne, at han, dog først efterat Vollers havde undersøgt Hesten, flere Gange om Dagen, naar han fodrede den i Stalden, bemærkede, at den udstødte snart en brummende og snart en pibende Lyd. De to Hestehandlere har derhos udsagt, at en saadan brummende Lyd som den, Hesten fremkom med, for dem er et temmeligt sikkert Tegn paa, at en Hest er Lungepiber. Endelig har Citanten her for Retten fremlagt en af hans Sagfører for Underretten, medens Sagen henstod samme-steds, erhvervet, men ikke der fremlagt Skrivelse fra det veterinære Sundhedsraad af 8 August 1891, hvori Raadet paa Grundlag af, hvad der dengang forelaa i Sagen, havde udtalt, at da den paagjældende Fejl hos Hesten først var konstateret 16 Dage efter, at Handelen om den var afsluttet, og det ikke var godtgjort, at den tidligere og navnlig i de første Dage efter Salget havde vist Tegn til Fejlen, lod det sig ikke med Sikkerhed afgjøre, hvorvidt denne havde været tilstede før Salget, samt en af bemeldte Raad, efterat det var bleven gjort bekjendt med de ovenanførte Vidneforklaringer, afgiven ny Erklæring af 9 August 1892, hvori Raadet udtaler som sin Formening, at det efter

disse Forklaringer maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at den omhandlede Fejl hos Hesten allerede har været tilstede før Salget. Det er derhos oplyst, at Hesten, medens Sagen verserede for Overretten, er død den 5 April f. A. af en Lungesygdom, og en af Indstævnte i Gjenpart fremlagt Skrivelse til ovennævnte Korpsdyrlæge Roed-Müller af 12 s. M. fra det veterinære Sundhedsraads daværende Formand gaar ud paa, at denne ved en efter Hestens Død foretagen Undersøgelse af Luftrørshovedet har fundet, at Hesten havde været Lungepiber i ringe Grad; men efter hvad i saa Henseende foreligger, kan det iøvrigt ikke antages, at denne Fejl hos Hesten har haft nogen Indflydelse paa dens ommeldte Sygdom og Død.

Efter hvad saaledes er oplyst, maa der nu gaas ud fra, at Hesten, efterat være kommen i Citantens Besiddelse har lidt af den omspurgte Fejl, og denne maa derhos antages at høre til de usynlige Fejl, for hvis Ikketilstedeværelse Indstævnte, som meldt, ved Handelens Afslutning indestod; men Indstævnte har vedholdende gjort gjældende, at denne Fejl heller ikke var tilstede hos Hesten, da Handelen foregik. Under et af Indstævnte optaget Thingsvidne have nu to Mænd edelig forklaret, at de i Sommeren 1890, da de havde Arbejde som Daglejere hos Indstævnte, have kørt med den paagjældende Hest navnlig ogsaa paa bakket Terræn, den ene stadigt, den anden i Slutningen af August og Begyndelsen af September om ikke hver Dag saa dog jevnligt, samt førstnævnte tillige, at han til Stadighed har passet og plejet Hesten, indtil den blev solgt af Indstævnte, men at de ingensinde have bemærket, at Hesten viste Tegn til Lungepiben, og navnlig, at den gav enten en brummende eller en pibende Lyd fra sig. Naar derhos henses til, at den brummende Lyd, som de ovennævnte af Citanten førte Vidner ville have bemærket hos Hesten umiddelbart efter, at den var kommen i hans Besiddelse og tildels endog forinden, efter den ovennævnte Erklæring af Korpsdyrlæge Roed-Müller og den af Kredsdyrlæge Vollers afgivne edelige Vidneforklaring ikke kan ansees for et aldeles ubedrageligt Tegn paa Tilstedeværelsen af den omspurgte Fejl hos Hesten, at den pibende Lyd, der maa antages at være det karakteristiske ved denne Fejl, først er iagttaget, da Vollers den 15 eller 16 Januar 1891 undersøgte den, altsaa en halv Snes Dage efter, at Citanten havde købt den, at der efter den ovennævnte Udtalelse af det veterinære Sundhedsraad i Skrivelse af 8 August 1891 maa antages at være en Mulighed for, at Fejlen kunde have udviklet sig i Løbet af et saadant kortere Tidsrum, samt at den omspurgte Fejl ved Hestens Død, der, som berørt, først indtraf over 2 Aar efter Citantens Kjøb af Hesten, maa antages kun at have været tilstede i ringe Grad, kan det ikke ansees godtgjort, at denne Fejl, om end Hesten, da Citanten købte den, muligen har haft Anlæg dertil, allerede den-

gang har været tilstede, idet Muligheden af, at den har udviklet sig efter den Tid, ikke kan anses udelukket. Det maa derfor have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Underretsdommen tillagte Frifindelse for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan sees, at det af Citanten den 7 Juli 1891 for Overretten fremlagte Indlæg har været skrevet paa behørigt stemplet Papir; men iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Onsdagen den 19 Februar.

Nr. 281.

Høiesteretssagfører **Lunn**

contra

Anders Peder Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Juli 1895: Underretssagfører Anders Peder Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktorerne, Sagførerne N. C. Olsen og P. Sonne, henholdsvis 30 Kr. og 20 Kr. og til Defensor, Sagfører I. Olsen, 25 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Den af Tiltalte under Forhørene afgivne Forklaring om hans Mening med den i den indankede Dom omhandlede Skrivelse til Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere, nemlig, at han kun tilsigtede at formaa Firmaet til at tilbagetage den af dette leverede Vin og betale Kirstine Jensen nogle af de Penge, for hvilke hun efter hendes Mening var bleven besvegen af Firmaet, findes efter Brevets hele Beskaffenhed ikke at være uforenelig med dets Indhold, og da Tiltaltes i Dommen nævnte Forklaring om at have faaet det bestemte

Indtryk af hendes Udtalelser til ham, at Firmaet havde været meddelagtig i det i Dommen fremstillede mod hende fra Lystrup Nielsens Side udviste Forhold, efter samtlige Høiesteret foreliggende Oplysninger ikke vil kunne forkastes, kan han ikke ansees at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 245 strafbart Forhold. Tiltalte vil derfor være at frifinde, og Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Anders Peder Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Høiesterets-sagfører Lunn og Advokat Nellemann for Høiesteret 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Underretssagfører Anders Peder Andersen her af Byen for det i Straffelovens § 245 ommeldte Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Pigen Ane Kirstine Jensen, som i Begyndelsen af Aaret 1894 boede hos Gæstgiver Otto Agnus Schou i Allinge, gennem Aviserne havde stiftet Bekjendtskab med en paa Fousingø ved Randers tjenende Forvalter, Laurits Noah Lystrup Nielsen, rejste han i Marts Maaned f. A. til Allinge, hvor de bleve forlovede.

Under Nielsens Besøg i Allinge opstod der hos ham Ønsket om at afkjøbe Gæstgiver Schou dennes Ejendom i Allinge, hvori der dreves Gæstgiveri, og i denne Hensigt vendte han i Begyndelsen af April Maaned tilbage til Allinge, hvor der den 13 April mellem Schou og Nielsen om Eiendommen blev truffet en Overenskomst, som strax efter blev ratihaberet i Rønne. Denne Overenskomst gik ud paa, at Lystrup Nielsen skulde købe Ejendommen af Schou for 16,000 Kr., der skulde berigtiges saaledes, at Lystrup Nielsen skulde overtage Prioriteter i Ejendommen til Beløb af 10,000 Kr. og betale Resten kontant i forskjellige Afdrag, nemlig 1600 Kr. den 16 April f. A., den 25 s. M. 2000 Kr. og i 11 Juni Termin f. A. 2400 Kr., for hvilket sidste Beløb Grosserer Jørgen Hansen, den ene Indehaver af Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere i Kjøbenhavn, skulde indestaa som Kautionist og Selvskyldner. Endelig blev det bestemt, at Lystrup

Nielsen skulde overtage Ejendommen i Tiden mellem 1 og 8 Maj 1894. Da Aftalen om Handelen skulde træffes, stillede Ane Kirstine Jensen, der var Ejer af en Arv paa 5000 Kr., paa Anmodning af Lystrup Nielsen til dennes Raadighed et Beløb af 3000 Kr., som hun ifølge en Kjøbekontrakt havde tilgode hos Gaardmand Anders Christensen af Tjæreby paa Sjælland. Paa samme Tid opholdt Grosserer Jørgen Hansen sig paa en Forretningsrejse i Allinge, og da han paa Gjæstgivergaarden, uden dog at deltage i Forhandlingerne, hørte Tale om, at Lystrup Nielsen agtede at købe Schous Ejendom, meddelte han Lystrup Nielsen, at hans Firma i flere Aar havde leveret Varer til Gjæstgiveriet i Allinge, og at han antog, at denne Forretningsforbindelse kunde vedblive under den nye Ejer. Lystrup Nielsen spurgte da Hansen, om han ikke kunde laane ham 2000 Kr. til Afbetaling paa Hotellet eller gaa i Kaution for dette Beløb, hvilket Hansen dog ikke vilde indlade sig paa uden imod tilstrækkelig Sikkerhedsstillelse. Lystrup Nielsen viste ham da den til ham af Ane Kirstine Jensen udleverede Kjøbekontrakt og tilbød at overlade Hansen den til Sikkerhed for Laanet. Dette kom dog ikke i Stand ved denne Lejlighed, men kort efter indfandt Lystrup Nielsen sig hos Grosserer Jørgen Hansen i Kjøbenhavn paa hans Forretningskontor medbringende Kjøbekontrakten, hvorpaa Hansens Firma, efterat have konfereret med sin Sagfører og at have modtaget Transport fra Ane Kirstine Jensen paa Retten til at gjøre sig betalt i de 3000 Kr., som Kjøbekontrakten lød paa, for hvad Firmaet maatte have eller faa tilgode hos Lystrup Nielsen, indgik en Selvskyldnerkaution for Lystrup Nielsen til Bryggeriet Ny Carlsberg paa 2000 Kr., hvilket Beløb kontant blev udbetalt til Lystrup Nielsen, som rejste til Allinge med det og udbetalte det den 24 April til Gjæstgiver Schou til Afdrag paa Kjøbesummen for Gjæstgiveriet. Umiddelbart derefter bestilte Lystrup Nielsen hos Firmaet G. C. Møllers Efterfølgere Vin til et Beløb af 1100 Kr., hvilken Bestilling blev efterkommet ved, at Vinen pr. Damper blev sendt til Allinge. Under Lystrup Nielsens Fraværelse paa en Rejse til Kjøbenhavn ankom der imidlertid til ham et Brev, som Ane Kirstine Jensen aabnede, og hvoraf det fremgik, at en Pige paa Sjælland havde Ægteskabsløfte fra ham, og at hun agtede at sende ham nogle Penge og komme til Bornholm for at hjælpe ham i hans nye Virksomhed. Ane Kirstine Jensen gik herefter ud fra, at Lystrup Nielsens Forlovelse med hende ikke havde været alvorligt ment, og at hans Hensigt alene havde været at franarre hende Penge; hun hævede derfor strax sin Forlovelse med ham og forlangte sit Dokument paa de 3000 Kr., idet hun efter Udtalelser fra Lystrup Nielsen til hende stod i den Formening, at de 2000 Kr., som han havde ydet som Afdrag paa Kjøbesummen, hidrørte fra Lystrup Nielsens Fader og ikke var præsteret ved Hjælp af

hendes 3000 Kr. Men da hun kom til Kundskab herom, henvendte hun sig til Tiltalte og satte ham ind i Sagen, efter at hun dog først havde tilskrevet Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere om at overlade hende den Vin, som Firmaet havde sendt Lystrup Nielsen, som delvis Erstatning for det Tab, hun havde lidt. Dette Arrangement gik Firmaet ind paa efter dertil at have indhentet Samtykke hos Lystrup Nielsen, der samtidig erklærede, at han nu ikke kunde rejse flere Penge og derfor ikke kunde gennemføre Handelen om Ejendommen i Allinge. Tiltalte har forklaret, at Ane Kirstine Jensen henvendte sig til ham med Anmodning om at varetage hendes Ret mod Georg C. Møllers Efterfølgere og Lystrup Nielsen, og meddelte ham, at hun havde transporteret Lystrup Nielsen de ovennævnte 3000 Kr. for derfor at købe Schous Hotel i Allinge, uden at Tiltalte dog fik at se den nævnte Transport eller blev gjort bekendt med dens Indhold, hvorhos hun anmodede Tiltalte om at sørge for, at Firmaet tog den Vin tilbage, som det havde tilstillet Lystrup Nielsen. Efter Tiltaltes Forklaring fik han af Ane Kirstine Jensens Forklaring det bestemte Indtryk, at Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere havde været meddelagtig i det Bedrageri, som hun havde været Gjenstand for fra Lystrup Niensens Side. Ane Kirstine Jensen holdt paa, at der skulde indledes kriminel Undersøgelse mod Lystrup Nielsen, og efter Tiltaltes Formening kunde Møllers Efterfølgere ikke undgaa at blive inddraget under denne, saa meget mindre som Lystrup Nielsen havde meddelt ham, at Grosserer Jørgen Hansen ved sin Nærværelse i Allinge væsentlig havde bidraget til at faa Handelen om Schous Ejendom i Stand ved at give Lystrup Nielsen Tilsagn om at støtte ham, og Tiltalte forment, at Firmaet havde bevæget Ane Kirstine Jensen til at overtage den Vin, som det havde sendt Lystrup Nielsen. For at tale med A. K. Jensen om Sagen indfandt Tiltalte sig den 18 Juni f. A. i Allinge og blev der enig med hende om at skrive en Anmeldelse til Politiet, og affattede Tiltalte derefter den under Undersøgelsen i Sagen fremlagte Skrivelse af 18 Juni f. A. til Politiretten i Hammershus Birk, hvilken Skrivelse Ane Kirstine Jensen underskrev, efter at Tiltalte lydelig havde oplæst den for hende. Denne Skrivelse blev dog ikke afgiven til Politiet, fordi Birkedommeren i Hammershus Birk samme Dag var tilstede i Allinge og, da Ane K. Jensen ved Sygdom var forhindret fra at møde i Retten, selv indfandt sig hos hende paa hendes Bopæl og modtog hendes Forklaring.

Tiltaltes foranstaaende Forklaring stemmer imidlertid ikke overens med, hvad der er oplyst, at han har foretaget sig i Anledning af Ane Kirstine Jensens Henvendelse til ham. Allerede den 14 Juni f. A. afsendte Tiltalte til Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere det under Sagen omhandlede Brev, hvilket Firmaet med Skrivelse af 28 s. M. ledsaget af Afskrift af Transporten

paa de 3000 Kr. tilstillede Politimesteren i Rønne med Anmodning om, at Tiltalte maa blive draget til Ansvar for samme. I dette Brev udtaler Tiltalte, at Ane Kirstine Jensen har været Gjenstand for »Fiktioner« af en saadan Beskaffenhed, at det er oprørende at lægge Mærke til samme, og at Firmaet er agerende Hovedmand i dette Forhold, og i Brevet truer han Firmaet med kriminel Undersøgelse, hvis det ikke tager den i Allinge liggende Vin tilbage. Brevet slutter med, at han tilraader Firmaet pr. Omgaaende at meddele ham sin Beslutning, og at han ikke slipper Sagen for 500 Kr. eller en anden Klat. Dette Brev skrev Tiltalte uden nogen Bemyndigelse eller Anmodning fra Ane Kirstine Jensen efter eget Initiativ, og han har ikke sat hende i Kundskab om, at han har skrevet det, og A. K. Jensen har forklaret, at Georg C. Møllers Efterfølgere eller dettes ene Indehaver, Jørgen Hansen, ikke har overtalt hende til at udlevere den foran omhandlede Kjøbekontrakt til Lystrup Nielsen, og at hun ingen Grund har til at antage, at de have gjort sig skyldige i noget bedrægeligt Forhold lige overfor hende. Efter Ane Kirstine Jensens Forklaring har det hele Tiden været hendes Ønske at faa Sagen med Lystrup Nielsen ordnet i Mindelighed, saaledes at hun kunde faa sine Penge eller en Del af dem tilbage, og at det alene maa tilskrives Tiltalte, at Sagen anmeldtes for Politimesteren i Hammershus Birk, ved for hende at opgive, at han fra paalidelig Kilde sad inde med Oplysninger, der berettigede til de Udtalelser, der i Brevet indeholdes om Firmaet. Rigtigheden heraf har Tiltalte nægtet. Under Sagen er der intet fremkommet om, at der fra Firmaet Georg C. Møllers Efterfølgere eller dettes ene Indehaver, Grosserer Jørgen Hansens Side foreligger noget Forhold, der har kunnet give Tiltalte Anledning til den imod dem af Tiltalte rettede Sigtelse eller til at tilskrive dem Brevet af 14 Juni f. A.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger er der herefter tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har tilskrevet Firmaet Georg G. Møllers Efterfølgere det under Sagen omhandlede Brev af 24 Juni d. A. om, at han, hvis Firmaet ikke paa Foranledning af hans nævnte Brev vilde betale ham mindst 500 Kr., vilde drage Omsorg for, at det inddroges under en kriminel Forfølgning, og at Ane Kirstine Jensen skulde have disse Penge for ikke at bringe Firmaet i Forlegenhed. Og at denne Trusel har været alvorlig ment, fremgaar deraf, at han, da Firmaet ikke tog hans Anmodning til Følge, den 18 Juni f. A. skrev en Anmeldelse til Politiet i Hammershus Birk. Tiltalte er født i Pedersker Sogn her paa Øen den 24 November 1847; der har nogle Gange været indledet kriminel Undersøgelse imod ham for bedrægeligt Forhold, bestaaende i, at han for Andre har oppebaaret Penge, som han har forbrugt, men disse Undersøgelser ere sluttede uden Tiltalte,

fordi han, inden det kom saa vidt, har rettet for sig, men forøvrigt har han ikke været tiltalt og straffet. For sit ovenfremstillede Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 245, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 20 Februar.

Nr. 263.

Advokat Nellemann

contra

Labella Lublin, kaldet Ludvig Lublin (Def. Lunn).

der tiltales for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Maj 1895: Tiltalte Labella Lublin, kaldet Ludvig Lublin, bør til Kjøbenhavns Kommunes Kasse bøde 40 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden en Frist af 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, efterkomme det ham af Kjøbenhavns Sundhedskommission givne ovennævnte Tilhold af 25 August 1893. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, gaar det deri omhandlede, Tiltalte af Sundhedskommissionen givne Tilhold kun ud paa, at han skal omordne Spildevandsledningen i sin Ejendom efter Magistratens 4de Afdelings Bestemmelse og under Sammes Tilsyn: »overensstemmende med en af Samme forud godkjendt Plan«, men indeholder selv intet om, paa hvilken Maade Omordningen skal foregaa. Da nu et Tilhold af saadan Beskaffenhed ikke kan ansees at have Hjemmel i den i Dommen nævnte Sundhedsvedtægts § 11, ligesom Tilholdets Fastsættelse af en bestemt Tidsfrist for dets Opfyldelse er uforenelig med dets Henvisning til en

anden Autoritets senere Afgjørelse om Udførelsesmaaden findes Tiltalte allerede paa Grund heraf at maatte frifindes for det Offentliges Tiltale. Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Malermester Labella Lublin bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Høiesteret til Advokat Nullemann og Høiesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Labella Lublin, kaldet Ludvig Lublin, der er født i Aaret 1827 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 15 Juni 1886, og er han ved sin egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 25 August 1893 til Sundhedskommissionens Tilholdsprotokol i Henhold til Sundhedsvedtægtens §§ 10 og 11 under Strafansvar givet Tilhold om inden 6 Uger fra den nævnte Dato — hvilken Frist dog blev forlænget senest ved Sundhedskommissionens Skrivelse af 8 December 1893 til den 29 s. M. — at omordne Spildevandsledningen i den ham tilhørende Ejendom Nr. 4 og 6 i Schacksgade her i Staden derunder Kjælder afløbets Forbindelse med Gadekloaken efter Magistratens 4de Afdelings Bestemmelse og under sammes Tilsyn overensstemmende med en af samme forud godkendt Plan, idet han har undladt at foretage nogensomhelst Omordning af den nævnte Spildevandsledning.

Tiltalte indgav den 26 September 1893 til Magistraten en Skrivelse, hvormed han fremsendte en Plan til Afløbets Omordning, men modtog den 14 December s. A. Magistratens Resolution, hvorved den af ham indbragte Plan ikke blev godkendt, og han har derefter vægret sig ved at efterkomme det ham givne Tilhold, idet han i saa Henseende har paaberaabt sig, at Sundhedsvedtægtens §§ 10 og 11 formentlig ikke hjemle Sundhedskommissionen nogen Ret til at paalægge ham at omordne de Spildevands afløb, som oprindelig ved Ejendommens Opførelse i Aaret 1879 og 1880 vare approberede af Brolægningsvæsenet.

Ligesom det imidlertid i Magistratens fornævnte Skrivelse af 14 December 1893 er oplyst, at den i sin Tid givne Approbation

haver, Grosserer J. H. C. Weeke, bør til Sagsøgeren, Handelsrejsende K. H. Rosendahl, betale 403 Kr. 9 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17 Maj f. A. til Betaling sker, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Dens Omkostninger hæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, til hvilke føjes, at det ikke af det i Dommen ommeldte Dokument af 15 December 1893 med Sikkerhed fremgaar, at det i Sagen omhandlede Tjenesteforhold skulde være uopsigeligt indtil Udgangen af Aaret 1894, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Der tillægges Høiesteretssagfører Lunn i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter foregaaende Forhandlinger mellem Sagsøgeren: Handelsrejsende K. H. Rosendahl og Indstævnte: Handelsfirmaet H. Weeke & Co., hvis eneste Indehaver er Grosserer J. H. C. Weeke, blev det ved en skriftlig Udfærdigelse af 15 December 1893 stadfæstet, at det indstævnte Firma havde engageret ham for Aaret 1894 som sin Sjællandsrejsende paa Vilkaar, at han skulde oppebære i Provision $2\frac{1}{2}$ % af hele Salget, og at han, der forpligtede sig til at rejse til hvilkensomhelst Tid, som Firmaet maatte finde fornødent, skulde have i Rejsegodtgjørelse 6 Kr. pr. Dag, Søndag iberegnet. Der er derhos Enighed mellem Parterne om, at Sagsøgeren, hvad der ikke var omtalt i den nævnte Udfærdigelse, skulde have fri Afbenyttelse paa Rejserne af et Firmaet tilhørende Kjøretrøj med Heste, medens der derimod er Uenighed om, hvad der i et Par enkelte andre Retninger var aftalt og skulde gjælde i Forholdet mellem dem.

Sagsøgeren foretog, kort efter at have overtaget Stillingen, den første Rejse, der varede fra 10 Januar til 17 Marts f. A.,

idet han iøvrigt paa en større Del af samme mere eller mindre fulgtes med Firmaets Indehaver. Han opholdt sig derpaa her i Byen, idet han deltog i Arbejde i Firmaets Lager, men tiltraadte derpaa sin 2den Rejse den 24 April, hvilken Rejse begyndte ved Lejre og gik op gennem Horns Herred til Frederikssund og derfra videre. Søndag den 29 April kom han imidlertid her til Byen og indfandt sig da hos Firmaets Chef, som imidlertid strax bortviste ham af sin Forretning, idet han foreholdt Sagsøgeren, at han havde modtaget et Brev fra en Mand i Horns Herred, hvori denne beskyldte Sagsøgeren for paa Rejsen dersteds særlig den 25 April at have været beruset og mishandlet Firmaets Heste. Sagsøgeren, der har gjort gjældende, at Bortvisningen var uberettiget, har derpaa anlagt nærværende Sag, hvorunder han, efter at der under samme var blevet tilvejebragt nærmere Oplysninger om Omsætningen, har fordret sig tilkjendt Godtgjørelse for den Provision, som han havde kunnet gjøre Regning paa i Resten af 1894 (de 8 Maaneder), hvilken han, da der i de 4 første Maaneder var solgt Varer for 34,240 Kr. 68 Øre, hvoraf $2\frac{1}{2}$ % udgjorde 856 Kr. 1 Øre, har ansat til det 3 dobbelte Beløb eller 2568 Kr. 3 Øre med Fradrag af 984 Kr. 13 Øre, som han allerede havde oppebaaret, altsaa til 1583 Kr. 90 Øre, hvoraf han derhos har fordret sig tillagt Renter med 5 % aarlig fra Stævningens Datum den 17 Maj 1894 (efter hans Formening, som han dog ikke har kunnet bevise, havde Vareafsætningen i de 4 Maaneder i Virkeligheden udgjort 35,384 Kr. 48 Øre, saa at der endog egentlig skulde tilkomme ham 1666 Kr. 41 Øre for de 8 Maaneder). Firmaet har derimod principalt paastaaet sig frifundet, medens begge Parter gjøre Krav paa Sagsomkostninger.

Ved de under Sagen stedfundne Vidneførsler kan det nu ikke siges at være godtgjort, at Sagsøgeren den omtalte 25 April paa sin Rejse havde gjort sig skyldig i et saadant Forhold overfor Firmaets Heste eller iøvrigt, at dette kunde berettige til den stedfundne Bortvisning. Forsaavidt Firmaet dernæst har paa-beraabt sig, at Sagsøgeren ogsaa allerede paa den 1ste Rejse i flere Retninger havde udvist Forhold, der hjemlede Ret til Bortvisning (Forsømmelse, Beruselse, Gjældsstiftelse, Mishandling af Hestene), da er saadant Forhold dels ikke bevist, dels kunde det enten slet ikke hjemle Ret til Bortvisning eller dog ikke længere Tid efter. Dette Sidste maa ogsaa komme til Anvendelse, forsaavidt Firmaet under Sagen har anket over, at Sagsøgeren i Tiden fra den 17 Marts til den 24 April 1894 dels sædvanlig kom for sent paa Dagen i Forretningen her, dels ganske udeblev en hel Dag uden Tilladelse, ganske bortset fra om Sagsøgeren, som af ham bestridt, efter Antagelsesvilkaarene havde været pligtig, naar han ikke var paa Rejse, at møde og arbejde i Forretningen som enbver Kommis. Endelig kunde den Omstæn-

dighed, at Sagsøgeren ikke havde stillet Kaution — hvad han har benægtet at have lovet — ikke medføre Bortvisning, da der slet ikke ses at være blevet afkrævet ham nogen saadan, og heller ikke kunde Bortvisningen være hjemlet ved, at han som Rejsende paastaas at have udvist mindre Dygtighed, end der kunde kræves.

Men, medens Sagsøgeren derfor maa have Ret til Godtgjørelse, findes denne ikke at kunne beregnes paa den af ham paastaede Maade. Dels findes den nemlig kun, som af Firmaet subsidiært paastaet, at kunne beregnes paa Basis af hele Vareafsætningen i 1894, der uimodsaagt udgjorde 84993 Kr. 4 Øre (lidt mere end i 1893), hvoraf $2\frac{1}{2}\%$ vilde blive 2124 Kr. 83 Øre, dels findes den, som ligeledes hævdet, da han iøvrigt maatte kunne opsiges med 3 Maaneders Varsel, kun at kunne tilkomme ham med $\frac{1}{4}$ deraf eller med 531 Kr. 21 Øre, og, da han nu selv har erkjendt, at han for Tiden indtil 30 April havde oppebaaret 128 Kr. 12 Øre (som anført 984 Kr. 13 Øre ÷ 856 Kr. 1 Øre), mere, end der da tilkom ham, vil der kun kunne tilkjendes ham, som af begge Parter subsidiært krævet, 403 Kr. 9 Øre med Renter som paastaet, hvorhos Sagens Omkostninger ville blive at hæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 309. Etatsraad Peter Munthe Brun
(Asmussen)

contra

Læge Johan Adolph Gottlob Stage (Ingen),

betr. Injurier.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 August 1895: Indklagede, Læge Johan Adolph Gottlob Stage, bør for Klagerens, Etatsraad Peter Munthe Bruns Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I 1894 udgav Appellanten, Etatsraad Brun, et Skrift, betitlet »Vore Hospitaler« hvori han gjør gjældende, at Lovgivningens Regel om, at Øvrigheden alene har at afgjøre, om formentlig sindssyge Personer maa ansees saa farlige, at en tvungen Indlæggelse paa en Sindssygeanstalt bør finde Sted, ikke tilbørlig overholdes, og til Oplysning herom hen-

viser til, at han selv den 6 Maj 1889 alene i Henhold til en af Indstævnte, praktiserende Læge G. Stage, og en anden Læge udstedt Attest om, at han var sindssyg og farlig for sine Omgivelser, blev mod sin Villie og med Magtanvendelse eller Trudsel hermed indlagt paa Kommunehospitalets Sinds-sygeafdeling, hvor han tilbageholdtes i 32 Dage. Forfatterens Fremstilling gaaer ud paa, at Indlæggelsen var ikke blot ulovlig, men ganske grundløs, og at den skyldtes andre Motiver end Frygt for hans Farlighed, i hvilken Henseende han særlig har fremdraget, at Indlæggelsen fulgtes af et Andragende til Kjøbenhavns Magistrat om hans Umyndiggjørelse, og at han, saasomt dette Andragende var afslaaet, strax løslodes uden Hensyn til den paastaaede Farlighed.

I sin Kritik af den ham overgaaede Behandling har Forfatteren særlig inddraget Indstævnte som den, der har afgivet dels den ovennævnte Attest til Brug ved Indlæggelsen, dels en yderligere Erklæring, der skulde støtte Andragendet om Umyndiggjørelsen, og som udtaler, at hans Forhold som Familiens Huslæge er ophørt for lidt over 1½ Aar siden, men at Etatsraad Brun allerede dengang maatte betegnes som sindssyg, og at han vel ikke senere har været i personlig Berøring med Etatsraad Brun, men at, efter hvad han fra fuldt paalidelig Kilde erfarede, tog Bruns abnorme Tilstand stadig en værre Retning og gav sig i den Grad Udslag i abnorm Tale og Handlinger, at han sammen med hans sidste Huslæge foranledigede Indlæggelsen paa Kommunehospitalet.

I Skriftet vil Forfatteren gjøre gjældende ikke blot, at Indstævntes Erklæringer ere urigtige og i Strid med andre Lægeerklæringer, og ikke blot, at de ere upaalidelige særlig under Hensyn til, at Indstævnte ikke har talt med ham i over 1½ Aar før Indlæggelsen, og at den Datter, overfor hvem Farligheden ifølge Erklæringen navnlig skulde være truende, slet ikke dengang hørte til hans Omgivelser, men at de endog ere afgivne mod bedre Vidende, idet der forelaa Kjendsgjæringer, som efter Forfatterens Formening maatte gjøre det klart, at han var alt Andet end farlig for sine Børn, hvorhos hentydes til, at Uvillie og uvedkommende Hensyn kunne have været Motiver for Indstævntes Optræden.

Overfor det saaledes offentlig fremkomne Angreb forholdt Indstævnte sig taus, indtil han under Sagens Forhandling i Pressen var bleven udspurgt af en Person, der først i Samtalens Løb viste sig at være Referent for et Dagblad, og ifølge et om denne Samtale bragt Referat i Bladet i Forbindelse med den af Indstævnte senere i samme Blad bragte Berigtigelse maa han antages under denne Samtale at have brugt de under Sagen paaklagede, i den indankede

Dom refererede eller dog meget lignende Udtalelser om Appellanten.

Herfor findes der imidlertid efter Anledningen til og Hensigten med disse Udtalelser ikke at kunne paalægges Indstævnte noget Ansvar. Det tør nemlig ikke betvivles, at han i sin Tid har — med Rette eller Urette — havt den i Attesterne udtalte Opfattelse, og har troet at kunne uden nogen Undersøgelse af Appellanten udtale denne i Tillid til et ældre Kjendskab til ham og til senere faldne Ytringer om ham af Andre; og idet de paaklagede Udtalelser væsentlig falde sammen med, hvad Attesterne indeholde, kunne de ikke betegnes som Sigtelser, men kun som gaaende ud paa, overfor det paa ham offentlig fremsatte Angreb at hævde, at han fremdeles vedkjender sig sin tidligere Opfattelse og ikke ved det Fremkomne kan føle sig overbevist om at have taget Fejl. Idet Indstævnte som Følge heraf vil være at frifinde, vil den indankede Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag paastaar Klageren, Etatsraad Peter Munthe Brun, Indklagede, Læge Johan Adolph Gottlob Stage anseet med Straf for i Marts Maaned f. A. i en Samtale med en Referent ved et Dagblad at have sigtet Klageren for at være sindssyg, for i et af ham forfattet Skrift at have fremsat et Væv af sandt og usandt og bevislige Usandheder, samt for at have udslynget Beskyldninger mod sin Datter og truet sine Sønner med Vold; han paastaar endvidere disse Udladelser mortificerede og Indklagede tilpligtet at betale ham for Tort og Kreditspilde en af Retten eller uvillige Mænd bestemt Sum samt at erstatte ham Sagens Omkostninger.

Indklagede, der procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har erkjendt, at han — men uden Hensigt at fornærme Klageren — lige overfor bemeldte Referent har udtalt som sin Formening, at Klageren var sindssyg, til hvilken Opfattelse han vil være kommen gennem sit Kjendskab til Klageren som mangeaarig Læge i dennes Familie.

Hvad enten nu denne Indklagedes Opfattelse af Klagerens Helbredstilstand er rigtig eller ej, maa der imidlertid gives ham

Medhold i, at bemeldte Udtalelse ikke indeholder nogen strafbar Ærefornærmelse.

Ej heller den anden paaklagede Udladelse, som Indklagede efter Proceduren maa ansees for ligeledes at have erkendt at have fremført, men saaledes, at han derved ikke vil have tænkt paa vitterlig Usandhed, findes at indeholde nogen strafbar Ærefornærmelse.

Det samme gælder om den Udtalelse, at Klageren har ud-slynget Beskyldninger mod sin Datter, hvilken Udtalelse Indklagede ikke med tilstrækkelig Bestemthed har benægtet at have brugt.

For saa vidt endelig angaar Udtalelsen om, at Klageren har truet sine Sønner med Vold, har Klageren mod Indklagedes Benægtelse ikke bevist, at Indklagede har brugt den.

Som Følge af det ovenstaaende vil Indklagede i det Hele være at frifinde. Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Nr. 222. Overformynderiet (Bagger efter Ordre)

contra

Skifteforvalteren i Nysted Birk, Birkedommer Holok
(Ingen) og Sognefoged **H. P. Nielsen** (Jensen),

betr. et Boes Overtagelse til Konkursbehandling.

Nysted Birks Skifterets Kjendelse af 22 Marts 1895: Den af Sagfører Wæver paa Overformynderiets Vegne fremsatte Begjæring om, at Sognefoged H. P. Niensens Bo skal tages under Konkursbehandling, kan ikke tages til Følge.

Høiesterets Dom.

Ved Paategning af 17 December 1877 paa en Panteobligation af samme Dato havde Indstævnte, Sognefoged H. P. Nielsen, indestaaet som Selvskyldnerkautionist for den i Obligationen ommeldte Pantegjæld paa 10000 Kroner til den umyndiggjorte Niels Jeppesen. Obligationen blev ikke inddraget under Overformynderiet, men forblev i Værgens Besiddelse uden Prohibitivpaategning, og, efterat Debitor var død, opsigte Indstævnte sin Kaution til Værgen, som ved en Obligationen given Paategning af 16 Juli 1889, samtidig med, at han nedsatte Renten af Gjælden fra 5 til 4¹/₂ pCt. aarlig, erkjendte, at Kautionen efter Opsigelse fra

samme Dag var hævet. I August 1893 blev Obligationen inddraget under Overformynderiet og fik Paategning om, at der ikke uden dettes Samtykke maatte disponeres over den, men, medens Overformynderiet for saa vidt godkjendte Værgens ovennævnte Paategning, som Renten fremdeles kun opkrævedes med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, tog det hverken den gang eller senere noget Forbehold med Hensyn til, at Værgen havde kvitteret Kautionen. Efterat den oprindelige Debtors Enke, der havde hensiddet i uskiftet Bo, paa ny var bleven gift, tillod Overformynderiet hendes Mand først, at han som gift med Enken overtog Gjælden efter Obligationen, og senere, at han maatte ombytte nogle foran den Umyndiggjortes Krav staaende Prioriteter. Det sidste Samtykke blev imidlertid tilbagetaget, inden Ombytningen var skeet, og da Tvangsrealisation af den pantsatte Ejendom herefter paa Foranledning af en Prioritetshaver fandt Sted, udkom Intet til Dækning af den Umyndiggjortes Fordring efter Obligationen.

Den 4 Marts 1895 paabegyndte Overformynderiet en Arrestforretning hos Indstævnte Nielsen og affordrede ham under Henvisning til hans i sin Tid paatagne Kaution, som Værgen formentes at have savnet Myndighed til at fritage ham for, Obligationens Paalydende m. v., og da det viste sig, at han ikke vilde være istand til at dække Fordringen, henvendte Overformynderiet sig med Begjæring af 20 s. M. til Nysted Birks Skifteret om at faa hans Bo taget under Konkursbehandling, særlig for gjennem Konkursen at faa Adgang til at afkræfte forskellige af Indstævnte kort forinden foretagne Retshandler. Indstævnte Nielsen protesterede mod Begjæringen under Paaberaabelse af, at Kautionen var bortfalden, og ved den paaankede Decision af 22 Marts 1. A. blev Overformynderiets Begjæring ikke taget tilfølge, idet henvises til, at den omhandlede Fordring er modsagt og fortiden omprocederes ved ordinær Ret, og at det skjønnes utilstedeligt at overføre Afgjørelsen fra ordinær Ret til Skifteretten.

Med Hensyn til Sagens Stilling for Høiesteret bemærkes, at der ikke har været Hjemmel for Appellanten til at indstævne Skifteforvalteren som Hovedvederpart og Sagvolder i Forening med Indstævnte Nielsen og nedlægge Paastand over ham sammen med denne, da der ikke findes noget Bo, paa hvis Vegne Skifteforvalteren kunde optræde. Den udtagne Høiesteretsstævning vil derfor for saa vidt være at afvise.

Overfor Indstævnte Nielsen har Appellanten gjentaget Paastanden om, at hans Bo tages under Konkursbehandling, og idet den Omstændighed, at Fordringen er bestridt og

dens Rigtighed omprocederes ved ordinær Ret ikke kunde fritage Skifteretten for at undersøge, om de fremkomne Bevisligheder vare tilstrækkelige til at hjemle den begjærte Konkursbehandling, vil Spørgsmaalet om dennes Berettigelse nu være at paakjende.

Da Indstævnte har maattet forudsætte, at Skifteretten, hvis Obligationen egnede sig til Inddragelse i Overformynderiet, havde foranstaltet saadant, og at det derfor, hvad ogsaa Værgen i en Høiesteret forelagt Erklæring har bekræftet, var med Skifterettens Billigelse, at den forblev i Værgens Besiddelse, har Indstævnte været berettiget til at gaa ud fra, at Værgens Kvittering var tilstrækkelig til at frigjøre ham. Overformynderiet findes derfor ikke nu at kunne gjøre Kautionen gjældende mod Indstævnte, og det saameget mindre som Overformynderiet, der allerede ved Obligationens Inddragelse i 1893 fik Kundskab om den skete Opsigelse og Kvittering, ikke dengang lod Indstævnte vide, at det agtede at gjøre Krav gjældende imod ham — hvorved bemærkes, at det efter det Foreliggende er antageligt, at der endnu havde været Lejlighed for ham til at forebygge Tab ved Kautions Opfyldelse — men derimod indlod sig paa Forhandlinger om Obligationen uden nogen Hensynstagen til Kautionisten.

Appellantens Paastand vil derfor ikke kunne tages til følge, hvorimod den indankede Decision efter Indstævnte Nielsens Paastand vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte Nielsen med 300 Kroner, medens det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt Skifteforvalteren i Nysted Birk er stævnet som Part, afvises den udtagne Høiesteretsstævning.

Den paaankede Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger betaler Appellanten, Overformynderiet, til Indstævnte, Sognefoged H. P. Nielsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Høiesteret tillægges der Høiesteretssagfører Bagger 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Nr. 401.

Høiesteretssagfører Lunn

contra

Oline Henriksen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Randers Kjøbstads Politirets Dom af 4 December 1895: Arrestantinden Oline Henriksen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange fem Dage og betale denne Sags Okostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Januar 1896: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Rye, betaler Arrestantinden 10 Kr. til hver.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte Oline Henriksen til Høiesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Oline Henriksen — der er født i Aaret 1851 og tidligere har været straffet, dels flere Gange for Tyveri, dels 13 Gange for Løsgænger og Betleri og to Gange for Betleri alene, senest ifølge Høiesterets Dom af 23 November 1892 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, sammenholdt med § 5, med Tvangsarbejde i 120 Dage — tiltales under denne Sag paany for Løsgænger og Betleri.

Efter Sagens Oplysninger blev Arrestantinden, efter at hun ifølge sin Forklaring havde udstaaet en hende i Hertugdømmet Slesvig for Løsgænger og Betleri idømt Straf af Tvangsarbejde i 18 Maaneder, i Juni Maaned f. A. hjemsendt til sin Forsørgelseskommune, Fjellerup og Glæsborg Kommune, ved hvis Foranstaltning hun i samme Maaned fik Tjeneste hos en Gaardejer i Glæsborg Kjær.

Det maa imidlertid ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, som det maa antages i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A., igjen har forladt denne Tjeneste uden Husbondens eller Sogneraadets Tilladelse og derefter, indtil hun den 9 November næstefter blev anholdt i Randers, har vandret omkring i den nordlige Del af Jylland, uden at søge Erhverv og blottet for Subsistensmidler, og i den Tid udelukkende ernæret sig ved Betleri, idet hun skaffede sig Nattelogis snart i private Huse, snart i Kroer, hun paa sin Omstrejfen kom forbi.

For sit omhandlede Forhold er Arrestantinden ved Politirettsdommen rettelig anset efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Hermed endte Høiesteretsaaret 1895.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Marts 1896.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.